TRUYỆN ĐƯỢC ĐĂNG TẠI DIHUONGVIEN.WORDPRESS.COM

Cửu Lan

SỦNG PHI TRÙNG SINH

EDITOR: LINH

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Làm Sao Qua
Chương 2: Trình Tự Rối Loạn
Chương 3: Tự Tại
Chương 4: Giao Thừa
Chương 5: Chơi Cờ
Chương 6: Sách Dạy Đánh Cờ
Chương 7: Quan Giảng Bài
Chương 8: Nhật Thực
Chương 9: Chậu Vàng Lớn
Chương 10: Tự Thương Tổn Một Nghìn
Chương 11: An Khánh Công Chúa
Chương 12: Qua Đêm
Chương 13: Một Chút Sủng Ái
Chương 14: Bị Mất Mặt
Chương 15: Ủ Rượu
Chương 16: Khoảng Giữa Huynh Đệ
Chương 17: Uống Rượu
Chương 18: Thê Thiếp
Chương 19: Mẫu Tử
Chương 20: Có Thai
Chương 21: Chia Ly
Chương 22: Một Chuyến Sơn Đông
Chương 23: Về Kinh
Chương 24: Ngủ Sớm
Chương 25: Chủ Động
Chương 26: Triệu Kiến
Chương 27: Túy Ông Chi Ý

https://thuviensach.vn

Chương 28: Bị Bệnh
Chương 29: Thái Tử Giám Quốc
Chương 30: Thử
Chương 31: Gặp Chuyện
Chương 32: Một Mũi Tên Trúng Ba Con Chim
Chương 33: Lại Đút Một Lần
Chương 34: Chuyển Nhà (1)
Chương 35: Chuyển Nhà (2)
Chương 36: Săn Bắn
Chương 37: Đại Khai Sát Giới
Chương 38: Một Bức Tranh
Chương 39: Làm Nương
Chương 40: Đặt Tên
Chương 41: Vĩnh Gia Khiêu Khích
Chương 42: Thái Tử Phi Có Thai
Chương 43: Lấy Nhũ Danh
Chương 44: Hoàng Thái Hậu Lo Lắng
Chương 45: Xu Thế Lôi Đình
Chương 46: Điên
Chương 47: Cầu Thị Tẩm
Chương 48: Băng Hà
Chương 49
Chương 50: Đăng Cơ
Chương 51: Giữ Lại
Chương 52: Dung Phi
Chương 53: Dung Phi (2)
Chương 54: Phủng Cao Đạp Thấp
Chương 55: Chọn Thê
Chương 56: Chuyển Nhà Lần Hai
Chương 57
Chương 58: Chọn Đồ Vật Đoán Tương Lai
Chương 59: Khác Biệt

https://thuviensach.vn

Chương 60: Ra Tay
Chương 61: Bà Cháu
Chương 62: Thành Thân
Chương 63: Lại Có Thai
Chương 64: Gặp Mặt
Chương 65: Sẽ Luôn Cùng Nàng
Chương 66: Nhị Tử (1)
Chương 66+2: Nhị Tử (2)
Chương 67: Thú Vui Khuê Phòng
Chương 68: Trên Đường Đi Gặp
Chương 69: Túc Vương Binh Quyền
Chương 70: Trẫm Đưa Nàng Về
Chương 71: Thói Quen
Chương 72: Hoài Vương
Chương 73: Chỗ Tốt
Chương 74: Ngoáy Lỗ Tai
Chương 75: Thái Tử
Chương 76: Ngự Giá Thân Chinh
Chương 77: Cảm Tạ
Chương 78: Tặng Hoa
Chương 79: Khải Hoàn
Chương 80: Bắt Nạt Người
Chương 81: Cua Yến
Chương 82: Con Dấu
Chương 83: Đáp Tạ
Chương 84: Một Năm
Chương 85: Chuyện Trẫm Đồng Ý Với Nàng
Chương 86: Đoàn Tụ
Chương 87: Sự Kiện Cá Mặn (1)
Chương 88: Sự Kiện Cá Mặn (2)
Chương 89: Nữ Nhi
Chương 90: Kết Quả

https://thuviensach.vn

Chương 91: Công Chúa
Chương 92: Nghe Giảng Bài
Chương 93: Hôn Sự
Chương 94: Tần Quý Nhân
Chương 95: Xử Lí
Chương 96: Cưỡi Ngựa
Chương 97: Quỳ Xuống Cho Bản Cung
Chương 98: Quyết Liệt
Chương 99: Cầu Tình
Chương 100: Báo Cho Biết
Chương 101: Ý Nguyện
Chương 102: Động Đất
Chương 103
Chương 104: Bồi Đọc
Chương 105: Nho
Chương 106: Bùng Nổ
Chương 107: Suy Nghĩ
Chương 108: Cùng Nhau Xử Lý Lục Cung
Chương 109: Mới Quản Việc
Chương 110: Du Ngoạn (1)
Chương 111: Du Ngoạn (2)
Chương 112: Chống Đối
Chương 113: Va Chạm
Chương 114: Bức Thư
Chương 115: Chính Miệng Nói Ra
Chương 116: Lời Đồn
Chương 117: Âm Mưu
Chương 118: Giằng Co
Chương 119: Nổi Lên Mặt Nước
Chương 120: Lừa Gạt
Chương 121: Quyết Định
Chương 122: Phế Hậu

https://thuviensach.vn

Chương 123: Về Hưu
Chương 124: Tĩnh Vương Phủ
Chương 125: Hôn Phối
Chương 126: Mẫu Nghi Thiên Hạ (1)
Chương 127: Mẫu Nghi Thiên Hạ (2)
Chương 128: Song Hỷ Lâm Môn
Chương 129: Lòng Nghi Ngờ
Chương 130: Khảo Sát
Chương 131: Oanh Bay Cỏ Mọc (1)
Chương 132: Oanh Bay Cỏ Mọc (2)
Chương 133: Cạnh Tranh
Chương 134: Đại Duyệt Tấu Chương
Chương 135: Đoan Ngọ
Chương 136: Thành Thân
Chương 137: Say Rượu
Chương 138: Nghe Nói
Chương 139: Dao Sắc Chặt Đay Rối
Chương 140: Ly Biệt
Chương 141: Đất Trồng Rau
Chương 142: Một Nhà Ba Người
Chương 143: Song Sinh Nữ
Chương 144: Một Mình Rời Đi
Chương 145: Mưa Gió
Chương 146: Mộng Trong Mộng (1)
Chương 147: Mộng Trong Mộng (2)
Chương 148: Một Đời Một Đôi Mình
Chương 149: Kiếp Trước Kiếp Này
Chương 150: Phu Thê
Chương 151: Ngoại Truyện (1)
Chương 152: Ngoại Truyện (2)
Chương 153: Ngoại Truyện (3)
Chương 154: Ngoại Truyện (4)

https://thuviensach.vn

Mục lục

Chương 1: Làm Sao Qua
Chương 2: Trình Tự Rối Loạn
Chương 3: Tự Tại
Chương 4: Giao Thừa
Chương 5: Chơi Cờ
Chương 6: Sách Dạy Đánh Cờ
Chương 7: Quan Giảng Bài
Chương 8: Nhật Thực
Chương 9: Chậu Vàng Lớn
Chương 10: Tự Thương Tổn Một Nghìn
Chương 11: An Khánh Công Chúa
Chương 12: Qua Đêm
Chương 13: Một Chút Sủng Ái
Chương 14: Bị Mất Mặt
Chương 15: Ủ Rượu
Chương 16: Khoảng Giữa Huynh Đệ
Chương 17: Uống Rượu
Chương 18: Thê Thiếp
Chương 19: Mẫu Tử
Chương 20: Có Thai
Chương 21: Chia Ly
Chương 22: Một Chuyến Sơn Đông
Chương 23: Về Kinh
Chương 24: Ngủ Sớm
Chương 25: Chủ Động
Chương 26: Triệu Kiến
Chương 27: Túy Ông Chi Ý
Chương 28: Bị Bệnh
Chương 29: Thái Tử Giám Quốc
Chương 30: Thử
Chương 31: Gặp Chuyện
Chương 32: Một Mũi Tên Trúng Ba Con Chim
Chương 33: Lại Đút Một Lần
Chương 34: Chuyển Nhà (1)
Chương 35: Chuyển Nhà (2)
Chương 36: Săn Bắn
Chương 37: Đại Khai Sát Giới
Chương 38: Một Bức Tranh

https://thuviensach.vn

Chương 39: Làm Nương
Chương 40: Đặt Tên
Chương 41: Vĩnh Gia Khiêu Khích
Chương 42: Thái Tử Phi Có Thai
Chương 43: Lấy Nhũ Danh
Chương 44: Hoàng Thái Hậu Lo Lắng
Chương 45: Xu Thế Lôi Đình
Chương 46: Điên
Chương 47: Cầu Thị Tẩm
Chương 48: Băng Hà
Chương 49
Chương 50: Đăng Cơ
Chương 51: Giữ Lại
Chương 52: Dung Phi
Chương 53: Dung Phi (2)
Chương 54: Phủng Cao Đạp Thấp
Chương 55: Chọn Thê
Chương 56: Chuyển Nhà Lần Hai
Chương 57
Chương 58: Chọn Đồ Vật Đoán Tương Lai
Chương 59: Khác Biệt
Chương 60: Ra Tay
Chương 61: Bà Cháu
Chương 62: Thành Thân
Chương 63: Lại Có Thai
Chương 64: Gặp Mặt
Chương 65: Sẽ Luôn Cùng Nàng
Chương 66: Nhị Tử (1)
Chương 66+2: Nhị Tử (2)
Chương 67: Thú Vui Khuê Phòng
Chương 68: Trên Đường Đi Gặp
Chương 69: Túc Vương Binh Quyền
Chương 70: Trẫm Đưa Nàng Về
Chương 71: Thói Quen
Chương 72: Hoài Vương
Chương 73: Chỗ Tốt
Chương 74: Ngoáy Lỗ Tai
Chương 75: Thái Tử
Chương 76: Ngự Giá Thân Chinh
Chương 77: Cảm Tạ
Chương 78: Tặng Hoa
Chương 79: Khải Hoàn

https://thuviensach.vn

Chương 80: Bắt Nạt Người
Chương 81: Cua Yến
Chương 82: Con Dấu
Chương 83: Đáp Tạ
Chương 84: Một Năm
Chương 85: Chuyện Trẫm Đồng Ý Với Nàng
Chương 86: Đoàn Tụ
Chương 87: Sự Kiện Cá Mặn (1)
Chương 88: Sự Kiện Cá Mặn (2)
Chương 89: Nữ Nhi
Chương 90: Kết Quả
Chương 91: Công Chúa
Chương 92: Nghe Giảng Bài
Chương 93: Hôn Sự
Chương 94: Tần Quý Nhân
Chương 95: Xử Lí
Chương 96: Cưỡi Ngựa
Chương 97: Quỳ Xuống Cho Bản Cung
Chương 98: Quyết Liệt
Chương 99: Cầu Tình
Chương 100: Báo Cho Biết
Chương 101: Ý Nguyện
Chương 102: Động Đất
Chương 103
Chương 104: Bồi Đọc
Chương 105: Nho
Chương 106: Bùng Nổ
Chương 107: Suy Nghĩ
Chương 108: Cùng Nhau Xử Lý Lục Cung
Chương 109: Mới Quản Việc
Chương 110: Du Ngoạn (1)
Chương 111: Du Ngoạn (2)
Chương 112: Chống Đối
Chương 113: Va Chạm
Chương 114: Bức Thư
Chương 115: Chính Miệng Nói Ra
Chương 116: Lời Đồn
Chương 117: Âm Mưu
Chương 118: Giằng Co
Chương 119: Nổi Lên Mặt Nước
Chương 120: Lừa Gạt
Chương 121: Quyết Định

https://thuviensach.vn

Chương 122: Phế Hậu
Chương 123: Về Hưu
Chương 124: Tĩnh Vương Phủ
Chương 125: Hôn Phối
Chương 126: Mẫu Nghi Thiên Hạ (1)
Chương 127: Mẫu Nghi Thiên Hạ (2)
Chương 128: Song Hỷ Lâm Môn
Chương 129: Lòng Nghi Ngờ
Chương 130: Khảo Sát
Chương 131: Oanh Bay Cỏ Mọc (1)
Chương 132: Oanh Bay Cỏ Mọc (2)
Chương 133: Cạnh Tranh
Chương 134: Đại Duyệt Tấu Chương
Chương 135: Đoan Ngọ
Chương 136: Thành Thân
Chương 137: Say Rượu
Chương 138: Nghe Nói
Chương 139: Dao Sắc Chặt Đay Rối
Chương 140: Ly Biệt
Chương 141: Đất Trồng Rau
Chương 142: Một Nhà Ba Người
Chương 143: Song Sinh Nữ
Chương 144: Một Mình Rời Đi
Chương 145: Mưa Gió
Chương 146: Mộng Trong Mộng (1)
Chương 147: Mộng Trong Mộng (2)
Chương 148: Một Đời Một Đôi Mình
Chương 149: Kiếp Trước Kiếp Này
Chương 150: Phu Thê
Chương 151: Ngoại Truyện (1)
Chương 152: Ngoại Truyện (2)
Chương 153: Ngoại Truyện (3)
Chương 154: Ngoại Truyện (4)

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Làm Sao Qua

Editor: Linh.

Sáng tinh mơ, lúc Phùng Liên Dung tỉnh dậy trời còn chưa sáng hẳn, Bảo Lan lấy nước ấm đến súc miệng, lại có lông ngựa tẩm muối sạch chải. Nàng nhắm mắt lại, cọ rửa đầu óc mơ màng một lần, Châu Lan lại dùng khăn mặt thấm nước ấm giúp nàng lau mặt, lúc này mí mắt mới miễn cưỡng mở ra.

Nàng dang hai tay để các nàng giúp mặc quần áo.

Lúc này vẫn là mùa đông lớn, tuyết rơi rất dày, lúc Phùng Liên Dung ngồi ăn bánh màn thầu, chợt nghe bên ngoài từng đợt âm thanh xẻng xúc tuyết, có chút chói tai khiến người đau răng, nàng không khỏi thở dài.

“Chủ tử, rất nhanh liền đến mùa xuân, người cố gắng chịu đựng, về sau đi thỉnh an cũng sẽ không lạnh.” Chung ma ma như dỗ trẻ con trấn an nàng.

Phùng Liên Dung nghĩ rằng cho dù trôi qua, sang năm vẫn còn có mùa đông mà. Nàng cúi đầu cắn bánh màn thầu, chỉ một chén nhỏ cháo đậu đỏ, một đĩa măng muối, còn có một đĩa thịt vịt khô, cũng coi như ăn thỏa mãn.

“Bây giờ đi thôi.” Nàng đứng ở cửa, nhìn đến bên ngoài một mảnh đen kịt, cung tường đứng ở trong tối tăm, giống như những dãy núi nối tiếp nhau, khiến người không thở nổi.

https://thuviensach.vn

Bảo Lan vội choàng thêm áo khoác cho nàng, lại gọi hai tiểu thái giám ở phía trước cầm đèn, một đường đi về phía nội điện Đông cung*.

(*) Đông Cung: là cung của Thái tử.

Kết quả đi đến nửa đường, phía sau Tôn quý nhân Tôn Tú đi đến.

Nàng và Phùng Liên Dung cùng ở Phù Ngọc điện của Đông cung, trừ các nàng còn có một Nguyễn Nhược Lâm, đều là quý nhân vừa được sắc lập, trong đó chỉ có Nguyễn Nhược Lâm được Thái tử thị tẩm qua.

Cho nên Tôn Tú vừa tới đã nói: “Hôm qua Điện hạ lại gọi Nguyễn tỷ tỷ đi, khi ta đi tiểu đêm vừa khéo nhìn thấy nàng trở về, trên áo choàng tất cả đều là tuyết, trắng hếu.”

Trong giọng nói của nàng tràn đầy ghen tuông.

Phùng Liên Dung hướng nàng cười: “Sớm muộn gì cũng đến lượt ngươi, lại hâm mộ cái gì nha.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tôn Tú đỏ lên, ngại ngùng nói: “Muốn, cũng là tỷ tỷ ngươi, bộ dáng của tỷ tỷ cũng không kém Nguyễn tỷ tỷ, chính là đáng tiếc còn chưa thấy Điện hạ.”

“Gặp hay không gặp đều như nhau.” Phùng Liên Dung giọng điệu xa xôi, đời trước nàng đã được thấy Thái tử nhiều lần, nhưng đến chết cũng vẫn không được sủng, còn chết sớm. Tính tính, bây giờ nàng cũng chỉ có sáu năm sống tốt.

Sáu năm này, nàng cuối cùng trôi qua thế nào đây?

Từ lúc Phùng Liên Dung tỉnh lại đến giờ liền vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này.

https://thuviensach.vn

Nàng có chút oán hận ông trời, vì sao muốn để nàng làm lại từ đầu, lại vì sao cũng phải vào cung. Nếu còn chưa vào cung, nàng nhất định dùng tất cả biện pháp cũng không muốn mình đi vào.

Tôn Tú thấy Phùng Liên Dung đột nhiên như bị mất hồn, giơ tay hươ hươ trước mặt nàng hai cái: “Phùng tỷ tỷ, ngươi làm sao vậy? Hay là bệnh còn chưa khỏi hoàn toàn?”

Thời gian trước Phùng Liên Dung vừa được sắc lập quý nhân liền bị bệnh, nằm trên giường mê mê trầm trầm, đừng nói gặp Thái tử, dù là nhận thức mọi người cũng không rõ. Đời trước bị trì hoãn như vậy, ba tháng sau nàng mới nhìn thấy Thái tử.

Lúc ấy người cũng không có tinh thần, ở trước mặt Thái tử nơm nớp lo sợ, Thái tử cũng chưa nguyện cùng nàng nói nhiều hai câu. Phùng Liên Dung nghĩ rằng, đời này khen ngược, sớm như bệnh đã khỏi hẳn rồi.

“Ta không sao, chúng ta mau đi thôi, lát nữa sẽ muộn.” Phùng Liên Dung cầm áo khoác bao quanh mình.

Trong Đông cung, Thái tử phi cũng vừa mới tỉnh.

Khi các nàng đến, Nguyễn Nhược Lâm đã ở đó. May mắn là trong phòng có chậu than, các nàng chờ cũng không lạnh, cung nữ bưng trà nóng lên cho nhóm các nàng.

Nếu là bình thường, Tôn Tú nhất định còn muốn cùng nàng nói chuyện, nhưng Nguyễn Nhược Lâm ở đây, Tôn Tú liền không quá thích mở miệng.

Nguyễn Nhược Lâm này người có chút thanh cao, Tôn Tú xuất thân từ tiểu gia nhà nghèo, có đôi khi nói chuyện có phần ngây thơ. Tuy rằng Nguyễn Nhược Lâm không làm gì, nhưng biểu cảm khinh thường trên mặt đã làm nàng không chịu nổi.

https://thuviensach.vn

Trong Noãn các một hồi im lặng.

Lát sau Thái tử phi rốt cuộc ra ngoài, mặc áo thêu mẫu hơn đỏ tươi, ung dung cao quý, sau khi ngồi xuống giọng điệu bình thàn nói: “Hiện tại trời lạnh làm khó các ngươi, phòng bếp hầm canh nấm tuyết, mỗi người một chén ấm áp thân mình.”

Ba người vội vàng tạ ơn.

Nhìn canh nóng hôi hổi, Phùng Liên Dung ăn không trôi, nàng vừa rồi đã ăn rất no.

Tôn Tú và Nguyễn Nhược Lâm thì đều bưng bát lên.

Tôn Tú ăn đặc biệt nhanh.

Nguyễn Nhược Lâm chậm rì rì uống hai ngụm nhỏ.

Trong phòng lại thêm yên tĩnh.

“Nguyễn quý nhân.” Thái tử phi đột nhiên mở miệng, “Nghe nói than chỉ bạc trong phòng ngươi không sai biệt lắm dùng sắp hết rồi?”

Nguyễn Nhược Lâm rõ ràng không nghĩ tới Thái tử phi sẽ nói chuyện này, nàng ta từ nhỏ đã được chiều chuộng, vừa đến mùa đông, than dùng từ sáng đến tối. Chuyện không còn than, hai ngày trước người bên cạnh mới nói với nàng ta, còn chưa kịp tìm cách.

“Hồi nương nương, cũng đủ dùng đến mùa xuân ạ.” Nhưng Nguyễn Nhược Lâm không ngu, trong cung mặc kệ là phi tử nào, hoặc là tiểu thiếp của Thái tử, dùng cái gì cũng đều có định mức. Những người khác bây giờ vẫn còn, nàng ta dùng hết, đó là không đúng.

Thái tử phi cười cười, ngón tay thon dài cầm thìa bạc trắng quấy trong chén hai lần, nói: “Chúng ta tuy rằng là nữ tử không giúp được cái gì,

https://thuviensach.vn

nhưng mấy năm nay liên tục hạn hán, cuộc sống của dân chúng không dễ chịu, chúng ta ở trong cung, có thể tiết kiệm liền tiết kiệm chút, năm trước long bào của phụ hoàng đều không có làm một bộ mới đâu."

Nguyễn Nhược Lâm nghe xong da đầu run lên, lại có chút ghê tởm.

Cũng chỉ là dùng nhiều than mà thôi, còn lôi Hoàng thượng ra, bản thân Thái tử phi dùng nhiều hơn các nàng gấp hai ba lần, sao không nhắc tới? Nhưng những lời này đánh chết nàng ta cũng không nói ra miệng, chỉ nắm tay nói dạ.

Lúc này, chợt nghe cung nhân nói Thái tử trở về.

Trong phòng tất cả mọi người lắp bắp kinh hãi, bao gồm Thái tử phi đều đứng lên.

Chỉ vì Thái tử một tháng có hai mươi ngày đều phải đi Xuân Huy các nghe giảng bài. Những người giảng bài này hoặc là Đại học sĩ bụng đầy kinh luân, hoặc là trọng thần nhiều kinh nghiệm trong triều, vốn sáng nay hắn là không có khả năng hồi nội cung.

Thái tử phi dò hỏi: "Điện hạ không đi Xuân Huy các?"

"Hộ bộ xảy ra chút chuyện, Vương đại nhân đi xử lí, tạm ngừng một ngày." Thái tử ngồi xuống, hướng về phía ba người phía dưới nhìn lại, khi ánh mắt dừng trên người Phùng Liên Dung, hình như có chút nghi hoặc.

Thái tử phi giải thích: "Đây là Phùng quý nhân, thời gian trước bị bệnh, bây giờ mới tốt." Lại vẫy tay ý bảo Phùng Liên Dung đi qua, "Để Điện hạ nhìn xem, mọi người còn chưa có gặp qua đâu."

Hôm nay Phùng Liên Dung mặc áo màu đỏ sẫm chiết cành hoa mai, váy bông vải đường vân phẳng màu xanh ngọc, cũng không trang điểm nhiều, trên đầu chỉ cắm hai cây kim trâm dài ngắn.

https://thuviensach.vn

Nàng nghe vậy có dừng một lát, mới vững vàng đi qua.

Bên tai nghe Thái tử nói: “Nghe nàng đề cập qua, ta nhớ được hình như là có ba người.”

Trong giọng nói của hắn mang theo sang sảng của thiếu niên, lại có một chút trầm thấp, không phải đặc biệt dễ nghe, nhưng lại dễ dàng làm người nhớ kĩ, Phùng Liên Dung chậm rãi ngẩng đầu lên.

Thái tử liền nhìn thấy một gương mặt dịu dàng thanh tú.

Phùng Liên Dung cũng nhìn thấy Thái tử.

Thời gian sáu năm đã trôi qua giống như chưa từng có, Thái tử vẫn như thế như lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn.

Phùng Liên Dung có chút kích động, có chút đau lòng, lại có chút chán nản không nói lên lời, nhưng khi nàng nhớ đến kết cục của bản thân, nàng lại bình tĩnh trở lại.

“Thiếp thân gặp qua Điện hạ.” Nàng vấn an.

Cặp mắt kia dưới ánh nến u tĩnh lại sáng ngời, Thái tử hỏi nàng: “Nàng tên gì?”

“Phùng Liên Dung.”

“Phùng Liên Dung.” Thái tử đọc một lần, khẽ cười đứng lên, “Ai yêu dung nhan tiều tụy, nhớ quân như nước chảy*, tên này có chút ý thơ, phụ thân nàng làm gì?”

(*) Đây là tự mình edit: Không hay mọi người đừng ném đá. ^^

“Phụ thân thiếp là Hộ bộ Lang trung.” Giọng Phùng Liên Dung âm ấm mềm mại, không nhanh không chậm nói, “Phụ thân ngày thường chỉ thích

https://thuviensach.vn

ngâm thơ làm câu đối, nhưng ngày đó cha đặt tên này cho thiếp, cũng là do tên của mẫu thân có chữ Dung."

Thái tử cười nói: "Phụ thân nàng nhưng là người thâm tình, tên này tốt, nữ nhi gia, ai không mong mỏi người thương yêu?"

Trong giọng điệu của hắn có một chút ôn nhu, mặt Phùng Liên Dung có chút hồng, không đáp lời.

Thái tử phi nói: "Ngươi đi xuống trước đi."

Thái tử cũng không lại cùng các nàng nói chuyện, chỉ cùng Thái tử phi rảnh rỗi nói chút chuyện nhà.

Như vậy những người khác tiếp tục ở lại đây liền thật không có ý tứ, cố tình Thái tử phi lại không bảo các nàng đi, vẫn là Thái tử quay đầu nói: "Các nàng lui đi."

Các nàng mới có thể rời đi.

Sau khi ra ngoài, sắc mặt Nguyễn Nhược Lâm không được đẹp lắm.

Nàng ta vốn tưởng rằng thị tẩm mấy ngày, thái độ của Thái tử đối nàng ta sẽ khác. Ai ngờ ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho nàng ta, ngược lại là Phùng Liên Dung vừa mới khỏi bệnh, dẫn tới Thái tử cùng nàng nói chuyện.

"Chuyện than, tới cùng là truyền ra thế nào?" Nguyễn Nhược Lâm nghiêng đầu chất vấn Kỷ ma ma.

Kỳ ma ma vôi nói: "Chuyện này nên tỉ mỉ điều tra thêm, cũng không biết người nào lắm miệng nói." Lại dạy bảo Nguyễn Nhược Lâm, "Chủ tử ơi, nô tỳ sớm đã nói qua phải dùng tiết kiệm chút, chủ tử cứ không nghe.

https://thuviensach.vn

Than đó sao có thể lãng phí như vậy, dù là có Noãn các, đi ra ngoài một chút cũng không cần phải đốt.”

“Tiết kiệm thế nào?” Nguyễn Nhược Lâm nhíu mày, “Cứ như vậy tay chân ta còn bị nứt da đấy, khi ở nhà, đến mùa đông dùng ít nhất cũng hơn một nghìn cân thân, không biết trong cung còn nghèo hơn nhà ta nữa.”

Kỷ ma ma thiếu chút nữa che miệng nàng ta lại.

“Chỉ có ngươi với ta, sợ cái gì?” Nguyễn Nhược Lâm phẩy tay áo một cái liền đi.

Kỷ ma ma than thở, quay đầu nhìn Lưu Tú và Phùng Liên Dung, chỉ cảm thấy chính mình mệnh khổ.

Sao lại bị phân đến hầu hạ tiểu tổ tông này đây!

Kia có hai người nghe lời, Chung ma ma và tiểu Chung ma ma thường nói, dạy thế nào cũng nghe, ngay cả tranh luận đều không có, Kỷ ma ma ghen tỵ muốn chết.

Phùng Liên Dung trở lại phòng mình, Châu Lan cởi áo khoác ra cho nàng.

“Cái khác cũng cởi.” Phùng Liên Dung hỏi, “Trên kháng còn ấm không?”

“Chủ tử muốn nghỉ tạm?”

Phùng Liên Dung gật gật đầu.

Chung ma ma nghe xong liền nhịn không được: “Mùa đông luôn ngủ sao được, cả ngày lại ăn nhiều, về sau nhiều thêm thịt có bao nhiêu khó coi. Chủ tử, không phải lão nô lắm miệng đâu, vốn hôm nay nên trang điểm cho đẹp, nhìn xem, thấy Điện hạ rồi đúng không? Lão nô nói như thế nào, chủ

https://thuviensach.vn

tử ngày nào cũng không được buông lỏng, bây giờ chủ tử đang hối hận lắm nhỉ?”

Nàng chỉ hối hận đời trước không ăn ngon ngủ kĩ, sau cùng vẫn chưa được Thái tử sủng, sáu năm trôi qua vô ích, cuối cùng cái gì nàng cũng không lấy được.

Phùng Liên Dung xoay người liền leo lên trên kháng.

Bên ngoài, Chung ma ma rất là ủ rũ, tổ tông này cũng bắt đầu không nghe lời rồi.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Trình Tự Rối Loạn

Lúc Phùng Liên Dung thức dậy vừa vặn là buổi trưa.

Kim Quế từ phòng ăn lấy ra một món móng dê ninh, một đĩa gà xào mầm, một đĩa đậu hũ nước mắm, một đĩa đậu phụ khô, và canh bánh trôi củ cải, đặt lên bàn.

Phùng Liên Dung súc miệng chút liền ngồi xuống.

Bảo Lan chia thức ăn cho nàng, Chung ma ma sợ nàng ăn quá nhiều, ở bên cạnh chỉ trỏ, cái này ăn một chút, cái kia không thể ăn, Phùng Liên Dung liếc xéo bà vài lần.

Có điều cuối cùng cũng không làm gì, đời trước, Chung ma ma hầu hạ nàng sáu năm, cũng không có chỗ tốt gì. Sau này, nàng ốm đau trên giường, Chung ma ma khóc đến mức mắt đều bị mù, chung quanh tìm cách, nhưng vẫn không thể nào cứu được nàng.

Nhưng phần thật tình này nàng vẫn xem ở trong mắt.

Chung ma ma vẫn giống như trước kia cậy già lên mặt: “Đều nói không nghe lời người đi trước dạy sẽ phải ăn mệt, trước kia cũng có mấy người chủ tử không quan tâm, cho rằng bản thân trẻ tuổi, bộ dạng xinh đẹp, có thể khiến người thích, nhưng kết cục đều bày ở đằng kia kìa. Cho nên làm người phải khiêm tốn chút, đừng thấy có vài người như thế, bản thân cũng học theo.

https://thuviensach.vn

Ý đang nói nàng học theo Nguyễn Nhược Lâm, Phùng Liên Dung buồn cười, kết cục của Nguyễn Nhược Lâm nàng biết, học ai không học đây.

Nàng vẫy vẫy tay: “Thôi, đều dọn đi.”

Chung ma ma vừa lòng, cười gọi người bưng nước đến.

Phùng Liên Dung vừa rửa mặt, chợt nghe bên ngoài truyền đến một tiếng hét thảm.

Nàng nghiêng đầu lại nghe, thanh âm này lại không còn.

“Là bên Nguyễn quý nhân.” Chung ma ma nói, “Hôm nay bị nương nương nhắc đến chuyện than, nhất định là không thể làm rõ, cũng không biết là ai nói ra.”

Phù Ngọc điện các nàng ở, Nguyễn Nhược Lâm ở chính điện, nàng và Lưu Tú một đông một tây, tuy rằng đều có địa phương độc lập, nhưng vẫn rất gần nhau, thanh âm lớn như vậy tự nhiên hai bên đều nghe thấy.

“Nghe như là Hỉ nhi.” Bảo Lan nói, “Giọng của nàng cao, tám phần là nàng kêu.”

“Không phải chứ, Hỉ nhi nhìn thành thật như vậy làm sao có thể đi cáo trạng?” Châu Lan kinh ngạc.

Chung ma ma giơ tay gõ đám người: “Ngươi đừng nhìn bề ngoài, nói bao nhiêu lần, nhìn càng thành thật không chừng lại càng xấu, các ngươi tốt nhất nên nhớ kỹ điểm này. Còn có, chỗ Nguyễn quý nhân đừng đi chọc, ngày thường cũng đừng đáp lời.”

Hai nha đầu vội vàng gật đầu.

Lát sau Tôn Tú đến đây, cũng cùng Phùng Liên Dung nói về chuyện dùng than.

https://thuviensach.vn

Nàng có chút vui sướng khi người gặp họa: “Nguyễn tỷ tỷ dùng hết than rồi về sau không biết qua như thế nào đây, sợ chỉ có thể mỗi ngày đều ở trong Noãn các*. May mắn ta dùng tiết kiệm chút, vẫn có thể sử dụng đến đầu xuân, chỗ này của tỷ tỷ còn bao nhiêu?”

(*) Noãn các: buồng lò sưởi.

“Cũng còn nhiều, thời gian trước ta bị ốm nằm trên giường, than ngược lại cũng không dùng nhiều lắm.

Tôn Tú cười hì hì, liếc mắt đánh giá Phùng Liên Dung: “Tỷ tỷ, hôm nay Điện hạ nhìn thấy ngươi, không chừng muốn ngươi thị tẩm đấy.”

Phùng Liên Dung lắc đầu: “Ai biết.”

Dù sao đời trước Thái tử nhìn thấy nàng liền cũng không gặp, đợi thật lâu mới lệnh nàng đi thị tẩm. Lúc này đây nàng cũng không quá lạc quan, đương nhiên, biểu hiện của nàng tốt hơn nhiều so với trước đây.

Phùng Liên Dung cứ theo thường lệ qua mấy ngày, hôm nay, nàng vẫn giống như ban đầu sớm chuẩn bị nghỉ ngơi, tiểu hoàng môn* trong phòng Thái tử đến truyền, nói là Thái tử muốn nàng qua.

(*) Tiểu hoàng môn: Thái giám đời Hán thấp hơn Hoàng môn Thị lang một bậc, sau này ý chỉ thái giám. Do tác giả viết là tiểu hoàng môn nên mình sẽ giữ nguyên mà không edit là thái giám.

Đây là ý thị tẩm.

Phùng Liên Dung giật mình, không nghĩ tới bị Tôn Tú nói đúng rồi, chẳng lẽ lần đó nàng lộ diện, rất hợp khẩu vị của Thái tử? Bằng không sao đã gọi nàng đây.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma và Bảo Lan, Châu Lan vui mừng hỏng rồi, mấy người vội vàng bưng nước cho nàng tắm rửa.

Mùa đông không giống ngày ấm, chính là quý nhân như mấy nàng cũng không thể tắm rửa toàn thân, cho nên quả thật cũng có chút bẩn. Chung ma ma mở to hai mắt nhìn, chỉ huy mấy nha hoàn động thủ.

Phùng Liên Dung thiếu chút nữa bị các nàng chà xát phát khóc, hận không thể lột tất cả lớp da xuống. Nhưng Chung ma ma vẫn không buông tha, kêu mấy người các nàng tẩy sạch sẽ chút, cần phải dùng tay chà xát, cái gì cũng không còn.

Đợi đến khi tắm xong, Phùng Liên Dung giống như trứng tôm, chỗ nào cũng đỏ hồng.

May mắn không bị thương, lát sau liền tốt lắm.

Chung ma ma còn muốn giúp nàng trang điểm tỉ mỉ, nhưng lúc này Phùng Liên Dung không nghe lời bà, không thể quá rõ là tốt nhất, nếu không vừa chạm vào phấn đã rơi xuống cũng không phải chuyện tốt. Chung ma ma cân nhắc mãi, trang điểm sơ qua cho nàng, vẽ mày, môi trơn bóng.

Về phần quần áo, từ trong tới ngoài đều là mới hoàn toàn, Chung ma ma chọn cho nàng cái áo nhỏ thêu hoa mai hồng, váy là váy vải bông màu hồng cánh sen thêu trăm bướm, tóc bới kiểu xoắn ốc, chỉ cắm một cây trâm dài có sáu hoa mai vừa ý.

“Bây giờ đi thôi.” Chung ma ma nhìn Phùng Liên Dung, đột nhiên có loại tâm tình tiễn khuê nữ xuất giá, có điều đây là một chuyện rất tốt. Bây giờ bà chỉ lo lắng Phùng Liên Dung biểu hiện, nên dạy đều dạy, còn lại tất cả đều phải xem tạo hóa của nàng.

Phùng Liên Dung khoác thêm một cái áo khoác lông hồ ly liền cùng hai tiểu hoàng môn đi.

https://thuviensach.vn

Chính điện mà Thái tử ở Thái tử phi cũng không thích hợp đi. Đừng nói nô tỳ như nàng, nên thị tẩm cũng là người của hắn đến đón, Chung ma ma và cung nữ đều không được đi cùng.

Phùng Liên Dung đi trên đường chỉ cảm thấy gió lạnh quất vào mặt đau, nàng lấy khăn ra, một chút phấn trên mặt cũng lau sạch sẽ.

Tới chính điện, nàng chậm rãi đi vào, hai tiểu hoàng môn thì ở phía sau đóng cửa lại.

Vốn tưởng rằng bản thân sẽ rất trấn định, nhưng lúc này Phùng Liên Dung vẫn có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình, từng nhịp từng nhịp, như là vang sát bên tai.

Nàng bắt đầu nghĩ, lát nữa nhìn thấy Thái tử thì nên làm gì, kết quả lại phát hiện Thái tử thế nhưng đang ăn cơm.

Ánh mắt nàng hơi hơi trợn to, cúi đầu hành lễ, gọi một tiếng Điện hạ.

Thái tử buông đũa xuống, ngước mắt nhìn nàng, trong mắt có chút ý cười.

“Hôm nay Vương đại nhân nhắc tới phụ thân nàng.” Hắn đột nhiên nói.

Phùng Liên Dung không khỏi căng thẳng: “Phụ thân thiếp như thế nào?”

“Đừng lo lắng, Vương đại nhân là khen ngợi phụ thân nàng.” Vương đại nhân là hộ bộ Tả thị lang, hôm nay Thái tử nghe ông giảng bài, Vương đại nhân liền lấy chuyện ở hộ bộ làm ví dụ. Nói Phùng đại nhân làm việc quyết đoán, thời điểm mấu chốt dám hạ quyết định, không có khiến tình thế thêm nghiêm trọng, nhưng những chuyện này hắn không có khả năng nói tỉ mỉ với Phùng Liên Dung.

https://thuviensach.vn

Nghe phụ thân được khẳng định, Phùng Liên Dung vui mừng cười, ánh mắt sáng long lanh nói: “Phụ thân là một người tốt, cũng là một vị quan tốt.”

Trên mặt nàng tràn đầy sùng kính, khẳng định tình cảm giữa cha và con gái nàng rất tốt, Thái tử nghĩ đến bản thân, không khỏi có chút phiền muộn, cầm lấy cốc rượu trên bàn uống một ngụm nói: “Nàng ngồi xuống theo giúp ta ăn.”

Phùng Liên Dung ngẩn ra.

Nàng hôm nay là tới thị tẩm, bây giờ trình tự không đúng nha, sao lại muốn bồi cơm trước đây?

Nhưng nàng không cự tuyệt, thậm chí ngay cả nói cũng không dám nói, ngồi xuống.

Cung nữ hầu hạ bên cạnh lấy cho nàng một đôi bát đũa.

Thái tử hỏi: “Biết uống rượu sao?”

Phùng Liên Dung nói: “Không nhiều lắm, nhưng là có thể bồi Điện hạ uống một chút.”

Thái tử cười cười, bảo cung nữ rót cho nàng một chén.

Phùng Liên Dung nhìn rượu màu hổ phách, cầm lên nếm, vốn tưởng rằng rượu đủ mạnh sẽ cay miệng, kết quả ngoài dự đoán lại không khó uống, nàng liền nhấp hai ngụm.

Nhìn núm đồng tiền bên má trái của nàng lúc ẩn lúc hiện, khóe miệng Thái tử khẽ nhếch.

Phùng Liên Dung quét mắt nhìn trên bàn một lần, nhìn trúng món chân giò ninh măng.

https://thuviensach.vn

Ngự trù nấu cơm cho Thái tử và Thái tử phi ngự trù của các nàng không thể so với. Phùng Liên Dung biết ngự trù kia rất lợi hại, món gì cũng có thể nấu, chân giò heo cũng am hiểu, cho nên nàng cũng có chút tham, nhưng khi vươn đũa ra định gắp, nửa đường lại rụt về.

Thái tử khó hiểu: "Sao không ăn?"

Phùng Liên Dung thành thật nói: "Sợ ăn xong mặt nở hoa."

Thái tử nở nụ cười.

Mặt Phùng Liên Dung hơi đỏ lên.

Thái tử nói: "Ăn đi, ăn xong rửa mặt là được."

Nhưng là bộ dáng ăn chân giò heo cũng không dễ nhìn, Phùng Liên Dung còn nhớ rõ mình là tới thị tẩm, lắc lắc đầu nói: "Buổi tối ăn cái này sẽ chướng bụng, Điện hạ cũng ít ăn chút."

Thái tử ừ một tiếng.

"Vậy thì không ăn món này." Hắn gọi người bưng nước rửa mặt.

Phùng Liên Dung chỉ uống mấy ngụm rượu mà thôi, liền chỉ súc miệng.

Cung nữ kêu nàng vào phòng trong ngồi chờ, đó là nơi ngày thường Thái tử nghĩ ngơi, giường, bàn, tủ đều có. Tất cả đều là gỗ tử đàn, gỗ cây hoa lê, những vật liệu gỗ đắt tiền tạo thành.

Ở trong phòng ấm, Phùng Liên Dung cởi áo khoác bên ngoài ra rồi mà vẫn cảm thấy nóng, nhưng là không còn cách nào khác, nàng yên lặng ngồi ở trên giường, trong đầu có chút loạn.

Chỉ chốc lát sau Thái tử liền tới, nàng và hắn giống nhau, cũng mặc ít, chỉ một cái áo xuân thu.

https://thuviensach.vn

Phùng Thiên Dung thấy hắn đến đây, muốn đứng lên.

Thái tử cười nói: “Ngồi đi.”

Phùng Liên Dung liền dịch sang bên cạnh một chút.

Thái tử ngồi vào bên người nàng, nhìn mặt nàng thấy trên mặt nàng không có phấn son gì, người trẻ tuổi, làn da cũng sáng bóng y như trứng gà được bóc vỏ.

“Nàng choáng đầu hay không.” Thái tử thấy mặt nàng hồng, “Rượu này có chút nặng.”

“Không choáng, là bị nóng.” Phùng Liên Dung sờ sờ mặt mình, thật nóng.

“À? Không nghĩ tới nàng còn rất có thể uống đấy.” Thái tử cười.

Hắn lớn lên giống tổ phụ, mặt mày tuấn tú, một đôi mắt càng thêm dễ thấy, con ngươi như nước đang lưu động (chảy), sáng lóng lánh.

Phùng Thiên Dung nhìn, chỉ thấy bản thân muốn ngây ngốc, Thái tử mặc kệ là đời trước vẫn là bây giờ đều tuấn mỹ vô cùng, nàng cười nói: “Mẫu thân thích tự tay ủ rượu, thiếp thân khi còn bé liền thường kỳ uống một chút, sợ là như vậy liền không dễ dàng say.”

“Thái tử hỏi: “Hay ủ những rượu gì?”

“Rượu hạnh hoa, rượu hoa đào, rượu mơ, sau này nước chúng ta cũng trồng nho, nương thiếp lại thử ủ rượu nho.” Trong trí nhớ của Phùng Liên Dung, cuộc sống cùng cha mẹ, ca ca là một chuyện hạnh phúc nhất của đời trước, cho nên giọng của nàng phá lệ ôn nhu, mang theo chút sa vào, “Có điều rượu nho nương ủ không thành công, nhiều lần ủ ra đều rất chua.

https://thuviensach.vn

Nương ngại nho đắt, nhất quyết mua đất tự mình trồng nho, khi nho chín, một chùm lại một chùm, rất đẹp.”

“Sau này làm ra được rượu nho sao?”

“Sau này...” Phùng Liên Dung nói đến đây liền cảm thấy không đúng, sao bồi ăn cơm xong lại nói đến ủ rượu đây, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Thái tử.

Như vậy có chút ngốc, giống như đang hỏi, sao ngươi lại muốn hỏi mấy chuyện này vậy?

Thái tử bật cười.

Phùng Liên Dung càng thêm cảm thấy khó hiểu, đời trước nàng đến thị tẩm Thái tử cũng không nói nhiều như vậy, nàng cũng không dám nói. Khi đó nàng vừa thấy hắn trái tim liền nhảy dồn dập, thở cũng không ra hơi, lại nhớ kỹ phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, căn bản là không có cách nào mở miệng nói chuyện khác.

Thấy nàng có chút mất hồn, Thái tử đưa bàn tay qua ôm nàng vào lòng.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tự Tại

Ngực của hắn rất rộng, cánh tay cũng rất có lực.

Mặt Phùng Liên Dung dựa vào ngực hắn, chỉ cảm thấy bản thân giống như đang nằm mơ.

Khi đó, bao lâu nàng không được gặp hắn nhỉ, mãi cho đến khi chết đều không có.

Nhưng là, bây giờ hắn đang ôm nàng.

“Điện hạ?” Giọng của nàng nghe qua có chút hoảng hốt, “Điện hạ là thật à?”

“Hả? Ta còn có thể là giả sao?” Thái tử nở nụ cười, có chút hoài nghi nàng là thật say, bằng không làm sao có thể nói mê sảng đây, đầu ngón tay hắn chạm lên gò má nàng.

Phùng Liên Dung cảm giác được ngón tay hắn, thân mình giống như bị điện giật, run lên một cái.

Thái tử phát hiện, cúi đầu nhìn nàng: “Sợ hãi à?”

Nàng nhớ được, lần đầu tiên rất đau đó!

Phùng Liên Dung vùi đầu vào trong lòng hắn, gật đầu: “Sợ.”

Bộ dáng ngây thơ, làm người thương tiếc.

https://thuviensach.vn

Thái tử giật mình, trước kia thị tẩm không có ai sẽ nói sợ, có điều thoạt nhìn là rất đau, hắn sờ sờ đầu: “Đừng sợ, ta sẽ nhẹ chút.”

Hắn vươn tay rút kim trâm trên tóc nàng ra.

Tóc đen rơi xuống, vừa trơn bóng lại mềm, mang theo mùi thơm nhàn nhạt. Phùng Liên Dung ngẩng đầu, mắt hạnh hàm chứa hơi nước, sương mênh mông, nhưng là sao sáng trong đêm tối bị mây che khuất.

Thái tử cúi đầu liền hôn xuống.

Đầu Phùng Liên Dung oanh một tiếng, vốn đang loạn thất bát tao, bỗng chốc suy nghĩ gì cũng không có, giống như nóc nhà bên ngoài, tuyết rơi xuống một mảnh trắng xóa.

Thẳng đến khi bị đau đớn đánh úp lại, nàng mới tìm được về một chút tri giác.

Nàng vươn tay gắt gao ôm phía sau lưng Thái tử, giống như muốn khảm bản thân vào trong ngực hắn, đến cuối cùng cũng không buông ra.

Lúc này đã là đêm khuya.

Phùng Liên Dung nằm ở nơi đó, cả người không có một chút khí lực nào, Thái tử cúi đầu xem nàng hỏi: “Có chỗ nào không khỏe hay không?”

Phùng Liên Dung nghe được giọng hắn, thoáng cái mở mắt ra, nhưng vừa động một cái, nàng liền kêu a một tiếng, cả người cong lại.

So với lần trước còn đau hơn.

Phùng Liên Dung đều muốn khóc.

Nhưng nơi này là nơi Thái tử nghỉ ngơi, thân phận giống như các nàng không thích hợp ở lại qua đêm, nàng đối chuyện này rất rõ ràng, hai chân

https://thuviensach.vn

vừa gập liền muốn ngồi dậy.

Thái tử cau mày nói: “Không phải là còn đau sao, gấp cái gì, lại nghỉ ngơi một lát.”

“Nhưng là...” Phùng Liên Dung do dự.

“Nàng như vậy còn muốn đi?” Thái tử hỏi.

Phùng Liên Dung vội vàng lắc đầu: “Không phải.”

“Vậy thì đừng đi.”

Thái tử duỗi cánh tay ra, kéo nàng qua.

Đầu Phùng Liên Dung tựa vào trên bả vai hắn, đâu nào còn nhớ rõ quy củ gì, cả người đều làm tổ vào trong lòng hắn, tay ôm lấy eo hắn, giống như ôm lấy một cái gối mềm.

Thái tử buồn cười.

Tiểu Quý nhân này rất tự tại a, một chút cũng không gò bó, bảo nàng làm cái gì liền làm cái đó.

Hai người nằm vẫn không nhúc nhích, Thái tử không nói chuyện, Phùng Liên Dung cũng không nói, nàng có Thái tử điện hạ ôm, đang thoải mái. Ngay lúc nàng mơ mơ màng màng muốn ngủ, Thái tử đột nhiên nói: “Sau này nương nàng có ủ ra được rượu nho hay không?”

Phùng Liên Dung còn đang buồn ngủ, trả lời: “Ủ ra, trước khi thiếp vào cung, còn uống qua mà, rất ngọt, có chút chua, màu sắc cũng rất đẹp. Nương thiếp nói nhà chúng ta không giàu có, cha không biết kiếm tiền, ca ca đọc sách còn muốn tiêu tiền, liền muốn đi bán rượu. Đến lúc đó không chừng nhà chúng ta còn có thể mở rượu trang (cửa hàng rượu), thiếp cũng

https://thuviensach.vn

có thể giúp nương bán rượu...” Phùng Liên Dung nói qua nói qua liền khóc lên.

Đáng tiếc rượu còn chưa bán, nàng đã bị tuyển chọn vào cung, cuối cùng chưa gặp được mẫu thân, gặp được phụ thân, gặp được ca ca, ngay cả chết cũng không có.

Phùng Liên Dung bi ai trong lòng.

Thái tử giật mình, cúi người xem nàng.

Nàng dù khóc, cũng là hoa lê đẫm mưa, một chút cũng không xấu.

Hắn thở dài, nha đầu này bị tuyển chọn vào cung, phỏng chừng là nhớ người nhà lắm rồi.

“Đừng khóc, sau này có cơ hội, ta để nàng gặp người nhà, được không?” Hắn an ủi nàng.

“Gặp người nhà thiếp?” Phùng Liên Dung nghe câu này, một đôi mắt giống như có thể bắn ra ánh sáng trên trời, nàng nhìn chằm chằm Thái tử hỏi, “Điện hạ, ngài, ngài là nói thật sao? Là thật sao?”

Thái tử theo bản năng thuận miệng nói: “Đương nhiên?”

Phùng Liên Dung lập tức liền quỳ xuống, cung kính dập đầu lạy Thái tử ba cái: “Thiếp thân cám ơn Điện hạ trước.”

Nước mắt nàng còn chưa ngừng rơi, nhưng khóe miệng đã tràn ra nụ cười.

Bộ dáng này gọi người xót xa.

Thái tử nhẹ nhàng thở dài: “Thói thường của con người, nàng dọn dẹp một chút trở về đi.”

https://thuviensach.vn

Lúc này Phùng Liên Dung cũng ý thức được bản thân luống cuống, nhưng là nàng cũng không thể không bắt lấy cơ hội lần này, nàng nói Điện hạ thứ tội, nhanh chóng mặc quần áo vào.

Bên ngoài hai cung nữ vừa thấy nàng đi ra, liền dẫn ra bên ngoài.

Thái tử xem nàng đi, thầm nghĩ, ban đầu chỉ là thuận miệng an ủi nàng một câu, bây giờ xem ra, sau này thật muốn thực hiện, bằng không không biết nha đầu kia sẽ thương tâm thất vọng thế nào.

Mùa đông, càng muộn càng lạnh.

Khi Phùng Liên Dung vào trong viện, răng trên dưới đều chạm vào nhau.

Chung ma ma lại rất vui vẻ, chuyện này đợi đến càng muộn càng tốt, đáng tiếc, vẫn là đã trở lại. Có điều loại vinh hạnh đặc biệt như vậy cũng không phải người bình thường có thể có. Trong ấn tượng của bà, khi Hoàng thượng vẫn còn là Thái tử, cũng chỉ có một quý nhân ở nơi đó qua đêm, nhưng chỉ có mấy lần thôi. Hơn nữa sau khi Hoàng thượng đăng cơ, Na quý nhân lại không được sủng ái nữa, không bao lâu liền bệnh chết.

Cho nên nói, hầu hạ Hoàng thượng, Thái tử cũng không phải chuyện dễ đoán trước, thay đổi trong nháy mắt.

“Mau bưng nước ấm lên đây, chủ tử gột rửa liền ngủ.” Chung ma ma phân phó Bảo Lan, lại nhìn Phùng Liên Dung, không khỏi đau lòng. Tiểu cô nương lần đầu tiên, nhất định là đau, nhưng hầu hạ lại là Thái tử, cũng không biết có bị ủy khuất hay không, nhưng dù là bị, cũng phải coi như ân huệ.

Bà trước lấy nước ấm lau mặt cho Phùng Liên Dung, còn lấy lò sưởi tay thay than cho nàng cầm.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung cuối cùng cũng ấm chút, đợi đến khi ngâm mình trong thùng gỗ tràn đầy nước ấm, một lát nàng liền đã ngủ.

Bảo Lan và Châu Lan động tác càng thêm nhẹ.

Chung ma ma nhìn đến trên ngực nàng có chút ứ hồng, cũng là mặt mày hớn hở, ngực Phùng Liên Dung nhìn rất đẹp, không lớn không nhỏ, bà nói với Bảo Lan: “Nhìn xem, biện pháp ngại ngùng ta nói vẫn rất hữu dụng.”

Bảo Lan và Châu Lan đều đỏ mặt.

Chung ma ma nhìn Phùng Liên Dung đang ngủ say, nhỏ giọng nói: “May mà trước đây chủ tử nghe lời, bằng không có thể có một đôi đẹp như vậy? Lần tới các ngươi cũng thử xem.”

Hai nha đầu nghĩ rằng, thử cho ai xem nha!

Ba người tắm xong cho Phùng Liên Dung, nhẹ nhàng gọi nàng tỉnh dậy, Phùng Liên Dung một khắc cũng không trì hoãn liền leo lên giường.

Ngày thứ hai, còn tỉnh sớm hơn hôm qua, cứ thế bị đánh thức.

Phùng Liên Dung vô cùng tức giận, căm tức nhìn Chung ma ma.

Hôm qua nàng hầu hạ Thái tử, thể xác và tinh thần mệt mỏi, buổi tối cũng không được ngủ ngon. Làm nhiều giấc mơ liên quan đến kiếp trước, bây giờ thật sự là vô cùng đau đớn, trong đầu giống như là bị người kéo qua kéo lại.

Chung ma ma nói: “Chính là do hôm qua, người càng phải đi sớm hơn.”

Một câu nói gọi Phùng Liên Dung tỉnh ngộ.

Ai bảo nàng chỉ là thị thiếp đây, phía trên có Thái tử phi, nàng xoa ánh mắt khó chịu, ngáp mấy cái liền.

https://thuviensach.vn

Ngay cả đến chỗ Thái tử phi đầu nàng vẫn còn choáng váng, sau đó Thái tử phi nói mấy câu rồi cho các nàng lui, Tôn Tú lại gần nói: “Tỷ tỷ, như thế nào, bị ta đoán trúng đúng không.”

Phùng Liên Dung nói: “Đoán trúng một nửa, hình như Điện hạ vừa vặn nghe được tên cha ta mới nghĩ đến ta thôi.” Không phải người lần đầu tiên gặp mặt, nói như thế, có lẽ sau này mệnh của nàng và trước kia không khác nhau lắm. Có điều chuyện Thái tử hứa hẹn với nàng, chuyện này đối Phùng Liên Dung mà nói, quan trọng hơn bất cứ chuyện gì.

“Tôn Tú cười nói: “Dù sao cũng là thì tẩm qua.”

Phùng Liên Dung nhìn ra nàng khổ sở, đời trước nàng ở dưới đấy, đời này lại cướp đi trước Tôn Tú, liền an ủi: “Điện hạ nhất định sẽ nhớ đến ngươi.”

Tôn Tú cười hì hì, tiến đến bên tai nàng nói: “Điện hạ... Ôn nhu hay không ôn nhu vậy?”

Ngày thường nhìn Thái tử thoạt nhìn rất ôn hòa, nhưng ôn hòa này cũng chỉ biểu hiện vào lúc hắn nói chuyện, một khi không nói chuyện, hắn ngồi yên lặng, lại không giống với, khiến người không thể nhìn gần.

“Điện hạ rất tốt.” Phùng Liên Dung nhớ lại, cười nói, “Còn gọi ta cùng ăn cơm đấy, hôm qua không biết vì sao, Điện hạ ăn cơm rất muộn.”

“Oa, thật tốt!” Tôn Tú cầm tay Phùng Liên Dung lắc lắc, “Điện hạ khẳng định rất thích tỷ tỷ.”

“Chỉ là vừa khéo mà thôi.” Phùng Liên Dung lại không tin tưởng cách nói này.

Thái tử thích hay không thích ai, nói thật, cho dù cho nàng thời gian sáu năm, nàng vẫn không rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Trở lại trong phòng, Phùng Liên Dung lại bắt đầu ngáp.

Lúc này Chung ma ma cũng không nói nàng, vội kêu nàng đi ngủ một lát.

Trên giường nóng hầm hập, Phùng Liên Dung vừa nhắm mắt lại liền ngủ say sưa, lần này ngủ đến giữa trưa.

Thấy nàng từ trên giường xuống dưới, Chung ma ma giống như nhặt được vàng trên đất, hai mắt vốn có chút đục ngầu lại sáng long lanh nhìn nàng chằm chằm: "Chủ tử, chủ tử, người đoán xem có chuyện gì?"

"Sao vậy?" Phùng Liên Dung còn mơ mơ màng màng, cũng không biết vì sao Chung ma ma hưng phấn thành như vậy.

"Điện hạ thưởng này nọ cho người đấy!"

"Cái gì?" Phùng Liên Dung lập tức thanh tỉnh, "Thưởng cái gì vậy?"

Nàng cũng chưa mặc xong hài đã vội vã đi ra ngoài, đến khi ra đến nhà chính, liền thấy trên bàn có một chén chân giò ninh măng đỏ rực đặt đó.

Đó là món hôm qua nàng muốn ăn cuối cùng lại không ăn.

Bảo Lan, Châu Lan đều đang vui vẻ cười.

Phùng Liên Dung cũng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cũng không biết bản thân nên cười hay nên khóc.

Sáu năm đã từng, không phải là nàng chưa từng được thưởng, nhưng chỉ có đồ trang sức lạnh như băng. Canh nóng hầm hập như vậy cũng là lần đầu thấy, Phùng Liên Dung lại cảm thấy bản thân như đang nằm mơ.

Vì sao Thái tử lại đột nhiên thưởng cho nàng?

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ nói hôm qua bản thân hầu hạ rất tốt?

Nhưng Phùng Liên Dung nhớ lại, lại chỉ nhớ được bản thân ngây ngốc, còn có nỉ non không khống chế được.

Lòng nam nhân, cũng là kim dưới đáy bể nha!

Phùng Liên Dung súc miệng một chút liền bắt đầu ăn.

Không thể không nói, tâm tình vẫn là rất tốt.

Chung ma ma cười nói: “Chủ tử nhớ, về sau nếu thị tẩm, vẫn phải giống như hôm qua. Xem ra Điện hạ rất thích đấy, bây giờ chủ tử biết, nghe lão nô không sai đúng không?”

Phùng Liên Dung thiếu chút thì bị sặc.

Trước kia nghe Chung ma ma liền rơi xuống cái kết cục kia, bây giờ nàng không nghĩ lại giẫm lên vết xe đổ, đời này, nàng thầm nghĩ làm một người tự tại.

Đời người là ngắn ngủi như vậy mà.

Hắn gặp nàng, nàng vui vui mừng mừng, hắn không gặp, nàng cũng không muốn lại bi thương.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Giao Thừa

Đến buổi tối, Phùng Liên Dung chuẩn bị dùng cơm, vừa ngồi lên bàn ăn, bất ngờ chỉ thấy nửa bát chân giò ninh măng buổi trưa ăn còn thừa được đặt trên bàn, bộ dạng này nhìn qua đã có chút vô cùng thê thảm.

"Món này sao vẫn còn ở đây?" Phùng Liên Dung hỏi, quý nhân như các nàng mặc dù không đến mức quá xa xỉ, nhưng sẽ không đến mức một món ăn còn có thể ăn hai lần.

Huống chi, đây là chân giò, ăn qua một lần, bộ dáng thật sự là có chút khó coi.

Chung ma ma lại nói: "Đây chính là Điện hạ thưởng, sao có thể đổ đi? Trong Phù Ngọc điện, đã ai được ăn, đổ đi không phải là bị người hận sao." Bà đặt món chân giò đến trước mặt Phùng Liên Dung, "Nô đã đặc biệt bảo phòng bếp hâm lại, chủ tử ăn hết mới được."

Nhưng lúc ăn cơm trưa nàng đã ăn quá nhiều rồi.

Phùng Liên Dung nhíu mày: "Cũng không phải cái gì rất quý giá, có thể dẫn tới hận gì, ma ma mang chân gì đến phòng bếp bảo người hâm nóng, đây mới dễ bị cười, cũng không biết đám cung nhân đó sẽ nói ta như thế nào đâu."

Chung ma ma nói: "Bọn họ dám nói, chủ tử đây là cung kính với Điện hạ!"

https://thuviensach.vn

Nghe một phen ngôn luận như thế, Phùng Liên Dung không nói gì.

Chung kính cái gì chứ, nàng cảm thấy giống bê người chân thối vậy, sau đó vẫn không ăn miếng nào.

Nhưng chuyện này lại truyền khắp Đông cung rồi.

Ngày hôm đó đi thỉnh an Thái tử phi, Thái tử phi cũng nhắc tới, hỏi: "sao lại là chân giò, nhìn ngươi không giống như thích ăn món này."

Phùng Liên Dung nói: "Chỉ là chưa ăn qua món này, hôm đó nhìn thấy cũng có chút tham."

Trong lòng nàng mặc niệm, ngàn vạn lần đừng nói đến chuyện cơm tối mà, quá mất mặt!

Nguyễn Nhược Lâm nghe xong bĩu môi, quả nhiên là hẹp hòi, thấy giò heo cũng không nhịn được, sau đó còn luyến tiếc đổ đi, kêu phòng bếp hâm nóng buổi tối lại ăn, thật sự là ghê tởm.

Thái tử phi cười cười, không lại nói tiếp.

Sắc mặt Tôn Tú đã có chút ảm đạm.

Bây giờ chỉ có nàng chưa thị tẩm, vốn cũng không phải rất gấp, nhưng tiểu Chung ma ma mỗi ngày đều nói, ra bên ngoài ngó dáo dác, ngược lại lại khiến nàng thêm khẩn trương. Giống như lại không thị tẩm, cuộc sống sau này đều không có biện pháp qua. Lại nghe thấy Thái tử thưởng cho Phùng Liên Dung, trong lòng cũng không tránh được mất mát.

Thế nhưng, nàng rất nhanh đã lấy lại được tinh thần, buổi chiều chạy đi tìm Phùng Liên Dung chơi cờ tướng.

Nàng biết Phùng Liên Dung thích chơi trò này.

https://thuviensach.vn

Kết quả Phùng Liên Dung liên tục thua năm bàn, bắt lấy nàng không buông.

Tốn Tú lại cùng nàng chơi một lúc lâu, Phùng Liên Dung miễn cưỡng thắng được một bàn mới thoải mái chút.

Nàng chơi trò này, lòng tranh đấu có chút mạnh, dù cho rất không lợi hại, nhưng cố tình lại thích, cảm thấy phải chơi giỏi trò này mới là người thông minh, nàng cũng thích xem người khác chơi.

Chỉ là bản thân thường thua, biến thành có chút buồn bực.

Tôn Tú cười nói: "Tỷ tỷ luyện nhiều sẽ tốt thôi, thật ra cũng không khó lắm." Lại bóp bóp bả vai của mình, "Ôi, thật sự là không thể lại chơi, nơi này của ta đều mỏi nhừ."

"Châu Lan, ngươi xoa bóp cho nàng." Phùng Liên Dung khen Châu Lan, "Kỹ thuật của nàng rất tốt đấy, học từ Chung ma ma."

Tôn Tú được bóp mấy cái, quả nhiên cả người thoải mái, quay đầu nói: "Để Bạch Liên theo Châu Lan học, có được hay không?"

Ai ngờ Chung ma ma nói, "Đó là tổ truyền nhà ta, học cái gì, ta chỉ dạy cho trong phòng này, Châu Lan, ngươi cũng không thể dạy loạn khắp nơi, nếu không xem ta phạt ngươi thế nào."

Tôn Tú bĩu môi: "ma ma thật đúng là hung, ta và tỷ tỷ giống như tỷ muội ruột, ngươi khách khí như vậy."

Chung ma ma cười cười, vân đạm phong khinh nói: "Chỉ là giống, nếu như thật sự là tỷ muội ruột cũng thế thôi."

Tiểu Chung ma ma nhìn không vừa mắt: "Chúng ta đều họ Chung, đếm lên trên còn cùng một tổ tông đấy. Ngươi này bà tử keo kiệt chúng ta còn

https://thuviensach.vn

khinh thường học, chủ tử, nô không có tổ truyền đó, nhưng vẫn xoa bóp ngài thoải mái như vậy.”

Tiểu Chung ma ma di chuyển thân mình béo lùn chắc nịch của mình qua, hai tay đầy thịt xoa bóp cho Tôn Tú.

Tôn Tú ngồi đó liên tục nhếch miệng. (ý là bị đau).

Hai phe này, từ lúc chủ tử được tuyển chọn vào cung liền thường ở chung một chỗ, khua môi múa mép đã nhìn quen, có điều Phùng Liên Dung không muốn ép buộc Chung ma ma, cũng không nhắc tới chuyện này.

Đợi đến khi mấy người Tôn Tú đi rồi, Tuyết Nhi lại tới.

Nàng là cung nhân trong phòng Nguyễn Nhược Lâm, có điều cũng không phải tới gặp Phùng Liên Dung, mà là nói chuyện với Chung ma ma, Chung ma ma nghe xong lập tức đuổi nàng đi.

“Chuyện gì?” Phùng Liên Dung hỏi.

Chung ma ma tức giận nói: “Còn không phải vị chủ nhân kia, không phải là không có than sao, nghĩ ra tiền hỏi mua của chúng ta, nói là gấp ba giá bên ngoài.” Bà phi một tiếng, “Tiền dơ bẩn còn sử dụng trong cung, chúng ta lại cần chút bạc này của nàng ta?”

Phùng Liên Dung cũng nói: “Tất nhiên là không thể bán.”

“Vốn là thật sự không được, nương nương đều biết đến, muốn bán, không biết sẽ nhìn chủ tử thế nào đâu. Dù trong tay eo hẹp, cũng không thể ham của nàng ta.”

“Eo hẹp thì cũng không.” Phùng Liên Dung nói, “Một tháng đều có hơn mười lượng mà.” Nói xong nghĩ đến chuyện gì, “Bảo Lan, ngươi mang hết tiền bạc ra đây.”

https://thuviensach.vn

Trong phòng này, Bảo Lan bảo quản tiền tài, Châu Lan quản trang sức, hai người Kim Quế Ngân Quế quản dụng cụ quý giá trong phòng, mỗi ngày đều phải lấy khăn mềm tỉ mỉ lau một lần.

Bảo Lan vào phòng trong từ trong ngăn kéo tủ bàn làm từ gỗ cây hoa lê lấy ra một cái hộp đồng thau, phía trên có một cái khóa to làm bằng sắt đen, nàng sờ sờ tay áo lấy ra chìa khóe, tra ổ mở ra cho Phùng Liên Dung xem.

Trong hòm đặt ba nén bạc to, một nén bạc nặng mười lượng, Phùng Liên Dung cầm lên xem, trong lòng âm thầm vui vẻ, hóa ra cũng có hơn ba mươi lượng rồi.

Nếu vậy một năm nàng ít nhất cũng có thể để dành được sáu mươi lượng, hai năm, không chừng có thể có một trăm lượng, đến lúc đó nhất định có thể cải thiện được sinh hoạt trong nhà.

Có điều lúc ấy, có phải ca ca sắp thành thân rồi không?

Năm đó, nàng nhớ được ca ca muốn thú tam nữ nhi của Tần đại nhân Lại bộ Lang trung, nàng còn sai người đưa bạc về nhà, đáng tiếc bọn họ không nhận, lại đưa về. Nói nàng ở trong cung rất không dễ dàng, chính mình giữ bên người.

Phùng Liên Dung thở dài một hơi.

Cũng không biết sau khi nàng mất, phụ thân mẫu thân, ca ca sẽ thương tâm như thế nào.

Phùng Liên Dung đặt bạc lại chỗ cũ, dặn dò: “cẩn thận thu vào.”

Đợi đến có một ngày nàng nhìn thấy người nhà, nhất định sẽ thuyết phục bọn họ nhận lấy, như vậy bản thân cũng có thể an tâm chút.

https://thuviensach.vn

Thời tiết bây giờ vẫn còn rất lạnh, Nguyễn Nhược Lâm dùng hết than rồi, mỗi ngày liền chỉ có thể ở trong Noãn các. Không nói nàng, mấy người khác trong phòng đều không chịu nổi, thường kiếm cớ đến chỗ chủ tử khác chực chút ấm áp.

Nguyễn Nhược Lâm liên tục phát giận.

Kỷ ma ma không khuyên được, lại không có biện pháp, đi cầu Chung ma ma. Hai bà tử ở trong cung giao tình mấy chục năm, Chung ma ma bị bà quấy rầy không chịu nổi đành cho bà một chủ ý. Sau này Kỷ ma ma mua được một chút từ chỗ người trông củi, lúc này mới xem như thoải mái chút.

Chỉ chớp mắt, liền đến Tết âm lịch.

Trong cung giống như dân gian, cũng phải làm thật to.

Cửa điện thiếp câu đối xuân, còn đốt pháo, trong phòng cũng có nhiều hàng tết, chỉ có một cái khác là không được gặp người nhà, dù là thấy mặt Thái tử cũng không được. Bởi vì tối nay Thái tử và Thái tử phi là phải cùng Hoàng thượng, Hoàng thái hậu, Hoàng hậu, còn có nhóm Hoàng tử Công chúa cùng nhau trôi qua đêm tất niên.

Trong Phù Ngọc điện, chỉ có ba quý nhân các nàng tụ tập một bàn.

Yến hội bày ở chỗ Nguyễn Nhược Lâm, trên bàn có mười sáu món ăn, cũng không thiếu gà vịt thịt cá, ngoài ra còn có tám món điểm tâm phòng bếp tỉ mỉ làm ra, một vò rượu trái cây.

Nhưng các nàng ăn cũng không thoải mái, ba người vào cung cùng một thời gian, rời nhà hơn nửa năm, ở nhà lại đều là cô nương được thương yêu, thời khắc này, sao có thể không nhớ nhà.

Tôn Tú khóc đầu tiên: “Ta nhớ sủi cảo nương ta làm, ngon hơn tất cả những món này.”

https://thuviensach.vn

Lúc này Nguyễn Nhược Lâm cũng không khinh thường, chỉ thở dài.

Phùng Liên Dung mũi cũng có chút chua xót, nhưng là nàng cảm thấy bản thân bây giờ có chút chạy đầu, trong lòng nhớ, nhưng cũng không phải rất khổ sở, nàng chỉ chờ mong ngày đó mau đến.

Ba vị ma ma đều khuyên, bảo các nàng nên vui mừng, dù sao cũng sẽ trôi qua.

Kết quả ba người đều không ăn gì, uống hết toàn bộ rượu trái cây, nhóm ma ma đều không ngăn được, nhất là Kỷ ma ma, lại bị Nguyễn Nhược Lâm đã say tát một cái.

Chung ma ma và Tiểu Chung ma ma đều ngây người, âm thầm may mắn vận khí tốt, không phải hầu hạ Nguyễn Nhược Lâm.

Tôn Tú cũng có chút say, Phùng Liên là tốt nhất, nương nàng ủ rượu, nàng chịu say tốt nhất.

Cho nên đến ngày hôm sau, đầu óc nàng rất tỉnh táo, không giống Nguyễn Nhược Lâm, bước đi cũng có chút ngã trái ngã phải, Kỷ ma ma rót cho nàng ta chút trà giải rượu.

Nguyễn Nhược Lâm thiếu chút thì nhổ ra, nhưng là không thể không uống.

Ngày đầu tiên của năm mới, các nàng phải tùy Thái tử phi đến chỗ Hoàng thái hậu, Hoàng hậu nương nương chúc tết.

Các nàng là thị thiếp, trong một năm cũng chỉ có mấy ngày này mới có thể nhìn thấy hai vị nữ chủ nhân thân phận tôn quý nhất trong hậu cung.

Kỷ ma ma nhẹ giọng oán giận: “Sớm đã nhắc chủ tử, uống hai ngụm rượu liền không nhớ được!”

https://thuviensach.vn

Nguyễn Nhược Lâm liếc bà một cái.

Tôn Tú kinh ngạc nhìn Phùng Liên Dung: “Tỷ tỷ lại không bị sao nha, đầu ta bây giờ vẫn còn có chút choáng váng.”

“Ta không sao.” Phùng Liên Dung dặn dò, “Ngươi cũng nên uống chút trà giải rượu, đến lúc đó thất lễ sẽ không tốt lắm.”

Các nàng đều là thị thiếp của Thái tử, nếu hành vi không thỏa đáng, đó là bôi nhọ Đông cung.

Tôn Tú gật gật đầu.

Ba người lập tức đi về phía Đông cung.

Thái tử và Thái tử phi đều ở đây, Thái tử mặc cẩm bào màu đỏ viền đen, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng da hồ ly đen tuyền, dáng người như trúc, trầm tĩnh như tuyết. Nhìn từ xa ai cũng đều muốn liếc mắt một cái, nhưng lúc đến gần, trái lại ai cũng không dám liếc mắt một cái.

Thái tử phi dặn dù các nàng chú ý lời nói và hành động.

Một đám người liền đi đến nội cung.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Chơi Cờ

Hoàng Thái hậu ở tại Thọ Khang cung phía Tây Bắc nội cung, ngày thường thắp hương bái phật, không lộ mặt nhiều, bình thường trong điện cũng rất vắng vẻ, nhưng hôm nay không giống vậy, trong điện khắp nơi đều là người.

Hoàng thượng, Hoàng hậu, phi tần của Hoàng thượng, người Đông cung, hoàng tử, công chúa, đều vây quanh bên người bà.

Hoàng Thái hậu mặt đầy tươi cười.

Bà lớn lên có một gương mặt rất bình thường, cho dù là khi còn trẻ, nhìn ngũ quan, cũng không được coi là một mỹ nhân. Nhưng bà vẫn luôn rất được tiên đế sủng ái, sinh ba người con trai, Trưởng tử thuận lợi làm Hoàng đế, hai người con khác cũng giống vậy rất được tiên đế thích, lần lượt được phong Vương ở phủ phồn hoa giàu mỡ.

Đến lượt Thái tử chúc tết, Hoàng Thái hậu cười càng thêm hiền hòa, vẫy tay nói: “Đến, mau ngồi bên cạnh ai gia, nhìn xem, đều gầy. Dù là học, mùa đông cũng nên nghỉ ngơi một chút, nhớ lại phụ hoàng ngươi tầm tuổi này, lúc ấy còn chơi xấu ai gia, nói thời tiết như vậy nên nghỉ ngơi hai tháng đâu.”

Giọng điệu này, y như hoàng thượng vẫn là một đứa trẻ.

Tất cả mọi người cười theo, ai cũng không dám nói chen vào, Hoàng thượng sắc mặt có chút không vui, nhưng cũng không phát tác.

https://thuviensach.vn

Thái tử ngồi vào phía bên cạnh Hoàng Thái hậu, cười nói: “Phụ hàng thông minh hơn tôn nhi, có thể dùng một phần nhỏ bản lĩnh. Có câu là người chậm cần bắt đầu sớm, tôn nhi tự nhiên không thể buông lỏng.”

“Thái tử quả thật là một khắc cũng không buông lỏng đâu.” Hồ quý phi nghe vậy, đối Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử nói: “Các ngươi cần phải học theo Thái tử ca ca đó.”

Hồ quý phi là phi tử được Hoàng thượng sủng ái nhất trong cung, thân phận gần với Hoàng hậu, nhưng người lại đẹp hơn Hoàng hậu nhiều, dù đã sinh hai trai một gái, phong thái vẫn không khác năm xưa.

Lông mày Hoàng Thái hậu hơi nhướn lên, cũng không nói chuyện.

Tứ hoàng tử cũng đã chạy vội tới bên người Hoàng thượng, vui vẻ nói: “Phụ hoàng, con đã học thuộc Luận ngữ, con đọc cho phụ hoàng nghe nhé. Khắc (kiềm chế), phạt (khoe khoang), oán (oán hận), dục (ham muốn), dục bất hành yên, khả dĩ vi nhân hĩ?”. Tử nói: khả dĩ vi nan hĩ, nhân tắc ngô bất tri dã.*

(*) Nguyên văn đoạn này là: Nguyên Hiến hỏi về chữ sỉ (hổ thẹn). Khổng Tử nói: nước có đạo thì làm quan hưởng lộc; nước vô đạo cũng làm quan hưởng lộc - ấy là sự hổ thẹn. [Đây là mình tải eb luận ngữ về đọc, thấy cũng hay lắm, ai muốn thì có thể tải về xem].

Hắn chỉ có tám tuổi, mồm miệng lại lanh lợi.

Hoàng thượng rất vui vẻ, ôm hắn ngồi ở trên đùi, giọng điệu thân thiết hỏi: “Có hiểu ý là gì không?”

Tứ hoàng tử giòn giã nói: “Nguyên Hiến hỏi: nếu không hiếu thắng, phô trương, oán hận, tham lam thì xem là người nhân không?” Khổng tử nói: có thể coi là người làm được việc khó. Ta chưa biết người ấy có thể coi là

https://thuviensach.vn

người nhân không.” Hắn nghiêng đầu hỏi, “Phụ hoàng, đây xem như người nhân sao?”

Hoàng thượng cười nói: “Chờ ngươi trưởng thành, tinh tế suy xét một hồi, là có thể hiểu rõ.” Vừa nói vừa lấy trán mình cọ vào trán Tứ hoàng tử.

Hoàng thái hậu thấy thế, sắc mặt khẽ biến thành trầm.

Nhưng Hoàng thượng dường như đang chìm trong thiên luân chi nhạc (vui vẻ bên con cháu), một chút đều không chú ý tới.

Hồ quý phi cười đến phá lệ ngọt ngào.

Phùng Liên Dung nhịn không được ngoảnh mặt về phía Thái tử nhìn một cái.

Hắn yên lặng ngồi, khóe miệng cũng mang theo ý cười, giống như nhìn thấy một màn như vậy, là chuyện vô cùng vui vẻ. Nhưng là, hắn đời này đều không được Hoàng thượng đối đãi từ ái như đối Tứ hoàng tử.

Phùng Liên Dung nhớ tới đủ mọi chuyện trong kiếp trước, trong lòng không nhịn được có chút đau lòng thay hắn.

Thái tử phi tâm tình cũng không tốt, ngón tay ở trong tay áo hơi nắm chặt, nhìn về phía Hoàng hậu.

Hoàng hậu sắc mặt lạnh nhạt, không giận không vui, hướng mấy người Phùng Liên Dung vẫy vẫy tay nói: “Các ngươi qua đây, để Thái hậu nương nương gặp một lần.

Ba người các nàng là Hoàng hậu nương nương tự mình chọn, lúc đó thân thể Hoàng thái hậu không được khỏe, cũng không tham dự, bây giờ đã qua hai tháng rồi.

Ba người vội vàng tiến lên.

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu gật đầu nói: “Được, được, đều là người trăm dặm mới tìm được một, ở trong cung đã quen chưa?” Ánh mắt bà dừng trên mặt Phùng Liên Dung.

Nàng mặc áo choàng đỏ thẫm, ngọt ngào kết hợp với váy vải bông, tóc bới hình con ốc, trang điểm điểm nhẹ nhàng hoạt bát, trong ba người, là dễ thấy nhất,

Phùng Liên Dung nói: “Hồi Thái hậu nương nương, thiếp thân từ nhỏ lớn lên ở kinh thành, thật không có ở không quen, hơn nữa ở đây có Noãn các, còn có than, còn ấm hơn cả trong nhà thiếp.”

Nàng nói cực kỳ trôi chảy, không có gì sợ hãi, trên mặt còn mang theo nụ cười, hiện ra núm đồng tiền, ngọt ngào.

Hoàng thái hậu cảm thấy nàng làm người khác thích, cũng cười cười, lại nhìn mặt hai người khác, tùy theo nói: “Các ngươi đã vào cung, cái khác không cần, chỉ cần nhớ thân phận của bản thân, cẩn thận hầu hạ Thái tử, Thái tử phi, biết không?”

Ba người đều nói vâng.

Hoàng thái hậu liền thưởng cho các nàng mỗi người một cái hộp.

Bái kiến Hoàng thái hậu xong, cũng không còn chuyện của các nàng, không giống phi tần của Hoàng thượng, còn có thể ở lại cùng nhau hưởng dụng đồ ăn sáng mùng một đầu năm, ba người các nàng theo đường cũ trở về.

Nguyễn Nhược Lâm nhịn không được liền phát giận: “Sáng tinh mơ, ngay cả cơm cũng không cho ăn.”

Kỷ ma ma bị dọa, đè giọng nói: “Tiểu tổ tông, ngươi có chuyện cũng trở về rồi nói! Lại nói, sao lại không được ăn cơm, lát nữa tự nhiên sẽ có.”

https://thuviensach.vn

Nguyễn Nhược Lâm hừ một tiếng: “Ta đây đều sắp chết đói.” Lại hỏi các nàng, “Các ngươi có đói bụng không?”

Tôn Tú không để ý nàng.

Phùng Liên Dung nói: “Nguyễn quý nhân, ngươi nên sửa đi, đừng tự hại mình.”

Nguyễn Nhược Lâm cười lạnh: “Sửa thế nào, hâm nóng lại chân giò đã ăn qua, phải không? Loại chuyện này ta làm không được!” Nàng ta vung tay áo, đạp đạp đạp đi về phía trước.

Cũng chỉ là xem trên phần cùng là quý nhân, muốn nhắc nhở nàng ta một phen, sao lại nói đến chuyện chân giò rồi. Phùng Liên Dung xấu hổ liếc mắt nhìn Chung ma ma một cái.

Chung ma ma cười tủm tỉm, nhỏ giọng nói: “Nguyễn quý nhân là đang ghen tị với chủ tử thôi, đừng nói chân gì, dù là bông cải nàng ta cũng không được ăn.”

Phùng Liên Dung: ... .

Trở lại trong phòng, nàng cởi áo choàng, ngồi uống nước.

Bảo Lan lấy hộp nhỏ Hoàng Thái hậu thưởng mở ra cho nàng xem, liền thấy bên trong có hai đĩnh vàng nhỏ khắc bốn chữ cát tường như ý, còn có hai chiếc trâm cài khảm hạt châu to, nhìn thân phận của các nàng, thưởng không tính ít.

Trong ấn tượng, đời trước cũng thưởng những thứ này, Phùng Liên Dung bảo nàng cất vàng đi, lại bảo Châu Lan cài trâm lên đầu nàng thử xem.

https://thuviensach.vn

“Đẹp mắt.” Châu Lan tán thưởng, “Thái hậu nương nương cho đúng là không giống với.”

Chung ma ma bổ sung kiến thức cho nhóm các nàng: “Đồ vật của Thái hậu nương nương, là đặc biệt từ một xưởng làm ra. Thợ thủ công bên trong, tùy tiện xách một người ra, thở thủ công có tiếng cả kinh thành này đều so ra kém.” Bà nhìn nhìn trâm cài, “A, tay nghề này xem như kém, sợ là thợ thủ công mới vào làm.”

Bao Lan, Châu Lan đều ca ngợi: “Ma ma biết thật nhiều!”

“Cũng không xem ta bao nhiêu tuổi, tưởng ta sống uổng chắc?” Chung ma ma nói, “Các ngươi về sau tự nhiên cũng sẽ biết, bày bát cho chủ tử, chuẩn bị đồ ăn sáng.”

Hai người vội vàng đi làm.

Mùng một đầu năm đi qua, hôm nay tiết trời cũng bắt đầu có chút ấm, ít nhất là ít có tuyết rơi. Phùng Liên Dung mỗi lần thức dậy cũng không còn khó chịu như trước.

Ngày hôm đó buổi tối, Thái tử phái tiểu hoàng môn tới đón nàng.

Chung ma ma cố ý dặn dò bên tai Phùng Liên Dung vài câu, vui rạo rực tiễn nàng đi.

Lúc này, Thái tử không đang ăn cơm.

Sau khi Phùng Liên Dung đi vào Noãn các, mặt liền bắt đầu đỏ lên.

Thái tử cười nói: “Nóng hả, cởi áo choàng ra.”

Mặt Phùng Liên Dung càng đỏ hơn.

https://thuviensach.vn

Nhưng nàng cũng không thể không cởi, dù Thái tử bảo nàng lõa thể, nàng cũng chỉ có thể nghe lời cởi ra.

Nàng tự mình thoát áo tháo dây, thật vất vả mới cởi được áo choàng ra, bên trong cũng chỉ mặc áo hai lớp màu xanh. Noãn các của Thái tử so với các nàng nóng hơn, chỉ mặc một áo váy mùa xuân cũng đã đủ.

Thái tử liếc mắt nhìn nàng một cái, nói: “Vẫn là mùa xuân tốt, mùa đông mặc dầy, khó coi.”

Như vậy thật tốt, dáng vẻ thướt tha mềm mại.

Phùng Liên Dung cũng nhìn Thái tử: “Điện hạ cũng mặc ít, thật đẹp.”

Thái tử liền cười rộ lên: “Ta đây là anh tuấn, cái gì mà đẹp hả, đẹp là hình dung cô nương.” Hắn hất cằm ý bảo, “Qua đây ngồi.”

Phùng Liên Dung đi qua ngồi xuống ghế đối diện hắn.

“Bây giờ còn rất sớm.” Thái tử tùy ý hỏi, “Bình thường khi nào nàng ngủ?”

“Nếu là mùa đông, giờ Dậu, mùa xuân không sai biệt lắm là giờ Tuất, mùa hạ quá nóng, thiếp thân liền ngủ tương đối muộn, có lẽ phải tới giờ Hợi mới ngủ.” Phùng Liên Dung nhìn về phía án thư của hắn, phía trên bày nhiều này nọ, giấy và bút lông, sách, ngay cả cờ vua cũng có.

Thái tử nói: “Cùng ta cũng không khác lắm.” Lại thấy nàng đang nhìn bàn cờ, liền hỏi: “Biết chơi cái này sao?”

Phùng Liên Dung vui vẻ gật đầu: “biết, có điều chơi không tốt lắm.”

Thái tử cười: “Vậy chúng ta thử xem.”

Hắn gọi Phùng Liên Dung qua đó ngồi.

https://thuviensach.vn

Lúc này Phùng Liên Dung mới thấy rõ bàn cờ, hóa ra không giống cái nàng dùng, mà là được làm từ bạch ngọc, nước cờ lại tráng vàng, quả thật là rất tráng lệ.

Sao trước kia nàng chưa thấy qua?

Phùng Liên Dung đặt một con xuống, thanh âm giòn tan dễ nghe, không khỏi tò mò nhìn con cờ trong tay nói: “Hóa ra đây cũng làm từ ngọc, nhưng sao lại ấm vậy nhỉ.”

“Ấm, tự nhiên là làm từ noãn ngọc, bằng không thời tiết như này, cầm không phải bị lạnh rồi sao?”

Phùng Liên Dung yêu thích không buông tay sờ soạng: “Thiếp thân dùng được làm từ gỗ cây thu*, cũng không lạnh, làm rơi cũng không hỏng, có điều bàn cờ này của Điện hạ rất dễ nhìn, chính là quý chút.”

(*) Cây thu: gỗ dùng đóng bàn cờ đẹp, nên cuộc cờ cũng gọi là thu bình.

Nàng nói xong liền thả con ‘pháo’ xuống, hai con mắt nhìn chằm chằm quân cờ bên Thái tử, giống như một tiểu sư tử chờ săn bắn.

Nói là tiểu sư tử, tất nhiên là bởi vì không đáng sợ, ngược lại làm người buồn cười.

Kia là toàn bộ tâm tư đều để lên đầu, vốn Thái tử còn nghĩ lên bàn cờ lại nói hai câu, nhưng là cũng không có tâm tư nói, cùng nàng nghiêm túc đánh cờ.

Kết quả Phùng Liên Dung ở phương diện này chính là cái gối thêu hoa, xem khí thế rất đầy, lại thua liền ba bàn.

Thái tử thắng được cực kỳ khó chịu, trình độ của đối thủ thật sự quá kém rồi!

https://thuviensach.vn

Bàn cuối cùng, Thái tử cũng không cẩn thận hạ xuống, chỉ nhìn chằm chằm xem nàng.

Chỉ thấy Phùng Liên Dung toàn thân tâm đều nhập vào, khi thì hưng phấn, khi thì hối hận, khi thì vui vẻ, khi thì tức giận, ngũ quan giống như đang nhảy múa.

Thái tử nhịn không được liền cười rộ lên, đáp quân cờ xuống: "Thôi, ván này xem như nàng thắng."

Nhìn ra được, nàng là thật sự muốn thắng hắn, không phải nói cố ý, chính là không có năng lực bắt.

Phùng Liên Dung nhíu mi: "Sao có thể tính là thắng đây, Điện hạ lợi hại, thiếp thân tự biết không địch lại, có điều cũng không thể nói thua làm thắng."

"A? Nghe qua rất có chí khí đấy." Thái tử cười.

Phùng Liên Dung nắm tay nói: "Dù sao sẽ có một ngày thiếp thân trở lên lợi hại!"

Thái tử nói: "Ta chờ, lần tới nàng thắng ta." Lại đẩy bàn cờ: "Cũng không còn sớm."

Phùng Liên Dung không kịp phản ứng đã bị Thái tử kéo đến trong ngực.

Nàng thấp hơn hắn một cái đầu, đầu vừa vặn để ở cằm hắn.

Trái tim Phùng Liên Dung nhảy thình thịch, ngay cả lỗ tai đều đỏ.

Hắn cúi đầu, ngửi thấy mùi thơm ngát trên tóc nàng, mùi hương này có thể làm người ta thấy mùa xuân lá xanh vừa mọc đầu cành, rất kỳ lạ.

"Đây là mùi gì?" Hắn tò mò.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung nói: “Là cây kim ngân hoa.”

“Cây kim ngân hoa? Cây đó không phải dùng làm thuốc sao?”

“Đúng vậy, có điều thiếp thân rất thích, ở ngoài cung liền thường dùng cây này, lúc này cũng mang theo một ít vào cung.” Nàng khẽ ngẩng đầu nhìn về phía Thái tử, mang theo chút kỳ vọng hỏi: “Điện hạ thích không?”

Thái tử không nói gì, cúi đầu đặt đáp án lên đôi môi nàng.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Sách Dạy Đánh Cờ

Phùng Liên Dung hưởng thụ nụ hôn của hắn.

Chỉ cảm thấy toàn thân lan tràn ra tư vị nói không lên lời.

Trước kia nàng là như vậy thương hắn, ở trong cung vài năm, không có yêu cầu xa vời gì khác, chỉ cầu hắn có thể nhìn nàng nhiều hơn một cái. Nhưng là, nàng giống như người không xứng có được, ông trời cũng khắt khe nàng, gọi nàng sớm chết đi.

Đời này, lại sẽ như thế nào đây?

Phùng Liên Dung không biết đời này của mình có phải cũng chỉ sống được từng đấy năm hay không, nàng vươn tay ôm eo Thái tử, càng thêm dán chặt mình vào hắn.

Chính là giờ khắc này, sa vào thôi.

Lần nữa nằm xuống nàng tinh bì lực tẫn, chỉ cảm thấy vừa rồi bản thân như con rắn, muốn trói chặt con mồi đã bắt được lại. Nhưng lại bị người đánh tới bảy tấc (có câu đánh rắn phải đánh bảy tấc), khiến nàng một chút lực đánh trả cũng không có, nàng hơi hơi cuộn tròn thân mình, nửa ngày vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Thái tử sai người hầu hạ tắm rửa.

Phùng Liên Dung nghe thấy, vội vàng đứng dậy mặc quần áo.

https://thuviensach.vn

Thái tử nhìn nàng một cái: “Nàng cũng tắm đi, đỡ phải trở về lại tắm, ở đây ấm, tương đối thoải mái.”

Phùng Liên Dung có chút giật mình: “Ở đây, ở nơi này?”

“Ừ, cung nhân cũng có thể hầu hạ nàng.”

Cùng Thái tử tắm chung một chỗ, Phùng Liên Dung không phải không muốn, nhưng bỗng nhiên nghĩ đến không có quần áo để thay: “Điện hạ, thiếp thân không có quần áo để thay, bảo bọn họ đi lấy hình như cũng rất phiền toái.”

Thái tử nghĩ, cũng không miễn cưỡng.

Thấy nàng mặc xong, hắn nhớ tới một sự kiện: “Lần tới ăn không hết cũng không cần phải hâm lại.”

Phùng Liên Dung cảm thấy mặt bị thiêu cháy: “Không phải thiếp thân, là Chung ma ma muốn hâm.”

Vẻ mặt của nàng có chút xấu hổ và giận dữ.

Thái tử nở nụ cười: “À, vậy bản thân nàng không nghĩ như vậy?”

“Không có.” Phùng Liên Dung lắc đầu, “Mấy món đó ăn một lần thì ngon, hâm nóng lại, hương vị kém đi rất nhiều. Điện hạ ban cho thiếp thân, vốn cũng muốn thiếp thân ăn vui vẻ mà.”

Thái tử ừ một tiếng: “Đúng vậy, lần tới đừng nghe ma ma của nàng.” Mắt thấy tóc nàng lộn xộn, hắn vươn tay vuốt giúp nàng, lại cầm lấy một nhánh đưa lên chóp mũi ngửi, “Hương vị này tốt, sau này đều dùng mùi này.”

Phùng Liên Dung không nghĩ tới hắn thật sự thích, nhưng là, đời trước nàng cũng dùng qua, cũng không thấy hắn nhắc đến.

https://thuviensach.vn

Nàng cười vui vẻ nói: “Được.” Nhưng rất nhanh lại hỏi, “Có điều thiếp thân luôn dùng nó, có phải Điện hạ ngửi nhiều lại ngấy hay không? Dù là bản thân thiếp thích cây kim ngân hoa, cũng không thường dùng đâu.”

Đây là lời thật, còn trở thành vấn đề khó cho Thái tử.

Thái tử nghiêm túc suy nghĩ, nói: “Vậy thì dùng cây kim ngân hoa mấy ngày, lại dùng khác, thay đổi.”

Phùng Liên Dung lại nói được, vô cùng vui vẻ tiêu sái rời đi.

Thái tử nhìn bóng lưng nàng, thấy nàng không chút chần chừ, bước nhanh ra ngoài.

Đến khi Phùng Liên Dung trở lại Phù Ngọc điện, Chung ma ma cười đến mặt đều nở hoa.

Lần này càng lâu hơn lần trước!

Chung ma ma vui thay nàng, hỏi: “Ở chỗ Điện hạ làm những gì?”

“Chơi cờ.”

Chung ma ma lại hỏi: “Chơi mấy bàn, chủ tử thắng hay thua?”

Phùng Liên Dung nghĩ, còn hỏi thắng hay thua nữa, cũng quá coi trọng nàng. Nàng muốn thắng cũng không thắng được, nàng tức giận nói: “Thua, thua bốn bàn!”

“Đúng, đúng, nên thua, chủ tử muốn thắng Điện hạ làm gì nha.” Chung ma ma vẫn là kiểu cũ.

Phùng Liên Dung không để ý bà.

https://thuviensach.vn

Nàng cảm thấy chơi cờ nên có thắng thua mới vui, Thái tử luôn thắng không có thú vị, nàng luôn thua cũng không có thú vị giống vậy.

Đáng tiếc, nàng vẫn không thắng được.

Bảo Lan và Châu Lan tiến lên hầu hạ nàng tắm rửa.

Thùng gỗ này đổ nước ấm vào từ trước, lúc này có chút mát, Châu Lan bảo người lại thêm một ít, lần này thì vừa vặn.

Chung ma ma ở bên cạnh dặn dò nàng: "Tư thế nô cấp cho chủ tử có dùng chưa? Cũng là khó có khi được hầu hạ Thái tử một lần, đừng để lãng phí cơ hội, biết không? Nếu có thể mang thai đứa nhỏ mới là đại hỷ sự, Thái hậu nương nương và Hoàng hậu nương nương đều ngóng trông."

Mặt Phùng Liên Dung có chút đỏ lên.

Trước khi nàng đi ra ngoài Chung ma ma liền nói chuyện này, bảo nàng sau khi xong việc, tận lực lót mông cao lên một chút.

Nhưng là, chuyện này cũng quá xấu hổ, sao nàng không biết xấu hổ mà làm chuyện này trước mặt Thái tử đây? Lại nói, nàng bị ép buộc không còn một chút khí lực, đã sớm quên hết, được không.

Chung ma ma thấy nàng bộ dáng này, nhân tiện nói: "Không cần xấu hổ, Điện hạ còn có thể nói chủ tử sao? Vốn tuyển ba quý nhân đến, không phải là vì chuyện này sao?"

Từ hai năm trước Thái tử thành thân với Thái tử phi, trước đây Thái tử phi cũng từng mang thai đứa nhỏ, ai ngờ bị động thai, đứa nhỏ không còn. Sau này cũng không có thai lại, ngay cả Thái y đều nói không được, lúc này Hoàng thái hậu mới bảo Hoàng hậu tuyển cho Thái tử vài quý nhân, đơn giản cũng là vì con nối dòng.

https://thuviensach.vn

Cho nên các nàng đi thị tẩm, cũng vẫn không tránh thai.

Phùng Liên Dung chỉ phải gật đầu.

Nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, đứa nhỏ đầu tiên của Thái tử sẽ không phải nàng sinh.

Ngày hôm sau, Thái tử lại tặng đồ.

Lần này không phải ăn, mà là sáu cuốn sách dạy đánh cờ.

Chung ma ma cười nói: “Điện hạ còn mỗi lần một thứ khác đâu.”

Bà không có nhảy nhót như lần trước Thái tử đưa chân giò, có lẽ là có lần thứ nhất, lần thứ hai vui vẻ nhiều hơn một chút.

Nhưng Phùng Liên Dung vô cùng vui vẻ.

Còn vui hơn khi nhận được chân giò.

“Đây là bản mai hoa đấy, ma ma, địa phương tầm thường không có đâu, khi ta còn ở nhà cũng cùng ca ca chơi cờ. Ca ca lợi hại hơn ta chút, ca ca dạy ta xem sách dạy đánh cờ, sau này lại nhắc đến bản mai hoa, nói đây là của một cao nhân viết, lục tục xuất ra một ít, nhưng cả cuốn thì chưa có người thấy qua, có người muốn dùng ngàn vàng đổi cũng không có đâu!”

Nàng cầm bản mai hoa hận không thể đặt tới miệng hôn.

Chung ma ma thấy nàng vui vẻ, cũng cười cười: “Vậy là hoàn thành mong muốn của chủ tử rồi.”

Phùng Liên Dung gật đầu, lại hỏi Chung ma ma: “Điện hạ đưa ta đồ tốt như vậy, không phải là ta...”

Nàng lên đưa lại cho hắn cái gì mới tốt đây?

https://thuviensach.vn

Chung ma ma nở nụ cười: “Ôi, chủ tử ngốc, Điện hạ cái gì mà không có, ngài lại có cái gì? Đơn giản là lần tới nhìn thấy Điện hạ, hầu hạ thật tốt là được.”

Phùng Liên Dung nói: “Ta mỗi lần đều hầu hạ rất tốt mà.”

“Vậy thì duy trì là được, đừng làm Điện hạ ngấy.” Chung ma ma nhắc nhở, “Nô muốn dạy đều đã dạy, chỉ xem chủ tử có thể phát huy hay không, có đôi khi cũng đừng quá xấu hổ. Chủ tử vào cung đó là hầu hạ Điện hạ cả đời, lại có cái gì, nói câu không dễ nghe, chờ hoa tàn ít bướm, cũng không còn hứng thú đúng không.”

Đây đều là lời thật.

Nhưng Phùng Liên Dung nghe, mũi liền bắt đầu lên men.

Còn chưa hoa tàn ít bướm, nàng không biết bản thân có thể sống đến khi đó hay không.

Quản nhiều như vậy làm chi.

Có sách dạy đánh cờ liền xem.

Nàng ngồi xuống hưng trí bừng bừng lật xem, lại bảo Bảo Lan mang bàn cờ đến, xếp ván cờ xong, tự nàng chiếu sách dạy đánh cờ, chơi cả buổi.

Chỗ Thái tử phi cũng biết rồi.

Lý ma ma nói: “Nhìn qua Điện hạ còn rất sủng Phùng quý nhân.”

“Dù sao cũng tốt hơn sủng Nguyễn quý nhân đúng không?” Thái tử phi chau mày, “Chớ luận sủng người nào, Điện hạ nên có một đứa trẻ rồi.” Nàng ta xem trọng nhất chuyện này, cái khác không sao cả.

https://thuviensach.vn

Thái tử phi từ nhỏ đã biết bản thân phải gả cho Thái tử, cũng đã sớm chấp nhận vận mệnh một phu đa thê.

Dù là phụ thân nàng ta, trong nhà còn có ba thị thiếp đấy, đừng nói Thái tử, sau này có một ngày muốn quần lâm thiên hạ (làm vua), chẳng lẽ không có tam cung lục viện hay sao?

Lý ma ma biết Thái tử phi rộng lượng, nhưng khó tránh khỏi đau lòng thay nàng: "Nương nương, vẫn nên uống thuốc thôi, luôn sẽ có chuyển biến."

Trong mắt Thái tử phi xẹt qua một tia ảm đạm.

Nàng ta hơi hơi nhắm chặt mắt, đứng lên nói: "Đi xem Hoàng tổ mẫu thôi."

Trong Thọ Khang cung, Hoàng hậu đã ở, tự tay tách quả hạch đào (quả óc chó) cho Hoàng Thái hậu.

Hai bà tức (mẹ chồng nàng dâu) này là quan hệ biểu di mẫu và biểu ngoại sinh nữ, bình thường lại rất thân cận, trước kia Hoàng hậu đã thường đến, sau này tuổi lớn hơn chút, đó là ba ngày hai bữa đến một lần.

Thái tử phi vấn an hai người.

Hoàng Thái hậu kêu nàng ngồi bên cạnh, cười tủm tỉm nói: "Hạch đào này là Tây An phủ tiến cống, vỏ mỏng cực kì, ngươi xem mẫu hậu ngươi kẹp một cái liền vỡ, ngươi nếm thử xem."

Hoàng Thái hậu đưa cho Thái tử phi ruột hạch đào.

Thái tử phi ăn, cười nói: "Thật thơm, ngon hơn Kinh thành bán."

"Nếu không làm sao có thể tiến cống đây?" Hoàng thái hậu dặn dò, "Mỗi ngày ăn bốn năm quả là được, ăn hơn cũng không tiêu hóa", lại nhìn

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu, “Ngươi cũng đừng lại kẹp, tự mình ăn đi.”

Hoàng hậu thản nhiên nói, “Dù sao cũng không có việc gì.”

“Không có việc, ngươi liền chỉ kẹp hạch đào hả? Ngày nào cũng rảnh rỗi, ta cũng không có nhiều hạch đào như vậy cho ngươi kẹp!” Hoàng Thái hậu không hiểu nổi lên tức giận.

Hoàng hậu buông hạch đào xuống, xoa xoa tay.

Bà vẫn thong thả ung dung.

Hôm nay Thái tử phi đến có việc, cũng không trì hoãn nói: “Hoàng tổ mẫu, cháu dâu nghe nói Hoàng thượng sợ Tam đệ, Tứ đệ không theo kịp, mời riêng Đại học sĩ nào đó đến dạy bọn họ. Cháu dâu thấy không tốt lắm, Điện hạ và bọn họ là huynh đệ ruột, cùng nhau đọc sách còn có thể bồi dưỡng tình cảm, đang tốt sao lại tách ra học.”

Chuyện này còn phải nói từ chuyện năm trước, Hồ quý phi ngày nào cũng thổi gió bên tai, nói Tứ hoàng tử tuổi còn nhỏ, đi theo Thái tử cùng đọc sách không học được cái gì, dù sao đều là muốn chiếu cố Thái tử trước, cho nên Hoàng thượng liền có quyết định.

Hoàng Thái hậu ừ một tiếng: “Là có chuyện này, có điều ngươi đừng vội quan tâm, còn chưa quyết định mà.”

Thái tử phi trong lòng vẫn còn sốt ruột, nàng ta sợ hai người này ăn mảnh, vạn nhất Hoàng thượng phái Đại thần càng giỏi hơn đến dạy bọn hắn, không biết sẽ dạy cái gì.

Nhưng Hoàng Thái hậu đã nói như vậy, Thái tử phi cũng không còn cách nào khác, lát sau liền cáo từ.

Hoàng Thái hậu nhìn Hoàng hậu, bà vẫn là mặt không biểu cảm.

https://thuviensach.vn

“Thái tử phi còn khẩn trương hơn ngươi đó, ngươi vẫn là mẫu thân của hắn đấy.” Giọng điệu của Hoàng Thái hậu có chút oán niệm, “Ngay cả nói cũng không nói một câu.”

Hoàng hậu thản nhiên nói: “Còn dâu cũng không phải mẫu thân ruột của hắn.”

“Vậy cũng là ngươi nuôi lớn, không phải, chẳng lẽ liền không có tình cảm?” Hoàng Thái hậu nói lời thấm thía, nói: “Ta biết Hoàng thượng làm tổn thương trái tim ngươi, nhưng hắn là Hoàng thượng, người nào không có mới nới cũ, ngươi liền bày ra bộ dáng này? Về sau đừng lại đến đây, hậu cũng còn có nhiều chuyện cần ngươi đến quản.”

“Không phải còn có Hồ quý phi sao, con dâu rỗi hơi làm gì.” Hoàng hậu nói, “Con dâu chỉ dưỡng thân thể, không cần chết sớm là được rồi.”

Hoàng thái hậu chán nản.

Hoàng hậu lại nói: “Mẫu hậu không cần con dâu đến, cũng không sao, về sau không còn ai kẹp hạch đào cho ngài.”

“Người bên cạnh ta đều chết hết rồi à?” Hoàng thái hậu giận.

“Không kẹp tốt như con dâu, người xem xem, ruột đều hoàn chỉnh.”

Hoàng thái hậu nhìn, quả thế.

Bà thở dài: “Thôi, ngươi muốn tới thì tới.”

Hoàng thái hậu cũng oán bản thân, năm đó có lẽ không nên miễn cưỡng nàng làm con dâu, lại không thể bảo vệ được nàng, một cô nương tốt phí hoài thành như vậy.”

Hoàng hậu xoay người, lại ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Quan Giảng Bài

Mắt thấy trời dần ấm lên, Phùng Liên Dung liền bảo Châu Lan bảo Đại Lý chiết một ít hoa mai về.

Nơi này tuy là hoàng cung, nhưng vừa vào đông cũng vẫn có vẻ âm u, thế nào cũng phải đến mùa xuân, toàn bộ cung điện mới sáng sủa, nhu hòa lên.

Lại cắm chút hoa, là làm người thích.

Châu Lan rất nhanh liền cầm nhiều hoa mai trở về, có màu hồng, màu vàng, còn có một ít lá xanh, cười tủm tỉm nói: “Nô tì nghỉ chỉ có hoa thôi thì không đẹp lắm, nên bảo Đại Lý ngắt cả lá xanh.”

Hầu hạ Phùng Liên Dung trừ Chung ma ma, bốn cung nữ ra, còn có tiểu hoàng môn, Lý Thiện Bình, Lý Thạch, Phương Anh Tôn, Tào Thọ. Hai người cùng họ Lý, liền được gọi là Đại Lý và Tiểu Lý.

“Đúng là không đẹp lắm, may mắn ngươi nghĩ đến bảo hắn ngắt cả lá xanh.” Phùng Liên Dung khen nói, “Thật thông minh, cà rốt dấm đường này thưởng cho ngươi, ăn đi.”

Bây giờ cũng không có hoa quả gì, cà rốt dùng muối ướp một lát, lại hong khô, khi ăn trộn thêm chút dấm đường và rượu liền ăn được, chua chua ngọt ngọt, ngon vô cùng.

Phùng Liên Dung lấy món này làm đồ ăn vặt.

https://thuviensach.vn

Châu Lan cảm tạ, bưng cà rốt đi, gọi Bảo Châu, Kim Quế, Ngân Quế cùng ăn.

Phùng Liên Dung ở đằng kia ngắm hoa chơi.

Cắm một cành hồng, cắm một cành vàng, lại thêm chút lá xanh, cũng rất đẹp mắt.

Chơi đến buổi tối, Tiểu Chung ma ma đến đây.

Phùng Liên Dung vừa ăn cơm tối xong, đang tản bộ trong viện tiêu thực.

Chung ma ma khó hiểu, hỏi: "Sao không hầu hạ chủ tử các ngươi, chạy đến đây làm gì?"

Tiểu Chung ma ma cười đến rất đắc ý: "Vừa rồi hoàng cửa đến đón Tôn quý nhân của chúng ta, các ngươi không nghe thấy động tĩnh sao?"

Hóa ra là đến khoe khoang.

Chung ma ma bĩu môi: "Tôn quý nhân sợ hãi kêu thảm thiết hay sao? Nếu không vì sao lại muốn chúng ta nghe thấy? Ta còn làm cái gì, Phùng quý nhân của chúng ta đều đã đi hai lần rồi."

Tiểu Chung ma ma hừ một tiếng: "Sau này Tôn quý nhân cũng giống vậy."

Chung ma ma không lại nói tiếp, có điều trong lòng xem thường Tiểu Chung ma ma.

Phùng quý nhân của bọn họ được gọi thị tẩm, còn được Thái tử ban thưởng chân giò và sách dạy đánh cờ đấy, bà cũng không đi xung quanh rêu rao, Tôn quý nhân mới chỉ là lần đầu tiên, có cái gì hay để nói?

https://thuviensach.vn

Chung ma ma đỡ cánh tay Phùng Liên Dung: “Chử tử, chúng ta vào nhà thôi.”

Bà mặc kệ Tiểu Chung ma ma.

Tiểu Chung ma ma lấy được cái bẽ mặt.

Phùng Liên Dung không nói gì, cũng không có gì không vui về việc Tôn Tú được triệu thị tẩm. Lại nói, hai người đời trước cũng coi như đồng bệnh tương liên, cũng không thế nào, sau này cũng phải xem số phận của từng người.

Phùng Liên Dung cùng Chung ma ma vào nhà. d☼ d☀ l☁ q☂ d☃ ❄

Kết quả không quá bao lâu, Ngân Quế tiến vào nhỏ giọng nói: “Tôn quý nhân đã trở lại, vừa rồi Tào Thở ở cửa nhìn thấy rõ ràng, nói Tôn quý nhân vừa tiến đến liền khóc.”

Chung ma ma nhìn sắc trời: “Vẫn còn sớm mà, sao đã trở về rồi?”

Lần trước Phùng Liên Dung lần đầu tiên, ít nhất chậm hơn lần này một canh giờ.

Chung ma ma nghĩ tới ngôn hành vừa rồi của Tiểu Chung ma ma khóe miệng hơi nhếch lên, thản nhiên nói: “Lần này ma ma cũng muốn khóc, aiz, đã nói mọi việc đừng nóng vội rồi mà, đều có chuyện xấu.”

Giọng điệu này không thiếu được có chút vui sướng khi người gặp họa.

Phùng Liên Dung liếc xéo bà một cái.

Chung ma ma lại thở dài: “Xem ra Tôn quý nhân sợ là xui xẻo rồi, cũng không biết vì sao.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung muốn đi xem Tôn Tú, nhưng nghĩ lại, hình như là không được tốt cho lắm, nếu nàng muốn đi, lúc này nhất định không phải thời cơ tốt.

Nàng kéo tay áo đi ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phùng Liên Dung đi thỉnh an Thái tử phi, tiện đường liền đi xem Tôn Tú có đi hay không.

Kết quả Tôn Tú còn chưa ăn cơm, hai con mắt có chút sưng, như là hôm qua đã khóc một trận.

Phùng Liên Dung môi mấp máy, muốn hỏi hôm qua đến cùng là xảy ra chuyện gì, nhưng nói đến bên miệng lại nuốt trở lại, nàng biết bản thân không quá hiểu an ủi người.

Vạn nhất Tôn Tú nói ủy khuất, nàng nên khuyên nàng ấy như thế nào đây?

Phùng Liên Dung cũng chỉ cười cười, ôn nhu nói: “Ngươi chậm rãi ăn, ta chờ ngươi.”

Nàng ngồi xuống ghế.

Tôn Túy tùy tiện ăn mấy miếng: “Đi thôi, ăn nữa sẽ muộn.”

Phùng Liên Dung liền cùng nàng đi.

Tôn Tú thấy nàng vẫn không hỏi một câu, ngược lại không nén được, thương tâm nói: “Ta khẳng định đang bị người chê cười, sau này cũng không còn mặt mũi gặp người.”

Phùng Liên Dung lắp bắp kinh hãi: “Sao vậy? Ta...” Nàng ngừng một chút, “ta chỉ nghe nói ngươi đã khóc, cái khác thì không biết, đã xảy ra chuyện gì khiến người chê cười?”

https://thuviensach.vn

Tôn Tú nghiêm mặt nói: “Điện hạ chưa chạm vào ta đã bảo ta trở về, chuyện này có thể không bị truyền ra sao?”

Phùng Liên Dung mắt trợn to. love‿of ‿the ‿‿world ‿ ‿

Quý nhân như các nàng đi thị tẩm đều có cung nhân ở bên cạnh ghi lại, để tương lai có thai được phong hào, nhưng nàng thế nào cũng không nghĩ tới Tôn Tú lần đầu tiên thị tẩm sẽ như vậy.

“Vậy Điện hạ gọi ngươi đến đó làm gì?”

Tôn Tú nói: “Chơi cờ.”

Phùng Liên Dung nghĩ chuyện này không phải rất tốt sao, xem ra Thái tử thích chơi cờ, liền khó hiểu hỏi: “Tiếp theo như thế nào?”

Tôn Tú nhịn không được muốn khóc: “Vốn đang tốt, cũng không biết sao lại như vậy, Điện hạ đã bảo ta trở về, giống như không phải rất vui vẻ, ta cũng không biết mình làm không tốt ở đâu.”

Phùng Liên Dung cũng không hiểu.

Hai người vừa đi vừa nói đến nội điện Đông cung.

Thái tử phi chưa nói gì, Tôn Tú lại cảm thấy tất cả cung nhân trong điện khẳng định đều đang cười nàng, đầu liền vẫn luôn cúi thấp xuống, ra ngoài còn bị Nguyễn quý nhân giễu cợt mấy câu.

Tâm trạng Tôn Tú lại càng kém hơn.

Phùng Liên Dung cũng không lại nói gì, nàng như bây giờ, là nên được yên lặng một chút.

Bên trong Thọ Khang cung, Hoàng Thái hậu đang ngồi cùng Thái tử.

https://thuviensach.vn

“Phụ hoàng ngươi cũng là muốn ngươi chuyên tâm học tập, Hữu Trinh, Hữu Ngô nhỏ hơn ngươi rất nhiều, nhất là Hữu Ngô, Vương đại nhân, Chương đại nhân giảng bài, hắn đều nghe không hiểu lắm.

Thái tử nghĩ nghĩ nói: “Không bằng liền Lý đại nhân đi, Lý đại nhân giảng bài đến nay tôn nhi vẫn cảm thấy rành rành trước mắt. Ông ấy bác học đa tài, từng chữ như châu ngọc, không nói Mạnh Tử, vẫn là Thượng Thư, đều có thể giảng không tục dễ hiểu. Khoảng thời gian trước Lý đại nhân bị bệnh xin nghỉ, bây giờ thân thể đã khỏe lại rồi.”

Hoàng thái hậu cười thầm.

Chọn người, bà và Thái tử đều nghĩ giống nhau.

Hồ quý phi muốn những đại thần khác dạy con trai nàng, vì thì dạy đi, Lý đại nhân này ở trong triều cũng là trọng thần, năm đó khi làm giảng quan, có ai không tôn sùng? Chỉ là tính tình không tốt lắm.

Hoàng thái hậu rất nhanh liền nói chuyện này với Hoàng thượng.

Hoàng thượng cũng biết bản lĩnh của Lý đại nhân, đương nhiên đồng ý.

Kết quả khi ông nói chuyện này với Hồ quý phi, Hồ quý phi nóng nảy, một đôi mắt ngập nước đỏ lên. Linh's♋ Linh☠ d♥*d☯ lq♕d

Thấy bà ta muốn khóc, Hoàng thượng khó hiểu hỏi: “Sao vậy, Lý đại nhân này có chỗ nào không tốt?”

“Cũng không phải không tốt.” Hồ quý phi nhăn mày nói, “Thiếp thân nghe nói Lý đại nhân rất nghiêm khắc, ngay cả khi dạy Thái tử đều hận không thể động đến thước đâu.”

“Nghiêm sư xuất cao đồ.” Hoàng thượng vỗ vỗ tay bà ta, cười nói: “Không phải nàng nói sợ hai đứa nhỏ không nên thân sao?”

https://thuviensach.vn

Ông thật sự là quá mức sủng ái Hồ quý phi, yêu cầu này, vốn đã có chút quá đáng.

Nhưng Hồ quý phi vẫn không vừa lòng, điềm đạm đáng yêu hỏi: "Hoàng thượng, có thể đổi một người khác không, thiếp thân thấy thị giảng học sĩ Kim đại nhân cũng không tệ."

Hoàng thượng nhíu nhíu mày: "Mẫu hậu đều đã nói với Lý đại nhân, sáng mai sẽ đến."

Mặt Hồ quý phi lập tức bịt kín một tầng u ám.

Hoàng thượng vẫn cười nói: "Mẫu hậu cũng là quan tâm Hữu Trinh, Hữu Ngô, bằng không sao có thể tự mình hỏi đến. Lý đại nhân trước kia đã từng dạy Hữu Đường, ngay cả tiên đế cũng đều rất tán thưởng ông ta, nếu không phải thân thể không tốt lắm, sẽ không đến làm giảng quan đâu."

Trong lòng Hồ quý phi cũng biết không thể lại thuyết phục hoàng thượng, ai bảo Hoàng thái hậu ở trước mặt Hoàng thượng luôn là một bộ dáng từ mẫu. Tuy rằng vì Thái tử, mẫu tử hai người ngẫu nhiên có chút cương, nhưng tình cảm vẫn đặt ở nơi đó.

Hơn nữa Hồ quý phi cũng hiểu rõ Hoàng thái hậu lợi hại.

Nhớ ngày đó, văn võ bá quan liều mạng dâng tấu chương bức bách Hoàng thượng lập Thái tử, sau lưng chỗ nào không có Thái hậu trợ giúp?

Đáng tiếc Hoàng thượng thế nhưng hoàn toàn không biết gì cả!

Hồ quý phi híp híp mắt, dựa vào trong lòng ông nói: "Thiếp thân biết hoàng thượng đau Hữu Trinh, Hữu Ngô, bọn họ nhất định sẽ chăm chỉ đi theo Lý đại nhân học."

https://thuviensach.vn

Dù sao Lý đại nhân cũng có bản sự, chỉ cần không cùng một chỗ với Thái tử là được, đợi một thời gian, hai người bọn họ nhất định sẽ vượt qua học vấn của Thái tử.

Hồ quý phi chính là hi vọng nhi tử của mình không thua Thái tử, nếu Hoàng thái hậu đã làm chủ, bà ta cũng không đến mức gắng phải thuyết phục hoàng thượng thay đổi chủ ý, chút đúng mực ấy bà ta vẫn có.

Đến tháng ba, trong cung tất cả mọi người đã thay áo mỏng.

Thái tử phi đang xem sách, Tri Xuân cười nói: “Vừa rồi Nghiêm Chính lại đây nói lát nữa Thái tử qua đây dùng bữa.”

Thái tử phi vội buông sách.

Lý ma ma ở bên cạnh dặn dò, Thái tử thích ăn món này, Thái tử thích ăn món kia, Thái tỉ phi tỉ mỉ chọn, kêu phòng bếp chuẩn bị mười hai món. ←d↑d→l↓↔q↕d↨Bình thường chỉ có một mình nàng ta, sáu món ăn cũng đã đủ.

Nàng ta xem như là người tiết kiệm, Hoàng thái hậu cũng vì vậy mà nhiều lần khen nàng ta.

Không sai biệt lắm giờ Dậu Thái tử đến đây.

Lý ma ma cười nói: “Nương nương vẫn chờ Thái tử, cũng không có tâm tư làm việc khác.”

Thái tử nhìn Thái tử phi, lại nhìn một bàn đầy đồ ăn, cười nói: “Cũng không phải ít tới, cần gì long trọng như vậy, ngồi đi, nói vậy nàng cũng đói bụng.”

Thái tử phi ngồi phía bên phải hắn: “Cũng không đói bụng lắm, chính là lo lắng Thái tử mỗi lần đều đến muộn như thế, bị thương dạ dày.”

https://thuviensach.vn

“Đều đã có điểm tâm ăn, sợ cái gì.” Thái tử và Thái tử phi nói chuyện nhà, đột nhiên nghĩ đến kết quả mà Khâm Thiên Giám đo được, cùng Thái tử phi nói: “Nghe nói mấy ngày nữa có nhật thực đấy.”

Thái tử phi liền giật mình, mặt mũi trắng bệch: “Thiên khuyển ăn mặt trời? Vậy làm sao tốt được? Điện hạ, ngày đó, nhớ được ngàn vạn lần đừng đi ra ngoài.”

Thấy nàng kinh sợ đến như vậy, Thái tử vốn có lời muốn nói lại nuốt trở lại, sửa lời nói: “Vậy hôm đó nàng cũng trốn kỹ một chút.”

Thái tử phi liên tục gật đầu.

Thái tử không lại lên tiếng, cúi đầu ăn cơm.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Nhật Thực

Ngày hôm đó, tin tức sắp có nhật thực không lâu sau cũng truyền đến Phù Ngọc điện.

Chung ma ma sáng sớm đã thức dậy, ở ngay đằng kia hai tay tạo thành chữ thập bái ông trời, Phùng Liên Dung thấy bà thần bí lẩm bẩm, tự nhiên cảm thấy khó hiểu.

“Ma ma đang cầu cái gì vậy?” Nàng hỏi Châu Lan.

Châu Lan cũng là bộ dáng kinh hồn chưa định: “Chủ tử, nghe nói sáng mai có nhật thực đấy!”

Cũng không trách nhóm các nàng kinh hoảng thành như vậy, thật sự là tiếng tăm của nhật thực không tốt. Từ xưa đến nay, chỉ cần nhắc tới nhật thực, nhất định sẽ liên quan đến hai chữ vận rủi, ngay cả Hoàng thượng cũng phải tránh nhật thực, bây giờ tất cả đều làm theo.

Cho nên mọi người trong điện rất sợ hãi.

Chỉ có Phùng Liên Dung vẫn thong dong, nàng nghĩ nghĩ, a một tiếng, hóa ra là ngày này à.

Nàng nhớ được một đời trước cũng có nhật thực, khi đó nàng cũng sợ hãi, sợ bản thân nhìn thấy nhật thực rồi về sau cả đời đều không may mắn. Ngày đó trong cung tất cả đều ngừng vấn an, nàng liền tránh ở trong phòng.

https://thuviensach.vn

Bây giờ nhớ lại, có nhìn thấy nhật thực hay không, cùng gặp may và gặp rủi một xu quan hệ cũng không có.

Nàng không nhìn, còn không phải cũng giống vậy à?

Phùng Liên Dung uống canh kim ngọc, hỏi Chung ma ma: "Ma ma, xem nhật thực thế nào? Nghe nói chỉ dùng mắt nhìn, ánh mắt sẽ bị mù, phải hay không?"

Chung ma ma sắc mặt trắng bệch hỏi: "Chủ tử hỏi cái này để làm gì, chẳng lẽ chủ tử lại muốn xem cái này?"

"Thật nhiều năm mới có một lần, vì sao không xem?"

Miệng Chung ma ma há to đến mức có thể nuốt được một quả trứng gà, bà tiến lên mấy bước, vươn tay đặt lên trán Phùng Liên Dung: "Ôi, cũng không nóng, sao chủ tử lại nói mê sảng nhỉ!"

Phùng Liên Dung nói: "Ta muốn xem, ma ma cho ta hỏi một chút thôi, thế nào mới có thể không bị thương đến mắt?"

Chung ma ma chết cũng không nói, đủ loại hù dọa Phùng Liên Dung.

Nhưng Phùng Liên Dung là người đã chết một lần, có thể sợ cái gì đây, bây giờ nàng liền đánh cược một lần, không chừng nhìn rồi sẽ không chết sớm như vậy, ai biết được.

Nhưng mà Chung ma ma vẫn không phối hợp, bốn cung nữ cũng là người gan nhỏ.

Phùng Liên Dung uống cạn canh, quệt quệt mồm đi ra ngoài, mắt thấy Đại Lý ở bên ngoài đang dựa đầu vào cửa ngẩn người, liền gọi nói: "Đại Lý, ngươi qua đây."

https://thuviensach.vn

Đại Lý nghe thấy thanh âm ôn nhuyễn này, mừng đến chưa hồi được hồn.

Hắn ở chỗ này hầu, đều là nghe mấy người Chung ma ma, Bảo Lan phân phó, bình thường Phùng Liên Dung cũng không nói gì với hắn, lúc này thế nhưng tự mình ra ngoài gọi hắn.

Đại Lý như làn khói chạy tới, kính cẩn nói: “Chủ tử, có gì phân phó nô tài?”

Phùng Liên Dung hỏi: “Ngươi có biết làm thế nào để xem nhật thực không?”

Đại Lý trước kia là nam nhi, không tiền không thế, cũng từng trộn lẫn khắp nơi, xem nhật thực thế nào, hắn đã nghe người ta nói qua, lập tức trả lời: “Hồi chủ tử, chuyện này rất dễ, dùng một bồn dầu là được, đến lúc đó thiên cẩu hiện ra, chủ tử không cần ngẩng đầu, chỉ nhìn dầu, nghe nói cũng thấy được rõ ràng.”

Phùng Liên Dung rất vui vẻ: “Ngươi nói là thật?”

“Nô tài cũng không dám lừa chủ tử.”

“Vậy sáng mai ngươi đi lấy giúp ta một bồn dầu lớn đến đây.” Phùng Liên Dung bảo Bảo Lan đưa bạc cho hắn, “Thừa lại thì cho ngươi.”

Đại Lý cảm tạ nói nhất định sẽ làm thỏa đáng.

Chung ma ma ở trong phòng hô to gọi nhỏ, khuyên Phùng Liên Dung không nên xem.

Phùng Liên Dung không để ý bà.

Kết quả bữa trưa Chung ma ma còn kháng nghị, nói không ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung vẫn không để ý.

Chung ma ma người không xấu, nhưng mấy năm của đời trước đều là Chung ma ma dặn dò nàng phải như vậy, phải như vậy, mãi cho đến khi nàng qua đời. Phùng Liên Dung nghĩ rằng, đời này nàng không cần Chung ma ma quản, nhưng là Chung ma ma nhất quyết không đồng ý, vậy coi như lần này cho Chung ma ma một cái giác ngộ.

Nàng là có thể mặc kệ Chung ma ma sống chết, cho dù Chung ma ma không ăn cơm, nàng cũng sẽ không thể khuất phục.

Tuy rằng nô tì này có ý muốn tốt cho chủ tử.

Phùng Liên Dung than một tiếng, tiếp tục xem sách dạy đánh cờ.

Chung ma ma tức giận đến đau đầu, thấy nàng đã hạ quyết tâm, cuối cùng không còn cách nào khác, cơm chiều còn không phải vẫn ăn vào bụng như thường.

Sau đó Tôn Tú nghe nói nàng muốn xem nhật thực, cũng tới khuyên, nhưng Phùng Liên Dung vẫn không thay đổi chủ ý, Tôn Tú không dám xem, cũng quản không xong.

Đến ngày hôm sau, Đại Lý đến phòng bếp Đông cung mua dầu, Tôn Du quản lý phòng bếp liền hỏi sao lại cần nhiều dầu như vậy, tuy rằng trong cung dầu cũng không coi là đắt, nhưng đây cũng quá nhiều.

Đại Lý liền nói Phùng quý nhân muốn xem nhật thực, lời này làm Tôn Du giật mình.

Đại Lý lấy bạc ra: “Ngài nói từng này dầu bao nhiêu bạc, tưng đây đủ chưa?”

https://thuviensach.vn

Tôn Du cười nói: “Muốn bạc cái gì, Lý tiểu đệ, ngươi cầm dầu này đi đi, dù sao cũng nhiều, chỉ cần nhớ ở trước mặt Phùng quý nhân giúp ta nói tốt hai câu, ngươi xem được không?”

Phòng ăn bọn họ bình thường không có ai để trèo cao, Tô Du từng hâm nóng chân giò cho Phùng quý nhân, hắn cũng biết Thái tử chỉ ban thưởng cho một mình Phùng quý nhân, đây cũng là khác biệt.

Hắn bỏ chút dầu được coi là cái gì.

Đại Lý suy nghĩ một chút liền đáp ứng, bưng dầu trở về.

Kết quả hắn đi chưa được bao lâu, Hoàng Ích Tam lại đây muốn dầu.

Tôn Du lúc này không quá khó hiểu, hỏi: “Không phải là Điện hạ cũng muốn xem nhật thực đấy chứ?”

Hoàng Ích Tam là tùy thị bên người Thái tử, ngược lại lại kinh ngạc: “Ngươi làm sao mà biết được?”

“Vừa rồi tiểu hoàng môn bên người Phùng quý nhân cũng đến muốn dầu, nói là Phùng quý nhân muốn xem nhật thực.” Tôn du cười nói, “Phùng quý nhân lá gan vẫn rất lớn.”

Hoàng Ích Tam gật gật đầu: “Vậy ở đây còn đủ dầu hay không?”

“Sao lại không đủ, cho dù không đủ, ăn dầu phộng cũng phải lấy cho Điện hạ.” Tôn Du vội vàng kêu gã sai vặt bưng dầu tới, đưa cho Hoàng Ích Tam một bồn lớn.

Hoàng Ích Tam bưng dầu đi.

Lúc này Thái tử đang ở bên trong viện của chính điện chờ.

https://thuviensach.vn

Hoàng Ích Tam đặt dầu xuống, lát sau lại nghĩ, Thái tử hưng trí bừng bừng muốn xem nhật thực, Phùng quý nhân cũng muốn xem nhật thực, có phải nên cùng Thái tử nói một tiếng hay không?

Theo ý hắn, Thái tử đối Phùng Liên Dung rất tốt, thị tẩm hai lần, liền thưởng hai lần.

Hắn nghĩ nghĩ, nói: "Điện hạ, Phùng quý nhân cũng muốn xem nhật thực, vừa rồi nô tài đi lấy dầu, Tôn quản sự nói Phùng quý nhân đã phái người đến lấy một chậu dầu đi rồi."

Chuyện này tự nhiên nằm ngoài dự kiến của Thái tử.

Thật ra hắn vốn muốn mời Thái tử phi cùng nhau xem, kết quả Thái tử phi sợ tới mức hoa dung thất sắc, cũng làm hắn rất mất hứng, không nghĩ tới Phùng Liên Dung lại có bực dũng khí này.

Hắn cười nói: "ngươi đi đón nàng đến đây."

Hoàng Ích Tam lập tức đi.

Trong Phù Ngọc điện, Đại Lý đang chuyển vị trí cho chậu dầu.

Phùng Liên Dung bảo hắn đặt ở phía Tây viện, bên kia ít thứ che chắn, nhìn càng rõ ràng hơn.

Đại Lý còn nhớ rõ Tôn Du, nói: "Chủ tử, dầu này là Tôn quản sự đưa, vốn nô tài muốn bỏ tiền ra mua, Tôn quản sự nói chủ tử muốn liền tính trên đầu hắn."

Phùng Liên Dung gật gật đầu, ý bảo đã biết.

Nàng nghĩ một chút, hình như sau này Tôn Du thăng chức làm quản lý cơm ngục? Dù sao người này suy nghĩ tương đối nhanh nhẹn, bằng không cũng sẽ không thể thăng nhanh như vậy.

https://thuviensach.vn

Dù sao quản lý cơm ngục phía trên có một thái giám chưởng ấn, còn có tả hữu thiếu giám, giám thừa, điển bộ. Phía dưới còn có phụng ngự, tùy tùng, còn có mấy chục người đấy. Người người đều muốn tranh vị trí phía trên, có khi còn ai cũng không chiếm được, không chắc ngày kia còn từ thập nhị giám chuyển một cái lại làm thượng cấp.

Chung ma ma thấy bồn dầu nàng đều đã đặt xong, lại ở bên trong than ngắn thở dài.

Bảo Lan đánh bạo tiến lên khuyên nhủ: “Chủ tử, vẫn là không nên xem, xem ma ma lo lắng.”

Phùng Liên Dung nói: “Các ngươi không xem cũng được, đừng cản ta.”

Giọng điệu rất là kiên quyết, Bảo Lan chỉ phải lại lui xuống.

Lúc này, Hoàng Ích Ba dẫn hai tiểu hoàng môn đến đây.

Chung ma ma nghe thấy, lập tức cả người đều có tinh thần, bạch bạch chạy tới, cười tủm tỉm nói: “Điện hạ có chuyện gì phân phó?”

Hoàng Ích Ba nói: “Điện hạ gọi quý nhân qua.”

Canh giờ không đúng a!

Chung ma ma tuy rằng cũng có chờ mong, cũng không nghĩ đến thật sự gọi quý nhân qua, bà lại có chút kinh hoàng.

Dù sao trong cung cũng kiêng kị ban ngày tuyên dâm. Vậy sao Thái tử vẫn bảo chủ tử qua đây? Thanh quý như hắn không giống như người sẽ làm loại chuyện này, hơn nữa, chính là đối thanh danh của chủ tử bà cũng không tốt, nghiêm trọng chút còn bị cái tội danh ‘quyễn rũ chủ tử’!

Bà đang nghĩ loạn thất bát nháo, Phùng Liên Dung hỏi Hoàng Ích Ba: “Điện hạ sao lại muốn gặp ta lúc này?”

https://thuviensach.vn

Hoàng Ích Ba nhìn chậu dầu, cười nói: “Điện hạ mời quý nhân cùng người xem nhật thực.”

Chung ma ma kém chút đặt chân ngồi xuống.

Đây là đâu với đâu đây!

Có điều chỉ lát sau bà liền trở lại bình thường, nhật thực không phải thứ tốt, nhưng Điện hạ là tốt mà, Thái tử muốn xem, còn gọi chủ tử của bà cùng nhau xem, đó là vô cùng vinh hạnh đó! Nhưng bà lại nghĩ tới một chuyện, vội hỏi: “Chỉ gọi quý nhân của chúng ta thôi à? Nương nương có đó không?”

“Chỉ Phùng quý nhân.”

Lần này Chung ma ma càng vui vẻ hơn, vội vàng kéo Phùng Liên Dung vào trong thay quần áo.

Nhật thực lại như thế nào, cũng không phải cái gì may mắn, nó khiến nhiều người sợ hãi như vậy. Phùng Liên Dung nghĩ rằng không có khả năng xem nhật thực còn phải thay quần áo, cho nên nàng lập tức cự tuyệt Chung ma ma, chỉ mặc bộ quần áo đơn giản này theo Hoàng Ích Ba đến chính điện.

Thái tử nhìn thấy nàng liền cười rộ lên: “Nàng thật sự muốn xem nhật thực à?”

“Đúng vậy, Điện hạ, bên chỗ thiếp thân dầu cũng đã đặt xong rồi.” Phùng Liên Dung nhìn qua chậu dầu của Thái tử, chậu dầu này cùng của nàng không giống nhau, của nàng là chậu đồng, Thái tử chính là chậu vàng, sáng đến mù mắt người.

“Đến, qua đây.” Thái tử bảo nàng cùng ngồi, hỏi Hoàng Ích Tam còn bao lâu.

https://thuviensach.vn

Hoàng Ích Tam nhìn bóng mặt trời bên ngoài thư phòng, trả lời: “Nếu Khâm Thiên Giám không tính sai, đại khái còn một khắc nữa.”

Đó là sắp bắt đầu.

Phùng Liên Dung ngẩng đầu lên.

Lúc này trên trời có mây, không phải ngày nắng gắt, đám mây bay bay, lúc nào cũng ngăn cản ánh mặt trời, không thấy có bao nhiêu ánh mặt trời, cũng không chói mắt.

Nàng đang nhìn, trước mắt đột nhiên đen ngòm.

Thái tử đặt tay trên mắt nàng: “Nhìn lung tung gì vậy, lát nữa mặt trời lên, sẽ làm bị thương ánh mắt.”

Phùng Liên Dung bị động tác thân mật này khiến cả người đều tê rần.

Mấy ngày nay, việc thị tẩm, ban thưởng, giống như cưỡi ngựa lướt qua trước mắt. Trước kia Thái tử thật sự chưa từng đối nàng như vậy, nàng nghĩ thầm, chính mình không phải thật sự muốn đổi vận đấy chứ?

Nàng cười hì hì, đặt tay lên mu bàn tay Thái tử: “Vậy Điện hạ liên tục bịt lại, mắt thiếp thân sẽ không bị thương.”

Thái tử phì cười nói: “Nói cái gì đâu, liên tục bịt lại nàng còn xem nhật thực thế nào?” Hắn nhấn đầu nàng một cái, “Đầu thấp, nhìn chậu dầu, đừng ngẩng lên.”

Hắn thả tay ra.

Phùng Liên Dung trước mắt lại sáng bừng.

Có điều Thái tử liền thuận thế cầm tay nàng, tại đây dưới ngày nổi gió, phá lệ ấm.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Chậu Vàng Lớn

Phùng Liên Dung vụng trộm cười, quay đầu nháy cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm chậu dầu.

Thái tử thấy nàng một chút cũng không sợ hãi, ngược lại rất là khó hiểu: "Người khác đều nói xem nhật thực sẽ gặp chuyện không may, vì sao nàng không sợ?"

Hắn là đại nam nhân, mà nàng là tiểu cô nương.

Phùng Liên Dung nói: "Vốn cũng sợ, sau đó nghĩ lại, mỗi ngày thiếp thân ngủ dậy, ăn cơm, thỉnh an, nhàn rỗi, ngủ, ngày nào mà không giống như vậy. Dù là người mỗi ngày đều nhìn thấy những người đó, xem nhật thực thì có năng lực thay đổi cái gì. Bây giờ thiếp thấy, có lẽ nhật thực cùng gió, và mưa trên trời giống nhau, không có gì khác đâu."

Nó có thể thay đổi cái gì?

Có thể thay đổi vận mệnh của nàng chỉ có Thái tử.

Vào một khắc này, nàng chưa bao giờ nhận thức rõ ràng đến như vậy.

Thái tử thấy mặt nàng trở lên nghiêm túc, nhướn nhướn mày: "Không nghĩ tới nàng nhìn thấu triệt như vậy. Thật ra nhật thực ngày hôm nay chỉ là một hiện tượng thiên văn mà thôi, bằng không Khâm Thiên Giám sao có thể đoán trước được? Nàng nghĩ xem, thiên hạ này, khi nào thì thiên tai có thể chính xác tính ra?"

https://thuviensach.vn

Chuyện này Phùng Liên Dung càng hiểu rõ, dùng sức gật đầu: “Đúng vậy, Điện hạ nói như vậy, thật là đúng, có điều...” Nàng lại có nghi vấn: “Vậy vì sao đại hạn Khâm Thiên Giám lại không tính ra được khi nào sẽ đổ mưa, có đôi khi còn phải muốn Hoàng thượng đi cầu mưa?”

“Chuyện này à.” Thái tử nghiêm túc nghĩ nghĩ, “Đổ mưa chính là chuyện thường tình, không đủ để khiến cho toàn bộ tinh tượng* thay đổi. Nhật thực thì không giống vậy, một khi nó muốn xuất hiện, nhất định là xảy ra dị tượng.”

(*) Tinh tượng: Từ độ sáng, vị trí của sao chiếu mệnh mà suy đoán tương lai.

Phùng Liên Dung bừng tỉnh đại ngộ: “Hóa ra là như vậy, vậy thì giống như cá dưới mặt nước, cá nhỏ nhích tới nhích lui, chúng ta vốn cũng không nhìn thấy, nhưng là cá lớn nhảy, nước thoáng cái rào rào, muốn người không phát hiện cũng khó.”

Thái tử nở nụ cười: “Ừ, nàng nói cũng không sai, có điều nhật thực đã thành quy luật, cũng dễ phán đoán hơn chút.” Hắn cũng không nói tỉ mỉ, bàn tay nắm thật chặt, phát giác mu bàn tay nàng có chút mát, liền kêu Hoàng Ích Tam đi lấy áo choàng.

Rất nhanh Hoàng Ích Tam đã mang đến.

Thái tử khoác lên người mình, rồi khoác một nửa lên người nàng.

Phùng Liên Dung rất tự giác nghiêng mình qua, nửa ỷ vào trong lòng Thái tử.

Thái tử cúi đầu xem nàng, thấy nàng khóe miệng chứa nụ cười, bộ dáng chim nhỏ nép vào người.

Hắn cũng cười cười.

https://thuviensach.vn

Lúc này gió lại lớn hơn một chút.

Trời bắt đầu trở nên đen, mây bốn phía tản ra, lúc này ánh mặt trời chiếu xuống không phải rất sáng, cũng không phải màu vàng như ngày thường, mà là phiếm trắng. Phùng Liên Dung trở nên có chút khẩn trương, nhìn chằm chằm bồn dầu không dám nháy mắt.

Đột nhiên, có một bóng đen hình tròn đi về phía mặt trời che lại.

Nàng nhịn không được thở nhẹ một tiếng.

"Điện hạ, thật sự, thật sự là thiên cẩu này." Nàng đối những chuyện này hoàn toàn không biết gì cả, sao lại không kinh ngạc.

Thái tử nói: "Đây là..."

Hắn muốn nói cho Phùng Liên Dung đây là ánh trăng, nhưng lại nghĩ vạn nhất nàng tiếp tục hỏi, hắn lại giải thích, chuyện này liên quan đến rất nhiều học vấn, hắn cũng chỉ từ chỗ Khâm Thiên Giám biết được chút da lông, nào có thể nói rõ ràng, liền không lại nói, chỉ ừ một tiếng.

Mắt thấy thiên cẩu chậm rãi ăn mặt trời như tằm ăn lên.

Phùng Liên Dung cả người buộc chặt.

Mặt trời a, thật sự sắp không còn!

Nàng có năng lực lý giải vì sao tất cả mọi người đều sợ hãi có nhật thực rồi.

Bởi vì không có mặt trời, người liền khó có thể sống sót, cũng không thể trồng, ăn cái gì đây?

Thiên cẩu, mau đi đi!

https://thuviensach.vn

Hai tay nàng tạo thành nắm tay.

Thái tử nhịn không được cười nói: “Không có chuyện gì, lập tức sẽ đi.”

“A.” Phùng Liên Dung thở ra một hơi, ngượng ngùng cười cười, “Tuy đã biết, nhưng là vẫn rất khẩn trương.”

Đang nói, một chút ánh sáng cuối cùng của mặt trời cũng biến mất.

Trong trời đất một mảnh tối đen.

Bốn phía giống như cực yên tĩnh, yên tĩnh giống như tất cả đều đã chết.

Phùng Liên Dung một cử động nhỏ cũng không dám.

May mắn Thái tử còn ôm nàng, nàng mới không cả kinh kêu lên.

Qua một lát, bóng đen kia lui về, mặt trời lại lộ ra, ánh sáng bao phủ khắp nơi.

Phùng Liên Dung thở ra một ngụm thở dài, cuối cùng cũng tốt!

Tuy rằng chỉ một lát ngắn ngủi, nàng lại có thể cảm nhận được một lực lượng kinh tâm động phách.

Thái tử cầm lấy tay nàng nói: “Nàng ra mồ hôi rồi.”

Phùng Liên Dung cảm thấy trên tay ướt sủng, mặt đỏ lên: “Vừa rồi tối đen, thật dọa người.”

Thái tử lấy từ trong tay áo ra một cái khăn, mở lòng bàn tay nàng ra, chậm rãi lau cho nàng.

Phùng Liên Dung hoàn toàn ngây dại.

https://thuviensach.vn

Nàng cảm thấy Thái tử làm chuyện này, so với trên trời xuất hiện nhật thực còn thần kì hơn.

Trái tim nàng nhảy loạn thất bát nháo.

Thái tử lau xong, nói với Hoàng Ích Ba: “Dọn chậu dầu đi.”

Hoàng Ích Ba lui đi.

Vừa rồi Phùng Liên Dung được Thái tử làm như vậy, có chút ngốc, lúc này đang muốn nói gì đó, chợt nghe thấy có người kêu đi lấy nước.

Trong lòng nàng nhảy lên, mới bỗng nhiên nhớ tới.

Đời trước, hình như cũng nghe nói nơi này của Thái tử bị cháy, cháy nhỏ, không quan trọng lắm. Chỉ là khi nó nàng còn chưa được thị tẩm, lại bị nhật thực dọa trốn một ngày, ngược lại không có chút ấn tượng gì về trận hỏa hoạn này.

Bây giờ qua sáu năm, nàng cũng không phải cô nương ngây thơ của ngày xưa kia, trận hỏa này cùng với nhật thực, nhất định là có ý nghĩa không hề giống vậy.

Ý nghĩa này...

Nàng quay đầu liếc nhìn Thái tử.

Nghiêm Chính đi lại bẩm báo: “Không cháy, đã không còn việc gì.”

Thái tử gật đầu, đứng lên nói với Phùng Liên Dung: “Nàng đi về trước đi.”

Phùng Liên Dung không dám nói không đi.

Chính là đi đến cửa đại điện, nàng quay đầu nhìn thoáng qua Thái tử.

https://thuviensach.vn

Thái tử đang nhìn nàng.

Thường ngày hai lần đó nàng đều đi rất nhanh, hôm nay lại chậm dị thường, đón ánh mặt trời, hắn thấy đôi mắt nàng chứa đựng lo lắng.

Nhưng rõ ràng, nàng cũng nghe thấy lửa đã diệt.

Thái tử khẽ cười.

Mặt hắn giãn ra, không có tí ti lo lắng nào, giống như bầu trời.

Phùng Liên Dung cả người thả lỏng.

Nàng biết Thái tử là dạng người gì, khó khăn, trở ngại này, đều không thể ngăn bước chân hắn, hắn chính là chân mệnh thiên tử tương lai, những mánh khóe này được coi là gì?

Phùng Liên Dung cười một cái, quay đầu, bước chân nhẹ nhàng bước đi.

Thái tử lúc này mới hỏi Nghiêm Chính: “Sao lại thế này?”

Nghiêm Chính trả lời: “Do hôm nay có nhật thực, quần áo thay ra chưa kịp lấy đi giặt, liền bị đốt, cũng không biết ai làm, người người lại trốn đi, không tìm thấy để hỏi. Hai hoàng môn trông coi trong phòng bếp, vừa rồi ở trong phòng, hỏi đến, hoàn toàn không biết gì cả.

Thái tử hỏi: “Vậy vừa rồi là ai kêu đi lấy nước?”

“Là tiểu hoàng môn tên Thường Lâm.”

Thái tử nhíu mày: “Cẩn thận hỏi xem hắn phát hiện thế nào?”

Nghiêm Chính nói: “Dạ, nô tài cũng đã nhốt hắn lại.”

Thái tử muốn đến thư phòng.

https://thuviensach.vn

Kết quả mới đi hai bước, lại quay đầu nói với Hoàng Ích Tam: “Đưa chậu vàng cho Phùng quý nhân.”

Hoàng Ích Tam đang bưng chậu lập tức sững sờ, hắn vừa mới rót dầu trong chậu vào trong thùng.

Nghiêm Chính cũng nhịn không được nhìn Thái tử một cái, nghĩ rằng, đưa cái gì không đưa, lại đưa chậu vàng.

Thái tử bị hai người nhìn, cau mày nói: “Nên làm gì thì làm đi.”

Hai người vội vàng dạ một tiếng, vội vàng bước đi.

Thái tử lấy khăn xoa xoa lòng bàn tay mình.

Hắn cũng là lần đầu tiên xem nhật thực, tuy rằng đã sớm biết nó là cái dạng gì từ sách lịch sử ghi lại, nhưng vẫn chưa từng nhìn thấy. Khiến người kinh hãi như vậy, đến khi toàn bộ một màu tối đen, hắn cũng không tránh khỏi khẩn trương. Chẳng qua khi hắn cảm nhận được Phùng Liên Dung khẩn trương, lại tốt hơn chút, nghĩ đến nàng quay đầu lúc gần đi, hắn lại cười.

Quý nhân này của hắn cũng không phải ngu ngốc, còn biết lo lắng chuyện khác.

Hắn bỏ khăn vào tay áo, liền đi vào điện.

Lại nói Phùng Liên Dung một đường đi thẳng về Phù Ngọc điện.

Chung ma ma đợi nhật thực đi qua, liền vẫn luôn chờ ở cửa, nhìn thấy nàng liền ôi một tiếng: “Đã trở lại rồi, trái tim của lão nô đều treo cao, sợ xảy ra chuyện gì, không có chuyện gì chứ? Điện hạ cùng chủ tử vẫn tốt chứ?”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung nói: “Lúc xem không sao, chính là sau đó chỗ ở của Điện hạ bị cháy.”

“Cái gì?” Chung ma ma kinh hãi, “Bị cháy?”

“Cháy nhỏ, đã diệt xong.” Phùng Liên Dung vào nhà, ách xì một cái.

Nàng xem nhật thực thấy mệt mỏi.

Chung ma ma lại niệm: “Sao lại cháy vào lúc này chứ, chuyện này cũng không phải điềm lành. Nô đã nói rồi, không được đi xem nhật thực, chử tử cứ muốn đi, giờ thì tốt lắm, aiz nha, vậy phải làm sao bây giờ đây!”

Phùng Liên Dung bĩu môi: “Vừa rồi Điện hạ gọi ta đi, ma ma không nôn nóng sốt ruột, còn hỏi ta muốn mặc gì, bây giờ lại nói vuốt đuôi gì chứ.”

Chung ma ma khóe môi giật giật, bà phát hiện chủ tử này ngày càng khó đối phó.

Phùng Liên Dung cũng không lo lắng Thái tử.

Chuyện cháy này đời trước cũng có, căn bản không có liên quan gì đến chuyện nàng xem nhật thực, nàng nói với Ngân Quế: “Đi phòng bếp lấy chút đồ ăn, ta đói bụng.”

Ngân Quế liền hỏi: “Chủ tử muốn ăn gì?”

Phùng Liên Dung nghĩ chỉ sợ chuyện nhật thực hôm nay cũng có ảnh hưởng rất lớn tới phòng bếp, phỏng chừng đang vội vàng, nàng liền tùy tiện nói mấy món, một món rau xào trứng, một món canh đậu hũ, một món mì, một món gà xé phay liền xong.

Ngân Quế vừa mới đi, Hoàng Ích Tam mang chậu vàng tới.

Chung ma ma trợn to mắt.

https://thuviensach.vn

Hai lần trước dễ nói, một cái là ăn, một cái là xem, chậu vàng này, dùng thế nào đây!

Phùng Liên Dung cũng đau đầu.

Sao Thái tử nhất thời cao hứng là sẽ đưa mấy thứ này? Trước kia nàng từng nghe qua chưa, Phùng Liên Dung nghĩ nghĩ, phát hiện chính mình cũng nhớ không ra.

“Nếu không thì lấy ra rửa mặt?” Phùng Liên Dung hỏi.

Chung ma ma nói: “To như vậy, rửa thế nào?”

Châu Lan cười nói: “Chậu to như vậy, ngâm chân tốt, tốt hơn cái chậu đồng ban đầu.”

“Nói bậy, Thái tử thưởng, có thể lấy ra ngâm chân?” Chung ma ma răn dạy, “Đây là bất kính với Thái tử đấy, nói bừa cái gì, đừng hại chủ tử.”

Châu Lan không dám nói tiếp nữa.

Phùng Liên Dung nghĩ chậu vàng này to như vậy, để đó cũng không tốt, chiếm chỗ, đặt ở một chỗ không dùng, tâm ý của Thái tử, cũng không tốt.

Lúc này Bảo Lan nói: “Nếu không trồng hoa thủy tiên đi, bên trong lót chút đá cuội, cũng rất tốt.”

Tất cả mọi người không nói gì.

Cuối cùng vẫn là Phùng Liên Dung đánh nhịp: rửa chân.

Rửa chân chậu vàng.

Nàng đánh giá tiếp, chậu này đoán chừng chính là cho nàng rửa chân, bằng không Thái tử choáng váng à, đưa một cái chậu lớn như vậy cho nàng,

https://thuviensach.vn

có điều nàng vẫn không hiểu ý của Thái tử cho lắm.

Đang yên lành đưa một cái chậu rửa chân cho nàng làm gì?

Có điều, cảm giác này rất tốt, chậu đồng đổi chậu vàng, thoáng cái trở lên cao quý.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tự Thương Tốn Một Nghìn

Hễ là trong Phù Ngọc điện có chút chuyện, nội điện Đông cung nhất định sẽ biết đến.

Giờ khắc này, trong lòng Lý ma ma cực kì không thoải mái.

Phùng quý nhân này ban đầu cũng nhìn không ra, tiểu cô nương nhìn đơn thuần như vậy, không nghĩ tới tâm cơ sâu như thế. Vậy mà lại thừa dịp đại gia trốn nhật thực, tìm cơ hội bồi Thái tử, Thái tử còn thưởng chậu vàng cho nàng.

Trong cung, có thể sử dụng chậu vàng cũng không phải người bình thường.

Phùng quý nhân có tư cách gì?

Lý ma ma khó tránh khỏi muốn nhắc nhở Thái tử phi.

Thái tử phi nghe xong, tự nhiên cũng có chút ý tưởng.

Dù gì nàng ta cũng là Thái tử phi, Thái tử xem nhật thực thế nhưng lại không cùng nàng ta nói một tiếng, không khỏi thật không để nàng ta vào mắt. Hơn nữa, nhật thực này đó có gì đẹp mắt, không phải là cái gì may mắn, chỉ biết đưa tới vận rủi, không phải sao, bên kia bị cháy kìa.

Thái tử phi đứng dậy muốn đi đến chỗ Hoàng thái hậu.

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu đang nằm nghiêng trên sạp, cung nhân đang bóp chân cho bà.

Nàng đã có tuổi, kiến thức rộng rãi, cũng không sợ nhật thực. Vừa rồi ngay ở trong phòng nhìn bên ngoài tối đem, nhớ đến lần đầu tiên bà nghe được hai từ nhật thực này. Lúc ấy mới sáu tuổi, phủ Vũ An hầu bọn họ cũng rối thành một nùi, chỉ có một mình Vũ An hầu không sợ.

Bà được mẫu thân ôm trốn vào trong phòng.

Ngày đó, cũng là như vậy, sáng rồi tối, tối rồi lại sáng.

Phụ thân bà xem nhật thực, nhưng cả đời này phụ thân đều vinh quang, cũng chính bởi vì như thế, năm đó bà mới có thể làm Hoàng hậu.

Thái tử phi đến ngắt bà nhớ lại.

Hoàng thái hậu cười hỏi: “Sao lại đến đây vào lúc này?”

Thái tử phi có chút sốt ruột: “Tổ mẫu, chỗ Điện hạ bị cháy kìa.”

“À, là vì chuyện này.” Hoàng thái hậu cười cười, “chuyện nhỏ thôi mà.”

Loại chuyện này thế nhưng nói thành việc nhỏ.

Thái tử phi ngẩn ra.

Hoàng thái hậu nói: “Không phải lửa đã được dập rồi sao, đừng nóng vội mà rối loạn.”

“Nhưng là.” Thái tử phi nghiêm mặt, “Tổ mẫu, còn không phải cháu dâu sợ có người mượn chuyện này gian lận sao.”

Hoàng thái hậu liếc nàng ta.

https://thuviensach.vn

Cháu dâu này không phải ngốc, chính là tuổi còn nhẹ, không đủ ổn trọng, hễ là có chút gió thổi cỏ lay, ngồi yên không được, vậy sau này làm Hoàng hậu, còn không phải mệt chết à? Suốt ngày trong cung, chuyện như vậy còn thiếu sao?

"Đã đến đây liền theo giúp ta ăn một bữa cơm, có nhật thực làm khẩu vị ta cũng không phải rất tốt, ngươi cũng chưa ăn phải không?" Hoàng thái hậu cố tình không để ý tới.

Thái tử phi lòng như lửa đốt, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ phải cùng ăn một chút.

Ra khỏi Thọ Khang cung, Thái tử liền đụng phải Thái tử ở đối diện đi tới.

Thái tử cũng bởi vì nhật thực qua đi, vội tới vấn an Hoàng thái hậu.

"Điện hạ." Thái tử phi thi lễ.

Thái tử cười cười nói: "Sao nàng lại một mình đến đây trước?"

Thái tử phi nghĩ còn không phải vì chuyện bị cháy sao, chuyện nghiêm trọng như vậy, một người hai người vẫn còn ung dung, nàng hỏi: "Điện hạ, ai phóng hỏa, đã tra ra được chưa?"

Lý ma ma đứng tại chỗ lo lắng suông.

Vừa thấy mặt, thăm hỏi chuyện này làm chi!

Nụ cười Thái tử nhạt hơn chút: "Chốc lát chưa tra ra được."

"Sao lại chưa tra ra, nghiêm hình tra hỏi cũng được." Thái tử phi nhắc nhở, "Điện hạ, cháy này khéo như vậy, chẳng lẽ Điện hạ không biết vì sao?"

https://thuviensach.vn

Thái tử hơi hơi nhíu mày: “A Yên, an tâm một chút chớ nóng vội.”

Thái tử phi nghĩ, sao nàng ta có thể không nóng nảy.

Thái tử vị này của hắn gian khổ thế nào mới có được, vốn từ lúc sáu năm trước Hoàng thượng lên lập hắn làm Thái tử, nhưng lại vẫn trì hoãn. Người sáng suốt đều biết, Hoàng thượng muốn lập Tam hoàng tử làm Thái tử, nếu không phải quần thần cực lực phản đối, chỉ sợ sớm đã xong việc.

Bây giờ hắn tuy là Thái tử, nhưng đường còn dài, ai biết lại có khúc chiết hay không, nói không chừng chỉ là một chuyện nhỏ cũng có thể thay đổi mọi chuyện.

Thái tử phi thở dài, biểu cảm lo lắng trên mặt rất sâu.

Thái tử không nói nữa, xoay người đi về phía trước.

Lý ma ma vội hỏi: “Nương nương, ngài đây là làm gì đâu, Điện hạ cũng không phải trẻ con, còn không phải phải làm như thế nào sao?”

Thái tử phi nói: “Nếu hắn biết, sẽ không nên đi xem nhật thực!”

Trong lúc mấu chốt này, nên cụp đuôi làm người, an toàn chờ sau khi Hoàng thượng băng hà, thuận lợi đi lên đế vị.

Lý ma ma biết nàng ta vẫn còn đang tức giận, vẫn trách Thái tử không nói với nàng ta hắn muốn đi xem nhật thực, bằng không Thái tử phi nhất định muốn ngăn cản.

Lý ma ma khuyên nhủ: “Đợi lát nữa nương nương vẫn nên cẩn thận cùng Điện hạ nói chuyện. Điện hạ là người có hùng tâm tráng trí, nhất định sẽ không buông tha, bằng không cũng sẽ không chăm chỉ như thế.”

Về mặt học tập Thái tử tiêu rất nhiều thời gian, Thái tử phi cũng biết, nàng ta cắn cắn môi: “Hắn còn không bằng nhiều bồi Hoàng thượng.”

https://thuviensach.vn

Nàng ta bước nhanh đi rồi.

Lý ma ma đau đầu.

Thái tử nhìn thấy Hoàng thái hậu, nhưng hai người lại không nhắc đến một câu nào về chuyện bị cháy, Hoàng thái hậu chỉ hỏi: “Ngươi xem nhật thực, gọi Phùng quý nhân hả? Phùng quý nhân này là...”

Thái tử nhân tiện nói: “Là người đầu năm mới Hoàng tổ mẫu hỏi chuyện nàng.”

“À, là nàng à.” Hoàng thái hậu nhớ, “Cười rất ngọt, bộ dạng cũng tốt, có điều hai quý nhân khác cũng không tệ, sao ta lại nghe nói ngươi chỉ thưởng cho nàng? Còn có một người thậm chí còn chưa thị tẩm?”

Thái tử cười một cái: “Người người đều thưởng, đến lúc đó Hoàng tổ mẫu trợ cấp cho Tôn nhi đúng không?”

Hoàng thái hậu liền cười rộ lên, lại nghiêm mặt nói: “Nhà bình thường đều chú ý nhiều con nhiều phúc, chứ đừng nói trong cung chúng ta, phụ hoàng ngươi, rất ít nhi tử.”

Thái tử biết Hoàng thái hậu là đang nhắc nhở hắn, không cần độc sủng một người.

Thái tử gật gật đầu, cũng không có nói tiếp.

Đến ngày hôm sau, trong cung liền truyền quanh chuyện ngày xảy ra nhật thực. Hạ lửa, đốt quần áo Thái tử, ý tứ trong đó không nói cũng rõ, ý nói Thái tử không đức không chính, ông trời cũng không thích.

Tiếng gió cùng nhau, trong triều còn có người châm ngòi thổi gió, dâng tấu chương muốn Hoàng thượng lần nữa suy xét chọn người làm Thái tử.

https://thuviensach.vn

Nhưng vị Thái tử này cũng chỉ mới sắc lập được hai năm, còn là đa số văn võ bá quan dồn sức giúp. Bây giờ tấu chương này cũng dám muốn Hoàng thượng thay đổi chủ ý, có thể nghĩ, mấy vị quan viên này tự nhiên liền thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Chỉ mới vài ngày, đã bị buộc tội ngập đầu.

Nhưng mà, Hoàng thượng vẫn liên tục không có động tĩnh gì.

Ngày hôm đó, Vĩnh gia công chúa tiến cung.

Nàng là nữ nhi đầu tiên của Hoàng thượng, cũng là Hoàng hậu sinh ra, cá tính kiêu ngạo ương ngạnh, vừa tới liền vào Càn Thanh cung nơi Hoàng thượng phê duyệt tấu chương hằng ngày.

Hoàng thượng cực kì sủng ái nữ nhi này, không chỉ bởi vì nàng là trưởng nữ, còn là vì tính cách của Vĩnh Gia công chúa và ông ta rất hợp nhau.

Hoàng thượng thích nghe khúc, Vĩnh Gia công chúa cũng thích, Hoàng thượng thích ngắm cá, Vĩnh Gia công chúa cũng thích, Hoàng thượng thích ăn đậu hũ thối, những người khác tránh không kịp, Vĩnh gia công chúa cũng thích.

Gần như là Hoàng thượng thích, Vĩnh Gia công chúa liền không có không thích.

Nữ nhi như vậy, mặc dù tính tình có chút cường hãn, Hoàng thượng vẫn nguyện ý bao dung.

“Phụ hoàng.” Vĩnh Gia công chúa vừa tới liền nhào vào trong lòng Hoàng thượng.

Nàng tuy rằng đã lập gia đình, nhưng tính tình vẫn không đổi, trong cung, không có một công chúa nào dám làm càn như nàng. Hoàng thượng

https://thuviensach.vn

lại một chút cũng không tức giận, cười vỗ vỗ tay nàng nói: “Uyển Uyển tới vừa vặn, con xem, bức tranh này có phái bút tích thực hay không?”

Ông ta đặt bức tranh xuống bàn rồi mở ra.

Vĩnh Gia công chúa liếc nhìn từ trên xuống dưới, ánh mắt nheo lại, cẩn thận quan sát một lát rồi mới nói: “Giả, Lý Hiền vẽ tranh thích dùng bút cùn, tranh này không phải. Phụ hoàng, người nào sưu tầm cho người, có thể đánh hắn mấy bản rồi.”

Hoàng thượng ha ha cười rộ lên: “Ánh mắt thực sắc, không uổng công từ nhỏ ta dạy con giám định và thưởng thức.”

Vĩnh Gia công chúa nói: “Vẫn là phụ hoàng lợi hại nhất, danh sư xuất cao đồ.”

Hoàng thượng càng thêm vui vẻ, lại lấy ra thêm mấy bức tranh thơ khác.

Hai người lại nhìn một hồi lâu.

Vĩnh Gia công chúa ánh mắt cũng có chút mỏi, nhu nhu nói: “Phụ hoàng, người xem cái này làm gì đâu, mấy người Trầm đại nhân vô lý như vậy, người lại không tước quan của bọn họ.”

Hoàng thượng sắc mặt khẽ biến thành trầm.

“Nữ nhi thấy là bọn họ chuyên tìm phiền toái cho phụ hoàng, đây là chuyện đùa hay sao? Phụ hoàng người cũng phải mất một thời gian mới hạ quyết tâm lập Thái tử, ai cho bọn họ lá gan lớn vậy, làm chút chuyện này còn dám dâng tấu chương.”

Thật ra tâm tình Hoàng thượng vốn kém, vừa rồi mới hơi chút tốt lên, nghe nói như thế, lại không tốt rồi.

https://thuviensach.vn

Vĩnh Gia công chúa biết nên dừng lại, cười hì hì nói: “Phụ hoàng, nữ nhi sẽ không quấy rầy ngài, nữ nhi đi xem Hoàng tổ mẫu và mẫu hậu.”

Hoàng thượng khoát tay.

Vĩnh Gia công chúa bước đi.

Kết quả vừa đến cửa đại điện liền gặp Hồ quý phi.

Vĩnh Gia công chúa cười ha ha: “Mẫu phi, ngài đây là vội vàng tới đưa cơm cho phụ hoàng à?”

Ánh mắt nàng nhìn một cung nữ, trong tay cung nữ này xách một hộp đựng thức ăn, không cần phải nói, đây nhất định là nước canh mà Hồ quý phi dày công hầm.

Phụ hoàng nàng chỉ thích món canh này.

Hồ quý phi cũng không dự đoán được sẽ gặp phải nàng, cười nói: “Ngươi mới đến? Phò mã của ngươi đâu?”

“Ta tự mình tới.” Vĩnh Gia công chúa nhíu mày, “Mẫu phi, đừng để món canh bị lạnh, vẫn là mau vào đi.” Nàng kêu tiểu hoàng môn thông báo cho Hoàng thượng.

Kết quả tiểu hoàng môn đi ra, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Hoàng thương nói bận, bảo nương nương về trước.”

Nụ cười của Hồ quý phi liền cứng trên mặt.

Vĩnh Gia công chúa đắc ý nở nụ cười: “Ôi, mẫu phi, xem ra ngài tới không khéo a. Vừa rồi phụ hoàng cùng ta nhìn tranh thơ hơn nửa ngày, quả thật cũng mệt mỏi.”

Hồ quý phi tức đến ngón tay đều đang run.

https://thuviensach.vn

Vĩnh Gia công chúa này vĩnh viễn đều là khắc tinh của bà ta!

“Mẫu phi vẫn là đợi lát nữa lại tới thôi.” Vĩnh Gia công chúa giọng điệu chế nhạo, “Có điều đáng tiếc đồ ăn này, hâm lại một lần, hương vị sẽ không ngon rồi.”

Hồ quý phi không nói một lời, quay đầu bước đi.

Vĩnh Gia công chúa hừ ca đi đến chỗ Hoàng hậu.

“Mẫu hậu.” Nàng đứng ở cửa, nhỏ giọng kêu.

Hoàng hậu cười vẫy tay: “Đứng ngốc ở đó làm gì, còn không tiến vào.”

Vĩnh Gia công chúa liền nhào vào trong lòng bà, hai tay ôm thắt lưng bà không buông, làm nũng nói: “Mẫu hậu cũng không nhớ nữ nhi, nữ nhi không tự mình đến, mẫu hậu liền cũng không gọi nữ nhi đến.”

Hoàng hậu cười nói: “Con đã xuất giá, tự nhiên là đợi ở nhà chồng, sao còn có thể thường xuyên vào cung đây? Hôm nay đến là vì chuyện gì?”

Nhắc tới chuyện này, Vĩnh gia công chúa liền cao hứng: “Còn không phải là vì Hữu Đường, ta chỉ biết, nhất định là Hồ quý phi làm chuyện tốt, chỉ tiếc, chiêu này của bà ta là giết địch 100, tự thương tổn 1000.”

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 11: An Khánh Công Chúa

Hoàng hậu nghe nói như thế, phản ứng không lớn.

Vĩnh Gia công chúa liền nói chuyện vừa rồi cho Hoàng hậu nghe.

“Phụ hoàng cũng không gặp bà ta, lúc này nhất định là đang tức giận.” Nàng cười hì hì, “Hồ quý phi cho rằng mình là ai, dù phụ hoàng sủng bà ta thế nào, bà ta cũng chỉ là một phi tử, nhi tử bà ta lại thế nào cũng không đảm đương nổi Thái tử.”

Hoàng hậu thấy nàng mặt mày hớn hở, miễn cưỡng cười cười.

Bà đối Hoàng thượng đã chết tâm, Hồ quý phi được sủng ái hay không, bà không muốn biết.

Vĩnh Gia công chúa thấy bà như thế, không khỏi đau lòng.

Nàng trăm phương nghìn kế làm phụ hoàng yêu thích, cuối cùng là vì ai?

Nhưng là mẫu thân nàng, lại một chút ý chí chiến đấu cũng không có!

May mắn Hoàng Thái hậu không như Hoàng hậu, thưởng cho nàng, đưa nàng một hộp ngọc trai, nàng mới không còn khóc nhè.

“Là Chư Kỵ dâng lễ tới, từ nhỏ ngươi đã thích cái này, lấy làm đồ trang sức đi.”

https://thuviensach.vn

Vĩnh Gia công chúa mở hộp, chỉ thấy hạt châu bên trong hạt nào cũng đều rất tròn, có hạt to bằng đầu ngón tay cái, có hạt nhỏ không kém đầu ngón út là bao, màu trắng, màu vàng nhạt, màu hồng đều có, nàng thật thích, cười nói: “Cám ơn tổ mẫu.”

Hoàng thái hậu ôn nhu nói: “Ngươi cũng đừng trách mẫu hậu ngươi, mẫu hậu ngươi vì ngươi, có thể tính là tận tâm.”

Vĩnh Gia công chúa dạ một tiếng.

Chính là sau khi nàng thành thân, mẫu hậu lại càng chưa gượng dậy nổi.

Nàng nhìn không nổi.

Nàng không muốn Hồ quý phi đời này đều đạt được!

Vĩnh gia công chúa đột nhiên cười tủm tỉm nói: “Hoàng tổ mẫu, có phải Nhị hoàng muội nên xuất giá rồi không?”

Hoàng thái hậu liếc xéo cháu gái mình một cái: “Năm nay mười sáu, ngươi nói như vậy, là nên xuất giá. Có điều Hồ quý phi xem nàng như bảo bối, bình thường cũng không hay đến chỗ ta, ngươi xem, nào có hiểu chuyện như ngươi.”

Vĩnh Gia công chúa cười nói: “Hoàng tổ mẫu, Nhị hoàng muội không biết hiếu kính ngài, nhưng ngài không thể cùng nàng so đo nha, hôn sự này của nàng vẫn cần ngài quan tâm đến.”

“Ta sẽ cân nhắc, có điều còn phải xem ý tứ của phụ hoàng ngươi.” Hoàng thái hậu biết Vĩnh Gia công chúa là tiểu quỷ, từ lúc nàng được sinh ra, liền cùng Hồ quý phi đấu không chết không ngừng, chính là cuối cùng cũng không thể phân ra thắng bại.

https://thuviensach.vn

Muốn hỏi Hoàng thượng càng sủng người nào hơn, có lẽ chính hắn cũng không rõ ràng.

Vĩnh Gia công chúa vô cùng vui vẻ nói muốn đi xem Thái tử hoàng đệ của nàng.

Lúc này Phùng Liên Dung đang xem sách dạy đánh cờ.

Bảo Lan bày nước cờ cho nàng, làm đối thủ của nàng, nhưng đã thua hai ván rồi.

Thấy nàng cười tủm tỉm, dạo này Chung ma ma có chút không vừa lòng nàng tùy hứng, liền nói: “Bảo Lan biết chơi cờ gì đâu, chủ tử muốn lợi hại, không phải nô nói, thế nào cũng cần phải hơn hai ba năm mới được.” [đây là nữ chủ nhớ tình nghĩ kiếp trước của Chung ma ma nên mới nhịn bà ta, mỗi lần edit đến bà Chung ma ma này mình lại muốn đạp bà ta quá. Nô tài gì mà lại muốn nắm chủ tử trong tay, muốn chủ tử làm theo lời mình, không làm theo thì ko vừa lòng, còn nói kháy này nọ. Thấy bực]

Phùng Liên Dung khóe miệng giật giật.

Chung ma ma thù dai thật.

Sao nàng không biết chính mình đánh cờ không tốt, không phải chỉ giả vờ bản thân là cao thủ, vui vẻ một chút thôi sao, nàng ngày nào cũng nhàn rỗi như vậy, chính mình thoải mái vui vẻ dễ dàng sao?

Chung ma ma còn muốn nói mát.

Phùng Liên Dung nhất thời tức giận, quăng đổ bàn cờ.

Chung ma ma lại có chút hối hận, bồi cười nói: “Nô đang đùa thôi, chủ tử, chủ tử người ngày ngày xem sách dạy đánh cờ, sao lại không có tiến bộ

https://thuviensach.vn

chứ? Lần tới lại cùng Điện hạ chơi cờ, Điện hạ khẳng định sẽ khen chủ tử, đến đến, tiếp tục chơi đi.”

Phùng Liên Dung nhìn nhin bà, đây là đánh chửi người xong lại cho một quả táo?

Chung ma ma thật sự coi nàng là đứa nhỏ à.

Phùng Liên Dung nói: “Bảo Lan ngươi lui xuống đi, Chung ma ma ngươi tới bày nước cờ.”

Chung ma ma lập tức sững sờ, bà tốt xấu gì cũng là ma ma, đúng không.

“Lão nô, chuyện này...”

“Đến bày.” Phùng Liên Dung nghiêm khuôn mặt nhỏ nhắn.

Chung ma ma chỉ phải ngồi vào.

Chính là tay còn chưa động đến quân cờ, người của Thái tử phi đã đến truyền lời, nói gọi nàng cùng đi ngắm hoa.

Phùng Liên Dung giật mình.

Từ khi nàng sống lại đến nay, buổi sáng Thái tử phi đều gặp các nàng, các canh giờ khác thì chưa bao giờ, chuyện này có chút quỷ dị a.

Chung ma ma cũng khó hiểu, hỏi: “Các vị quý nhân khác cũng gọi?”

Người tới nói vâng.

Chung ma ma thở nhẹ một hơi, đối Phùng Liên Dung nói: “May mắn không phải chỉ gọi một mình chủ tử, nô lo lắng lắm, đều nói cây to đón gió lớn, chủ tử liên tục được Điện hạ thưởng ba lần, trong lòng nương nương nhất định là không hài lòng. Chủ tử có thấy vậy không?”

https://thuviensach.vn

Trong lòng Phùng Liên Dung nghĩ chuyện này còn phải hỏi sao.

Thích mới gọi mới là lạ đấy.

Chẳng qua, làm chính thất của Thái tử, lại có biện pháp gì? Giống như nàng, nàng cũng không cam tâm làm thiếp thất của người khác, ai biết lại bị chọn trúng, cho dù đã chết đi sống lại một lần, vẫn là thiếp thất, nàng đầy một bụng oan cũng không có chỗ nói.

Phùng Liên Dung thở dài.

Nàng lười biếng đứng lên: "Lấy cho ta bộ quần áo."

Bảo Lan đi lấy.

Chung ma ma nghĩ nghĩ, không quá yên tâm, cũng đi qua giúp nàng chọn tới chọn lui, cuối cùng chọn một cái áo màu xanh nhạt thêu hoa, một cái váy xanh nhạt đơn giản, giày cũng không dễ làm người khác chú ý, màu vàng thêu hoa văn hình lá trúc.

Phùng Liên Dung nhìn, bộ này so với bộ nàng đang mặc còn đơn giản hơn.

Tốt xấu gì cũng là đi ngắm hoa, sao lại biến bản thân mình giống như người có tội, có tật giật mình vậy? Nàng cũng không cảm thấy bản thân mình phạm vào tội lớn gì.

"Ma ma, ta đây là cung nhân hay là quý nhân hả? Đừng để qua đó nương nương cũng không nhận ra ta."

Chung ma ma nghe được liền nở nụ cười: "Cũng đúng, cũng đúng, là nô quá cẩn thận rồi."

Bà đổi cho Phùng Liên Dung một cái váy dài màu điều xòe ra.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung mặc vào, Châu Lan bới cho nàng búi tóc hình linh hư, trái phải mỗi bên cắm một cây trâm liền xong rồi.

Mấy người đi ra ngoài.

Vừa khéo Tiểu Chung ma ma và Tôn quý nhân cũng đi ra.

Bà ta thấy Chung ma ma liền lôi kéo làm quen.

Hai người nói qua nói lại, âm thành càng ngày càng nhỏ.

Tiểu Chung ma ma nói: “Lần trước là ta tự tìm, thế nào cũng phải nói cái gì đó, này không vận mệnh của chủ tử đều bị hỏng. Đại tỷ ơi, chúng ta tốt xấu gì cũng cùng tổ tông, ngươi nói một chút, Phùng quý nhân của các ngươi làm sao để được Thái tử điện hạ thích vậy?”

Chung ma ma không để ý tới bà ta.

Cho dù bà biết cũng sẽ không nói cho Tiểu Chung ma ma, chẳng lẽ để Tôn quý nhân giành mất nổi bật của quý nhân nhà mình?

Lại nói, bà cũng quả thật không biết.

Giống như chuyện xem nhật thực, nếu không phải Phùng Liên Dung muốn xem, cũng sẽ không thể được Thái tử gọi đi cùng nhau xem.

Tuy rằng Chung ma ma không muốn thừa nhận, nhưng cũng thấy bản thân mình đã không còn tác dụng gì, chủ tử này của bà ngày càng giống Nguyễn quý nhân cách vách, căn bản cũng không nghe lời bà.

Thấy Chung ma ma ngậm chặt miệng, Tiểu Chung ma ma cầu xin nói: “Chủ tử của ta đến bây giờ còn chưa thị tẩm đâu, ngươi nói phương pháp đi.”

“Phương pháp?” Chung ma ma cười cười.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy.” Tiểu Chung ma ma mắt đầy chờ mong, chủ tử của bà ta không được thị tẩm, ma ma như bà ta cũng không có tiền đồ gì.

Ai ngờ Chung ma ma nói: “Ngày ngày cầu Bồ Tát, thành tâm một chút!”

Tiểu Chung ma ma tức giận đến thiếu chút ngã ngửa, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tuổi trẻ qua mau, đại tỷ, ngươi cũng đừng quá đắc ý, về sau cũng không biết sẽ như thế nào đâu.”

Chung ma ma nói: “Ta chưa từng đắc ý, cho dù trong lòng đắc ý, cũng từng trước mặt ngươi khoe khoang bao giờ chưa? Aiz, người a, phải biết chừng mực đúng không.”

Tiểu Chung ma ma bị bà châm biếm, mặt đều đỏ.

Chung ma ma cũng không lại để ý đến bà ta.

Phùng Liên Dung và Tôn Tú đi cạnh nhau.

Tôn Tú hỏi nàng: “Chậu vàng Điện hạ đưa ngươi dùng có quen không?”

Sáng sớm nghe nói Thái tử thưởng cái chậu vàng, Tôn Tú đã sớm đến chiêm ngưỡng qua, đương nhiên, trong lòng tràn đầy chua xót.

Sớm biết vậy, ngày đó nàng cũng đi xem nhật thực, này không, Phùng quý nhân xem nhật thực, cũng không có gì không tốt.

Phùng Liên Dung nói: “Rất sáng.”

Nàng cũng không còn ý tưởng nào khác.

Tôn Tú ở trong lòng chậc chậc hai tiếng.

Xem ra Phùng quý nhân cũng có dáng vẻ của sủng phi, vật Thái tử đưa, chỉ đánh giá một câu như vậy, không nói mang ơn, nhiều lời hay. Cũng

https://thuviensach.vn

không cung lên (ý bảo vệ hay để bày 1 chỗ chiêm ngưỡng tỏ vẻ quý trọng, vinh quang khi đc Điện hạ thưởng), còn lấy ra rửa chân, thật không biết nàng có phải thật sự vĩnh viễn được sủng ái hay không, nàng nghĩ đến chính mình, lại ưu thương.

Lần trước thật vất vả Thái tử mới gặp nàng, lại bị chính mình làm hỏng, lần tới cũng không biết là khi nào.

Một đám người mới ra khỏi Phù Ngọc điện, chưa đi được mấy bước, cũng không biết từ đâu nhảy ra một con mèo, tốc độ quá nhanh, trắng xanh xẹt qua, dọa kinh mấy cung nhân không nhịn được đều phát ra tiếng kinh hô.

Con mèo này cũng bị dọa, kêu meo meo.

Đằng sau còn có một thiếu nữ bước nhanh chạy tới, ngồi xổm xuống, dịu dàng gọi con mèo này, sau lưng nàng còn có hai cung nhân đi theo.

Mèo con nhìn thấy chủ nhân, xoay người lại chạy về, nhẹ nhàng nhảy vào trong ngực nàng, dùng đầu lưỡi liếm láp trên mu bàn tay nàng.

Thiếu nữ này toàn thân quý khí bức người, đúng là Khánh An công chúa, Nhị nữ nhi của Hoàng thượng, bộ dạng nàng và Hồ quý phi mười phần tương tự, mặt mày như vẽ.

Nàng ngoảnh mặt về phía mấy người liếc mắt một cái, nhận ra là hai quý nhân của Thái tử, ánh mắt lập tức có chút không tốt.

“Vừa rồi là người nào đạp phải mèo của ta?” Nàng ta lạnh lùng hỏi. [Bên trên xưng nàng vì chưa biết nàng ta tốt hay xấu, xuống dưới này bắt đầu thay đổi cách gọi.]

Giọng nói như hoàng oanh thanh thúy động lòng người.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma dẫn đầu nói: “Bẩm Nhị công chúa, không ai đạp phải con mèo này, chính nó từ phía trước nhảy tới, ngược lại chúng ta đều bị dọa hoảng.”

Đây là ăn ngay nói thật, nếu thật đạp vào nó, con mèo này phải kêu thảm thiết đúng không.

An Khánh công chúa nhìn về phía bà, nhíu mày khiển trách: “Ngươi là ai, ai hỏi ngươi đâu? Gọi chủ tử ngươi đến trả lời.”

Chung ma ma tức giận đến ngực đều đau, nhưng An Khánh công chúa này cũng được Hoàng thượng yêu thích, bà nào dám phản bác.

Chủ tử của bà chính là Phùng Liên Dung rồi.

Phùng Liên Dung khẽ nhíu mày.

Đời trước tuy nàng không được vinh sủng, nhưng cũng thấy qua không ít chuyện. An Khánh công chúa này, khi nàng còn sống chưa từng cùng nàng ta xuất hiện lần nào, đời này sao lại gặp phải nàng ta đây? Con mèo này chính là mệnh căn của An Khánh công chúa, nàng ta xuất giá cũng mang theo đi, còn có bốn nô tì chuyên chăm nuôi, không kém với chủ tử.

Nàng tiến lên nói: “Vừa rồi Chung ma ma cũng đã nói, Nhị công chúa, thiếp thân quả thật cũng không nhìn thấy ai đạp con mèo.”

An Khánh công chúa đánh giá nàng, thấy nàng tuy có một gương mặt trắng trong mộc mạc, nhưng lông mày, ánh mắt, cái mũi không có một cái nào không đẹp, cũng là mỹ nhân, liền hỏi: “Ngươi là vị quý nhân nào?”

“Thiếp thân họ Phùng.”

“Phùng quý nhân.” An Khánh công chúa nhíu mày, lại nhìn nhìn Tôn quý nhân bên cạnh, liền biết Phùng Liên Dung nhất định là người cùng Thái

https://thuviensach.vn

tử xem nhật thực.

Hiện tại trong cung đều biết đến chuyện này, Thái tử xem nhật thực, lửa trời rơi xuống, vốn nên bị phế đúng không? Kết quả không biết vì sao mẫu thân lại bị liên lụy, phụ hoàng không muốn thấy bà.

An Khánh công chúa trong lòng tức giận, khinh thường nhìn nàng nói: “Ta thấy chính là ngươi đạp đúng không? Ngươi qua đây, chải lông cho Tuyết Đoàn, không chừng ta còn có thể bỏ qua cho ngươi.”

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Qua Đêm

Nếu đổi lại là Phùng Liên Dung trước kia, lúc này có thể sẽ sợ hãi, nhưng nàng chết qua một lần, muốn nói bây giờ người có thể làm nàng sợ hãi, tính ra, thế nào cũng không tới lượt An Khánh công chúa.

Phùng Liên Dung cười cười nói: “Ta không đạp, cho nên cũng không cần công chúa tha mạng.”

Nàng liếc mắt nhìn Chung ma ma một cái: “Chúng ta đi thôi, nương nương đang chờ đấy.”

Chung ma ma con mắt trừng to, không nghĩ tới chủ tử nàng khí thế thật lớn, nói chuyện với An Khánh công chúa một chút cũng không khiếp đảm.

Bà không khỏi nhớ đến ngày đầu tiên khi Phùng Liên Dung mới bước vào Phù Ngọc điện, lúc đấy lá gan nàng còn rất bé, giống như con thỏ, bây giờ cũng chỉ mới qua mấy tháng đã không còn giống khi đó, có điều đây là một chuyện rất tốt!

Ở trong cung, ngươi yếu nhược, người khác liền dám cưỡi lên đầu ngươi.

Bây giờ dù thế nào chủ tử nhà mình cũng coi như được Thái tử thích, sợ cái gì?

Chung ma ma đỡ tay Phùng Liên Dung, ưỡn ngực đi về phía trước.

https://thuviensach.vn

An Khánh công chúa tức giận đến nghiến răng kèn kẹt, kêu lên: “Ngươi đứng lại đó cho ta!”

Phùng Liên Dung không đếm xỉa đến, như là không nghe thấy.

Tôn Tú và Tiểu Chung ma ma hai mặt nhìn nhau, cũng cùng đi theo.

An Khánh công chúa không còn cách nào khác, thế nào cũng không thể gọi cung nhân ngăn cản đúng không. Thứ nhất, cung nhân hai bên nhân số không sai biệt lắm, chẳng lẽ còn có thể đánh nhau? Nhưng nàng ta lại không cam lòng, liền một đường cùng đi qua, mãi cho đến nội điện Đông cung.

Nguyễn Nhược Lâm đã ở đây, đang ngồi ăn hạt dưa.

Thái tử phi cũng vừa đến.

Mấy người Phùng Liên Dung tiến lên hành lễ.

Nhưng mấy người còn chưa mở miệng, An Khánh công chúa liền đi lên nói: “Đại tẩu, Phùng quý nhân đạp trúng con mèo của ta!”

Thái tử phi nhướn mày, hỏi Phùng Liên Dung: “Có chuyện này?”

“Không có, thiếp thân không đạp.” Phùng Liên Dung nói, “Vừa rồi mọi người đều ở đó, nếu là mèo bị đạp phải, tự nhiên thấy được.”

An Khánh công chúa hừ một tiếng nói: “các ngươi tất nhiên là bao che cho nhau rồi.”

Cùng loại công chúa không phân rõ phải trái này, Phùng Liên Dung không có gì để nói, chỉ chờ Thái tử phi giải quyết.

Thái tử phi thản nhiên nói: “Đã Phùng quý nhân nói không có, đó là không có, Nhị muội, mèo của ngươi nếu thật sự bị thương ở đâu, không

https://thuviensach.vn

bằng đi tìm đại phu thú y nhìn xem?”

An Khánh công chúa ngược lại có chút kinh ngạc, Thái tử phi thế nhưng không thuận theo ý nàng ta.

Nàng ta vốn nghĩ, Phùng quý nhân này cũng bồi Thái tử xem nhật thực, dù thế nào trong lòng Thái tử phi cũng không thích nàng ta đúng không? Sao nàng ta đưa chuôi đao đến tay Thái tử phi, Thái tử phi lại không nhận? Thật sự là khó hiểu.

An Khánh công chúa thở phì phì nói: “Ta sẽ xem làm, có điều chuyện này ta sẽ không để yên đâu!”

Nàng ta hung tợn trừng Phùng Liên Dung một cái, xoay người bước đi.

Phùng Liên Dung bị tai bay vạ gió này cũng có chút không thoải mái.

Thái tử phi nói: “Đi trong vườn dạo chút thôi, hôm nay thời tiết tốt.”

Mấy người liền đi Ngự hoa viên.

Vườn này, Phùng Liên Dung cũng khó đến, quý nhân như các nàng bình thường đều ở trong Phù Ngọc điện, không dễ ra khỏi cửa. Nhưng nghe nói phi tần của Hoàng thượng thường đến đây ngắm cảnh, lúc này trong vườn các loài hoa đều thi nhau nở, quả thật đẹp mắt, các màu hoa đều có, mùi hương dồn dập bay vào mũi.

Nguyễn Nhược Lâm đi ở phía sau các nàng, dạo này cảm xúc của nàng ta có chút sa sút.

Thái tử vẫn luôn không gặp nàng ta, nàng ta sợ bản thân cứ như vậy không được.

Thái tử phi cùng các nàng nói mấy câu, khi mấy người đi đến một cái đình, nàng ta quay đầu nói: “Các ngươi vào cung không sai biệt lắm cũng

https://thuviensach.vn

gần nửa năm, không giống mới vào, có một số việc trong lòng phải có số.” Nàng ta quét mắt liếc Phùng Liên Dung.

Mục đích thật sự đến đây, chỗ nào là ngắm hoa, rõ ràng là tới nghe răn dạy.

Phùng Liên Dung cụp mắt.

Chợt nghe Thái tử phi nói: “Điện hạ còn trẻ, về sau các ngươi hầu hạ phải phân rõ cái gì là tốt, cái gì là không tốt, đừng chỉ biết một mặt thuận theo Điện hạ, cái gọi là hiền lương, ngươi chờ cũng là giống nhau.”

Phùng Liên Dung nghe có chút chói tai.

Chuyện ngày hôm đó mới qua, hôm nay liền lôi ra tìm tra, rõ ràng chính là đang chỉ nàng.

Nguyễn Nhược Lâm liếc mắt nhìn Phùng Liên Dung một cái, cung kính hỏi Thái tử phi: “Nương nương, vậy nếu có người làm sai, nương nương có thể nói sẽ trừng trị như thế nào không, cũng có cái nhắc nhở.”

Thái tử phi nhíu mày: “Phải xem chuyện gì, ta hôm nay cũng chỉ nhắc nhở các ngươi, đừng quên bổn phận của bản thân.”

Nguyễn Nhược Lâm nói: “Thiếp thân tự nhiên là không quên.”

Phùng Liên Dung còn nhớ rõ năm trước Nguyễn Nhược Lâm kiêu căng thế nào, lúc này đối với Thái tử phi đã học được cầu tốt.

Tôn Tú cũng gửi đến ánh mắt đồng tình.

Việc này, trước kia Phùng Liên Dung đã thấy không ít, chính là chưa bao giờ có quan hệ với nàng, giờ chỉ được Thái tử thưởng mấy lần, liền bị lôi ra rồi.

https://thuviensach.vn

Nàng cũng không làm ra phản ứng gì, giống Tôn Tú, trả lời vâng.

Khi trở về, Chung ma ma sắc mặt rất không tốt.

Quả nhiên cho tới bây giờ vẫn đều nghĩ rất thuận lợi, cho rằng gọi cả các quý nhân khác, sẽ không nhằm vào chủ tử nhà mình, thật ra còn không phải cũng vẫn vậy. Lấy chủ tử làm tấm gương, cũng may chỉ lôi ra một chút, không có trách cứ riêng.

Nhưng giờ muốn tiếp tục như vậy, sao có thể được?

Chung ma ma cũng đến dạy dỗ Phùng Liên Dung: "Về sau thu liễm chút, lần tới Điện hạ lại kêu chủ tử đi, chủ tử cũng chú ý chút." (hết nói với bà ma ma này).

"Chú ý thế nào?" Phùng Liên Dung hỏi.

Chung ma ma trả lời không được, dù sao cũng không thể bảo chủ tử nhà mình hầu hạ không tốt đi?

Loại chuyện này, người ngốc mới có thể làm!

Buổi tối, tiểu hoàng môn chỗ Thái tử tới đón người.

Chung ma ma nghĩ rằng, hôm nay Thái tử phi mới nói chủ tử, Thái tử lại muốn chủ tử thị tẩm, cũng không biết chỗ Thái tử phi thế nào đây. Nhưng là không thể không đi, cũng không thể nói đột nhiên bị bệnh, không tốt hầu hạ nhỉ.

Chung ma ma bụng đầy tâm tư nhìn Phùng Liên Dung ra Phù Ngọc điện.

Tới chính điện Đông cung, Thái tử đang ngồi chờ ở nội thất.

https://thuviensach.vn

Lúc này trời cũng không lạnh, tự nhiên là không đốt than, chính là ban đêm vẫn có chút mát, cửa sổ đều đóng kín.

Phùng Liên Dung đi qua, Thái tử liền bảo nàng ngồi đối diện.

“Xem xem tài đánh cờ của nàng có tiến bộ không.” Hắn lấy bàn cờ ra.

Phùng Liên Dung nghe xong mặt liền đỏ: “Không có đâu, sách dạy đánh cờ đó thật phức tạp, thiếp thân tuy rằng mỗi ngày đều xem, nhưng muốn nhớ kỹ cũng không dễ dàng, chứ đừng nói là học rồi dùng được. Khẳng định là vẫn giống như trước đây, một ván cũng không thắng được.”

Thái tử cười nói: “Ừ, vậy ta cũng không khi dễ nàng, chúng ta không chơi cái này.”

Hắn thu bàn cờ lại, đi đến mép giường ngồi xuống, gọi Phùng Liên Dung đi qua.

Phùng Liên Dung đi đến trước mặt hắn.

Thái tử duỗi tay ra, liền ôm nàng vào trong ngực.

Hắn cúi đầu ngửi tóc nàng, phát hiện vẫn là mùi kim ngân hoa: “Hôm nay không đổi hả?”

“Sợ Thái tử chưa ngửi đủ, chờ thêm vài lần lại đổi.”

Thái tử cười rộ lên: “Tốt.”

Hắn rút trâm trên tóc nàng ra, tóc nàng xõa xuống, đen bóng, nổi bật lên khuôn mặt trắng thuần.

Phùng Liên Dung ngồi ở trên chân hắn, mặt càng thêm đỏ, Thái tử vỗ về chơi đùa tóc nàng, một bên hỏi: “Hôm nay nàng làm những gì?”

https://thuviensach.vn

Không nhắc tới còn tốt, nhắc tới, Phùng Liên Dung liền ủy khuất.

“Buổi sáng cũng không làm gì, chỉ chiếu sách dạy đánh cờ chơi cờ, buổi chiều nương nương gọi tụi thiếp đi ngắm hoa, thiếp thân phải đi. Kết quả trên đường gặp được Nhị công chúa, nói ta đạp mèo của của nàng...”

Thái tử nhíu mày: “Còn có chuyện này? Sau này thì sao?”

“Cũng không thế nào, thiếp thân không đạp, tự nhiên sẽ không thừa nhận. Nhị công chúa liền một đường đi theo tới chỗ nương nương, muốn để nương nương trừng phạt thiếp thân, nương nương cũng không để ý tới.”

Nếu nói Thái tử phi, nguyên nhân do quan hệ với hắn, nên cũng cực kì chán ghét Hồ quý phi, sao có thể giúp đỡ An Khánh công chúa. Hoàng muội này của hắn cũng là không có đầu óc, Thái tử nói: “Sau đó đâu, phải đi ngắm hoa rồi sao?”

Phùng Liên Dung muốn nói không muốn nói, ừ một tiếng.

Thái tử nâng cằm nàng: “Không có?”

“Không có.” Nàng hạ mí mắt.

Thái tử cười rộ lên: “Xem nàng như vậy, cái gì cũng viết ở trên mặt, cón không có, là Thái tử phi nói gì đúng không?”

Phùng Liên Dung cắn cắn môi.

“Nàng nói những gì?” Thái tử hỏi, “Đừng sợ.”

Thật ra Phùng Liên Dung vốn cũng không cao hứng, thuận theo nói: “Nương nương muốn chúng ta phải phân rõ tốt, xấu, nói không thể cứ thuận theo Điện hạ.”

Thái tử hơi hơi híp mắt.

https://thuviensach.vn

Thật sự triệu tập quý nhân giáo huấn, xem ra thê tử này của hắn đủ quan tâm a, sợ hắn lớn như vậy còn phân không rõ tốt xấu.

Hắn cười nhạo một tiếng: “Tốt xấu, là muốn hiểu được nhận. Có điều chuyện trên đời này, là tốt, là xấu, cũng không phải do người khác nói. Nàng cũng từng nhìn thấy nhật thực, cảm thấy xấu sao? Thiên tượng như vậy, bao nhiêu năm mới ra một lần, không xem, là một tiếc nuối.”

Phùng Liên Dung rất đồng ý: “Thiếp thân xem xong sau này nằm mơ cũng đều thấy, còn thú vị hơn nhật thực nhìn thấy trong mơ.”

Thái tử nở nụ cười: “Còn không phải à.”

Phùng Liên Dung nói: “Cũng không biết lần tới là khi nào ra, đến lúc đó, thiếp thân vẫn bồi Điện hạ xem.”

Đây là trẻ con dễ dạy, Thái tử cười cười, cúi đầu hôn môi nàng.

Khi buông nàng ra, nàng hơi hơi trợn mắt, thấy khuôn mặt tuấn tú tuyệt luân của hắn ở ngay phía trên, khóe miệng mang theo chút ý cười, đẹp đến không nói nên lời, tất cả hồn của nàng đều bị hút đi. Phùng Liên Dung trong lòng rung động, ôm lấy cổ hắn, chủ động dán môi lên.

Thái tử giật mình, nhưng cũng chỉ một lát đã bị đầu lưỡi của nàng khuấy đảo cả người đều nóng lên.

Hai tay hắn dao động bất định.

Phùng Liên Dung cả người nóng lên.

Thái tử xem nàng gò má đỏ rực, đột nhiên tiến sát bên tai nàng bỡn cợt hỏi: “A Dung, nàng cảm thấy, chuyện lát nữa chúng ta làm là tốt hay xấu?”

Đôi mắt hắn sáng rọi chớp động, còn sáng hơn cả ánh nến, còn lộ ra chút tà tính.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung hít thở không thông, cảm thấy cổ họng khô, cả người đều như thoát nước. Lúc này nàng nghĩ làm chuyện này tất nhiên không phải xấu, nhưng là nàng sao có thể không biết xấu hổ nói ra lời này, nàng vùi đầu vào lòng hắn, sẵng giọng: “Thiếp thân không biết, dù sao Điện hạ, Điện hạ hỏi như vậy khẳng định là xấu.”

Nàng vùi đầu vào người hắn, thái tử khó cầm giữ, liền mạnh mẽ ép xuống.

Lần này so với hai lần trước càng dài hơn chút.

Xong chuyện Phùng Liên Dung không phải là không có khí lực, trái lại tinh thần tan rã.

Thái tử cũng mệt mỏi, vỗ vỗ lưng bóng loáng của nàng: “Ngủ đi, lát nữa tồi tắm.”

Phùng Liên Dung ừ một tiếng, cũng mơ mơ màng màng.

Hai người ngủ một giấc đến quá nửa đêm, sau đó tỉnh, Thái tử vẫn không truyền người, còn ép buộc Phùng Liên Dung thêm một lần.

Đợi đến khi tắm xong, khí nóng qua thân, cả người thoải mái, Phùng Liên Dung ngay cả ánh mắt cũng không mở ra được.

Thái tử liền không bảo nàng đi, hai người ôm nhau ngủ.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Một Chút Sủng Ái

Buổi sáng Phùng Liên Dung tỉnh lại, liền phát hiện bản thân ở trong phòng Thái tử.

Nàng thiếu chút nhảy lên.

Thật ra một hồi hơn nửa đêm nàng thật sự mệt mỏi, bình thường nàng đều ngủ rất sớm, hôm qua đang ngủ say bị Thái tử đánh thức, trêu ghẹo hơn nửa ngày nàng còn cảm thấy mình đang nằm mơ, kết quả mới biết không phải.

Hóa ra nàng thật sự ở lại đây.

“Quý nhân tỉnh?” Bên ngoài cung nhân hỏi.

Phùng Liên Dung vội mặc xong quần áo đi ra ngoài.

Cung nhân hỏi: “Quý nhân muốn ăn cái gì, Điện hạ phân phó, kêu quý nhân dùng xong điểm tâm rồi hãy về.”

Không chỉ cho ngủ, lại còn cho ăn điểm tâm.

Đầu bếp của Thái tử nhưng là trong ngự thiện phòng, không giống với các nàng, Phùng Liên Dung nghĩ không thể từ chối ý tốt này, nàng nghiêm túc gọi món, có bánh ngọt, có cháo, còn có bánh bao hấp.

Cung nhân rất nhanh bưng tới, Phùng Liên Dung vô cùng cao hứng ăn xong rồi trở về.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma cả đêm không ngủ ngon, phía dưới con mắt xanh đen, nhìn thấy Phùng Liên Dung, đều phải khóc.

Đó là nước mắt vui mừng.

Chủ tử nhà mình không phụ sự mong đợi của mọi người a, thật đúng là được cùng Thái tử qua đêm rồi.

Chung ma ma nói: “Ngài ăn chưa?”

“Đã ăn, bánh bao hấp nhân tôm thịt ăn thật ngon.” Phùng Liên Dung khen ngợi.

Con ngươi chung ma ma phát sáng: “Còn ăn cơm nữa, cùng Điện hạ ăn?”

“Không có, Điện hạ đi nghe giảng bài rồi.” Phùng Liên Dung nghĩ, có chút tiếc nuối nhỏ, nếu Thái tử ở thì tốt rồi.

Chung ma ma mừng khôn tả xiết: “Điện hạ thật lòng để chủ tử trong lòng, người xem, đi nghe giảng bài còn lo cơm cho người ăn, ôi, Quan thế âm bồ tát, địa tạng bồ tát, phật di lặc. Nếu ông trời phù hộ cho chủ tử chúng ta vĩnh viễn được sủng ái như vậy thì tốt rồi, nô cam đoan ngày ngày đều ăn chay.”

Bà loạn niệm một mạch.

Phùng Liên Dung nhíu mày, trên trời nếu thật sự có bồ tát, thấy bà không thành tâm như vậy, đã sớm cho một cái sét xuống dưới rồi?

Ngày thường cũng không thấy bà thắp hương.

Phùng Liên Dung nói: “Lấy cho ta một cái áo lót đến, hôm qua cũng chưa đổi đâu.”

https://thuviensach.vn

Do là quá muộn, liền cũng không sai cung nhân đến lấy, nàng tắm rửa xong liền để trần ngủ, hôm nay ngủ dậy vẫn là mặc quần áo ngày hôm qua.

Bảo Lan vội vàng đi lấy.

Phùng Liên Dung lại tắm qua một chút, thay quần áo từ trong ra ngoài.

Lại nói Thái tử đang nghe giảng, hôm nay tinh thần cũng không tập trung, có hai lần thiếu chút thì đụng đầu xuống bàn học.

Hoàng Ích Tam đứng đó khóe miệng giật giật.

Hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Thái tử ngủ gà ngủ gật.

Xem ra Phùng quý nhân rất lợi hại.

Hoàng Ích Tam sợ giảng quan phát hiện, vươn tay đẩy đẩy Thái tử.

Thái tử thanh tỉnh, miễn cưỡng nghe xong, quay đầu liền ngủ bù một lát.

Lần sau, xem ra không thể nửa đêm làm chuyện kia rồi.

Thật ra Thái tử cũng là lần đầu tiên, cũng không biết hôm qua ma xui quỷ khiến thế nào, tỉnh lại, phát hiện bản thân ôm một thân thể trơn mượt liền không nhịn được. Có lẽ thấy nàng ngủ rất ngon, nhìn qua lại đặc biệt đẹp, hắn nổi lên ý xấu, cứ thế đánh thức nàng.

Buổi sáng khi hắn thức dậy, nàng một chút phản ứng cũng không có, ngủ say như chết.

“Điện hạ, có phải nên truyền bữa rồi không?” Cung nhân tiến vào, muốn Thái tử gọi món ăn.

Thái tử khoát tay chặn lại: “Hôm nay không ăn ở đây.”

Nói xong liền đi ra.

https://thuviensach.vn

Hoàng Ích Tam và Nghiêm Chính hai người đi theo phía sau.

Bọn họ cho rằng Thái tử là muốn đi nội điện tìm Thái tử phi.

Kết quả Thái tử thế nhưng đi Phù Ngọc điện.

Hai người trợn mắt há hốc mồm.

Đây chính là ban ngày ban mặt đấy!

Thái tử lúc bình thường cũng không về nội điện, lần này thế nhưng lại tới đây.

Bọn họ bên này kinh ngạc, bên kia Chung ma ma và mấy người khác còn là cả kinh muốn ngất đi, ngay cả Phùng Liên Dung cũng thiếu chút nữa thì đánh đổ cái bát.

Nàng đang ăn cơm trưa, chợt nghe nói Thái tử đến đây.

Phùng Liên Dung sắc mặt cũng trắng hơn mấy phần, không phải là không vui mà là thật sự vô cùng kinh ngạc. Trong ấn tượng của nàng, nàng dường như không nhớ rõ Thái tử từng có loại hành động này. Trong khoảng thời gian Triệu Hữu Đường làm Thái tử, nàng thậm chí cảm thấy hắn cũng chưa từng thích qua bất kì ai.

Cho dù là Thái tử phi.

Nhưng là, hắn thế nhưng đến nơi này của nàng.

Phùng Liên Dung bước nhanh đi qua, cấp Thái tử nói vạn phúc.

Thái tử đi vào liền thấy, hỏi: “Đang ăn cơm?”

“Dạ.” Phùng Liên Dung còn có chút ngơ ngác, “Điện hạ... ăn chưa?”

“Chưa ăn.” Thái tử nói, “Ăn ở đây đi.”

https://thuviensach.vn

“A?” Phùng Liên Dung bị dọa.

Ăn cơm ở chỗ này của nàng?

Nàng quay đầu nhìn thức ăn trên bàn một lát, nhỏ giọng nói: “Sợ điện hạ ăn không quen thôi.”

Thái tử nở nụ cười.

Hắn thật tự nhiên ngồi xuống, ánh mắt đảo qua, chỉ thấy có bốn món ăn, một món là gà viên xào rau xanh, một món là thạch hoa muối, một món là bánh cà, một món là canh măng.

Tuy rằng không tính tinh xảo, nhưng là nhẹ nhàng khoan khoái, giống như bầu trời tháng ba, màu sắc cũng đẹp, làm người xem rất có cảm giác thèm ăn.

Chung ma ma thấy thế, vội vàng kêu Châu Lan đi lấy bát đũa.

Châu Lan hưng phấn đến tay đều run lên, trên đường đi thiếu chút thì lấy không được.

Nàng khom thân mình xới cơm đặt bát trước mặt Thái tử.

Thái tử nói: “Ngồi đi, đứng ngốc làm gì? Lát nữa là lạnh rồi.”

Phùng Liên Dung ngồi xuống. Thái tử cầm lấy đũa liền ăn.

Phùng Liên Dung cũng không ăn, nàng nhìn Thái tử, cảm thấy cái mũi rất chua, thiếu chút muốn khóc, nàng nơi nào nghĩ tới, có một ngày Thái tử sẽ tới phòng nàng, cùng nàng cùng nhau ăn cơm. Loại tình cảnh này, kiếp trước nàng chưa từng ảo tưởng đến.

Hắn đây là tính sủng ái nàng một chút sao?

https://thuviensach.vn

Thái tử ăn một miếng, buông đũa xuống, nhìn Phùng Liên Dung: “Nàng định chỉ nhìn ta liền no rồi? Còn không ăn đi?”

Phùng Liên Dung vội vàng cầm lấy chiếc đũa, đút cơm vào miệng, lại liên tục nhìn hắn, càng nhìn càng cảm thấy đẹp, ngay cả bộ dáng ăn cơm đều khiến người mê muội như thế.

Khó trách bản thân kiếp trước lại thích ăn như vậy.

Thái tử ăn bữa cơm, bị nàng nhìn mấy chục lần, trong lòng buồn cười, nha đầu kia si ngốc lên cũng sững sờ, sợ người khác không biết kìa.

Cơm nước xong, hắn còn không đi.

Trong phòng Chung ma ma, cung nhân đều tự giác đứng xa.

Phùng Liên Dung nói: “Điện hạ không đi nghe giảng bài?”

“Còn chưa tới canh giờ đâu.” Thái tử cười cười, “Giảng quan cũng phải ăn cơm mà.”

Phùng Liên Dung gật đầu, không khỏi mất tự nhiên.

Cho tới bây giờ nàng chưa từng ở chỗ này chiêu đãi Thái tử.

“Điện hạ, dự định làm gì vậy?” Nàng nghĩ nghĩ, vẫn nên hỏi một chút thì tốt hơn.

Thái tử hỏi: “Nàng bình thường ăn xong bữa trưa đều làm gì?”

“Đọc sách, thêu hoa, hoặc là ra ngoài đi dạo.” Phùng Liên Dung nói, “Gần nhất đều xem sách dạy đánh cờ Thái tử đưa đến.”

“Cái này, nàng lấy ra làm gì rồi?”

Phùng Liên Dung nói: “Rửa chân a, không lớn không nhỏ rất vừa vặn.”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Thái tử cũng có chút cổ quái.

Khi đưa tới hắn cũng không nghĩ tới sẽ dùng làm gì, chỉ cảm thấy hai người cùng nhau xem nhật thực ở trong đó, coi như giữ lại một kỉ niệm, kết quả nàng cầm rửa chân.

“Rửa chân... Ừ” Thái tử lại chậm rãi cười nói, “Rất tốt.”

Hắn nhớ được đôi chân nàng xinh xắn linh lung, lại suốt ngày không thấy được ánh mặt trời, rất trắng rất trắng, giống y như tuyết ngày đông.

Rửa trong chậu vàng rực rỡ, hắn là rất đẹp mắt.

Vừa nghĩ như vậy, hắn lại nghĩ tới chuyện đêm qua, thân thể không nhịn được cũng có chút nóng.

Thật ra chính hắn cũng cảm thấy rất khó hiểu.

Cũng không phải lần đầu tiên thân cận với nữ nhân, mặc kệ là Thái tử phi, hay là Nguyễn quý nhân, đều không giống với Phùng quý nhân. Phùng Liên Dung cho hắn một loại cảm giác thân thiết rất kì dị, giống như nàng đã biết hắn từ rất lâu, đã ở bên cạnh hắn rất nhiều năm rồi.

Có đôi khi, nàng nhìn hắn, trong mắt cũng sẽ tràn ngập cảm tình, không phải cái loại thâm tình mỏng manh đó, mà là đậm đến không tan được.

Thái tử nghĩ, khẽ cười cười, nói: “Nàng cùng ta ra ngoài dạo đi.”

Thái tử muốn cùng nàng tản bộ kìa.

Phùng Liên Dung lại một hồi chấn kinh, nhưng há có thể mất hứng, đi lên vài bước cùng hắn kề vai.

Hai người vừa ra khỏi cửa, chợt nghe thấy phía sau vang lên một giọng nói mềm mại: “Thiếp thân gặp qua Điện hạ.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung quay đầu lại nhìn, hóa ra là Nguyễn Nhược Lâm đến đây.

Nàng hôm nay trang điểm vô cùng diễm lệ, bên ngoài khoác một chiếc áo màu hồng mân côi thêu hoa hải đường, bên trong mặc áo màu xanh nhạt, phía dưới mặc một chiếc váy dài màu xanh ngọc bích thêu hoa văn ngọc lan chìm. Đầu bới kiểu phi thiên kế, phải trái cắm bảo thoa bằng vàng, mặt mày đều tỉ mỉ trang điểm qua, thật sự là đẹp cực kì.

Phùng Liên Dung nghĩ, Thái tử đến Phù Ngọc điện chuyện lớn như vậy, phỏng chừng người của cả cái điện này đều biết đến, chỉ sợ lát nữa Tôn quý nhân cũng sẽ đến đây thôi.

Thái tử nhìn Nguyễn Nhược Lâm một cái, kêu nàng đứng lên.

Nguyễn Nhược Lâm cười nói: “Không nghĩ tới hôm nay Điện hạ sẽ đến Phù Ngọc điện, lúc này, là muốn cùng Phùng muội muội đi ra ngoài ạ?”

Thái tử ừ một tiếng liền không lại nói gì nữa.

Nguyễn Nhược Lâm trong lòng khó chịu như bị kim châm.

Vừa rồi nghe Kỷ ma ma nói Thái tử và Phùng Liên Dung cùng nhau ăn cơm, nàng ta vốn cũng không tin, ai nghĩ đến là thật.

Nhưng Phùng Liên Dung dựa vào cái gì chứ?

Lúc trước người thị tẩm đầu tiên chính là nàng ta!

Nguyễn Nhược Lâm nghiến răng nhìn Phùng Liên Dung.

Nàng ăn mặc cũng không tính là tinh xảo, chỉ mặc một chiếc áo ngoài màu xanh lá thêu trúc văn, một cái váy màu xanh ngọc, nhưng không biết sao, nàng mặc dù không trang điểm, lại rực rỡ đến nói không nên lời, thần sắc tốt kinh người.

https://thuviensach.vn

Nguyễn Nhược Lâm càng thêm tức.

Nhớ ngày đó, Phùng Liên Dung vừa tới liền bệnh, lúc đầu Thái tử cũng không thấy nàng, ai biết số phận của nàng lại tốt như vậy đâu.

Thái tử ý bảo Phùng Liên Dung đi.

Nguyễn Nhược Lâm mắt thấy cơ hội sắp không còn, bước nhanh đi lên nói: “Thiếp thân cũng đang muốn đi ngắm hoa đây, Điện hạ sẽ không ghét bỏ thần thiếp chứ?”

Nàng ta không thể bại bởi Phùng Liên Dung, cũng không thể cứ như vậy trôi qua cả đời.

Thái tử nhíu nhíu mày.

Hắn vừa muốn nói chuyện, Tôn Tú lại tới nữa.

Tôn Tú cũng giống Nguyễn Nhược Lâm, trang phục lộng lẫy, cũng chính bởi cái dạng này cho nên mới đến muộn hơn chút, bằng không các nàng tới sớm hơn chút, có lẽ Thái tử còn đang ăn cơm.

Thái tử xem hai người này, bỗng nhiên tất cả hưng trí đều không còn.

Hắn nói với Phùng Liên Dung: “Lần tới lại nói.”

Phùng Liên Dung tự nhiên không thể nói không được.

Thái tử cười cười.

Nụ cười này ít nhiều cũng bù lại chút tiếc nuối của Phùng Liên Dung.

Mắt thấy Thái tử đi rồi, Chung ma ma hận đến hung hăng trừng mắt nhìn hai quý nhân này một cái.

Đây không phải là hỏng chuyện tốt của chủ tử mình à!

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Bị Mất Mặt

Hai vị quý nhân cực kỳ thất vọng.

Nhất là Nguyễn Nhược Lâm, ánh mắt nàng ta như dao găm dừng trên người Phùng quý nhân, cười lạnh một tiếng nói: “Ngươi đừng đắc ý.”

Phùng Liên Dung thầm nghĩ nàng đắc ý khi nào?

Nàng quả thật cao hứng, nhưng không có đắc ý, Thái tử sủng nhất thời, chưa đến cuối ai cũng không biết sau này thế nào, nàng chưa có ngốc đến nỗi cho rằng Thái tử sẽ luôn luôn thích nàng.

Có lẽ, Thái tử căn bản vẫn còn chưa có thích, cũng chỉ là ham mới mẻ thôi.

Hắn người như vậy, có nhiều chuyện phải xử lí như vậy, về sau toàn bộ quốc gia, dân chúng khắp thiên hạ đều phải dựa vào hắn, đâu ra nhiều tinh lực dừng trên người nữ nhân. Đương nhiên, tương lai hắn có lẽ cũng sẽ có một hai người đặc biệt trong lòng, nhưng là Phùng Liên Dung không có tự tin tính cả chính mình vào bên trong.

Nàng không thể xưng băng tuyết thông minh, nhưng ít ra vẫn có chút tự hiểu lấy.

Phùng Liên Dung xoay người vào nhà.

Nguyễn Nhược Lâm thấy nàng không nói gì, nghĩ rằng nàng coi thường mình, dậm dậm chân liền chạy ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Tôn Tú tiến vào, cười nhìn Phùng Liên Dung: “Tỷ tỷ, ngươi bây giờ thật sự được Điện hạ thích đâu, ngay cả nương nương cũng so ra kém rồi.”

“Nói bậy bạ gì đấy?” Chung ma ma vội vàng lên tiếng, “Chủ tử là chủ tử, vĩnh viễn cũng không qua được nương nương.”

Tôn Tú le lưỡi: “Là ta nói sai rồi, chỉ là hâm mộ tỷ tỷ.”

Chung ma ma ở bên cạnh liên tục trợn trắng mắt.

Đến khi Tôn Tú đi rồi, Chung ma ma liền dặn dò nói: “Bây giờ chủ tử được sủng ái, cần phải kiêng kị tiểu nhân, không chừng một ngày kia sẽ giở trò xấu.”

Chung ma ma ở trong cung mấy chục năm, gặp qua nhiều chuyện, những phi tần đó tranh đấu cho tới bây giờ đều là không ngừng nghỉ. Chỉ là Hoàng đế đương nhiệm, dù là Hồ quý phi được sủng ái, Hoàng đế cũng không phải không chạm vào phi tần khác, đâu có thể yên tĩnh.

Huệ phi không phải là sinh Tam công chúa sao.

Hồ quý phi sau lưng cũng không phải chưa từng ngáng chân Huệ phi, có lần Huệ phi thiếu chút bị biếm vào lãnh cung, nhưng lại lật được lại.

Phùng Liên Dung nói: “Ma ma cũng không cần nghĩ nhiều, thuận theo tự nhiên đi, nên chú ý thì chú ý là được.”

Nàng gọi Bảo Lan tới, hai người lại chơi cờ.

Chuyện Thái ở ăn cơm ở chỗ Phùng Liên Dung, rất nhanh liền truyền tới trong tai Thái tử phi.

Chuyện này không khác gì đánh vào mặt Thái tử phi.

https://thuviensach.vn

Chỉ vì nàng ta gọi ba vị quý nhân tới răn dạy một phen, Thái tử bên kia liền gọi Phùng quý nhân thị thẩm, thị tẩm không nói, còn giữ nàng ở lại một đêm, cuối cùng, thế nhưng còn tự mình đến Phù Ngọc điện, ăn cơm cùng với một quý nhân, không phải là đánh mặt thì là cái gì.

Dù Thái tử phi ngày thường có khoan dung hơn nữa cũng chịu không nổi.

Mắt thấy nàng ta chuẩn bị đi tìm Hoàng Thái hậu, Lý ma ma vội vàng ngăn cản nàng ta.

“Nương nương ơi, không đi được!”

Thái tử phi tức giận nói: “Sao không đi được? Hắn cái gì tốt không học, muốn học Hoàng thượng đây!”

Lý ma ma nghe vậy mới biết Thái tử phi cực kì tức giận, may mắn bà đã sớm bảo người đóng cửa, không bị lọt ra ngoài, loại lời nói như vậy sao có thể để người nghe thấy? Làm con dâu, nào có thể nói cha chồng như vậy đây.

“Nương nương, Điện hạ lần này có chút quá đáng, nhưng nương nương cũng phải tự suy xét một chút a.” Lý ma ma nói.

“Ta sai chỗ nào?” Thái tử phi rất là ủy khuất, “Từ sau khi ta gả cho hắn, có ngày nào là không vì hắn suy nghĩ, hắn thì tốt rồi, nhưng còn ta? Bây giờ thế nhưng lại sủng một quý nhân như vậy, còn đặt ta ở trong mắt sao?”

Lý ma ma thở dài một tiếng: “Nhưng nương nương đi gặp Thái hậu nương nương lại để làm gì? Lúc trước đó là chủ ý của Thái hậu nương nương, lại nói, cũng chỉ là ăn bữa cơm, lại có chuyện gì.”

Trong cung cũng không có định ra quy củ, nói Thái tử không thể dùng cơm ở chỗ quý nhân, giống Hoàng đế, Thái tử bọn họ, sủng người nào, chỉ

https://thuviensach.vn

cần không vì thế rối loạn triều cương, không đến mức sủng thiếp diệt thê, thì người khác không thể quản. Đương nhiên, Thái tử thì tốt hơn chút, ít nhất phía trên có trưởng bối.

Thế nhưng vì chuyện này mà Thái tử phi nổi giận đùng đùng đi gặp Hoàng thái hậu, vậy nhất định không phải là biện pháp tốt.

Thái tử phi chậm rãi tỉnh táo lại.

Lý ma ma nhẹ nhàng thở ra, lau xuống một vốc mồ hôi, bà thi theo Thái tử phi, tự nhiên là hi vọng tương lai nàng có thể làm Hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ.

“Nương nương, càng là lúc này, nương nương càng phải săn sóc Điện hạ mới đúng a.” Lý ma ma lại bắt đầu khuyeem, “Ngàn vạn lần đừng làm căng với Điện hạ, nương nương vẫn luôn hiểu chuyện, cần gì vì một quý nhân mà làm tổn thương cảm tình với Điện hạ đây?”

Thái tử phi ngeh xong không khỏi đau lòng.

Nàng ta không phải là không muốn cùng Thái tử ân ân ái ái, cũng không biết vì sao, hai người lại càng đi càng xa.

Nàng ta vẫn luôn tận lực bảo trụ vị Thái tử của hắn, hi vọng hắn thuận lợi trôi chảy, nhưng mà, hắn cũng không hiểu khổ tâm của nàng.

Thái tử phi cắn cắn môi nói: “Lần này liền nghe ma ma.”

Nhưng lần tới, nàng ta cũng không phải dễ đuổi đi như vậy, nàng ta không muốn giống mẹ chồng, làm Hoàng hậu hữu danh vô thực, quý nhân này đó có thể ngẫu nhiên sủng ái, nhưng nếu nghĩ muốn dẫm lên đầu nàng ta, chuyện này đừng có mơ!

https://thuviensach.vn

Thai tử phi không phát tác, nhưng Phùng Liên Dung ngược lại có chút nghĩ mà sợ, tuy rằng nàng không biết bản thân có lỗi gì, nhưng ở gốc độ của Thái tử phi, nhất định sẽ cảm thấy nàng không an phận.

Người là vậy, không phải người đó thì sẽ không biết người đó yêu hay hận.

Mắt thấy sắp đến trung tuần tư.

Lúc này thời tiết càng thêm hợp lòng người, Hoàng thái hậu và Thái hậu cũng khó được một lần đến trong vườn đi dạo, Hoàng thái hậu phân phó cung nữ mời một vài phi tần đi theo chơi, còn sai người tại chỗ bày một cài bàn, chuẩn bị vừa ngắm hoa vừa nghe khúc.

Kết quả có cung nữ bẩm báo, nói Hồ quý phi bệnh nằm giường, không thể thân, mong Thái hậu thứ tội.

Hoàng thái hậu chậm rãi nói: “Hồ quý phi lần này bệnh lâu thật đấy, cũng có đến mười ngày rồi.” Bà lệnh cho cung nữ, “Mời Chu thái y đi qua nhìn xem.”

Phi tần trình diện nghe được, có mấy người ngay tại chỗ cười trộm.

Ai chẳng biết Hồ quý phi vì sao bị bệnh, cũng chỉ là Hoàng thượng không uống canh của nàng ta, lại bị Vĩnh Gia công chúa làm tức giận.

(*) Vào ngôi con của Hoàng thượng sẽ gọi Hồ quý phi là bà ta, nếu là phi tần hay mẹ HT sẽ gọi HQP là nàng ta. Như vậy cho hợp với vai xưng.

Lần này Thái y đến xem, chỉ sợ Hồ quý phi lại phải uống không ít thuốc đắng.

Hoàng thái hậu nâng tay: “Đều ngồi xuống đi, thích xem hoa gì, tự mình ngắm.”

https://thuviensach.vn

Bà vừa nói dứt lời, lập tức có tiếng sáo trúc vang lên.

Hoàng Thái hậu nhìn chung quanh, thấy hoa lá trong vườn tươi tốt, tâm tình cũng tương đối không tệ, bà nói với Hoàng hậu: “Mấy ngày trước Hoàng thượng còn nhắc tới chuyện của An Khánh công chúa, nói là nên xuất giá, ngươi đoán hắn dẫn ai ra?”

“Ai?” Hoàng hậu hỏi.

Hoàng thái hậu lại không nói thẳng, chỉ nói: “Vốn chuyện này Hoàng thượng nên nói trước với ngươi, bây giờ ngươi hoàn toàn không biết gì cả, có không thoải mái không?”

Hoàng hậu cười cười: “Cũng không phải ta nuôi lớn, dù sao còn có mẫu hậu làm chủ mà.”

Hoàng thái hậu thật sự chỉ hận rèn sắt không thành thép: “Đúng là có ai gia, có điều cũng không biết ai gia còn có thể sống thêm mấy năm nữa, đến lúc đó, ngươi vẫn như thế? Là muốn tặng vị trí này cho Hồ quý phi à? Nếu ngươi thật sự có ý này, dứt khoát thừa dịp ta ở đây, liền làm chủ cho nàng ta làm hoàng hậu luôn!”

Hoàng hậu trong lòng chấn động.

Bà ngồi một hồi lâu vẫn không nói gì.

Mười mấy năm này, bà đúng là càng ngày càng thất vọng về Hoàng thượng, nhưng là nói đến cam tâm, sao có thể cam tâm?

Chỉ là bà nuốt hết tất cả yêu hận này vào, không muốn lại nghĩ tới.

Nhưng mà, những lời này của Hoàng thái hậu vẫn xúc động đến bà.

Mấy năm nay bà không hỏi thế sự, đều là Hoàng thái hậu dốc sức xử lý, nhưng là Hoàng thái hậu cũng già đi.

https://thuviensach.vn

Bà ngẩng đầu nhìn biểu di của mình, thấy mái tóc bà cũng đã ngả màu, bản thân lại vẫn luôn ỷ vào bà, tuy rằng năm đó bà muốn bà làm Thái tử phi, nhưng mà, yêu Thái tử lại không phải do bà bắt buộc, cũng chính bởi vì có yêu này, sau đó mới có hận.

Bằng không mặc hắn có bao nhiêu nữ nhân, lại như thế nào?

Trong cung này người nào là không phải như vậy?

Hoàng thái hậu nói: "Vậy chuyện này ngươi cùng Hoàng thượng nói chuyện đi thôi, ta thấy Tống Nhượng nhi tử của Tây Ninh hầu không tệ. Ban đầu nói là Trường Hưng hầu, nhưng lại ở xa, sau này muốn gặp mặt cũng khó, Hoàng thượng thấy vậy cũng không bỏ được."

Lần này Hoàng hậu không từ chối, lên tiếng.

Hoàng thái hậu thầm nghĩ quả nhiên nói bản thân muốn chết nàng mới bằng lòng động đậy, có điều cũng còn kịp, Hồ quý phi đang làm bậy kia, nàng ta được sủng mấy năm, ngay cả nặng nhẹ cũng không phân biệt được rồi!

Mấy ngày sau, Hoàng hậu quả nhiên đến chỗ Hoàng thượng.

Nghe nói bà đến, Hoàng thượng rất là kinh ngạc.

Thê tử này của ông đã không để ý tới ông nhiều năm, Hoàng thượng rất khách khí, thậm chí đứng lên nghênh đón bà.

Hoàng hậu tiến vào, thản nhiên nói: "Hoàng thượng, thiếp thân có việc muốn nói, là về An Khánh."

Bà nói chuyện vẫn luôn đều như vậy, không quanh co lòng vòng.

Mặt Hoàng thượng cũng sầm xuống: "An Khánh làm sao?"

https://thuviensach.vn

“Mẫu hậu nói với thiếp thân, Hoàng thượng xem không bằng...” Hoàng hậu đang nói đột nhiên nghĩ tới Hoàng thái hậu, lại nghĩ đến Vĩnh Gia nữ nhi của chính mình, trong lòng cũng rất rối rắm, sao bà có thể không biết kỳ vọng của các nàng, chính là bà có thể làm được sao?

Hoàng hậu nhịn không được ngẩng đầu lên nhìn Hoàng thượng một cái.

Suy nghĩ thứ nhất, chính là hắn cũng đã già đi, cẩn thận nhìn kĩ, thái dương đều có tóc bạc, bà hơi hơi thở dài, có lẽ, chuyện này nên có cái kết, bây giờ hắn già đi, bà cũng già đi, có phải không nên lại cắn chặt lấy chuyện xưa không nhả hay không?

Hoàng hậu cười cười, thuận thế ngồi xuống: “Là chuyện của nữ nhi chúng ta, về sau An Khánh gả ra ngoài, Hoàng thượng cũng hi vọng thường xuyên nhìn thấy con bé đúng không?”

Nàng cười, dường như trở lại trước đây.

Hoàng thượng sợ run, đã bao nhiêu năm ông không nhìn thấy nụ cười của bà.

Sao bà đã từng này tuổi, cười rộ lên vẫn đẹp mắt như vậy.

Hoàng thượng cũng lập tức trở nên nhu hòa hơn chút: “Vậy ý của Hoàng hậu là?”

“Mẫu hậu và thiếp thân đều cảm thấy Tống Nhượng nhi tử của Tây Ninh hầu rất thích hợp, Hoàng thượng người xem thế nào?”

“Tống Nhượng?” Hoàng thượng a một tiếng, “Để trẫm suy nghĩ đã.”

Thật ra luận đến hiển hách, tự nhiên là Trường Hưng hầu phủ càng tốt hơn chút, cho nên mới đầu hoàng thượng mới nhìn trúng, có điều Tây Ninh

https://thuviensach.vn

hầu cũng không kém bao nhiêu, ông nhìn hoàng hậu nói: “Hoàng hậu còn chưa dừng bữa trưa đúng không, không bằng cùng trẫm dùng?”

Hoàng hậu nghe xong trong lòng lập tức cảm thấy ghê tởm.

Không phải tới nói chuyện bà còn không muốn cùng hắn dùng cơm đâu! Chẳng lẽ hắn không biết quan hệ giữa bọn họ?

Hoàng hậu nói: “Không ăn, thiếp thân dạo này không có khẩu vị.”

Bà đứng lên, cáo từ rời đi.”

Hoàng thượng vốn tưởng rằng bà đến cầu tốt, kết quả lại bị cự tuyệt thêm một lần.

Ngẫm lại cả đời này của ông bị hoàng hậu cự tuyệt bao nhiêu lần rồi? Chỉ vì sủng ái mấy phi tử, nhưng đế vương nào không phải như thế, chỉ có nàng ghen ghét lớn như vậy!

Hoàng thượng cũng phát hỏa, đập đồ.

#Ta thích Hoàng hậu, ghét là ghét, chả vấn vương.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ủ Rượu

Hoàng thái hậu nghe vậy, lại bắt đầu xoa mi tâm.

Bệnh đau đầu của bà khẳng định là vì chuyện này!

Hai người này đều đã một bó tuổi còn cãi nhau, mắt thấy yên tĩnh vài năm, bà cho rằng đã dịu chút mới bảo Hoàng hậu đi, kết quả lại ầm ĩ không thoải mái.

Hoàng thái hậu cũng muốn chết tâm, nhưng thủy chung vẫn còn có chút hi vọng.

Vừa vặn cung nữ Cảnh Hoa đến báo, nói là Hoài vương và Hoài vương phi đến cửa cung rồi.

Hoàng thái hậu lập tức phấn chấn trở lại.

Hoài vương là tiểu nhi tử của bà, đất phong Hoa Tân phủ ngay tại phụ cận kinh thành, hàng năm vào thời gian này đều sẽ vào kinh kiến bái. Muốn nói trong ba nhi tử người bà yêu thương nhất chính là Hoài vương, Hoài vương và Hoàng thượng tình cảm cũng rất tốt, cho nên lúc trước mới phong gần như vậy.

Cảnh Hoa cười nói: “Đi theo còn có hơn mười chiếc xe đó.”

Hoàng thái hậu lắc đầu: “Lần nào cũng hận không thể mang hết đồ trong phủ đến, nói hắn hoài cũng vô ích rồi.”

https://thuviensach.vn

Tuy là trách cứ, nhưng trong mắt lại tràn ngập ý cười.

Mẫu thân trong thiên hạ, có ai không thích nhi tử hiếu thuận đâu?

Quá một lát, phu thê Hoài vương đã đến, còn có ba đứa nhỏ.

Hai nhi tử, một người 17, một người 14, một nữ nhi mới 8 tuổi.

Hoài vương phi cũng là người có xuất thân từ thư hương thế gia, phụ thân là Hộ bộ Tả thị lang, nàng làm người đoan trang hào phóng, rất có khí chất tiểu thư khuê các, Hoàng thái hậu thập phần thích nàng, hai người này vừa mới vào cửa, Hoàng thái hậu đã gọi nàng qua trước.

Hoài vương phi cười nói: “Mẫu hậu, trên đường Thục nhi luôn lo lắng, nhìn thấy ngài cuối cùng cũng tốt lắm.”

“Thục nhi làm sao?” Hoàng thái hậu vội nhìn quận chúa Triệu Thục, vươn tay nói: “Thục nhi mau tới, để tổ mẫu ôm cái nào.”

Triệu Thục lập tức bổ nhào vào lòng bà, khóc nói: “Thục nhi mơ thấy Hoàng tổ mẫu ăn gì đó bị nghẹn, Thục nhi rất nôn nóng, lại không có cách nào...”

Hoàng thái hậu cười rộ lên: “Chỉ là mơ thôi mà, hài tử ngốc, có thể có chuyện gì, nhìn xem, Hoàng tổ mẫu rất khỏe này, cũng không phải tiểu hài nhi, còn có thể ăn nghẹn nha?”

“Là con bé bị nghẹn trước, cũng không biết thế nào lại mơ như vậy.” Hoài vương đi qua nói, “Thục nhi mau xuống đây, Hoàng tổ mẫu ôm con mệt đấy.”

Hoàng thái hậu khoát tay: “Thục nhi nhẹ lắm, làm sao có thể mệt?”

Bà ôm Triệu Thục ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Triệu Thục ngoan ngoãn ỷ trong lòng bà.

Hoàng vương cười nói: “Thục nhi đặc biệt thích ngài, ta hỏi vì sao con bé nói nơi này của Hoàng tổ mẫu đồ ăn rất ngon, lại đối tốt với con bé. Con mèo nhỏ tham ăn này, nói giống như Hoa Tân phủ chúng ta không có gì hay, dù là đầu bếp cũng so ra kém nơi này.”

Hoàng thái hậu liền nói: “Lúc trước Thục nhi ở chỗ này của ta hai năm, lại trở về nên không quen, cũng không trách được con bé.”

Năm đó Triệu Thục từng bị bệnh, trị thế nào cũng không khỏi, Hoài vương chỉ đành đưa bé vào kinh, gọi Thái y ở đây đến xem, vì chữa bệnh này, Triệu Thục ở trong cung một thời gian.

Hoài vương lại gọi hai đứa con trai lớn tới gặp Hoàng thái hậu.

Tổ tôn ba đời vui vẻ hòa thuận.

Thái tử vừa mới từ Huy Xuân đường ra ngoài Nghiêm Chính liền bẩm báo việc này, nói Hoàng thái hậu cũng gọi hắn và Thái tử phi đi qua, gặp một nhà Hoài vương.

Thái tử liền về nội điện trước.

Khoảng thời gian trước, chuyện Thái tử ăn cơm ở chỗ quý nhân, tuy rằng Thái tử phi không so đo, nhưng cuối cùng hai người vẫn có chút ngăn cách. Lý ma ma đã bảo Thái tử phi thừa dịp Hoài vương đến, nhanh chóng cùng Thái tử hòa hảo, hai người tốt rồi, quý nhân đó được coi là gì đâu?

Thái tử phi cũng nghe khuyên, trang điểm tốt chờ Thái tử.

Kết quả hai người vừa mới ra cửa, Thái tử phi nhịn không được lên tiếng: “Tam hoàng thúc luôn về đây, không tốt lắm đâu, lúc trước đất phong đó cũng phong quá gần rồi.”

https://thuviensach.vn

Thái tử nhăn mày.

Lý ma ma ở trong lòng kêu trời.

Thái tử phi sao lại cứ thích nói mấy chuyện này đây, trong lòng bản thân Thái tử há có thể không rõ ràng, nàng sao thế nào cũng phải nhắc đến.

Thái tử quả nhiên không nói chuyện.

Thái tử phi cũng tức giận.

Phu thê hai người, thân mật khăng khít, có chuyện gì là không thể nói đây, nàng ta cũng là vì nhắc nhở hắn một chút, sao hắn lại không có nhẫn nại vậy đây! Lý ma ma còn bảo nàng phải tốt, nàng rất tốt, hắn làm được sao? Nàng nhưng là Thái tử phi, không phải quý nhân đó, cả ngày muốn cùng hắn phong hoa tuyết nguyệt!

Sau đó hai người một câu cũng chưa nói.

Hoài vương ở trong cung một thời gian, nhiều ngày nay Phùng Liên Dung nói muốn ủ rượu.

Nhưng Chung ma ma biết lại không đồng ý: “Đang tốt ngâm rượu làm gì, chủ tử chính là quý nhân đấy.”

Phùng Liên Dung cười nói: “Cho Điện hạ uống, có được hay không?”

Thái tử thường gặp nàng, đối nàng tốt, nàng cũng nguyện ý vì hắn làm chút gì, nhưng nghĩ Thái tử thực không thiếu gì cả, nàng liền muốn ngâm rượu cho hắn uống. Khi còn ở nhà, mẫu thân thường làm cái này, nàng cũng học được chút ít, hơn nữa Thái tử cũng sẽ uống rượu, nàng cảm thấy rất không sai.

Chung ma ma lập tức liền nói: “Được, được, muốn ủ rượu gì?”

https://thuviensach.vn

“Ta nhớ mẫu thân thường ủ cho phụ thân và ca ca uống, có thể sáng mắt giải trừ mệt nhọc, thích hợp nhất cho người đọc sách.” Nàng nghĩ nghĩ, nói ra mấy vị thuốc, “Có nhục thung dung, viễn chí, ngụ vị tử, tục đoạn, quả mâm xôi, hình như còn có thịt cây thù du.”

Chung ma ma liền gọi Đại Lý tới.

Kết quả Đại Lý còn chưa chạy tới trước mặt, cũng không biết Tiểu Lý từ đâu vọt ra, nôn nóng sốt ruột nói: “Ma ma, có chuyện gì phân phó a?”

Chung ma ma buồn cười, hai tiểu tử này còn tranh nhau.

Có điều lần trước Đại Lý đi lấy chậu dầu, lần này liền để Tiểu Lý làm chút chuyện.

“Chủ tử muốn chút dược liệu, lấy được sao?” Chung ma ma hỏi.

Tiểu Lý vội nói: “Chuyện này dễ mà, trong cung có hiệu thuốc.”

Chung ma ma cười nhạo một tiếng: “Không có ngự y khai đơn thuốc, người ta sẽ cho ngươi?”

Tiểu Lý lập tức ngây người.

Chung ma ma lắc đầu: “Liều lĩnh, còn không biết quy củ của hiệu thuốc nữa, chủ tử muốn dược liệu, cũng phải kê đơn, ngươi mời Hồ đại phu đi theo, hoặc là Kim đại phu cũng được.

Lý Lý vội vàng đi.

Hai vị đại phu này tuy rằng cũng xuất từ Thái y viện, nhưng cấp độ, phẩm chất là thấp nhất, không đủ tư cách xem bệnh cho Hoàng đế, Hoàng thái hậu, Thái tử, Thái tử phi. Cũng chỉ có quý nhân, chiêu nghi sinh bệnh mới có thể gọi bọn họ tới bắt mạch.

https://thuviensach.vn

Tiểu Lý rất nhanh liền dẫn Kim đại phu đến.

Phùng Liên Dung vừa nhìn thấy hắn, trái tim liền nhảy dựng lên.

Bắt đầu nhớ lại chuyện trước kia, làm trái tim nàng đều phát đau.

Năm ấy chính là Kim đại phu xem bệnh cho nàng, nhưng là không thấy tốt, Kim đại phu là một người tốt, dùng hết toàn lực, thậm chí còn giúp nàng mời Ngô thái y đến, nhưng mà vẫn không có đường xoay chuyển, nàng vẫn không thể nào sống lại.

Thấy Phùng quý nhân nhìn chằm chằm vào mình, mặt Kim đại phu chậm rãi đỏ lên, Kim đại phu còn trẻ mà.

Chung ma ma thấy Phùng Liên Dung luống cuống, vội vươn tay kéo tay áo nàng.

Phùng Liên Dung thế này mới lấy lại tinh thần.

“Kim đại phu, phiền toái ngài xem hộ ta, ta muốn ủ rượu, mấy vị dược liệu này có đúng không.” Giọng điệu của nàng hết sức khách khí.

Kim đại phu có chút thụ sủng nhược kinh, hắn nghe Phùng Liên Dung nói, gật đầu nói: “Không có gì không đúng, có điều thêm chút ngưu tất, một chút ba kích thiên thì tốt hơn.”

Phùng Liên Dung lại hỏi: “Ta là định ủ rượu cho Điện hạ uống, Kim đại phu, ngài có thể chắc chắn không có chỗ nào không đúng không?”

Nghe được là cho Thái tử uống, Kim đại phu trầm ngâm một lát mới nói: “Không sai, Điện hạ có thể uống, hơn nữa phần tâm ý này của quý nhân không sai.”

Nhận được cổ vũ, Phùng Liên Dung rất cao hứng.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma nhét cho Kim đại phu chút bạc.

Kim đại phu không nhận, cười nói: “Là bổn phận của chúng ta, quý nhân cũng không cần đưa bạc.”

Phùng Liên Dung nghĩ, Kim đại phu người đã tốt, còn chính trực như vậy.

Đợi Kim đại phu viết đơn thuốc xong, Phùng ma ma tự mình tiễn hắn.

Tiểu Lý cầm đơn thuốc đi lấy thuốc.

Phùng Liên Dung lại sai Đại Lý đến cục tửu thố lấy một vò rượu nguyên chất về, sai hai tiểu hoàn môn khác là Tào Thọ và Phương Anh Tôn đi mua cái giã thuốc.

Những việc này cũng không phải việc khó.

Chỉ mất nửa ngày, những thứ đó đã lần lượt đến tay.

Chung ma ma tò mò: “Bây giờ làm gì nữa?”

Phùng Liên Dung vén tay áo lên.

“Ôi, chủ tử còn tự mình làm à, nhiều người như vậy không cần chủ tử tự làm đâu, nói là được.” Chung ma ma khuyên nhủ.

Phùng Liên Dung không nghe.

Tự mình ủ rượu mới có thành ý, với lại nàng thật sự rảnh rỗi mà.

Nàng nghĩ muốn tìm chút chuyện để làm.

Phùng Liên Dung tự mình rửa sạch dược liệu, chờ dược liệu khô, lại ngồi đó giã thuốc.

https://thuviensach.vn

Kết quả còn chưa giã thuốc xong, Thái tử đến.

Phùng Liên Dung cầm cái giã thuốc trong tay, còn chưa kịp buông.

Nàng khó hiểu, sao không thấy người báo, một đường đến đây?

Thật ra là Thái tử đi thẳng vào đây, ai nhìn thấy hắn cũng bảo đừng lên tiếng, đỡ phải lát nữa Nguyễn quý nhân và Tôn quý nhân đến, hắn ngại phiền.

“Đang làm gì vậy?” Thái tử tiến vào liền thấy nàng đang ngồi, tay cầm cái giã thuốc, hắn tới gần thì thấy trong cối giã thuốc đầy dược liệu, đại bộ phận đều đã nát, vị thuốc nồng đậm, đầy cả căn phòng.

Phùng Liên Dung ngơ ngác nói: “Là, là...”

“Là cái gì?” Mắt Thái tử tràn đầy ý cười, “Là đang ủ rượu cho ta sao?”

Phùng Liên Dung hai mắt mở to, cái giã thuốc cạch một cái rơi xuống cối.

Thái tử buồn cười: “Nàng làm cái gì, ta không biết đâu?”

Trong khoảng thời gian này, những người đó đều biết Phùng Liên Dung là sủng của hắn, phàm là nàng có gió thổi cỏ lay gì, bọn họ đều nói cho Thái tử. Hôm nay vừa mới nghe giảng bài xong, Hoàng Ích Tam nói Phùng Liên Dung sai người đi lấy thuốc, lại mua rượu, muốn ngâm rượu cho hắn uống.

Vậy nên hắn đến đây.

Phùng Liên Dung đã có chút tức giận, nàng vốn muốn đợi rượu được ủ tốt rồi mới nói với hắn, bây giờ khen ngược, rượu còn chưa ủ được, cái gì kinh hỉ đều không còn.

https://thuviensach.vn

Nàng cầm giã dược yên lặng giã thuốc.

Thế nhưng lại không để ý đến Thái tử.

Bên cạnh cung nhân đều đổ mồ hôi lạnh.

Chung ma ma trong lòng nói, lá gan thật lớn, còn dám dùng tiểu tính tình với Thái tử.

Bà kém chút nhịn không được muốn chen vào nói.

Thái tử lại không có gì không vui, vươn tay bóp mặt nàng hỏi: “Thế nào, còn giận ta rồi hả?”

“Không có a, thiếp thân đang vội thôi.” Phùng Liên Dung cũng không dám không nói gì, chỉ là thanh âm rầu rĩ.

Thái tử là một người thông minh, rất nhanh liền hiểu rõ vì sao nàng như vậy.

“Được, lần tới nàng ủ rượu được rồi, lấy ra cho ta, ta sẽ không cho phép người khác nói cho ta, được không?”

Phùng Liên Dung lập tức cao hứng: “Thật sự?”

“Thật sự.”

“Nhưng là Điện hạ đã biết đến rồi, cơ mà ta lấy rượu ra Điện hạ cũng sẽ biết đó là rượu gì, không phải sao?” Phùng Liên Dung giã một lát mới phát hiện vừa rồi mừng hụt.

Thái tử ha ha cười rộ lên.

Phùng Liên Dung bị trêu đùa, tức giận đến tiếp tục giã thuốc.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Khoảng Giữa Huynh Đệ

Thái tử vẫn đợi đến khi nàng cho dược liệu vào trong vò mới đi.

Ủ rượu này, vào ngày xuân hạ đại khái khoảng 5 ngày, thời gian rất ngắn, cho nên rất nhanh đã có thể uống được,

Chung ma ma lại có chút lo lắng: “Không biết uống vào có bị làm sao không?”

Tuy rằng Kim đại phu cũng đã xác nhận không thành vấn đề, nhưng Thái tử là ai, đó là Hoàng đế tương lai, vạn nhất xảy ra chút sai sót, còn có thể được? Không chỉ bà, ngay cả đầu Phùng quý nhân cũng phải chuyển nhà đấy, Chung ma ma tự nhiên không thể khinh thường.

Phùng Liên Dung lạnh nhạt gật đầu: “Sẽ có người thử trước mà.”

Chung ma ma nghĩ, quả vậy.

Có điều bà vẫn không có khinh thường, vò rượu này sớm muộn gì đều gọi người xem, sợ người có lòng làm chuyện xấu.

Phùng Liên Dung đương nhiên không ngăn cản bà.

Lại nói Hồ quý phi nằm ở trên giường đã có một đoạn thời gian, nhưng là Hoàng thượng vẫn luôn không đến thăm, trái tim Hồ quý phi đều phải nát.

https://thuviensach.vn

Nếu là bình thường, đừng nói nằm trên giường, dù chỉ có chút bệnh nhỏ cíu, chỉ cần Hoàng thượng nghe được, lần nào mà không đến thăm bà ta?

Biện pháp này không được.

Hồ quý phi lập tức liền hết bệnh, bà cũng không muốn lại kiên trì uống thuốc đắng.

“Nghe nói một nhà Hoài vương còn ở đây?” Bà ta hỏi.

Cung nữ Huệ Tâm nói: “Hồi nương nương, đúng vậy, có điều nô tì nghe nói mấy ngày nữa sẽ trở về Hoa Tân phủ.”

Hồ quý phi cười lạnh đứng lên: “Không có việc gì lại ân cần, không phải gian tức trộm cắp, có chuyện gì mà hàng năm nhất định phải đến một chuyến? Vương gia khác không giống Hoài vương vậy, hắn cho rằng hắn và Hoàng thượng tình cảm có bao nhiêu tốt, cho rằng trong cung là nhà mình, thích đến thì đến?”

Bà ta không thích Hoài vương một chút nào.

Tuệ Linh cười tiến vào nói: “Nương nương, Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử đến đây thăm ngài nè.”

Hồ quý phi vội kêu cung nhân chuẩn bị chút đồ ăn, dặn dò: “Bảo phòng bếp làm chút trứng bồ câu rán, nhũ bánh, còn có mật quýt, bọn họ mới nghe giảng bài xong, nhất định là đói bụng.”

Tam Hoàng tử, Tứ hoàng tử tiến vào, hướng Hồ quý phi thi lễ.

Hồ quý phi vẫy tay gọi bọn họ đến gần, ôm vào trong ngực, nhìn trái nhìn phải.

Hai đứa con này lớn lên đều giống Hoàng thượng, chỉ là Tam hoàng tử nhìn sơ qua bình thường chút, Tứ hoàng tử lại thông minh lanh lợi, Hồ quý

https://thuviensach.vn

phi yêu thương hắn nhất, bà ta biết, Hoàng thượng cũng vậy.

“Mẫu phi hết bệnh chưa?” Hai vị hoàng tử hỏi.

Hồ quý phi cười nói: “Tốt rồi, thoải mái hơn nhiều.”

Phòng bếp rất nhanh đã bưng đồ ăn lên.

Hồ quý phi thúc giục bọn họ: “Thừa dịp còn nóng ăn đi, nhìn hai đứa các con này, đều gầy, dạo này đọc sách vất vả không?”

“Không tính vất vả, chính là...” Tứ hoàng tử cúi đầu, có chút ủy khuất.

Tam hoàng tử nói: “Lý đại nhân yêu cầu khắc nghiệt, phàm là viết chữ gì không tốt, đều phải phạt viết lại một trăm lần, Tứ đệ tuổi còn nhỏ, cũng có chút ăn không tiêu.”

Hồ quý phi thật đau lòng, đỏ mắt nói: “Ngô nhi ngoan, thật khó cho con, nhưng vẫn phải học cho tốt, Hoàng thượng biết Ngô nhi khắc khổ như vậy, nhất định rất cao hứng. Ngô nhi cũng hi vọng phụ hoàng có thể thương Ngô nhi nhiều hơn phải không nào?”

Tứ hoàng tử dạ một tiếng.

Hồ quý phi ôn nhu xoa xoa đầu hắn, lại hỏi Tam hoàng tử: “Hôm nay Lý đại nhân dạy những gì?”

Tam hoàng tử còn do dự chưa nói, Tứ hoàng tử cướp lời nói: “Dạy chúng con quân thần chi lễ, còn nói dù là giữa huynh đệ cũng không phải giống nhau, Thái tử ca ca đối con, còn có Tam ca mà nói đó là Quân...”

Hắn còn chưa nói xong, sắc mặt Hồ quý phi đã vô cùng khó coi.

Lý đại nhân này, dạy học kiểu gì vậy?

https://thuviensach.vn

Bà ta vốn hi vọng Lý đại nhân dạy hai đứa con trai này của bà ta giống như dạy Thái tử, làm cho bọn họ học thức uyên bác, có tri thức hiểu lễ nghĩa, biết trị quốc, biết đánh giặc, mà không phải để Lý đại nhân dạy hai đứa con trai của bà ta cái gì là quân thần chi lễ, hiện tại Thái tử là Hoàng thượng sao?

Hồ quý phi giận không kiềm chế được.

Tam hoàng tử nói: “Mẫu phi bớt giận, Lý đại nhân không phải chỉ dạy mấy cái này, hôm nay vừa vặn nói đến lễ nghi.”

Nhưng Hồ quý phi nào có nghe, bà ta cảm thấy Lý đại nhân này cần phải đổi.

Nhưng mà, bây giờ Hoàng thượng cũng không để ý đến bà ta, làm thế nào để thành đây? Hồ quý phi đau đầu.

Tam hoàng tử lớn tuổi hơn chút, mười ba tuổi, đã hiểu rõ tâm tư của mẹ ruột, nhưng mà hắn trời sinh giản dị không có ý nghĩ như vậy, hắn cũng không hiểu, vì sao mẫu thân thế nào cũng muốn tranh vị trí này? Hắn một chút cũng không biết làm Hoàng đế có cái gì tốt, so sánh với nhau, làm Phiên vương còn tự tại chút.

Tam hoàng tử nói: “Mẫu phi, ngài cũng không cần đi nói với phụ hoàng, Lý đại nhân dạy rất tốt, tuy rằng Tứ đệ mệt mỏi chút, nhưng chữ viết đã tốt hơn trước kia, có phải không, Tứ đệ?”

Tứ hoàng tử gật gật đầu.

Hồ quý phi nheo mắt lại nói: “Cũng thế, chuyện này không vội, có điều các con nghe một chút liền thôi, Lý đại nhân cũng không phải cái gì đều hiểu rõ.” Lại hỏi bọn họ khóa cưỡi ngựa bắn cung, bản triều đối nội mặc dù được cho là yên ổn, nhưng ngoại như hổ rình mồi, Lịch đại Hoàng đến đều có kinh nghiệm thân chinh, há có thể không hiểu cưỡi ngựa bắn cung.

https://thuviensach.vn

Kết quả Tứ hoàng tử cáo trạng: “Đại ca đưa Tam ca một cây cung Ngưu Giác đấy.”

Tam hoàng tử không kịp ngăn cản, vội cúi đầu xuống.

Hồ quý phi tức giận: “Con nhân cung của hắn làm gì?”

Tam hoàng tử không hé răng.

“Con chẳng lẽ còn thiếu một cây cung à? Con cũng là Hoàng tử, cái gì mà không có?” Hồ quý phi trách mắng, “Trả lại hắn cho ta, có nghe hay không?”

Tam hoàng tử chỉ phải đồng ý.

Hai người ra đến cửa điện, Tam hoàng tử đuổi hết người bên cạnh đi, nhìn Tứ hoàng tử nói: “Tứ đệ, sau này đệ đừng cái gì cũng nói cho mẫu phi.”

Tứ hoàng tử khó hiểu: “Vì sao, bà chính là mẫu phi của chúng ta mà.”

Tam hoàng tử thấp giọng nói: “Chúng ta đây là vì tốt cho mẫu phi, Tứ đệ, mẫu phi mỗi ngày đều bận rất nhiều việc, chúng ta mọi việc đều nói cho bà, vậy không phải là thêm phiền toái cho bà sao, về sau đệ muốn hỏi gì, hỏi ta cũng được, biết không?”

Tứ hoàng tử nhíu nhíu mày: “Đây không phải là gạt mẫu phi sao?”

Tam hoàng tử tức giận: “Vậy đệ cứ việc nói đi, sau này cũng đừng mong ta mang đệ đi chơi.”

Tứ hoàng tử vội nói: “Tam đệ đệ nghe huynh, không nói, Tam ca, huynh chớ lại tức giận.”

https://thuviensach.vn

Trong cung đứa nhỏ ít, Nhị hoàng tử đã sớm được phong vương ra ngoài, Thái tử dùng nhiều thời gian đọc sách, hai người là huynh đệ cùng một mẹ, có chút sống nương tựa lẫn nhau, cảm tình là vô cùng tốt. Tứ hoàng tử cũng thích kề cận Tam hoàng tử, Tam hoàng tử thế này mới lại lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Chờ hắn trở lại cung Cảnh Dương của mình, Tam hoàng tử lấy cây cung đó ra, đã đồng ý Hồ quý phi rồi, vậy khẳng định phải trả, bằng không về sau Hồ quý phi nhất định còn muốn hỏi hắn.

Tam hoàng tử thở dài, lúc Thái tử đưa cây cung này, hắn rất thích, dùng cũng vừa tay, thật sự là đáng tiếc.

Hắn đi về phía Đông cung.

Thái tử nhìn thấy hắn, liền cười nói: “Vừa khéo, theo giúp ta cùng nhau ăn cơm.”

Tam hoàng tử nói: “Không cần, Đại ca, ta..”

Thái tử phát hiện cây cung trong tay hắn.

Hắn khẽ cười cười nói: “Tam đệ, đệ là muốn cùng ta bắn cung sao?”

“Không phải.” Tam hoàng tử ngập ngừng. Chuyện này hắn cũng khó nói ra miệng.

Trước khi Tứ hoàng tử chưa sinh ra, trước khi chưa lớn lên, hắn, Nhị hoàng tử, Thái tử đều cùng nhau đọc sách. Thái tử thường mang hắn và Nhị hoàng tử chơi, dạy bọn họ rất nhiều này nọ. Cho nên Tam hoàng tử tuy rằng thường bị Hồ quý phi nhắc nhở, nhưng Thái tử vẫn luôn đối hắn rất tốt, hắn không có biện pháp thù người Đại ca này.

https://thuviensach.vn

Thái tử hiểu rõ, nói: “Ta thấy bộ cung này to hơn đệ một chút, lần tới ta lại tìm cái khác thích hợp hơn đưa cho đệ.”

Hắn vươn tay.

Tam hoàng tử nhẹ nhàng thở ra, lời này không cần tự mình nói, hắn đỏ mặt đặt cây cung vào tay Thái tử.

Thái tử nhận cung, đặt lên bàn.

Tam hoàng tử thật có lỗi nói: “Đại ca, đã quấy rầy huynh ăn cơm rồi.”

“Không sao.” Thái tử hỏi, “Đệ thật không cùng ta ăn sao?”

“Không cần.” Tam hoàng tử nói, “Ta bên kia cũng đã dọn cơm xong rồi, khỏi phải lãng phí.”

Thái tử cười cười: “Tốt.”

Tam hoàng tử liền cáo từ rời đi.

Thái tử quay đầu lại nhìn cây cung.

Lúc trước thấy Tam hoàng tử thích bắn tên, hắn mới tìm đưa cho hắn, kết quả có người rất không hài lòng.

Thái tử cười lạnh một tiếng, giao cây cung cho Nghiêm Chính: “Thu lại đi.”

Hoàng thượng dùng xong bữa tối, ra ngoài tiêu thực.

Ông vẫn luôn có thói quen này, nhất là khi trời ấm, gần như là kiên trì.

Hôm nay khi đi đến Ngự Hoa viên, lại nghe thấy một hồi tiếng đàn thanh u, đánh vỡ hoàng hôn yên tĩnh, ông không khỏi nghỉ chân, nghiêng lỗ

https://thuviensach.vn

tai nghe. Tiếng đàn này mới đầu là du dương êm tai, tới cuối cùng, lại như oán như mộ, như khóc như tố, lượn lờ không dứt.

Hoàng thượng khẽ thở dài một cái.

Tiếng đàn này trước đây ông thường nghe, sau này Hồ quý phi tay bị thương, đã có ba bốn năm không khảy đàn, lần này không khỏi lại gợi lên cảnh hai người cầm sắt hài hòa khi đó.

Hoàng thượng đi vào sâu hơn.

Không rất xa, chỉ thấy một bóng dáng yểu điệu ngồi trong bụi hoa, mặt bên xinh đẹp động lòng người, đôi bàn tay như bướm bay tán loạn, nhẹ nhàng dừng trên cầm.

Hoàng thượng trong lòng không khỏi rung động.

Ông đã hồi lâu không thấy Hồ quý phi rồi.

Lúc này dưới lòng bàn chân lại phát ra tiếng lạo xạo, ông không cẩn thận dẫm lên khối đá vụn.

Hồ quý phi quay đầu lại, lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Hoàng thượng.” Bà ta đứng lên, cẩn thận nói: “Thiếp thân đã quấy rầy nhã hứng của Hoàng thượng, thiếp thân đi ngay đây.”

Bà ta sai người cầm cầm.

Hoàng thượng nói: “Ái phi gấp gì chứ.”

Mắt Hồ quý phi lập tức liền đỏ, cúi đầu nói: “Thiếp thân biết Hoàng thượng không muốn nhìn thấy thiếp thân.”

Hoàng thượng: “Vậy ái phi còn ở đây đánh đàn?”

https://thuviensach.vn

Không ai không biết chạng vạng ông sẽ ra đây tản bộ.

Hồ quý phi nhỏ giọng khóc lên, che mặt nói: “Nhưng là thiếp thân lại rất muốn gặp Hoàng thượng, ai bảo Hoàng thượng biết thiếp thân bị bệnh cũng không chịu gặp, thiếp thân chịu không nổi... Là thiếp thân lòng tham, không nên tới đây, khiến Hoàng thượng phiền chán.”

Lời này không có một chữ nào là giả.

Hoàng thường lập tức mềm lòng.

Mặc kệ Hồ quý phi giả vờ bệnh, hay là đến đây đánh đàn, cũng chỉ vì gặp ông.

Trong lòng bà tràn đầy là ông a.

Chẳng sợ gần đây ông đối bà không tốt, bà vẫn toàn tâm toàn ý thích ông. (ọe ọe, tại đọc cv rồi nên hơi tởm với đôi này, các nàng thông cảm.)

Hoàng thượng tiến lên phía trước, ôm Hồ quý phi vào trong lòng, vỗ nhẹ nói: “Đã lớn như vậy, còn tưởng rằng bản thân là tiểu cô nương à, quần áo mặc ít như vậy, không lạnh?”

Bà ta ngẩng đầu lên, môi vừa vặn xẹt qua gò má Hoàng thượng.

Hương xông vào mũi, Hoàng thượng cũng có chút tâm ý viên mã, ôm lấy Hồ quý phi đi về.

Hồ quý phi khóe miệng cong lên, cười còn ngọt hơn cả mật ong.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Uống Rượu

Đêm đó Hoàng thượng ngủ tại cung Trường Xuân.

Hoàng thái hậu biết chuyện, đầu lại bắt đầu đau.

Mới bao lâu, Hồ quý phi đã dỗ được nhi tử này của bà quay lại.

Có điều cũng đúng, có một Hoàng hậu cọc gỗ làm nền, Hồ quý phi phong tình vạn chủng, không cần đoán cũng biết ai thắng. Trong cung này cũng không có một người nào có bộ dáng đẹp hơn Hồ quý phi, buổi sáng Hoàng thái hậu uống một bát sữa, mấy cái nhũ bánh liền không muốn ăn nữa.

Hoàng thượng đến thỉnh an bà.

Hoàng thái hậu nhìn ông cực không vừa mắt, lúc này Hoài vương còn ở đây, Hoàng thái hậu không khỏi nghĩ rằng, nếu năm đó cho Hoài vương làm Hoàng đế, ở đâu ra có chuyện hư hỏng như vậy?

Hoài vương làm việc chắc chắn hơn Hoàng đế nhiều.

Chỉ tiếc, Hoàng thượng là Trưởng tử, bất luận như thế nào đều phải do hắn làm Thái tử, lại nói tiếp, là có chút ủy khuất Hoài vương, luận đến tài cán, hắn vốn là người thích hợp làm Hoàng đế nhất.

Hoàng thái hậu nói: “Tam đệ ngươi sắp phải đi về rồi.”

https://thuviensach.vn

Hoàng thượng nhìn Hoài vương một cái: “Sao không ở đây thêm mấy ngày nữa? Có ngươi ở đây, nơi này của mẫu hậu cũng náo nhiệt chút.”

Hoài vương cười nói: “Trong phủ còn có chút chuyện phải xử lý, cũng không thể ở bên ngoài lâu dài, loạn mất.”

Nhưng Triệu Thục ỷ vào trong lòng Hoàng thái hậu không chịu đứng lên, làm nũng nói: “Hoàng tổ mẫu, Thục nhi không muốn đi đâu, có thể ở đây không ạ? Giống như hồi nhỏ đó, ở một thời gian ngắn, mẫu thân sẽ đón Thục nhi về, được không ạ?”

Hoài vương sẵng giọng: “Nói bậy bạ gì đấy, đừng làm phiền Hoàng tổ mẫu con!”

Hoàng thái hậu ngược lại rất thích Triệu Thục.

Trong cung này quả thật thiếu đứa nhỏ, cũng chỉ có một mình Tam công chúa tuổi nhỏ nhất, nhưng là Tam công chúa tính cách buông, không thích nói chuyện. Mỗi lần về nàng đều ngồi yên một chỗ ngẩn người, hỏi nàng cái gì nàng mới trả lời cái đó, không giống Triệu Thục, đặc biệt thiên chân khả ái.

Thấy Hoàng thái hậu do dự, Hoàng thượng nói: “Không bằng để Thục nhi ở đây đi, khi nào nhớ nhà Trẫm lại phái người đưa con bé trở về.”

Hoài vương phi vội nói, “Thục nhi tùy hứng lắm, sợ mệt mẫu hậu.”

Hoàng thái hậu lúc này cũng hạ quyết định: “Cứ như vậy đi, hoặc là, các ngươi không bỏ được Thục nhi, thôi vậy.”

“Làm sao có thể, mẫu hậu thích đó là phúc khí của Thục nhi.” Hoài vương phi đương nhiên đồng ý.

Triệu Thục cũng rất cao hứng, ôm cổ Hoàng thái hậu không buông.

https://thuviensach.vn

Hoài vương đến gần khuyên nhủ Hoàng thượng: “Hữu Đường tuy còn trẻ nhưng giỏi văn giỏi võ, lòng dạ lại rộng rãi, chỉ cần học hỏi kinh nghiệm, Hoàng thượng nên càng tin tưởng hắn hơn chút.”

Hoàng thượng nghe xong, gật gật đầu: “Ngươi đều nói như vậy, Hữu Đường tự nhiên là tốt.”

Hoàng thái hậu thật vừa lòng.

Nếu Hoài vương có thể ở Kinh thành thì tốt rồi, Hoàng thái hậu nghĩ, cố gắng thường xuyên khuyên nhủ Hoàng thượng, chuyện gì cũng đều có thể thuận lợi hơn chút. Có điều đây chỉ là suy nghĩ thoáng qua của bà, dù sao đất phong của Hoài vương ở Hoa Tân phủ, không phải nói muốn sửa liền sửa.

Chốc lát sau cả nhà Hoài vương liền cáo từ rời kinh.

Lúc này, rượu Phùng Liên Dung ngâm cũng đã được uống rồi.

Như là tâm ý tương thông, đêm đó Thái tử triệu nàng đến chính điện.

Phùng Liên Dung kêu tiểu hoàng môn xách theo vò rượu này liền đi.

Thái tử vừa nhìn thấy nàng liền hỏi: “Nàng xách gì vậy?”

Phùng Liên Dung ngây ngẩn cả người, hắn không phải là đã biết rõ nhất thanh nhị sở rồi sao, sao còn hỏi nữa? Nhưng sau khi hiểu rõ lòng cũng tràn đầy ngọt ngào, cười tủm tỉm nói: “Điện hạ, đây là rượu thiếp thân tự mình ngâm đấy, uống vào có thể sáng mắt giải trừ mệt nhọc, bên trong có chút dược liệu, Điện hạ mỗi ngày uống hai lần, nhất định thoải mái.”

Thái tử lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng: “Không nghĩ tới tiểu quý nhân của ta còn biết làm cái này đấy, ta nếm thử xem nào.”

Hoàng Ích Tam vội mở miệng vò ra.

https://thuviensach.vn

Mùi rượu nồng đậm tỏa ra, xen lẫn chút vị thuốc.

Hoàng Ích Tam lấy một bình, rót đầy một chén.

Thái tử cũng không chờ người thử, trực tiếp cầm uống hết.

Hoàng Ích Tam và Phùng Liên Dung đều bị dọa.

Phùng Liên Dung còn bị kinh hách, tuy nàng chiếu theo cách làm của mẫu thân nhất định sẽ không có chuyện gì, nhưng không nghĩ tới Thái tử không đợi cho người thử đã uống. Nàng vội vã rót đầy một chén, rót vào mồm, kết quả đây là rượu nguyên chất, nàng vừa uống được nửa chén, mặt liền nhăn lại, cảm thấy cổ họng bỏng rát.

Thái tử phụt nở nụ cười.

Cô nương ngốc này!

“Cho ta.” Hắn một tay đặt sau gáy nàng, cúi đầu ngăn trên miệng nàng.

Phùng Liên Dung còn chưa kịp phản ứng, đầu lưỡi hắn đã cậy vào được.

Rượu trong miệng nàng chậm rãi chảy vào trong miệng hắn.

Hắn uống hết tất cả, thuận tiện hung hăng hôn nàng một lát.

Đến khi hắn buông ra, nhìn Phùng Liên Dung, thấy mặt nàng đều đã đỏ bừng như vải nhuộm.

Đỏ này, hận không thể nhỏ ra máu.

Lại quay đầu thì thấy, tiểu hoàng môn và cung nữ đã tránh ra xa.

“Thế nào, không phải chỉ hôn một cái thôi sao, choáng váng à?” Thái tử vươn tay ôm lấy mặt nàng.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung không dám nhìn hắn.

Vừa rồi nàng thế nhưng đút rượu cho hắn!

Lúc này trái tim Phùng Liên Dung đều muốn nhảy ra ngoài.

Nàng chịu không nổi kích thích này.

Thái tử bản thân ở nơi đó vui vẻ.

Một lát lâu sau Phùng Liên Dung mới có dũng khí nói chuyện, nhưng khi nàng đang muốn mở miệng, Thái tử lại rót một chén đặt trước mặt nàng: "Uống đi."

"Uống?" Phùng Liên Dung há hốc mồm.

Thái tử lại nói: "Giống như vừa rồi vậy."

Mặt Phùng Liên Dung xoẹt cái lại đỏ lên, tuy rằng đỏ này đã không nhìn ra được.

Thái tử chờ nàng.

Phùng Liên Dung giọng khẽ run nói: "Điện hạ, thích uống rượu như vậy?"

"Đúng vậy, đến đi." Thái tử cười tủm tỉm.

Phùng Liên Dung chỉ phải cầm chén lên uống ngậm trong miệng.

Thái tử lại tiến đến gần.

Chơi như vậy mấy lần, chân Phùng Liên Dung cũng không còn khí lực, đã nghĩ bản thân hóa thành rượu tưới lên trên người hắn, thấm vào da hắn, không cần ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Thái tử thấy nàng cả người mềm nhũn, ngồi cũng ngồi không vững, tự nhiên ôm nàng vào buồng trong.

Đêm đó, hai người đều mang theo mùi rượu, đầu choáng váng mơ màng. Phùng Liên Dung chỉ cảm thấy bản thân liên tục phiêu bạt trên trời, tỉnh lại cũng không nhớ đã làm những gì, chính là trong phòng rối một nùi, quần áo vương vãi khắp nơi, còn có cái bị xé rách.

Phùng Liên Dung hồi tưởng lại, hình như Thái tử rất cuồng dã.

Nàng cảm giác một chút, khó trách cả người đều đau.

Thái tử đến gần ôm nàng: “Hôm nay cũng đừng đi.”

Phùng Liên Dung đương nhiên cao hứng, nhưng dạo này Thái tử đối nàng rất tốt, nàng lại mơ hồ có chút lo lắng.

Nàng nghĩ nghĩ nói: “Thiếp thân vẫn nên trở về thôi, bây giờ trời cũng không lạnh.”

Thái tử hơi híp mắt, liếc mắt nhìn kỹ nàng một cái: “Thế nào, nàng không muốn ở lại đây?”

Phùng Liên Dung không có lên tiếng.

Muốn nói có nguyện ý hay không, cho dù mỗi ngày đều ngủ bên cạnh hắn, cùng hắn cùng nhau tỉnh lại, nàng há lại sẽ không đồng ý.

Nhưng nàng thủy chung chỉ là một quý nhân.

Trong bóng tối, dường như có thể nghe thấy tiếng thở dài phát ra từ nội tâm của nàng.

Tuy rằng thân thể nàng quyến luyến bản thân, khi thái tử ở cùng nàng, có thể cảm giác được loại khát vọng này, nàng luôn gắt gao ôm hắn, như là

https://thuviensach.vn

chết cũng không nguyện ý buông ra, nhưng là, lúc này lại muốn đi.

Hắn ấn đầu nàng trở về lại trong lòng mình: “Ngủ đi, đừng nghĩ chuyện khác nữa.”

Nháy mắt ấm áp liền bao vây lấy nàng, đầu Phùng Liên Dung lại bắt đầu mơ hồ.

Đúng vậy, nghĩ chuyện gì nữa đây, giờ khắc này, hắn ở bên người là đủ rồi, chẳng sợ tương lai có nhiều chuyện xấu như vậy.

Nàng vươn tay ôm hắn, không còn do dự liền ngủ.

Tới ngày hôm sau tỉnh lại, Thái tử thế nhưng không đi nghe giảng bài, Phùng Liên Dung mở to mắt liền nhìn thấy hắn, kinh ngạc nói: “Điện hạ, sao ngài vẫn còn ở đây?”

Thái tử buồn cười: “Nàng muốn mệt chết ta à, nghe giảng bài cũng phải có lúc nghỉ ngơi chứ.”

Phùng Liên Dung a một tiếng.

Hóa ra là ngày nghỉ.

Nàng lại cao hứng, nói như vậy, không phải là có thể cùng Thái tử ăn điểm tâm sao/.

Thấy nàng người ngốc nghếch, Thái tử nhíu mày: “Đang nghĩ cái gì?”

“Nghĩ Ngự Thiện phòng làm bánh bao hấp nhân tôm thịt ăn thật ngon.”

“Con mèo tham.” Thái tử nằm ngửa, ôm nàng vào trong ngực nói, “Còn muốn ăn cái gì, đợi lát nữa kêu liền một thể.”

Phùng Liên Dung giơ tay lên đếm đếm.

https://thuviensach.vn

Đợi đến khi hai người rời giường, nàng gọi đủ 12 dạng.

Thái tử thầm nghĩ, rất có thể ăn a, có điều lại rất thích, vì bên trong có tám món đều là ngày thường hắn thích ăn.

Hai người dùng cơm xong, Phùng Liên Dung trở về, nàng lại làm đến chuyện mà đời trước mơ cũng không dám mơ, cả người tinh thần sảng khoái.

Chung ma ma cũng thay nàng cao hứng.

Lúc này, hôn sự của An Khánh công chúa đã được định.

Lần trước Hoàng hậu nói chưa xong, Hoàng thái hậu liền tìm Hoàng đế nói chuyện này.

Kết quả nghe xong, Hoàng đế sửa miệng, thế nhưng muốn gả An Khánh công chúa cho Dương Thái Phục – cháu ruột của Lại Bộ Thượng Thư Dương đại nhân.

Dương đại nhân là người nào, hiện nay Hoàng đế cũng phải ngày nào cũng vào triều, đại sự trong triều, rất nhiều đều là Dương đại nhân quyết định. Sau đó lại do Hoàng thượng làm quyết định cuối cùng, nhưng mà, kết quả cuối cùng đó cơ bản đều không có gì thay đổi, vẫn là quyết định lúc đầu Dương đại nhân đưa ra.

Một người như vậy, tay tự nhiên cầm quyền cao.

Dương Thái Phục cháu ruột của Dương đại nhân cũng là một người tuổi trẻ tài cao, Dương đại nhân nhi tử không có tiền đồ gì, chỉ có Dương Thái Phục được coi là người thừa kế của hắn.

Không cần phải nói, đây nhất định là ý của Hồ quý phi.

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu giữ vững bình tĩnh, không có quăng một cái tát lên mặt Hoàng thượng, mà là sắc mặt hòa nhã nói với Hoàng thượng: “Hoàng thượng vẫn luôn yêu thương An Khánh, ai gia biết, lần này cũng không thể tùy tiện gả. Tuy rằng lệnh của cha mẹ, nhưng An Khánh cũng là ta nhìn lớn lên, dù sao cũng không thể không hỏi ý kiến con bé đúng không?”

Hoàng thượng cũng nghĩ vậy, lần trước Vĩnh Gia công chúa cũng là cùng phò mã gặp mặt một lần, có chút vừa lòng, thế này mới nguyện ý gả cho, lần này cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia.

“Vẫn là mẫu hậu nghĩ chu đáo, Trẫm sẽ tìm một cơ hội để An Khánh nhìn xem.”

Hoàng thái hậu liền cười rộ lên, lại ôn nhu nói: “Hồ quý phi thân thể đã tốt hơn chưa? Nếu vẫn vậy, lại để Chu thái y nhìn xem, đáng thương, nằm nhiều ngày như vậy.”

Hoàng thượng biết Hồ quý phi giả vờ bệnh, ngược lại có chút chột dạ, cảm thấy có lỗi với phần quan tâm này của Hoàng thái hậu, hơi thấp giọng nói: “Đã khỏi hẳn, làm mẫu hậu lo lắng, thật ra cũng không phải bệnh nặng gì, chỉ là chút cảm lạnh thôi.”

Hoàng thái hậu gật gật đầu: “Vậy là tốt rồi, Hoàng thượng cũng phải chú ý thân thể, dạo này thời tiết thoáng lạnh thoáng nóng.”

Mẫu tử hai người nhàn thoại chốc lát, Hoàng thượng cáo từ.

Hoàng thái hậu bưng cốc trà lên, cười lạnh một cái, nghĩ, Hồ quý phi thật biết đánh bàn tính, cũng không biết nữ nhi nàng ta nuông chiều lớn lên, có thể có bực đó tâm tư không?

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thê Thiếp

Đêm qua hạ một trận mưa như trút nước, buổi sáng lúc thức dậy, Phùng Liên Dung tưởng rằng đã tạnh, kết quả trận mưa này vẫn còn ào ào. Hoa cỏ trước cửa đều bị đánh thành ủ rũ, nhìn nhìn lại sắc trời, đen xì, giống như sáng sớm ngày đông.

Nàng rời giường liền hắt hơi một cái.

Chung ma ma vội nói: “Hôm nay mặc nhiều một chút, lạnh đấy.”

Vốn mấy ngày trước đây vẫn là xuân về hoa nở, nhiều quần áo dày đều đã cất đi, Bảo Lan và Châu Lan lại đi tìm.

Phùng Liên Dung mặc vào, ăn xong điểm tâm liền đến nội điện thỉnh an.

Nàng đến chậm một chút.

Tiểu hoàng môn đi vào thông báo, nói Phùng quý nhân đến.

Lúc này Thái tử phi đang cùng Nguyễn Nhược Lâm, Tôn Tú ba người nói chuyện phiếm, nghe vậy lông mày cau lại, thản nhiên nói: “Bảo nàng ở bên đợi chút, nhớ cho lâu, người khác đều đã đến đây, không phải nói thời tiết không tốt, sẽ không cần giữ quy củ.”

Lời này vừa ra, khóe miệng Nguyễn Nhược Lâm nhếch lên, thầm nghĩ gần nhất Phùng Liên Dung nước lên thì thuyền lên, một tháng Thái tử gặp nàng mười mấy lần, cuối cùng cũng gặp phải báo ứng.

https://thuviensach.vn

Cũng là xứng đáng.

Người a, cũng không thể một mình độc chiếm quá nhiều ưu việt.

Mà Tôn Tú thì cúi thấp đầu xuống.

Nàng hâm mộ Phùng Liên Dung, cũng oán thận mệnh của bản thân, đến bây giờ đều chưa được thị tẩm Thái tử, nhưng nàng vẫn không tuyệt vọng, đời người còn dài, Thái tử phi hiện nay kiêu ngạo, nhưng không biết sau này lại sẽ thế nào. Ít nhất, nàng thấy rõ ràng, Thái tử càng sủng ái Phùng Liên Dung hơn chút.

Cho nên nàng đối với hành động này của Thái tử phi thì không có gì cao hứng, ngược lại lại có chút chướng mắt.

Tiểu hoàng môn lại trở về nói ý tứ của Thái tử phi cho Phùng Liên Dung biết.

Chung ma ma nghe xong vạn phần căm tức, lập tức liền nói: “Còn đang mưa to mà, nương nương thật sự nói vậy?”

Tiểu hoàng môn nói nô tài cũng không dám loạn truyền.

Chung ma ma quay đầu nhìn Phùng Liên Dung, an ủi: “Chủ tử, cũng chỉ đứng một lúc thôi, nói vậy nương nương rất nhanh sẽ cho chủ tử đi vào.”

Phùng Liên Dung nhẹ nhàng thở hắt ra.

Chuyện nàng lo lắng rốt cuộc vẫn xảy ra.

Chung ma ma gọi Bảo Lan đem ô lại gần đây chút, Châu Lan cũng vậy.

Hai cái ô cùng che như vậy, cũng tốt để Phùng Liên Dung không bị nước mưa đánh tới.

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc ông trời cố tình không tốt, mưa không nhỏ đi chút nào không nói, gió còn thổi to hơn, cây dù nho nhỏ chắn không được bao nhiêu. Mưa từ phía dưới bắn đến, từng mảng từng mảng mưa bụi tạt qua, chỉ một lát công phu đã làm chân váy Phùng Liên Dung ướt đẫm.

Chung ma ma nôn nóng, nếu còn tiếp tục như vậy thì không được, bà nói với tiểu hoàng môn: “Ngươi lại đi hỏi xem, có lẽ Thái tử phi sẽ cho quý nhân đi vào.”

Tiểu hoàng môn liếc xéo bà một cái, giọng điệu nhàn nhạt: “Ma ma, nương nương có chuyện, chẳng lẽ còn có thể không truyền lại? Ma ma hãy chết tâm đi, nhất định là không có động tĩnh gì đâu.”

Chung ma ma ngay tại chỗ đảo quanh, nhưng thế nào cũng không nghĩ ra một ý kiến hay.

Phùng Liên Dung chân dần dần bị đông lạnh đến tê rần, cảm giác bản thân sắp biến thành một khối băng, nhưng nàng cũng đột nhiên phát hiện, trong lòng bản thân cũng không có sợ hãi, khó chịu như trong tưởng tượng, chỉ vì xử phạt này là vì Thái tử sủng ái nàng.

Phần yêu mến này vẫn luôn làm nàng thụ sủng nhược kinh, mỗi khi nàng nghĩ đến trước kia, đều như là đang nằm mơ.

Nhưng hôm nay đứng ở trong mưa, ngược lại làm nàng có chút cảm giác chân thật.

Chính là bởi vì chân thật, mới có Thái tử phi hờn giận lúc này.

Phùng Liên Dung nghĩ rằng, trên đời làm gì có chuyện có thể thập toàn thập mỹ đâu, nàng nên thừa nhận cũng phải thừa nhận.

Tâm tình của nàng lại bình tĩnh hơn chút.

https://thuviensach.vn

Qua một lát, Thái tử phi cho nàng đi vào.

Nguyễn Nhược Lâm ánh mắt cười nhạo dừng ở trên người nàng, thấy Phùng Liên Dung ướt như chuột lột, nàng ta cười khẽ không phát ra tiếng.

Thá tử phi thản nhiên nói: “Sau này đừng đến quá muộn, giờ thì trở về đi.”

Chung ma ma vội vàng đỡ Phùng Liên Dung đi.

Đến khi về đến Phù Ngọc điện, bà lại sai bốn cung nữ đi đun nước nóng.

Phùng Liên Dung rất nhanh liền được tắm nước ấm.

Nhưng mà, nàng vẫn bị bệnh.

Lần bệnh này, nàng bị sốt cao, nằm ở trên giường mơ mơ màng màng.

Chung ma ma mời Kim đại phu xem bệnh cho nàng.

Chuyện bực này, tự nhiên rất nhanh đã truyền đến trong tai Thái tử.

Thái tử nhíu mày, hỏi Hoàng Ích Tam: “Thật sự bị bệnh?”

“Dạ, cũng đã đi bốc thuốc, mấy thang đâu.”

Sắc mặt Thái tử trầm xuống.

Có điều hắn cũng không phát tác.

Từ nhỏ đến lớn, hắn đã thấy nhiều chuyện xảy ra giữa Hoàng hậu và Hồ quý phi, bây giờ hắn cưới thê nạp thiếp, đây là chuyện sớm muộn cũng sẽ xảy ra. Chỉ là hắn chưa từng nghĩ rằng sẽ xảy ra sớm như vậy, đương nhiên hắn cũng chưa từng nghiêm túc suy xét, bây giờ ngẫm lại, hắn quả thật đối Phùng Liên Dung tốt hơn chút, đối nàng tốt, cũng làm càn một chút.

https://thuviensach.vn

Phàm là nữ nhân, còn là chính thất, há lại sẽ vui?

Phùng Liên Dung cũng sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Thái tử đứng dậy đi Phù Ngọc điện.

Chung ma ma nhìn thấy Thái tử, đã nghĩ cáo trạng Thái tử phi, có điều cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Chung ma ma còn chưa đến mức không biết quy củ, nói dễ nghe chút, chủ tử nhà mình là quý nhân, nói khó nghe chút, thì là cùng thiếp thất nhà giàu không khác nhau lắm. Thái tử phi là ai, chính là chính thất phu nhân được kiệu tám người khiêng tới, chỉ là để thiếp thất bị dính mưa, lại như thế nào?

Chung ma ma không dám ở trước mặt Thái tử nói xấu Thái tử phi, chỉ đỏ con mắt nói: “Quý nhân vẫn còn choáng váng, cơm chiều cũng không ăn.”

Thái tử ngồi vào bên giường xem Phùng Liên Dung.

Mặt nàng đỏ bừng, không phải màu đỏ bình thường, vừa nhìn đã biết là bệnh xuất ra, chính là lại tăng thêm một phần kiều diễm, chỉ cau mày như vậy cũng động lòng người. Hắn cầm tay nàng, khẽ gọi: “A Dung, đỡ hơn chưa?”

Tiếng gọi này đánh thức Phùng Liên Dung, nàng mở to mắt, nhìn thấy trong tầm mắt là gương mặt có chút mơ hồ của Thái tử, nhưng nàng không chắc lắm.

“Điện hạ?” Nàng yếu ớt lên tiếng, “Là Điện hạ sao?”

Thái tử đau lòng, thế nhưng bệnh đến ngay cả mọi người cũng không nhận thức rõ, hắn nói với Nghiêm Chính: “Ngươi mời Ngô thái y đến đây.”

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chính ngây dại.

Ngô thái y này là một trong những ngự y chuyên dùng của Thái tử, bình thường nào sẽ xem bệnh cho quý nhân, nhưng lại không phải là phi tần của Hoàng thượng, việc này không hợp quy củ.

Nhưng Thái tử đang nhìn hắn, hắn không đi cũng không được.

Ngô thái y nghe chuyện cũng lắp bắp kinh hãi, có điều hắn không phải người cổ hủ, muốn chết thì đi mà giữ mấy cái quy củ đó. Lại nói, Thái tử này chính là Hoàng đế tương lại, chẳng lẽ hắn còn cãi lại hay sao? Quý nhân thì quý nhân thôi, quý nhân không chừng sau này sẽ là quý phi, hắn thật sự không đi, sau này Thái tử ghi hận, hắn hãy chờ chết đi.

Ngô thái y vội chạy đến.

Thái tử chờ hắn xem xong, hỏi: “Nghiêm trọng không?”

Ngô thái y trầm ngâm một lát: “Đúng là có chút phiền toái, chính là cũng may tuổi còn trẻ....” Lại ngừng một chút: “Thân thể Phùng quý nhân vốn cũng nên điều dưỡng.”

Nhìn người rất có tinh thần, trên người cũng không phải không có thịt, sao vẫn phải điều dưỡng đây, Thái tử nói: “Vậy lát nữa ngươi khai đơn thuốc đi, chữa bệnh, điều dưỡng, còn có gì nữa, phụ khoa gì đó, ngươi đều nhìn xem.”

Phụ khoa đều nói ra, Ngô thái y nhịn không được liếc mắt nhìn Thái tử một cái.

“Chuyện này không thành vấn đề.” Ngô thái y nói, ngụ ý, muốn mang thai đứa nhỏ không khó.

Sắc mắt Thái tử hơi dịu lại.

https://thuviensach.vn

Lát sau Ngô thái y khai 4 đơn thuốc, nhưng dược liệu lại không nhiều.

Những đại phu có kinh nghiệm như bọn họ chỉ hốt thuốc đúng bệnh, không phải dùng càng nhiều dược càng tốt.

Chung ma ma đưa đơn thuốc Kim đại phu khai cho Ngô đại phu xem: “Nhiều hơn mấy vị này.”

Ngô thái y quét mắt một vòng, lắc đầu: “Còn phải học hỏi nhiều.” Nói xong lại nhìn lại đơn thuốc, lúc này gật đầu: “Vẫn có chút bản sự.”

Chung ma ma nghe được, xem ra sau này cũng phải gọi Kim đại phu rồi.

Kim đại phu vẫn còn trẻ, nghe khẩu khí của Ngô thái y, tương lai khẳng định có tiền đồ.

Chung ma ma vội bảo Đại Lý Tiểu Lý đi lấy thuốc.

Thái tử lại nhìn Phùng Liên Dung.

Lúc này Phùng Liên Dung đã tỉnh táo hơn chút, nói: “Làm Điện hạ lo lắng, thiếp thân thật ra cũng không có chuyện gì...”

“Ai lo lắng cho nàng hả?” Thái tử có chút tức giận, “Biết rõ gặp mưa, không biết đi về à?”

Thái tử phi ra lệnh, nàng sao có thể...

Phùng Liên Dung nháy mắt.

Thái tử thở dài một hơi, sờ sờ trán nàng, vẫn còn rất nóng, hắn chậm rãi cúi đầu.

Phùng Liên Dung vội xoay đầu sang một bên: “Sẽ lây sang Điện hạ.”

Thái tử đành phải nâng người lên.

https://thuviensach.vn

“Vậy nàng hãy dưỡng bệnh cho tốt đi.” Hắn đã nhìn ra, hắn ở đây nàng cũng không thoải mái, liền đứng dậy rời đi.

Chung ma ma đến gần ngồi xuống, cười tủm tỉm nói: “Điện hạ tự mình đến xem chủ tử, rất quan tâm đến người đấy, chủ tử mau khỏe lại, có năng lực hầu hạ Điện hạ.” Nói xong ngừng một chút, mày lại nhăn lại: “Thôi, cũng không vội.”

Hôm nay Thái tử phi làm vậy rõ ràng là đang cảnh cáo Phùng Liên Dung, ý bảo nàng thu liễm chút, đừng độc chiếm Thái tử.

Quý nhân như các nàng có đôi khi cũng chỉ có thể tránh né mũi nhọn của Thái tử phi.

Phùng Liên Dung im lặng nhắm mắt lại.

Lại nói hôm nay Thái tử phi làm như vậy Lý ma ma cũng có chút lo lắng, dù sao bây giờ Thái tử tương đối sủng ái Phùng quý nhân, bằng cũng sẽ không đặc biệt đến thăm nàng, Lý ma ma sợ Thái tử biết sẽ trách cứ Thái tử phi, không thiếu được muốn nói hai câu.

Thái tử phi cũng không sợ: “Hắn nếu đến chỉ trích ta, ta muốn đi tìm Thái hậu nương nương nói rõ lí lẽ.

Nàng ta thân là Thái tử phi, lại không có biện phái trị một quý nhân?

Nếu đúng vậy, nàng ta còn cần thân phận này làm gì, Thái tử cứ việc phế nàng ta đi cho nhanh!

Thái tử phi bị nghẹn cục tức này cũng không phải một ngày, hai ngày.

Kết quả Lý ma ma lo lắng vô ích, Thái tử vẫn luôn không làm ra phản ứng gì, khi nhìn thấy Thái tử phi cũng không nói đến chuyện này, giống như hắn chưa từng biết, nhưng là, hắn đã sớm đến thăm Phùng Liên Dung rồi.

https://thuviensach.vn

Chuyện này gián tiếp cho thấy, Thái tử là thừa nhận vị Thái tử phi này.

Lý ma ma nhẹ nhàng thở ra.

May mắn Thái tử và Hoàng thượng không giống nhau, bằng không nội điện này cũng muốn rối loạn.

Trong khoảng thời gian này, Phùng Liên Dung tự nhiên không thị tẩm, bệnh của nàng vẫn còn chưa khỏi hẳn, Thái tử phi cũng không nghĩ tới thân mình nàng yếu ớt như vậy, chỉ là bị dính chút nước mưa, bệnh lâu như vậy. Mới đầu mục đích của nàng ta chỉ vì muốn đánh thức Phùng Liên Dung, không nghĩ muốn nàng sinh bệnh, cũng phái người đến xem, bảo nàng tĩnh dưỡng cho tốt, đợi đến khi khỏi hẳn lại đến thỉnh an cũng không muộn.

Chung ma ma ngầm bĩu môi, bây giờ giả vờ có lòng tốt làm cái gì, bản thân là chính thất không lung lạc được Thái tử, đã vô năng, lại còn không nhìn được thiếp thất được sủng ái, chỉ biết lấy quý nhân trút giận. Quý nhân cũng có làm gì đâu, Thái tử gọi đi, dù thế nào cũng phải hầu hạ thật tốt, đây là bổn phận, lại có gì không đúng.

Bên này bà tức giận bất bình, Phùng Liên Dung ngược lại không sao cả, ăn uống như bình thường, chính là đại phu dặn dò không thể gặp gió, thế này mới không ra ngoài.

Cứ như vậy qua hơn nửa tháng, ngày hôm đó Phùng Liên Dung đang đọc sách, Kim Quế nghe Tiểu Lý nói mấy câu, vẻ mặt cả kinh, chạy tới nói: “Điện Vong Hà bên cạnh mới có hai quý nhân vào ở kìa.”

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Mẫu Tử

Chung ma ma khó hiểu, muốn chọn quý nhân thế nào cũng phải có tiếng gió chứ, sao trước đó bọn bà một chút cũng không biết, đột nhiên đã tới rồi?

Chẳng lẽ không phải trải qua tay Hoàng thái hậu, Hoàng hậu?

Phùng Liên Dung cũng đặt sách trong tay xuống.

Ở trong ấn tượng của nàng, cũng không có chuyện như vậy. Trước khi Triệu Hữu Đường làm hoàng đếm thẳng đến khi hắn đăng cơ, vẫn luôn chỉ có ba quý nhân, làm sao có thể nhiều ra đến hai người đây?

Tất cả mọi người đoán đông đoán tây, Tiểu Chung ma ma đến đây, cùng Chung ma ma chụm đầu nói: “Ngươi không biết từ đâu đến đúng không?”

Chung ma ma vội nghiêng người hỏi: “Ngươi có biết?”

Tiểu Chung ma ma cười hắc hắc hai tiếng: “Cũng là mới nghe được.”

“Mau nói đi, còn treo lòng hiếu kỳ của người ta!” Chung ma ma cũng không nhẫn nại, “Nếu không nói, ta đi vào, dù sao nhiều hơn mấy người cũng là bình thường, chỉ là sớm muộn thôi.”

Tiểu Chung ma ma giữ chặt bà, nhíu nhíu mày nói: “Đừng giả vờ cái gì cũng không quan tâm, chẳng lẽ ngươi sẽ không lo lắng? Ta nghe nói hai quý nhân này đều như hoa như ngọc, bộ dáng không kém Phùng quý nhân của các ngươi đâu, người ta vốn là người hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng.”

https://thuviensach.vn

“Cái gì?” Chung ma ma mở to hai mắt nhìn, hạ giọng nói, “Ban đầu ở ngay trong cung?”

“Đúng vậy đấy, trong cung này mấy người đó còn thiếu à? Không được sủng hạnh mấy chục năm, hai người này...” Tiểu Chung ma ma ý vị thâm trường, “Nghe nói là Hoàng thượng mở miệng, thấy bên cạnh Thái tử ít người, hi vọng sớm khai chi tán diệp.”

Chung ma ma hiểu rõ, trở về liền nói cho Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung thầm nghĩ, hóa ra là như vậy.

Lúc hai người đang nói chuyện, hai quý nhân đó đã đến điện Phù Ngọc.

Hai người đầu tiên là đến chào hỏi Phùng Liên Dung.

Hai quý nhân một người tên là Cao Lê Hoa, một người tên là Trương Dao.

Chung ma ma vừa thấy, quả nhiên bộ dáng không sai, Cao Lê Hoa cao gầy xinh đẹp, Trường Nam vừa nhìn là biết đến từ Giang Nam, dịu dàng đoan trang, khí chất thư hương mười phần, giống như là đọc qua không ít sách.

Phùng Liên Dung cùng các nàng nói chuyện phiếm mấy câu, thái độ cực kỳ bình thản, hai người này liền cáo từ rời đi.

Chung ma ma nói: “Đúng là không cần cùng các nàng thân cận.”

Hai người này cho dù là quý nhân, có lẽ ngày cũng không tốt đến chỗ nào.

Trên thực tế, quả thật như vậy.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung nhân hai người kia, áp lực trên người cũng lập tức giảm xuống.

Lực chú ý của Thái tử phi đều bị dời đi rồi.

Mấy ngày nay đều cho hai quý nhân này xem sắc mặt, nghĩ đuổi các nàng đi thế nào.

Phùng Liên Dung đều cảm thấy đáng thương.

Vốn là một mỹ nhân, mặc kệ hầu hạ Hoàng thượng hay không, ngày luôn thật yên bình, giờ thì hay rồi, đưa đến nơi này, xuất từ tay người nọ, Thái tử phi có thể không coi các nàng là kẻ địch sao? Về sau hễ là làm sai chút chuyện, chính là tai họa ngập đầu.

Có điều nàng cũng chỉ có thể đồng tình một chút, lòng bồ tát tự thân cũng khó bảo toàn.

Đợi đến hai người này không thành, có lẽ Thái tử phi lại sẽ nghĩ đến nàng.

Lại nói Hoàng đế vẫn nhớ chuyện xuất giá của An Khánh công chúa, tìm cơ hội để nàng nhìn thấy Dương Thái Phục.

Kết quả chuyện tốt thành chuyện xấu, vừa thấy người An Khánh công chúa liền xù lông, so với Vĩnh Gia công chúa, nàng ta không có phách lối như nàng, có lẽ là được nuông chiều từ bé nên vẫn rất bốc đồng. Dương Thái Phục này, bộ dạng thật sự tạm được, An Khánh công chúa nhìn không vào mắt, lập tức nói với Hoàng đế là không chịu.

Hoàng đế bên tai mềm, từ nhỏ đã không có bao nhiêu chủ kiến, nữ nhi không chịu thì thôi, dù sao trong triều văn võ bá quan còn nhiều, nhi tử nhà ai mà không được?

https://thuviensach.vn

Ông ta ngẫm lại, có lẽ vẫn là nhi tử của Trường Hưng hầu tốt hơn.

Hoàng đế liền đi nói với Hồ quý phi: “Vẫn là ban đầu trẫm nghĩ tốt hơn, tôn nhi của Dương đại nhân thật không thích hợp.”

Hồ quý phi trong lòng lộp bộp: “Không phải là Hoàng thượng đã đồng ý để An Khánh gả cho Dương Thái Phục sao, sao bỗng nhiên lại thay đổi chủ ý?”

“Không phải là An Khánh không muốn à?”

Hồ quý phi nói: “Con bé còn nhỏ mà, nào biết mấy chuyện này, gả cho tướng công liền chỉ nhìn bộ dạng thôi hả? Hoàng thượng đừng phiền lòng, thiếp thân sẽ đi khuyên nhủ con bé, nàng vẫn còn nhỏ, lệnh của cha mẹ lời mối mai, Hoàng thượng cần gì coi trọng suy nghĩ của con bé?”

Hoàng đế nhíu nhíu mày, ông ta nghĩ đến năm Vĩnh Gia công chúa xuất giá, Hoàng hậu hoàn toàn không có sở cầu gì, chỉ nói với ông ta, Vĩnh Gia nhất định phải gả cho người mà mình hài lòng, lúc đó ông ta cũng đồng ý.

Bây giờ, Hồ quý phi lại không giống vậy.

Ông ta liếc mắt nhìn kỹ Hồ quý phi: “Trẫm cho rằng nàng rất yêu thương An Khánh.”

Hồ quý phi nở nụ cười: “Thiếp thân làm sao có thể không yêu thương đây, chỉ là An Khánh vẫn là tiểu cô nương, nào đâu biết cái gì là tốt, cái gì là không tốt.”

“An Khánh đã nhìn thấy Dương Thái Phục, đã nói không thích, ít nhất con bé cũng không thích.” Hoàng đế nghĩ rằng, thành thân, thế nào cũng phải yêu thích một cái gì đó, chẳng lẽ chính mình một chút cũng không biết?”

https://thuviensach.vn

Hồ quý phi vẫn cứ kiên trì nói: “Dương Thái Phục thiếu niên đầy hứa hẹn, An Khánh gả cho hắn mới không phải gả sai người.”

Hoàng đế nghe xong cũng có chút không thoải mái.

Thiếu niên đầy hứa hẹn là chuyện tốt, nhưng An Khánh không thích cũng phải gả, đây không phải là làm khó ép buộc người khác sao? Bọn họ cũng không cần cùng nhà khác kết thân để giữ gìn lợi ích của mình, An Khánh là công chúa, không giống người thường, cần gì phải như thế?

Ông ta không lại nói gì nữa.

Hồ quý phi coi như ông đồng ý, lập tức liền đi khuyên An Khánh công chúa.

Nhưng An Khánh công chúa không nghe lời bà ta, chết sống không đồng ý, Hồ quý phi khuyên can mãi vẫn không thành công, bà ta tức giận, đen mặt bức bách An Khánh công chúa. Cái này thì chọc phải tổ ong vò vẽ rồi, An Khánh công chúa tính tình cương liệt, cầm cây kéo nói muốn cắt tóc.

Cảnh Hoa nói với Hoàng thái hậu: “Là thật, huyên náo ầm ĩ lắm.”

Hoàng thái hậu chậm rãi uống hết nửa bát tổ yến, đứng lên nói: “Đi nhìn một cái.”

Bên ngoài đã chuẩn bị tốt phượng liễn, bà ngồi lên đi về phía An Khánh công chúa ở.

Nghe được Hoàng thái hậu đến đây, Hồ quý phi không hỏi hoảng hốt, ra ngoài nghênh đón nói: “Làm phiền Thái hậu nương nương tự mình tới đây, An Khánh chỉ giở tính trẻ con thôi.”

https://thuviensach.vn

“Phát cáu cái gì mà đòi cắt tóc vậy?” Hoàng thái hậu bước ra khỏi phượng liễn, thản nhiên nói, “Hay là ngươi làm gì khiến con bé mất hứng rồi?”

Hồ quý phi thu lại vẻ mặt: “Thiếp thân chỉ là đến xem An Khánh.”

Hoàng thái hậu nhíu mày: “À, vậy thì ngươi có thể đi rồi, ta vào xem.”

Hồ quý phi cũng có chút sốt ruột, nhưng Hoàng thái hậu đã nói vậy bà ta cũng không dám lỗ mãng, chỉ đành không cam lòng rời đi.

Lúc này An Khánh công chúa cũng không lại náo, chính là hai con mắt khóc sưng lên, có điều nàng ta vẫn cùng Hồ quý phi một lòng, không nói bậy về bà ta. Hoàng thái hậu cũng không sốt ruột, chỉ ngồi trấn an, chỉ một lát thời gian, Hoàng đế cũng tới, hỏi nguyên do.

Hoàng tháu hậu nói: “Còn có thể làm sao, tất nhiên là Hồ quý phi muốn nàng xuất giá, Hoàng thượng không thấy đau, ta đến muộn chút nữa thôi An Khánh cũng phải làm ni cô rồi.”

Mặt Hoàng đế trầm xuống.

Hồ quý phi nói đi khuyên, hóa ra chính là dùng thủ đoạn như vậy!

Nàng sao có thể đối đãi với nữ nhi mình như vậy đây?

“Cũng khó hiểu, An Khánh không chịu thì thôi, vì sao thế nào cũng phải bắt nàng gả cho Dương Thái Phục? Nữ nhi gia thôi, có người yêu thương là được, Dương gia này dù quyền thế lợi hại thế nào, lại như thế nào? Hồ quý phi cũng thật là, Hoàng thượng, có phải hay không nên tấn phong Hầu gia? Ta thấy Hồ đại nhân làm Hầu gia còn chưa đủ đâu.”

Nếu là bình thường người khác nói xấu Hồ quý phi, hoàng đế nhất định sẽ mất hứng, nhưng bây giờ không ta đang không vui Hồ quý phi, Hoàng

https://thuviensach.vn

thái hậu nói như vậy chính là thêm dầu vào lửa, vừa khéo khiến Hoàng đế giận càng thêm giận.

Ông ta coi như hiểu rõ Hồ quý phi, cái gì mà yêu thương nữ nhi, đây không phải là nhờ nữ nhi mượn sức một thông gia có quyền thế sao?

Hoàng đế cắn răng nói: “Chuyện này của An Khánh liền giao cho mẫu hậu, mẫu hậu thấy tốt, An Khánh cũng nguyện ý là được.”

Hoàng thái hậu nói: “Ta một bó tuổi, còn quản gì mấy chuyện này, ngươi để Hoàng hậu đi làm đi, lần trước Vĩnh Gia gả không phải rất tốt à. Phu thê ân ân ái ái, thành thân chuyện này, người tốt là được, không nói cái khác, hoàng thượng ngài còn thiếu tiền sao?

Hoàng đế ừ một tiếng: “là nên để hoàng hậu đến làm, chuyện này vốn cũng không để một quý phi như nàng nhúng tay!”

Thấy hắn vẻ mặt tràn đầy tức giận, Hoàng thái hậu trong lòng thầm than.

Hắn đăng cơ không bao lâu, chính là bà giúp đỡ xử lý chính sự, lại có một đám đại thần có khả năng, nếu không, bản thân hắn không thể nào lớn lên. Lại nói tiếp Hoàng thái hậu cũng có chút hối hận, nhưng việc đã đến nước này, cũng chỉ biết để vậy thôi.

Ít nhất nhi tử này còn nghe lời bà, chỉ cần trên chuyện của Thái tử không lại ép buộc là được.

Hoàng thái hậu đồng ý đi nói chuyện với Hoàng hậu.

Hoàng hậu không quá nguyện ý, trong lòng nghĩ An Khánh gả cho ai quản bà đánh rắm đâu!

Bà chỉ quan tâm nữ nhi của mình, hiện Vĩnh Gia gả tốt, có một nhi tử tuy không phải con ruột, nhưng cũng không làm bà phải bận tâm. Hoàng

https://thuviensach.vn

hậu trên cơ bản sẽ chờ dưỡng lão, nhưng cuối cùng vẫn là không chịu được Hoàng thái hậu cứng mềm đều dùng, chỉ phải đành đồng ý nhận làm.

Hồ quý phi đương nhiên lại mất hứng, hôn sự của nữ nhi bà ta thế nhưng để Hoàng hậu đi xử lý, cái này còn có thể có mối nhân duyên nào tốt?

Bà ta liền đi tìm Hoàng thượng.

Hoàng thượng không gặp, lần hai cho bà ta ăn canh bế môn.

Lần này nghiêm trọng hơn một chút, cho dù bà ta đánh đàn, bên kia cũng không để ý.

Hồ quý phi rốt cục yên tĩnh lại.

Trai cò tranh nhau, Huệ phi đắc lợi.

Gần nhất Hoàng thượng luôn đến chỗ bà ta, Huệ phi khó được cơ hội này, tự nhiên là mọi cách ôn tồn. So với Hồ quý phi, Huệ phi trẻ tuổi hơn nhiều, có nhiều chỗ Hồ quý phi so không được, Hoàng đế thưởng Huệ phi không ít này nọ.

Hồ quý phi biết được, tức càng thêm tức, lần này thật sự tức thành bệnh.

Hoàng hậu có tiếng cũng có miếng bắt đầu tìm Phò mã cho An Khánh.

Qua một hồi, Phùng Liên Dung bệnh cũng tốt hơn, lại thị tẩm quá mấy lần, từ sau chuyện gặp mưa qua đi, Thái tử thu liễm hơn phía trước rất nhiều, có điều thời gian mỗi lần gặp nàng đều rất dài, nàng vẫn luôn ở đến rất muộn mới về điện Phù Ngọc.

Dạo này thời tiết càng ngày càng nóng, Phùng Liên Dung tinh thần cũng không quá tốt, đã nhiều ngày nay ăn ít hơn bình thường.

https://thuviensach.vn

Thấy nàng nằm ở trên sạp mỹ nhân ủ rũ, Chung ma ma không thể không để bụng.

Chủ tử nhà mình bình thường cũng không thế này, chẳng sợ nóng hay lạnh đều rất có thể ăn, bà nghĩ nghĩ, vội bảo Đại Lý đi mời Kim đại phu.

Phùng Liên Dung ở bên trong nghe thấy, hỏi: “Sao lại đi mời Kim đại phu vậy?”

Chung ma ma nói: “Thấy chủ tử không thoải mái, vẫn nên nhìn một cái.”

Bà làm ma ma bên người chủ tử, chủ tử có chút gió thổi cỏ lay, bọn bà không thể lơi lỏng, tháng này, quỳ thủ của chủ tử chậm lại mấy ngày. Bình thường đều rất chuẩn, nhiều nhất chênh lệch hai ngày, Chung ma ma há có thể không nghĩ nhiều sao, đây chính là đại sự đấy.

Bây giờ là nên xác nhận rồi.

Bà thành kính vái vái trời xanh.

*Chắc mọi người cùng đoán ra nữ chính bị sao rồi nhỉ. Hí hí.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Có Thai

Kim đại phu rất nhanh liền tới, nghe Chung ma ma nói xong, vẻ mặt cũng nghiêm túc hơn mấy phần.

Phùng Liên Dung vươn tay cho hắn.

Kim đại phu nghiêm túc cẩn thận bắt mạch.

Quá một hồi lâu hắn mới xác nhận gật đầu một cái, mặt đầy tươi cười nói: "Quý nhân có thai, chúc mừng chúc mừng."

Phùng Liên Dung con mắt trợn tròn.

Nàng có đứa nhỏ rồi hả?

"Đại phu, ngài không xem lầm chứ?" Nàng vội hỏi Kim đại phu, "Ta thật sự có thai rồi sao?"

Kim đại phu cười cười: "Đúng vậy, khẳng định không sai."

Hắn tuy rằng còn trẻ nhưng hỉ mạch vẫn phân biệt ra được, hỉ mạch của Phùng Liên Dung đập vô cùng rõ ràng, hắn là không sai biệt lắm đã tròn một tháng.

Chung ma ma mừng rỡ.

Mấy cung nữ khác cũng vui sướng vạn phần.

https://thuviensach.vn

Phải biết rằng, Thái tử cũng không có đứa nhỏ đó, vạn nhất chủ tử nhà mình có thai con trai, đó chính là thiên đại phúc khí!

Chung ma ma nhét một thỏi bạc cho Kim đại phu: “Đại phu ngài không nhận, sau này quý nhân còn cần ngài chiếu khán nhiều hơn.”

Kim đại phu nở nụ cười: “Ma ma vui đến hồ đồ? Đến lúc đó còn cần dùng đến ta?”

Chung ma ma vỗ đầu, quả nhiên vậy!

Trong bụng Phùng Liên Dung đó là đứa nhỏ của Thái tử, không chừng chính là Thái tôn, nhất định là muốn thái y đến xem, Kim đại phu vẫn chưa đủ tư cách đâu, nhưng bà cũng sẽ không thể thu hồi nén bạc, cười nói: “Dù sao ngài cũng là người đầu tiên xem, không khí vui mừng này ngài không dính chút?”

Kim đại phu liền không chối từ.

Đợi đến khi Thái tử nghe giảng bài xong, Hoàng Ích Tam lập tức báo tin cho hắn biết.

Thái tử bước nhanh về phía điện Phù Ngọc.

Kết quả đụng tới Thái tử phi.

Đại sự kiểu này không có người sẽ giấu giếm, Thái tử phi chắc chắn biết, nàng đầu tiên là phải người nói cho Hoàng thái hậu, hoàng hậu một tiếng, sau đó mới đi đến điện Phù Ngọc, cho nên chỉ tới sớm hơn Thái tử một lát.

Thái tử phi nhìn thấy Thái tử, cười nói: “Điện hạ cũng tới rồi?”

Thái tử gật gật đầu, ý bảo nàng không cần đa lễ, lại nhìn Phùng Liên Dung.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung đang ngồi ngay ngắn ở kia kia, vừa rồi nghe Thái tử phi cảnh giới, cái này không cho, cái kia không cho, làm hại nàng khẩn trương muốn chết, động cũng không dám lộn xộn, lúc này nhìn thấy Thái tử, ánh mắt đó miễn bàn có bao nhiêu đáng thương.

Thấy nàng như vậy, Thái tử đương nhiên muốn qua ôm một cái, nhưng Thái tử phi ở đây, hắn cũng không thích hợp làm vậy, liền chỉ phải xem như không thấy.

Thái tử phi lại dặn dò mấy câu, thế này mới kết thúc một phen thao thao bất tuyệt.

Nhìn ra được nàng rất coi trọng đứa nhỏ này, còn có thể tự mình đến một chuyến, nói cũng đều đúng chỗ, liền điểm ấy Thái tử vẫn rất vừa lòng.

Thái tử phi nói cũng khát nước liền muốn đi, nàng nhìn Thái tử: “Điện hạ...”

Thái tử nói: “Nàng đi trước đi, đợi lát nữa khi ăn cơm ta cũng có chuyện muốn nói với nàng.”

Một câu trước làm Thái tử phi căm tức, nhưng mặt sau Thái tử nói cùng ăn cơm, sắc mặt Thái tử phi mới dịu hơn chút ít.

Dù sao Phùng Liên Dung hoài chính là đứa nhỏ của hắn, để ý chút cũng là thói thường của con người, hơn nữa trong khoảng thời gian này hắn cũng đã cho nàng mặt mũi, so với trước kia tốt hơn nhiều, Thái tử phi liền đi trước.

Thái tử đi qua ôm lấy Phùng Liên Dung, xoa xoa đầu nàng cười nói: “Nàng còn rất không chịu thua kém đấy, giờ thì mang thai rồi.”

Đột nhiên nói một câu vậy, Phùng Liên Dung không khỏi mạc danh kì diệu, cái gì gọi là không chịu thua kém chứ, nàng vốn không nghĩ tới sẽ có

https://thuviensach.vn

đứa nhỏ.

Bởi vì một đời trước, đứa nhỏ thứ nhất của Thái tử chẳng phải nàng sinh, mà là Thái tử phi, cho nên vừa rồi khi Phùng Liên Dung biết mình có thai, cũng giật mình một lúc, vận mệnh đúng là phức tạp, thiên biến vạn hóa, làm người ta không sao đoán được.

Thái tử thấy nàng vẻ mặt ngây thơ, nhịn không được nắm mặt nàng, ở bên tai nàng nói: "Nàng cho rằng ta ra nhiều lực như vậy, chỉ vì thoải mái sao?"

Phùng Liên Dung toàn thân đều cứng lại.

Hóa ra mỗi lần hắn làm lâu như vậy đều là vì cái này à!

Nàng nhíu nhíu mày: "Sớm biết vậy..."

"Sớm biết vậy?" Hắn hỏi.

Nàng thấp giọng nói: "Ma ma dạy thiếp mấy tư thế, nói là dễ dàng có, mà thiếp, thiếp ngại làm, thiếp cũng không biết Điện hạ muốn thiếp sinh."

Thái tử khóe miệng giật giật.

Hắn tuổi không còn nhỏ, muốn một đứa bé không phải quá phận đúng không? Vậy mà nàng thế nhưng lại không nghĩ tới.

"Nàng nói xem, nàng làm sao có thể làm đến quý nhân." Thái tử cốc đầu nàng, "Thật sự là cái cọc gỗ, về sau đứa trẻ sinh ra mong sao đừng giống nàng."

Phùng Liên Dung le lưỡi: "nếu là nữ nhi, giống thiếp thân không phải rất tốt à."

"Tốt thế nào?" Thái tử thấy nàng còn đắc ý.

https://thuviensach.vn

“Không phải là Điện hạ rất thích thiếp thân sao, nếu là nữ nhi, trưởng thành, có người cũng yêu thương con bé như Điện hạ, cũng đã đủ rồi.”

Thái tử cười khẽ: “Da mặt dày hơn trước đây rồi đấy, ai thích nàng hả?”

Phùng Liên Dung nhỏ giọng: “Không thích còn ôm người ta.” Nàng giãy dụa trong lòng hắn: “Vậy thiếp thân tránh ra là được, dù sao cũng không được thích.”

Thái tử bỗng ôm chặt hơn, cúi đầu cắn lỗ tai nàng: “Còn phát cáu kỉnh, cho rằng ta ở đây sẽ không thể phạt nàng?”

Gương mặt nàng lập tức đỏ.

Cung nhân đều rất biết thức thời, lúc này sớm đã không thấy người, tay Thái tử bắt đầu không an phận, vuốt ve khắp thân thể nàng. Hôm nay nóng ăn mặc lại ít, không kém không mặc bao nhiêu, Phùng Liên Dung chịu không nổi liền phát ra thanh âm.

Thái tử vốn chỉ đùa nàng, càng về sau bản thân kém chút nữa thì không kìm nén được, vừa nghĩ nàng có đứa nhỏ, không tốt cùng phòng, mới dừng tay.

Phùng Liên Dung lại không thu được về, gắt gao ôm chặt hắn không tha.

Trán Thái tử bắt đầu đổ mồ hôi, cắn răng nói: “Đừng dính vào, nàng quên nàng đang có thai à?”

Phùng Liên Dung lập tức thanh tỉnh, oán trách liếc mắt nhìn hắn.

Ôm là hắn ôm, sờ cũng vậy, ban đầu nàng vốn cũng không muốn gì, là hắn biến hai người thành giống như bị lửa đốt. Phùng Liên Dung gương mặt đỏ bừng, cả người khó chịu, nàng bây giờ đối với chuyện này đã ăn vào ngon ngọt, cùng dĩ vãng không quá giống nhau.

https://thuviensach.vn

Thái tử sờ sờ đầu nàng: “Chờ thêm mấy tháng lại nói, thai này của nàng bây giờ vẫn chưa ổn định đâu.”

Mấy tháng đấy.

Trái tim Phùng Liên Dung run lên, hỏi: “Vậy mấy tháng nữa Điện hạ cũng không gặp thiếp thân?”

Thái tử thấy nàng sốt ruột, mỉm cười nói: “Sao vậy, bây giờ không thấy ta cũng không được?”

Nghe hắn hỏi như vậy, trái tìm Phùng Liên Dung liền chìm thẳng xuống.

Nàng đột nhiên nghĩ đến mới đầu nàng nhắc nhở bản thân thế nào, lúc ấy nàng đã sớm hạ quyết tâm, không cần đặt cả trái tim lên người Thái tử, hắn gặp nàng, nàng vui vui mừng mừng, hắn không gặp, nàng cũng không cần đau lòng.

Nhưng là, sao mới có một đoạn thời gian, cái này đã không giống vậy rồi?

Phùng Liên Dung nghĩ, là hắn đối nàng tốt làm nàng quên đi tất cả, thế nhưng muốn lúc nào hắn cũng như vậy, điều này làm sao có thể?

Hắn sau này phải làm Hoàng đế, chẳng sợ không có nhiều phi tần, nhưng vẫn luôn có mấy người xuất chúng.

Phùng Liên Dung chậm rãi thở ra một hơi, cười nói: “Không nhìn thấy Điện hạ tự nhiên là đau lòng, có điều thiếp thân sẽ dưỡng thai thật tốt, Điện hạ yên tâm đi.”

Thái tử nhìn nàng, có một lát trầm mặc.

Hai người đều quen thuộc như vậy, há có thể không nhìn ra cảm xúc của nhau.

https://thuviensach.vn

Thái tử cười cười nói: “Chính là không thấy nàng, con, ta dù sao vẫn muốn gặp, liền nàng như vậy, ta còn lo lắng đây.”

Nhưng Phùng Liên Dung vẫn chưa thể thoát ra khỏi tâm tình vừa rồi, dù là Thái tử nói như vậy nàng cũng vẫn cảm thấy vừa rồi bản thân được gõ tỉnh, thanh tỉnh hơn nhiều.

Nàng thủy chung vẫn là nàng, Thái tử cũng thủy chung vẫn là vị Thái tử kia.

Nàng không thể ôm lấy quá nhiều kỳ vọng.

Sau đó Thái tử liền đi đến nội điện.

Thái tử phi đã sai người chuẩn bị tốt bữa tối.

Thái tử nói: “Mấy ngày nữa ta muốn đi Sơn Đông một chuyến.”

Thái tử phi giật mình, đây là muốn ra khỏi cung, nàng vội hỏi: “Sao đột nhiên lại muốn đi Sơn Đông vậy? Quyết định khi nào?”

“Chính là chuyện mấy ngày trước đây, năm nay Sơn Đông lại bùng nổ nạn hạn hán, hạt thóc cũng không thu được, phụ hoàng nhắc tới ta liền muốn đi xem xem, phụ hoàng đã chuẩn, đến lúc đó ta hộ tống lương thực giúp nạn thiên tai cùng đi.”

Thái tử phi biết năm trước từng xảy ra chuyện như vậy, đó là chuyện về lương thực giúp nạn thiên tai, nhiều quan viên Sơn Đông bị biếm, bị triệt, cũng có bị chặt đầu, rất loạn. Nàng đương nhiên lo lắng, nói: “Điện hạ cần gì chọn thời cơ này? Điện hạ cần phải làm cũng không cần phải đi Sơn Đông.”

Thái tử liếc mắt nhìn nàng, thản nhiên nói: “Không trấn an tốt Sơn Đông, khó tránh khỏi dẫn đến tai họa, đến lúc đó sinh ra đại họa, càng là

https://thuviensach.vn

dân chúng lầm than, ta đi lần này, cũng là vì quốc gia yên ổn."

Thái tử phi nghĩ nghĩ, cũng hiểu rõ, gật gật đầu: "Vậy Điện hạ trên đường cần phải cẩn thận chút." Lại nghĩ tới Phùng Liên Dung, "Cũng không cần lo lắng Phùng quý nhân."

Thái tử không nghĩ tới nàng sẽ chủ động nói đến việc này, vốn hắn còn muốn nhắc nhở nàng đây.

Xem ra, Thái tử phi thật sự coi trọng đứa nhỏ này, không giống giả vờ.

Thái tử cười ôn hòa: "Vất vả nàng rồi."

Bữa cơm này cũng tính là khó được hòa hợp.

Bên kia Hoàng thái hậu, Hoàng hậu biết được Phùng Liên Dung có thai, Hoàng thái hậu lập tức phái Chu thái y qua.

Chu thái y y thuật chính là số một số hai trong thái y viện, bình thường chỉ xem bệnh cho hoàng thượng, Hoàng thái hậu, hoàng hậu ba người, có thể thấy được Hoàng thái hậu coi trọng.

Phùng Liên Dung lại cho bắt mạch.

Lát sau Chu thái y liền báo cho Hoàng thái hậu biết, nói tất cả đều tốt, chỉ cần thuận lợi trôi chảy, không ra chuyện gì, thai nhi này xác định có thể an toàn sinh ra, Hoàng thái hậu lại phái hai vị ma ma, bốn cung nữ đến.

Phòng này của nàng, bỗng chốc nhiều người hơn.

Hoàng thái hậu còn thưởng một hộp châu báu, Hoàng hậu và Thái tử phi biết, cũng vội thưởng vài thứ.

Chung ma ma cười nói: "Chờ sinh ra, còn muốn thưởng càng nhiều hơn, chủ tử có phúc nha."

https://thuviensach.vn

Nhưng Phùng Liên Dung không cao hứng như vậy, bởi vì nàng biết tin Thái tử muốn đi Sơn Đông. Nàng nhớ được một đời trước Thái tử cũng đi, khi đó Sơn Đông còn xảy ra ôn dịch, Hoàng thái hậu nghe nói vội vàng phái người đi Sơn Đông, muốn Thái tử mau hồi cung.

Đương nhiên, Thái tử không xảy ra chuyện gì, nhưng lần này nàng có thai, vận mệnh đã thay đổi, vậy vận mệnh của Thái tử thì sao?

Phùng Liên Dung nghĩ nghĩ, có phải hay không nên ngăn Thái tử đi Sơn Đông?

Nhưng nàng ngăn cản kiểu gì?

Thái tử làm việc rất quyết đoán, chỉ cần làm quyết định, nhất định là không thể sửa đổi, dựa vào nàng một quý nhân, sao có thể khuyên được hắn, nàng cũng không thể lộ ra chuyện sống lại.

Phùng Liên Dung gấp đến độ mấy đêm đều ngủ không ngon, sáng sớm thức dậy, ngoài miệng thế nhưng nổi lên hai cái bọt nước.

Nhưng làm dọa đến Chung ma ma, hai vị ma ma kia cũng sợ hãi, còn mời Chu thái y đến xem một hồi, Chu thái y liền bảo Phùng Liên Dung an tâm chớ vội nóng nảy, còn nói lần đầu hoài đứa nhỏ, cảm xúc có chút dao động, dặn dò vài câu, cũng không khai dược.

Hai vị ma ma cũng khuyên đủ lời, các bà sợ Phùng Liên Dung có chuyện gì không tốt, đứa nhỏ không có, đầu của các bà đều không được bảo đảm.

Phùng Liên Dung vội xin lỗi.

Nàng không nghĩ tới ngoài miệng sẽ nổi bọt nước nha.

https://thuviensach.vn

Thái tử đến cáo biệt, nhìn nàng một lần cuối cùng rồi sẽ đi Sơn Đông, này không, cũng nhìn thấy hai cái bọt nước trên mặt nàng rồi.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Chia Ly

Phùng Liên Dung biết xấu, lấy khăn lụa mỏng che mặt.

Thái tử buồn cười, giật khăn lụa xuống nói: “Che cái gì, nói xem, nàng làm gì để nổi bọng nước. Chu thái y nói tuy rằng không có chuyện gì, thế nhưng trước đây cũng không thấy nàng như vậy.”

Phùng Liên Dung thành thật nói: “Biết Điện hạ muốn đi Sơn Đông nên vậy.”

Thái tử ừ một tiếng, hắn đại khái cũng đoán được nàng lo lắng cho hắn, quả thế.

“Bên kia đại hạn.” Nàng nhìn hắn, muốn nói với hắn, bảo hắn đừng đi.

Thái tử nói: “Chính bởi vì đại hạn nên mới cần đi, nàng đó, đừng đoán mò. Sơn Đông cách nơi này cũng không xa, ta mang theo nhiều người.”

Vì chuyện này, Hoàng thái hậu còn không phải cũng giống vậy, ngàn dặn vạn dặn.

Phùng Liên Dung trong lòng biết không khuyên được hắn, nhưng không nói, nàng lại nhịn không được, chỉ có thể tận khả năng nhắc nhở: “Tuy Điện hạ không cần mọi thứ đều tự thân tự lực, nhưng những người đó đã bị đói rất lâu, ai cũng không biết sẽ làm những gì, không chừng sẽ giật tiền cướp lương đấy. Còn có nha, những địa phương bị đại hạn như vậy, người thân thể không tốt, các loại bệnh lạ đều sẽ sinh ra, trị cũng trị không hết.”

https://thuviensach.vn

“Bệnh lạ?” Những lời này làm Thái tử như có điều suy nghĩ.

Phùng Liên Dung cũng không quấy rầy hắn.

Qua một lát, Thái tử mới mở miệng: “Nàng nói không sai, đúng là nên cẩn thận chút, chờ lát nữa ta sẽ đi Thái y viện một chuyến, dẫn theo thêm mấy đại phu.”

Đại phu Thái y viện, hắn là có chút nắm chắc về trị liệu ôn dịch, ít nhất cũng có thể khống chế được chút nhỉ?

Phùng Liên Dung thoáng yên tâm.

Thái tử cầm tay nàng, cười nói: “Nàng thật thông minh, còn có thể nghĩ nhiều như vậy. Bây giờ nàng đừng lo lắng nữa, ta có hộ vệ, cũng có đại phu, ăn mặc ngủ nghỉ đều rất thỏa đáng, đại khái hai ba tháng sẽ trở lại. Nhưng là nàng, tự mình chú ý chút, bình thường đi đừng để ngã, cũng đừng ăn bậy này nọ...” Nói đến đây, hắn ngừng một chút, “Ngự trù làm cơm cho ta, nàng rất thích đúng không?”

Phùng Liên Dung mỗi lần ăn cơm ở chỗ hắn, đều ăn rất vui vẻ.

Nàng cười nói: “Thích, nấu rất ngon mà.”

“Vậy thì giữ lại cho nàng dùng, nàng có thích ăn món gì, hỏi qua Chu thái y, lại bảo hắn làm, đừng tự chủ trương.”

Phùng Liên Dung lòng tràn đầy ngọt ngào, Thái tử đối nàng vẫn rất là cẩn thận, nàng hỏi: “Vậy Điện hạ mang ngự trù nào đi?”

“Tùy tiện là được, dù sao trên đường đều đi, ăn đồ ngự trù nấu, không bằng nếm thử đặc sắc ở các nơi. Đợi đến Sơn Đông, quan viên ở đó đều sẽ chuẩn bị cho ta, nàng không cần quan tâm mấy chuyện này.” Thái tử yêu

https://thuviensach.vn

cầu cũng không khắt khe, rất nhiều chuyện hắn đều không gò bó mấy chi tiết nhỏ.

Cho nên một năm kia, hắn mới có thể tự mình lãnh binh, xâm nhập hoang mạc, không được ăn uống tốt, người gầy đi một vòng lớn, nhưng cũng bởi vậy mà giành được thắng lợi cuối cùng.

Hắn không chỉ có tài mưu lược kiệt xuất, còn có lòng độ lượng nhân từ với dân chúng, ở dưới sự lãnh đạo của hắn, mấy năm đầu thịnh thế huy hoàng. Phùng Liên Dung nhớ được hắn là vị hoàng đế tốt, ít nhất lúc đầu là vậy, mà tương lai, nàng không thế nào biết được.

Trong mắt nàng tràn đầy tình cảm ái mộ.

Thái tử thấy ánh mắt đó đều hận không thể hóa thành nhu tình gắn vào trên người bản thân, không khỏi cười, cúi đầu hôn nàng.

Phùng Liên Dung vươn tay ôm trụ cổ hắn, không chút do dự đáp lại.

Bọn họ phải chia ly mấy tháng, bất kể như thế nào, nàng khẳng định sẽ rất nhớ hắn.

Hai người hôn nồng nhiệt một phen, hồi lâu mới tách ra.

Thái tử lúc này rời đi.

Phùng Liên Dung xem bóng lưng hắn, mũi chua xót.

Nàng vươn tay xoa xoa bụng, thầm nghĩ, con à, con cũng phải cùng nương nghĩ phụ thân con bình an trở về nhé.

Thái tử trở lại chính điện, mấy tâm phúc của hắn đang chỉ huy cung nhân chuẩn bị hành trang.

Thái tử nói với Hoàng Ích Tam: “Ngươi thì không cần đi theo.”

https://thuviensach.vn

Hoàng Ích Tam quýnh lên: “Điện hạ, như vậy làm sao được?”

Thái tử nói: “Ta đi lần này, không biết trong và ngoài cung, ngươi vẫn nên ở lại.” Hắn trầm ngâm một lát, “Vạn nhất chỗ Phùng quý nhân gặp chuyện không may, ngươi nhớ phải đi cầu kiến Hoàng tổ mẫu trước, hoặc có chuyện khác thì thông tri Dư Thạch, đừng làm mấy chuyện vô dụng, trì hoãn thời gian.

Hắn là tin tưởng Thái hậu, cũng biết đoạn đường này, bản thân có thể lên làm Thái tử, Hoàng thái hậu có công lao rất lớn.

Đối với con nối dòng, Hoàng thái hậu cũng coi trọng giống hắn.

Về phần Dư Thạch, hắn là một trong hai mươi sáu chỉ huy sứ vệ thân quân.

Hoàng Ích Tam tuy rằng không bỏ được, nhưng vẫn đồng ý.

Thái tử giao thác cho hắn, đó là tín nhiệm.

Hoàng Ích Tam nói: “Xin Điện ha yên tâm, nô tài chẳng sợ không được ngủ, cũng sẽ không lơi lỏng.”

Thái tử vươn tay vỗ vỗ bả vai hắn ý cổ vũ.

Qua nửa ngày, tất cả đều chuẩn bị tốt, Thái tử phải đi chào từ biệt Hoàng thái hậu, Hoàng thượng.

Hắn đi lần này, liền cảm giác toàn bộ Đông cung đều vắng vẻ, ngay cả Thái tử phi cũng không phải rất nhiệt tình, mấy quý nhân như Tô Tú đi thỉnh an, nàng thường không lộ mặt liền để các nàng đi về. Còn Phùng Liên Dung, tất nhiên là không cần đi, chỉ an tâm dưỡng thai.

Ngày hôm đó Vương Tề - ngự trù Thái tử ngự dựng phái người đến hỏi Phùng Liên Dung, có thể có người làm thủ hạ của hắn không.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung khó hiểu, sao đại trù còn có thể thiếu những người này?

Bình thường hắn nấu cơm cho Thái tử thế nào?

Chung ma ma cười tủm tỉm giải thích: “Chủ tử, khẳng định là Vương ngự trù không biết ngài yêu thích cái gì. Ngài nghĩ xem, Điện hạ tự mình điểm hắn nấu cơm cho chủ tử, hắn không lo lắng sao được. Sợ chủ tử ăn không ngon, cho nên muốn tìm một người quen thuộc khẩu vị của chủ tử, thỉnh thoảng đề điểm hắn một hai.”

Phùng Liên Dung nghĩ, bản thân mình địa vị càng lên rồi, trước kia nàng làm gì đủ tiền trả món ăn Vương ngự trù làm, chưa nói đến còn có thể kén cá chọn canh.

Chung ma ma hỏi: “Chủ tử cảm thấy chọn người nào tốt?”

Phùng Liên Dung cũng không biết quá rõ người ở phòng bếp, tự nhiên cũng không nhớ rõ tên, nàng nhíu nhíu mày, bỗng nhiên nghĩ đến ngày Nhật thực, Đại Lý đi lấy dù hình như có nhắc đến ai.

Là Tôn Du?

Nàng nghĩ tới, cười nói: “liền cái người gọi Tôn Du đi.”

Chung ma ma liền đi.

Vương ngự trù lập tức gọi Tôn Du đi.

Chuyện này đối Tôn Du mà nói, đó chính là tin vui từ trên trời rơi xuống.

Phải biết rằng, Vương ngự trù chính là đầu bếp ở Ngự thiện phòng, hoàng môn quản lý Ngự thiện phòng đều là cấp bậc cao, một phụng ngự nho nhỏ như hắn không coi là cái gì, cũng chỉ có thể làm trợ thủ cho người

https://thuviensach.vn

ta. Có điều Tôn Du vẫn rất cao hứng, hắn nương chuyện này không phải là có thể nhận thức rất nhiều người sao.

Hắn bớt chút thời gian đi gặp Đại Lý, luôn mãi cảm tạ, còn nhét bạc vào trong tay hắn.

Đại Lý không nhận: “Chỉ là một câu nói thôi, còn phải cảm ơn quý nhân đấy.”

“Chuyện này ta biết, chỉ là quý nhân, ta cũng chưa thấy người mà. Dù sao Lý tiểu đệ, ngươi nhớ kỹ những lời này, chỉ cần quý nhân có chuyện gì cần ta ra sức, vượt lửa qua sông không chối từ.”

Đại Lý buồn cười, chỉ là một chuyện trong phòng bếp, có thể có cái gì: “Cõ thể làm quý nhân của chúng ta ăn vừa lòng là được rồi.”

Tôn Du vội vàng cam đoan.

Từ nay về sau, đồ ăn Vương ngự trù nấu tự nhiên là càng ngày càng hợp khẩu vị của Phùng Liên Dung.

Dù sao đồ ăn của Phùng Liên Dung trong dĩ vãng, Tôn Du không sai biệt lắm trong lòng đều có sổ, nói cho Vương ngự trù, Vương ngự trù chỉ biết món gì, nấu thế nào.

Cho nên trong khoảng thời gian ngắn, mặt Phùng Liên Dung bắt đầu phát tròn.

Có ngày cẩn thận soi gương, chính nàng đều phải giật mình, sờ sờ nghĩ rằng, cái này không được rồi, đến khi Thái tử trở về, nàng đã béo thành cái dạng gì, còn có thể xem sao?

Bản thân Phùng Liên Dung bộ dạng vẫn là rất tốt, mặt trái xoan, mắt ngập nước, da lại trắng, không có khuyết điểm gì. Nàng biết Thái tử sủng

https://thuviensach.vn

nàng, nguyên nhân khẳng định là không thoát khỏi quan hệ với diện mạo.

“Hôm nay phải ăn ít một chút rồi.” Nàng nói với Chung ma ma.

Chung ma ma nói: “Ăn ít cái gì chứ, đứa nhỏ trong bụng còn phải ăn đấy.” Bà vươn một tay xoa xoa mặt nàng, “Mỗi ngày đều xoa như này một lát sẽ tốt, chủ tử bây giờ chỉ là trên mặt nhiều hơn một chút thịt, về sau cả người đều sưng lên, chẳng lẽ còn có thể không ăn cơm sao, chỉ cần sinh ra, chậm rãi giảm là được rồi.”

Phùng Liên Dung đời trước chưa từng sinh đứa nhỏ, cũng không rõ lắm, nghe Chung ma ma nói được có đạo lý, cũng thôi.

Buổi chiều, Thái tử phi lại phái người đến xem, hỏi cái này hỏi cái kia, không có một chút sơ hở.

Ban đầu Chung ma ma còn sợ Thái tử phi giở trò xấu, mỗi một thứ đưa tới đều phải để người khác thử qua mới ăn. Sau này mới phát hiện, Thái tử phi thật sự thật tình, nàng thậm chí còn phân phó mấy người Tôn Tú không được đưa gì đến cho Phùng Liên Dung ăn.

Chung ma ma liền chậm rãi không thần hồn nát thần tính như vậy nữa.

Có điều bà cũng thấy khó hểu, Thái tử phi mới trước đây còn cực kỳ bất mãn Phùng Liên Dung, nhưng mang thai cái, thế nhưng thái độ lại chuyển biến 360 độ.

Chung ma ma đột nhiên lại có suy nghĩ rồi.

Gần nhất Hoàng hậu rốt cuộc chọn được phò mã cho công chúa An Khánh, chính là Tam công tử Tạ gia, người bộ dáng phong lưu phóng khoáng, tài hoa cũng có, hơn nữa Tạ gia cũng là dòng dõi thư hương, chỉ không rất dễ thấy thôi.

https://thuviensach.vn

An Khánh ngay từ đầu cũng không chịu, dù sao Hoàng hậu và mẹ đẻ nàng ta thủy hỏa bất dung, nàng ta không tin Hoàng hậu có thể tìm người tốt, kết quả bản thân vừa thấy liền lập tức thích ngay.

Tạ gia Tam công tử Tạ An này, không chỉ dung mạo anh tuấn, người còn rất ôn nhu, nói chuyện giống như gió xuân thổi cành liễu, An Khánh lòng tràn đầy vui mừng.

Hoàng thái hậu nghe xong cười cười, rốt cuộc vẫn là đứa nhỏ, thiếu nữ hoài xuân, lúc này sợ là đã sớm quăng Hồ quý phi ra sau đầu.

Nhớ năm đó, Hồ quý phi muốn tự tay nuôi nấng ba đứa nhỏ, bà cũng không ngăn cản. Sớm đã dự đoán được Hồ quý phi này người thì khôn khéo, nhưng tầm mắt lại cực kỳ hẹp hòi, dạy dỗ ra mấy đứa nhỏ còn có thể tốt?

Tứ hoàng tử thiên phú không sai, biết ăn nói, hai đứa khác, một đứa là không ôm chí lớn, một đứa ngây thơ tùy hứng. Tuy rằng Hoàng hậu người này tính cách cũng có khuyết điểm, nhưng hai đứa nhỏ nàng dạy dỗ vẫn là tốt chút.

Ít nhất Thái tử đảm đương nổi thân phận này, còn Vĩnh Gia, cá tính tuy ương ngạnh, nhưng chưa từng mắc sai lầm, còn đặc biệt biết bảo vệ Hoàng hậu và Thái tử, có thể thấy được là một người trọng tình cảm.

Hoàng hậu liền nói với Hoàng đế, lựa chọn cho An Khánh thành hôn.

Hoàng đế rất vừa lòng, xem ra Hoàng hậu cũng không có bởi vì An Khánh là nữ nhi của Hồ quý phi mà tùy tiện chọn, nàng không phải người lấy chuyện công làm chuyện tư.

Tạ Tam công tử là một tuyển chọn tốt, không so kém Phò mã của Vĩnh Gia.

https://thuviensach.vn

Hoàng đế tự mình đi tìm Hoàng hậu thương lượng hôn sự.

Hoàng hậu xem trên mặt mũi của Hoàng thái hậu, chưa cùng ông ta kéo mặt, còn giữ ông ta dùng bữa.

Hoàng đế cơm nước xong, mắt thấy Hoàng hậu ngồi ở đối diện, mặt mày nhẹ nhàng, còn có một khí chất nhã nhặn lịch sự như nước, cái này không muốn lại đi rồi.

Hoàng đế than nhẹ: “Nghĩ đến trẫm cũng có nhiều năm chưa nghỉ ở chỗ này.”

Hoàng hậu thản nhiên nói: “Vậy Hoàng thượng khẳng định ngủ không quen, vẫn là nên nghỉ ở cung Càn Thanh của ngài đi, người tới, tiễn Hoàng thượng.”

Mặt Hoàng đế lập tức đen, không khá hơn bầu trời ban đêm là bao.

Hoàng hậu thấy ông ta giận đùng đùng bước đi, cái mũi nhẹ nhàng xuy một tiếng.

Năm đó ông ta nói cái gì mà một đôi một đời, bà tin ông ta, vì một Hồ quý phi, bà cũng nhiều lần tha thứ cho ông ta, hiện giờ bao nhiêu yêu hận đều đã hao mòn hết.

Hiện giờ làm phu thê trên danh nghĩa, trên mặt hòa hòa thuận thuận, bà không sao cả, dù sao đứa nhỏ cũng đã lớn, nhưng ông ta muốn gương mỡ lại lành, nằm mơ đi!

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Một Chuyến Sơn Đông

Thái tử đi hơn nửa tháng cuối cùng cũng tới Sơn Đông, chỉ thấy tiếng kêu than dậy khắp đất trời, nơi nơi người chết đói, vô cùng thê thảm, hắn bên đường liền lệnh binh lính cho vay một ít lương thực.

Tới Sơn Đông phủ, người sáng sớm biết được Thái tử giá lâm, toàn bộ quan viên lớn nhỏ Sơn Đông phủ đều ra nghênh đón từ sớm, cộng lại cũng có trên trăm người, xếp thành hàng ngũ dài.

Thái tử quét mắt một vòng, bảo bọn họ đều tự báo danh, lại hỏi có ai không tới hay không.

Chúng quan viên âm thầm may mắn, may mà mình không vắng mặt, vậy không phải bị Thái tử nhớ thương à?

Trong đó chỉ có ba gã quan viên không tới, Thái tử nghe xong ghi ở trong lòng cũng không lên tiếng, lát sau bảo Nghiêm Chính phái người đi điều tra một phen.

Lại đi dùng yến tiệc.

Thân phận hắn đặt ở nơi này, chúng quan viên nào dám chậm trễ, làm một bàn đồ ăn tràn đầy, Thái tử thản nhiên nói: “Ta lần này tới Sơn Đông không phải vì du ngoạn, hôm nay thì thôi, ngày mai tất cả giản lược.”

Tri phủ Sơn Đông cầm đầu vội vàng nói: “Điện hạ nói phải, là tiểu nhân phô trương lãng phí, còn xin Điện hạ thứ tội!”

https://thuviensach.vn

Thái tử liếc mắt nhìn ông ta một cái, lại thanh giọng nói với mọi người: “Năm trước Tri phủ Sơn Đông bị chém đầu, nói vậy các vị đều biết nguyên nhân, lời nói dư thừa ta đừng nói, chỉ hy vọng lần này các vị có thể đoàn kết nhất trí, giúp Sơn Đông yên ổn vượt qua cửa ải khó khăn.”

Chúng quan viên vội vàng nói phải.

Thái tử dùng cơm xong lại triệu kiến bọn họ đến đại sảnh, hỏi sau đại hạn an trí nạn dân thế nào, lại trùng kiến phòng ốc như thế nào, bắt đầu chuyện đồng áng.

Bọn quan viên đứng ra, người người đều sắc mặt ngưng trọng.

Bọn họ vốn tưởng rằng Thái tử chỉ là một người trẻ tuổi, ai nghĩ đến nhìn vấn đề một châm thấy máu, bọn họ nói xong, Thái tử hỏi một câu, làm bọn hắn trong lòng run sợ.

Thái tử thẳng đến đêm khuya mới về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Nơi nghỉ ngơi này cũng là Tri phủ Sơn Đông sớm an bày xong, ngay trong phủ đệ nha môn.

Người Nghiêm Chính phái đi trở về, hắn nghe xong liền đi qua bẩm báo nói: “Có một quan viên nhiễm bệnh, còn có hai vị Tri Huyện đều bị sự vụ quấn thân, chưa có tới, đều là nơi bị hạn hán nghiêm trọng nhất, toàn bộ ruộng đất đều bị khô cạn. Trong đó có một vị Tri huyện mới cứu trợ không ít dân chúng, trong nhà nghèo rớt mùng tơi. Còn có một vị Hà Tri huyện, rất là thú vị. Nói đến đây Nghiêm Chính cười cười, “Thời điểm này còn mời người đến múa rối cho nạn dân xem, lại giúp dân đi tìm việc, ép buộc cực kỳ.”

Thái tử nghe xong gật đầu: “Rất có ý tứ, một vị tri huyện khác ngươi đều tra thêm đi, thời điểm thế này mua danh chuộc tiếng cũng không thiếu.”

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chính dạ một tiếng.

Thái tử ở Sơn Đông mười ngày, có hắn tọa trấn, chúng quan viên không dám nhàn hạ lơi lỏng, tình thế dần chuyển biến tốt đẹp, tất cả đều làm từng bước. Nhưng là, ở phía Tây Hoa huyện đột nhiên bạp phát ôn dịch, nhất thời lại có chút loạn.

Bởi vì ôn dịch là bệnh cấp tính có tính truyền nhiễm mạnh, một cái không khống chế tốt sẽ chết rất nhiều người, Thái tử vội gọi mấy vị thái y mình dẫn theo đến hỏi.

Có thể lên làm thái y tự nhiên không giống bình thường, đối ôn dịch đều có giải thích khác nhau, Thái tử nghĩ nghĩ, bảo bọn họ đều tự đưa phương thuốc ra, sau đó chia người nhiễm bệnh ở Hoa huyện làm mấy bộ phận, mỗi nhóm người dùng một phương thuốc, chờ xem phương thuốc nào hữu hiệu, lại sắc một lượng thuốc lớn đưa qua.

Rất nhanh, ôn dịch đã bị kiềm chế, không có lan thành quy mô lớn.

Thái tử nhẹ nhàng thở ra, nghĩ đến lời nói của Phùng Liên Dung trước khi hắn lên đường, nghĩ may là có nàng nghĩ tới, hắn lúc này cũng có chuẩn bị tâm lí.

Có điều tin tức Sơn Đông có ôn dịch vẫn truyền đến Kinh Thành, Hoàng thái hậu vẫn có chút lo lắng, phái người đi Sơn Đông, kết quả người đi trở về nói Thái tử đã đi Tân Hoa phủ.

Hoàng thái hậu lòng tràn đầy khó hiểu.

Người tới nói: “Ôn dịch Sơn Đông đã được nhóm thái y khống chế, không chết bao nhiêu người, Điện hạ vì thế bận rộn nhiều ngày, mắt thấy đều đã ổn thỏa, chính là phải về kinh, chỉ tiện đường đi Tân Hoa phủ một chuyến, thăm Hoài vương.”

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu mới hiểu rõ.

Làm Thái tử, từ trước đến nay đều thâm cư trong cung, bình thường không xuất môn, lần này đi Sơn Đông, thứ nhất cũng bởi vì Thái tử không còn là mao đầu tiểu tử mười tuổi, thứ hai là bản thân hắn chờ lệnh, Hoàng đế muốn xem bản lĩnh của hắn mới đồng ý, không nghĩ tới hắn còn đi Tân Hoa phủ.

Có điều Hoàng thái hậu cũng không suy nghĩ nhiều, bà rất yên tâm về Thái tử, nghĩ rằng chắc rất nhanh sẽ về Kinh.

Lúc này Phùng Liên Dung mang thai cũng có hai tháng, trừ mặt tròn một chút, cái khác không có gì khác, chính là khẩu vị có chút kỳ quái. Đem Vương đại trù ép buộc quá chừng, có ngày nấu rất nhiều đồ ăn, có đôi khi Phùng Liên Dung chỉ ăn một đĩa, có đôi khi ăn được rất nhiều.

Còn Chung ma ma ngày ngày chỉ nghĩ đứa bé trong bụng chủ tử là trai hay gái, vấn đề là, là nam hay nữ rất khó nói, ngay cả thái y dày dạn kinh nghiệm cũng có lúc nhìn nhầm, cho nên cũng không cách nào xác định.

Ngày hôm đó Tôn Tú qua đây thăm Phùng Liên Dung.

Hai người bày bàn cờ đánh ba ván, Phùng Liên Dung thế nhưng thắng một ván.

Tôn Tú chậc chậc cười nói: “Xem ra Điện hạ đưa sách dạy đánh cờ vẫn hữu dụng đấy, vậy nên tỷ tỷ hiểu rõ, còn có thể thắng ta nữa.”

Phùng Liên Dung cũng thật cao hứng: “Cũng không uổng công ta xem nhiều ngày.” Lại bảo Bảo Lan cắt dưa hấu ăn, “Dưa này vừa bột lại ngọt, giống y đường vậy, ngươi cũng nếm thử.”

Tôn Tú cũng không cự tuyệt, cầm lên ăn, cười tủm tỉm nói: “Đúng là rất ngon, bây giờ nơi này của ngươi không có cái gì không tốt, dưa này là Thái

https://thuviensach.vn

hậu nương nương thưởng xuống đúng không?”

Mẫu bằng tử quý, bây giờ tuy rằng chưa biết là nam hay nữ, nàng đã nhận đến nhiều mặt chú ý, muốn nói, Phùng Liên Dung cũng có chút áp lực, nàng thường nghĩ, vạn nhất chỗ nào xảy ra vấn đề thì nên làm cái gì đây, cũng không dễ giao đãi.

“Nếu không chúng ta ra ngoài dạo đi.” Phùng Liên Dung thở dài, “Luôn buồn cũng khó chịu, ma ma , ta đi dạo ngay trong Ngự hoa viên, Chu thái y nói như vậy cũng tốt.”

Chung ma ma lo lắng liếc nhìn Tôn Tú một cái.

Tôn Tú khóe miệng giật giật, Phùng Liên Dung hiện giờ xuôi gió xuôi nước, nàng đến đầu tốt cũng là lẽ thường, này đây gọi là chim khôn chọn cành mà đậu. Cùng Phùng Liên Dung làm quan hệ tốt, về sau bản thân cũng có chỗ dựa vào không phải sao, dù sao Tôn Tú thấy không được Thái tử ưu ái, vậy căn bản là không có gì diễn.

Nhưng nàng còn phải ở trong cung tiếp tục sinh hoạt, mãi cho đến già đấy.

So với Nguyễn Nhược Lâm, Tôn Tú xem như hiểu rõ, cũng bởi vì rút kinh nghiệm xương máu, cảm thấy đây là đường ra duy nhất, dù sao Thái tử phi nàng là không nguyện nịnh bợ, thấy cũng không được lòng Thái tử.

“Các ngươi đỡ tỷ tỷ đi, còn có thể có chuyện gì, ta sẽ cách xa một chút, đỡ phải va chạm.” Tôn Tú cho thấy thái độ.

Tiểu Chung ma ma liếc trắng Chung ma ma một cái.

Chung ma ma cũng không thể thần hồn nát thần tính, Phùng Liên Dung dù sao cũng phải xuất môn, liền gọi Bảo Lan Châu Lan hai người một trái một phải đỡ đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Động tĩnh truyền đến, cung nhân trong phòng Nguyễn Nhược Lâm nhìn ra ngoài vài lần, Tĩnh Mai nhỏ giọng nói: “Hóa ra là Phùng quý nhân ra ngoài đi dạo.”

Bây giờ đã vào cuối hè, không còn nóng như trước, Nguyễn Nhược Lâm đang ngồi đọc sách, nghe thấy vậy liền ném sách xuống đất, con ngươi lóe lửa giận, vẫn chưa hả giận, còn vung tay lên cốc trà theo đó vỡ nát.

Thù hận của nàng ta đối Phùng Liên Dung tích lũy tháng ngày, đã rất sâu.

Nhớ ngày đó nàng ta nhưng là người thứ nhất thị tẩm, nếu không có Phùng Liên Dung, khẳng định sẽ tiếp tục kéo dài. Kết quả sau khi Phùng Liên Dung được Thái tử triệu kiến, sẽ lại không có phần của nàng ta, bây giờ Phùng Liên Dung lại còn mang thai, ngay cả Thái tử phi cũng vô cùng che chở, nàng ta vốn còn mong Thái tử phi chèn ép Phùng Liên Dung, giờ há có thể không hận?

Tương lai đối nàng ta mà nói, đã không còn hi vọng gì hết!

Kỷ ma ma ôi một tiếng: “Chủ tử làm gì vậy, đang tốt lành phát cáu gì.”

Nguyễn Nhược Lâm cười lạnh: “Mặc kệ cái gì, ta cũng đi nhìn một cái.”

“Chủ tử cũng đừng vô giúp vui nữa.” Kỷ ma ma vội hỏi, “Nhiều người vây quanh như vậy, chủ tử cần gì tự đòi mất mặt?”

Nguyễn Nhược Lâm nhíu mày, trừng Kỷ ma ma nói: “Sao, vườn này chỉ nàng được dạo, ta dạo không được? Nàng ta dù có thai cũng chỉ là một quý nhân, giống ta thôi!”

Kỷ ma ma không còn cách nào khác, chỉ hận vừa rồi Tĩnh Mai lắm miệng, đây không phải là chọc đúng tổ ong vò vẽ à.

https://thuviensach.vn

Kỷ ma ma dặn dò: “Chủ tử đi rồi về, đừng làm gì khác nha.”

Bà nhìn ra được, Nguyễn Nhược Lâm không vui Phùng Liên Dung.

Nguyễn Nhược Lâm không hé răng, gọi Tĩnh Trúc Tĩnh Mai mang quần áo đến đổi cho nàng ta, đợi đến khi các nàng tránh ra, nàng ta mắt thấy trong rương hòm bày châm tuyến, tay duỗi ra liền chọn mấy cái châm dài giấu trong tay áo, hành động đó Kỷ ma ma cũng không phát hiện.

Chỉ một lát sau nàng ta đã mặc tốt quần áo đến Ngự hoa viên.

Phùng Liên Dung đang tùy ý đi cùng Tôn Tú, Nguyễn Nhược Lâm vừa thấy Tôn Tú, khóe miệng nhíu nhíu, ý cười dịu dàng nói: “Hai vị quý nhân đều ở đây, vừa vặn, nếu đã gặp thì cùng nhau ngắm chung quanh đi, bây giờ có rất nhiều hoa nở đấy.”

Chung ma ma thấy nàng ta, nhíu mày nhưng cũng chưa nói gì.

Bây giờ chủ tử có thai, bà ta có thể không tìm việc sẽ không tìm, Nguyễn Nhược Lâm này cũng là quý nhân, đến đi một chuyến bà không xen vào, chỉ chăm sóc tốt chủ tử là được. Bà cũng không tin nhiều người như vậy, Nguyễn Nhược Lâm dám làm gì, vậy không phải là muốn chết à

Phùng Liên Dung cười có lệ, cùng Tôn Tú đi ở phía trước.

Nguyễn Nhược Lâm ở đằng sau.

Mấy người đi tới một bờ hồ, Phùng Liên Dung muốn đi xem cá, nàng trái phải có cung nhân vây quanh, bên người Tôn Tú cũng có mấy người, khó tránh khỏi hỗn loạn. Lúc này Nguyễn Nhược Lâm cũng chậm rãi đi qua, mắt thấy các nàng xem chuyên chú, chân mày nàng ta hiện lên vẻ độc ác, lúc đang muốn rút châm dài ra, Phùng Liên Dung lại đột nhiên nói: “Cũng đứng không động, chúng ta vẫn nên trở về đi.”

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người xoay người.

Nguyễn Nhược Lâm nhíu mày, chỉ phải thu châm lại.

Chung ma ma khó hiểu: “Sao lại đột nhiên muốn về rồi?”

Thật ra Phùng Liên Dung ra ngoài chưa được một lát đâu, dựa theo trước kia, vẫn muốn đi thêm một hồi.

Phùng Liên Dung tự nhiên sẽ không nói cho Chung ma ma biết nguyên nhân thật sự, cười cười nói: “Hôm nay giống như rất mệt, cũng không biết sao lại như vậy.” Nàng nghiêng đầu nhìn nhìn Nguyễn Nhược Lâm.

Nguyễn Nhược Lâm chột dạ, bị nàng nhìn sắc mặt cũng có chút cương, tay nắm châm dài hơi hơi run lên.

Thật ra, Phùng Liên Dung đang nghĩ đến trước kia Nguyễn Nhược Lâm chết như thế nào.

Bây giờ tình huống không khác lúc đó lắm, cũng ngay tại bờ hồ này, chính là người có thai không phải nàng, mà là một phi tần còn chưa xuất hiện.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Về Kinh

Nhân hồi ức lúc đó, Phùng Liên Dung tự nhiên sẽ kiêng kị Nguyễn Nhược Lâm, sao còn có thể ở lại chỗ này, lập tức liền xoay người rời đi.

Nguyễn Nhược Lâm ôm tâm tư đánh lến, cuối cùng không đạt được, trong lòng khó chịu giống như bị mèo gãi.

Năm trước, nàng ta bị tuyển chọn vào cung, cũng không phải cam tâm tình nguyện, nhưng sau khi thị tẩm xong, cho rằng Thái tử sẽ yêu nàng ta, kết quả thật sự làm nàng ta thất vọng. Cuộc sống sau này như thế nào liếc mắt cũng có thể thấy rõ, cái gì cũng không còn ý nghĩa nữa rồi.

Nguyễn Nhược Lâm nhìn tường cung, lấy châm ra đâm xuống cổ tay mình, máu tươi lập tức xuất hiện, đau đến cả người nàng ta phát run.

Đây là sự thật, không phải nằm mơ.

Kỷ ma ma thấy, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, kêu lên: “Chủ tử, chủ tử, tay ngài đây là làm sao vậy?” Một bên vội vàng gọi Tĩnh Trúc, Tĩnh Mai băng bó cho nàng ta.

Nguyễn Nhược Lâm: “Còn không bằng để ta chết đi!”

Nàng ta phiền chết rồi.

“Đừng nói bậy mà chủ tử!” Kỷ ma ma lại bị dọa một hồi, “Chủ tử còn trẻ nói chết cái gì đâu, đời này còn dài mà, chử tử đừng quá nản lòng.” Bà

https://thuviensach.vn

tận tình khuyên nhủ nói, “Chuyện gì cũng phải có nhẫn nại, nhiều người còn nhịn mười mấy năm kìa, chủ tử ăn ngon mặc đẹp, cần gì phải như thế?”

Nguyễn Nhược Lâm cười cười: “Ăn ngon mặc đẹp? Ta hiếm lạ ư, ta ở nhà sao không phải là ăn ngon mặc đẹp đây?” Nàng ta đột nhiên phi một tiếng mắng, “Cũng do tiện nhân kia vận khí tốt, bộ dáng không bằng ta, cũng không thấy thông minh hơn ta, ngươi nói nàng dựa vào cái gì chứ?”

Kỷ ma ma gấp đến độ muốn khóc.

Sao số mình khổ vậy phải hầu hạ Nguyễn quý nhân đây!

Lời này bị người khác nghe thây còn có thể tốt sao?

Kỷ ma ma nhìn Nguyễn Nhược Lâm, thật sự thương tâm, ban đầu nàng ta cũng không phải như vậy. Nhớ khi Nguyễn Nhược Lâm mới vào cung, người bộ dáng cũng đẹp, bằng không lúc trước Thái tử cũng không gọi nàng ta thị tẩm đầu tiên, sao mới có thời gian ngắn đã thay đổi giống như thành một người khác vậy.

“Chủ tử, ngài đừng nói nữa, ngủ một giấc thật ngon, sẽ thoải mái hơn chút.” Kỷ ma ma đã không biết nên khuyên nàng ta như thế nào nữa.

Nguyễn Nhược Lâm cũng thật sự không có tinh thần, liền đi nghỉ ngơi.

Tĩnh Trúc nhỏ giọng nói với Kỷ ma ma: “Chủ tử như vậy, chúng ta có phải cũng nên nhìn chặt chút không, về sau...”

Nếu nàng ta làm chuyện gì khác người, cung nhân như các nàng cũng đi theo không gặp hay ho.

Kỷ ma ma gật đầu: “Đúng là phải nhìn chằm chằm, các ngươi nhất định không thể lơi lỏng đấy!”

Hai người đều dạ một tiếng.

https://thuviensach.vn

Lại nói Hoàng thái hậu nơi đó biết Thái tử đi Hoa Tân phủ, nhưng trên thực tế, hắn cũng không có trực tiếp đi đến đó, mà là ở trên đường dừng một đoạn thời gian, mặt ngoài là tuần tra dân tình bên đường, nhưng bên trong đã sớm phái tâm phúc đi Hoa Tân phủ dò xét trước.

Thẳng đến nửa tháng sau, hắn mới tiến vào Hoa Tân.

Hoài vương biết được, vạn phần kinh ngạc.

Ông biết chuyện Thái tử đi Sơn Đông, nhưng không thông báo sẽ đến đây, ông vội vã chuẩn bị một phen, tự mình ra cửa thành nghênh đón.

Hai thúc cháu nhàn thoại mấy câu, Hoài vương cười nói: “Công việc ở Sơn Đông chắc đã xử lý thỏa đáng rồi nhỉ, bằng không cũng sẽ không có lòng thanh thản đến đây.”

“Chúng quan viên đều rất tận lực, ta ngược lại không phải phí tâm gì.” Thái tử nhìn chung quanh một vòng, “Sớm đã nghe nói Hoa Tân giàu có đông đúc, phong cảnh như thơ, hôm nay vừa thấy quả như thế. Vừa rồi bên đường cũng yên ổn phồn hoa, điệt nhi thật sự cần phải học thúc rất nhiều.”

Hoài vương lắc đầu: “Đều là công lao của Tri phủ Hoa Tân phủ, khoảng thời gian trước cũng có tuần phủ đến đây, ta chỉ du sơn ngoạn thủy, có thể quản cái gì.”

Thái tử cười cười.

Hai người một đường vào phủ.

Hoài vương phi và hai người con trai đứng ở cửa chờ, Hoài vương phi cười tủm tỉm nói: “Hữu Đường ngươi đến đây lại cũng không báo cho biết trước, giờ chưa chuẩn bị gì cả.”

https://thuviensach.vn

“Cũng là nhất thời nghĩ đến Thục nhi, mới đến.” Thái tử nói, “lần trước các ngài nhập Kinh, chắc hẳn không dự đoán được Thục nhi sẽ ở lại Kinh thành, điệt nhi nghĩ vậy nên thuận đường đến đây một chuyến, mang những thứ mà bình thường Thục nhi thích qua đó. Thứ hai, khó được ra Kinh, không khỏi nổi lên lòng muốn chơi.”

Hoài vương vỗ vỗ bả vai hắn: “Ngươi nghĩ đến thực chu đáo, có điều đã đến đây liền ở lâu mấy ngày đi, Tam thúc mang ngươi đi chung quanh một chút.”

Thái tử cũng không từ chối, cười nói được.

Lần ở này thẳng đến cuối tháng 8 mới về Kinh.

Trên đường, Thái tử không muốn ngồi xe, Nghiêm Chính dắt tới cho hắn một con ngựa cao lớn, hắn xoay người lên ngựa cưỡi một đoạn đường, kêu Nghiêm Chính gọi Hạ Bá Ngọc tới.

Hạ Bá Ngọc là Cẩm y vệ chỉ huy Đồng Tri, phụ trách việc Thái tử đi tuần, đây là trọng trách hắn gánh vác, có điều ngoài ra hắn cũng là tâm phúc của Thái tử. Phía trước đi tra xét Hoài vương chính là hắn bố trí, lúc này đánh ngựa đi lên, khom người ân cần thăm hỏi.

Thái tử đứng ở ven đường dưới một quán trà bên đường, nhìn thấy hắn, sắc mặt ôn hòa.

Hạ Bá Ngọc đã sớm phái người đến bên cạnh bảo vệ an toàn cho hắn, mấy năm nay, cũng do hắn ngầm xuất lực, đường làm quan của Hạ Bá Ngọc và cấm quân chỉ huy sứ Vương Tề mới có thể thông thuận như thế.

“Lấy ngươi chứng kiến, Hoài vương như thế nào?” Thái tử hỏi.

Hạ Bá Ngọc phái nhiều người đi khảo sát, trong lòng đã có kết quả, không nhanh không chậm nói: “Điện hạ, Hoài vương người này cực không

https://thuviensach.vn

đơn giản, ông ta ở Hoa Tân phủ, thậm chí ở thành huyện xung quanh đều rất được lòng dân, được nhiều ủng hộ, thêm mấy lần Hoài vương từng dẫn quân Bắc chinh, ở trong quân cũng có ảnh hưởng lớn. Hiện Hoa Tân phủ có 6 vạn đại quân để đó không dùng, đều rất nghe theo lệnh của ông ta, ngay lúc Điện hạ còn chưa vào phủ, Hoài vương mới tự mình đi thị sát tướng sĩ thao luyện." Hắn ngừng một chút, "Chiến mã cũng đủ, mua nhiều ngựa cái, đầy đủ lan câu."

Thái tử càng nghe, sắc mặt càng nghiêm túc, đôi mắt hơi hơi nhíu lại nói: "Việc này không cần nhắc đến với những người khác, ta đều có chủ trương."

Hạ Bá Ngọc dạ một tiếng, liền thối lui.

Nghiêm Chính và tiểu hoàng môn Đường Quý nhìn nhau, trong lòng đều không thiếu được sinh ra cảm giác mát.

Tiểu hoàng môn bọn họ, Thái tử chỉ giao cho mấy chuyện đơn giản, còn những chuyện khác, đều là giao cho Hạ Bá Ngọc này, cho nên bọn họ căn bản không biết chuyện này, bây giờ nghe nói, Hoài vương này không ổn lắm.

Trách không được Thái tử không trực tiếp về Kinh, muốn tới Hoa Tân phủ.

Nhưng nói đi thì phải nói lại, Hoài vương người này ôn hòa như nước, nho nhã lễ độ, hco dù đối đãi với tiểu hoàng môn bọn họ cũng không làm gì quá đáng, thật sự sẽ có loại dã tâm này sao?

Bọn họ có chút hoài nghi.

Có điều theo thân phận của bọn họ, Thái tử không lên tiếng, bọn họ cũng không có lá gan chủ động lôi chuyện này ra, liền làm bản thân giống như kẻ điếc, cái gì cũng không nghe thấy.

https://thuviensach.vn

Bọn họ cũng chỉ có thể thường biến thành kẻ điếc người mù, mạng mới có thể lâu dài.

Nghiêm Chính và Đường Quý lại giả vờ câm điếc rồi.

Thái tử ở đầu tháng 9 rốt cuộc về đến Kinh.

Hắn ở Sơn Đông mọi chuyện đều xử lý thích đáng, Hoàng đế tự nhiên là biết đến, tự mình đón hắn trở về, đi theo còn có Hoàng thái hậu.

Thái tử có chút ngoài ý muốn.

Hoàng đế cười nhìn hắn: "Hữu Đường, ngươi trưởng thành, trẫm rất vui mừng."

Thái tử vội nói: "Nhi thần cũng là cẩn tuân phụ hoàng dạy bảo."

Hoàng đế vừa lòng gật đầu.

Ông ta tuy rằng sủng ái Hồ quý phi, cũng yêu quý hai đứa con trai khác hơn Thái tử, nhưng ông ta không phải hôn quân, năng lực phán đoán mọi chuyện vẫn phải có, bằng không đất nước này cũng không thể hai mươi năm rồi vẫn còn vững vàng. Lần này thấy Thái tử làm việc gọn gàng ngăn nắp, không chỉ dàn xếp tốt nạn dân, còn xử lý tốt cả chuyện ôn dịch, ở giữa vẫn không xuất hiện sơ hở gì, làm phụ thân, cũng thật cao hứng.

Có điều ông ta có chút nghi ngờ, hỏi: "Không bắt được mấy tên tham quan à?"

Thái tử nói: "Nhi thần không tra xét chuyện này, chuyện có nặng nhẹ, nhi thần chỉ nghĩ làm tốt chuyện nạn dân trước, những quan viên đó, tham cũng được, không tham cũng được, chỉ cần có thể tạo được tác dụng là được. Phụ hoàng không phải đã nói, tham quan trên đời căn bản là trừ không hết sao? Nhi thần cũng nghĩ như vậy."

https://thuviensach.vn

Hoàng đế cười rộ lên: “Cũng đúng, từ từ sẽ đến, vì sách lược hiện nay là bình ổn dân chúng, quả thật khi nào điều tra đều có thể, lại nói, ngươi tự mình đi, bọn họ cũng không dám lộ đuôi. Lần này mà điều tra, trì hoãn thời gian không nói, lòng người hoảng sợ, ngược lại sinh ra chuyện.”

Phụ tử hai người khó được khi nói chuyện hòa hợp.

Hoàng thái hậu ở một bên nghĩ, không có Hồ quý phi, chỉ sợ Hoàng thượng sẽ để Thái tử ở trong lòng mà yêu thương, thật sự là đáng tiếc đứa nhỏ này! Có điều y theo tính tính hiện nay của Hồ quý phi, sớm muộn gì cũng đem phần ân ái này tiêu ma hết hầu như không còn.

Bà hỏi Thái tử chuyện bên đường, ân cần hỏi han.

Thái tử nói: “Tôn nhi không có việc gì, đi gặp qua Tam thúc, Tam thúc nhiệt tình khoản đãi tôn nhi, nghỉ ngơi tốt mới trở về.” Vừa cười nói, “Thục nhi không phải là ở đây sao, tôn nhi nghĩ có lẽ Tam thúc Tam thẩm có chút này nọ cần mang hộ tới đây, quả nhiên Tam thẩm cầm nhiều quần áo, còn có đồ chơi mà Thục nhi thích.”

“Ngươi thật có lòng.” Hoàng đế lại khích lệ, “Thục nhi có đường ca như ngươi cũng là phúc khí.”

Thái tử cười cười, đột nhiên nói: “Chuyện ôn dịch lần này, may mắn có Phùng quý nhân nhắc nhở, nhi thần mới dẫn theo nhiều thêm mấy vị thái y đi, bằng không có lẽ bận đến không qua nổi.”

“Hả?” Hoàng đế nhíu mày, ông ta nghĩ nghĩ, không nhớ nổi Phùng quý nhân là ai.

Hoàng thái hậu cười nói: “Là nàng à, còn rất thông minh lanh lợi.” Lại đối Hoàng đế nói, “Là vị quý nhân hoài tôn nữ nhi của ngươi.”

https://thuviensach.vn

Hoàng đế bình tỉnh à một tiếng, cười to nói: “Tốt, tốt, đây chính là tôn nữ nhi đầu tiên của ta đấy, thưởng!”

Theo tiếng thưởng này, ba người tiến vào nội cung, Hoàng hậu, Thái tử phi, Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử, còn có hai vị công chúa đều ở đây.

Trước khi đến nơi Thái tử nghe Hoàng Ích Tam nói Thái tử phi rất là tận tâm tận lực, thái độ của hắn tự nhiên cũng tốt, đi lên nắm lấy tay nàng nói: “Trong khoảng thời gian này nàng vất vả rồi, trong cung mọi chuyện lớn nhỏ đều cần nàng quản, người cũng gầy. Ta từ Tân Hoan phủ dẫn theo không ít vải vóc châu ngọc trở về, đợi lát nữa nàng đi qua nhìn xem có thích gì không.”

Hắn mi tu mắt tuấn, ánh sáng trong con ngươi còn muốn lóng lánh hơn trang sức trên đầu nàng, Thái tử phi bị hắn nhìn, mặt đột nhiên đỏ lên.

Nàng vội nói: “Cũng không tính cái gì, đều là bổn phận của thiếp.”

Trong điện đã bày yến tẩy trần, Hoàng đế nói: “Nghĩ ngươi một đường cũng ăn không ít mệt nhọc, lát nữa cơm nước xong, nghỉ ngơi thật tốt, chuyện nghe giảng, hoãn lại hai ngày rồi nói sau.”

Thái tử tạ ơn Hoàng đế.

Một đám người đi vào trong điện.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Ngủ Sớm

Tin tức hắn về Kinh sớm đã truyền đến các nơi.

Phùng Liên Dung vui mừng vạn phần.

Nàng rất nhớ hắn!

Nhưng là đợi đến chàng vạng cũng không thấy Thái tử đến, lại đợi được đồ mà Hoàng đế thưởng.

Một thanh bạch ngọc Như Ý, 12 cuộn vải, hai hòm trân châu, tuy rằng không tính quý trọng, nhưng thắng là ở Hoàng thượng tự mình ban cho, đây là vô hạn vinh quang, Chung ma ma cười không khép được miệng, nói với Phùng Liên Dung: “Là Điện hạ ở trước mặt Hoàng thượng nói tốt về chủ tử đây.”

Bằng không Hoàng thượng sao lại thưởng.

Lòng Phùng Liên Dung lập tức ngọt, nghĩ hắn là Thái tử, vừa trở về liền trực tiếp đi gặp quý nhân như nàng, chuyện này khẳng định không thích hợp, dù sao vẫn còn Thái tử phi kìa, chỉ cần hắn bình an trở về, chỉ cần trong lòng hắn nhớ nàng là được.

Phùng Liên Dung nghĩ thông suốt, khẩu vị mở rộng, liên tục gọi 8 dạng thức ăn, bụng ăn tròn vo đi ngủ.

Lại nói Thái tử nói chuyện với Thái tử phi một hồi, Thái tử hỏi: “Thân thể Phùng quý nhân bây giờ thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Rất tốt, thái y nói rất vững chắc.” Thái tử phi cười cười, “Điện hạ là muốn đi xem?”

Thái tử phi là đang biểu hiện bản thân rộng lượng, Thái tử mượn nước đẩy thuyền: “Vậy ta đi xem Phùng quý nhân chút rồi quay lại.”

Ý là buổi tối muốn nghỉ ở chỗ nàng, Thái tử phi xem nhẹ chút không thoải mái trong lòng, chờ Thái tử đi rồi, nhớ tới một chuyện, hỏi Lý ma ma: “Hoàng thượng làm sao có thể đột nhiên thưởng cho Phùng quý nhân?”

Vừa rồi Thái tử luôn luôn ở, nàng ta không tốt hỏi.

Lý ma ma nói: “Nghe nói là Phùng quý nhân nhắc nhớ Điện hạ mang thêm mấy thái y đi.”

Thái tử phi nhăn mày.

Xem ra Phùng quý nhân này trong lòng Thái tử có địa vị rất cao, lần này tuy không có nôn nóng sốt ruột muốn đi gặp ngay, nhưng vẫn muốn để nàng ở trước mặt hoàng thượng lưu lại ấn tượng tốt, giờ lại không chịu được, vẫn đi gặp.

Chút mất hứng trong lòng Thái tử phi càng lúc càng lớn.

Lý ma ma vội khuyên nhủ: “Dù sao cũng là hoài con của Điện hạ, luôn không giống với, nương nương nhịn thêm chút nữa, chờ nàng sinh ra là được rồi.”

Mặt Thái tử phi trầm xuống, một lúc lâu sau mới nói: “Cũng đúng, chẳng qua là ỷ vào chút tư sắc, về sau Điện hạ còn có thể thiếu mỹ nhân?”

Nàng ta nắm cốc trà, như là muốn bóp nát nó.

Thái tử rất nhanh liền đến điện Phù Ngọc.

https://thuviensach.vn

Mấy tiểu hoàng môn trông cửa vội vàng quỳ xuống, Thái tử đi thẳng vào.

Chung ma ma nhìn thấy Thái tử, ánh mắt trợn to, bà cũng cho rằng Thái tử sẽ không đến, vội nói: “Bảo Lan, mau, mau đi gọi chủ tử dậy.”

Thái tử kinh ngạc: “Nàng ngủ?” Lại xua tay, “Đừng đi gọi.”

Bảo Lan dừng bước chân.

Thái tử trong lòng không khỏi có chút không vui, hắn cho rằng Phùng Liên Dung nhất định sẽ chờ, hắn vốn không cần phải tới gấp, giờ còn không phải sợ nàng thấy hắn không đến, trong lòng khó chịu sao, giờ thì tốt rồi, cứ vậy thoải mái dễ chịu đi ngủ.

Hắn đi vào bên trong, một bên nói: “Các ngươi ở bên ngoài chờ.”

Thẳng đến khi hắn ở bên giường ngồi xuống, Phùng Liên Dung vẫn hoàn toàn không biết gì cả.

Thái tử nghiêng người lên phía trước một chút, nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào nhìn nàng.

Mặt nàng béo, tròn phúng phính, lần đầu nhìn đến thậm chí có chút xa lạ, Thải tử nhíu mày, nàng đây là ăn cơm thế nào vậy, mới cách nhau ba tháng, mặt đã tròn như vậy rồi. Có điều suy nghĩ một chút, cũng tốt, nàng ăn nhiều, chứng minh con trong bụng cũng khỏe mạnh, đến lúc sinh ra khẳng định cũng sẽ béo mập chắc nịch.

Hắn vươn tay muốn béo má nàng, khi sắp chạm tới lại dời đi, chỉ cầm lên một nhánh tóc nàng, đặt ở chóp mũi ngửi ngửi, thơm ngát, đúng là mùi kim ngân hoa.

Mặt hắn không tự chủ được tiến lại gần hơn chút, nhìn thấy rõ mặt nàng.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung vẫn không tỉnh, hô hấp đều đều, khóe miệng còn hơi nhếch lên, giống như đang làm mộng đẹp.

Hắn khe khẽ thở dài, sao lại ngủ sớm vậy chứ, thế nhưng cũng không chờ thêm chút nữa, hắn có nhiều lời muốn nói cũng nói không được.

Thái tử lại nhìn một lát rồi mới rời đi.

Chung ma ma trong lòng sốt ruột, giúp Phùng Liên Dung giải thích: "Chủ tử đứng ở cửa đợi thật lâu, sau đó nghĩ Điện hạ mới trở về, nhất định là còn rất nhiều chuyện cần xử lý, cũng không có phương tiện đến, chủ tử mới đi ngủ. Chủ tử thấy Điện hạ trở về, rất vui vẻ, còn ăn nhiều cơm hơn ngày thường nữa."

Thái tử nghe, cười cười.

Đợi đến ngày hôm sau, Phùng Liên Dung thức dậy, nghe nói Thái tử đã tới, gấp đến độ trách Chung ma ma sao không gọi nàng dậy.

Chung ma ma oan uổng: "Điện hạ hạ lệnh, nô tì nào dám chứ!"

Phùng Liên Dung cầm gương lên soi lại soi, chán ngán thất vọng nói: "Ma ma, cái mặt này của ta, nằm xuống ngươi biết có bao nhiêu khó coi không, vừa lớn vừa tròn, thịt đều rơi xuống..." Nàng không có biện pháp tưởng tượng bị Thái tử nhìn thấy, nhất định sẽ thấy mình xấu.

Chung ma ma vội nói: "Không có, chủ tử nói bậy nào, nếu Điện hạ cảm thấy xấu, sao có thể nhìn lâu như vậy đúng không, nhìn một cái là đi rồi."

"Ngài nhìn một hồi lâu?"

"Đúng vậy đó, một hồi lâu đâu!" Bảo Lan, Châu Lan vội vàng làm chứng.

Phùng Liên Dung thế này mới an tâm, bắt đầu lấy hai tay nhu mặt.

https://thuviensach.vn

Tới ngày thứ hai, Thái tử dùng cơm sáng xong, đợi Hoàng đế hạ triều, hắn liền đi cầu kiến.

Hoàng đế đang ngồi, như là vừa xem xong tấu chương, nhìn thấy hắn đến, cười cười nói: “Không phải bảo ngươi nghỉ ngơi à, sao giờ này lại đến đây?”

Thái tử kính cẩn nói: “Nhi thần có một việc muốn hỏi phụ hoàng một chút.”

Hoàng đế tùy ý nói: “Ngươi hỏi đi.”

Thái tử liền nói: “Nghe nói khi Hoàng tổ phụ bị bệnh nằm trên giường, liền bảo phụ hoàng làm suy yếu thế lực của các phiên vương, sau khi phụ hoàng đăng cơ cũng nghe theo, chỉ là nhi thần khó hiểu vì sao phụ hoàng không làm đến cùng? Hiện Lệ vương, Hoài vương, Tấn vương, Ngụy vương vẫn không đổi động, tuy có Tri phủ, nhưng Tri phủ cũng nghe theo lệnh họ, không thua gì một tiểu quốc.”

Hoàng đế giật mình, ngón tay gõ gõ mặt bàn nói: “Sao ngươi lại hỏi chuyện này?”

“Nhi thần đi Hoa Tân, hơi có nghi ngờ.”

Hoàng đế à một tiếng, trầm ngâm nửa khắc sau nói: “Xung quanh đó thường có ngoại di quấy nhiễu biên giới, trẫm là muốn lấy bách biến ứng vạn biến, hiện nay tứ vương coi như an phận, cần gì vẽ vời thêm chuyện.”

Thái tử khẽ nhíu mày.

Hắn nghĩ nghĩ nói: “Có ngoại di, sao không phái đại tướng đến tọa trấn?”

https://thuviensach.vn

Hoàng đế nói: “Đây cũng là một phiền toái, hiện giờ trong triều Đại tướng có thể trọng dụng cũng không có mấy người. Ông ta nói xong liền có chút không kiên nhẫn, “Chuyện này trẫm đã cân nhắc qua, bây giờ còn chưa phải lúc, Hữu Đường, ngươi còn phải học Đại thần trong triều nhiều, chuyện này không phải một sớm một chiều là có thể hiểu rõ.”

Thái tử thấy thế, tự biết không thể nhiều lời, chỉ đành ứng một tiếng liền cáo lui.

Hắn đi ra cửa điện, nhìn bầu trời trên cao, khẽ thở dài một hơi.

Thật ra hắn biết phụ hoàng băn khoăn, có điều cứ tiếp tục nuông chiều như vậy, chung quy có một ngày, đuôi to khó vẫy, sẽ nuôi ra mầm tai họa. Đáng tiếc, chuyện này hắn cũng không thể thương lượng với Hoàng thái hậu, ai bảo Hoài vương là nhi tử bà yêu thương nhất đây?

Nếu hắn nói, Hoàng thái hậu sẽ nói hắn đa nghi, dù sao Hoài vương không có dị động gì.

Thái tử tâm sự nặng nề.

Nghiêm Chính cũng thay hắn lo lắng.

Bây giờ Hoàng thượng mỗi một chuyện xử lý không tốt, tương lai chính là một cục diện rối rắm, còn không phải cần Thái tử đi thu thập!

Thái tử chậm rãi đi ra ngoài.

Mới ra ngoài cửa liền thấy hai tiểu hoàng môn bê một chồng gì đó, vội vã từ đối diện đi đến.

Thấy hai người này có chút lén lút, hắn không khỏi hỏi: “Này đó là cái gì?”

https://thuviensach.vn

Tiểu hoàng môn thấy Thái tử đặt câu hỏi, không đáp không được, cúi đầu trả lời: “Là tranh thư pháp Hoàng thượng muốn xem.”

Thái tử sao có thể không biết sở thích của Hoàng đế, Hoàng đế đặc biệt thích sưu tầm tranh của danh gia các đời, cùng với bảng chữ mẫu thư pháp, một cái là là cũ, nhưng mà, những cuộn tranh này, mặc kệ là giấy Tuyên thành hay là vải bọc bên ngoài, thấy thế nào cũng đều rất mới, hắn liền có chút khó hiểu.

Trong đó có một hoàng môn chột dạ, tay run lên, một cuộn tranh phía trên bịch cái rơi xuống dưới, vừa vặn lăn đến chân Thái tử.

Thái tử vốn khó hiểu, nhặt lên mở ra, mặt lập tức đỏ lên, hắn cuộn cuốn tranh thả lại trong tay hoàng môn, hoàng môn này sợ tới mức thân mình cứng đờ.

Thái tử không nói một câu, phất tay áo liền đi.

Nghiêm Chính và Hoàng Ích Tam âm thầm nghĩ, nhất định là tranh bẩn gì đó, bằng không sao Thái tử có vẻ mặt này?

Không nghĩ tới, Hoàng thượng từng tuổi này, còn yêu thích cái này a!

Nghiêm Chính đột nhiên nghĩ đến một việc, sắc mặt lập tức cổ quái.

Hoàng Ích Tam liếc mắt nhìn hắn, muốn hỏi, nhưng lúc này không có thời gian, chỉ phải ngậm miệng.

Thái tử một đường bước nhanh, một hồi lâu, cảm xúc buồn bực xấu hổ mới tiêu tán.

Nghiem Chính và Hoàng Ích Tam theo ở phía sau, chạy đến thở hổn hển.

https://thuviensach.vn

Thái tử dừng bước, quay đầu trách mắng: “Ngay cả cái đường cũng đi không nổi, ngày thường ăn cơm đều chạy đi đâu hết rồi? Bắt đầu từ sáng mai, dậy sớm chạy 10 vòng quanh Đông cung!”

Nghiêm Chính, Hoàng Ích Tam mặt tái đi.

Đông cung này cũng không phải một tòa cung điện đâu, trừ chính điện, bên cạnh còn có Phù Ngọc điện, Vọng Hà điện, còn có Xuân Huy các, Giáng Vân các, ngoài ra còn có 4 tòa cung điện khác, phạm vi rất lớn, chạy 10 vòng không phải mệt đến nằm sấp xuống à?

Nhưng bọn họ hoàn toàn không dám nói ra.

Dù sao Hoàng thượng là phụ thân của Thái tử, Thái tử vô ý phát hiện ra đam mê của Hoàng thượng, trong lòng khẳng định không tốt, nô tài như bọn họ tự nhiên gặp phải cảnh khốn cùng.

Hai người thấp giọng nói dạ.

Thái tử hừ một tiếng, đi về phía trước, nhưng lúc này hắn cũng không dậy nổi tinh thần đi làm những chuyện khác.

Hoàng Ích Tam thấy vậy nói: “Bằng không Điện hạ đi Phù Ngọc điện xem Phùng quý nhân?”

Thái tử nghĩ đến Phùng Liên Dung, tâm tình tốt hơn chút, lập tức đi.

Hoàng Ích Tam hạ giọng hỏi Nghiêm Chính: “Ngươi nói thật đi, vừa rồi rốt cuộc nghĩ đến cái gì vậy?”

Hai tiểu hoàng môn bọn họ cùng nhau tiến vào, cùng nhau hầu hạ Thái tử, giống như huynh đệ, không ai giấu nhau cái gì.

Nghiêm Chính ngẩng đầu nhìn Thái tử, mắt thấy hắn đi rất nhanh, mới nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng còn ăn thuốc nữa, ngươi nói xem, tuổi này

https://thuviensach.vn

rồi có chịu được không, nhưng chuyện này ta không dám nói với Điện hạ, Điện hạ không giận sôi lên mới lạ. Lại nói, chúng ta chắc không phải chạy 20 vòng thật đấy chứ?”

Hoàng Ích Tam vội gật đầu: “Không phải chuyện lớn gì, ăn thì ăn, còn có thái y mà.”

Hắn thầm nghĩ, ăn nhiều cái này, chết sớm một chút không phải chuyện tốt à, dù sao không cần nói cho Thái tử, khiến hắn quan tâm chuyện này.

Hai người nhìn nhau gật đầu, chạy nhanh đi về phía trước.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Chủ Động

List truyện ngắn hoàn + Ebook. Click vào.

List truyện ngôn tình chưa hoàn.

List truyện cổ đại hoàn + Ebook. Click vào.

List truyện sủng hoàn + Ebook. Click vào.

[Trùng sinh] Sủng phi - Cửu Lam

Tạo đề tài mới Trả lời đề tài Trang 49/66

[327 bài]

Chuyển đến trang 1 ... 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52 ... 66

In kết quả Đề tài trước | Bài chưa đọc đầu tiên | Đề tài tiếp theo

Sủng phi - Cửu Lam

Có bài mới 09.06.2015, 15:38

Hình đại diện của thành viên

loveoftheworld

Cựu Editor

https://thuviensach.vn

Cựu Editor

Ngày tham gia: 26.02.2014, 18:57

Tuổi: 20 Nữ

Bài viết: 732

Được thanks: 8327 lần

Điểm: 6.35

Tài sản riêng:

Có bài mới Re: [Trùng sinh] Sủng phi - Cửu Lam

OE, HE, BE, SE là kết thúc của một câu chuyện.

OE: open ending = kết thúc mở.

HE: happy ending = kết hạnh phúc.

BE: bad ending = kết tồi tệ.

SE: sad ending = kết buồn.

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

Có bài mới 10.06.2015, 10:03

Hình đại diện của thành viên

nguyenphuonghue

Thủ quỹ

https://thuviensach.vn

Thủ quỹ

Ngày tham gia: 17.03.2015, 09:46

Bài viết: 79

Được thanks: 63 lần

Điểm: 0.75

Có bài mới Re: [Trùng sinh] Sủng phi - Cửu Lam - Điểm: 1

:love2: cam loveo nhieu nha, hi hi,

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

1 thành viên đã gởi lời cảm ơn nguyenphuonghue về bài viết trên: loveoftheworld

Có bài mới 10.06.2015, 14:58

Hình đại diện của thành viên

OaOa

Tổ trưởng

Tổ trưởng

Ngày tham gia: 29.05.2015, 03:16

Tuổi: 22 Nữ

Bài viết: 36

https://thuviensach.vn

Được thanks: 28 lần

Điểm: 1.36

Có bài mới Re: [Trùng sinh] Sủng phi - Cửu Lam - Điểm: 1

thank loveoftheworld nhiều.

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

1 thành viên đã gởi lời cảm ơn OaOa về bài viết trên: loveoftheworld

Có bài mới 10.06.2015, 22:54

Hình đại diện của thành viên

loveoftheworld

Cựu Editor

Cựu Editor

Ngày tham gia: 26.02.2014, 18:57

Tuổi: 20 Nữ

Bài viết: 732

Được thanks: 8327 lần

Điểm: 6.35

Tài sản riêng:

Có bài mới Re: [Trùng sinh] Sủng phi - Cửu Lam - Điểm: 12

https://thuviensach.vn

Huhu, giờ mới edit xong. 00h50. Hôm nay mình post 3c của 3 truyện, chủ nhật mới có chương mới nữa nhé. ^^

Chương 25. Chủ động.

Editor: Linh

Lúc này Phùng Liên Dung vẫn chưa ngủ, nàng còn đang vì chuyện hôm qua mà hối hận, buổi chiều liền mệt mỏi, cũng không đi nghỉ tạm, kết quả chờ được hắn đến đây.

Nàng cao hứng, cười đến còn ngọt hơn đường, đứng ở đối diện hắn, tỉ mỉ đánh giá gương mặt hắn.

“Không có gầy đi.” Nàng vui mừng.

Người cũng vẫn như vậy, mặc một cái áo dài màu lam, giống như thanh trúc dưới ánh trắng, làm người vừa thấy liền tim đập thình thịch.

Thái tử thấy nàng vẫn là bộ dáng si dại, hừ một tiếng nói: “Hôm qua sao lại đi ngủ? Nàng biết ta sẽ không đến?”

Đúng là giọng điệu hưng sư vấn tội.

Phùng Liên Dung vội nói: “Sớm biết Điện hạ sẽ tới, thiếp thân dù buồn ngủ muốn chết, cũng sẽ chờ! Chỉ là thiếp thân thấy Điện hạ mới về Kinh, chắc là có rất nhiều điều muốn cùng Hoàng thượng nói, cho nên thiếp thân...”

Nàng càng nói càng cảm thấy chột dạ.

Mặc dù có lẽ hắn sẽ không đến, nàng cũng nên chờ một chút a, sao bản thân lại đi ngủ?

https://thuviensach.vn

Nàng vụng trộm giương mắt nhìn Thái tử, thấy hắn đang nhìn chăm chú vào bản thân, ánh mắt có chút kỳ quái, Phùng Liên Dung trong lòng nhảy dựng, giao đãi nói: “Thiếp thân được Hoàng thượng thưởng, biết Điện hạ vẫn nhớ đến thiếp thân, vậy nên cả người đều thoải mái, ăn uống no đủ, buồn ngủ quá không chịu được, liền, liền ngủ.”

Thái tử nghe được xùy một tiếng cười lên.

Đây mới là lời nói thật.

Hắn tiến lên phía trước một bước, ôm nàng vào trong ngực, sờ giống như sờ mèo con: “Giờ thì vui mừng rồi hả? Không gặp ta, nàng cũng có thể thỏa mãn? Nàng cũng ngủ được?”

Phùng Liên Dung nói: “Có thai rất dễ buồn ngủ, hơn nữa, làm sao có thể không gặp Điện hạ đây, sớm muộn mà thôi.” Lại duỗi tay ôm lấy eo hắn, cao thấp vuốt, cảm giác được thân thể hắn rắn chắc, nàng an tâm hơn, vùi đầu vào lòng hắn, nhẹ giọng nỉ non nói: “Dù sao trước sau gì Điện hạ cũng sẽ tới.”

Đúng vậy, hắn nhất định sẽ đến, nàng không cần phải gấp gáp.

Chính là hắn không đến, nàng cũng không hắn là sẽ gấp gáp.

Thái tử nghe vậy, trong lòng lại có chút chua, vốn cô nương bình thường gả vào phu gia (nhà chồng), ly biệt ba tháng, sao có thể không muốn gặp đây, chưa nói còn đang có thai con của hai người, nhưng là nàng chỉ có thể chờ hắn đến.

Thái tử thở dài, ôm nàng ngồi xuống: “Về sau muốn gặp ta, bảo Lý Thiện Bình bọn họ đến truyền lời là được.”

Phùng Liên Dung giật mình nói: “Chuyện này có thể sao?”

https://thuviensach.vn

“Có cái gì mà không thể, nàng chính là nương của con ta.” Hắn cúi đầu muốn nhìn bụng nàng, kết quả đập vào mắt là một bộ ngực cao ngất, căng quá đỗi.

To hơn trong trí nhớ không ít, ánh mắt Thái tử bị định trụ rồi.

Bị người nhìn nơi đó, Phùng Liên Dung mặt hết xanh lại đỏ, kéo kéo váy áo nói: “Áo mới làm đều rất lớn, nên thiếp thân vẫn mặc quần áo cũ, có chút nhỏ.”

Quần áo mới không phải không có, Thái tử đã chuẩn bị tốt cho nàng, có điều lại không lộ rõ vóc người, vốn là chờ bụng to sẽ mặc. Nhưng nàng muốn gặp Thái tử, tự nhiên muốn mặc xinh đẹp, nhưng quần áo lại có vẻ không quá vừa người, bản thân nàng mặc cũng bị chật có chút khó chịu.

“Rất tốt.” Thái tử lại nhìn một chút, không khỏi có chút tâm ý viên mã.

Phùng Liên Dung cúi đầu, đột nhiên cũng không biết nói cái gì, chỉ cảm thấy trong thân thể rục rịch, cả người bắt đầu khẩn trương, hô hấp cũng nặng hơn một chút.

Thái tử nghe thấy, tim cũng đập nhanh hơn, nâng cằm nàng lên, liền hướng đôi môi màu hồng đào của nàng ép xuống.

Hai người rất lâu rồi chưa tiếp xúc như vậy, trái tim cả hai đều run rẩy.

Cả người Phùng Liên Dung lập tức mềm nhũn, chỉ biết gắt gao túm chặt lấy hắn, giống như không ôm, người sẽ bị rơi xuống vậy.

Tràng diện này không khỏi quá hương diễm.

Nhóm cung nhân đều thối lui.

Thái tử hôn một lát liền thấy cả người khô nóng, hận không thể ăn hết người trong lòng, có điều ở chỗ này không thích hợp, hơn nữa, hắn cũng

https://thuviensach.vn

không biết Phùng Liên Dung bây giờ có thể cùng phòng hay không, vạn nhất thương tổn đến con cũng không tốt lắm.

Hắn chậm rãi buông nàng ra.

Phùng Liên Dung còn đang nhắm mắt, vẻ mặt đắm chìm vào.

Hắn vỗ vỗ mặt nàng, trêu ghẹo: “Đang ngủ à?”

Loại thời điểm này sao có thể ngủ, Phùng Liên Dung che mặt, nhỏ giọng nói: “Buổi tối, Điện hạ có muốn thiếp thân hay không?”

Nàng khó chịu cực kỳ, đã nghĩ muốn hắn tiến vào mình, ba tháng này, nhớ hắn, cũng nhớ cái khác.

Thái tử nghe nàng nói vậy, sắc mặt khẽ biến thành hồng, ho khan một tiếng nói: “Nàng nói nàng...” Nhưng mắt thấy ánh mắt đầy chờ đợi của nàng, gương mặt lại kiều diễm như hoa, hắn sửa lời nói, “Để ta hỏi Chu thái y trước đã.”

Phùng Liên Dung mừng rỡ, liên tục hôn mấy cái lên môi hắn.

Lúc này Thái tử nghiêm túc hỏi chuyện về đứa nhỏ.

Phùng Liên Dung nói: “Còn chưa có động tĩnh gì, mới 4 tháng, nghe nói khi 5, 6 tháng sẽ đá bụng.”

Thái tử tò mò: “Đá, nhất định phải nói với ta!”

Phùng Liên Dung gật đầu, lại nói: “Bây giờ ngày nào thiếp thân cũng xem sách dạy đánh cờ, còn đọc lên cho hắn nghe nữa, về sau đứa nhỏ này chơi cờ khẳng định rất lợi hại.”

Thái tử buồn cười: “Bản thân nàng học đến đâu rồi? Đừng nhờ vào đứa nhỏ đến thắng ta.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung không phục: “Thiếp lợi hại hơn một chút rồi.”

Thái tử ồ một tiếng, gọi người đến bày bàn cờ.

Hai người hạ mấy bàn, Phùng Liên Dung thua tất, tức giận nhìn Thái tử.

Thái tử chỉ cười, cuối cùng nói: “Nhường nàng, nàng lại mất hứng, bản thân từ từ suy nghĩ.”

Phùng Liên Dung hừ một tiếng, vuốt bụng nói: “Đứa nhỏ, con không chịu thua kém chút cho nương, về sau thắng cha con, biết không?”

Thái tử xem thường: “Không tiền đồ, quả nhiên chỉ dựa vào đứa nhỏ.”

“Dựa vào hắn, hắn chính là thịt tim gan của thiếp mà.” Phùng Liên Dung cười hì hì, lại cảm thán, “Đáng tiếc Chu thái y không nói với thiếp rốt cuộc là nam hay nữ, luôn nói, nói không chính xác.”

“Chờ sinh ra tự nhiên sẽ biết.” Thái tử xoa xoa đầu nàng, trong lòng hắn có sổ, có điều Chu thái y nói cũng không xác định, nhưng hắn không có suy nghĩ gì, là nam hay nữ đều giống nhau, cũng không phải chỉ sinh một đứa, nam nữ song toàn mới tốt.

Hắn đứng lên: “Ta đến đây cũng được một lát rồi, nàng mệt mỏi, mau đi nghỉ ngơi đi.”

Thật ra Phùng Liên Dung không sao cả, nàng chỉ muốn dính vào trên người hắn, có điều Thái tử nói như vậy, nàng cũng sẽ không thể nói ra, chỉ ngoan ngoãn gật đầu.

Thái tử đi rồi.

Phùng Liên Dung ngồi một lát, lại có chút nghĩ mà sợ, nói với Chung ma ma : “Vừa rồi ta nói như vậy Điện hạ có tức giận hay không?”

https://thuviensach.vn

Nàng chủ động muốn thị tẩm đó.

Bây giờ ngẫm lại, bản thân có chút da mặt dày, nào có thích hợp nói như vậy.

Chung ma ma cười nói: “Sẽ không, nếu tức giận sao có thể cùng chủ tử nói nhiều như vậy đây, chủ tử làm tốt lắm, nên như vậy thì phải như vậy đúng không, Điện hạ cũng là nam nhân, mà nam nhân ấy, khắp thiên hạ đều không khác nhau lắm.”

Phùng Liên Dung nhíu nhíu mày, lại lắc đầu: “Vừa rồi cũng là ta liều lĩnh.”

Quan trọng là nàng rất nhớ hắn, có câu một ngày không gặp như cách 3 năm, ba tháng này dài y như ba năm vậy, nàng khó lòng kìm nổi đưa ra yêu cầu này, về sau tự nhiên sẽ không.

Lại nói Thái tử trở lại chính điện, lát sau liền phái người đến hỏi Chu thái y, chuyện Phùng Liên Dung có thể cùng phòng hay không.

Ánh mắt của Chu thái y, Hoàng Ích Tam cũng không tốt nói cho Thái tử.

Dựa theo ý của Chu thái y, Thái tử cũng không phải chỉ có một quý nhân là Phùng quý nhân, trừ bỏ Thái tử phi, còn có 4 quý nhân khác mà, sao thế nào cũng phải Phùng quý nhân, không phải là đang có thai sao, làm càn!

Ý của Chu thái y chính là như vậy.

Nhưng Hoàng Ích Tam không dám nói a, vẫn chịu đựng ánh mắt của Chu thái y, quấn lấy hỏi rõ ràng.

Chu thái y đành nói chậm một chút là có thể, không cần quá mạnh, còn nói mấy tư thế.

https://thuviensach.vn

Hoàng Ích Tam mặt đỏ bừng chạy về đến nơi, tố khổ với Nghiêm Chính: “Lần tới đổi ngươi đi hỏi.”

Nghiêm Chính: .....

Hoàng Ích Tam đi nói cho Thái tử, Thái tử nhịn mấy ngày, buổi tối liền tiếp Phùng Liên Dung đến chính điện.

Hai người chậm rãi, chậm rãi hầm cả đêm.

Thái tử mới phát hiện, đây quả thực là một chuyện không dễ chơi.

Thỏa mãn thì thỏa mãn, nhưng lại mài người đến độ cả người không còn khí lực.

Hai người tẩy rửa xong, Phùng Liên Dung xấu hổ, cảm thấy mệt Thái tử, ăn năn nói: “Chỉ lần này thôi, sau này thiếp thân vẫn nên dưỡng thai cho thật tốt.”

Thái tử lại nhớ lại bộ dáng của nàng vừa rồi, trêu chọc nói: “Sau này còn nhiều hơn ba tháng đấy, nàng nhịn được.”

Phùng Liên Dung đỏ mặt, nhịn không được cũng phải nhịn a.

Nàng bây giờ đã không thể hầu hạ tốt hắn, đừng nói sau này bụng còn to lên.

Thái tử nói: “Sau này nói tiếp, ngủ đi.”

Hai người ôm liền ngủ.

Kết quả nàng nhanh chóng đi vào giấc ngủ, Thái tử thì không vậy, ngủ ngủ, lại nghĩ, bản thân nửa đêm có đụng vào bụng Phùng Liên Dung không, hoặc là xoay người đụng vào nàng, Thái tử hối hận, hai người hắn là không nên ngủ chung mà!

https://thuviensach.vn

Nhưng là cúi đầu nhìn Phùng Liên Dung, nàng rúc vào trong ngực hắn, ngủ miễn bàn có bao nhiêu ngon.

Thái tử không đành lòng đánh thức nàng, chỉ phải tự mình lo lắng đề phòng cả đêm.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Triệu Kiến

Buổi sáng lúc Phùng Liên Dung Dung tỉnh lại, phá lệ phát hiện Thái tử vậy mà vẫn đang ngủ.

Nếu là trước kia, lần nào không phải là Thái tử tỉnh trước.

Xưa nay hắn luôn tự hạn chế, gần như mỗi ngày đến giờ không cần cung nhân gọi, bản thân liền tự dậy, nhưng hôm nay, hắn nhắm mắt lại ngủ thật sự say.

Phùng Liên Dung cao hứng nghiêng thân mình, chăm chú nhìn hắn.

Thái tử sắc mặt bình yên, không có thần thái phấn khởi của người trẻ tuổi ngày thường, cũng không có lạnh lùng uy nghiêm như trở thành đế vương tương lai, hắn chỉ yên tĩnh ngủ, không biết buồn vui, không có đề phòng gì nằm bên cạnh nàng, khoảng cách gần như vậy.

Phùng Liên Dung càng xem càng thích, chỉ cảm thấy bản thân sống lại một lần, thật sự là ông trời rủ lòng thương xót, nàng cũng nên cố gắng mỗi ngày thắp hương bái phật? Không cầu gì khác, chỉ cầu mỗi tháng có một lần như vậy, nàng có thể tỉnh lại ở bên cạnh Thái tử là được rồi.

Cũng không biết bao lâu trôi qua Thái tử mới tỉnh, mở mắt liền nhìn thấy Phùng Liên Dung bộ dạng si ngốc nhìn mình.

“Sáng sớm đã ngây ngốc.” Thái tử sờ sờ đầu nàng, “Nói đi, nhìn đã bao lâu?”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung nói: “Cũng không bao lâu, đã nghĩ được nhìn như vậy mãi.”

Thái tử buồn cười: “Nhìn không chán?”

“Không chán.” Phùng Liên Dung lắc đầu, cười nói: “Nếu con sinh ra giống Điện hạ như đúc thì tốt rồi, như vậy là thiếp thân có thể ngày ngày nhìn hắn.”

Thái tử nhíu mày: “Ý là, có đứa nhỏ sẽ không cần ta, đúng không?”

Phùng Liên Dung: ... .

Nàng phát hiện chính mình nói sai rồi, nhưng lại thu lại không được, gương mặt rối rắm thành một nùi.

Thái tử phì nở nụ cười: “Ngốc, ta còn cùng con của chính mình ghen hay sao?” Một phen ôm chầm lấy nàng, xoa gò má mập mạp hỏi, “Buổi sáng ăn cái gì, đã nghĩ tốt chưa?” Vừa nói xong, còn ngáp hai cái.

Phùng Liên Dung giật mình: “Điện hạ ngủ không ngon à?”

Thái tử nghĩ ngủ ngon thế nào được, tay chân cũng không dám lộn xộn, hắn ra vẻ nghiêm túc nói: “Trước khi nàng sinh con ra, không cho ở lại nơi này nữa!”

Sau này hắn còn muốn nghe giảng bài đấy, thế này làm sao được, lại nói cũng không an toàn.

Phùng Liên Dung buồn bực, vừa rồi nàng còn tưởng cầu thần tiên, về sau mỗi tháng có thể có một lần, kết quả mấy tháng cũng không cho ngủ ở đây.

Có điều nghĩ lại, lúc trước hắn còn ôn nhu lưu luyến bế nàng đã đêm, bây giờ lại không cho, nhất định là có nguyên nhân. Phùng Liên Dung đột

https://thuviensach.vn

nhiên cười tươi như hoa, nghiêng đầu hướng vào trong lòng Thái tử cọ cọ: "Điện hạ thực đau thiếp thân, thiếp thân nhất định sẽ dưỡng tốt thai."

Khóe miệng Thái tử giật giật: "Ai thương nàng chứ?"

Phùng Liên Dung chỉ cười.

Đều vì nàng mà ngủ không ngon, không thương là cái gì.

Thái tử bị nàng nhìn, mặt thế nhưng đỏ lên, ho khan một tiếng nói: "Đứng dậy đi, còn lười!"

Phùng Liên Dung liền cười tủm tỉm ngồi dậy mặc quần áo, nhìn thấy Thái tử cũng dậy, lại vui vẻ lấy áo lót cho hắn, tự tay buộc vào cho hắn, phủ thêm áo dài, lại thu thập xong cho bản thân, hai người mới đi ra ngoài dùng đồ ăn sáng.

Chờ nàng về đến điện Phù Ngọc đã là giờ tỵ, Chung ma ma kéo tay nàng nhìn từ trên xuống dưới, tuy rằng bà vui khi Phùng Liên Dung được sủng ái, nhưng vẫn lo lắng cho đứa nhỏ trong bụng nàng.

"Không xảy ra chuyện gì chứ?" Bà khẩn trương hỏi.

Phùng Liên Dung sờ sờ bụng, cười xán lạn: "Rất tốt."

Nàng rất muốn đem chuyện Thái tử vì lo lắng cho nàng ngủ không ngon nói cho Chung ma ma, cuối cùng vẫn đánh mất ý niệm này, loại chuyện này, bản thân đặt ở trong lòng vui mừng là được, không chừng truyền ra ngoài thì không tốt rồi.

Chung ma ma hai tay tạo thành chữ thập, miệng lẩm bẩm bái ông trời.

Chuyện này Thái tử phi tự nhiên không thể không biết, cho nên sáng sớm thức dậy, lòng buồn bực cực kỳ.

https://thuviensach.vn

Thái tử ở ngoài hơn ba tháng, bên người không mang nữ nhân, theo lý thuyết hắn là nghỉ nhiều ở chỗ này của nàng ta, kết quả mới mấy buổi tối liền gặp quý nhân, hơn nữa triệu ai thị tẩm không tốt, thế như triệu Phùng Liên Dung, nàng còn đang có thai đấy.

Có nhất định phải như vậy sao?

Thái tử phi hận nghiến răng nghiến lợi, có điều không thể phạt Phùng Liên Dung ngay lúc này, nàng đang có thai, cũng chỉ phải nuốt cục tức này xuống.

Lý ma ma khuyên giải nói: “Nương nương ngàn vạn lần đừng cùng Thái tử đấu khí, lần này Ddienj hạ trở về, cùng nương nương không phải rất tốt sao. Chu thái y cũng nói, trong khoảng thời gian này ngài điều dưỡng rất có hiệu quả, bây giờ thân thể cũng tốt hơn trước kia rất nhiều, vậy nên nương nương à, ngài nhất định nhịn được, đời người còn dài mà, đúng không? Nương nương đứng vững rồi, chuyện gì cũng dễ nói.”

Muốn nói Phùng Liên Dung, nàng cũng có chỗ để hâm mộ, thì phải là nàng có thai rồi!

Thái tử phi hung hăng nhắm chặt mắt, chậm rãi thở ra một hơi nói: “Ta nghe ma ma.” Nàng ta gọi cung nhân đến, “Đem châu ngọc vải vóc Điện hạ mang từ Hoa Tân về lấy một ít đưa cho 5 vị quý nhân đi.”

Lý ma ma vui mừng nở nụ cười, đúng vậy a, lúc này còn phải độ lượng nữa.

Thái tử phi lại thêm một câu: “Lấy đồ tốt ra, đưa hết cho Phùng quý nhân.”

Nàng ta ánh mắt lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

Phùng quý nhân được sủng ái, quý nhân khác chắc chắn không chịu phục!

Mấy thứ này rất nhanh đã được đưa đến điện Phù Ngọc.

Hoa Tân dồi dào, lại có nhiều dãy núi, ngọc thạch là cực có tiếng, nhất là ngọc Dương Chi, bên trong đống đó có hai loại ngọc Dương Chi, một đôi vòng ngọc, một bó hoa phù dung làm đồ trang trí, tỉ lệ đều phi thường tốt, trừ những thứ này, còn có 18 thất vải, tơ lụa, cái gì cũng có, xuân hạ thu đông đầy đủ.

Chung ma ma há to miệng, bà không thể được là Thái tử phi thưởng xuống, dù sao Phùng Liên Dung có thai còn đi thị tẩm, không phạt là tốt lắm rồi, thế nhưng còn thưởng cho đồ vật.

Nhưng cung nhân cũng không thể nói bậy, vậy nhất định là thật.

Phùng Liên Dung kiểm tra những thứ này, cũng cảm thấy bỏng tay.

Nhưng nàng đoán được, Thái tử phi làm như vậy, hơn phân nửa là bởi vì bản thân nàng ta, làm cho Thái tử thêm mấy phần kính trọng. Phùng Liên Dung sẽ không ngốc cảm thấy Thái tử phi thật lòng bao dung mình, trên thực tế, đây cũng là ép buộc làm khó người khác. Trên đời này, không có nữ nhân nào thật lòng nguyện ý cùng nhau chung trượng phu.

Phùng Liên Dung biết rõ điểm này, nhưng nàng cũng không thể làm được gì.

Có đôi khi, vận mệnh là trốn không thoát, chỉ có thể tới đâu biết tới đó.

“Ma ma, ta dùng vải này làm cho Điện hạ mấy bộ áo lót được không?” Nàng nhìn qua, cầm lên một thất la bố màu trắng, vải này sờ lên mềm trơn mịn, làm áo lót nhất định thoải mái.

https://thuviensach.vn

Nàng không biết hồi báo Thái tử sủng ái thế nào, nghĩ đến tự mình làm chút quần áo, chắc là có thể.

Chung ma ma cười nói: “Sao chủ luôn nghĩ mấy chuyện này nhỉ, nô tì đã nói rồi, Điện hạ không thiếu gì cả, chủ tử chỉ cần hầu hạ tốt là được. Chủ tử nghĩ xem, người ở đây làm nội y, ngày nào đó Điện hạ mặc, vừa lúc bị nương nương nhìn thấy thì sao?”

Thái tử cái gì mà không có, quần áo càng không đếm được, mỗi ngày đổi một bộ, cần gì thế nào cũng phải làm một bộ, bị phát hiện sẽ bị người hận.

Phùng Liên Dung thở dài.

Chung ma ma nói cũng có đạo lý.

Nàng chỉ chỉ thất vải: “Vậy dùng cái này làm cho ta mấy bộ đi.”

Chung ma ma nói: “Nhiều như vậy, chủ tử chọn thêm đi, dù sao nhận cũng đã nhận, liền thoải mái lấy làm đi, chờ đến khi đứa nhỏ được sinh ra, lại có thật nhiều quần áo xinh đẹp mặc.”

Phùng Liên Dung nghĩ thấy cũng đúng, vô cùng cao hứng chọn ra mấy thất, một bên nói: “Điện hạ giống như rất thích màu lục, màu đỏ quả hạnh, mấy màu đó tươi mới, cũng đẹp nữa, có sinh khí như mùa xuân vậy, ta làm nhiều thêm mấy cái đi. Còn có cái này, làm áo lót, tất cả đều là màu trắng thì đơn điệu quá, có chút màu sắc và hoa văn cũng rất đẹp.

Chung ma ma kêu Ngân Quế nhớ kỹ.

Phùng Liên Dung thấy cũng sắp bắt đầu vào đông, lại chỉ một chút vải có màu sắc tiên diễm làm áo choàng, chọn xong rồi mới ngồi xuống ăn điểm tâm, uống mấy ngụm canh ngọt.

https://thuviensach.vn

Từ sau khi có thai, nơi này của nàng chưa bao giờ hết đồ ăn, đa dạng cũng nhiều, mỗi ngày đều không lặp lại, Vương đầu bếp sợ nàng ăn ngán.

Chung ma ma lại tiến lại cười nói: “Nếu chủ tử thật muốn làm cho Điện hạ, không ngại nhiều nghĩ xem Điện hạ thích cái gì, chủ tử hạ nhiều công phu chút, dù sao mỗi ngày cũng đều nhàn rỗi mà.”

Phùng Liên Dung ừ một tiếng, chống má suy nghĩ nửa ngày, qua một lát liền đi vào phòng trong.

Chung ma ma đứng ở cửa, chỉ thấy nàng vẻ mặt chuyên chú dùng biện pháp bà dạy nhu ngực.

Chung ma ma kém chút cười ra tiếng, sợ Phùng Liên Dung phát hiện sẽ thẹn thùng, vội vàng đi rồi.

Lúc này Thái tử đang ở nội thất đọc sách, Hoàng thái hậu bỗng phái người đến mời hắn qua đó.

Lúc đó Thái tử cũng có chút khó hiểu.

Tuy rằng hắn và Hoàng thái hậu cảm tình không tệ, nhưng Hoàng thái hậu rất ít khi gọi hắn qua, trừ khi chủ động thỉnh an, hoặc có đại sự cần thương lượng. Tuy hắn không biết rõ là chuyện gì, nhưng có dự cảm là chuyện về Phùng Liên Dung.

Hắn chỉnh chỉnh áo dài màu đen, đi về phía Thọ Khang cung.

Hoàng thái hậu cười vẫy tay nói: “Qua đây ngồi đi, tổ tôn chúng ta hai ba tháng không thấy, có nhiều lời còn chưa nói đâu.”

Thái tử đi qua ngồi xuống.

Hai người nhàn thoại một lát, Hoàng thái hậu nhìn ra được Thái tử biết bà muốn nói gì, lập tức cũng không lại quanh co, hỏi: “Nghe nó hôm qua

https://thuviensach.vn

ngươi triệu Phùng quý nhân thị tẩm?”

“Vâng.” Thái tử sắc mặt rất tự nhiên, không biết là có gì không đúng.

“Nàng còn đang có thai mà.” Hoàng thái hậu nhíu mày, “Ngươi mới trở về, chỉ ở chỗ Thái tử phi nghỉ mấy tối liền triệu quý nhân, ngươi nói chuyện này có thích hợp hay không?”

Thái tử nghĩ, hắn vốn tối ngày thứ hai đã muốn triệu Phùng quý nhân thị tẩm đấy, sau này còn không phải nhịn mấy ngày, chỉ vì chuyện này.

Hắn mỉm cười trả lời: “Phùng quý nhân vì tôn nhi khai chi tán diệp, lại cùng tôn nhi tách ra lâu như vậy, hơn nữa cũng đã qua mấy tối, tôn nhi cảm thấy gặp một lần cũng không quá đáng, đừng nói nàng còn lập một công.”

Hoàng thái hậu nghe xong, cầm lấy trà uống, bĩu môi một cái nói: “Ta chỉ nhắc nhở ngươi vậy thôi, Hữu Đường, phụ hoàng ngươi sủng ái Hồ quý phi, Đại thần trong triều ào ào phản đối, ngươi phải lấy đó làm cảnh giới.”

Lúc này Thái tử không có lại phản bác, vuốt cằm nói: “Tôn nhi hiểu rõ, cũng luôn luôn ghi khắc đại ân của Hoàng tổ mẫu.”

Trên chuyện này, hắn sẽ không ngỗ nghịch Hoàng thái hậu, tuy rằng trong lòng hắn hiểu rõ, các đại thần chính là vì chuyện lập Thái tử mà cùng Hoàng đế sinh ra tranh chấp. Nếu Thái tử sớm lập, lại không động được căn cơ của Hoàng hậu, Hoàng đế muốn sủng vị phi tử nào, nơi nào đến phiên các đại thần can thiệp? (Đây là nam 9 đang nghĩ nếu anh ấy là Hoàng đế, không phải đang nói Hoàng thượng của hiện tại)

Chỉ là hiện nay hắn chỉ là Thái tử, đề tài này sẽ không dễ nói.

Hoàng thái hậu thấy hắn thái độ cung kính, cười một cái nói: “Ngươi từ nhỏ đã chưa từng làm ta phải lo lắng, giờ có con rồi, ta biết ngươi cao hứng. Phùng quý nhân cũng có phúc khí, nhanh như vậy liền có thai, chờ nàng

https://thuviensach.vn

sinh xong, tất nhiên là muốn hậu đãi nàng.” Bà chuyển lời nói, “Có điều đứa nhỏ vẫn nên giao cho Yên nhi nuôi.”

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Túy Ông Chi Ý

(*) Túy ông chi ý: ý không ở trong lời, có dụng ý khác.

Editor: Linh

Thái tử ngẩn ra.

Những lời này giống như một cái búa tạ từ trên trời giáng xuống, đập hắn có điểm chân tay luống cuống.

Có điều đến khi lấy lại được tinh thần, hắn mới phát hiện, chuyện này lại không có gì đáng trách.

Lịch đại phi tần, phàm là Hoàng hậu không có con, chỉ cần nàng muốn nhận nuôi một đứa, phi tần phía dưới không người nào dám không nghe theo. Hơn nữa cũng nhất quán tuân theo quy củ này, bằng không trước đây hắn cũng sẽ không thể giao cho Hoàng hậu đến nuôi, mẹ đẻ của hắn chính là khi hắn được bảy tuổi mới qua đời.

Hiện giờ con của hắn cũng như vậy, ai bảo Thái tử phi không có con đây.

Cho nên yêu cầu của Hoàng thái hậu, cũng không thể nói không có đạo lý.

Hoàng thái hậu tiếp tục nói: “Hữu Đường, không ai là hoàn mỹ cả, Yên Nhi có như thế nào, nàng vẫn luôn một lòng vì ngươi, con giao đến trong tay nàng, không có gì là không thể yên tâm. Phùng quý nhân này vẫn còn

https://thuviensach.vn

trẻ, cũng chưa biết đâu được, vào lúc này, sao có thể hầu hạ tốt? Tiếp qua mấy năm, mọi chuyện đã rõ ràng, đến lúc đó nàng lại sinh đứa nữa, tự nhiên là có thể tự mình nuôi."

Hoàng thái hậu đối chuyện hôm qua vẫn còn rất bất mãn, bà và Thái tử phi nghĩ giống nhau, Thái tử không chỉ có một quý nhân, vì sao thế nào cũng phải muốn Phùng quý nhân thị tẩm. Bởi vì vết xe đổ, trong lòng bà cũng lo lắng Phùng quý nhân sẽ trở thành Hồ quý phi thứ hai.

Có điều bà cũng không nói nặng lời.

Phàm là có thể để lại đường sống, bà sẽ không nói lời nặng.

Cho nên mặc dù bà không thích Hồ quý phi thế nào, lại vẫn có thể giữ vững cảm tình giữa bà và Hoàng thượng, cũng bởi vì bà biết Hoàng thượng thích Hồ quý phi, bà không đi đụng vào cái nghịch lân đó.

Nhưng mà, đây là cháu dâu bàm đầu cháu dâu bà cũng rất không minh mẫn.

Một đám vốn thông minh hào phóng, kết quả cố tình đều vờ ngớ ngẩn, cũng không nghĩ lại, người như bọn họ, há có thể từ đầu tới cuối? Mặc kệ là Hoàng thượng, hay là Thái tử, bọn họ nhất định phải tam cung lục viện, vô số nữ nhâ. Làm chính thất, nên hiểu được tiến lùi có độ, nắm toàn cục trong tay.

Bà năm đó cũng là như vậy, cho nên mới ngồi yên ở vị trí Hoàng hậu, trở thành Hoàng thái hậu hiện tại, nhi tử cũng thuận lợi trôi chảy làm Hoàng đế.

Mọi người đều nói Tiên đế sủng bà, nhưng có ai biết được bà sống như thế nào? Chẳng lẽ Tiên đế không có sủng phi sao, Tiên đế như thường từng thích rất nhiều phi tử, chính là, những phi tử đó không thể trở thành Hoàng hậu mà thôi.

https://thuviensach.vn

Thái tử im lặng không nói gì.

Hoàng thái hậu thấy hắn như thế, trong lòng hơi trầm xuống.

Không nghĩ tới Phùng quý nhân này được hắn sủng như thế, chỉ đổi thành Thái tử phi đến dưỡng dục, hắn là người quyết đoán như vậy, lại vẫn do dự.

“Hữu Đường…” Hoàng thái hậu lại muốn khuyên.

Thái tử nói: “Mong Hoàng tổ mẫu thứ lỗi, chỉ một chuyện này Tôn nhi không thể đáp ứng.”

“Cái gì?” Hoàng thái hậu tức giận, “Hữu Đường, ngươi đừng nữ nhi tình trường, vấn đề con nối dòng này không phải là nhỏ, giả sử năm đó ngươi không được Hoàng hậu nuôi lớn, làm sao có thể làm Thái tử?” Bà nghiêm khắc nói: “Thái tử nên là con của Hoàng hậu, tổ huấn như vậy, ai cũng không thể cãi lại! Hơn nữa Yên nhi không tệ, cũng không thất đức, ngươi vạn lần không thể phế nàng.”

Thái tử trong lòng rùng mình.

Hắn biết Hoàng thái hậu nói có lý, nhưng lại khó có thể hạ quyết tâm, nghĩ đến biểu cảm khi Phùng Liên Dung khẽ vuốt bụng, trong lòng lại đau đớn giống như bị kim đâm.

Hắn chậm rãi thở ra một hơi nói: “Tôn nhi từ nhỏ đã được Mẫu hậu nuôi lớn, đối chuyện này rất rõ ràng, con cái trong thiên hạ, không có một ai là không muốn lớn lên bên cạnh mẫu thân, con của ta cũng giống vậy.”

Lời này không khỏi có chút đại nghịch bất đạo, Hoàng thái hậu lập tức ngồi thẳng người, chất vấn: “Hay là ngươi đang trách Hoàng hậu đối ngươi không tốt?”

https://thuviensach.vn

“Không, mẫu hậu đối tôn nhi rất tốt, thường dạy rất nhiều đạo lý trong thế gian, cuối cùng tạo nên tôn nhi ngày hôm nay, nhưng là…” Trong mắt Thái tử xẹt qua một tia bi thương, nói khẽ: “Mẫu hậu và tôn nhi không thể nói là thân cận.”

Một câu nói ngắn ngủi, lập tức làm lòng Hoàng thái hậu mềm xuống.

Thật ra bà sao có thể không biết tính tình Hoàng hậu.

Năm đó Thái tử là bà cứng rắn đưa cho Hoàng hậu nuôi, chỉ vì để nàng ngồi vững vị trí, nhưng là hiển nhiên Hoàng hậu không coi Thái tử trở thành con ruột đến nuôi. Tuy rằng dạy hắn lớn lên, nhưng lại không có cảm tình giống như đối đãi với Vĩnh Gia.

Ánh mắt Hoàng thái hậu nhìn Thái tử dần trở nên ôn hòa.

Lại nói tiếp, tôn nhi này của bà cũng là mệnh khổ, phụ hoàng không vui, mẫu hậu không thương, chỉ có tổ mẫu là bà còn có vài phần thật tình.

Hoàng thái hậu chậm rãi nói: “Hữu Đường, ngươi cũng đừng sinh oán, năm đó chỉ như vậy, ngươi mới có thể làm Thái tử.”

Thái tử nói: “Tôn nhi không có oán, cũng vẫn luôn cảm kích đại ân của Hoàng tổ mẫu và mẫu hậu. Chỉ là vẫn luôn có chút tiếc nuối, cho nên Tôn nhi đối chuyện này tương đối mâu thuẫn, huống chi chuyện này cũng không quá thích hợp.”

Hoàng thái hậu hỏi: “Sao lại nói như vậy?”

Thái tử nghiêm mặt nói: “Năm đó mẫu hậu gần 30 tuổi mới dưỡng tôn nhi, mà A Yên vẫn còn trẻ, cần gì sợ về sau không con? Tôn nhi cảm thấy giao con cho nàng, tương lai A Yên lại có con trai của chính mình, vậy trưởng tử nên xử lý thế nào?”

https://thuviensach.vn

Hiển nhiên Hoàng thái hậu tính sót điểm này.

Bà nhíu nhíu mày, không khỏi rơi vào trầm tư.

Nếu Phùng quý nhân sinh con giống như Chu thái y nói, là một nhi tử, ôm hắn cho Thái tử phi nuôi nấng, tương lai được lập làm Thái tử, về sau Thái tử phi lại sinh một đứa con, đó là thân sinh của nàng, chưa hắn sẽ không sinh ra tâm tư thay đổi Thái tử, như vậy, hai huynh đệ…

Lui một bước nói, cho dù tạm thời không lập Thái tử, hai đứa nhỏ đều là Thái tử phi nuôi lớn, đợi đến sau khi biết chuyện, há lại sẽ không sinh ra lòng muốn tranh. Cố tình lại là cùng cha khác mẫu, tình huống có thể nói là phức tạp hơn.

Hoàng thái hậu không dám nghĩ tiếp.

Thái tử chính là nền tảng lập quốc, không chấp nhận được chút xíu hàm hồ.

Trừ phi Thái tử phi thật sự không sinh được, vậy cũng được, mà hiện tại quả thật là hơi sớm, nàng cũng chỉ mới 22, không phải không có khả năng.

Hoàng thái hậu suy nghĩ một hồi lâu mới nói: “Cũng được, thật ra làm sao ai gia không hy vọng ngươi và A Yên có một đứa con đây. Hữu Đường, ngươi là đế vương tương lai, có một số việc, là phải phân rõ ràng, không thể rối loạn luân lý kỷ cương.”

Thái tử biết bà đang nói cái gì, chậm rãi gật đầu: “Lời của Hoàng tổ mẫu, tôn nhi ghi nhớ trong lòng.”

Đừng nói hắn chỉ là Thái tử, dù là đế vương, phụ thân của hắn, muốn lập một người làm Thái tử cũng không thể tùy tâm sở dục, đến cuối cùng, còn không phải là vì đại thần chi phối mà lập hắn sao?

https://thuviensach.vn

Hắn tuy còn trẻ, lại sớm biết nhân sinh bất đắc dĩ, cho nên rất nhiều khi, hắn cũng chỉ có thể nhẫn, chỉ có nhẫn nại, tương lai hắn mới có thể quân lâm thiên hạ.

Tổ tôn hai người nói chuyện thêm một lát, Hoàng thái hậu mệt mỏi, Thái tử cáo từ.

Hắn trực tiếp đi nội điện.

Thái tử phi trong lòng có tính toán, cười tủm tỉm chào đón: "Điện hạ sao lại đến đây vào lúc này?"

Thái tử cũng cười: "Vừa rồi tổ mẫu nói chuyện với ta, nhắc đến chuyện Phùng quý nhân."

"À?" Miệng Thái tử phi hơi dừng, khóe miệng hơi lộ ra ý cười, hỏi: "Chuyện gì?"

Thái tử liếc nàng ta một cái, ngồi xuống nói: "Trong khoảng thời gian này nàng đối Phùng quý nhân rất là quan tâm, hỏi han ân cần cẩn thận, tổ mẫu khen nàng hiền lành, nàng vất vả rồi."

Thái tử phi khiêm tốn nói: "Đây chính là đứa nhỏ của Điện hạ, thiếp làm thế, cũng là nên."

Thái tử nói: "Tổ mẫu còn nói, đứa nhỏ này sinh ra, liền từ nàng đến nuôi nấng, nàng cảm thấy như thế nào?"

Hắn nói thẳng, có chút đột nhiên, Thái tử phi nghĩ, phàm là chính thất không có con, thiếp thất sinh ra, đứa nào không phải từ chính thất đến nuôi. Nàng ta không biết là có vấn đề gì, liền trả lời: "Đã là ý của tổ mẫu, thiếp thân sẽ không không nghe theo."

https://thuviensach.vn

Nàng ta không có một chút do dự nào, đoạt con của người khác, sắc mặt không thay đổi.

Con ngươi Thái tử hơi trầm xuống.

Mẫu hậu của hắn lại thế nào, cũng không giống Thái tử phi vậy, năm đó cũng không phải chủ động muốn nuôi hắn. Mặc dù nuôi, cũng thường xuyên dẫn hắn đi gặp mẫu thân thân sinh của mình, mà Thái tử phi này của hắn lại không thấy có lòng khoan dung như thế.

Trong khoảng thời gian này nàng ta tỉ mỉ chăm dưỡng Phùng Liên Dung, ý không ở trong lời, chính là vì đứa con này thôi!

Thái tử nhướn mi: "Có điều tổ mẫu lại thay đổi chủ ý, đứa con này vẫn từ Phùng quý nhân đến nuôi lớn."

Thái tử phi sắc mặt lập tức liền thay đổi.

Từ rất lâu trước đây, nàng ta liền rõ tâm tư của Hoàng thái hậu, biết đứa nhỏ này chắc chắn đưa cho nàng ta nuôi, cho nên nàng ta đối đãi cẩn thận với Phùng Liên Dung, chính là hi vọng nàng ta có thể thuận lợi sinh con ra. Ai nghĩ đến Thái tử thế nhưng nói Hoàng thái hậu sửa lại tâm ý.

Tay nàng ta không tự chủ được đặt lên trên mặt bàn.

Lý ma ma lập tức thay nàng ta toát mồ hôi.

Bà thấy rõ ràng, vừa rồi Thái tử là thử Thái tử phi, lúc này chỉ cần Thái tử phi lộ ra vẻ mặt đã hiểu, sẽ không sao.

Nhưng Thái tử phi vẫn luôn không nói gì.

Lý ma ma sốt ruột, bước lên phía trước nói: "Điện hạ, nương nương……"

https://thuviensach.vn

“Lui ra!” Thái tử quát lui bà, vẫn chờ Thái tử phi đáp lại.

Tuy rằng Lý ma ma không thể nói chuyện lui ra, nhưng cũng nhắc nhở Thái tử phi, nàng ta hít một hơi thật sâu nói: “Nếu tổ mẫu đã nói như thế, thiếp thân tự nhiên cũng nghe theo.” Nàng ta nói xong, nghĩ đến mấy tháng qua chờ mong, không khỏi đau khổ, lạnh lùng nói: “Nếu con ở bên cạnh thiếp thân lớn lên, thiếp thân nhất định sẽ coi hắn như con ruột đối đãi.”

Thái tử nghe câu này, trong lòng chợt sinh ra thương hại.

Năm đó nếu đứa nhỏ đó vẫn còn, có lẽ bây giờ đã biết nói rồi.

Hắn không khỏi thở dài, thê tử này của hắn tuy không được lòng hắn, nhưng cũng không hẳn là không khổ, trên đời này nữ nhân nào không muốn đứa nhỏ của chính mình?

Vào một khắc này, bất mãn của Thái tử với Thái tử phi tiêu tán một ít.

Thái tử đứng lên nói: “Nàng nghe Chu thái y, dưỡng thân thể cho tốt, sau này nhất định sẽ có con.”

Thái tử phi ngẩn ra, nàng ngẩng đầu nhìn hắn.

Trong mắt hắn có ý trấn an.

Con ngươi Thái tử phi đột nhiên đỏ.

Tất cả khổ sở vừa rồi giống như không có, nói cái gì đều kém quan trọng hơn một câu này của Thái tử.

Nàng ta lau mắt, khóe miệng lại tràn đầy ý cười nói: “Thiếp thân chắc chắn dưỡng tốt thân thể, không để Điện hạ thất vọng.”

Thái tử gật đầu, xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Từ trong điện ra ngoài.

Hắn cảm thấy mệt mỏi trước nay chưa từng có.

Trước có Hoàng thái hậu, sau có Thái tử phi, đều cần hắn ứng đối thích đáng. Làm một người nam nhân, Thái tử thật sự cảm thấy thê thiếp thành đàn không phải là một chuyện tốt.

Thấy mặt hắn có vẻ mệt mỏi, Hoàng Ích Tam khẽ nói: "Điện hạ có muốn đi nghỉ tạm một lát hay không?"

Thái tử khẽ ừ một tiếng, kết quả hướng đi dĩ nhiên là Phù Ngọc điện.

Giờ này đã là gần hoàng hôn, Phùng Liên Dung đang muốn hưởng thụ bữa tối phong phú của mình, chợt nghe nói Thái tử đến đây, nàng vội vã đứng lên.

Thái tử một câu cũng không nói, bước thẳng vào phòng trong.

Phùng Liên Dung không hiểu ra sao, đây là tình huống gì?

Nàng nhìn về phía Hoàng Ích Tam và Nghiêm Chính.

Thật ra hai tiểu hoàng môn cũng không biết, nhưng Thái tử đã đến đây, nhất định là muốn gặp Phùng quý nhân, lập tức chỉ ý bảo nàng đi theo vào.

Phùng Liên Dung đi ngay, Chung ma ma vào trong thăm dò, chỉ thấy Thái tử thế nhưng nằm trên giường Phùng Liên Dung. Chung ma ma cả kinh, trái tim kém chút nhảy ra ngoài, cái này không hợp quy củ a, không lẽ Thái tử vào lúc này, ở trong này, kêu chủ tử thị tẩm đấy chứ?

Nhưng bà cũng không dám đi vào, chỉ vẻ mặt căng thẳng đứng ở bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung nhìn thấy Thái tử nằm cũng bị kinh hách, ngồi vào bên cạnh hắn hỏi: “Điện hạ có phải có chỗ nào không thoải mái không? Vậy, đây là muốn…”

Thái tử nói khẽ: “Lại đây.”

Phùng Liên Dung nghĩ đi qua thế nào a.

“Nằm.” Thái tử lại nói.

Phùng Liên Dung a một tiếng, thuận theo thoát giày nằm xuống bên cạnh hắn.

Thái tử vươn tay liền ôm nàng vào trong ngực.

Phùng Liên Dung khó hiểu đòi mạng, không biết hắn muốn làm cái gì, nhưng nàng cảm giác được Thái tử không muốn nói, liền cũng không mở miệng. Kết quả chỉ yên tĩnh một lát, bụng Phùng Liên Dung liền ‘cô cô cô’ kêu lên.

Từ sau khi có thai được 4 tháng, khẩu vị nàng không còn nhỏ như trước đây, mà là vô cùng lớn, nàng vốn đang muốn ăn cơm, chưa được ăn, bụng tự nhiên sẽ không vui.

Nhưng Phùng Liên Dung sợ làm Thái tử tỉnh, gấp đến độ muốn chết, vươn tay vỗ vỗ bụng, nhỏ giọng nói: “Đừng ầm ĩ nhé, lát nữa cho ngươi ăn, đừng ầm ĩ.”

Nàng lầm bầm lầu bầu, Thái tử phốc cười rộ lên.

Phùng Liên Dung vội nói: “Thiếp không cố ý đâu.”

“Nàng cố ý đánh thức, xem ta có tha cho nàng không?” Thái tử vẫn nằm, thanh âm có chút mơ hồ nói: “Nàng có biết hôm nay xảy ra chuyện gì không?”

https://thuviensach.vn

“Chuyện gì?” Phùng Liên Dung vội hỏi, khó trách Thái tử không quá bình thường, vậy xác định là chuyện lớn rồi.

Thái tử lại không biết nói như thế nào, đột nhiên thở dài nói: “Thôi, cũng không có gì.”

Phùng Liên Dung nghe ra hắn mệt mỏi, ôn nhu nói: “Điện hạ có phải vì vậy mà mệt mỏi hay không? Không bằng thiếp thân lại cùng ngài ngủ thêm một lát.”

“Ngủ tiếp một lát đi.” Thái tử vỗ vỗ sau lưng nàng.

Phùng Liên Dung ôm lấy thắt lưng hắn liền ngủ.

Kết quả chưa được bao lâu, bụng của nàng lại bắt đầu biểu tình.

Phùng Liên Dung gấp đến xoay quanh, lại muốn cùng đứa nhỏ trong bụng khai thông.

Thái tử bắt lấy tay nàng nói: “Chụp loạn cái gì, bụng này có thể chụp loạn sao? Cẩn thận gặp chuyện không may, thôi, đi ăn cơm.”

Hắn đứng lên.

Phùng Liên Dung cũng vội đứng lên, sai bọn Bảo Lan đi bày cơm.

Xem tư thế này, Thái tử là muốn dùng cơm ở đâu, mấy cung nhân bận rộn một hồi.

Phòng bếp cũng xào thêm hai đĩa thức ăn.

Hai người ngồi xuống.

Phùng Liên Dung thật sự đói bụng, chính là vừa mới cầm đũa lên, chợt nghe Thái tử nói: “Đút ta ăn.”

https://thuviensach.vn

Đũa trên tay nàng lạch cạch rơi xuống.

Đừng nói mấy người Chung ma ma, ngay cả hai tiểu hoàng môn đều bị nghẹn nước miếng của chính mình.

Phùng Liên Dung mờ mịt nói: “Đút cơm cho Điện hạ?”

Thái tử nhíu mày: “Không được?”

Hóa ra bản thân thật sự không có nghe nhầm, Phùng Liên Dung vội vàng gắp thức ăn.

Bữa tối hôm nay có gà cẩm triền, bụng ngọc ti, long nhãn bạch tùng, cá chưng, canh giò heo. Phùng Liên Dung cầm thìa lên, dưới cùng bày cơm, ở giữa bày rau, một miếng thịt gà, phía trên lại bày bạch tùng. Thịt gà cũng là kén cá chọn canh, chọn phần thịt mềm nhất, tất cả đút vào miệng Thái tử.

Mỗi một thìa nàng đều tỉ mỉ, còn không lặp lại, một thìa phía dưới có thịt cá, ở giữa đặt chút rau cải, phía trên lại để chút cơm, thìa khác mặt trên là cải củ, ở giữa là cơm, phía dưới là thịt.

Thái tử ăn mấy miếng, nói: “Sau này con sinh ra, không cho đút như này.”

Phùng Liên Dung vẻ mặt không hiểu.

“Từ mẫu nhiều bại nhi.” Thái tử nói, “Để hắn tự mình ăn.”

Phùng Liên Dung: “……. À.” Lại hỏi: “Vậy đút Điện hạ?”

“Tiếp tục.”

Phùng Liên Dung lại đút thêm mấy thìa, Thái tử mới tự mình ăn cơm, bằng không tỉ mỉ như nàng, chờ hắn ăn no thức ăn đã sớm lạnh.

https://thuviensach.vn

Hai người dùng xong, Phùng Liên Dung liếc Thái tử mấy lần.

Nàng thật sự không rõ Thái tử bị sao vậy.

Tự dưng kêu nàng đút cơm.

Có điều nàng vui vẻ, loại chuyện đút cơm cho Thái tử này, cũng coi như hiếm lạ, sau này chắc chắn không có cơ hội vậy đâu.

Thấy nàng lòng tràn đầy vui mừng, như ánh mặt trời, ngay cả đêm tối như vậy cũng không che hết được, tâm trạng Thái tử cuối cùng tốt hơn chút ít. Hôm nay hắn vì nàng mà ngỗ nghịch Hoàng thái hậu, nàng cũng đút cơm cho hắn, xem như thanh toán xong. Có điều vẫn là nàng chiếm tiện nghi, xem bộ dáng vui mừng này, chỗ nào giống hắn, lúc đó lòng bàn tay đều xuất ra mồ hôi.

Thái tử lại muốn kêu nàng thị tẩm, nhưng nghĩ lại cuối cùng vẫn thôi.

Thấy hắn phải đi, Phùng Liên Dung tiễn hắn đến cửa.

Hôm nay không có sao, chỉ có ánh trăng treo trên cao, nhuộm cung điện một tầng màu bạc.

Thái tử xoay người nói: “Trở về đi, lát nữa lại lạnh.”

Phùng Liên Dung gật gật đầu.

Thái tử bước đi.

Kết quả đi thật xa, nhìn lại, nàng vẫn còn đứng đó.

Dưới ánh trăng, bóng dáng đó nho nhỏ, nhỏ chỉ bằng bàn tay hắn.

Thái tử bỗng nhiên hiểu rõ, thật ra nàng vẫn luôn lo lắng cho hắn, bởi vì hắn không nói gì hết.

https://thuviensach.vn

Sau này nàng cũng không hỏi.

Thái tử thở ra một hơi, khóe miệng lộ ra ý cười nhợt nhạt.

Hắn bước chân nhẹ nhàng đi về phía chính điện.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Bị Bệnh

Đến tháng 10, người đã sớm lựa chọn được ngày tốt, công chúa An Khánh gả cho Tam công tử Tạ gia.

Hồ quý phi gấp đến độ mấy tối đều ngủ không ngon, nhưng bà ta cũng biết rõ chuyện này không cách nào thay đổi, bởi vì nói là do Hoàng hậu định xuống, nhưng sau lưng còn Hoàng thái hậu, bà ta còn có thể làm gì. Chỗ Hoàng thượng vẫn không gặp bà ta, Hồ quý phi nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể khuất phục.

Dù thế nào cũng không thể tiền mất tật mang, nữ nhi này của bà ta vẫn phải dỗ trở về mới được.

Hồ quý phi mang theo nhiều đồ đến xem công chúa An Khánh.

Công chúa An Khánh chính là vì chuyện xuất giá nên mới bất hòa với Hồ quý phi, nhưng trong lòng vẫn hướng về bà ta, thấy Hồ quý phi thật lòng thật ý đến xem mình, hai người tự nhiên liền hòa hảo.

Ngày 18/10, công chúa An Khánh xuất giá, trong cung náo nhiệt hai ngày. Phùng Liên Dung nghe Chung ma ma nói, riêng đồ cưới hai con ngựa đã kéo 20 thùng, không nói bao nhiêu hoàng tráng.

Phùng Liên Dung nghĩ, vạn nhất đứa con này của nàng là nữ nhi, tương lai không phải tiểu công chúa sao, cũng là đãi ngộ giống nhau, nhưng không biết sẽ gả cho gia đình thế nào.

https://thuviensach.vn

Có điều có phụ thân như Thái tử, chắc là sẽ không kém.

Nàng cười tủm tỉm vuốt bụng, bây giờ bụng của nàng đã rất to, giống như quả bóng vậy, thời tiết lại lạnh, liền không ra ngoài nhiều, chỉ an tâm dưỡng thai. Chu thái y nói, đến tháng 2 sang năm, đứa nhỏ của nàng sẽ sinh ra, Phùng Liên Dung có thể cảm giác được một sinh mệnh đang dần lớn lên trong bụng nàng.

Mà độ chú ý về nàng cũng càng thêm đề cao, ngày hôm đó Hoàng thái hậu phái người đưa tới hơn một trăm cân than chỉ bạc, nói không cần dùng tiết kiệm. Cả mùa đông này, tất cả định mức đều cao hơn rất nhiều, có điều đa số đều thể hiện trên cái ăn.

Phùng Liên Dung vừa nhìn, chỉ thấy bên trên viết 4 con dê, hai con heo, hai con trâu, 20 con gà, 10 con bồ câu, 5 con ngỗng, 40 con chim cút, 10 cân thịt tôm lạnh, 20 cân cá các loại, 5 cân hạch đào, 2 cân đường trắng, 5 cân dầu vừng, v.v... kín một trang giấy Tuyên Thành.

Phùng Liên Dung nghẹn họng nhìn trân trối, cái này bảo nàng ăn hết kiểu gì, đừng nói ba tháng, dù là nửa năm chỉ sợ vẫn còn thừa rất nhiều.

Chung ma ma cười hì hì nói: “Mùa đông trời lạnh, sức ăn sẽ tăng lên, chủ tử đừng lo lắng, cho dù ăn không hết, cũng không phải đổ đi, có thể chuyển đến tháng sau.”

“Cũng đúng.” Phùng Liên Dung nuốt chút nước miếng, “Vậy hôm nay liền hầm thịt dê đi, còn có bánh bao hấp nhân tôm thịt, bồ câu thì nấu canh.”

Chung ma ma khóe miệng giật giật, vừa rồi còn lo lắng ăn không hết, nhìn khẩu vị này xem.

Bà khuyên nhủ: “Nhiều thức ăn mặn như vậy không thể ăn cùng một lần, nô tì thấy, chỉ ăn thịt dê là được, mùa đông này ăn thịt dê rồi, ăn cái

https://thuviensach.vn

khác sẽ không có hương vị, vậy thì thật lãng phí. Chủ tử muốn ăn bồ câu, sáng mai lại làm.”

Phùng Liên Dung nghĩ lại thấy cũng đúng, liền gọi đùi dê, lại sai Bảo Lan mang cái hòm đựng đồ đáng giá của nàng ra, dạo này nàng được thưởng nhiều thứ, vẫn chưa tỉ mỉ nhìn qua.

Bảo Lan mở khóa.

Phùng Liên Dung lấy thỏi vàng thỏi bạc bên trong ra đếm, gương mặt cười như hoa, bất tri bất giác, thế nhưng đã có hơn 200 lượng bạc, giành giụm được nhanh hơn so với trong tưởng tượng của nàng. Đến khi gặp được phụ thân mẫu thân ca ca, khẳng định sẽ có một khoản tiền rất lớn, mẫu thân nàng không cần mở cửa hàng rượu nữa cũng đủ dùng thật lâu.

Nàng nghĩ đến người nhà, trên mặt vui mừng vạn phần, nhưng qua một lát lại thở dài.

Cũng không biết khi nào mới có thể nhìn thấy bọn họ đây.

Nàng gọi Bảo Lan thu hồi lại.

Kết quả đến lúc nàng đứng lên, đột nhiên mở to hai mắt nhìn, chỉ vào bụng của mình, thấp giọng nói: “Ma ma, ma ma, thật sự đá này!”

Giống như sợ sẽ kinh động đến đứa nhỏ trong bụng.

Một đám người nhẹ tay nhẹ chân vây quanh.

Phùng Liên Dung đứng yên một cử động nhỏ cũng không dám, qua một lát lại thấy có một người ở trong bụng nàng đá một cái.

Nàng cảm thấy thật thần kì.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma cười nói: “Đúng vậy, về sau sẽ thường xuyên cử động, chủ tử, đứa nhỏ này khẳng định rất khỏe mạnh, là một tiểu chủ tử hoạt bát!”

Phùng Liên Dung vội vã gọi Đại Lý vào, nói: “Ngươi tùy tiện nói với Nghiêm Chính hoặc ai đó, nói cho Điện hạ, con biết đá chân rồi.”

Đại Lý dạ một tiếng, cười hì hì bước nhanh đi.

Giờ này Thái tử đã bắt đầu nghe giảng, đám Nghiêm Chính cũng không dám quấy rầy, thẳng đợi đến chạng vạng mới cùng Thái tử nói.

Thái tử vội vã đến điện Phù Ngọc.

Kết quả đứa nhỏ rất nể hắn, hắn vừa tới liền ở trong bụng Phùng Liên Dung hoạt động, Thái tử đặt tay lên trên bụng nàng, lập tức cũng cảm giác được cái đá này, trong lòng vui mừng không nói lên lời, hóa ra đứa nhỏ ở trong bụng sẽ là như vậy.

Đáng tiếc đứa nhỏ năm đó, còn chưa lớn như vậy đã mất đi.

Thái tử lại đến gần hơn chút, dỗ dành nói: “Phải thuận lợi trưởng thành nhé, phụ thân cho ngươi đường ăn.”

Phùng Liên Dung phì cười, nói: “Đứa nhỏ mới sinh ra sao có thể ăn đường chứ, điều kiện này của Điện hạ không mê người chút nào cả.”

Thái tử liếc xéo nàng: “Vậy nàng nói xem nên nói cái gì?”

Phùng Liên Dung vỗ về bụng, nói: “Con à, con nghe nhé, nương đang nói chuyện với con này, bây giờ con còn nhỏ, cho nên phải ở trong bụng nương, nhưng là nơi đó tối như mực, cái gì cũng không nhìn thấy, kém hơn bên ngoài rất nhiều. Nhưng con không cần phải sợ, chỉ cần con lớn lên, rất nhanh là có thể ra ngoài. Đến lúc đó muốn ăn cái gì, muốn chơi cái gì, còn có thể nhìn thấy mặt trời, thấy trời xanh nữa. Con cũng sẽ không cô đơn, về

https://thuviensach.vn

sau có phụ thân và nương ở bên con, trưởng thành, còn có phu tử dạy con đọc sách nữa.”

Nàng vẻ mặt ôn nhu, giống như thật sự có thể nhìn thấy một đứa nhỏ.

Thái tử nghe, mỉm cười, con ngươi yên tĩnh như hồ nước.

Hắn nghĩ đến mẹ đẻ của mình, năm đó khi có thai hăn, nhất định cũng là như thế, chính là không thể tự tay nuôi hắn lớn lên. Ngay cả gặp mặt bà cũng vạn phần câu nệ, không dám nói ra bao nhiêu lời quan tâm, nhưng hắn nhìn ra được, mẹ đẻ của hắn thương hắn, cho nên bà mới có thể nhịn xuống.

Có đôi khi, nhẫn nhịn còn khó khăn hơn biểu đạt ra rất nhiều.

Thái tử vươn tay ôm Phùng Liên Dung vào trong ngực, sờ sờ đầu nàng nói: “Đừng chỉ nói đứa nhỏ, nàng cũng phải bình an, hàng ngày đừng ăn quá nhiều, ta nghe người ta nói, đến lúc sinh không dùng được sức, đến lúc đó...” Hắn ngừng một chút, “Ta cũng không giúp được nàng, tự bản thân nàng cần phải không chịu thua kém chút!”

Phùng Liên Dung gật gật đầu: “Chu thái y dặn rồi, ta ăn cũng không tính ra nhiều, no rồi sẽ không ăn.”

Thái tử nói trong lòng: no rồi nàng cũng ăn không vào nữa.

Phùng Liên Dung thấy hắn không tin, vén một tay áo lên, vươn cánh tay trơn nhẵn ra: “Ngài nhìn đi, không nhiều thêm bao nhiêu thịt mà, đừng nhìn mặt ta béo, thật ra rất tốt.”

“Trên người nàng là cái dạng gì, ta không biết?” Thái tử buồn cười.

Mặt Phùng Liên Dung lập tức đỏ, sẵng giọng: “Đang nói chuyện đứng đắn mà!”

Thái tử ừ nói: “Vậy nàng tiếp tục.”

https://thuviensach.vn

“Chu thái y nói, tuy rằng ta ăn nhiều, có điều hệ tiêu hóa rất tốt, đi xuống liền tiêu hóa luôn rồi, tất cả tất cả đều hóa thành khí lực. Hơn nữa, trước đây ta cũng vận động nhiều, cho nên không sao.” Nàng giải thích cực kỳ cẩn thận, như là bản thân nghĩ, tốt thế nào thì tốt thế ấy.

Thái tử an tâm.

Hai người nói chuyện thêm một lát Thái tử mới đi.

Tiểu Chung ma ma và Kỷ ma ma đều đứng ở ngưỡng cửa nhìn, trên mặt tràn đầy thần sắc ghen tị.

Hiện giờ Phùng quý nhân này quả nhiên được vào lòng Thái tử, còn có thai, Thái tử bình thường không cần người khác thị tẩm, hai chủ tử của các bà bị vứt bỏ, hai người thở dài, đều tự về phòng.

Thái tử vừa muốn vào chính điện, phía sau một tiểu hoàng môn đuổi theo, thở hổn hển nói: “Điện hạ, thái hậu nương nương mời Điện hạ mau dời bước đến cung Càn Thanh, Hoàng thượng ngã bệnh.”

Thái tử cả kinh, vội vàng đi về hướng cung Càn Thanh.

Thật ra Hoàng thượng là bị té xỉu ở cung Vĩnh An, cung Vĩnh An là nơi Huệ phi nương nương ở. Tuy rằng khi thái y đến đã thu thập qua, nhưng nhóm thái y là ai, thoáng cái liền lần mò ra, Hoàng thượng đúng là vừa mới trải qua cá nước thân mật.

Hiện Hoàng thái hậu đã hết sức tức giận, đã sai người nhốt Huệ phi lại, cũng chuyển Hoàng thượng qua cung Càn Thanh.

Dù sao chuyện này mà truyền ra ngoài, sẽ tổn hại đến thể diện Hoàng thất.

Khi Thái tử đến, Hoàng hậu cũng đã đến.

https://thuviensach.vn

Hai người bọn họ đều không rõ nội tình, hỏi Hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu không có khả năng nói thật, chỉ nói: “Hoàng thượng tuổi này, luôn có chút bệnh nhỏ, nhóm thái y còn đang xem, chắc là không có chuyện gì.”

Giọng nói của bà tuy thoải mái, nhưng vẫn giấu không hết được lo lắng.

Hoàng hậu, Thái tử vội vàng an ủi vài câu.

Chỉ chốc lát sau, mấy người con khác của Hoàng thượng đến đây.

Hoàng thái hậu ngẩng đầu nhìn lại, thế nhưng nhìn thấy Hồ quý phi cũng đi theo Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử cùng nhau qua đây, sắc mặt bà trầm xuống, nói: “Ai gia cũng không có triệu kiến ngươi.”

Hồ quý phi cầu xin nói: “Thái hậu nương nương, để thiếp thân nhìn Hoàng thượng một cái thôi, nếu không, thiếp thân ở bên ngoài chờ, Hoàng thượng vô sự thiếp thân sẽ quay về.”

Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử cũng dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía Hoàng thái hậu.

Hồ quý phi này sớm muộn gì cũng sẽ thu thập, chỉ là bây giờ còn chưa phải lúc, bà áp chế tức giận, nói: “Đã đến đây, vậy cũng thế, ngồi đi.”

Hồ quý phi tạ ơn, dè dặt cẩn trọng ngồi ở phía dưới.

Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử một trái một phải đứng phía sau nàng ta.

Hoàng thái hậu thấy thế, ánh mắt hơi híp híp, nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Trong phòng nhất thời im lặng.

https://thuviensach.vn

Nhóm thái y một hồi lâu mới đi ra.

Hoàng thái hậu vội hỏi tình huống.

Mấy thái y trao đổi ý kiến, cuối cùng Chu thái y nói: “Hoàng thượng thân thể cần phải từ từ điều dưỡng, trong khoảng thời gian này nhất định phải tĩnh dưỡng, chớ lại chủ trì lâm triều, phê duyệt quá nhiều tấu chương.”

Đây cũng không phải bị bệnh nhỏ.

Hoàng thái hậu thấy ánh mắt Chu thái y hơi lóe, trong lòng biết vẫn còn có chuyện giấu, không tốt giáp mặt nói, liền gọi Chu thái y vào phòng trong, chỉ còn hai người bọn họ, bà mới hỏi.

Chu thái y cảm thán: “Hoàng thượng dùng qua dược vật, thứ tiểu nhân nói thẳng, hoàng thượng đến tuổi này đã là biết ý trời, lại còn sa vào nữ sắc, thật sự không nên làm...”

Hoàng thái hậu giận giữ: “Những cung nhân này thật sự là vô pháp vô thiên rồi!”

Bà không phải không biết chuyện dược vật, trước đây cũng từng xử lý qua một số cung nhân, kết quả thế nhưng vẫn có người gan lớn tìm đưa cho Hoàng thượng.

Đầu Hoàng thái hậu liên tục phát đau.

Nhi tử này của bà, bà hiểu rất rõ, chuyện quốc gia đại sự không quá cần hắn quan tâm, thêm trời sinh tính mạnh mẽ, người đến trung niên càng thêm không thể tự kiềm chế, bằng không làm sao đến lượt người như Hồ quý phi làm sủng phi, ngày đêm ở chung một chỗ phong lưu? Riêng một người này còn chưa đủ, người khác phàm là đẹp một chút cũng đều sủng hạnh qua, quên cũng nhanh.

https://thuviensach.vn

Nhưng cộng lại bao nhiêu người, Hoàng thượng chỉ có một người, có thể sao?

Hoàng thái hậu chậm rãi ngồi xuống, trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Có thể trị được không?’

Chu thái y nói: “Chỉ cần Hoàng thượng tu thân dưỡng tính, còn kịp.”

Hoàng thái hậu nhẹ nhàng thở ra: “Cứ vậy đi, phương thuốc nên khai ngươi khai ra hết đi.” Lại ngừng một chút, “Hôm nay Hoàng thượng cũng uống thuốc phải không?”

Chu thái y gật gật đầu, đúng là uống thuốc rồi mới tinh long mãnh hổ, nhưng khí lực đó là dùng thuốc đi lên, dùng xong, người liền suy sụp, tích lũy tháng ngày, tự nhiên là chịu không nổi.

Hoàng thái hậu khoát tay ý bảo Chu thái y đi.

Hoàng thượng cũng tỉnh, tất cả mọi người đi vào an ủi.

Có điều chỉ trong thời gian chốc lát, Hoàng thượng liền lấy cớ mệt nhọc, đuổi bọn họ ra ngoài, đám người Hoàng hậu còn chưa nói gì cả.

Chỉ có Hoàng thái hậu biết rõ nội tình.

Nhi tử này của bà không có bị mất trí nhớ, biết bản thân vì sao lại té xỉu, đây không phải là cảm thấy xấu hổ, ngượng ngùng đối mặt với người nhà, sớm biết như vậy lúc trước cần gì làm!

Hoàng đế nhìn Hoàng thái hậu, ông ta cảm kích Hoàng thái hậu đã nâng ông ta về cung Càn Thanh.

Hoàng thái hậu không thiếu được răn dạy vài câu, nếu là bình thường, nhắc đến thân phận của hắn, Hoàng thái hậu sẽ không như vậy, nhưng hôm nay bà tức giận vô cùng.

https://thuviensach.vn

Hoàng thượng bị nói, tự nhiên là không quá vui vẻ, nhưng cuối cùng vẫn nghe hết, nói: “mẫu hậu nói đúng lắm, là lỗi của trẫm, có điều trẫm gặp mẫu hậu chính là vì quốc gia đại sự.”

Hoàng thái hậu nghĩ, thế mà vẫn còn nhớ rõ chuyện này, cũng không tính là quá hồ đồ!

Trong lòng bà đã sớm có chủ ý: “Hoàng thượng phải tĩnh dưỡng, nhưng văn võ bá quan không thể thiếu chủ tử, ta thấy để Hữu Đường tạm thay mặt Hoàng thượng đi, cũng để hắn học hỏi nhiều hơn, xem bình thường Hoàng thượng chưởng quản một quốc gia như thế nào.”

Hoàng thượng thật ra vốn không có ý này, ông ta là muốn Dương đại nhân làm đại thần giám quốc, dù sao Dương đại nhân có kinh nghiệm, bình thường nhiều chuyện trọng đại cũng là Dương đại nhân quyết định. Mà Thái tử mới mấy tuổi, người trẻ tuổi mới hơn 20, có thể làm tốt sao?

Hoàng thượng nhíu mày: “Trẫm thấy không ổn.”

Hoàng thái hậu nói: “Không ổn ở đâu? Vậy Hoàng thượng muốn ai làm?”

“Tự nhiên là Dương đại nhân rồi.”

Hoàng thái hậu cười lạnh: “Tuổi của Dương đại nhân cũng không kém ai gia nhỉ? Ai gia tự hỏi cũng không sống được bao lâu, vậy thân thể của Dương đại nhân có thể tốt đến đâu? Hoàng thượng, đại thần giống như hắn, thế gian ít có, hiện giờ toàn quyền giao hết cho chỗ khác, Hoàng thượng mệt chết Dương đại nhân rồi, sau này thân thể Hoàng thượng tốt rồi, lại đi dựa vào ai?”

Hoàng thượng không trả lời được.

https://thuviensach.vn

Nhân sinh thất thập cổ lai hy, Dương đại nhân này cũng đã 70, đi đường đều có chút run rẩy, chỉ sợ thật sự không có nhiều tinh lực, Hoàng thượng suy nghĩ một lúc nói: “Vậy Lý Đại nhân cũng được.”

Hoàng thái hậu vỗ bàn: “Hoàng thượng là muốn giao tất cả quốc gia này cho mấy đại thần đó đúng không? Hữu Đường là con ngài đấy, ngài lại không tin hắn?”

“Trẫm cũng không phải là không tin.” Hoàng thượng vội giải thích, “Chính là Hữu Đường không có kinh nghiệm gì, trẫm cũng là sợ hắn làm hỏng, đây cũng không phải việc nhỏ?”

“Đại hạn Đông Sơn không phải hắn xử lý rất tốt à? Ta thấy Hữu đường hoàn toàn có thể đảm nhận.” Hoàng thái hậu không chịu thoái nhượng, “Hiện giờ Hoàng thượng muốn dưỡng bệnh, thế nhưng tình nguyện tin ngoại thần cũng không nguyên tin tưởng nhi tử của chính mình, kêu văn võ bá quan đối đãi với Hữu Đường thế nào? Đã như vậy, lúc trước cần gì lập hắn làm Thái tử? Lại như thế nào, cũng nên là Hữu Đường. Đám người Lý đại nhân cũng chỉ là thần, nhiều nhất cũng chỉ có tác dụng phụ tá, làm sao có thể thay thế Hoàng thượng nắm thiên hạ trong tay?”

Bà từng bước ép sát, Hoàng thượng chậm rãi nằm xuống nói: “Trẫm cũng mệt mỏi, không cùng mẫu hậu tranh luận nữa, nếu mẫu hậu đã cảm thấy Hữu Đường có thể, vậy thì để hắn thử xem đi.”

Lúc này Hoàng thái hậu lại ôn nhu nói: “Ai gia cũng là vì hoàng thất chúng ta thôi, lòng tham của con người có thể nói là không định, một khi Hoàng thượng ủy quyền, về sau muốn thu hồi lại cũng khó, Thái tử lại thế nào, cũng là nhi tử của Hoàng thượng.”

Hoàng thượng suy nghĩ chút thấy cũng đúng, so với đại thần, nhi tử này của ông ta nghe lời hơn.

“Mẫu hậu nói đúng.” Lúc này Hoàng thượng thật sự nghĩ thông.

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu liền bảo ông ta dưỡng tốt thân thể, lại dặn dò thủ vệ bên ngoài, không cho phi tần nào tiến vào.

Chu thái y đã nói, bây giờ không gần nữ sắc còn có thể cứu lại, lại tiếp tục như vậy sẽ khó nói. Hoàng thái hậu vẫn quan tâm Hoàng thượng, dù sao đó là con trai bà, tuy rằng không phải rất hợp ý, nhưng bà cũng không muốn hắn thật sự xảy ra chuyện gì.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Thái Tử Giám Quốc

Có điều cận thị bên người Hoàng thượng liền gặp tai ương.

Chỉ trong một đêm liền chết mười mấy người, còn có một ít tuy còn mạng nhưng tội sống khó tha, nhất thời cung nhân lòng người hoảng sợ.

Sáng sớm Châu Lan đang cùng Bảo Lan nói chuyện này.

Nô tì như bọn họ hi vọng nhất chính là được chủ tử trọng dụng, nhưng sợ nhất cũng là bị chủ tử liên lụy.

Bởi vì thường có rất nhiều chuyện là chủ tử phân phó, nhưng đến cuối cùng chịu tiếng xấu đều là bọn họ, chủ tử không bị chút tổn hại nào, chết cũng là bọn họ.

Chung ma ma thản nhiên nói: “Có cái gì hay để nói, đi theo chủ tử nào toàn bộ đều dựa vào vận khí, người từ nhỏ đã là như vậy, bản thân có thể làm gì, theo ta ấy, mệnh của chúng ta đều không tệ, được đi theo Phùng quý nhân.”

Bảo Lan, Châu Lan vội vàng gật đầu: “Ma ma nói đúng.”

Phùng Liên Dung rất dễ hầu hạ, gần như không có tì khí gì, chỉ cần cho nàng ăn ngon uống tốt là được, bình thường yêu cầu cũng không nhiều, nhiều nhất là kêu các nàng cùng chơi cờ.

Bên ngoài Ngân Quế nghe thấy cười tiến vào xen mồm: “Há chỉ có không tệ, hiện nay ta đi ra ngoài gặp được cung nhân, bọn họ đều chủ động

https://thuviensach.vn

đến đáp lời đấy.”

Chung ma ma không khỏi đắc ý: “Tất nhiên, ai bảo quý nhân của chúng ta được sủng ái, có điều các ngươi ở bên ngoài chú ý một chút. Có câu nói thế này, cây càng cao luôn dễ bị gió to thổi ngã, đúng với quý nhân của chúng ta. Các ngươi chớ chọc phải phiền toái gì, người nào không dài mắt muốn các ngươi nói giúp trước mặt quý nhân, chớ để ý đến!”

Bốn cung nữ đều trả lời đã biết.

Chung ma ma thật vừa lòng, lại đi ra ngoài gọi Đại Lý, Tiểu Lý và mấy tiểu hoàng môn khác dặn dò một phen.

Bà đã thấy qua rất nhiều kết cục của cái gọi là phi tần được sủng ái, không có mấy người được tốt. Tuy rằng hiện tại quý nhân rất được lòng Thái tử, nhưng ai biết sau này như thế nào, Chung ma ma kiến thức qua rất nhiều chuyện xấu, có một số người được sủng ái hai ba năm, có người được sủng ái mấy tháng liền thất sủng.

Chung ma ma tuy rằng thường xuyên được vây trong cao hứng, nhưng vẫn thường duy trì cảnh giác.

Gần nhất càng đến gần ngày Phùng Liên Dung sinh con Chung ma ma càng thêm lo lắng, chỉ sợ chuyện bà đoán sẽ xảy ra, nhưng bà cũng không dám nói với bất luận người nào, vạn nhất bị Phùng Liên Dung biết, sẽ bị động thai cũng không biết chừng.

Chung ma ma khẽ thở dài.

Lúc này, Phùng Liên Dung đã dậy, nàng đang có thai, cũng sẽ không thể rời giường đúng giờ, nhưng là không thể quá muộn vì sẽ lỡ bữa sáng, cho nên căn bản đều dậy vào giờ Tỵ.

Chung ma ma vội kêu Ngân Quế đi truyền đồ ăn sáng.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung vẫn giống như mọi ngày, đầu tiên là nói chuyện với đứa nhỏ, sau đó mới cầm đũa lên ăn, mới ăn được một nửa Ngân Quế ở bên ngoài nói Nguyễn quý nhân đến xem nàng.

“Hãy nói ta không tiện gặp khách.” Phùng Liên Dung phân phó.

Ngân Quế nói với Kỷ ma ma.

Nguyễn Nhược Lâm nghe thấy tức giận đến mặt đỏ bừng.

Nàng ta mới nhìn thấy cung nhân này bưng đồ ăn sáng vào, vậy khẳng định là Phùng Liên Dung muốn dùng, sao lại nói là không rảnh?

Nàng ta nheo mắt lại, tức giận nói: “Ta đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, không phải quý nhân của các ngươi đang ăn sao?”

Phùng Liên Dung nghe thấy, ở bên trong nói: “Ta không thích người khác quấy rầy ta dùng bữa.”

Thanh âm truyền thẳng đến bên ngoài, Nguyễn Nhược Lâm xoay người rời đi.

Chung ma ma và bốn cung nữ đều thấy khó hiểu.

Thật ra Phùng Liên Dung không phải ai cũng không gặp, giống Tôn Tú đến nàng lần nào cũng gặp, chỉ có Nguyễn quý nhân là nàng luôn lấy cớ.

Có điều cũng tốt, Chung ma ma nghĩ Nguyễn quý nhân này nhìn đã biết không phải dễ chọc, liên tục đến không chừng là vì muốn làm chuyện xấu gì đâu.

Phùng Liên Dung lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nàng quả thật sợ Nguyễn Nhược Lâm, lúc trước Nguyễn Nhược Lâm vẫn luôn không được sủng, tính tình cũng có chút điên điên khùng khùng

https://thuviensach.vn

mới có thể đi hại con người khác. Bây giờ vẫn chưa đến thời gian đó, ai cũng không thể biết được có phải vẫn như vậy hay không, nàng không dám mạo hiểm.

Nàng vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng, con của nàng, nàng nhất định phải bảo vệ tốt.

Đợi đến khi Phùng Liên Dung dùng xong bữa sáng, Hoàng Ích Tam nói hôm nay Thái tử muốn bắt đầu lâm triều, cho nên gần nhất sẽ không có thời gian rảnh đến đây, kêu Phùng Liên Dung dưỡng thai thật tốt, đừng nghĩ ngợi lung tung.

Ý trong lời này là không phải Thái tử không sủng nàng, chỉ là bận không có thời gian.

Phùng Liên Dung vui vẻ, cười hì hì nói: "Đã biết, nói với Điện hạ là chú ý thân thể, không cần quá mức mệt nhọc." Lại hỏi Hoàng Ích Tam, "Rượu ngâm đó uống đã hết chưa?"

"Cũng không nhiều lắm, hôm qua nô tì mới nhìn thấy Thái tử uống, còn có ít như vậy." Hoàng Ích Tam khoa tay múa chân, trong bình chỉ còn khoảng hai ba tấc.

Phùng Liên Dung nghĩ: vậy nên ngâm thêm rượu.

Đợi đến khi Hoàng Ích Tam đi rồi, nàng mời Kim đại phu đến đây một chuyến, viết đơn thuốc đưa cho Tiểu Lý đi mua thuốc, nàng rảnh rỗi, kêu Châu Lan mài mực, chính mình đi luyện chữ.

Chữ của nàng không coi là xấu, có điều nàng nghĩ sau khi sinh con ra Thái tử bận rộn như vậy, nàng phải bỏ nhiều thời gian lên trên người đứa nhỏ của mình, dạy viết chữ là cần thiết, nàng cảm thấy chữ nàng hiện tại không tốt lấy ra.

https://thuviensach.vn

Kết quả nàng mới chiếu bảng chữ mẫu viết được hai hàng, “Bất từ hoành tuyệt mạc, lưu huyết kỷ thì kiền” thì tay nàng run một chút, ngòi bút áp xuống, trên giấy nhiễm một khối mực đen.

Châu Lan kinh ngạc nói: “Chủ tử, sao vậy?”

Phùng Liên Dung ngẩng đầu nhìn Châu Lan, thầm nghĩ không tốt, sao nàng lại quên mất chuyện này đây!

Thành Thái năm 38, năm ấy cũng là Thái tử giám quốc, đã xảy ra một chuyện lớn.

Thái tử đã lên triều được một lát, long ỷ này hắn vẫn chưa thể ngồi cho nên ngồi ở bên cạnh. Lúc này các đại thần ở dưới đang nghị luận chuyện nước cống nạp Cáp Sa bị nước Chân La bên cạnh xâm chiếm lãnh thổ.

Có mấy đại thần duy trì ý kiến quản.

Có mấy đại thần không duy trì, nói ngày thường thái độ của Cáp Sa không phải rất khiêm tốn, xảy ra chuyện mới biết cầu tốt, thiên hạ nào có chuyện tiện nghi như vậy.

Hai bên nói đi nói lại, kịch liệt có xu thế muốn cãi nhau.

Thái tử sắc mặt trầm tĩnh.

Bây giờ cuối cùng hắn cũng biết vì sao phụ hoàng lại bị mấy đại thần này buộc lập hắn lên làm Thái tử, tuy rằng chuyện này hắn rất cảm kích, nhưng trong lòng vẫn có chút đau buồn.

Bây giờ xem ra bản thân cũng không phải lo lắng suông.

Thật sự là tích lũy tháng ngày, uy tín của các đại thần có đôi khi còn mạnh hơn cả Hoàng đế.

https://thuviensach.vn

Thái tử thừa dịp bọn họ nói đến miệng khô lưỡi đắng mới cất cao giọng nói: “Mặc kệ trước đây Cáp Sa thế nào, Vương Cáp Sa đã chủ động xin giúp đỡ cũng không thể từ chối ngoài cửa, bằng không các nước cống nạp khác nhất định sẽ thất vọng. Trương đại nhân, còn mời ngươi lập tức phái sứ giả đến Cáp Sa trước, điều đình phân tranh giữa hai nước Cáp Sa và Chân La. Nếu thật sự là Chân La không đúng, bổn quốc tuyệt đối sẽ không ngồi yên không để ý đến, bảo bọn họ tự giải quyết cho tốt!”

Lễ bộ Thượng thư Trương đại nhân lập tức lên tiếng trả lời.

Nhưng đại thần khác lập tức phản đối, nói hao tài tốn của.

Thái tử cũng không để ý, hỏi chuyện thu thuế.

Lỗ đại nhân cầm đầu nói thẳng: “Điện hạ mới chủ trì lâm triều, phải nghe nhiều ý kiến.”

Thái tử nhìn về phía hắn, thản nhiên nói: “Ta đã nghe nửa canh giờ, theo ý của Lỗ đại nhân, có phải lâm triều nên lùi lại mấy canh giờ mới đúng? Ta tuy là lần đầu tiên tham dự lâm triều, nhưng vẫn biết quyết nghị nào kéo dài thêm thời gian đều có khả năng khiến cho tình thế biến hóa!”

Lỗ đại nhân lập tức đen mặt.

Chúng đại thần rốt cuộc ngừng miệng.

Vương đại nhân, Lý đại nhân, Chương đại nhân lại cười tủm tỉm.

Bọn họ đều làm qua giảng quan của Thái tử, lúc này thấy Thái tử trấn áp được trường hợp, tự nhiên là được an ủi.

Mà Thái tử khi hạ triều lại cảm khái, làm Hoàng đế thật sự không dễ dàng, nhất là có một đám đại thần như vậy.

https://thuviensach.vn

Có điều có thể khẳng định chính là các đại thần vẫn rất có khả năng, chính là tinh lực quá mức tràn đầy, tình huống như vậy, phải tìm nhiều thêm chút việc cho bọn họ làm mới được!

Thái tử kích động đi thẳng về chính điện, một chút cũng không nhìn ra hắn có cảm xúc suy sụp nào.

Phía sau hai tiểu hoàng môn Nghiêm Chính, Lý An cũng cực kỳ vui mừng.

Chỉ có Thái tử ổn định bọn họ mới có ngày lành.

Hoàng thái hậu nghe người bẩm báo chuyện trên triều, cũng khẽ gật đầu, nói: “Đem một phần tấu chương đến cho Thái tử phê duyệt, Hoàng thượng muốn tĩnh dưỡng, tấu chương cũng không thể xem nhiều.”

Cung nhân đến cung Càn Thanh báo với chấp bút thái giám Hoàng Ứng Túc, Hoàng Ứng Túc đáp ứng một tiếng, quay đầu lấy tấu chương.

Lúc này Hoàng thượng vẫn đang nằm, thân thể thật sự bị hư nhược, bằng không bình thường muốn ông ta nằm nửa ngày, cái gì cũng không làm, là muốn mạng ông ta.

“Thái hậu nương nương nói muốn để Điện hạ phê duyệt một phần tấu chương.” Hoàng Ứng Túc bẩm báo với Hoàng thượng.

Hoàng thượng gật gật đầu: “Lấy đi.”

Đúng là không chút phản đối.

Hoàng Ứng Túc con ngươi xoay chuyển nói: “Nghe nói hôm nay Thái tử ở trên triều rất uy phong, các đại thần rất là tâm phục khẩu phục, Thái tử cũng không sợ hãi, nô tài nghĩ, lá gan của Thái tử còn rất lớn!”

https://thuviensach.vn

Hoàng thượng nghe xong liền ngây ngẩn, ông ta nghĩ đến năm đó ông ta mới đăng cơ, lần đầu tiên chủ trì lâm triều, nếu không có Hoàng thái hậu ở bên cạnh khẳng định sẽ đào tẩu.

Không nghĩ tới nhi tử này của ông ta lại lợi hại như vậy.

Hoàng Ứng Túc lại nói: “Xem ra hoàng thượng có thể an tâm tĩnh dưỡng, có Điện hạ ở đây, vậy là không có vấn đề gì.”

Trong lòng hoàng đế lại lộp bộp.

Hoàng Ứng Túc cầm tấu chương muốn đi.

Hoàng đế ở phía sau nói: “Lấy ra, trẫm vẫn còn ở đây đây, đều coi trẫm là phế nhân! Buồn cười!”

Trên mặt Hoàng Ứng Túc hơi lộ ra ý cười, đặt tấu chương lại, nói khẽ: “Là Thái hậu nương nương phân phó, bây giờ hoàng thượng không cho, vậy nô tì phải đi hồi bẩm thế nào đây?”

Hoàng đế lạnh lùng nói: “Hồi bẩm cái gì, trẫm là hoàng đế, tấu chương này trẫm không được xem?”

Hoàng Ứng Túc vội nói vâng.

Nhưng hoàng đế cũng không có phương tiện đứng lên, liền nói với Hoàng Ứng Túc: “Ngươi đọc cho trẫm nghe.”

Tấu chương ngày hôm nay Hoàng thượng đã tự mình xem xong, nhưng cuối cùng rất nhiều ý kiến đều là Hoàng Ứng Túc quyết định. Hoàng thái hậu biết được tấu chương không phải Thái tử xem, cũng tức giận.

Có điều bà chịu đựng không phát tác.

https://thuviensach.vn

Nhi tử này của bà cuối cùng vẫn là hoàng đế, bà không có quyền can thiệp vào chính sự, nếu hoàng thượng tạm thời không muốn buông xuống quyền lời này, bà cũng không tốt buộc hắn.

Mà Thái tử tự nhiên là không có phản ứng gì, hắn đã quen nhẫn nại, trong lúc mấu chốt này hắn tuyệt đối sẽ không đi nhầm một bước.

Đã nhiều ngày Kinh thành bắt đầu có tuyết rơi, ngày đêm không ngừng, trên mặt đất phủ một tầng tuyết dày, một lát lại bị bao trùm.

Thái tử lâm triều trở về, dẫm xuống tuyết phát ra tiếng kẽo kẹt.

Chờ hắn đến ngưỡng cửa chính điện, phủi phủi bông tuyết rơi trên cổ tay áo, vừa muốn vào nhà liền thấy Nghiêm Chính đi qua, cầm trong tay một phong thư đưa cho hắn, cười nói: “Điện hạ, là Phùng quý nhân viết cho ngài.”

Thái tử giật mình, hắn đời này, vẫn là lần đầu tiên có nữ nhân viết thư cho hắn.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Thử

Hắn đứng ở dưới mái hiên mở ngay thư ra.

Chữ trên thư có thể nói là đoan chính, lộ ra mấy phần thanh tú.

“Đồ ăn sáng có bánh hoa vị gừng, Vương đầu bếp làm rất ngon miệng, nhịn không được ăn ba cái, kết quả con tức giận, đá thiếp mấy cái, bụng thiếp đều đau, xem ra hắn rất không thích bánh hoa vị gừng đâu!”

Thái tử cười rộ lên, lại nhìn xuống dưới.

“Con khí lực càng ngày càng mạnh, có thể thấy được thập phần khỏe mạnh cho nên Điện hạ không cần lo lắng, thiếp thân sẽ thuận lợi sinh con ra. Chỉ là dạo này thiếp thân cứ cảm thấy lo lắng cho Điện hạ, có lẽ là do có thai, mong Điện hạ bảo vệ tốt bản thân, lệnh thủ vệ một tấc không rời, thiếp thân cũng an tâm.”

Hắn cầm thư, tạm dừng một lát.

Lại nhìn mặt sau, thế nhưng chỉ có một câu: “Thiếp thân lần đầu tiên viết thư, chữ khó có thể tránh khỏi bất nhã, mong Điện hạ chớ trách, chờ thiếp thân luyện chữ tốt, nếu Điện hạ thích sẽ thường xuyên viết thư, Điện hạ vạn an.”

Thư ngắn như vậy hắn rất nhanh liền xem xong, chỉ cảm thấy sinh ra cảm giác ý còn chưa hết, hắn lật thư qua lại nhìn nhìn, bên kia cũng trống

https://thuviensach.vn

rỗng, thật sự không có. Hắn thầm nghĩ nàng cũng không phải không có thời gian rỗi, đã viết thư đến vì sao không viết dài chút?

Thái tử gấp thư lại, nhét vào trong tay áo.

Hắn trực tiếp đi thư phòng.

Nghiêm Chính cũng không cần phân phó, vén tay áo lên mài mực cho Thái tử.

Thái tử nhấc bút, nghĩ đến Phùng Liên Dung liền cúi đầu xuống, chậm rãi viết ra mấy chữ, khóe miệng lại hơi hơi lộ ý cười, hắn vung tuyệt bút lên, viết phong thư hồi âm cho nàng.

Nghiêm Chính nghiêng đầu nhìn lại, khóe miệng giật giật.

"Chờ mực khô, đưa đến cho Phùng quý nhân." Thái tử phân phó, "Gọi Dư Thạch tới."

Nghiêm Chính dạ một tiếng.

Lại nói Phùng Liên Dung viết thư, trong lòng cũng có chút lo sợ bất an, thật ra nàng vốn cũng không muốn quấy nhiễu Thái tử, nhưng chuyện đó như ngạnh ở cổ họng, khiến nàng không thể không để ý, hơn nữa cũng không làm được.

Nàng chỉ có thể tận lực, chính là không biết Thái tử xem rồi có đặt chuyện này trong lòng hay không?

Kết quả Nghiêm Chính lập tức đến đây: "Điện hạ cũng viết thư cho quý nhân."

Phùng Liên Dung mừng rỡ, cẩn thận mở thư ra.

Chung ma ma cũng lén nghiêng đầu xem.

https://thuviensach.vn

Ai ngờ đến trên thư chỉ viết ba chữ: đừng nhớ mong.

Phùng Liên Dung nhịn không được bĩu môi, tốt xấu gì nàng cũng viết mấy dòng, Thái tử thật sự bận rộn như vậy, chỉ viết mấy chữ?

Có điều chữ này thật sự rất đẹp.

Một tay đi theo khuôn mẫu, khí phách, có lẽ nàng luyện mười mấy năm cũng không nhất định có hàm súc bậc này.

Nghiêm Chính thấy nàng thất vọng, nhắc nhở: "Lần tới quý nhân không ngại viết dài một chút, hiện sắp tới mừng năm mới, Điện hạ thật sự cũng không có thời gian rảnh qua đây."

Hắn là nhìn thấy Thái tử lật thư, đây không phải ghét bỏ thư ngắn thì là gì.

Phùng Liên Dung vẫn không quá hiểu rõ, nhưng nàng càng quan tâm chuyện khác hơn: "Điện hạ xem xong thư của ta, sau đó làm chuyện gì?"

"Gặp Dư thống lĩnh." Nghiêm Chính cân nhắc một chút, vẫn là trả lời nàng.

Phùng Liên Dung mở cờ trong bụng, thuyết minh Thái tử thật sự lưu ý.

Nghiêm Chính cười cười rời đi.

"Vừa rồi hắn nói cái gì viết dài một chút, Điện hạ không phải rất bận sao, thời gian rảnh đâu mà xem?" Phùng Liên Dung lại cùng Chung ma ma nói chuyện này, bằng không Thái tử cũng không chỉ viết cho nàng ba chữ.

Chung ma ma cũng đoán không ra, nhưng theo lý thuyết Nghiêm Chính sẽ không hại Phùng Liên Dung, liền nói: "Vậy chờ qua một thời gian nữa lại viết thử một phong, Điện hạ chịu hồi âm chủ tử, ít nhất là không chán ghét chuyện này."

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung liền nói được.

Đến tháng mười một Thái tử giám quốc đã tròn một tháng, có quan viên lâm triều nói lên chuyện tước phiên.

Về việc tước phiên, thật ra từ lúc trước khi Tiên đế qua đời ông đã đoán được phiên vương khắp nơi nhất định sẽ trở thành một trong những tai họa ngầm. Chỉ là đến khi ông hiểu rõ đã muộn, còn chưa thực thi đã buông tay nhân gian.

Mà con ông, đương nhiệm Hoàng đế lại không hoàn toàn nghe theo, vẫn giữ bốn vị phiên vương nắm quyền to, hơn nữa vào lúc làm suy yếu các phiên vương khác cong từng trấn an qua tứ vương, ý muốn không làm nổi lên tranh chấp.

Thái tử nghĩ đến chuyện này, cũng có chút căm tức.

Nên đứt không đứt sẽ phản trở lại, đã ra tay thì ra tay đến cùng đi, làm gì chỉ động một nửa, thời điểm nên cứng rắn lại mềm xuống! Hiện tại ngược lại khó giải quyết.

Hắn một đường suy nghĩ, khi sắp đến chính điện lại hạ quyết định, xoay người đi về phía cung Thọ Khang.

Hoàng hậu đã ở, giúp Hoàng thái hậu kẹp hạch đào. Hoàng thái hậu nhìn thấy hắn, trên mặt liền lộ ra tươi cười: “Vừa vặn nhà bếp đưa trứng cá mực qua đây, ngươi cũng thích ăn, ngồi xuống ăn một cái đi.”

Thái tử hành lễ ngồi xuống.

Cung nhân gắp cho hắn một đũa trứng cá mực, Thái tử ăn mấy miếng, thấy Hoàng thái hậu lau miệng, liền buông đũa xuống nói: “Tôn nhi có chuyện muốn hỏi chút ý kiến của Hoàng tổ mẫu.”

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu đứng dậy muốn đi.

Hoàng thái hậu gọi bà lại: “Đi đâu, Hữu Đường nói chuyện còn có thể tránh ngươi?”

Hoàng thái hậu chỉ đành ngồi xuống.

Thái tử quả thật cũng không có ý muốn Hoàng hậu tránh đi, lập tức liền nói: “Hôm nay có người nói ra chuyện tước phiên, còn nâng Hoàng tổ phụ ra, nói phụ hoàng không tuân theo ý chỉ của Tiên đế, là việc bất hiếu.

Hoàng thái hậu lập tức chau mày.

Các đại thần duy trì tước phiên, bà tự nhiên cũng biết đến, không nghĩ tới Hoàng thượng không lâm triều bọn họ lại đưa ra cho Thái tử, thật sự là một đám chỉ biết tìm phiền toái!

Bà cười lạnh một tiếng: “Bọn họ đây là quan tâm bậy, hiện bốn vị phiên vương, có hai vị là huynh đệ ruột của Hoàng thượng, huynh đệ liền tâm mới có thể bảo trụ giang sơn Triệu gia, ngoại thần như bọn họ tất nhiên là không hy vọng như vậy. Phiên cương cường đại rồi, quan địa phương tất phải suy yếu. Hữu Đường ngươi đừng để ý đến bọn họ, Nhị thúc, Tam thúc ngươi một lòng vì nước, bao nhiêu lần đánh lui ngoại xâm? Nhị thúc ngươi thậm chí còn bị thương mấy chục lần, bọn họ an toàn ở Kinh thành, tự nhiên là đứng nói chuyện không đau thắt lưng!”

Thái tử thầm nghĩ, quả nhiên Hoàng tổ mẫu vẫn hướng về hai vị thúc thúc, hắn hôm nay cả gan thử, cũng càng thêm xác định ý tưởng của bà.

Nhưng mà tước phiên thế tất phải làm, không thể kéo dài nữa.

Thái tử nói: “Tôn nhi tự nhiên cũng biết rõ cống hiến của phiên vương các nơi, có điều phiên vương quyền thế lớn mạnh, chịu ảnh hưởng không chỉ có quan địa phương, dù là hoàng quyền cũng giống vậy, bằng không

https://thuviensach.vn

năm đó Hoàng tổ phụ cũng không yêu cầu phụ hoàng chấp hành quyết nghị này.”

Hoàng thái hậu ngẩn ra.

Nhưng bà không phải người dễ dàng bị thuyết phục, bà thản nhiên nói: “Bốn bị phiên vương trung thành và tận tâm, sao lại uy hiếp đến hoàng quyền? Hoàng tổ phụ ngươi lo lắng nhiều.”

Thái tử nói: “Chỉ riêng ở Kinh thành quả thật không thể phát hiện, phiên vương ảnh hưởng to lớn, vốn là ở ngoài.”

Hoàng thái hậu nhíu mày, bà nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hoàng hậu, nói: “Ngươi có suy nghĩ gì về chuyện này.”

Hoàng hậu vẫn còn đang kẹp hạch đào, nghe vậy kẹp ra thịt hạch đào tuyết trắng hoàn chỉnh đặt vào mâm sứ, lau tay nói: “Đạo lý lớn khác con dâu không biết, chỉ biết là lịch đại phiên vương tạo phản cũng không ít, có điều con dâu thấy Nhị thúc, Tam thúc chắc là sẽ không vậy, bằng không năm đó ngôi vị hoàng đế cũng không đến lượt hoàng thượng ngồi.”

Lời này vừa nói ra, Hoàng thái hậu và Thái tử đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Từ tạo phản này, cũng không phải là có thể tùy tiện nói ra.

Hoàng thái hậu ho khan một tiếng: “Ta thấy ngươi ngày càng không ra thể thống gì.”

Thái tử lại âm thầm buồn cười, cũng chỉ có Hoàng hậu mới dám ở trước mặt Hoàng thái hậu nói trắng ra như vậy. Hơn nữa lời này minh bao ám biến, cái gì là Nhị thúc Tam thúc sẽ không.

Nếu sẽ không, Hoàng thái hậu sẽ cẩn thận duy trì cảm tình giữa ba huynh đệ như vậy?

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu quả thật rất coi trọng ba nhi tử này, lại sợ bọn họ cốt nhục tương tàn mới hao tổn tâm cơ tạo nên cục diện hôm nay, bằng không Hoàng thượng có thể để một đám đại thần thay nhau ra trận?

Nói đến cùng, không muốn tước phiên nhất chính là Hoàng thái hậu.

Trong phòng xuất hiện im lặng ngắn ngủi.

Vẫn là Hoàng thái hậu mở miệng trước tiên: "Trước vẫn nên hỏi ý kiến của Hoàng thượng đi."

Chuyện bực này còn chưa nói, Thái tử là rõ ràng nhất, phụ hoàng này của hắn là nhát gan kéo dài bệnh.

Hắn đáp lại một tiếng, đứng lên muốn cáo từ.

Hoàng hậu cũng đứng lên.

Mẫu tử hai người đi ra ngoài.

Thái tử vuốt cằm: "Vừa rồi đa tạ mẫu hậu."

Hoàng hậu nói: "Cảm tạ cái gì, ta nói đều là sự thật, chỉ là tổ mẫu ngươi có nghe vào hay không lại là một chuyện khác."

Thái tử im lặng.

Hoàng hậu hơi hơi ngửa đầu, nhìn hắn.

Nhi tử bà tự tay nuôi lớn này ngày càng anh tuấn thành thục, càng giống Tiên đế, thật ra cũng khó trách hoàng thượng không thích hắn, thứ nhất nương hắn không được sủng, thứ hai chính là nguyên nhân này.

Năm đó Tiên đế cũng không rất coi trọng hoàng thượng, khi bà còn là Thái tử phi đã nhìn ra, Tiên đế thích nhất chính là Lệ vương, mà Hoàng thái

https://thuviensach.vn

hậu thích nhất lại là Hoài vương.

Cuối cùng vẫn là lập trưởng tử làm Thái tử.

Cũng bởi vì như thế Tiên đế có nhiều soi mói Hoàng thượng, hoàng thượng rất sợ Tiên đế, tự nhiên liền cũng không thích Thái tử.

“Chuyện này ngươi đừng nói gì thê.” Hoàng hậu khó được dặn dò nhi tử một câu, “Để Hoàng tổ mẫu ngươi suy nghĩ kỹ, đừng gấp.”

“Con biết.” Trong mắt Thái tử lộ ra cao hứng.

Hoàng hậu rất ít nói giúp hắn, luôn nhàn nhạt, một chút cũng không giống mẫu thân, nhưng mà hôm nay hắn biết, Hoàng hậu luôn quan tâm hắn.

Thấy hắn như thế, trong lòng Hoàng hậu hơi chua, muốn nói thêm mấy câu cổ vũ, nhưng đến cuối cùng vẫn không nói lên lời.

Mấy năm nay, bà và hoàng thượng có khúc mắc, phụ nhi tử này.

Như bà nghĩ đến, thật ra bà có thể làm cho Thái tử đó là sống lâu một cút.

Chỉ cần bà còn sống, Thái tử vĩnh viễn đều là Trưởng tử, Hồ quý phi không làm được Hoàng hậu, nhi tử của nàng ta liền vĩnh viễn là thứ tử!

Thấy Hoàng hậu đi xa Thái tử mới xoay người lại.

Kết quả không đến hai ngày, Hoài vương đến Kinh, Hoài vương phi và hai nhi tử không cùng tới, chỉ một mình ông. Tới đây là vì muốn thăm hoàng thượng nằm trên giường không dậy nổi, thứ hai là muốn đón Triệu Thục về Hoa Tân phủ đón năm mới.

Chuyện này không có gì đáng trách.

https://thuviensach.vn

Triệu Thục dù sao cũng là đứa nhỏ của bọn họ, cha nương nhớ con cái cũng là lẽ thường. Hoàng thái hậu cười nói: “Thục nhi thật sự rất ngoan, không khóc không ầm ĩ, còn thường xuyên theo giúp ta nói chuyện đấy, có điều cũng nên trở về đoàn tụ với các ngươi.” Bà xoa xoa đầu Triệu Thục, “Chờ thời tiết ấm, lại đến chỗ này của Hoàng tổ mẫu, được không?”

Triệu Thục ôm lấy cổ Hoàng thái hậu, “Dạ, Thục nhi thích Hoàng tổ mẫu nhất.”

Hoài vương cười ôn hòa, lại hỏi Hoàng thái hậu: “Vừa rồi đi thăm Hoàng thượng, giống như cũng không quá nghiêm trọng, sao lại không dậy nổi vậy? Còn để Hữu Đường giám quốc?”

Hoàng thái hậu thở dài: “Đừng nói nữa, Đại ca này của ngươi luôn vậy, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Bây giờ còn tốt hơn chút, cuối cùng vẫn phải tĩnh dưỡng một hồi, chỉ là không thể bị mệt liền để Thái tử giám quốc.”

Hoài vương cười: “Cũng tốt, Hữu Đường vừa vặn cùng các đại thần học, tương lai giúp hoàng thượng chia sẻ.”

“Là như vậy.” Hoàng thái hậu sắc mặt ôn hòa, “Ngươi cũng đừng về vội, đồ đặc của Thục nhi ta bảo người dọn dẹp, ngươi ở lại mấy ngày rồi nói.

Hoàng thái hậu nhìn Hoài vương, con ngươi hơi lóe lên.

Lời của Thái tử và Hoàng hậu bà vẫn đặt ở trong lòng, hôm nay tiểu nhi tử này đến đây, có phải bà cũng nên thử một chút?

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Gặp Chuyện

Ngày Hoài vương tới bầu trời quang đãng sáng sủa, Phùng Liên Dung ngồi trước cửa sổ tắm nắng, cả người ấm áp, chỉ tiếc trong lòng nàng không quá bình yên, Chung ma ma nhìn bụng nàng, cũng không yên lòng như trước.

Nhưng bốn cung nữ Bảo Lan Châu Lan vẫn hi hi ha ha, tự cấp sửa sang lại quần áo cho Phùng Liên Dung.

Vừa rồi cục thượng phục (chuyên về quần áo) đưa áo khoác và áo lót mới làm xong đến, thập phần tinh xảo, ngay cả bọc bên cạnh cũng thêu hoa, áo khoác cũng không phải chỉ có một hình thức, áo ngắn cũng có. Còn có hai cái mỏng một chút, thắt lưng rất nhỏ, vừa nhìn liền biết là làm cho Phùng Liên Dung sinh con xong lại mặc.

Châu Lan nói với Phùng Liên Dung: “Thật sự là dụng tâm, rất nhiều sợi đều là kim tuyến, ánh sáng lòe lòe, chủ tử mặc vào rất lộ vẻ phú quý đấy.”

Chung ma ma cầm lên liền thấy quả nhiên tốt hơn nhiều so với năm trước, bà cười nhạo một tiếng: “Đều là mấy người gió chiều nào theo chiều ấy.” Lại ở trên người Phùng Liên Dung ướm một lần: “Cơ mà rất vừa người, chủ tử sáng mai liền mặc cái này đi, thấy bên trong bông vải nhét cũng nhiều.”

Phùng Liên Dung gật gật đầu, nhưng vẫn không quá lên tinh thần.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma nghĩ, không phải là đang ngóng trông Thái tử đến đấy chứ? Nhưng không phải Thái tử đang bận sao, nào có thể giống như trước kia. Nói lời đại nghịch bất đạo, sau này Hoàng thượng băng hà, Thái tử làm Hoàng đế, còn muốn bận hơn nhiều, cũng không thể ngày ngày ngóng trông như vậy.

Bà vừa định khuyên Phùng Liên Dung một câu, liền nghe thấy giọng của Nguyễn Nhược Lâm.

Chung ma ma thầm nghĩ, Nguyễn quý nhân này cũng đần, chủ tử nhà mình căn bản không nghĩ để ý đến nàng ta, còn ba ngày hai bữa chạy đến đây, muốn làm gì đâu?

Ai ngờ Nguyễn Nhược Lâm ở cửa nói với Ngân Quế: “Điện hạ bị người xấu đâm bị thương, vẫn chưa biết sống chết, các ngươi còn có lòng dạ thảnh thơi mà nói chuyện à!”

Phùng Liên Dung đứng vọt lên.

Chung ma ma giật mình, nhưng bà cảm thấy không có khả năng, vài bước đi ra bên ngoài, quát: “Nguyễn quý nhân, ngài nói bậy gì vậy, không cần đầu nữa à?”

“Ai nói bậy, bên ngoài cấm quân và cẩm y vệ đều xuất động, nghe nói Điện hạ...” Nàng ta ngừng một chút, đột nhiên lại không nói nữa.

Phùng Liên Dung nghe vậy gấp đến độ đi về phía trước.

Bảo Lan và Châu Lan vội vàng đỡ lấy nàng, Bảo Lan luôn cẩn thận nội liễm, đầu tiên liền nghĩ đến thai nhi, tay cầm tay Phùng Liên Dung dùng sức thêm một chút, nói: “Chủ tử, ngài ngàn vạn lần đừng có gấp, đừng để động thai khí!”

https://thuviensach.vn

Thai đã lớn, nếu để động thai khí sẽ cực kỳ nghiêm trọng, tốt hơn chút thì sinh non, có thể sinh đứa nhỏ ra, không tốt, có thể sẽ mất mạng.

Bước chân Phùng Liên Dung dừng một chút.

Đúng vậy, nàng còn có đứa nhỏ mà!

Nhưng nàng tim đập bất ổn, hoảng muốn chết, tốt thế nào?

Phùng Liên Dung vội hỏi Bảo Lan: “Kim đại phu nói gặp phải trường hợp như này thì phải làm thế nào?”

Nàng nhất thời còn chưa nghĩ ra được.

Châu Lan vươn tay thuận ngực cho nàng, chậm rãi nói: “Giống như nô tì vậy, chủ tử, không cần nghĩ gì hết, tĩnh tâm.”

Bảo Lan cũng đỡ nàng ngồi xuống: “Đúng vậy đó, chủ tử, chủ tử chỉ cần nghĩ đến đứa con trong bụng là được.”

Lúc này Chung ma ma cũng không để ý đến Nguyễn Nhược Lâm, quay trở về, mắt thấy Phùng Liên Dung sắc mặt vốn hồng nhuận, lúc này lại trắng bệch cũng lập tức cả kinh. Mặt khác hai vị ma ma Hoàng thái hậu phái tới cũng vây quanh, đều kêu nàng không cần lo lắng.

Nguyễn Nhược Lâm đứng ở ngưỡng cửa nhìn vào, cười lạnh một tiếng rời đi.

Phùng Liên Dung ngồi trên ghế tựa, hơi thở hít vào, thầm nghĩ chuyện hôm nay đời trước cũng đã xảy ra, lần này lại phát sinh, như vậy Thái tử đời trước là Hoàng đế, vậy đời này cũng vẫn sẽ đăng cơ, nhất định không có chuyện gì, hắn nhất định không có chuyện gì! Cho nên đứa nhỏ của hắn cũng không thể gặp chuyện không may!

Không thể!

https://thuviensach.vn

Mau tĩnh tâm lại, không cần suy nghĩ cái gì hết, Phùng Liên Dung vuốt bụng, trong đầu trong ngừng nói với bản thân.

Quá một lát, nàng rốt cuộc bình tĩnh lại.

Cái gì cũng không xảy ra, trong phòng mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Chung ma ma nói: "Đứng dậy đi hai bước xem, có phải hay không tất cả đều tốt?"

Phùng Liên Dung đứng dậy đi, tất cả như thường.

Chung ma ma đặt mông ngồi xuống, sờ một vốc một hôi, tức giận mắng: "Nguyễn quý nhân này nhất định là cố tình, đồ không biết xấu hổ!"

Bà khó được mắng chửi người, đừng nói mắng quý nhân, lúc này tức lắm rồi.

Phùng Liên Dung hoãn một lát nói: "Mau gọi bọn Đại Lý đi hỏi xem có chuyện này hay không."

Chung ma ma lớn tuổi, lúc này chân có chút nhuyễn, cung tay lên bảo Bảo Lan đi.

Bảo Lan liền ra bên ngoài nói với bọn Đại Lý.

Bốn tiểu hoàng môn vừa nghe tình huống nghiêm trọng, lập tức nhanh chân bước đi.

Lúc này, Thái tử phi bên kia mới phái người đến.

Tri Xuân đứng ở bên ngoài, nhẹ giọng cùng Chung ma ma nói: "Vừa rồi gặp chuyện không may, Điện hạ lâm triều trở về gặp chuyện, nhưng không có gì đáng ngại, nương nương kêu ma ma chú ý chút, đừng để Phùng quý

https://thuviensach.vn

nhân biết, dù đã biết cũng phải nói không có chuyện gì, đã tốt lắm, đỡ để bị động thai khí!”

Chung ma ma nghe vậy, đôi mắt hơi híp, vẻ mặt ân cần hỏi: “Vậy Điện hạ là thật sự không có chuyện gì?”

“Là không có chuyện gì, chỉ bị thương đến bả vai.”

“Vậy nương nương phái ngươi tới, trên đường ngươi không trì hoãn gì đấy chứ?”

Tri Xuân khó hiểu: “Làm sao có thể trì hoãn, loại chuyện như này ta nào dám chậm trễ chứ, sao ma ma lại hỏi như vậy?”

Nếu nói Đông cung bọn họ các nơi lâm triều xa còn đỡ, đằng này Thái tử phi kịp thời báo cho biết, theo lý thuyết thế nào cũng không đến lượt Nguyễn quý nhân biết trước, sao Nguyễn quý nhân lại biết được chuyện này? Chung ma ma nghĩ mãi không ra, nói: “Chỉ hỏi vậy thôi, ta biết rồi, sẽ không để chủ tử nhận đến kinh hách.”

Tri Xuân cáo lui.

Mà Phùng Liên Dung đã sớm biết, Chung ma ma cũng không cần gạt, liền nói lại những lời Tri Xuân nói cho Phùng Liên Dung nghe.

Phùng Liên Dung triệt để nhẹ thở ra, thầm nghĩ đến hắn bị thương, không khỏi đau lòng.

Đáng tiếc nàng không thể đi thăm hắn.

Chung ma ma an ủi: “Đợi Điện hạ tốt hẳn rồi sẽ đến xem chủ tử.”

Nguy cơ giải trừ, nàng cũng an tâm hơn chút, cuối cùng cũng cảm thấy đói, muốn ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Ngân Quế vội đi phòng bếp.

Mà lúc này Thái tử đang nằm trên giường, bả vai đã được băng bó tốt, Hoàng thái hậu, Hoàng hậu, Thái tử phi, Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử, thậm chí cả Hoài vương cũng ở bên cạnh hắn.

Hoàng thái hậu cũng buông lỏng tinh thần, vừa rồi kém chút nữa khiến bà cả kinh đến hôn mê, bà vốn đang do dự có nên thử Hoài vương hay không, kết quả lại ra chuyện này, thật sự khiến người trở tay không kịp.

May mắn Thái tử chỉ bị thương đến bả vai, nhưng nghĩ đến nếu mũi tên này bắn hướng vào bên trong thêm mấy tấc, không chừng liền cắm lên ngực hắn, Hoàng thái hậu nghĩ mà vẫn sợ không thôi!

"Đến cùng là ai sai sử?" Hoàng thái hậu hướng chỉ huy sứ Cẩm y vệ Trần Việt quát to, "Nếu tra không ra, các ngươi hãy cẩn thận cái đầu của mình!"

Trần Việt vội đáp lại: "Hạ quan nhất định sẽ tra ra manh mối!"

Hoàng thái hậu giọng điệu lạnh lùng nói: "Lần này người ám sát xuất từ Cẩm y vệ, đừng nói ngươi tra không ra, dù là các ngươi cũng có hiềm nghi." Hoàng thái hậu nhìn về phía thống lĩnh cấm quân Dư Thạch, "Ngươi dẫn người hiệp trợ thẩm vấn, mặc kệ là Cẩm y vệ hay là Cấm quân, thậm chí là cung nhân, hoàng môn, nên bắt đều bắt hết."

Dư Thạch khom người đáp ứng.

Hoàng thái hậu nói xong, thở dốc một hơi.

Thái tử suy yếu nói: "Hoàng tổ mẫu, ngài vẫn nên trở về nghỉ tạm một lát đi, Tôn nhi đã không có chuyện gì rồi."

Hoàng hậu cũng khuyên.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Hoàng thượng đến đây.

Hiển nhiên thân mình ông ta vẫn chưa tốt hẳn, đi một đoạn đường sắc mặt thế nhưng trắng bệch, Thái tử nhìn thấy ông ta liền đứng lên, hoàng thượng nói: “Đã bị vậy rồi, không cần đa lễ, ngồi đi.”

Đám người còn lại, trừ Hoàng thái hậu ra đều tiến lên hành lễ.

Hoàng thượng ngồi xuống, nhíu mày nói: “Làm sao có thể có loại sự tình này, nghe nói còn chưa tra ra?”

“Chết cũng không nhả ra, cũng không biết là ai sai sử.” Hoàng thái hậu giọng lạnh lùng nói: “Thế nhưng muốn mạng của Hữu Đường, thật sự là ác độc, ta thấy hẳn là người trong cung, bằng không sao có thể thu mua được Cẩm y vệ?”

“Gì?” Hoàng thượng ngẩn ra, ông ta còn chưa biết là Cẩm y vệ.

Cẩm y vệ này vốn chính là để bảo vệ an toàn cho bọn họ.

Hoàng thượng liên tưởng đến an nguy của bản thân, cũng có chút bực: “Buồn cười, nhất định phải tra, chi tiết về Cẩm y vệ đều phải lục ra.” Ông ta nói xong lại quay lại nhìn Hoài vương, “Tam đệ tới không phải lúc rồi, khiến ngươi đụng phải chuyện này.”

Hoàng vương vội hỏi: “Không biết có chỗ nào hạ thần có thể giúp được không?”

Hoàng thượng nói: “Hiện nay ta muốn dưỡng bệnh, Hữu Đường lại bị thương, vừa vặn không có người chủ trì lâm triều, ngươi hãy ở lâu thêm mấy ngày, đợi đến khi Hữu Đường tốt lên rồi hãy đi.”

Thái tử nghe, sau lưng đột nhiên sinh ra khí lạnh.

https://thuviensach.vn

Thật ra hắn bị thương không nghiêm trọng lắm, tên này là sượt qua bả vai hắn, chỉ mất một chút da, lại nói tiếp, “Phùng Liên Dung trực giác thật chuẩn, có điều châm ngôn nói, con thông thần linh, không chừng thật sự là bởi vì nàng có thai, mới chuẩn như vậy.

Hắn nghĩ mặc dù đoán trước được việc này nhưng vẫn bị thương, trong lòng khó tránh khỏi sẽ kinh ngạc.

Rốt cuộc là người nào muốn mạng hắn?

Hoài vương từ chối nói: “Chuyện này sao được, hạ thần thấy Hữu Đường bị thương không nặng lắm, nghỉ nhiều mấy ngày là tốt rồi, lại nói, hạ thần lập tức phải về rồi.”

Hoàng thượng cũng thôi.

Thái tử phi tay giấu trong tay áo nắm chặt lại, công công ngu ngốc này, thế nhưng muốn để Hoài vương giám quốc, thật sự là không biết nghĩ gì nữa!

Đây là muốn thừa dịp Thái tử bị thường còn muốn chèn ép hắn?

Thái tử phi hận chết, nhịn không được liền bí mật nguyền rủa Hoàng thượng.

Hoàng hậu cũng nhíu mày, có điều bà và Thái tử phi giống nhau không nói gì, bà nghĩ, Hoài vương sao có thể tạm giám quốc, lúc này Đại thần đang hô muốn tước phiên, Hoài vương đi, không biết đám đại thần đó sẽ làm ầm ĩ thế nào đâu?

Căn bản là không có khả năng chấp hành.

Hoàng thượng thật là, tuổi càng lớn càng hồ đồ, mới bị bệnh một thời gian, càng là nói chuyện không biết chừng mực.

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu ngồi yên, mặt như biểu cảm.

Hoàng thượng ngồi một lát liền cảm thấy mệt mỏi, muốn đi về, nói với Thái tử, bảo hắn dưỡng thương cho tốt, không phải lo lắng đi lâm triều, dù sao vẫn còn có các đại thần chống, một đoạn thời gian cũng không có chuyện gì.

Thái tử tự nhiên đáp ứng.

Hắn mặc dù lâm triều làm chính là việc của hoàng thượng, nhưng tấu chương còn cầm ở trong tay hoàng thượng kìa, che nói chấp bút thái giám Hoàng Ứng Túc hiện giờ phong cảnh cực kì, lúc Hoàng thượng mệt mỏi, phê duyệt đều là hắn viết thay.

Thái tử âm thầm cười lạnh, Hoàng Ứng Túc này cũng chỉ là được hoàng thượng yêu thích mới từng bước ngồi lên vị trí này, từ trước đến nay hắn đều nhìn không vừa mắt, về sau cũng nhất định phải thu thập mấy người đó.

Hoàng thượng xoay người muốn đi.

Cửa vừa mở ra, gió lạnh thổ vào, Trần Việt và Dư Thạch song song đi vào, ôm quyền hành lễ nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, Thái hậu nương nương, nương nương, Điện hạ, phạm nhân khai rồi!”

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Một Mũi Tên Trúng Ba Con Chim

Editor: Linh

Trong phòng, tất cả mọi người vểnh tai lên.

Trần Việt giống như có chút do dự, nhưng cuối cùng cũng không thể không nói, gục đầu xuống nói: “Chính là Lưu Hành sai sử.”

“Nói bậy!” Hoàng thượng hét to một tiếng: “Lại đi tra khảo!”

Ông ta đột nhiên giận dữ không khỏi có chút mạc danh kỳ diệu, nhưng mọi người nghĩ lại mới phát hiện ra Lưu Hành là ai.

Lưu Hành này là người cung Trường Xuân, là thái giám quản sự trong cung Hồ quý phi.

Hắn bị lôi ra, Hồ quý phi còn xa sao? Cho nên Hoàng thượng theo bản năng phủ quyết.

Ông ta không tin Hồ quý phi sẽ làm ra loại chuyện như này, tuy rằng ông ta vẫn giận Hồ quý phi, không gặp nàng, nhưng ám sát Thái tử, ông ta không thể liên hệ Hồ quý phi và chuyện này vào chung một chỗ.

Nhưng mà, Hoàng thái hậu lại tin.

Muốn nói Thái tử chết, người nào được lợi, tự nhiên chính là Hồ quý phi. Hai nhi tử của nàng ta, một người trong đó nhất định là Thái tử.

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu nói: “Trần chỉ huy sứ và Dư thống lĩnh vất vả mới tra được, sao Hoàng thượng còn muốn bọn họ đi tra khảo lại?” Bà hướng về phía hai người này, “Hay là đi hỏi lại Lưu Hành này là bị ai sai sử, hắn một quản sự công công sẽ không phải luẩn quẩn trong lòng rồi đi tìm chết đấy chứ?”

Hoàng thượng chặn lại giận dữ nói: “Chính là vì là công công mới không đúng, đang êm đẹp sao lại muốn ám sát Thái tử? Ta thấy người ám sát đó nhất định là khai lung tung!”

Hoàng thái hậu nói: “Có phải khai lung tung hay không, hỏi chứng cớ là được rồi.”

“Hiện giờ hắn một mực khẳng định, còn không phải muốn nói gì đó?”

Hoàng thái hậu cười lạnh, hỏi Hoàng đế: “Vậy Hoàng thượng định làm thế nào? Là để mặc kệ? Thái tử bị thương, đây là chuyện lớn không thể qua loa, nếu là nuông chiều sinh hư, không tra cặn kẽ kêu văn võ bá quan, dân chúng trong thiên hạ đối đãi với Hoàng thượng như thế nào? Chúng ta ở trong cung này, chẳng phải là người người cảm thấy bất an?”

Hoàng thượng á khẩu không trả lời được.

Trên mặt hắn gân xanh giật giật, đột nhiên nhìn thoáng qua Hoài vương, hỏi Trần Việt: “Người ám sát này vì sao thế nào cũng phải ám sát Thái tử vào hôm nay?”

Những lời nay tự nhiên không phải bắn tên không đích.

Trần Việt nói: “Hạ thần cũng tra hỏi, là vì hôm nay Hoài vương đến kinh, vốn phạm nhân là muốn giá họa cho Hoài vương, nói ngài ấy sai sử.”

Trong phòng nhất thời im lặng.

https://thuviensach.vn

Hoài vương lại tự giễu cười: “Xem ra bổn vương là hung thủ sau màn rồi.”

Hoàng thượng hỏi: “Vậy thì gạt bỏ thế nào?”

Lời này vừa ra, mặt Hoàng thái hậu trầm xuống.

Vì cứu Hồ quý phi, nhi tử này thế nhưng muốn đệ đệ của chính mình chịu tiếng xấu!

Trần Việt trả lời: “Thần còn hỏi những cung nhân khác, Cẩm y vệ, hoàng môn, có người nói phạm nhân thường cùng Lưu Hành gặp mặt, còn từng nhận bạc từ Lưu Hành. Về phần vu hãm Hoài vương, phạm nhân chỉ nói là Hoài vương sai sử, sau này mới thành thật khai báo ra Lưu Hành.”

Hoàng thượng không đạt được mục đích, lời này của Trần Việt hoàn toàn gạt Hoài vương ra khỏi hiềm nghi.

Hoàng thái hậu không thể nhịn được nữa, đối Trần Việt, Dư Thạch nói: “Các ngươi lại đi tra, Lưu Hành này nhất định không chỉ một mình, hắn một công công muốn ám sát Thái tử làm cái gì?”

Tam Hoàng tử lúc này sắc mặt đã trắng bệch, nhưng hắn không dám nói một câu.

Tứ hoàng tử tuy rằng tuổi còn nhỏ lại vô cùng thông minh, cũng hiểu rõ bọn họ đang nói cái gì, hắn sợ tới mức nắm chặt lấy tay Tam hoàng tử, cả người đều đang phát run.

Hoàng thượng không có biện pháp, chỉ phải để bọn họ đi thăm dò.

Lưu Hành bị tóm, Hồ quý phi nghe tin liền đến, quỳ gối ngoài cửa cầu kiến.

Ngoài trời tuyết đang rơi, chỉ một lát mặt bà ta đã bị đông lạnh biến tím.

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu thấy nàng ta liền cười lạnh, lần này Hồ quý phi không cần bà phải tự mình ra tay, nhất định cũng không còn đường sống, xem nhi tử của bà lần này có thể làm sao?

Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử thấy mẫu thân quỳ xuống, cũng đều quỳ xuống.

Hoàng thượng để Hồ quý phi tiến vào.

Hồ quý phi khóc nói: “Hoàng thượng, Lưu công công là người thành thật bổn phận, hắn tuyệt sẽ không phái người đi ám sát Điện hạ, sở thích duy nhất của hắn là uống chút rượu, Cẩm y vệ đó là đang vu hãm hắn. Nếu nói bọn họ từng có lui tới cũng chỉ là lần trước Lưu công công uống say, ngã sấp xuống, Cẩm y vệ đó dìu hắn đứng lên, đưa hắn về phòng, Lưu công công cảm thấy người đó không sai, mới...” Bà ta quỳ gối tiến lên, “Không phải thiếp thân coi trọng nội thị bên người, muốn bao che khuyết điểm, mà là Lưu công công thật sự không phải người như vậy, thiếp thân là hi vọng đừng ra án oan.”

Bà ta nói lời này tình chân ý thiết, chân mày Hoàng thượng càng nhíu chặt hơn.

Hoàng thái hậu cười lạnh nói: “Vậy vì sao chỉ vu hãm hắn, không vu hãm người khác đây?”

Hồ quý phi cắn môi nói: “Thiếp thân cũng không biết, thiếp thân chỉ biết là, trong cung người muốn mạng thiếp thân cũng không ít.”

Hoàng thượng thuận theo cây thang đi xuống: “Cũng không phải là không có khả năng này.”

Hoàng thái hậu chán nản.

https://thuviensach.vn

Hoàng thượng nhìn Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử, việc này liên quan đến sống chết của Hồ quý phi, ông ta quyết không thể thoái nhượng, dù sao Thái tử vẫn khỏe mạnh, cần gì phải người đền mạng?

Lại nói, ông ta rất hiểu Hồ quý phi, nàng không phải loại nữ nhân đó, mặc dù có đôi khi đùa giỡn chút tính tình, hoặc là vì nhi tử, sẽ tranh một chút.

Nhưng là, nàng sẽ không giết người, nhất là giết nhi tử của ông ta!

Nhưng mà, hiện Lưu Hành bị bắt, ông ta sủng ái Hồ quý phi, Hồ quý phi bị rất nhiều người ghen ghét, ai biết Lưu Hành có phải bị người thu mua hay không?

Hoàng thượng trầm tư một phen, chuyển ánh mắt hướng về phía Thái tử.

Ông ta hỏi một câu khiến mọi người thập phần ngoài ý muốn.

“Hữu Đường, ngươi thấy thế nào?”

Lời này tràn ngập nguy hiểm, cũng đẩy Thái tử lâm vào lưỡng nan.

Tất cả mọi chuyện đến nhanh như gió táp, Hoài vương đến kinh, hắn bị thương, Hoàng thái hậu và Hoàng thượng giằng co, phạm nhân cung khai, Lưu Hành bị bắt, Hồ quý phi cầu tình, mà vào giờ khắc này, Hoàng thượng lại ném quyền lựa chọn lại cho hắn.

Thái tử cảm thấy bản thân đang đi trong sương mù, chính là, đi mỗi một bước, phía trước cũng càng thêm rõ ràng.

Hắn nói ra đáp án: “Nhi thần cảm thấy chuyện này cùng Hồ quý phi không có liên quan, Lưu công công có lẽ cũng bị người vu hãm.”

Trừ Hoàng thượng, Hồ quý phi, Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử ra, mọi người đều lộ ra vẻ thất vọng.

https://thuviensach.vn

Phải biết rằng Hồ quý phi và Thái tử, quả thực là thủy hỏa bất dung, hiện tại chỉ cần hắn nói một câu là có thể đả đảo Hồ quý phi, nhưng hắn không làm.

Hơn nữa người khác nhìn sắc mặt Thái tử, Thái tử nhất định là khuất phục dưới uy thế của Hoàng thượng, thật ra trong lòng hắn không nghĩ như vậy.

Hoàng thượng lại rất vừa lòng, nói: “Ngươi quả nhiên hiểu lí lẽ.”

Hoàng thái hậu tức đến không nhẹ, phất tay áo rời đi.

Hoàng hậu liếc nhìn Thái tử một cái, cũng rời khỏi.

Hoài vương thầm nghĩ, điệt nhi này xem tuổi trẻ tài cao, thì ra cũng chỉ là người nhát gan nịnh nọt, giống y ca ca này của ông, không làm được đại sự.

Chỉ tiếc trò hay này!

Ông vươn tay vỗ vỗ bả vai Thái tử bày tỏ an ủi.

Hồ quý phi đối phản ứng của Thái tử có kinh ngạc lại có đắc ý, kinh ngạc là Thái tử thế nhưng không bỏ đá xuống giếng, đắc ý là Thái tử chung quy là Thái tử, không phải Hoàng đế.

Có thể thấy được địa vị của bà ta không gì phá nổi.

Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử đều gửi đến ánh mắt cảm kích.

Mọi người lục tục rời đi, chỉ còn lại một mình Thái tử phi.

Thái tử phi đã giận đến móng tay bấm vào tay ra máu, nàng ta thật không ngờ Thái tử lâm thời lùi bước, không ngờ rằng Thái tử sẽ sợ Hoàng

https://thuviensach.vn

thượng như vậy, rõ ràng chỉ kém một chút là có thể đánh Hồ quý phi vào chỗ vạn kiếp bất phục!

"Điện hạ, vừa rồi vì sao ngài..." Thái tử phi nhịn không được muốn chất vấn.

Thái tử thản nhiên nói: "Có gì sau này hãy nói."

Hắn mệt mỏi.

Câu nói kia không phải hắn mong muốn, nhưng không thể không nói.

Mặc kệ là vì tương lai, vì hắn, vì Hoàng thái hậu, hắn nhất định phải nói ra.

Thái tử phi cắn răng: "Thiếp thân chính là không rõ."

Thái tử không có trả lời nàng.

Thái tử phi tuy rằng lòng tràn đầy không cam, nhưng cũng không dám nhiều lời, chỉ phải rời đi.

Thái tử ngồi ở đầu giường.

Nghiêm Chính, Hoàng Ích Tam và bốn hoàng môn đều không dám thở mạnh.

Trong phòng yên lặng đến mức có thể nghe thấy thanh âm tuyết rơi xuống đất.

Nhưng mà, trái tim Thái tử nóng rực, giống như bị lửa đốt, hôm nay hắn ở trước mặt mọi người nhân nhượng vì lợi ích chung, nói ra câu khiến mọi người khinh thường, có lẽ vĩnh viễn sẽ không được người lý giải, cũng làm tổn thương lòng Hoàng thái hậu.

https://thuviensach.vn

Nhưng là, hắn cũng không thể để người xấu đạt được mục đích.

Chỉ vì theo ý hắn, nếu một mũi tên muốn mạng của hắn, đắc lợi cũng không phải Hồ quý phi, mà là một người khác.

Đến lúc đó nếu hắn chết, Hồ quý phi nhất định sẽ bị vấn tội, Hoàng thượng và Hoàng thái hậu triệt để trở mặt, nói không chừng Hoàng thượng sẽ vì cái chết của Hồ quý phi mà bệnh nặng không dậy nổi, hai hoàng tử tuổi còn nhỏ, ai tới giám quốc?

Đây là kế sách một mũi tên trúng ba con chim!

Thái tử đột nhiên đứng lên.

Hắn đi về phía bóng đêm.

Bất tri bất giác liền đi đến điện Phù Ngọc.

Chỉ thấy điện phù Ngọc đèn đuốc sáng trưng, Thái tử đứng một lát, yên lặng xuất thần.

Nghiêm Chính và Hoàng Ích Tam chỉ dám xa xa đi theo, ngay cả ô ô cũng không dám đi lên che.

Lúc này Phùng Liên Dung đang ngồi dưới ánh đèn xem hoa văn, tuy rằng cục thượng phục sẽ may quần áo cho đứa nhỏ trong bụng nàng, nhưng nàng vẫn muốn tự mình làm hai cái, nàng nghĩ đến ngày nàng còn nhỏ, quần áo cái nào không phải mẫu thân tự may.

Khi mẫu thân nhắc đến chuyện này, vẻ mặt kiêu ngạo.

Đến lúc con lớn, sẽ lấy quần áo hồi nhỏ ra cho nó xem, nói: “Này, đây là nương làm cho con, con nhìn xem, mặc không nữa rồi, con đứa nhỏ này lớn nhanh thật!”

https://thuviensach.vn

Nàng cũng muốn như vậy.

Nàng lật đến hoa văn năm con dơi, hỏi Chung ma ma: “Cái này không tệ này, còn trừ tà, bây giờ cũng chưa biết con là nam hay nữ, dùng cái này, đều có thể mặc.”

Chung ma ma thở dài, bà luôn lo lắng chính là tương lai Phùng Liên Dung sinh đứa nhỏ ra sẽ bị Thái tử phi ôm đi. Có điều bà không nói, hiện giờ Phùng Liên Dung còn muốn làm quần áo, bà thầm nghĩ, có phải có làm hay không đều giống nhau?

Bà nhìn Phùng Liên Dung, ánh mắt cũng có chút đồng tình.

Phùng Liên Dung khó hiểu: “Ma ma sao vậy, cảm thấy sẽ mệt ta?”

“Còn không phải là sẽ mệt sao, chủ tử cần gì phải làm cái này, quần áo của tiểu chủ tử sau này đều mặc không hết đâu.” Chung ma ma dời ánh mắt, gấp sách lại: “Chủ tử lúc này phải nghỉ ngơi thật tốt, cái khác không cần quan tâm.”

Phùng Liên Dung dẩu môi, lại mở sách ra: “Vậy không được, ta phải làm, cho dù là một bộ cũng phải làm.

Hai người đang nói, Ngân Quế ở ngoài cửa kinh ngạc nói: “Chủ tử, Điện hạ tới.”

Giọng của nàng có chút cao, bởi vì biết Thái tử bị thương, thế nào cũng không nghĩ tới sẽ đến đây vào giờ này.

Phùng Liên Dung đứng vọt dậy.

Nàng tốc độ quá nhanh, khiến Chung ma ma giật mình.

Thái tử đi tới cửa, liếc nhìn bụng nàng, vội nói: “Nàng ngồi đi, đừng qua đây.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung thấy gương mặt tuấn mỹ của hắn, cả người đều cảm thấy nhẹ bỗng.

Thái tử mấy bước liền đến trước mặt nàng.

Trên người hắn rất nhiều bông tuyết, trắng trắng, liếc mắt một cái giống như lông ngỗng vậy, Phùng Liên Dung nhận ra, vội kiễng chân, dùng tay phủi tuyết cho hắn: “Điện hạ sao ngay cả ô cũng không che, không sợ bị cảm lạnh à? Thương thế của ngài...”

Thái tử nhìn chằm chằm mặt nàng, cười cười nói: “Sợ nàng lo lắng, nên vội tới cho nàng xem.”

Phùng Liên Dung nghe vậy, nước mắt ào cái chảy ra.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Lại Đút Một Lần

Editor: Linh

Thái tử cũng không nghĩ tới nàng sẽ khóc, một tay ôm nàng vào trong ngực nói: “Khóc cái gì, nhìn thấy ta còn mất hứng?”

“Cao hứng, chính là cao hứng mới khóc.” Phùng Liên Dung nghẹn ngào, Thái tử bị thương còn chạy tới gặp nàng, nàng há có thể không cảm động, quả thật là cảm động muốn chết.

Thái tử nâng cằm nàng lên nhìn, quả nhiên là vừa khóc vừa cười, nhẹ trách mắng: “Cho rằng bản thân là đứa bé à, cái gì cũng nhịn không được.”

Phùng Liên Dung than thở nói: “Nhìn thấy Điện hạ mới không nhịn được!”

Thái tử lập tức nở nụ cười, xoa xoa đầu nàng nói: “Bữa tối ăn chưa?”

“Ăn rồi.” Nàng ngẩng đầu lên nói, “Vốn lo lắng cho Điện hạ, khẩu vị cũng không tốt, kết Vương đầu bếp hầm lòng dê, ăn ngon. Trước đây thần thiếp từng ăn của ca ca mua trên quầy hàng, khi đó đã cảm thấy rất ngon, hôm nay vừa ăn, thật sự như thịt thần tiên ấy.”

Thấy nàng bộ dáng vẫn chưa thỏa mãn, giống như trước mắt đang đặt một đĩa lòng kép dê, Thái tử đột nhiên nuốt nước miếng một cái.

Vừa rồi trong lòng hắn tràn đầy tâm tư, vẫn chưa ăn cơm.

https://thuviensach.vn

“Đi, kêu Vương ngự trù lại làm thêm một bát nữa.” Thái tử phân phó.

Nghiêm Chính và Hoàng Ích Tam cao hứng hỏng rồi, bọn họ vẫn còn đang lo lắng đây, mắt thấy Điện hạ rốt cuộc đói bụng, muốn ăn cơm, Hoàng Ích Tam nhanh chóng chạy đi.

Phùng Liên Dung lập tức lại lo lắng nói: “Điện hạ sao muộn như vậy còn chưa dùng cơm chứ? Có phải miệng vết thương đau hay không?”

Thái tử nói: “Không có chuyện gì, chỉ là nhìn thấy nàng liền cảm thấy đói bụng.”

Mặt Phùng Liên Dung hơi đỏ lên, nhưng là nàng vẫn chưa ngốc đến nỗi bị một câu nói ngọt của Thái tử lừa đi. Có phải Thái tử vẫn vì chuyện hôm nay mà phiền lòng, năm đó hắn bị thương thật ra rất nặng, mũi tên đó kém chút nữa đâm vào trái tim hắn, hắn nằm tròn nửa năm mới tốt.

Năm ấy Hoài vương giám quốc, Hoàng thái hậu vì Thái tử bị thương mà bệnh không dậy nổi, đối Thái tử mà nói, đều là đả kích cực kì trầm trọng.

Sau này thương thế của hắn tốt lên, mới một lần nữa chậm rãi nắm toàn cục trong tay.

Lần này, hắn hắn là sẽ không phải vất vả như trước kia.

Phùng Liên Dung cảm thấy mình vẫn giúp được chút ít, không khỏi càng thêm cao hứng.

“Thêm món măng xào nữa được không? Măng mới mọc, non mềm.” Nàng đề nghị.

Thái tử liền sai Nghiêm Chính đi.

Hoàng Ích Tam chân trước vừa mới đến Ngự Thiện phòng, chân sau Nghiêm Chính liền tới.

https://thuviensach.vn

Vương ngự trù nghe nói Thái tử muốn ăn cơm, đầu tiên là trái tim nhảy dựng, dù sao cũng đã muộn, vạn nhất là đồ ăn phức tạp, hắn nấu chậm một chút, cũng không biết Thái tử có chờ kịp hay không. Thẳng đến khi nghe nói là lòng dê và măng xào, hắn mới nhẹ thở ra một hơi.

Hoàng Ích Tam thấy hắn cười hì hì, khó hiểu hỏi: "Ở chỗ này của ngươi đã có sẵn rồi à?"

"Là có." Vương Đại trù nói, "Ta nấu đồ ăn cho Phùng quý nhân mà, phàm là nàng thích ăn, sao ta có thể không biết? Sao có thể không thời khắc chuẩn bị? Lòng dê này hôm nay mới nấu, nghe nói Phùng quý nhân thích ăn, thế nên mới nấu thêm một chút. Điện hạ muốn ăn thì không thể tốt hơn, chỉ còn thiếu chút lửa nữa thôi, lát nữa là được rồi."

Hoàng Ích Tam bĩu môi: "Nói giống như là Điện hạ dính phúc của quý nhân vậy."

Vương Đại trù cười nói: "Còn không phải Điện hạ thương Phùng quý nhân, bằng không ta cũng không cần hầu hạ quý nhân, chỉ chuyên tâm làm cơm cho một mình Điện hạ là được rồi."

Hoàng Ích Tam gật gật đầu: "Vậy cũng phải, ngài làm nhanh chút đi."

Hắn và Nghiêm Chính lại quay về.

Qua một lát, lòng dê và măng xào được bê lên.

Nắp vung vừa mở ra, nóng hôi hổi, liền thấy trắng là nước canh, xanh là hành, lại có lòng dê cắt dài nửa tấc, chỉ nhìn màu sắc đã đủ mê người, vị canh còn nồng đậm, hương tỏi mười phần, lại thêm chút vị cay, Thái tử càng thêm đói bụng.

Phùng Liên Dung vội nói: "Thiếp thân đút ngài."

https://thuviensach.vn

Không phải là hắn bị thương ở bả vai sao, đương nhiên là không thể lộn xộn, ăn cơm không biết chừng sẽ bị đụng đến.

Nàng cầm một cái chén nhỏ màu trắng, gắp lòng dê vào, lại đặt trước mặt Thái tử, đút cho hắn ăn, ăn xong lại đút một miếng cơm, lại đút một miếng măng xào. Thấy hắn muốn uống canh, lại lấy thìa múc, thổi bớt nóng lại đưa đến miệng Thái tử, một giọt cũng không bị rơi ra.

Thái tử ăn cảm thấy mỹ mãn, ánh mắt cũng càng ngày càng ôn nhu.

Mỗi lần Phùng Liên Dung đem thìa, đũa đặt ở bên miệng hắn, hắn liền nở một nụ cười, anh tuấn như công tử tao nhã trong tranh.

Phùng Liên Dung cảm thấy nàng đút bữa cơm này, dù là tay mỏi nhừ cũng đáng.

Mắt thấy ăn cơm xong, cung nhân liền bưng bát đĩa xuống.

Thái tử đi đến trước thư án, mở ra quyển hoa văn vừa rồi nàng đang xem, hỏi: “Làm gì vậy?”

Phùng Liên Dung vừa nói đến đề tài này liền hưng phấn: “Đây là hoa văn trên quần áo, thiếp thân dự định làm cho con mấy bộ quần áo, những hoa văn đó dùng để thêu lên trên.” Nàng lật đến hoa văn năm con dơi, “Thiếp thân định dùng cái này, Điện hạ lại chọn thêm cho thiếp thân một cái nữa đi.”

“Nàng biết làm quần áo, biết thêu hoa?” Thái tử nhíu mày.

Phùng Liên Dung nói: “Đương nhiên, cô nương gia phải học nữ công, thiếp thân tuy rằng không am hiểu, nhưng cũng biết một hai.”

Thái tử không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung theo mặt bên của hắn nhìn qua, thấy khóe miệng hắn hơi hơi nhếch lên.

Hình như là có chút không quá cao hứng?

Phùng Liên Dung nghiêng đầu nghĩ, nói: “Thiếp thân vốn cũng muốn làm cho Điện hạ mấy bộ áo lót, ở trên thêu hoa văn gì đó, nhưng Chung ma ma nói không cần làm.

Chung ma ma đờ người: chủ tử à, không có việc gì lôi nô tì ra làm gì!

Thái tử nhìn về phía Chung ma ma.

Chung ma ma sợ tới mức cúi đầu xuống, yếu ớt nói: “Nô tì sợ chủ tử mệt.”

Thái tử thản nhiên nói: “Biết làm thì làm mấy bộ đi, ta thích màu trắng.”

Phùng Liên Dung cao hứng hỏng rồi, Thái tử bảo nàng làm áo lót cho hắn kìa, nàng vội vã đưa hoa văn cho hắn xem: “Vậy Điện hạ thích hoa văn nào? Đến lúc đó thiếp thân sẽ thêu trên vạt áo cho ngài, còn cả cổ tay áo nữa!”

Lúc này nàng đã sớm quên Chung ma ma nhắc nhở, chuyện sẽ bị người khác ghen ghét.

Thái tử lật tới lật lui, chọn một cái hoa văn tứ quân tử, lại chọn một cái lan quế tịnh phương, thầm nghĩ hai cái không sai biệt lắm, hiện giờ nàng dễ bị mệt.

Phùng Liên Dung nhớ kỹ, sau đó gấp sách hoa văn lại.

Thái tử nhìn nàng: “Không chọn cho con nữa hả?”

Phùng Liên Dung thế này mới nhớ lại ước nguyện ban đầu.

https://thuviensach.vn

“Chọn chứ!” Nàng vội vã mở ra cho Thái tử xem.

Thái tử độ cong khóe miệng càng lớn, chọn cho nàng một hoa văn hồ lô dưa leo.

Phùng Liên Dung cười nói: “Sau này hắn trưởng thành, sẽ nói với nó là Điện hạ chọn cho nó.”

“Hử?” Thái tử nói: “Lúc đó, quần áo này còn có thể mặc không?”

Phùng Liên Dung: ... .

Quá một lát, nàng nói: “Thiếp thân làm cho nó từ một tuổi đến năm tuổi, lúc ấy nghe hiểu được rồi.”

Thái tử ha ha cười rộ lên, sờ sờ đầu nàng: “Ba tuổi là đủ, nhi tử của ta nhất định thông minh.”

“Nhi tử...” Phùng Liên Dung vẻ mặt mơ hồ, thầm nghĩ ngài làm sao mà biết được nhất định là nhi tử chứ? Chu thái y nói không nhất định, không biết chừng là một nữ nhi đấy.”

Có điều nàng hi vọng là nhi tử, như vậy hắn sẽ càng giống Thái tử!

Có điều nếu là nữ nhi, nhất định thân thiết hơn nhi tử.

Nàng đột nhiên cảm thấy rất rối rắm.

Thái tử thấy vẻ mặt nàng, hỏi: “Đang nghĩ cái gì?”

“Thiếp thân cảm thấy nhi tử, nữ nhi đều tốt.” Một bộ dáng không dứt bỏ được.

Thái tử đưa ra chủ ý cho nàng: “Là nhi tử, sẽ lại sinh thêm một nữ nhi, là nữ nhi thì lại sinh thêm một nhi tử!”

https://thuviensach.vn

Chuyện đơn giản cỡ nào.

Phùng Liên Dung nói: “Lương phu nhân cách vách nhà mẹ đẻ thiếp sinh năm nữ nhi kìa, một nhi tử đều không có!”

Thái tử không phản bác được.

“Chúng ta không nghĩ chuyện này nữa, thuận theo tự nhiên.” Hắn đột nhiên cảm thấy đó là một nan đề rất lớn, ngày khác có phải nên hỏi Chu thái y xem có diệu phương nào có thể khống chế được sinh nam nữ hay không đây.

Có điều chắc là không có, bằng không trên đời này còn có người phát rầu về con nối dòng sao?

Hai người nói chuyện thêm một lát Phùng Liên Dung liền mệt mỏi, mặc dù có Thái tử ở đây, nàng cũng rất buồn ngủ.

Thái tử liền bảo nàng đi ngủ.

Lúc Phùng Liên Dung sắp ngủ, giống như xác nhận hỏi: “Điện hạ thật sự bị thương không nặng?”

Vừa rồi nàng muốn nhìn một chút nhưng hắn cứ không cho.

Thái tử lắc đầu: “Không nặng, bằng không ta có thể ngồi ở đây?”

Từ giờ Dậu đến giờ Hợi, nhìn như rất lâu, có điều hắn lại không cảm thấy vậy. Cùng so sánh với ban ngày hôm nay, thời gian này thật sự rất ngắn ngủi trôi qua nhanh, như là trong giây lát đã biến mất.

Có thể, cũng bởi vì là nàng.

Hắn nhìn Phùng Liên Dung, nàng nụ cười dịu dàng, một đôi mắt luôn hàm chứa ôn nhu, giống như ánh nến trong đêm này vậy, hắn ở bên cạnh

https://thuviensach.vn

nàng rất thoải mái, không cần phải suy nghĩ gì.

Phùng Liên Dung đột nhiên bị hắn nhìn chăm chú như vậy, trái tim nhảy lên thình thịch.

Ngay sau đó, nàng liền thấy hắn cúi đầu, dừng lại trên bờ môi của mình.

Nàng có chút đầu choáng mắt hoa, cả người đều mềm nhũn.

Thái tử vươn tay giữ chặt eo nàng, nghĩ muốn dán chặt nàng vào người mình.

Kết quả, dán vào chính là cái bụng to.

Thái tử ngẩng đầu lên.

Phùng Liên Dung vuốt bụng, oán trách nói: “Nhanh như vậy liền bất tiện rồi.”

Sau này con vui vẻ, còn muốn bất tiện hơn, nàng nhớ được bản thân nhiều lần đánh vỡ phụ thân và mẫu thân thân mật.

Thái tử nghe được, phì nở nụ cười: “Nói bừa gì đâu! Con nghe thấy được, tức giận.”

Phùng Liên Dung bĩu môi, nàng đang hưởng thụ nụ hôn của Thái tử đó, vì cái bụng này mà đột nhiên không có, phải là nàng tức giận mới đúng. Có điều có bất tiện thế nào, nàng cũng yêu đứa nhỏ này.

Thái tử nói: “Chờ sau này sinh ra rồi lại nói.”

Hiện giờ ngay cả hôn một chút cũng phiền toái, đừng nói cùng phòng, bụng quá to, hắn cũng không thể mạo hiểm muốn nàng thị tẩm.

“Mau ngủ đi.” Thái tử nói: “Không còn sớm nữa.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung tuy rằng luyến tiếc, cũng chỉ phải đi ngủ.

Chung ma ma kêu Bảo Lan đi hầu hạ, bản thân bà thì đi ra ngoài, nói với Thái tử: “Hôm nay cũng không biết vì sao, chỗ nương nương chưa phái người đến, Nguyễn quý nhân ngược lại đến đây, nói Điện hạ bị thương, giọng quá lớn khiến quý nhân nghe thấy, kém chút động thai.”

Chung ma ma bình thường không đắc tội người, nhưng Nguyễn quý nhân lần này thật sự quá kỳ cục.

Nàng ta lớn như vậy, không có khả năng không biết chấn kinh sẽ bị động thai, nàng ta còn cố ý nói, có tư tưởng xấu, Chung ma ma không nghĩ buông tha nàng ta.

Lúc trước Thái tử phi nói với hắn đã phân phó cung nhân không được để cho Phùng Liên Dung biết, hắn còn tưởng rằng không có chuyện gì, không nghĩ tới Nguyễn Nhược Lâm dám như thế!

Hắn phân phó Nghiêm Chính và Hoàng Ích Tam: “Tìm mấy người áp giải nàng ta ra, bịt chặt miệng lại!”

Lúc này Phùng Liên Dung đã đi ngủ, hắn cũng không muốn tiếng thét chói tai của Nguyễn Nhược Lâm ảnh hưởng đến nàng.

Nghiêm Chính và Hoàng Ích Tam đáp lại một tiếng, bước nhanh rời đi.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Chuyển Nhà (1)

Editor: Linh

Nguyễn Nhược Lâm vẫn chưa biết chính mình gặp họa đến nơi, đang cùng Kỷ ma ma nói chuyện về than, năm nay nàng ta vẫn không đủ dùng, Kỷ ma ma tức giận đến muốn chết.

Năm trước đã vụng trộm mua cho nàng ta rồi, năm nay còn không biết thu liễm!

Kỷ ma ma nói: "Chủ tử cũng không biết than này khó mua, nô tì đã nói rất nhiều lần rồi, sao chủ tử không biết dùng tiết kiệm một chút? Hiện giờ lại càng không bằng trước kia."

Nghuyễn Nhược Lâm nghe xong đang muốn phát hỏa, có điều nàng ta vừa định mở miệng, chợt nghe Tĩnh Mai hoảng sợ nói: "Các ngươi, các ngươi sao..."

Nàng ta quay đầu, ngay cả người trước mắt cũng chưa thấy rõ, lập tức đã bị người xoay vặn tay, cằm thì đau nhức, đau đến mức nàng ta không nhịn được muốn mở miệng. Sau đó, một khối vải nhét vào, nàng ta cuối cùng cũng không phát được ra tiếng.

Nguyễn Nhược Lâm sợ tới mức kém chút ngất đi.

Cầm đầu đúng là Hoàng Ích Tam và Nghiêm Chính.

https://thuviensach.vn

Trong hai người thì Nghiêm Chính nói ít hơn, khi ở cùng nhau, cơ bản đều là Hoàng Ích Tam nói chuyện.

"Các ngươi đều im lặng cho ta, nếu phát ra một chút thanh âm, sẽ có kết cục giống như chủ tử các ngươi!" Hoàng Ích Tam bộ dáng mi mục thanh tú, ngày thường nhìn rất thân thiết, nhưng nếu hung ác lên ngược lại có mấy phần đáng sợ.

Kỷ ma ma đương nhiên nhận ra hắn.

Đối đãi với Nguyễn quý nhân như này khẳng định là ý của Thái tử, Kỷ ma ma sắc mặt trắng bệch, nào dám phát ra âm thanh. Bà ta nghĩ thầm, chắc là vì chuyện hôm qua, Nguyễn quý nhân đáng chết, quả nhiên vẫn liên lụy đến bọn họ.

Bây giờ bà ta chỉ muốn bản thân ít bị liên lụy chút, một chữ cũng không dám nói.

Đám người còn lại cũng giống vậy.

Nguyễn Nhược Lâm mở to hai mắt, không thể tin nhìn bọn họ.

Vậy mà không có một người nào cầu tình cho nàng ta.

Hoàng Ích Tam lại ra lệnh một tiếng, Nguyễn Nhược Lâm liền bị áp đi ra ngoài.

Thu Hoa xa xa nhìn thấy, nhỏ giọng nói với Xuân Hoa: "Ngươi xem, đó không phải là Nguyễn quý nhân sao?"

Xuân Hoa chăm chú nhìn kỹ, quả đúng là, nàng hoảng sợ nói: "Sao thấy giống như bị người áp? Miệng còn nhét khối vải nữa!"

Hai người vội vàng đi nói cho Tiểu Chung ma ma.

https://thuviensach.vn

Tiểu Chung ma ma quay đầu nói với Tôn Tú: “Nguyễn quý nhân lần này sợ là không còn mạng.”

Tôn Tú bĩu môi: “Nàng xứng đáng, Phùng tỷ tỷ hoài là con của Điện hạ, nàng ta dám đi trêu chọc, không phải muốn chết thì là gì, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.”

Tiểu Chung ma ma thở dài: “Nhưng cũng không trách được nàng, cùng là quý nhân, hiện giờ Phùng quý nhân được sủng ái như vậy, lại có đứa nhỏ, ai không ghen tị? Tất cả ưu việt đều thuộc về nàng, không phục cũng là bình thường.”

Tôn Tú không nói chuyện.

Tiểu Chung ma ma xem không khỏi đau lòng, khi mới vào cung, tiểu chủ tử này của bà hoạt bát cực kỳ, hiện giờ chín chắn hơn chút, không quá thích nói chuyện.

Qua một lát Tôn Tú thở dài nói: “Ma ma, ta tuy rằng cũng không cam, nhưng ta không giống Nguyễn quý nhân, chỉ ủy khuất ma ma.”

Con ngươi Tiểu Chung ma ma lập tức đỏ: “Chủ tử người cũng rất tốt, sao Điện hạ là chướng mắt!”

Tôn Tú cười cười: “Bằng không sao lại gọi là mệnh đây?”

Đừng nói nàng, chính là Thái tử phi, Thái tử còn không phải cũng không thích, Tôn Tú ở đây đã được một thời gian, cũng thấy rõ ràng. Vào cửa cung sâu như biển, trong cung này không biết có bao nhiêu phi tần cũng giống nàng, chẳng lẽ mọi người sẽ không sống?

Nàng chỉ có thể quên tất cả, quên cái gì gọi là được sủng ái hay không được sủng ái, như vậy là có thể sống vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Nhưng tuy là nghĩ như vậy, trong mắt nàng vẫn ảm đạm.

Nguyễn Nhược Lâm đi chuyến này liền không có trở về.

Chuyện lớn như vậy, Thái tử phi đương nhiên sẽ biết.

Lý ma ma nói: "Đánh hơn mười hèo, lúc đó dù không chết thì hiện giờ cũng không sống được. Có điều chuyện này vốn nên là nương nương xử trí, lại muốn Điện hạ tự mình động thủ, nương nương có phải nên đi cùng Điện hạ nói một tiếng hay không?"

Đi giải thích vì sao nàng ta không có lập tức bắt lấy Nguyễn Nhược Lâm?

Thái tử phi cười lạnh: "Điện hạ bị thương, ta nào có rảnh quản mấy chuyện này chứ? Chỉ muốn hoãn một chút, là chính bản thân ngài ấy sốt ruột, Phùng quý nhân lại không bì sao, cần phải chuyện bé xé to vậy à!"

Lý ma ma biết đây là Thái tử phi lại tức rồi.

Tướng công mình coi trọng một thiếp thất như vậy, ai cũng không thoải mái, nhưng thiếp thất này không giống vậy a, hoài đứa nhỏ thứ nhất của Thái tử. Hơn nữa, hậu trạch này dù yên ổn nhưng Thái tử phi cũng phải thời khắc chú ý, hiện giờ chậm một bước, Thái tử động thủ, chẳng lẽ đây không phải là một cái cảnh tỉnh?

"Nương nương, dù thế nào đi nữa ngài cũng nên tỏ thái độ! Nương nương ngài đừng quên, chuyện lần trước đó, nương nương vốn muốn dưỡng đứa nhỏ đó, sau này Thái hậu nương nương lại thay đổi chủ ý, nương nương thái độ trước sau lại không nhất trí, Điện hạ sẽ nghĩ sao?

Thái tử phi thế này mới giật mình tỉnh ngộ.

Nàng ta vội vã đi về hướng chính điện.

https://thuviensach.vn

Chuyện Thái tử bị thương, do Thái tử thoái nhượng nên chỉ xử tử thích khác, thương tích của hắn không nặng, lâm triều như thường, nên cũng không khiến bao người chú ý.

Thái tử phi tiến lên, đầu tiên là nói: “Điện hạ hắn nên nghỉ ngơi thêm mấy ngày rồi lại đi lâm triều.”

Thái tử cười cười: “Không ngại, chỉ động miệng thôi.”

Hắn gọi Thái tử phi ngồi.

Thái tử phi nói thẳng nói: “Nghe nói Điện hạ trừng phạt Nguyễn quý nhân, thật ra chuyện này thiếp thân cũng biết đến, chỉ là lúc đó một lòng nghĩ đến Điện hạ, mới không lập tức xử lý ngay, ngược lại khiến Điện hạ lo lắng.”

Thái tử nhìn kỹ nàng ta một cái, thản nhiên nói: “Vậy nàng có biết hôm qua Nguyễn quý nhân làm sao mà biết đến chuyện ta bị thương không?”

Thái tử phi ngẩn ra: “Thiếp thân không biết.”

Lúc đó các nàng cách Đông cung một khoảng xa, theo lý thuyết, Nguyễn Nhược Lâm chắc chắn không thể biết được nhanh như vậy, nhưng nàng ta lại đến chỗ Phùng quý nhân trước người mà nàng sai đi báo cho Phùng quý nhân biết.

Thái tử thấy nàng bộ dáng này, cũng biết là không có đặt ở trong lòng.

Hắn rất coi trọng thê tử này, cố gắng theo ý nàng, đây cũng chỉ là một chuyện nhỏ.

Thái tử thoáng nhíu mày: “Nguyễn quý nhân khai là nha hoàn Hỉ Nhi của nàng ta nghe lén được, nhưng lại không biết người nói là ai, không có thấy mặt.”

https://thuviensach.vn

Tim Thái tử phi nhảy dựng, nghe qua giống như là có người cố ý tiết lộ cho Nguyễn quý nhân?

Nhưng người đầu tiên biết tin tức này, chính là nàng ta.

Thấy sắc mặt nàng ta rất khó coi, Thái tử trấn an nói: “Ta biết không có quan hệ gì với nàng.”

Tuy hắn nói như vậy nhưng Thái tử phi vẫn cảm thấy rất không chịu nổi, đó là do nàng ta không quản lý tốt người bên cạnh, nàng ta vội vã nói: “Thiếp thân nhất định sẽ tra rõ, có điều Nguyễn quý nhân không chịu nổi đòn, đã không còn.”

Thái tử nghe xong, không có chút thương hại, nói: “Vậy nàng an bài hậu sự đi, chỗ chính điện Phù Ngọc điện, các cung nhân cũng bỏ đi hết rồi.

Thái tử phi tuy cảm thấy Nguyễn quý nhân là tự mình chuốc lấy khổ, nhưng trong lòng vẫn có chút lạnh lẽo.

Vì một Phùng quý nhân, hắn ngược lại thật sự lãnh huyết vô tình!

Có Nguyễn quý nhân làm ví dụ ở trước mắt, sau này ai còn dám đụng vào Phùng quý nhân nữa?

Thái tử phi lại nảy sinh phẫn hận.

Nàng ta trở về liền nói với Lý ma ma: “Rốt cuộc là ai nói ra, nhất định phải tra rõ! Cũng là thời điểm nên cảnh tỉnh bọn họ rồi, miệng hãy kín chút!”

Lý ma ma không dám chậm trễ, chuyện liên quan đến Thái tử phi quản gia đó.

Đông cung chính điện lòng người hoảng sợ,

https://thuviensach.vn

Sau này tra ra là hai cung nhân nhỏ tuổi không hiểu chuyện, biết tin tức này vụng trộm nới trong vườn, không ngờ bị Hi Nhi đi ra hái mai vàng nghe được.

Thái tử phi lập tức bẩm báo với Thái tử, sẽ đem hai cung nhân này đánh chết.

Chuyện này Phùng Liên Dung vẫn luôn không biết, thẳng đến khi Hoài vương mang theo Triệu Thục rời khỏi Kinh thành, đêm trước mừng năm mới nàng mới phát hiện rất lâu rồi chưa nhìn thấy Nguyễn Nhược Lâm.

Bằng không nàng ta lòng có quỷ, không có chuyện gì cũng đến gõ cửa.

“Nguyễn quý nhân bị bệnh à?” Nàng nhịn không được liền hỏi đến.

Muốn nói những người khác không nói cho nàng cũng bởi vì chuyện này là điềm xấu, dù sao chết cũng đã chết, lại là qua năm mới, nhưng nàng đã hỏi đến, không trả lời cũng không tốt.

Chung ma ma: “Nguyễn quý nhân không còn nữa.”

“Cái gì?” Phùng Liên Dung kinh hãi, tuy rằng sau này Nguyễn Nhược Lâm cũng sẽ chết, nhưng không có sớm như vậy mà, “ Nàng ấy xảy ra chuyện gì?”

“Lần trước nàng ta hại chủ tử kém chút động thai, đương nhiên là phải chịu chút đau khổ. Điện hạ sai người đánh, sau này chịu không nổi.” Chung ma ma nói, “Chủ tử quản nàng ta làm gì, là nàng ta gieo gió gặt bão, vốn nàng ta cũng muốn hại mạng của chủ tử và tiểu chủ tử mà!”

Phùng Liên Dung trong lòng không phải tư vị.

Hóa ra đời này, Nguyễn Nhược Lâm chính là bởi vì nàng mà chết, mà không phải là người rất được Thái tử sủng ái kia.

https://thuviensach.vn

Nàng cúi đầu nhìn áo lót đang làm cho Thái tử, hoa bên trên đã thêu được một nửa, bỗng nhiên có chút khó chịu. Nguyễn Nhược Lâm tuy rằng ngoan độc, nhưng cũng là người đáng thương, hiện giờ nàng đã chết, có lẽ coi như là được giải thoát.

Phùng Liên Dung thở dài.

Chung ma ma lại không có phần tâm tư này của nàng, cười lạnh nói: "Chủ tử còn vì nàng ta thở dài nữa, muốn nô tì nói, nàng ta không ở là tốt nhất, thanh tịnh, không phải chủ tử cũng sợ nhìn thấy nàng ta sao?"

Nói thì nói như vậy, nhưng nàng không hi vọng Nguyễn Nhược Lâm chết a.

Phùng Liên Dung liếc mắt nhìn Chung ma ma: "Ma ma, trái tim này biến cứng rồi."

"Chủ tử được sủng ái, trái tim nô tì không cứng rắn cũng không được, bằng không ai tới bảo vệ chủ tử đúng không?" Chung ma ma lại cười, "Thôi, chủ tử vẫn nên tốt bụng thì tốt hơn, Điện hạ cũng thích."

Hai người đang nói, chỗ Thái tử phi phái Tri Xuân tới.

Chung ma ma mời nàng tiến vào ngồi.

Tri Xuân không chịu tiến vào, chỉ đứng ngoài cửa nói: "Nương nương nói Phùng quý nhân sắp sinh rồi, Thiên điện này khó tránh khỏi có chút nhỏ, sau này Tiểu chủ tử được sinh ra liền có vẻ chật chội, nương nương nói qua mấy ngày nữa liền cho quý nhân chuyển đến chính điện."

Chuyển đến chính điện vốn là chuyện tốt, chính điện này lớn hơn thiên điện.

Nhưng chuyển đến nơi ban đầu Nguyễn Nhược Lâm ở...

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung nghe, cả người liền không quá thoải mái.

Nguyễn Nhược Lâm đã chết a.

Nàng không thích ở nơi Nguyễn Nhược Lâm đã từng ở, chẳng sợ chật chội, nàng cũng không muốn đi.

Chung ma ma cũng có suy nghĩ giống vậy, nhưng Thái tử phi nói, bà nào có thể từ chối, chỉ đành miễn cưỡng cười nói: “Làm phiền nương nương thay chủ tử chúng ta suy nghĩ.”

Tri Xuân cười nói: “Nói cho các ngươi biết chính là gọi các ngươi sớm đi thu thập xong, đỡ phải đến lúc đó tay chân luống cuống, lại phái người qua chính điện quét dọn một chút. Nếu gia cụ không đủ dùng, quý nhân cứ việc phái người đến nói một tiếng, nương nương sẽ mua thêm.”

Chung ma ma nói tiếng được.

Tri Xuân bước đi.

Chung ma ma trong lòng cũng là đại hỏa, còn phải an ủi Phùng Liên Dung, nói: “Chính điện lớn hơn nơi này của chúng ta nhiều, ánh mặt trời cũng nhiều hơn.”

Phùng Liên Dung thở dài, cái gì cũng không muốn nói.

“Thật ra Nguyễn quý nhân cũng không phải chết ở chỗ đó, không sao.” Chung ma ma lại nói, “Chủ tử đừng suy nghĩ nhiều.”

Phùng Liên Dung ừ một tiếng: “Dù sao cũng chỉ có thể chuyển qua, ma ma bảo bọn họ thu thập đi.”

Nàng cúi đầu tiếp tục thêu hoa.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Chuyển Nhà (2)

Editor: Linh

Tri Xuân trở về, trên đường vừa vặn gặp được Lý ma ma.

Lý ma ma không thể cùng so với các ma ma trong cung, bà không chỉ hầu hạ qua Thái tử phi, còn hầu hạ qua Thái hậu. Có điều khi đó chỉ là cung nhân, còn chưa thăng lên làm ma ma, người tính là lão thâm niên, cho nên Thái tử phi đặc chuẩn bà một năm được về nhà một lần.

Lý ma ma nhìn thấy Tri Xuân liền hỏi: “Ngươi đi làm gì vậy?”

Nhìn như là từ Phù Ngọc điện đi ra, nên bà ta tương đối để ý.

Tri Xuân nói: “Đi giúp nương nương truyền lời, nương nương cảm thấy nơi ở của Phùng quý nhân nhỏ, muốn Phùng quý nhân dọn đến chính điện, ta đây là đi báo trước một tiếng cho biết.”

Lý ma ma nghe thế ôi một tiếng, co cẳng chạy.

Tri Xuân ở phía sau nói: “Ma ma ngài cẩn thận chút, cẩn thận không ngã!”

Nhưng Lý ma ma lòng nóng như lửa dốt, chân cẳng cũng đột nhiên nhanh nhẹn hơn bình thường rất nhiều, chỉ một lát đã đến chính điện, đầu đầy mồ hôi, đầu cũng có chút choáng váng.

Thấy bà thân mình lung lay sắp ngã, Thái tử phi vội kêu Tri Họa qua đỡ.

https://thuviensach.vn

“Ma ma đây là có chỗ nào không thoải mái? Sao không ở nhà nghỉ thêm mấy ngày nữa?” Thái tử phi vẫn là thật lòng quan tâm Lý ma ma.

Lý ma ma cảm thấy tốt hơn chút, quay đầu bảo Tri Họa đóng cửa lại, mới nói: “Nương nương à, ngài hồ đồ rồi!”

“Ma ma lời này là có ý gì?” Thái tử phi nhíu mày.

Lý ma ma nói: “Nương nương sao có thể để Phùng quý nhân chuyển qua chính điện của Phù Ngọc điện đâu, đó là nơi Nguyễn quý nhân ở mà, sẽ không may mắn.”

Thì ra là nói chuyện này, Thái tử phi thản nhiên nói: “Gì mà không may mắn, Nguyễn quý nhân cũng không phải chết ở phòng đó, ta chỉ là thấy thiên điện đó nhỏ chút mà thôi. Nàng cũng không phải người xuất ra từ dòng dõi thế gia, có thể mỏng manh như vậy, phòng ở giống nhau, chỉ ở cũng không được?”

“Cũng không phải không ở được, có điều trong lúc mấu chốt này, nương nương cần gì vô cớ gây sự?”

Chỉ mới có mấy ngày, bà trở về một chuyến, Thái tử phi liền nghĩ đến nước cờ hồ đồ này, Lý ma ma cũng đau đầu muốn chết, may mắn bà lo lắng cho Thái tử phi nên trở về trước thời gian.

Bà tận tình khuyên nhủ, nói: “Xưa nay nương nương luôn ngóng trông Điện hạ có một đứa trẻ, hiện giờ Phùng quý nhân cũng sắp sinh, đó là chuyện rất tốt đúng không? Nương nương à, nói lời bất kính, sau này ngài là người sẽ làm Hoàng hậu mà! Nàng chỉ là một quý nhân coi là cái gì? Nương nương cần gì phải phí tâm như vậy? Bình thường gõ gõ là đúng, nhưng đây là đại sự, ngài không thể phạm hồ đồ a!”

Thái tử phi mất hứng, oán giận nói: “Ma ma, ngay cả ngài cũng không đứng về phía ta?”

https://thuviensach.vn

Lý ma ma oan uổng: “nếu nô tì không đứng về phía ngài, còn phí những lời này làm chi! Nương nương, nếu ngài không tin tưởng nô tì, thì ngài cứ thử để Phùng quý nhân vào ở chính điện đi! Phàm là Phùng quý nhân này xảy ra chuyện gì, nương nương, ngài nghĩ đến hậu quả chưa?”

Thái tử phi không nói chuyện.

Lý ma ma lại nói: “Chuyện này cũng phải nói cho Điện hạ nữa, nương nương ngài đã nói chưa?”

Thái tử phi lại á khẩu không trả lời được.

Nàng ta quả thật còn chưa đi nói, hơn nữa chính nàng ta cũng biết nếu đi nói Thái tử sẽ tức giận, nhưng nàng ta thật sự không cam lòng.

Tuy rằng thân là Thái tử phi, đã biết rằng Thái tử chắc chắn sẽ nạp thiếp, nhưng nàng ta thật sự không dự đoán được Thái tử sẽ sủng ái Phùng quý nhân như vậy, cái này bảo nàng ta sao có thể không nghĩ đến Hoàng thượng, không nghĩ đến Hồ quý phi.

Hồ quý phi kiêu ngạo làm sao, Hoàng hậu cũng hết cách với bà ta, nàng ta không muốn có một ngày bản thân mình cũng lưu lạc đến bước đó.

Gương mặt Thái tử phi không tự chủ được liền lộ ra sát ý: “Cho dù Điện hạ hận ta, ta cũng phải diệt trừ mầm tai họa này!”

Lý ma ma không phải không biết tâm tư nàng ta, nhưng là, vẫn câu nói đó, thời điểm chưa tới.

Lý ma ma quyết định cho Thái tử phi một cái trọng kích, bà thở ra một hơi, sắc mặt nghiêm túc nói: “Nương nương không sợ Điện hạ sẽ phế nương nương sao? Nương nương ngài, ngay cả một đứa nhỏ cũng chưa có đâu!”

https://thuviensach.vn

Bên cạnh Tri Họa nghe vậy, sợ tới mức mặt không còn chút máu.

Đến cùng vẫn là Lý ma ma, cũng dám nói như vậy.

Thái tử phi sắc mặt cũng trắng mấy phần, nàng ta trừng Lý ma ma, nói: "Ngươi vừa nói cái gì?"

Lý ma ma chậm rãi quỳ xuống, nói: "Nô tì có thể vì nương nương mà vượt qua núi đao biển lửa, cũng nguyện ý giúp nương nương tỉnh táo, không tiếc tất cả. Lời này của nô tì là bất kính, nhưng nương nương ngài nhất định phải nghĩ kỹ rồi mới được làm! Nương nương gả cho Điện hạ, cũng không phải để diệt trừ một tiểu thiếp, nương nương, ngài là Thái tử phi cơ mà, nếu ngài sinh ra nhi tử, vậy hắn chính là Thái tử, là đế vương tương lai, nhà mẹ đẻ nương nương cũng có vô vàn vinh quang! Nương nương, những điều này ngài đừng có quên!"

Thái tử phi chấn động toàn thân.

Đây quả thật là ước nguyện ban đầu của nàng ta, năm đó khi gả qua đây, không giống mẫu thân, vì nàng mà khóc đến thương tâm. Chính nàng ta lại thỏa mãn, không chỉ bởi vì Thái tử anh tuấn tài cán, cũng bởi vì thân phận của hắn, Thái tử phi, Hoàng hậu tương lại, vị trí khiến người ta hướng tới cỡ nào!

Mà sau khi nàng ta gả cho Thái tử, cũng vì bảo trụ địa vị của hắn, thời thời khắc khắc đều không thả lỏng.

Hiện giờ, nàng ta ấy vậy mà vì một quý nhân mà lãng phí nhiều tinh lực như thế.

Thái tử phi nhắm mắt một lát, thân thể chậm rãi mềm xuống, nàng ta dựa về phía sau.

https://thuviensach.vn

Qua thật lâu, nàng ta mới khe khẽ thở dài: “Ma ma nói rất đúng, ngài mau đứng lên đi.”

Lý ma ma không dậy nổi, phía sau lưng bà ta cũng ra mồ hôi, thân là người của Thái tử phi, một khi Thái tử phi ngã xuống, đời này bà ta cũng không còn hi vọng gì.

Lý ma ma biết rất rõ chính mình phải làm những gì.

Chức trách của bà ta chính là giúp Thái tử phi đi lên hậu vị.

“Nương nương, vậy ngài đã nghĩ xong phải làm thế nào rồi à?”

Lúc này Thái tử phi đã cảm thấy mệt mỏi, uể oải nói: “Tạm thời để nàng đắc ý đi, lần này sẽ không chuyển đến chính điện.”

Lý ma ma nói: “Vậy cũng không được.”

Thái tử phi khó hiểu, lại có chút không kiên nhẫn: “Nói không chuyển chính là ngươi, bây giờ muốn chuyển cũng là ngươi.”

Lý ma ma nói: “Nương nương đều đã nói với bên kia, sao có thể đổi ý? Theo nô tì thấy, dứt khoát để Phùng quý nhân chuyển đến điện khác ở, không phải càng thêm rộng rãi à.”

Thái tử phi thầm nghĩ, mặt mũi thật to, một mình ở một cung điện!

Có điều vừa rồi nàng ta bị Lý ma ma giáp mặt mắng, cũng nghĩ thông một chút.

Mặc dù có Hoàng thái hậu làm chỗ dựa, Thái tử không dám phế nàng ta, nhưng sau này đâu? Trong khoảnh khắc đó Thái tử phi nghĩ đến là Nguyễn Nhược Lâm, nàng ta cứ như vậy chết đi, có thể thấy được Thái tử mà vô tình, sẽ không có đường sống.

https://thuviensach.vn

Để tay lên ngực tự hỏi, tình cảm giữa nàng ta và Thái tử có bao nhiêu sâu?

Thái tử phi thở dài: “Cũng được, vậy thì chuyển đến Giáng Vân các đi, Tri Họa.” Nàng ta phân phó, “Ngươi lại đến Phù Ngọc điện một chuyến, hãy nói chính điện không quá thích hợp, vẫn là ở một mình càng thêm yên tĩnh, thoải mái chút.”

Tri Họa lập tức đi.

Chung ma ma còn chưa bắt đầu kêu cung nhân thu thập, trong phòng mọi người không quá cao hứng, mặc dù Phùng Liên Dung không biểu hiện không vừa ý ra, nhưng những người khác giống nhau đều không muốn chuyển đến chính điện ở.

Cho nên nhìn thấy Tri Họa đến đây, Chung ma ma hận không thể kéo dài mặt, cho rằng lại phải nghe thấy mấy lời bực bội.

Kết quả Tri Họa ấy vậy mà bảo bọn họ dọn đến Giáng Vân các.

Chung ma ma kinh ngạc: “Ngươi nói thật? Nhưng là phía trước không phải nói dọn đến chính điện à?”

Tri Họa cười nói: “Nương nương cảm thấy chính điện đó cũng không đủ lớn, dù sao tiểu chủ tử muốn ở nơi đó lớn lên, vẫn là to hơn chút thì tốt hơn.”

Chung ma ma tâm hoa nộ phóng, nghe đi, nói tiểu chủ tử sẽ sống cùng Phùng quý nhân đấy.

Xem ra sẽ không ôm tiểu chủ tử đi rồi!

Chung ma ma mặt đầy ý cười: “Nương nương lo lắng quả thật chu đáo, chúng ta thu thập ngay đây.”

https://thuviensach.vn

Đợi đến khi Tri Họa đi rồi, bà vội vã nói cho Phùng Liên Dung biết.

Phùng Liên Dung nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng không cần phải sống ở kia nữa!

Nàng thật sự sợ hãi sẽ làm ác mộng đó.

Trong phòng một đám người cũng hưng phấn theo, sau này chủ tử mình không cần ở chung với các quý nhân khác, đó là hộ độc nhất vô nhị, thế nào cũng tốt hơn bây giờ.

Có điều sau khi an tĩnh lại Chung ma ma lại bắt đầu nghi thần nghi quỷ, Thái tử phi đổi tới đổi lui, rốt cuộc là muốn làm gì đây?

Thân là tâm phúc của Phùng Liên Dung, bà phải thời khắc bảo trì cảnh giác!

Lại nói Thái tử phi nghe Lý ma ma nói xong liền chủ động đi tìm Thái tử nói chuyện Phùng Liên Dung chuyển sang nơi khác.

Thái tử rất vừa lòng, thật ra trước đây hắn cũng nghĩ đến, chỉ là dạo này Hoàng thượng chia một phần tấu chương cho hắn phê duyệt, thật sự không có thời gian rảnh rỗi, hiện giờ Thái tử phi đến nói chuyện này, không thể tốt hơn.

Hắn cười nói: “Giáng Vân các không tệ.”

Thái tử phi liền nói: “Vậy là được rồi, thiếp thân để Phùng quý nhân chuyển vào, còn có bà vú thích hợp, mấy ngày nữa thiếp thân cũng sẽ tuyển chọn tốt.”

Hoàng thất sinh con ra, không có một người nào là bú sữa của mẫu thân mình, đều là bà vú làm thay, ngoài cung cũng có một nơi chuyên môn dưỡng bà vú, nhưng bà vú đó trừ bỏ nuôi nấng đứa nhỏ, cũng thường phải

https://thuviensach.vn

cống hiến dịch sữa, đương kim hoàng thượng cũng thích cái này, cách mấy ngày sẽ uống một bình. [Má ơi, hiếp me.... _ _"]

Thái tử gật gật đầu nói: "Đều từ nàng làm chủ thôi, có điều chọn bà vú xong rồi thì dẫn đến cho Phùng quý nhân nhìn, chủ tớ hai người tính tình dù sao cũng phải hợp nhau mới được."

Thái tử phi nhịn không được oán thầm mấy câu, quả nhiên là không yên tâm về nàng ta, sợ chọn bà vú không tốt."

"Thiếp thân đã biết." Nàng ta vẫn đồng ý.

Thái tử cũng tâm mấy câu: "Sắp đến cuối năm, nàng phải chiếu cố khắp nơi, cũng đừng để thân thể mệt mỏi, có thể giao cho bên dưới, không cần đều tự mình làm." Lại nói đến chuyện quà tết, "Ở chỗ ta có một ít trà Tùng La, phụ thân nàng thích, nàng cầm chút đi tặng."

Qua năm mới, người hoàng thất đều tặng lễ cho nhau, phụ thân Thái tử phi chính là nhạc phụ của Thái tử, hàng năm đều gửi quà đến.

Thái tử phi trong lòng không khỏi có chút lo lắng, nàng ta nghiêng đầu liếc nhìn Lý ma ma một cái.

Lý ma ma đã nói Thái tử là một người hiểu chuyện, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ sủng thiếp diệt thê, chỉ cần nàng ta làm tốt, Thái tử cũng sẽ lấy lễ đối đãi.

Đàng tiếc nàng ta luôn quá nóng vội, Thái tử phi khó được khi tự suy xét một lần, thái độ cũng càng thêm ôn hòa.

Qua mấy ngày, Phùng Liên Dung liền chuyển nhà.

Nàng còn rất hưng phấn.

https://thuviensach.vn

Ở trong ký ức, hồi nhỏ nàng cũng từng chuyển nhà một lần, ngay từ đầu nhà bọn họ sống trong một cái sân rất nhỏ, ca ca ngay cả cái thư phòng cũng không có, huynh muội bọn họ phải ngủ chung đến khi nàng bảy tuổi mới tách ra. Nhưng chỉ là thêm một vách tường ở bên trong, vẫn là bên nàng lớn hơn chút, bên ca ca ở rất nhỏ, một cái giường lại thêm hai cái ghế là hết chỗ.

Sau đó ca ca đều ở trong phòng nàng đọc sách, qua mấy năm, phụ thân thăng chức, nhà bọn họ mới chuyển đến nơi rộng hơn chút.

Nghĩ đến hiện giờ ở nhà, có lẽ lúc này mẫu thân đang dán giấy hoa lên cửa sổ, ca ca viết câu đối xuân, phụ thân sẽ bình hai câu chữ ca ca viết không được, con ngươi Phùng Liên Dung cũng có chút hồng.

Nếu nàng ở nhà thì tốt rồi.

Đáng tiếc không có nếu.

Chung ma ma phân phó bốn tiểu hoàng môn lục tục chuyển đồ vật vào.

Phùng Liên Dung thở dài, sờ sờ bụng, lấy lại tinh thần, đi xem cả chính điện, thiên điện của Giáng Vân các, phát hiện cung điện này rất tốt.

“Thật sự là vừa to vừa rộng này!” Nàng chỉ chỉ thiên điện bên phải, “Sau này con sẽ sống ở đó.”

“Bên phải quả thật tốt, nhiều ánh mặt trời.” Chung ma ma nhìn bốn cung nhân: “Có điều nô tì thấy giống như không đủ dùng, chủ tử ngài xem, tiểu chủ tử sinh ra không thể không phái hai người ngày đêm trông coi.”

Mặt bên hai ma ma khác buồn cười, một người trong đó nói: “Chuyện này thì không cần lo lắng, con sinh ra, Thái hậu nương nương chắc chắn sẽ phái người đắc lực đến.”

https://thuviensach.vn

Chung ma ma khóe miệng giật giật, bà không quá thích hai ma ma này, có điều may mắn là rất thức thời, bình thường không nói chuyện, giống như cái bóng vậy.

Nhưng mặc kệ thế nào bà vẫn luôn có cảm giác như bị giám thị.

Cảm giác này rất không tốt!

Có điều Thái hậu nương nương là ai, có đôi khi còn có thể áp Hoàng thượng một đầu đấy, vẫn là ngoan ngoãn chịu đi.

Phùng Liên Dung lại nhìn sân trước điện.

Trước kia là ba quý nhân ở chung, sân này cũng chia làm ba, không lớn chút nào. Hiện giờ một mình nàng một cái liền có vẻ rất rộng mở.

Mặt sân là gạch màu xám, đối diện chính điện còn có đôi núi giả, bốn phía đều trồng hoa cỏ, có điều mùa này cũng chỉ còn trúc là màu xanh, cái khác đều một mảnh vàng úa, chỉ có chờ đến mùa xuân mới đẹp.

Nàng nhìn chung quanh, nghĩ rằng sau khi sinh con ra, con lớn hơn chút, chơi trong sân, nơi này to, rất thích hợp.

Phùng Liên Dung cao hứng nở nụ cười.

Trong phòng mọi người đều bận rộn, trước thu thập xong chính điện, Phùng Liên Dung đang muốn vào nhà lại nghe thấy ngoài điện có âm thanh kỳ lạ, Ngân Quế ra ngoài nhìn, cười hì hì trả lời: “Chủ tử, là một cái bình phòng. Điện hạ đưa cho chủ tử.”

Phùng Liên Dung vội đi qua xem.

Chỉ thấy bình phong này có mười hai cánh, không biết là làm bằng chất liệu gỗ nào, đen bóng, thoạt nhìn cũng rất quý khí, trên mỗi cánh bình

https://thuviensach.vn

phong là hoa cỏ khác nhau, hoa cỏ không phải vẽ mà thành, mà là dùng điểm thúy khảm thành.

Phùng Liên Dung mắt trợn tròn, cho đến bây giờ nàng cũng chưa từng nhìn thấy gia cụ đẹp như vậy đâu!

Đương nhiên, nhà nàng nghèo, cũng chưa từng sang nhà người khác, đời trước lại không mấy được sủng ái, thấy được vốn ít.

Nhóm hoàng môn nâng bình phong mệt phải chết, thứ này quá nặng, nhóm bọn hắn thở hổn hển, chảy bao nhiêu mồ hôi mới nâng được bình phong vào trong chính điện.

Chung ma ma nhịn không nổi cười lên.

Bà ở trong cung đã nhiều năm, có chút nhãn lực, bình phong này được làm từ gỗ tử đàn, đây là đồ quý nhất từ trước đến nay mà Thái tử đưa!

“Đặt ở chỗ này đi.” Chung ma ma chỉ huy, kêu hoàng môn chuyển bình phong đặt giữa chính đường và phòng trong.

Vốn hai phòng này đang không có cửa, đều là buông rèm ngăn, hiện giờ có cái bình phong đương nhiên là tốt.

Chung ma ma phân phó xong, lại bảo Ngân Quế cầm ít bạc thưởng cho mấy hoàng môn, bọn họ một đường khênh qua đây cũng đủ mệt. Hoàng môn tạ ơn liền cáo từ rời đi.

Phùng Liên Dung vươn tay sờ sờ bình phong, hỏi Chung ma ma: “Cái này trị giá bao nhiêu bạc nhỉ?”

Chung ma ma buồn cười: “Điện hạ còn có thể thiếu cái này sao, cho chủ tử thì chủ tử nhận, sau này Điện hạ hỏi đến, ngàn lần đừng có hỏi, có vẻ hẹp hòi.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung ừ một tiếng, lại cười nói: “Ta biết rồi, đây là Điện hạ đưa lễ chuyển nhà đây!”

Đáng tiếc, chỉ nhận được lễ vật, người thì không thấy đến.

Hắn lúc này đương nhiên bề bộn nhiều việc, có điều bận như vậy mà vẫn nhớ rõ chuyện này, nàng cần phải thỏa mãn, nàng cười hì hì bảo Ngân Quế lấy khung thêu ra, tiếp tục làm áo lót cho Thái tử.

Đến buổi trưa, phòng bếp đưa đồ ăn đến.

Phùng Liên Dung ăn một ngụm, trên mặt lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Châu Lan vội hỏi: “Sao vậy, chủ tử, chỗ nào không đúng, cơm này...”

“Ăn quá ngon!” Phùng Liên Dung chốt một câu liền nói: “Trù nghệ của Vương đầu bếp càng ngày càng tốt, cơm này nấu rất không giống bình thường.”

Nàng lấy một cái đĩa chia một ít cho mấy nàng cũng nếm thử.

Chung ma ma và Bảo Lan, Châu Lan đều ăn một miếng.

Bảo Lan gật đầu: “Cơm khác với mọi ngày, thơm ngát, còn giống như có chút ngọt, cũng không phải cho đường.”

Châu Lan cũng nói như vậy.

Chung ma ma ăn một miếng, phì cười nói: “Aiz, một đám không kiến thức, đây là gạo minh thủy hương, gạo này toàn bộ đều là dùng nước suối tưới, đương nhiên là không giống bình thường, bình thường chỉ có...”

“Chỉ có cái gì?” Phùng Liên Dung hỏi.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma nói: “Chỉ có Thái hậu nương nương, Hoàng thượng mới được ăn.”

Phùng Liên Dung lập tức giật mình: “Không phải là Vương Đầu bếp không cẩn thận đong nhầm đấy chứ? Vậy, vậy mau đưa trả lại đi.”

Chung ma ma liền cười: “Chủ tử, cơm này Điện hạ cũng được ăn, chỉ là rất ít, hàng năm chỉ được chút ít như bày đồ cúng, có lẽ Điện hạ giảm bớt cho chủ tử ăn.”

Phùng Liên Dung cảm động: “Thật vậy à?”

“Thật, chủ tử mau ăn nhiều chút.”

Phùng Liên Dung vội vàng cúi đầu ăn cơm, một hạt gạo cũng luyến tiếc lãng phí.

Mặt trời chiều ngả về Tây.

Trong một ngôi nhà ở phố Văn Cảnh, Đường Dung vừa nấu cơm xong, Phùng Lâm đã trở lại, cười nói: “Từ xa đã ngửi thấy mùi, hôm nay rán cá muối hả? Nhạc mẫu đã tới?”

“Đúng vậy, bảo bà ở lại dùng bữa bà nhất định không ở!” Đường Dung oán giận.

Mẫu thân bà ướp cá muối là tuyệt nhất, đến mùa đông thường đưa cá muối qua, bản thân lại không bỏ được ăn.

Phùng Lâm cười nói: “Còn không phải là nhạc mẫu sợ phiền đến nàng à, bà yêu thương nhất nữ nhi là nàng rồi.”

Đường Dung thở dài, gọi nhi tử Phùng Mạnh An ra ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Phùng Mạnh An đang ở trong phòng đọc sách, nghe tiếng bước chân vội ra ngoài, kêu một tiếng cha nương liền đi giúp xới cơm, bày đũa.

Nhìn sắc mặt hắn có chút mệt mỏi, Đường Dung nói: “Không cần phải luôn đọc sách như vậy, hỏng mắt rồi thì biết làm sao, con nhìn Nhị cữu đi, mỗi lần nhìn ai mắt đều phải híp lại, bao nhiêu là xấu!”

Phùng Mạnh An cười rộ lên: “Nương, nhi tử nào có không nghe, chỉ là sắp thi Hội rồi, tự nhiên phải dụng công chút.”

“Đúng vậy đấy, xem rồi nghỉ một lát là được, không sao, người Phùng gia chúng ta ánh mắt đều tốt.” Phùng Lâm cầm bát lên, “Mau ăn cơm, lát nữa là lạnh.”

Hôm nay hai món một canh, một đĩa cá muối hầm củ cải, một đĩa là su hào xào, canh là canh rau chân vịt nấu trứng.

Bọn họ bình thường đều ăn rất đơn giản, may mắn tay nghề của Đường Dung không tệ, vẫn có tư vị.

Đường Dung ăn hai miếng, nhìn nhi tử một cái, nói với Phùng Lâm: “Tướng công, hôm nay Lưu phu nhân đã tới, dẫn theo hai hộp đồ to, ta không có nhận.”

Lưu đại nhan này là đồng hương với Phùng Lâm, Lưu đại nhân có nữ nhi đợi gả, hai nhà vốn cũng không sai, vốn Đường Dung nhìn trúng cô nương Lưu gia, kết quả khi đó Lưu phu nhân không quá đồng ý, giờ lại bắt đầu thân thiện lên.

Đường Dung tức trong lòng: “Nhất định là biết chuyện của Dung Dung rồi.”

Phùng Liên Dung sinh đứa nhỏ, sau này sẽ là Hoàng trưởng tử, mắt thấy Thái tử giám quốc, Hoàng thượng thân thể lại không tốt, ngày Thái tử đăng

https://thuviensach.vn

cơ không còn xa, người Lưu gia cũng bắt đầu tính toán.

Phùng Lâm buông đũa xuống: “Đúng là nên từ chối, Mạnh An nhà chúng ta cũng không phải không lấy được cô nương.” Ông nói xong, dừng một chút, bỗng nhiên thở dài: “Cũng không biết Dung Dung ở trong cung thế nào rồi.”

Thật ra buổi chiều Đường Dung đã khóc một hồi, lúc này con ngươi lại đỏ lên: “Nàng tính tình đó, cũng không biết sống thế nào, ở nhà chúng ta đều thương yêu nàng, nhưng trong cung có bao nhiêu khó khăn a! Nàng còn có thai.”

Đường Dung lại muốn khóc.

Năm đó Phùng Liên Dung bị tuyển vào cung, mỗi đêm bà đều khóc tỉnh, sợ nữ nhi ở trong cung không sống được lâu, trong cung chính là nơi ăn thịt người đó!

Cố tình nữ nhi này của bà tính tình đơn thuần, lại không có tâm nhãn gì.

Sau này nghe nói có thai, thật sự là ngoài dự kiến của bà.

Phùng Mạnh An an ủi: “Nương đừng lo lắng, muội muội có thai đã mấy tháng, vẫn luôn không có việc gì, khẳng định có thể bình an sinh con ra.”

“Đúng vậy đấy, đừng khóc, nương tử.” Phùng Lâm nói, “Sáng mai nàng đi miếu cầu cái ký, thêm chút tiền nhang đèn, Dung Dung nhà chúng ta là cô nương tốt, nhất định có phúc khí.”

Đường Dung lau mắt: “Cũng chỉ có thể nghĩ vậy, chính là nàng sinh con, ta không ở bên cạnh, không biết nàng làm sao bây giờ đâu.”

Phùng Lâm nở nụ cười: “Trong cung còn sợ không có người hầu hạ sao, bà đỡ khẳng định còn lợ hại hơn bà đỡ chúng ta mời được, chưa cần nói đến

https://thuviensach.vn

còn có ngự y nữa! Nương tử, ngoại tôn nữ nhi này của chúng ta cũng là tôn nữ nhi của Hoàng thượng mà!”

Đường Dung ngẫm lại thấy cũng đúng.

Phùng Lâm gắp cho bà một miếng cá: “Đừng đau lòng, mau ăn, đây là tâm ý của nhạc mẫu đấy.”

Đường Dung gật gật đầu.

Ba người đều tự giấu đi nỗi nhớ với Phùng Liên Dung, cúi đầu dùng cơm.

Mặc dù biết rất khó gặp lại nữ nhi, muội muội này, bọn họ cũng chỉ có thể tiếp tục sinh hoạt như vậy, hơn nữ trong lòng bọn họ chờ mong sẽ có một ngày bọn họ được đoàn tụ.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Săn Bắn

Editor: Linh

Trong Thọ Khang cung, Hoàng Hậu và Hoàng thái hậu đã ngồi đó một lúc lâu.

Chỉ nghe ‘tách’ một tiếng, ánh mắt Hoàng thái hậu đảo qua, Hoàng hậu lại kẹp nát một quả hạch đào, ngay cả thịt cũng vỡ nát.

Hôm nay bà đã như vậy năm lần, vào ngày bình thường nhất định sẽ không xảy ra.

Hoàng thái hậu vốn đang đợi chính bà tự nói, nhưng thấy bộ dáng này chắc là sẽ không, bà thản nhiên nói: “Trở về đi, ngươi lại tiếp tục ở đây, đầu ta cũng đau.”

Hoàng hậu bĩu môi một cái, buông cái kẹp đứng lên, vạt áo màu tím sậm thêu Phượng văn dừng trên ghế, hơi hơi phiêu động, bà đang do dự, cuối cùng vẫn là lại ngồi xuống.

Hoàng thái hậu kinh ngạc, nâng mí mắt nhìn bà.

Hoàng hậu đoan chính ngồi, hai tay đặt trên đầu gối, không nhanh không chậm nói: “Mẫu hậu, chuyện lần trước ngài đừng lại giận Hữu Đường nữa. Hắn đến thỉnh an mấy lần ngài đều từ chối hắn ngoài cửa, hắn có bao nhiêu đau lòng đây.”

https://thuviensach.vn

Lần đó qua đi, bà cũng không có gặp qua Thái tử, nhưng hôm nay Hoàng hậu vẫn luôn mạnh miệng lại giúp Thái tử cầu tình, cũng coi như lòng già được an ủi.

Hoàng thái hậu nói: “Vậy theo ý ngươi, hắn làm đúng không?”

Hoàng hậu nói: “Hắn cũng không có biện pháp, mẫu hậu ngài cũng không phải không biết.”

Cho dù Thái tử muốn truy cứu, Hoàng thượng nhất định sẽ xử Hồ quý phi tội chết sao? Bà cảm thấy không có khả năng đó, đến lúc đó Hoàng thượng nhất định sẽ nghĩ tới biện pháp khác.

Một khi đã như vậy, Thái tử cần gì phải vì một Hồ quý phi mà cùng Hoàng thượng không qua được.

Hoàng hậu lại nói: “Có điều hắn cũng nên chú ý đến mặt mẫu hậu, đây là hắn không đúng, còn xin mẫu hậu thứ lỗi.”

“Chú ý đến ta làm cái gì? Từ ngày hắn được lập làm Thái tử, nên không từ thủ đoạn ngồi vững vị trí này.” Hoàng thái hậu cười lạnh, “Hắn làm không sai.”

“Vậy mẫu hậu...” Hoàng hậu rối loạn rồi.

Bà muốn giúp Thái tử cầu tình không phải một ngày hai ngày, chính là vẫn luôn không mở miệng được, sợ Hoàng thái hậu còn đang tức giận, hóa ra là nghĩ sai rồi.

Hoàng thái hậu thấy bà không hiểu, khẽ lắc đầu, cảm thán nói: “Ngươi dù là ở trong cung thêm mấy chục năm nữa cũng bằng không mà thôi, không có tiến bộ gì!”

Hoàng hậu lạnh nhạt: “Con dâu chính là cái dạng này.”

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu lại bị tức, nhưng sớm đã thành thói quen, liếc xéo bà một cái nói: “Hiện giờ không phải Hữu Đường được phê duyệt tấu chương rồi sao? Hoàng thượng cho rằng hắn vì Hồ quý phi mà đắc tội ta, sẽ ôm lấy ý muốn bồi thường. Ngươi từ nhỏ đã biết Hoàng thượng, hắn có chút khuyết điểm, nhưng là người không xấu.”

Hoàng hậu chẳng thèm quan tâm: “Nói như vậy, Hoàng thương là cảm thấy Hồ quý phi thiếu Hữu Đường nhân tình, giúp đỡ nàng ta trả lại?” Bà đứng lên, “Vậy hôm nay con dâu nhiều lời rồi.”

Hoàng thái hậu thấy bà như thế, cũng có chút khó hiểu: “Ta vốn cũng không nghĩ ngươi đến giúp hắn cầu tình sớm như vậy.”

Hoàng hậu không nói gì, lát sau liền cáo từ.

Hoàng thái hậu nhìn bóng lưng bà, nghĩ đến đủ chuyện trước đây, trong lòng không lý do khẽ động.

Bà chợt phát hiện ra con dâu này của mình cũng không đơn giản.

Cũng bởi vì Hoàng hậu luôn đối Thái tử một bộ dáng lạnh nhạt bà mới có thể phá lệ yêu thương Thái tử, cảm thấy hắn đáng thương, dần dà, cảm tình đương nhiên sẽ không một loại.

Nếu lúc trước Hoàng hậu thích nuôi nấng, chỉ sợ chính mình sẽ không tiêu phí nhiều thời gian và tinh lực lên người Thái tử như vậy.

Cũng sẽ không duy trì Thái tử như thế.

Dù sao bà có ba nhi tử mà.

Hoàng thái hậu nhắm mắt lại, sau đó chậm rãi dựa vào trên gối.

Thái tử vừa phê duyệt tấu chương xong, nhớ tới lúc lâm triều, sứ giả đi Cáp Sa hồi bẩm, nói vua Chân La thập phần kiêu ngạo, cũng không nguyện

https://thuviensach.vn

cắt nhường thổ địa, ngược lại còn phái binh tấn công Cáp Sa.

Hắn nhéo mi tâm một cái, nghĩ xuất ra tên mấy người, tất cả đều là võ tướng đương triều.

Có điều chỉ trong chốc lát, hắn lại gạch tên hai người trong đó đi.

Nhớ tới lời phụ hoàng nói, trong triều người có thể dùng cực ít, hiện giờ là thời điểm đề bạt người trẻ tuổi tài tuấn, hắn lại lần nữa viết xuống tên mấy người, lấy bút son đánh một vòng tròn to trên đó.

Sáng mai liền phái bọn họ đi Cáp Sa, Chân La cũng chỉ là một nước nhỏ, so với ngoại di chung quanh, thật sự là không chịu nổi một kích. Cho bọn họ luyện tập cũng là một lựa chọn không tệ, cũng dễ từ giữa tuyển ra nhân tài càng thêm ưu tú.

Thái tử suy nghĩ một lát, truyền Hạ Bá Ngọc chỉ huy Cẩm y vệ Đồng Tri lên.

Hạ Bá Ngọc biết được, lắp bắp kinh hãi: “Điện hạ hi vọng hạ quan đi Cáp Sa?”

“Đúng, ngươi đảm nhận chức giám quân, nhớ kỹ tất cả tình hình chiến đấu, biểu hiện của các Tướng quân mà ngươi chứng kiến được, quay đầu bẩm báo rõ ràng.” Thái tử sắc mặt ôn hòa, “Chỉ ủy khuất ngươi không thể ở nhà mừng năm mới.”

Hạ Bá Ngọc lập tức nhận quân lệnh: “Vì Điện hạ tận lực là chức trách của hạ quan, hạ quan nhất định sẽ không làm nhục mệnh!”

Thái tử gật đầu, lại hỏi: “Chỗ phụ hoàng có động tĩnh gì không?”

Hạ Bá Ngọc nói: “Vẫn nằm trên giường nghỉ ngơi như bình thường, có điều...” Hắn dừng một chút, “Buổi sáng hôm nay, ngự thiện phòng tiến dâng

https://thuviensach.vn

một viên thuốc, Hoàng thượng dùng xong, hình như thân thể thoải mái hơn không ít."

"Ngự thiện phòng vẫn luôn tiến thuốc, có gì không ổn?" Thái tử hỏi.

Hạ Bá Ngọc nói: "Canh giờ không đúng, vốn Ngự dược phòng luôn là tiến thuốc vào buổi trưa, hạ quan vì thế điều tra một phen, hóa ra Ngự dược phòng mở hai gánh hát, nói là Hoàng thượng không vừa lòng với thuốc của bọn họ, bảo bọn họ lập tức nghiên cứu chế tạo thuốc mới, bằng không muốn chém đầu bọn họ."

Thái tử thầm nghĩ đây không phải là làm càn à!

Ngự y đều là để xem bệnh, còn có thể hại Hoàng thượng? Cũng không phải thuốc tiên, lại nói, bệnh này của phụ hoàng hắn không phải tạo thành trong thời gian ngắn, há có thể thuốc đến bệnh liền khỏi?

Hắn trầm ngâm nửa khắc nói: "Ngươi nói với Dư Thạch một tiếng, chuyện khác không cần phải xen vào, về nhà chuẩn bị cho tốt để đi Cáp Sa đi."

Hạ Bá Ngọc đáp lời liền đi.

Thái tử đứng lên, đi vòng quanh phòng mấy bước, vừa muốn ra ngoài, Tam hoàng tử đến đây.

Thái tử ngẩn ra, tùy theo cười nói: "Tam đệ, ngươi rám đen, có phải thường đi bắn cung?"

Tam hoàng tử gật đầu: "Đúng vậy, có điều Đại ca không rảnh, bằng không cũng muốn mời Đại ca cùng đi." Hắn làm động tác tay, phía sau Tiểu hoàng môn lập tức liền trình lên hai cái hộp.

https://thuviensach.vn

“Ta nhớ Đại ca thích thỏi mực mà đại sư Lý Đình chế, nói dùng nhẹ như mây, lỏng như sương, trong như nước, ta đã thử qua, quả đúng như thế.

Thái tử cười nói, “Thỏi mực Lý Đình chế tạo, hiện giờ cũng không dễ dàng tìm được.”

Tam hoàng tử gật đầu: “Đúng là mất một phen công phu, còn mong Đại ca vui lòng nhận cho.”

Thái tử không có từ chối.

Xác nhận là vì chuyện Hồ quý phi, Tam hoàng tử dụng tâm tuyển chọn tạ lễ.

Thật ra Thái tử rất thích Tam đệ này, hắn đơn thuần mộc mạc, không có tâm cơ gì, chính Thái tử lại không có huynh đệ cùng một mẹ, cho nên lúc hai người còn ở Giáng Xuân các, hắn đối Tam đệ này chiếu cố có thêm.

Thái tử kêu Nghiêm Chính nhận: “Ta bây giờ có rảnh, muốn đi bãi săn ngoài thành, ngươi có muốn đi không?”

Dạo này hắn lâm triều, lại vùi đầu vào duyệt tấu chương, cũng thấy thân thể rất không thoải mái liền muốn ra ngoài cưỡi ngựa săn bắn, thư giãn gân cốt. Bãi săn đó là nơi săn bắn của Hoàng thất, chỉ là Đương kim Hoàng thượng không thích, rất nhiều năm không từng đi qua, ngược lại hắn lớn lên lại thích đi.

Con ngươi Tam hoàng tử sáng lên, hắn đến cùng vẫn là thiếu niên, đối vật mới vẻ cảm thấy mới mẻ bội phần. Lại nói, hắn vẫn luôn bắn tên ở võ trường, chưa từng bắn qua vật sống.

Đó là một trò chơi kích thích!

Nhưng mà, hắn nghĩ đến Hồ quý phi, lại lùi bước.

https://thuviensach.vn

“Ta, ta không đi đâu.” Tam hoàng tử sợ Hồ quý phi trách cứ.

Thái tử không để ý: “Vậy lần tới ngươi lại theo ta đi, ngươi hiện giờ vẫn còn có chút nhỏ, bãi săn đó vẫn luôn không quá an toàn, thường có hổ báo lui tới.”

Tam hoàng tử nghe, ánh sáng trong mắt càng thêm rọi, cả trái tim đều toát ra vui mừng, mắt thấy Thái tử muốn đi, hắn gọi nói: “Đại ca, ta cùng ngươi đi!”

Thái tử nở nụ cười, vỗ vỗ bả vai hắn: “Đi, vừa vặn để ta xem tiễn pháp của ngươi tiến bộ đến đâu rồi.”

Hai người sóng vai đi ra ngoài.

Vì là mùa đông, cỏ cây khô vàng, rất nhiều động vật đều đi ra ngoài tìm cái ăn, bọn họ thu hoạch rất phong phú, tổng cộng đánh được mười con hươu bào, hai con heo rừng, ba mươi con thỏ, năm con sói.

Tam hoàng tử còn chưa hết thích ý, chơi đến độ không muốn trở về.

Mắt thấy trời sắp tối, mới lưu luyến theo Thái tử hồi cung.

Thái tử gọi người mang con vật đến Ngự thiện phòng, buổi tối đưa đến cho Hoàng thái hậu, Hoàng thượng, Hoàng hậu một ít.

Lúc này Hoàng Ích Tam lấy ra một vật, “Điện hạ, Phùng quý nhân lại viết thư cho ngài.”

Thái tử quét mắt một bòng, thấy phong thư này phồng, giống như là nhét mấy tờ giấy, hắn mỉm cười, cầm thư đi lại, một bên liền đã vào nhà.

Lần này Phùng Liên Dung viết tròn lăm tờ giấy, tinh tế miêu tả mỗi ngày đứa nhỏ động thế nào, lại nói rõ gạo thủy hương ăn thật ngon, còn nói phòng ăn làm nhiều điểm tâm cho nàng, rồi cùng làm hàng tế. Cuối cùng

https://thuviensach.vn

bảo hắn chú ý thân thể, đừng để thân thể mệt mỏi, còn dạy dỗ hắn, phải hoạt động nhiều, không thể cứ mãi ngồi xem tấu chương. Nàng hiện giờ ngồi một lát liền eo mỏi lưng đau, đi một chút liền thoải mái hơn nhiều.

Thái tử xem xong, kêu hoàng môn mài mực, đang định muốn viết cái gì, đột nhiên nghĩ đến một chủ ý, kêu Hoàng Ích Tam đi tìm một tờ giấy đỏ đến.

Hoàng Ích Tam lập tức đi lấy.

Thái tử lại bảo hắn mài mực rồi mới vén tay áo lên viết một chữ ở trên.

Nghiêm Chính vừa thấy, nghĩ đến lần trước Phùng Liên Dung thất vọng khi nhìn thấy ba chữ, lần này mới một chữ, hắn nhịn không được nói: "Điện hạ, sao ngài không viết thêm chút?"

Thái tử cười: "Vật hiếm có mới là quý."

Hắn gọi Nghiêm Chính đưa đến Giáng Vân các.

Thư này là Phùng Liên Dung viết vào giữa trưa, kết quả lại nghe nói Thái tử đi săn, nàng còn tưởng rằng không đợi được hồi âm, không nghĩ tới buổi tối đã đưa tới rồi.

Nàng cao hứng phấn chấn nhìn.

Kết quả chỉ nhìn thấy một chữ, một chữ phúc.

Phùng Liên Dung tức giận.

Chán ghét, keo kiệt!

Nàng viết nhiều chữ như vậy, hắn vậy mà chỉ trả lại một chữ.

https://thuviensach.vn

Cí điều may mắn là xuân bài, nàng lại vui tươi hớn hở kêu Bảo Lan dán vào đối diện đầu giường.

Chung ma ma khóe miệng giật giật: “Nào có ai dán chữ Phúc vào chỗ đó, thế nào cũng phải dán lên cửa.”

“Như vậy mỗi đêm ngủ, đứng dậy là có thể nhìn thấy, ta mặc kệ, cứ dán chỗ đó đi!” Phùng Liên Dung phát cáu.

Bao Lan chỉ phải đi dán.

Nghiêm Chính nghe, cười trở về.

Phùng Liên Dung thấy Bảo Lan dán được rồi, lập tức liền nằm trên giường xem, nghĩ rằng chữ Phúc này viết thật là đẹp mắt, nàng nhìn nhìn, càng cảm thấy trong lòng ấm áp dễ chịu.

Trước kia ở nhà, câu đối xuân, xuân bài đều là ca ca viết, nhà bọn họ chưa bào giờ mua viết sẵn.

Điện hạ giống như ca ca, viết xuân bài cho nàng.

Nàng vuốt bụng cười ngây ngô.

Thái tử nhìn thấy Nghiêm Chính, lập tức hỏi: “Dán rồi hả?”

“Phùng quý nhân dán ngay lập tức, dán ở...”

Thái tử nói: “Dán ở đối diện đầu giường?”

Nghiêm Chính há hốc miệng: làm sao ngài biết!

Thái tử nở nụ cười ha ha: “Ngốc, chỉ biết nàng sẽ dán chỗ đó.”

Hắn vừa nói vừa tưởng tượng Phùng Liên Dung ngốc ngếch, vui rạo rực nhìn chữ Phúc hắn viết.

https://thuviensach.vn

Không biết vì sao, hắn tuy rằng bận không rảnh gặp nàng nhiều, nhưng nàng vẫn cứ luôn sinh động xuất hiện trong đầu hắn, giống như tận mắt nhìn thấy.

“Thật ngốc!” Hắn lại nói nhỏ.

Nghiêm Chính nhìn qua, chỉ thấy Thái tử tuy rằng nói ngốc, nhưng nụ cười cũng trong sáng mà trước đây chưa từng có.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Đại Khai Sát Giới

Editor: Linh

Phùng Liên Dung nằm nhìn một lát, Chung ma ma đi qua nói: “Vừa rồi phòng bếp phái người đến, nói Điện hạ săn được nhiều món ăn dân dã, có thỏ, hươu bào, thịt sói, hỏi chủ tử muốn ăn cái gì?”

“Đánh được nhiều vậy á!” Phùng Liên Dung chảy nước miếng.

“Heo rừng,” Phùng Liên Dung đầu tiên liền nói, “Làm món canh giò heo hầm.”

Gần đây khẩu vị của nàng lớn, thích loại canh thịt đậm này, không chút nào cảm thấy béo ngậy.

Chung ma ma lắc đầu, “Món này cần mấy canh giờ lận, sáng mai lại ăn, nếu chủ tử muốn ăn bây giờ, làm món đơn giản chút.”

Phùng Liên Dung hơi chút thất vọng, nghĩ nghĩ nói: “Vậy thì hươu bào đi.”

“Hươu bào nặng vị, ngâm một ngày mới được.

Phùng Liên Dung liếc Chung ma ma một cái, đây không phải là đùa nàng à, tổng cộng chỉ có bốn dạng, hai dạng đã không thể ăn, nàng thở phì phì nói: “Vậy thì tùy tiện đi.”

https://thuviensach.vn

Chung ma ma cười rộ lên: “Hay là nô tì cho chủ tử một chủ ý, làm bát hà cung.”

“Bát hà cung?” Phùng Liên Dung ngạc nhiên, “Là cái gì vậy?”

“Đó là món mà người ở cố hương chúng ta thường ăn, bát hà cung này ấy, chính là thịt thỏ thái miếng mỏng, dùng rượu tương tiêu ướp một lát, lúc ăn thì dùng phong lô ăn, đợi phong lô chuẩn bị xong, canh bên trong nóng lên liền bỏ thịt thỏ vào...”

Chung ma ma còn chưa nói xong, Phùng Liên Dung đã thúc giục: “Vậy nhanh lên, nhanh lên, lát nữa muộn rồi, đói lắm.”

Chung ma ma liền biết nàng muốn ăn, chạy nhanh bảo hoàng môn đi nói với Ngự thiện phòng.

Lúc này Vương ngự trù đã xử lý qua mấy món ăn dân dã, chỉ chờ bên kia nói muốn ăn gì, kết quả đến đây là món bát hà cung, Vương ngự trù nghĩ chủ ý này tốt!

Bát hà cung là món ăn vui vẻ, cũng được coi là món ăn nổi tiếng, nghe sư phụ hắn nói tiền triều rất thịnh món này. Lúc đó thỏ hoang phải mất giá cao mới mua được, có thể thấy được có bao nhiêu người ăn.

Có điều món ăn này, thịt thỏ là quan trọng nhất, nhúng vào canh lại càng tốn tâm tư, hắn suy nghĩ một lát mới bắt đầu động thủ.

Phùng Liên Dung ngàn trông vạn ngóng, rốt cuộc thấy được phong lô, ngửi một cái, vị canh nồng đậm, nhưng nhìn vào bên trong nước canh trong suốt, cũng không biết thả cái gì.

Lát sau thịt thỏ thái mỏng cũng được bưng lên, Phùng Liên Dung gắp lên nhìn, mỏng đến độ trong suốt, có thể từ bên này nhìn rõ Châu Lan ở đối diện.

https://thuviensach.vn

Vương ngự trù tay nghề quả nhiên tốt, chỉ bằng kỹ thuật thái thịt này cũng đủ đứng vững ở Ngự thiện phòng.

Nàng đang suy nghĩ, Kim Quý Ngân Quế lại theo thứ tự tiến vào, mang lên một bàn đầy đồ nhúng, dù sao Phùng Liên Dung cũng không biết đó là những gì. Bọn Ngân Quế cũng không dám giới thiệu cái gì, chủ tử ăn qua mỗi loại, thích cái nào thì ăn cái đó, về sau trong lòng Vương ngự trù cũng có cái để.

Đây là lần đầu tiên Phùng Liên Dung dùng phong lô, do khẩu vị của Hoàng thái hậu, Hoàng thượng nên bình thường Ngự thiện phòng bọn họ cũng không làm.

Kim Quế lại bưng nhiều rau tiến vào, có bạch tùng, cọng tỏi non, rau hẹ.

Phùng Liên Dung nhìn hoa cả mắt, đợi đến nước canh lăn tăn, Bảo Lan gắp một miếng thịt bỏ vào, chỉ qua một lát, màu thịt thỏ liền đẹp như màu mây chiều, nước canh vừa vặn làm bầu trời.

“Khó trách gọi là bát hà cung.” Phùng Liên Dung chọn một cái nhúng, kêu Bảo Lan nhúng cho nàng.

Mười hai loại nhúng không giống nhau, bữa cơm này quả đúng là ăn hết mĩ vị trong thiên hạ.

Mắt thấy cũng ăn không hết, nàng kêu Chung ma ma và bốn cung nữ nếm thử.

Mùi bay ra, Đại Lý và mấy hoàng môn đứng ngoài cửa liên tục nuốt nước miếng, mùa đông lạnh, bọn họ cũng không có mệnh tốt như vậy. Kết quả đang thèm phải chết, Kim Quế bê một cái chậu to ra: “Chủ tử thưởng, nói cũng sắp mừng năm mới, đại gia đều ăn chút.”

Đại Lý cười hì hì cảm tạ, cùng ba người khác cầm đũa chia sẻ.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung ăn uống no đủ, một giấc ngủ đến hừng đông.

Mắt thấy sáng mai chính là mùng một, nếu là bình thường nàng cũng phải đi chúc Tết, nhưng bây giờ nàng đang có thai, Hoàng thái hậu săn sóc, cũng không cần nàng đi.

Cho nên sáng dậy ăn xong bữa cơm tất niên, nàng chỉ cần chờ bên trên phát thưởng. Quý nhân như các nàng, hàng năm qua năm mới cũng đều có tiền thưởng, còn có vải dệt, trang sức, đều là quy cách thống nhất. Quả nhiên lập tức có tiểu hoàng môn đi lại truyền chỉ thưởng đồ.

Phùng Liên Dung tạ ơn.

Bảo Lan nhanh chóng lấy hộp bên trong ra, nàng đã biết thói quen của Phùng Liên Dung, mỗi lần được thưởng gì đó đều phải đếm một lần sau đó mới cẩn thận cất kỹ.

Năm nay được nhiều hơn năm trước, nàng càng được nhiều hơn chút, thoi vàng nén bạc đổi ra cũng được 120 lượng, tính ra một năm này miệng Phùng Liên Dung phồng to, thật sự là phồng to bội phần đâu.

Nhưng lần này nàng không có thu hồi toàn bộ, chỉ để vàng vào, lại lấy ra chút bạc, chia thành chín phần, cho Chung ma ma, bốn cung nhân, bốn hoàng môn mỗi người một phần. Chung ma ma nhiều hơn ít, có 40 lượng, người khác, mỗi người 12 lượng.

Cộng lại là một số bạc lớn.

Chung ma ma vội khuyên nhủ: “Chủ tử cần gì như vậy, hầu hạ chủ tử là việc thuộc bổn phận của chúng ta, nào có thể thưởng nhiều như vậy.”

“Không nhiều lắm, năm nay ta được mấy trăm lượng bạc, không phải ma ma nói sau này sinh con ra còn được rất nhiều sao, này đó tính cái gì? Đều cầm đi, bằng không ta sẽ tức giận.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung vẫn nhớ chuyện của một đời trước, những người này đi theo bên người nàng rất khổ, ưu việt gì cũng không có, đi ra ngoài còn bị người bắt nạt, hiện giờ nàng tốt hơn chút, tự nhiên đối các nàng cũng phải tốt hơn nhiều.

Suy bụng ta ra bụng người, trước kia nàng nghèo túng như vậy nhưng các nàng cũng chưa từng ghét bỏ nàng, vẫn đều một mực chăm sóc tốt cho nàng.

Chung ma ma thấy vậy cũng chỉ có thể nhận, cung nhân và hoàng môn đều nói lời cảm tạ.

Phùng Liên Dung lại cho hai ma ma khác mỗi người một hồng bao, xem như đáp tạ mấy tháng này chăm sóc.

Hai ma ma tự nhiên là vui vẻ ra mặt.

Các nàng thường cách một đoạn thời gian đều sẽ đi bẩm báo với Hoàng thái hậu, 15 ngày lại đi một lần.

Hoàng thái hậu nghe xong gật đầu: “Tất cả không có chuyện gì là tốt rồi.” Lại ngừng một chút, “Phùng quý nhân như thế nào?”

Bà phái hai người này đi cũng không phải chỉ vì đứa bé trong bụng Phùng Liên Dung, cũng là muốn xem xem nàng là người như thế nào. Tuy rằng Thái tử thuyết phục bà tạm thời không động đứa bé này, nhưng nếu Phùng Liên Dung không tốt, đứa bé này đương nhiên là không thể để nàng nuôi.

Hai ma ma vội nói: “Phùng quý nhân rất tốt, không có cái giá, cũng không có tâm nhãn gì.”

Hoàng thái hậu nghĩ, năm đó Hồ quý phi cũng biểu hiện là không có tâm nhãn gì, kết quả đứa nhỏ sinh ra liền tranh cái này tranh cái kia.

https://thuviensach.vn

Có đôi khi, người thay đổi thật sự rất nhanh.

Bà khoát tay: “Tiếp tục nhìn đi.”

Hai ma ma vội vàng ứng một tiếng.

Gần nhất Hồ quý phi như bị giam cầm, bởi vì Thái tử giám quốc, mắt thấy hai đứa con trai là không trông cậy được vào, bà ta lòng sinh sợ hãi. Nhớ ngày đó bà ta đối nghịch với Hoàng thái hậu, Hoàng hậu thế nào, sau này một khi Thái tử đăng cơ, bà ta còn có đường sống sao?

Ngày hôm đó Hồ quý phi liền đi cầu kiến Hoàng thượng.

Vốn Hoàng thái hậu hạ lệnh không có bất cứ phi tần nào cầu kiến, nhưng Hồ quý phi dù sao cũng không giống vậy, ngay cả Hoàng Ứng Túc cũng muốn giúp bà ta, thông báo với Hoàng thượng.

Mà lần trước Thái tử bị thương, Hoàng thượng hiểu rõ trái tim mình vẫn luôn hứng về Hồ quý phi, hai người lại lần nữa hòa hảo.

Nhưng mà, Hồ quý phi vừa nhìn thấy ông ta liền khóc: “Hoàng thượng bị bệnh thật sự là khiến thiếp thân lo lắng, hôm qua còn mơ thấy Hoàng thượng bị bệnh nghiêm trọng, sau khi thiếp thân bừng tỉnh liền vẫn luôn không có ngủ, trời sáng lập tức đến gặp Hoàng thượng.”

Hoàng thượng cười rộ lên: “Nàng đây là suy nghĩ nhiều, trẫm không phải rất tốt sao.”

“Nhưng vì sao lâu như vậy vẫn chưa khỏi hẳn?” Hồ quý phi nói, “Toàn bộ quốc gia vẫn cần Hoàng thượng đó, thiếp thân cũng không tin một đám ngự y đó đều trị không hết cho Hoàng thượng.”

Hoàng thượng thở dài, ông ta không phải cũng nóng ruột sao, bằng không cũng sẽ không kêu ngự dược phòng lại chế dược đan, ông ta thật sự

https://thuviensach.vn

không muốn cả ngày tĩnh dưỡng, ngay cả nữ sắc cũng không thể gần. [Móa, sao không chết sớm luôn đi cho lành, cứ edit đến đoạn ông HT vs HQP là ta muốn ói >

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Một Bức Tranh

Editor: Linh

Chỉ huy sứ Cẩm y vệ Trần Việt đang đợi ở ven đường, Hoàng thái hậu nhìn thấy hắn liền hỏi: “Hoàng thượng không phải là vẫn luôn dưỡng bệnh sao, làm sao có thể đột nhiên đi Ngự dược phòng?”

Trần Việt cung kính trả lời: “Buổi sáng Hồ quý phi đã tới.”

Hoàng thái hậu lập tức cười lạnh.

Thì ra là thế.

Xem ra lại rót canh mê cho nhi tử của bà rồi!

Bà một đường đến thẳng Ngự dược phòng.

Nhóm Sư phó chế dược và thái y ở Thái y viện đang quỳ trên mặt đất, cầm đầu chính là Chu thái y, Hoàng đế lúc này đang muốn giết hắn đây, đang muốn gọi người kéo ra ngoài, chợt nghe Hoàng thái hậu đến đây.

Mọi người nhẹ nhàng thở ra, người có chút nhát gan cả người đã đầy mồ hôi.

Hoàng đế tâm tình rất không tốt, đối Hoàng thái hậu nói: “Mẫu hậu đến đây làm gì?”

https://thuviensach.vn

“Hoàng thượng đây là định giết hết tất cả mọi người?” Hoàng thái hậu ngồi xuống, thở hổn hển mấy hơi mới nói: “Ta từng tuổi này, cũng không biết khi nào sẽ lại không được, cho nên lúc nào cũng không thể rời khỏi ngự y. Hiện giờ Hoàng thượng muốn giết hết tất cả bọn họ, đây không phải là muốn mạng ai gia à!”

Hoàng đế cũng không dám vác trên lưng tội danh giết mẫu, vội hỏi: “Trẫm không có ý này, chỉ là đám lang băm này dám lừa gạt trẫm, thử hỏi trẫm làm sao có thể tiếp tục dung túng được?”

“Thế nào gọi là lừa gạt Hoàng thượng, bọn họ cẩn trọng xem bệnh cho Hoàng thượng, cho ai gia, khi nào từng phạm sai lầm!” Hoàng thái hậu chậm rãi nói, “Mượn Chu thái y nói, khi Hoàng thượng ba mươi hai tuổi, từng bị đau ruột, là Chu thái y ngày ngày châm cứu cho Hoàng thượng, đầy đủ hai tháng mới chữa khỏi. Vào năm Hoàng thượng bốn mươi tám, lại bị bệnh hồng ban, lại là Chu thái y lật bao nhiêu sách thuốc mới chữa khỏi cho Hoàng thượng, vào năm Hoàng thượng năm mươi tuổi...”

Việc này rành rành trước mắt, Hoàng đế nhíu mày, khoát tay chặn lại nói: “Chu thái y đứng lên đi.”

Chu thái y cũng không dậy, dập đầu lạy ba lạy nói: “Hạ thần tuổi tác đã cao, chết không luyến tiếc, hạ thần thỉnh cầu Hoàng thượng bỏ qua cho các thái y khác, hạ thần nguyện ý một mạng đổi một mạng!”

Hoàng đế căm tức, còn có người không sợ chết này!

Hoàng thái hậu liếc ông ta một cái, tiếp tục nói: “Năm Hoàng thượng ba mươi tám tuổi bị trật eo, là Lưu thái y dùng bản lĩnh xoa bóp khỏi cho Hoàng thượng, bốn mươi tuổi đi ta nghiêm trọng, lại là Ngô thái y cẩn thận chữa khỏi. Hoàng thượng ngài từ khi sinh ra đến giờ, lần nào không thoải mái mà không xem Thái y? Tuy rằng là chức trách của bọn hắn, nhưng

https://thuviensach.vn

Hoàng thượng, ngài không thể lạm sát người vô tội như vậy a, phải khiến lòng bao người rét lạnh đây!”

Hoàng đế cắn răng nói: “Vậy vì sao lần này lại xem không tốt?”

“Hoàng thượng bệnh này vốn cần trường kỳ điều dưỡng, sao có thể lập tức liền khỏi? Bệnh trên thế gian đều dễ dàng chữa khỏi như vậy, còn sẽ có người qua đời sao? Huống chi, bệnh này của Hoàng thượng không tính là nghiêm trọng, còn xin cân nhắc!” Hoàng thái hậu giọng điệu nhu hòa xuống, “Nếu Hoàng thượng cảm thấy chậm trễ triều chính, như vậy thì một bên lâm triều, một bên điều dưỡng, chính là không thể quá mức mệt nhọc, dù sao Cảnh quốc chúng ta cũng không thể thiếu Hoàng thượng.”

Hoàng thái hậu vô cùng hiểu rõ tâm tư của Hoàng đế.

Hắn nào có thật sự muốn giết người, chỉ là muốn lập uy, làm tất cả mọi người biết hắn vẫn là Hoàng đế, chẳng qua ngự y không hay ho, trở thành con gà để giết gà dọa khỉ mà thôi.

Bây giờ bà mời Hoàng đế lại chấp chính, tự nhiên là phải trấn an được Hoàng đế trước.

Sắc mặt Hoàng đế quả nhiên dịu xuống chút.

Hoàng thái hậu lại nói: ‘Hữu Đường suy cho cùng vẫn còn trẻ, vẫn là muốn Hoàng thượng dạy hắn, chính hắn cũng nói với ta, có một số việc khó giải quyết, hắn không biết xử lý thế nào, cho nên có chút việc là ta giúp đưa ra chủ ý, lại bảo hắn thỉnh giáo đại thần trong triều, nói Hoàng thượng đang dưỡng bệnh, không cần mọi chuyện đều đi quấy rầy.”

Đây là giúp Thái tử nói chuyện, Hoàng thái hậu cảm thấy giải thích một chút vào lúc này là chuyện cần phải làm.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng bà không biết rõ Hồ quỳ phi châm ngòi với Hoàng thượng thế nào, nhưng là dựa vào kinh nghiệm mấy năm nay, bà vẫn nắm đúng cửa ngõ.

Hoàng đế gật gật đầu: “Trong khoảng thời gian này cũng là vất vả hắn, hắn đúng là nên cùng đại thần học nhiều mấy năm.”

Hoàng thái hậu biết cơn tức của Hoàng thượng đã qua, người cũng buông lỏng ra, một cảm giác mệt mỏi thổi qua, kém chút khiến bà té xỉu.

Chung quy là già đi!

Cũng không biết mình còn sống được mấy năm nữa, nhưng là, nhi tử này làm sao bây giờ, Hoàng thái hậu rất lo lắng Hoàng đế, sợ sau khi bà chết sẽ rối thành một nùi.

Hoàng thái hậu tự chống đỡ tỉnh lại, nói: “Hoàng thượng đi nghỉ tạm một lát đi, ta đây cũng mệt mỏi rồi.”

Hoàng đế liền đi trước.

Một đám người lúc này mới ào ào cảm tạ ơn cứu mạng của Hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu nhìn Chu thái y, cười nói: “Ngươi đây một giọt mồ hôi cũng không rơi, quả nhiên là rất can đảm!”

Chu thái y thở dài: “Hạ thần sớm đã biết đây là công việc liên quan đến dây thắt lưng, không thẹn với lương tâm cũng chẳng sao, chỉ tiếc hạ thần không thể khuyên được Hoàng thượng.”

Hắn là tiếc mấy mạng người chết oan uổng này.

Hoàng thái hậu cũng thở dài, phân phó người dưới an táng thật tốt, trợ cấp người nhà.

https://thuviensach.vn

Buổi chiều, Thái tử cầu kiến.

Hoàng thái hậu nói: “Hoàng thượng sáng mai bắt đầu muốn lâm triều.”

Thái tử vẻ mặt bình tĩnh: “Tôn nhi biết, đã gặp qua phụ hoàng, cũng đã giao đãi xong tất cả mọi việc.”

Sáng sớm nay hắn biết chuyện này liền đến Càn Thanh cung trước, trừ thăm Hoàng đế ra, cũng cho thấy thái độ của bản thân, đối với chuyện Hoàng thượng một lần nữa tự mình chấp chính, vô cùng cao hứng.

Hoàng thượng tự nhiên cũng không thế nào, dù sao tất cả lại về đến tay ông ta.

Hoàng thái hậu dựa người vào ghế, nói: “mấy năm nay đều ủy khuất ngươi, có điều Hữu Đường, người chỉ có từng trải qua gì đó mới có thể trưởng thành, tương lai ngươi sẽ hiểu rõ.”

“Tôn nhi không có chuyện gì.” Thái tử nói, “Chỉ sợ thân thể phụ hoàng thừa nhận không được.”

Hoàng thái hậu than nhẹ: “Biết sao được, ai gia đã khuyên rồi, là chính Hoàng thượng không nghe.”

Giờ khắc này, bà sắc mặt lạnh như băng.

Thái tử nhìn Hoàng thái hậu, trái tim nhảy liên tục.

Hắn lại nghĩ đến việc hôm nay, trở về dặn dò Dư Thạch, lại tăng thêm người âm thần nhìn chằm chằm Hồ quý phi và tâm phúc của bà ta, còn có hoàng môn cung nhân liên quan đến bên người Hoàng thượng, thậm chí là thị vệ thiếp thân của Hoàng thượng.

Hắn biết, tranh giành sống chết rất nhanh sẽ bắt đầu!

https://thuviensach.vn

Tới một tháng, Phùng Liên Dung đã làm xong áo lót cho Thái tử, quần áo cho con, lúc này đang lấy ra cẩn thận kiểm tra, nhìn xem còn có chỗ nào thêu chưa tốt không.

Chung ma ma cười nói: “Rất tốt, nhìn cái hoa này xem tinh xảo cỡ nào, chủ tử lên tay nghề rồi.”

Phùng Liên Dung liếc xéo bà một cái: “Ma ma chỉ dỗ ta, ta cũng không dám bày chung với quần áo của Thượng phục cục.”

“Sao có thể đánh đồng được, các nàng là nô tì, chủ tử là chủ tử a, chủ tử như vậy đã là rất không tệ rồi.”

“Đúng vậy đó, đúng vậy đó, màu sắc phối cũng cũng rất đẹp.” Mấy cung nhân đều nói.

Phùng Liên Dung cười hì hì, tuy rằng biết một nửa là nịnh hót, nhưng cũng vẫn cao hứng.

Dù sao đó là tự nàng làm.

Nàng vươn tay sờ bụng, đã nghĩ đến con mặc vào sẽ có bộ dáng như thế nào, chỉ là lại có chút lo lắng, hỏi hai vị ma ma khác: “Thái hậu nương nương mời bà đỡ chưa?”

“Mời, đã sớm mời rồi, chủ tử vừa có động tĩnh gì là lập tức tới ngay.” Một ma ma trong đó nói, “Bà đỡ này rất lợi hại, ở Kinh thành vô cùng có danh tiếng, vương công quý tộc đều kêu nàng đỡ đẻ, thế này mới có thể được chọn vào trong cung.”

Thì phải là rất có kinh nghiệm, Phùng Liên Dung thoáng an tâm.

Ngay tại lúc này, Ngân Quế cười nói: “Chủ tử, Điện hạ tới rồi.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung cũng biết hiện giờ Thái tử không giám quốc, lúc đó cũng từng buồn thay hắn, nhưng nàng biết tương lai của hắn, tin tưởng hắn rất nhanh sẽ phấn chấn lại, cũng không lo lắng nữa.

Nàng cười tủm tỉm đứng tại chỗ đón Thái tử.

Thái tử tiến vào, nhìn đến mặt nàng, tâm tình lập tức tốt.

Mặt giống như quả cầu, nhéo thật thích!

Hắn tiến lên nhéo mặt nàng: “Trắng quá, giống như bánh bao vậy, bên trong là nhân gì vậy?”

Vừa tới đã bị trêu ghẹo, còn hỏi là nhân bánh gì, Phùng Liên Dung tức giận đến ánh mắt trợn thật to: ‘Nhân củ cải, bên trong có rất nhiều củ cải đấy.”

Thái tử không thích ăn bánh bao nhân củ cải, nàng biết.

Ai ngờ Thái tử nở nụ cười ha ha: “A, chưa ăn qua loại này, để ta cắn một miếng.”

Hắn nói liền thật sự cắn xuống.

Trái tim nhỏ của Phùng Liên Dung run lên, sợ bị cắn đau.

Kết quả Thái tử cắn nhẹ lên mặt nàng một cái rồi chuyển xuống miệng.

Thái tử ở phương diện này tác phong hào phóng, thường xuyên cứ như vậy ở trước mặt mọi người, cho nên mấy ma ma, cung nhân nhìn thấy Thái tử đến đều rất tự giác tránh đi.

Phùng Liên Dung bị hắn hôn không tiếp xúc được với không khí, khi bị buông ra, mặt đều nghẹn đỏ.

https://thuviensach.vn

Nàng há to miệng thở hổn hển mấy hơi mới trở lại được bình thường, rất hiếu kỳ vì sao lúc hôn hắn không cần nghỉ lấy hơi.

“Điện hạ, áo lót làm xong rồi.” Nàng vui rạo rực lấy đến.

Thái tử lấy ra khoa tay múa chân trên người một hồi, chỉ thấy áo cắt rất vừa người, có điều hoa thêu giống như có chút không phải rất tinh xảo, có điều nàng không phải tú nương, cũng coi như là có thể.

“Còn được.” Hắn gật gật đầu.

Phùng Liên Dung vẻ mặt suy sụp.

Còn được chính là không được, nàng sao có thể nghe không hiểu, nếu không nhất định sẽ nói là rất tốt!

Thái tử thấy nàng bĩu môi, cười nói: “Ta trở về sẽ mặc lên, tiểu quý nhân của ta làm, khẳng định thoải mái.”

Phùng Liên Dung lại cao hứng, cho hắn xem áo trẻ con.

Hai người nói nói cười cười, Thái tử bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, đi đến phòng ngủ của nàng liền thấy vẫn còn dán chữ Phúc, lập tức nhăn mày lại: “Lần trước không phải bảo nàng tháo xuống rồi sao, giờ cũng được một tháng, sớm đã qua năm mới, để ở chỗ này không thích hợp.”

“Rất tốt mà, có thể để đến mừng năm mới sang năm đấy.” Phùng Liên Dung thấy không sao cả.

Thái tử tuy rằng cao hứng, nhưng mỗi lần nhìn thấy chữ Phúc dán ở đây, hắn cảm thấy thật sự kỳ quái, rất không hòa hợp.

“Thôi, ta vẽ tranh cho nàng.”

Phùng Liên Dung mừng rỡ: “Thật sự? Vẽ tranh?”

https://thuviensach.vn

“Còn lừa nàng chắc, bây giờ liền vẽ.

Thái tử nói liền làm, lập tức kêu Nghiêm Chính đi lấy giấy mà bút mực trong thư phòng hắn qua đây.

Phùng Liên Dung nghĩ chỗ này của nàng cũng có giấy và mực, hắn thế nhưng không cần, còn phải dùng của chính mình. Có điều hắn dùng khẳng định là tốt nhất, đồ của nàng không thể so được.

Nghiêm Chính lấy đến, liền mài mực.

Thái tử suy nghĩ một lát mới cầm bút vẽ tranh.

Phùng Liên Dung ở bên cạnh, ngay cả hít thở cũng nhỏ hơn chút, sợ quấy rầy đến hắn.

Qua một lát Thái tử mới vẽ xong.

Phùng Liên Dung nhìn liền thấy, trong tranh là một mỹ nhân đang ngủ trong bụi hoa, người nằm nghiêng, mặt như bạch ngọc, mặt mày như họa, ngủ thật sự thơm ngon, giống như đang làm một giấc mơ đẹp.

Dù là bông hoa bên cạnh cũng chỉ là lá xanh làm nền cho nàng mà thôi.

Phùng Liên Dung nhìn không chuyển mắt, đột nhiên kêu lên: “Điện hạ, đây không phải là ta sao?”

Trách không được nhìn quen mắt như vậy, có điều nàng lại cười hì hì nói: “Điện hạ vẽ thiếp thân đẹp quá rồi.”

Nàng nào có đẹp như vậy đâu.

Thái tử liếc nàng một cái, nhíu mày nói: “Ai nói ta vẽ nàng, nàng ngủ dậy giống như con heo nhỏ, người này chỗ nào giống nàng, chưa gặp qua người nào tự tâng bốc mình như nàng.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung tức đến giơ chân, nhịn không được vươn tay đánh hắn, nói khẽ: “Chán ghét, thật đáng ghét!”

Nàng không dám lớn tiếng mắng hắn, tuy rằng rất muốn.

Có người nào thích bị người khác nói thành heo nhỏ chứ?

Thái tử phân phó Nghiêm Chính: “Tháo chữ Phúc xuống, dán cái này lên.”

Nghiêm Chính lập tức đi.

Trong phòng thay đổi một bức tranh, lập tức làm rạng rỡ không ít, tốt hơn rất nhiều so với chữ Phúc ban đầu.

Phùng Liên Dung nhìn cũng thích: “Quả nhiên vẫn là tranh đẹp hơn, Điện hạ vẽ thật sự rất đẹp.” Nàng vươn tay ôm lấy cánh tay hắn, nghi hoặc nói, “Có điều thật sự không phải thiếp thân à?”

Nhìn như giống lại như không giống.

Thái tử ừ một tiếng: “Không phải, nàng suy nghĩ nhiều.”

Phùng Liên Dung nổi giận.

Thái tử âm thầm nghĩ, tối hôm đó hắn nhìn đến chính là như vậy, có điều bây giờ béo thành như vậy, nàng còn cảm thấy là nàng à?

Thật không biết xấu hổ.

Hắn cười ôm nàng đi qua.

Phùng Liên Dung thầm nghĩ, không phải nàng thì không phải, dù sao đều là tranh Thái tử vẽ, quản nhiều như vậy làm chi!

Hắn viết chữ Phúc cho nàng, lại vẽ tranh, nàng đủ thỏa mãn rồi.

https://thuviensach.vn

Hai người ôm nhau một hồi lâu mới buông ra.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Làm Nương

Editor: Linh

Căn cứ Chu thái y nói, Phùng Liên Dung đại khái còn khoảng nửa tháng nữa là sinh, cho nên mọi người trong Tường Vân các đều hết sức cẩn thận, không chút dám lơi lỏng. Do thời tiết bắt đầu ấm, nàng lại ở một mình một cung điện, Phùng Liên Dung thường xuyên ở trong sân tản bộ, chỉ là bụng nặng trịch, đi không được bao lâu phải về phòng nghỉ ngơi.

Do vậy vị ma ma cũng bề bộn nhiều việc, qua lại bôn ba giữa Giáng Vân các và Thọ Khang cung. Mấy ngày nay còn liên tục có đồ đưa tới, một lát là giường, một lát là cung nhân chăm sóc đứa nhỏ lục tục đến đây trước thời gian, còn có bà đỡ.

Hoàng thái hậu nói, ở Thọ Khang cung vẫn có chút xa, sợ không kịp cho nên kêu bà đỡ cũng ở tại Giáng Vân các.

Lời này ngược lại khiến Phùng Liên Dung có chút sợ hãi.

Không đến mức một chút khoảng cách như vậy, bản thân sẽ gặp chuyện không may đấy chứ?

Chung ma ma an ủi: “Chỉ là nói vậy thôi, bình thường nhóm chủ tử sinh con, phần lớn là vô sự.”

Trong cung này, hoặc là sinh không ra, hoặc là sinh ra rồi nuôi không sống.

https://thuviensach.vn

Thật ra vào lúc sinh vì khó sinh mà chết thật sự không nhiều lắm, dù sao so với ngoài cung, ngự y trong cung không phải chỉ để nhìn, lợi hại hơn đại phu bên ngoài rất nhiều. Còn có bà đỡ cũng vậy, hơn nữa, các chủ tử mỗi ngày đều được hầu hạ cẩn thận, sinh con cũng thuận lợi hơn.

“Chủ tử không cần quá sợ hãi, ngài mà sợ tiểu chủ tử trong bụng cũng cảm nhận thấy, như vậy không tốt đúng không?” Chung ma ma đổi cách thức khuyên.

Phùng Liên Dung lập tức liền khôi phục bình thường, gật gật đầu: “Ma ma nói đúng, đứa nhỏ trong bụng ra tốt lắm, không có việc gì, ta hiện giờ cũng có khí lức mà.”

“Không phải vậy sao, chủ tử yên tâm bớt lo lắng đi.”

Hai người đang nói, Tri Xuân dẫn một người đến đây.

Chung ma ma thấy cách ăn mặc của người này không giống cung nhân liền biết là bà vú.

Tri Xuân nói: “Nương nương ngàn chọn vạn tuyển ra, thái hậu nương nương cũng gặp qua, quý nhân ngài nhìn một cái xem có vừa ý không.”

Phùng Liên Dung vừa hỏi, biết là cho đứa nhỏ bú sữa, trong lòng liền không rất thích.

Tuy rằng nàng cũng biết trong cung đều như vậy, đứa nhỏ đều có bà vú, không có ngược lại không có khả năng, nhưng nàng cũng không phải rất nguyện ý con mình đưa cho người khác cho ăn lớn lên. Nàng và ca ca không phải đều là uống sữa mẫu thân lớn lên sao, sao trong cung lại phiền toái như vậy.

“Không thể không cần à?” Nàng vẫn tồn chút hi vọng, hỏi Chung ma ma.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma lắc đầu, trảm đinh tiệt thiết nói: “Không được, phải có bà vú.”

“Nhưng ta cũng có sữa mà.” Phùng Liên Dung nói, “Ta cho ăn không được sao?”

Chung ma ma khóe miệng giật giật, nhỏ giọng bên tai Phùng Liên Dung nói: “Cho ăn rồi sẽ không đẹp nữa, chủ tử, không phải nô tì nói ngài, chủ tử đời này chính là hầu hạ tốt Điện hạ, ngài đừng quên, trẻ con cả ngày muốn uống sữa, chủ tử còn có thể nhanh chóng đi qua? Cho dù chủ tử ít cho ăn, nhưng Tiểu chủ tử nhận thức sữa rồi sẽ không uống của người khác, vậy cũng không được.”

Phùng Liên Dung thở dài, quả nhiên vẫn không có biện pháp.

“Vậy ta uống sữa của nàng, được không?” Nàng bỗng nhiên lại hỏi.

Trong phòng tất cả mọi người lắp bắp kinh hãi.

Đều là con uống sữa, chủ tử uống cái gì a!

Phùng Liên Dung cũng có chút ngượng ngùng, mặt đỏ tai hồng nói: “Ta, ta chỉ nhìn thôi, không uống được không.”

Chung ma ma không nói gì, nhìn bà vú này.

Tri Xuân che miệng, có chút muốn cười.

Bà vú Du thị rất lạnh nhạt, khom người nói: “Vậy nô tì liền cho chủ tử nếm thử.”

Châu Lan vội mang cho nàng một cái bát.

Du thị cầm đi sang phòng khác, chỉ chốc lát sau, bưng non nửa bát dịch sữa tới.

https://thuviensach.vn

Dịch sữa màu trắng đậm, ngửi một chút mùi cũng không có, dù Phùng Liên Dung không biết, cũng nhìn ra được đây là sữa tốt.”

Có điều nàng vẫn muốn uống một ngụm mới yên tâm, Phùng Liên Dung chần chờ một lát rồi đưa bát lên trên miệng, nhợt nhạt thưởng thức một ngụm.

Hương vị rất tốt, ngọt đạm đạm, nhưng không nồng đậm như sữa dê.

Nàng cầm chén đưa Chung ma ma: “Ma ma cũng nếm thử.”

Khóe miệng Chung ma ma lại giật giật, cố mà uống một ngụm, đại tán: “Tốt lắm, sữa này không tệ.” Bà hỏi bà vú, “Ngươi có mấy đứa nhỏ rồi?”

“Hai đứa.” Du thị được khen, cũng khá cao hứng, có điều giữa trán lại có đau buồn, dù sao con của chính mình còn chưa lớn, giờ vào cung cũng chỉ vì kiếm chút bạc.

Chung ma ma gật gật đầu, đối Phùng Liên Dung nói: “Liền nàng đi.”

Phùng Liên Dung lại nhìn Du thị, Du thị lớn lên mày rậm mắt to, trên người có hơi thở lanh lẹ, nàng cười nói: “Được, vậy thì ngươi, nhớ về sau mang đứa nhỏ cho tốt.”

Du thị đáp: “Dạ, chủ tử.”

Tri Xuân cáo lui, trở về bẩm báo Thái tử phi.

Thái tử phi nghe được Phùng Liên Dung còn uống sữa, thầm nghĩ đây là sợ bản thân hại đứa nhỏ của nàng? Cẩn thận như vậy, có điều hiện giờ nàng ta cũng không có tâm tư so đo với Phùng Liên Dung.

Nàng ta đang lo lắng cho tương lai của Thái tử.

https://thuviensach.vn

Vốn Thái tử đang giám quốc rất tốt, ai biết được Hoàng thượng đột nhiên không quan tâm thân thể của chính mình, lại muốn một lần nữa chấp chính, đây không phải là sợ Thái tử đoạt quyền sao?

Có lẽ không lâu sau đó, không chừng Hoàng thượng còn muốn phế Thái tử, đây không phải là không có khả năng.

Thái tử phi rất sốt ruột, thậm chí còn viết thư về nhà mẹ đẻ, hi vọng phụ thân nàng ta cũng có chút chuẩn bị.

Cứ như vậy qua hơn nửa tháng, Phùng Liên Dung ngủ dậy, vừa mới ăn một cái bánh màn thầu bát bảo, bụng bắt đầu đau, Chung ma ma thấy thế, vội vàng kêu bà đỡ đến.

Bà đỡ hỏi: “Mới đau.”

Phùng Liên Dung gật gật đầu.

Bà đỡ nói: “Chờ một chút.”

Phùng Liên Dung ôm bụng, không thể tin được, nàng đang đau mà, còn kêu nàng đợi chút, lát nữa đứa nhỏ sinh ra thì sao đây!

Chung ma ma cũng là người có kinh nghiệm, an ủi: “Đừng sợ chủ tử, đây mới là bắt đầu thôi, ngài lúc này đau không tính là gì, lát nữa đau hơn mới là muốn sinh.”

Bà đỡ nói: “Đúng vậy, đừng hoảng hốt, đau không giống nhau, chủ tử lại kêu.” Bà đứng lên, phân phó mấy cung nhân, hoàng môn đi trắc điện chuẩn bị đồ sinh đứa nhỏ.

Không chút hoang mang, rất có phong phạm đại tướng.

Nhưng Phùng Liên Dung thầm muốn khóc, tuy rằng không phải rất đau, nàng cũng sợ a, lúc này nàng rất muốn mẫu thân ở bên người, rất nhớ phụ

https://thuviensach.vn

thân, ca ca.”

Thấy nàng ánh mắt hồng hồng, Chung ma ma vỗ tay nàng nói: “Chủ tử, không có chuyện gì, đừng sợ, khẳng định sẽ thuận lợi. Không phải bình thường Tiểu chủ tử ở trong bụng động sao, đây là muốn ra ngoài, ngài rất nhanh sẽ làm nương rồi, chủ tử.”

Phùng Liên Dung nghe bà an ủi, bỗng nhiên thấy Chung ma ma rất giống ngoại tổ mẫu của nàng, cẩn thận nhìn lại, thật là có chút giống. Ngoại tổ mẫu chính là như vậy, mặt tròn tròn, chung quanh khóe mắt đều là nếp nhăn, ánh mắt lại đặc biệt hiền lành, nàng nghĩ, lại cảm thấy an tâm hơn chút.

Tuy rằng không có người nhà ở, nhưng là Chung ma ma, mọi người bên cạnh đều đối nàng rất tốt, lát nữa nàng sinh, Thái tử khẳng định cũng sẽ biết, nàng không thể khiến bọn họ thất vọng được.

Phùng Liên Dung lại có dũng khí.

Đợi đến hơn hai canh giờ sau, Phùng Liên Dung mới đau hơn, Chung ma ma vội gọi người đỡ đến trắc điện.

Chỗ Hoàng thái hậu cũng nhận được tin tức.

“Lát nữa ngươi có Tôn nhi rồi.” Hoàng thái hậu hướng Hoàng hậu cười cười.

Hoàng hậu khom người: “Cũng chúc mừng mẫu hậu trở thành bà cố.”

Hoàng thái hậu nở nụ cười, đồng thời có chút cảm khái: “Ngược lại chưa bao giờ nghĩ tới ta có thể sống đến từng tuổi này, bốn đời đồng đường, coi như khó có được!” Bà phân phó xuống, “Đợi lát nữa Phùng quý nhân sinh, mấy thứ này đều cầm đi thưởng đi.”

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu lười biếng đứng lên: “Vậy ta cũng phải đi nhìn lót đáy hòm của ta đây.”

“Cũng không thể quá nặng đâu, đừng làm Yên Nhi thương tâm.”

Hoàng hậu đáp lại một tiếng.

Thái tử phi mới là chính thê, cho nên Phùng quý nhân, tự nhiên sẽ không thưởng to, nhưng vì Thái tử khai chi tán diệp coi như có công lao, nên vẫn là có.

Đông cung trong chính điện, Thái tử đang ngồi không yên, nhiều lần muốn đi xem, đều nhịn xuống, do hắn là nam nhân, gia đình bình thường cũng không thích hợp, đừng nói hắn còn là Thái tử.

“Sao đến bây giờ vẫn còn chưa sinh ra nữa? Trời sắp tối rồi,” Hắn hỏi Nghiêm Chính, “Ngươi lại đi xem xem.”

Nghiêm Chính vừa đi, Thái tử phi đến đây.

“Điện hạ, đừng sốt ruột, đây không phải là bình thường liền sinh ra ngay được, thiếp thân nghe nói, có người nhanh thì ba bốn canh giờ, có người cả một ngày cũng không nhất định.”

Thái tử nghe xong trong lòng lộp bộp một tiếng, sinh đứa nhỏ không phải rất đau sao, đau một ngày còn có thể được?

Nhìn sắc mặt này của hắn, Thái tử phi tự nhiên không quá cao hứng, nhưng lúc này nàng ta cũng không có khả năng ghen cái gì, dù sao Phùng quý nhân là đang sinh đứa nhỏ đâu, đây là chuyện lớn mà!

Làm không tốt, là muốn tai nạn chết người.

Nàng ta nói lời tốt đẹp: “Nghe Chu thái y nói, Phùng quý nhân thân thể rất khỏe mạnh, bà đỡ này lại là người có bản lĩnh, nghe nói chưa bao giờ

https://thuviensach.vn

từng thất thủ.”

Thái tử ừ một tiếng, ngồi xuống.

Thái tử phi nhìn đến tờ giấy Tuyên thành trên án thư của hắn, liền vươn tay cầm lên xem, chr thấy viết mấy cái tên, nàng ta cười nói: “Điện hạ tự đặt tên cho con?”

Không chỉ có nam hài, còn có nữ hài.

Có điều tình huống bình thường, con của Hoàng tử đều có Hoàng đế ban thưởng tên.

Thái tử phi thầm thở dài trong lòng, Thái tử không được Hoàng đế thích, đứa nhỏ này cũng nhất định vậy, trách không được chính hắn muốn lấy trước.

Thái tử cười nói: “Đúng vậy, chỉ là còn chưa định ra.”

Thái tử phi chỉ vào một cái tên trong đó nói: “Thiếp thân thấy tên này không tệ.”

Thái tử từ chối cho ý kiến: “Sau này hãy nói.”

Thái tử phi hơi không vui, đặt giấy tuyên thành lại chỗ cũ.

Nghiêm Chính rất nhanh liền trở lại, lần này là vẻ mặt tươi cười, từ xa đã kêu: “Điện hạ, chúc mừng Điện hạ, Phùng quý nhân bình an sinh hạ đứa nhỏ, là một nam hài!”

Thái tử mừng rỡ, nhấc chân liền đi về phía Giáng Vân các, Thái tử phi chỉ trì hoãn một lát, đi ra, bóng lưng hắn cũng không thấy.

Chung ma ma đang khen Phùng Liên Dung: “Chủ tử, ngài thật lợi hại, sinh nhanh như vậy, ngay cả bà đỡ cũng nói, vốn tưởng chủ tử sống an nhàn

https://thuviensach.vn

sung sướng, sẽ phải phí chút thời gian, ai ngờ thuận lợi như vậy.” Còn ôm đứa nhỏ cho nàng xem, “Vừa rồi uống chút nước ấm, nín khóc, chủ tử nhìn xem, đang ngủ này.”

Phùng Liên Dung khó hiểu: “Không uống sữa à?”

“Vừa sinh ra, không cần uống vội.”

Phùng Liên Dung a một tiếng, thăm dò nhìn đứa nhỏ.

Chỉ thấy làn da con hồng hồng, nhăn nhăn, ngũ quan nhìn qua không giống Thái tử, cũng không giống nàng, cũng không biết vì sao, nhìn rồi liền muốn hôn, nàng kêu chung ma ma bế lại gần hơn chút, nghiêng đầu hôn lên mặt con.

“Hoàn hảo, tóc đen này.” Cuối cùng bộ dáng này không sai.

Đang nói, Thái tử sải bước đi vào.

Chung ma ma lập tức liền đưa đứa nhỏ cho hắn xem.

Thái tử kinh ngạc nhìn chằm chằm đứa nhỏ của chính mình, sao mặt hồng vậy nhỉ, hắn hỏi: “Như vậy không có chuyện gì sao? Mời thái y đến xem.”

Chung ma ma cười giải thích: “Điện hạ, vừa sinh ra đều là như vậy, chờ thêm đoạn thời gian nữa, ngũ quan mới rõ ràng, chậm rãi sẽ nhìn ra lớn lên là bộ dáng gì.”

Thái tử cười rộ lên: “Vậy ngươi ôm cẩn thận.”

Hắn đi xem Phùng Liên Dung.

Nàng nằm ở trên giường, vẻ mặt mệt mỏi, có điều khi nhìn thấy hắn lại là cười hì hì, bộ dáng giống như không một chút bị chịu khổ.

https://thuviensach.vn

Thái tử khó hiểu: “Không đau sao?”

“Đau chứ, kém chút ta đều đau đến ngất đi, giống như có người lấy dao cắt ta, từng miếng, giống như thật sự có miếng thịt từ trên người rơi xuống.”

Thái tử nghe được trái tim run lên, vội vàng nắm tay nàng nói: “Vất vả nàng, A Dung.”

Phùng Liên Dung lại cười: “Cũng không có gì, sinh đứa nhỏ đều phải đau, may mắn con không sao, chỉ là...” Nàng có chút áy náy, “Con bộ dáng không giống Điện hạ.”

Quả nhiên giống với suy nghĩ vừa rồi của hắn, Thái tử cười nói: “Vừa rồi ma ma nói, đoạn thời gian nữa lớn lên rồi khác thôi, chỉ là hiện giờ có chút khó coi.”

Phùng Liên Dung nhẹ nhàng thở ra, nàng rất sợ đứa nhỏ không giống Thái tử, nam hài, giống cha thì tốt hơn.

Thái tử vươn tay vén lại tóc rối cho nàng, hỏi: “Ăn gì chưa?”

“Chưa ăn đâu.” Phùng Liên Dung sờ sờ bụng, “A, giờ mới thấy đói bụng, vừa rồi đau đến độ không biết đói, chỉ muốn ngủ thôi.”

Thái tử không cách nào tưởng tượng nàng sinh đứa nhỏ ra thế nào, vốn cho là hắn đến nàng nhất định sẽ khóc to, ai biết lại là bộ dáng không để tâm, giờ hắn mới phát hiện, Phùng Liên Dung có kiên cường mà hắn chưa từng biết.

“Mau đi lấy thức ăn lên, còn thất thần!” Hắn trách mắng.

Chung ma ma vội tiến lên: “Điện hạ, đi gọi rồi, do không biết khi nào chủ tử mới sinh, cho nên cũng không bưng đến trước thời gian, chắc là cũng

https://thuviensach.vn

sắp tới rồi.”

Thái tử thế này mới thôi.

Phùng Liên Dung cũng không muốn nói chuyện, chuyển đầu lại gần một chút, tựa vào trên cánh tay Thái tử.

Thái tử vuốt tóc nàng, chợt phát hiện tóc có chút ẩm, mới đầu hắn cho rằng nàng gội qua, giờ mới nghĩ đến, xác nhận là đau chảy mồ hôi, tóc cũng bị làm ẩm.

Đó là chảy bao nhiêu mồ hôi, bao nhiêu đau đây.

Thái tử khe khẽ thở dài, hận không thể gắt gao ôm nàng vào trong ngực.

Nhưng là hiện giờ nàng không dễ động.

Lúc này Thái tử phi đến đây, liếc mắt liền nhìn thấy cảnh này, trong lòng có chút tức giận.

Phùng Liên Dung nhìn thấy nàng, không dám làm càn, nhấc đầu về.

Thái tử vẫn ngồi, vị trí cánh tay không hề động, vẫn không nhúc nhích.

Thái tử phi hít sâu một hơi mới nói: “Con thiếp thân xem qua rồi, quả đúng là khỏe mạnh. Phùng quý nhân, ngươi dưỡng thân thể cho tốt, gần nhất cũng không cần đi lại, muốn ăn cái gì, cứ việc phái người nói một tiếng.”

Phùng Liên Dung vội tạ ơn Thái tử phi.

Thái tử phi cũng chỉ là tới cho có, biểu đạt quan tâm, thật ra nào có muốn nói chuyện với Phùng Liên Dung, nàng ta nhìn Thái tử: “Điện hạ cũng chớ quầy rầy Phùng quý nhân nghỉ ngơi.”

https://thuviensach.vn

Thái tử ừ một tiếng, tuy rằng miễn cưỡng, nhưng vẫn phải cùng Thái tử phi đi một chuyến đến chỗ Hoàng thái hậu, Hoàng hậu, Hoàng thượng một chuyến mới được.

Hắn đứng lên, nhìn Phùng Liên Dung một cái: “Nàng ăn xong rồi ngủ một lát đi.”

Phùng Liên Dung gật gật đầu.

Hắn lại thêm một câu: “Lát nữa ta lại đến.”

Thái tử phi nghe, lén cắn răng.

Thái tử thế này mới cùng Thái tử phi rời đi

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Đặt Tên

Editor: Linh

Bảo Lan bưng một chén cháo hạt sen hầm nhừ đi lại.

Châu Lan đỡ Phùng Liên Dung ngồi dậy, lấy cái gối đặt sau lưng nàng.

“Thơm quá nè.” Bảo Lan xúc một thìa, thổi thổi ngươi, đưa đến bên miệng Phùng Liên Dung nói, “Thái y và bà đỡ đều nói mới sinh đứa nhỏ xong không thể ăn đồ quá béo ngậy, cho nên phòng ăn chỉ nấu cái này.”

Phùng Liên Dung gật gật đầu, “Giờ khẩu vị của ta cũng không rất tốt, ăn xong là ngủ, mấy người các ngươi cũng đi nghỉ ngơi đi, vừa rồi cũng bị sợ hãi rồi đúng không?”

Bảo Lan và Châu Lan đều cười rộ lên: “Chủ tử sinh đứa nhỏ, đúng là có chút kinh hoảng, nhưng mà càng nhiều hơn là vui mừng, may mắn chủ tử và tiểu hoàng tôn đều bình an.”

“Đúng vậy đấy, tiểu hoàng tôn rất ngoan, vừa uống hết nước liền ngủ, bà vú nói ôm rất nặng, được bảy cân (3,5 kg).” Châu Lan cười hì hì.

“Ta cũng thấy rất mập.” Phùng Liên Dung vui vẻ, “Bên kia mọi người đang nhìn hả?”

“Nhìn, ma ma đã phân phó qua, kêu bốn cung nhân thay phiên, hiện giờ có hai người đi ngủ trước, chủ tử yên tâm, dù là buổi tối các nàng cũng phải

https://thuviensach.vn

trông, lại nói, còn có bà vú mà, chúng ta rảnh rỗi cũng sẽ qua xem, chủ tử cứ yên tâm ở cữ đi."

Chung ma ma cũng đi qua nói: "Đúng vậy đó, ở cữ không thể có một sơ suất nào, bằng không sau này phải chịu khổ, chủ tử muốn gặp con, cứ nói một tiếng là được."

Phùng Liên Dung đồng ý, Châu Lan lấy gối đầu ra cho nàng, Chung ma ma thấy nàng muốn ngủ, vội hỏi: "Chờ chút, lát nữa đồ ban thưởng đến đây."

Quả nhiên không bao lâu, đồ mà Hoàng thái hậu, Hoàng hậu, Hoàng thượng ban thưởng lục tục đến đây, có điều hiện giờ nàng tình huống đặc thù, hoàng môn đến phong thưởng chỉ đứng ngoài cửa đọc thánh chỉ là được, nàng chỉ cần nói cảm tạ, không cần phải xuống giường.

Chung ma ma chờ hoàng môn đi rồi, cười nói: "Đồ thật nhiều, vàng bạc châu ngọc, lăng la tơ lụa đều có, chủ tử trước ngủ, lát nữa ngủ dậy nô tì sẽ báo kĩ càng cho."

Phùng Liên Dung cũng thật sự không có khí lực, chịu không được, vừa đặt đầu xuống gối liền ngủ.

Lại nói Hoàng đế được một hoàng tôn, cũng coi như cao hứng, nhìn thấy Thái tử đến, cười nói: "Ngươi hiện giờ cũng làm hoàng tôn rồi, làm việc cũng cần trầm ổn hơn chút."

Thái tử trả lời vâng.

Hoàng đế phân phó xuống: "Mau ôm đứa đến đây cho trẫm nhìn một cái, xem là bộ dáng gì nào."

Hoàng thái hậu vội ngăn cản: "Hoàng thượng, đứa nhỏ mới sinh ra không thể bị cảm lạnh, không thể ôm ra khỏi phòng, vẫn là chờ thêm mấy

https://thuviensach.vn

ngày nữa lại nói, ta cũng rất muốn nhìn đây.”

Hoàng đế nghe vậy gật gật đầu, không lại nhiều lời.

Hoàng thái hậu ngước mắt nhìn ông ta, thấy ông ta có chút mệt mỏi, phía dưới con mắt xanh xao, gương mặt cũng có chút phù thũng, thân thiết dò hỏi: “Hoàng thượng gần nhất thân thể khỏe không? Nghe nói lâm triều nhiều lần phải tạm dừng?”

Hoàng đế nghe vậy ngồi thẳng dậy, nói: “Trẫm không sao, so với mấy ngày trước, tình thân tốt hơn rất nhiều. Về phần lâm triều, trẫm cảm thấy không cần thiết ngày ngày đều giống nhau, quan viên có chuyện gì, mấy ngày hồi bẩm một lần, còn tiết kiệm được thời gian, làm nhiều hơn mấy việc thật.”

Thật đúng là ngụy biện, mệt cho nhi tử này của bà nói được ra khỏi miệng.

Hoàng thái hậu cầm lấy cốc trà, khẽ cười cười: “Vậy xem ra nhóm thái y khai thuốc có hiệu quả, Hoàng thượng chớ cảm thấy đỡ rồi liền quên dùng.”

Thật ra thân thể của chính mình, chính mình rõ ràng nhất, sắc mặt Hoàng đế có chút xấu hổ.

Ông ta thật ra nào có tốt hơn, mà là càng kém, hôm qua ở Trường Xuân cung nghỉ ngơi một đêm, buổi sáng hận không thể nằm lì trên giường, đầu váng mắt hoa, nhưng mà ông ta cũng không tốt nằm dưỡng bệnh, lại bảo Thái tử giám quốc. (chết rồi còn không lỡ. :v làm vua thì có cái méo gì hay, còn không bằng làm dân chúng bình thường tự do thoải mái.)

Hoàng đế hiện giờ đâm lao phải theo lao, đành phải giảm bớt số lần lâm triều, lúc phê duyệt tấu chương cũng là lực bất tòng tâm, thường thường đều là Hoàng Ứng Túc đọc, hắn nằm nghe rồi làm quyết định.

https://thuviensach.vn

Từ Thọ Khang cung đi ra, Thái tử vẫn luôn không nói gì.

Thái tử phi cùng đi một đoạn đường, hỏi: “Điện hạ hiện nay có tính toán gì không? Chẳng lẽ cứ ngồi nhìn như vậy thôi sao?”

Nàng ta không phát hiện Thái tử có hành động gì, ngày ngày vẫn chỉ ra vào Xuân Huy các, lại còn có lòng thảnh thơi cùng Phùng quý nhân trước hoa dưới trăng, vẽ tranh làm thơ. (Đó, làm Thái tử phi mà cứ đòi quan tâm vào chuyện triều chính, bảo ai yêu cho được. -_-)

Thái tử thản nhiên nói: “Vào thời điểm như này không thể hành động thiếu suy nghĩ.”

Nhưng Thái tử phi rất nóng vội, nàng ta sợ Hoàng đế lại ra hôn chiêu, ví như phế đi Thái tử, nếu Hoàng đế thật sự làm như vậy, bọn họ cũng chỉ có ngồi chờ chết.

Thái tử nhìn nàng ta, trấn an nói: “Nàng đừng lo lắng, người sốt ruột chưa hẳn đã là chúng ta.”

Thái tử phi giật mình.

Lời này là có ý gì? Chẳng lẽ là Hồ quý phi?

Thái tử cũng không nói rõ, hắn nhìn qua tuy rằng bình tĩnh, như là sao có thể bình tĩnh như nước, chỉ là hắn biết vội vàng xao động cũng không thể giải quyết vấn đề.

Có đôi khi, cũng chỉ có thể chờ.

Chờ thời cơ thích hợp nhất đến.

Thái tử dừng lại: “Nàng đi nghỉ tạm một lát đi, dạo này có nhiều việc khiến nàng phải lo lắng rồi, ta đi Giáng Vân các một chuyến.”

https://thuviensach.vn

Thái tử phi nhíu nhíu mày, nhưng đối thái độ quang minh chính đại này của Thái tử nàng ta cũng không tốt nói gì, chỉ phải nói: “vậy thiếp thân về trước, có điều Phùng quý nhân đang trong tháng, Điện hạ chớ quên.” Nàng ta nói xong, lòng vừa chuyển, lại nâng cằm nói: “Hiện giờ Phùng quý nhân đã sinh con, nhưng mấy quý nhân khác vẫn chưa có thị tẩm qua Điện hạ, Điện hạ, ngài đối các nàng, cũng phải công bằng chút.”

Thái tử khẽ nhíu chân mày, nàng cũng đã học được đi đôi với hành, biết quang minh chính đại nhắc nhở hắn rồi.

“Ta nhớ kỹ lời A Yên nói rồi.” Hắn mỉm cười.

Dưới trời đêm, đôi mắt ấy còn sáng chói hơn sao trên trời.

Thái tử phi nhìn hắn, mặt đột nhiên đỏ.

Ở trong lòng nàng ta, hắn vĩnh viễn đều là nam tử anh tuấn nhất trên đời, bằng không lúc trước nàng ta cũng sẽ không nhất định phải gả cho hắn như vậy. Mấy năm nay, bọn họ không hòa hợp, nàng ta cũng luôn đoán không ra tâm tư của hắn.

Hiện giờ, cố tình lại nhiều hơn một Phùng quý nhân.

Con ngươi Thái tử phi xẹt qua lãnh ý, nàng ta cúi đầu nói: “Điện hạ nhớ được là tốt rồi, thiếp thân cáo từ.”

Nàng ta đi về chính điện.

Thái tử thoáng tạm dừng, qua một lát mới đi về phía Giáng Vân các.

Lúc này Phùng Liên Dung đang ngủ.

Thái tử đương nhiên sẽ không để người khác đánh thức nàng, chỉ ngồi ở bên giường.

https://thuviensach.vn

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, cung nhân xung quanh đều lui ra rất xa, ngay cả Nghiêm Chính và Đường Quý Lượng cũng đều ở cửa chờ.

Thái tử cứ ngồi như vậy một hồi lâu, ai cũng không biết hắn đang nghĩ cái gì, chỉ thấy hắn đột nhiên đứng lên.

Đây là muốn đi về.

Nghiêm Chính hai người vội vàng đứng thẳng thân mình.

Kết quả Thái tử mới đi hai bước, Phùng Liên Dung mở mắt ra, câu đầu tiên là: "Điện hạ, ngài phải đi rồi." Trong giọng nói khó nén thất vọng.

Thái tử nở nụ cười, xoay người hỏi: "Sao nàng đã dậy rồi, thật khéo."

"Mới không khéo đâu, cũng bởi vì Điện hạ nói lát sau sẽ quay lại xem thiếp thân nên thiếp thân ngủ không sâu, dù đang ngủ cũng vẫn luôn mơ thấy Điện hạ, thấy Điện hạ ngồi ở bên cạnh, nhìn..." Phùng Liên Dung nói xong vội vàng kéo thân thể ngồi dậy. Mặt nàng rất béo, nàng không muốn hắn nhìn thấy bộ dáng nàng khi ngủ, thật sự rất xấu.

Thái tử vội vã đỡ lấy sau lưng nàng, cau mày nói: "Nàng đột nhiên lộn xộn cái gì, không sợ bị kéo đến à?"

Phùng Liên Dung úi một tiếng, quả nhiên phía dưới đau, nàng che bụng, lại thêm một tiếng kêu sợ hãi: "Ma ma, sau bụng của ta vẫn to như vậy nha!"

Lúc trước nàng mệt không nghĩ nhiều, ai biết được tỉnh lại, bụng thật to, nhưng là, nàng đã sinh đứa nhỏ ra rồi mà.

Nàng cả kinh, Chung ma ma không thể không đi qua, nói: "Chủ tử, bụng ngài phải mấy tháng nữa mới nhỏ xuống được, nào có nhanh như vậy."

Phùng Liên Dung nghe xong miễn bàn có bao nhiêu uể oải.

https://thuviensach.vn

Mặt to không nói, bụng còn to hơn, nàng vẻ mặt đáng thương nhìn Thái tử/

Thái tử phụt cười.

Chung ma ma đỡ Phùng Liên Dung ngồi ổn, lại lui về.

Thái tử ngồi ở đầu giường, xoa xoa mặt nàng nói: “To cũng không sao, ta trừ nhéo tiểu bao tử, còn có thể nhéo bánh bao nữa.”

Phùng Liên Dung nghe được đều muốn khóc.

Đây gọi là an ủi cái gì nha!

Thấy nàng tâm tình u ám, Thái tử biết nàng đang đau lòng cái gì.

“Ta không ghét bỏ nàng, sợ cái gì.”

Phùng Liên Dung lại vui vẻ, tuy rằng không biết là thật hay giả, nhưng Thái tử nguyện ý dỗ nàng, nàng vẫn phải nhanh chóng gầy xuống, không thể thật sự béo như vậy.

“Điện hạ nhìn qua con chưa?”

“Vẫn luôn ngủ, sợ hắn tỉnh, vẫn là mấy ngày nữa lại nói, hiện giờ cũng còn nhỏ, để hắn ngủ nhiều, nàng cũng đừng luôn quất quít muốn gặp.” Thái tử thầm nghĩ, đứa nhỏ thật là nhỏ, nhìn qua thật yếu ớt.

Trên mặt hắn toát lên quan tâm của phụ thân, đó là ôn nhu khác với ngày thường đối nàng.

Có lẽ huyết thống chính là khó hiểu như vậy.

Phùng Liên Dung dịch lại gần hơn chút, cầm cánh tay hắn lắc lắc: “Điện hạ, tên của con ngài đã nghĩ được chưa?”

https://thuviensach.vn

“Nghĩ ra mấy cái.” Thái tử cụp mắt nhìn nàng, “Có điều ta chọn tới chọn lui, cảm thấy Thừa Diễn vẫn tốt hơn.”

“Thừa Diễn?” Phùng Liên Dung con ngươi lóe sáng, “Triệu Thùa Diễn? Thật là dễ nghe1”

Tên này nàng chưa từng nghe qua, trước kia đứa nhỏ của Thái tử không một ai là tên này.

Thái tử cười cười.

Trên mặt nàng không có một chút do dự, chợt vui sướng, có thể thấy được là thích tên này.

“Vậy sau này gọi hắn Thừa Diễn.” Hắn cúi đầu, hôn xuống thái dương nàng, “Giờ ta đã đến rồi, nàng có thể ngủ thật ngon chưa?”

Phùng Liên Dung gật gật đầu, tay lại túm lấy cánh tay hắn không buông.

Thái tử buồn cười, nàng đây là luyến tiếc hắn đi.

“Ta lại ngồi đây một lát, nhìn nàng ngủ.” Hắn cố ý trêu nàng.

Vẻ mặt Phùng Liên Dung lập tức trở lên rối rắm.

Nàng không muốn hắn nhìn thấy mặt nàng khi ngủ, nhưng là nàng lại rất muốn hắn ở lại.

Phùng Liên Dung nghĩ nghĩ, cắn răng chậm rãi nghiêng qua, mặt cũng nghiêng, nửa mặt dán lên trên cánh tay Thái tử, giờ thì cả cái mặt cũng chỉ lộ ra một chút.

Thái tử thấy thế cũng không biết nói gì.

Giỏi thật, còn nghĩ ra kế sách lưỡng toàn.

https://thuviensach.vn

Nhưng vừa rồi hắn đã sớm nhìn no rồi, được hay không.

Hắn nhẹ giọng bật cười.

Phùng Liên Dung làm như không nghe thấy, ôm cánh tay hắn, chỉ thấy rất an tâm, giống như có người nhà ở bên cạnh.

Thái tử ngồi không nhúc nhích, hôm nay nàng sinh con, không hề tố khổ với hắn, ngay cả khóc cũng không có, vậy cánh tay này liền cho nàng tựa một hồi cũng được.

Cũng không biết qua bao lâu, tay Phùng Liên Dung mới buông xuống.

Hắn nhẹ nhàng lấy tay ra, tay đụng tới mặt nàng, đột nhiên dừng lại.

Khóe mắt nàng có vệt nước.

Hắn cúi đầu nhìn lại, hóa ra nàng ở trong giấc mơ cũng không an bình.

Hắn không khỏi nghĩ đến lần đầu tiên Phùng Liên Dung khóc.

Xem ra, là nhớ nhà....

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Vĩnh Gia Khiêu Khích

Editor: Linh

Sau khi trở về Thái tử liền phân phó Nghiêm Chính, sáng mai lấy 200 lượng bạc, 20 thất vải đưa đến Phùng gia, xem như thưởng cho sau khi Phùng Liên Dung sinh đứa nhỏ xong.

Vốn dựa theo thường lệ, phi tần sinh con là chỉ thưởng cho phi tần, ngay cả tin tức cũng sẽ không thể nói với nhà mẹ đẻ phi tần, hoàng thất chính là như vậy.

Cho nên Thái tử dặn dò: “Không cần gióng trống khua chiêng.”

Nghiêm Chính tự nhiên hiểu rõ.

Thái tử suy nghĩ một lát, lại bổ sung một câu: “Vẫn là đợi đến ngày nghỉ lại đi, nếu Phùng đại nhân ở nhà, cho phép ông ấy viết một phong thư.”

Tuy rằng trước đó hắn từng đồng ý Phùng Liên Dung sẽ để nàng nhìn thấy người nhà, nhưng mà, hiện giờ không phải lúc.

Hắn đã ngỗ nghịch Hoàng thái hậu một lần, giờ dù cầu cho nàng nhân tình này, đối Phùng Liên Dung cũng không phải chuyện tốt, chỉ có thể lùi mà cầu tiếp theo.

Nghiêm Chính đáp một tiếng.

Qua hai ngày, hắn tự mình ra cung, đi Phùng gia.

https://thuviensach.vn

Đường Dung ra mở cửa, chỉ thấy bên ngoài đứng một tiểu hoàng môn trắng trẻo nõn nà, trong lòng khó tránh khỏi giật mình.

Nghiêm Chính cười nói: “Phùng phu nhân, tiểu nhân là phụng mệnh Điện hạ.”

Đường Dung vừa thấy, vội vã mời hắn vào, một bên gọi Phùng Lâm và Phùng Mạnh An hai người ra.

Đi phía sau Nghiêm Chính còn có hai cấm quân, khiêng cái rương.

Phùng Lâm, Phùng Mạnh An cùng hắn chào.

Nghiêm Chính nói: “Phùng quý nhân thuận lợi sinh Hoàng tôn, đây là tâm ý của Điện hạ.”

Hắn không có nói thưởng cho, mà nói là tâm ý.

Phùng Lâm là người thông minh, đương nhiên lập tức hiểu rõ ý tứ trong đó.

Có lúc thưởng cho là liên quan đến quy chế, nhưng tâm ý thì không nhất định, nói rõ mấy thứ này là Điện hạ đặc biệt đưa đến cho bọn họ.

Phùng Lâm vội nói cảm tạ.

Nghiêm Chính cười nói: “Phùng đại nhân nếu có rảnh, không ngại viết phong thư nhà, tiểu nhân có thể mang về.”

Phùng Lâm mừng rỡ, liên tục nói: “Có rảnh, có rảnh.”

Phùng Mạnh An vội đi thư phòng mài mực cho phụ thân.

Đường Dung mời Nghiêm Chính ngồi xuống, bưng nước trà đến cho hắn, do mới qua năm mới chưa được bao lâu, trong nhà còn có chút điểm

https://thuviensach.vn

tâm, bà cũng bưng ra.

Nghiêm Chính nhìn chung quanh, chỉ thấy Phùng gia rất đơn sơ, nhà chính trừ cái bàn cần thiết ra, bài trí gì cũng không có, hắn nhớ lần đó tùy Thái tử đi Đông Sơn, phủ đệ Tri phủ Đông Sơn, cho dù đã thu thập qua nhưng vẫn lộng lẫy hơn ở đây nhiều.

Mà bản thân Phùng Lâm cũng là quan ngũ phẩm, chỉ thấp hơn Tri phủ một phẩm mà thôi.

Xem ra là một thanh quan.

Nghiêm Chính không khỏi đối Phùng Lâm hơn mấy phần kính trọng.

Đường Dung ngồi không yên, đối Nghiêm Chính nói: "công công mời ngồi đây chờ chút."

Nghiêm Chính gật đầu, nghĩ rằng, chắc Phùng phu nhân cũng có lời muốn nói với nữ nhi.

Đường Dung bước nhanh rời khỏi.

Lúc này, Phùng Lâm đã viết được một trang giấy, Đương Dung tiến vào, vội vã nói: "Tướng công, Dung Dung đang ở cữ, ta có mấy lời muốn dặn dò, chàng đều ghi vào hộ ta. Ở cữ cũng không thể chỉ nói, còn phải rèn luyện cho mau gầy xuống, bằng không sẽ béo mãi, nàng ở trong cung cũng không dễ dàng, không thể chỉ sinh một đứa nhỏ, người liền hỏng."

Phùng Lâm nói: "Được, được, nàng nói đi."

Đường Dung nói một đống lớn.

Cứ như vậy liền ba trang giấy, Phùng Lâm nhìn Phùng Mạnh An: "Con thì sao?"

https://thuviensach.vn

Phùng Mạnh An nói: “Nhi tử không có gì để nói.”

Phùng Lâm dựng râu trợn mắt: “Khó được khi có thể viết cho Dung Dung một bức thư, vậy mà ngươi lại không có gì để nói?”

Phùng Mạnh An cười, lấy ra một con dấu: “Đưa cái này cho muội muội là được, những gì ta muốn nói, đều ở mặt trên.”

Phùng Lâm liền thôi.

Ba người cầm thư và con dấu đưa cho Nghiêm Chính, Phùng Lâm lại cảm tạ một phen.

Nghiêm Chính cáo từ rời đi.

Đường Dung con ngươi hồng hồng: “Hôm nay cuối cùng ta cũng an tâm rồi, xem ra Điện hạ đối Dung Dung nhà chúng ta rất tốt, bằng không cũng sẽ không đưa những thứ này đến, còn bảo chúng ta viết thư nữa.”

Phùng Lâm ừ một tiếng.

Có điều ông không thể giống phụ nhân, làm phụ thân của Phùng Liên Dung, ông tất nhiên hi vọng Thái tử có thể thuận buồn xuôi gió đi lên đế vị. Chỉ là gần đây tính thế có chút phức tạp, Hoàng thượng ôm bệnh tự mình chấp chính, xác nhận là không tín nhiệm Thái tử, Thái tử có thể coi như là đang ở thế hạ phong.

May mắn chính là, Hoàng thượng cũng không được lòng người, gần nhất lại không thường lên triều, càng khiến bách quan bất mãn.

Mà Kinh thành các nơi lại có chút dị động, không chỉ Bộ binh, thậm chí bao gồm cả binh mã năm quân, chỉ huy sứ binh mã tư chính là phụ thân của Hồ quý phi – Hạc Khánh hầu giữ chức.

Không biết, chuyện cuối cùng sẽ biến thành cái dạng gì.

https://thuviensach.vn

Phùng Lâm suy nghĩ ngổn ngang.

Nghiêm Chính cầm thư hồi âm và con dấu, chọn thời gian đi đến Giáng Vân các.

Do có người của Hoàng thái hậu ở, hắn chỉ tự mình nói chuyện với Chung ma ma: "Đây là trong nhà Phùng quý nhân gửi tới, Điện hạ cũng đưa thưởng cho, ma ma chú ý chút, lại đưa Phùng quý nhân."

Chung ma ma nghe được vạn phần cao hứng, vội vàng đáp ứng.

Bà muốn tìm cơ hội cũng không khó, hai cái ma ma này, và bốn cung nhân khác, hiện giờ trên cơ bản đều nhìn Hoàng tôn, không quá chú ý chủ tử, bà rất nhanh liền đưa đồ cho Phùng quý nhân.

Phùng Liên Dung lúc đó cũng không dám tin tưởng, mở thư ra, chỉ thấy chữ viết đại khai đại hợp, mạnh mẽ phóng khoáng, đúng là nét bút của phụ thân.

Nước mắt nàng bỗng chốc rơi xuống, chờ xem xong, nước mắt đã thành dòng.

Lại nhìn con dấu.

Đó là ca ca tự tay khắc cho nàng, do ca ca trừ đọc sách, cũng thích vẽ tranh, mỗi lần vẽ xong liền sẽ lấy con dấu ra, đóng tên của chính mình. Khi nàng còn nhỏ, luôn quấn quít ca ca nói muốn, ca ca nói nàng còn nhỏ, sau này lớn lên nhất định sẽ khắc cho nàng một cái.

Sau này, vẫn luôn không có, không ngờ ca ca vẫn luôn nhớ kỹ.

Trên con dấu, ba chữ Phùng Liên Dung được khắc vô cùng tinh tế, bốn mặt bên, từng mặt bên đều khắc hai cái đuôi cá, nước mắt nàng lại nhịn không được trào ra.

https://thuviensach.vn

Trên con dấu của ca ca cũng có hai cái đuôi cá, lúc nàng hỏi, ca ca nói to chính là ca ca, nhỏ chính là Phùng Liên Dung, ca ca sẽ vĩnh viễn che chở cô muội muội là nàng.

Thấy Phùng Liên Dung khóc đến không thở được, Chung ma ma vội nói: “Chớ khóc, chủ tử, ngài đang ở cữ, khóc lâu sẽ hỏng mắt, giờ chủ tử đã xem thư, xác nhận người trong nhà đều rất tốt. Đừng khóc nữa, bằng không không phải là Điện hạ hảo tâm làm chuyện xấu sao?”

Phùng Liên Dung thút tha thút thít dừng lại.

Ở trong thư mẫu thân cũng nói không thể khóc, mắt nàng không thể hỏng.

Nàng cũng muốn làm bản thân gầy xuống, hầu hạ Thái tử thật tốt.

Phùng Liên Dung cẩn thận gấp lại thư, cùng con dấu giao cho Bảo Lan, đặt ở trong khòm khóa vào.

Chung ma ma lấy khăn nóng cho nàng lau mặt.

Có điều trong cữ, ngược lại không thể ăn ít, cũng không thể vội di chuyển, suy nghĩ muốn gầy đi của Phùng Liên Dung chỉ có thể đợi hết cữ.

Qua mấy ngày, tiểu hoàng tôn chui ra từ trong bụng mẹ cũng đã thích ứng tốt, dạo này ngủ không còn nhiều như mấy hôm đầu, Phùng Liên Dung có thể nhìn thấy bé nhiều hơn.

Không có chuyện gì sẽ nói chuyện với bé.

Có điều Triệu Thừa Diễn thật sự quá nhỏ, hoàn toàn không có cách nào nói chuyện với nàng, nhưng chỉ nhìn bé thôi, nàng cũng đủ vui vẻ.

Ngày hôm đó Ngân Quế tiến vào nói: “Chủ tử, công chúa Vĩnh Gia đến đây.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung liền giật mình.

Sao nàng ấy lại đến đây?

Công chúa Vĩnh Gia này tác phong kiêu ngạo, từ sau khi Thái tử đăng cơ, càng là nhân vật nổi tiếng trong Kinh thành, cũng rất được Tân đế tín nhiệm, năm đó nghe nói phủ công chúa Vĩnh gia ngựa xe như nước, đông như trẩy hội.

Nhưng là, những chuyện đó đều không có quan hệ với nàng.

Nhưng hôm nay công chúa Vĩnh Gia đến đây, Phùng Liên Dung có chút khẩn trương.

Công chúa Vĩnh Gia sải bước tiến vào, thần thái phấn khởi.

Nàng trời sinh là người đắc ý, tuy rằng mẫu thân không được sủng ái, nhưng là Hoàng hậu địa vị vững chắc, nàng lại đồng thời được Hoàng thượng, Hoàng thái hậu thích, hôn nhân cũng vô cùng trôi chảy, lại có hai con trai, không có một ai không hâm mộ.

Phùng Liên Dung gật đầu nói: “Thiếp thân gặp qua công chúa.”

Nàng còn đang ở cữ, không tiện xuống giường.

Công chúa Vĩnh Gia đối chuyện này cũng không nói gì, chỉ nhìn đứa nhỏ trong lòng Phùng Liên Dung, phân phó nói: “Bế Hoàng tôn qua đây cho ta nhìn một cái.”

Tay Phùng Liên Dung căng cứng, có điều rất nhanh liền buông lỏng.

Công chúa Vĩnh Gia là cô của Triệu Thừa Diễn, muốn nhìn hắn cũng là chuyện bình thường.

Chung ma ma ôm Triệu Thừa Diễn qua.

https://thuviensach.vn

Công chúa Vĩnh Gia cúi đầu nhìn, khóe miệng nhếch lên, chậc chậc hai tiếng nói: “Ôi, thật sự là một tiểu tử tuấn tú, về sau khẳng định giống cha ngươi.”

Giọng nói nàng phá lệ ôn nhu, Phùng Liên Dung cũng cười cười.

Công chúa Vĩnh Gia lại duỗi tay ra, ôm lấy Triệu Thừa Diễn từ tay Chung ma ma, vừa đung đưa nhẹ, vừa nhẹ giọng nói chuyện với Triệu Thừa Diễn.

Nhìn ra được, nàng thật thích đứa nhỏ này.

Phùng Liên Dung cũng càng thả lỏng hơn, thân mình hơi nghiêng lại gần.

Công chúa Vĩnh Gia nhìn một lát, ánh mắt hướng về phía nàng.

Phùng Liên Dung ở cữ, tự nhiên là không trang điểm, người lại mới sinh đứa nhỏ, béo thêm một vòng, tóc lại không vãn, thật sự không có gì tốt xem.

Có điều ngũ quan vẫn còn ở đó, công chúa Vĩnh Gia nghĩ, dù là như vậy cũng không thể nói là xấu, xem ra quả thật là mỹ nhân.

Khó trách Thái tử đệ đệ sủng nàng.

Nàng nhìn Phùng Liên Dung nói: “Ta ôm đứa nhỏ đến cho Hoàng tổ mẫu, Hoàng thượng, mẫu hậu nhìn xem.”

Đây cũng là nên, Phùng Liên Dung cười nói: “Đứa nhỏ là nên gặp tằng tổ mẫu, Hoàng tổ phụ và Hoàng tổ mẫu.”

Công chúa Vĩnh Gia hơi buồn cười, lại cúi đầu nhìn Triệu Thừa Diễn: “Đâu chỉ là gặp, ta thấy điệt nhi này vốn cũng không nên ở chỗ này.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung ngẩn ra.

Không được ở đây?

Nàng đột nhiên mở to hai mắt.

Công chúa Vĩnh Gia thấy nàng bộ dáng giật mình, nghĩ đến Hồ quý phi, trước đây Hồ quý phi sinh đứa nhỏ, Hoàng tổ mẫu vốn muốn nuôi, kết quả bà ta chết cũng không chịu, phụ hoàng sủng bà ta, thành toàn bà ta.

Kết quả Hồ quý phi dã tâm càng ngày càng lớn, còn muốn một trong hai đứa con của mình làm Hoàng đế.

Công chúa Vĩnh Gia gần như là dùng vẻ mặt thường thức nhìn một khắc kinh hoảng này của Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung tự nhiên là nghĩ đến gì đó.

Nàng là một thiếp thất, sinh đứa nhỏ, Thái tử phi nếu muốn nuôi, không có gì đáng trách, bởi vì Thái tử phi không có đứa nhỏ.

Đây là bi ai của thiếp thất.

Phùng Liên Dung nuốt xuống phần chua sót này, nói: “Thiếp thân vốn cũng ngốc, không có kinh nghiệm gì, quả thật cũng có chút sự nuôi dạy không tốt, không biết công chúa ngài có đề nghị gì?”

Trấn tĩnh của nàng làm công chúa Vĩnh Gia phải nhìn với cặp mặt khác.

Nhưng nàng luôn luôn kiêu ngạo, nhíu mày nói: “A, ta ngược lại chưa nghĩ đến làm thế nào mới tốt, giờ ta ôm chất tử đi, đi thương lượng với Hoàng tổ mẫu.”

Nàng nói xong, xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung nhìn bóng lưng nàng, trong lòng đương nhiên khó chịu, nhưng nàng nhịn xuống.

#Công chúa Vĩnh Gia làm vậy không có gì đáng trách, nàng là nghĩ cho Thái tử, sợ Phùng Liên Dung cũng trở thành Hồ quý phi. Với một người mà mình chưa hề tiếp xúc nhiều, có ý nghĩ như vậy cũng là bình thường.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Thái Tử Phi Có Thai

Editor: Linh

Trong phòng tất cả mọi người không quá thoải mái.

Chung ma ma tức giận nói: “Công chúa Vĩnh Gia chính là như vậy, không chút để người khác vào trong mắt, cũng không biết tại sao nàng lại đến bế đứa nhỏ.”

Chung ma ma là người lâu năm, đối chuyện công chúa Vĩnh Gia lớn lên thế nào, mười phần rõ ràng.

Thân phận của công chúa Vĩnh Gia đã xác định nàng có thể cao cao tại thượng.

Phùng Liên Dung biết rõ điểm này, nàng ngồi ở trên giường, ngược lại trấn an Chung ma ma: “Công chúa chỉ nhìn ta không vừa mắt thôi, đã nói là muốn bế đi cho Thái hậu nương nương nhìn, chắc là không sao đâu.”

Chung ma ma khó hiểu sao nàng lại trấn định như vậy.

Phùng Liên Dung nghĩ, dù công chúa Vĩnh Gia không thích nàng cũng sẽ không đến mức muốn hại con của Thái tử, nàng biết rõ cảm tình giữa hai tỷ đệ họ, nàng muốn ngăn cản cũng không được, đến lúc đó lại dọa đến con cũng không chừng.

Có điều câu nói kia của công chúa Vĩnh Gia vẫn quanh quẩn trong lòng nàng.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc Thái tử phi đã từng có suy nghĩ đó hay chưa?

Nếu nàng ấy muốn, đứa con này nàng cũng giữ không được

Hay là Thái tử đã ngăn cản chuyện này rồi?

Nếu đúng vậy, Phùng Liên Dung cảm thấy chính mình vui muốn chết!

Thấy nàng vẻ mặt vui vẻ, Chung ma ma hận không thể vươn tay cốc đầu nàng, nhìn đi, chủ tử sinh con xong có xu hướng biến ngốc này!

Lại nói công chúa Vĩnh Gia ôm đứa nhỏ một đường đến thẳng Thọ Khang cung.

Hoàng Thái hậu ui một tiếng: "Cái tính nôn nóng này của ngươi, ta chỉ nói mà thôi, ngươi liền lập tức bế đến, có bị gió thổi đến hay không, đứa bé còn nhỏ mà."

Công chúa Vĩnh Gia cười nói: "Liễn xa có mành che mà, nào có gió lọt, ta che rất kín." Nàng đưa đứa nhỏ cho Hoàng thái hậu, Hoàng hậu nhìn, "Nhìn một cái, bộ dạng rất đáng yêu, người cũng ngoan, trên đường không ầm ĩ không khóc."

Hoàng thái hậu nhìn, vẻ mặt từ ái.

"Tóc thật đen, giống như Hữu Đường hồi nhỏ." Hoàng hậu cười nói, "Hơn nữa Phùng quý nhân bộ dạng cũng đẹp, đứa nhỏ này đương nhiên là một tuấn nhi."

Nói đến Phùng Liên Dung, công chúa Vĩnh Gia cười lạnh một tiếng: "Hoàng tổ mẫu, sao ngài lại để nàng nuôi đứa nhỏ chứ? Dù là đặt bên cạnh bản thân cũng tốt hơn là để nàng nuôi, nếu không thì đưa Yên Yên muội muội nha, mẫu hậu, ngài nói đúng không?"

Hoàng thái hậu không nói gì.

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu hơi hơi nhíu mày: “Uyển Uyển, lời này con nói không được ổn lắm.”

Công chúa Vĩnh Gia nói: “Chỗ nào không ổn? Chẳng lẽ nàng muốn học Hồ quý phi hay sao?”

Hoàng hậu giận tái mặt: “Không có liên quan gì đến chuyện đó! Uyển Uyển, chuyện này liên quan đến mẫu thân và đứa nhỏ, dù thế nào đoạt con của người khác cũng là không tốt, cho dù là quý nhân, nàng cũng là người làm nương, nếu có người cướp đi đứa nhỏ của con, con sẽ vui?”

Công chúa Vĩnh Gia không phục: “Nàng có thể so với ta sao?”

Ở trong lòng công chúa Vĩnh Gia, thiếp thất không là gì cả.

Hoàng thái hậu nghe hai nương con qua lại, biết Hoàng hậu nhân từ, năm đó Hoàng hậu cũng nói như vậy, không chịu nuôi đứa nhỏ, đến bây giờ thái độ của nàng vẫn không thay đổi.

Công chúa Vĩnh Gia bĩu môi, ôm đứa nhỏ đung đưa nói: “Nữ nhi cũng chỉ sợ Phùng quý nhân mẫu bằng từ quý thôi, mẫu hậu không lo lắng sao?”

Hoàng hậu thản nhiên: “Có gì phải lo, con thấy Hữu Đường giống với phụ hoàng con sao?”

Công chúa Vĩnh Gia ngẩn ra.

Hoàng thái hậu khoát tay: “Được rồi, vì một Phùng quý nhân, các ngươi ầm ĩ gì vậy.” Bà nhắc nhở công chúa Vĩnh Gia: “Uyển Uyển, chuyện này ngươi đừng nhắc đến trước mặt Hữu Đường, hiện Yên nhi còn trẻ, không sợ sau này không có đứa nhỏ, khi nào thật sự có chuyện như vậy lại nói sau.”

Công chúa Vĩnh Gia nghĩ nghĩ, gật gật đầu.

Mắt thấy sắp gần trưa mới đưa đứa nhỏ về, là Thái tử tự tay ôm về.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung vui mừng nói: “Điện hạ, sao ngài lại đến đây?” Lại hỏi, “Diễn Diễn không sao chứ?”

Thái tử đưa đứa nhỏ cho nàng, cười cười nói: “Không có chuyện gì, hôm nay thời tiết ấm.” Lại nói với Chung ma ma, “Đi gọi bà vú qua đây.”

Phùng Liên Dung ôm đứa nhỏ tỉ mỉ xem, tuy nàng cảm thấy hắn là không sao, nhưng tận đáy lòng cũng vẫn lo lắng.

Thấy nàng như vậy, Thái tử thở dài.

Công chúa Vĩnh Gia chính là nóng vội, Hoàng thái hậu cũng nói vậy. Hắn nghĩ thầm vừa rồi Phùng Liên Dung khẳng định là bị kinh hách, cũng là ủy khuất nàng rồi.

Du thị rất nhanh liền đến, ôm Triệu Thừa Diễn đi cho bú.

Phùng Liên Dung nghe nói ăn rất ngon mới triệt để yên lòng.

Thái tử đi qua ngồi xuống, hỏi: “Gần nhất thân thể có thấy đỡ hơn không, còn đau hay không?”

Phùng Liên Dung lắc đầu: “Không đau, đã chậm rãi tốt lên rồi.” Dịch mông, ôm lấy cánh tay Thái tử, nhẹ giọng nói: “Điện hạ, cám ơn ngài nha.”

Thái tử biết nàng đang nói đến chuyện gì, tức thời đùa nàng nói: “Chỉ nói là xong à?”

Phùng Liên Dung cọ cọ mặt lên cánh tay hắn: “Thiếp thân tốt rồi, nhất định sẽ hầu hạ Điện hạ thật tốt.”

Nghe được hai từ hầu hạ, bụng Thái tử không khỏi có chút nóng, lại nói, hai người rất lâu rồi không cùng phòng, có đôi khi Thái tử cũng nghĩ, chính là không còn cách nào khác.

https://thuviensach.vn

Nàng thật sự không thể hầu hạ được.

“Chỉ nói thôi vô dụng, không thật lòng.” Thái tử ghét bỏ, rút cánh tay mình ra, cũng không phải bây giờ có thể hầu hạ, nói ra, đây không phải là khiêu khích người khác à.

Phùng Liên Dung nóng nảy, cũng không quản có cung nhân bên cạnh hay không, cọ xát rồi ôm lấy cổ hắn, hôn lên trên mặt.

Thái tử cứng đờ.

Chung ma ma quay đầu, cùng mấy cung nhân khác nhẹ chân nhẹ tay đi ra ngoài.

Phùng Liên Dung ít khi chủ động nhiệt tình, lần này kém chút nữa cắn rách môi Thái tử.

Thái tử lập tức phản công, tuy rằng không thể cùng phòng, nhưng không nói không thể sờ, vậy nên tay liền sờ soạng khắp người nàng một lần, đến khi hai người cùng thở hổn hển mới dừng lại.

Thấy tay Phùng Liên Dung vẫn còn quấn trên người mình không buông, Thái tử trách mắng: “Đừng hồ nháo, buổi chiều ta còn muốn đi nghe giảng bài đấy.”

Vừa rồi là nghe nói công chúa Vĩnh Gia đến đây, còn bế đứa nhỏ đi cho Hoàng thái hậu nhìn, vừa khéo hắn được nghỉ trưa nên đến Thọ Khang cung một chuyến.

Về phần tự mình ôm qua, cũng là lo cho Phùng Liên Dung, thấy nàng vẫn tốt, hắn đương nhiên phải đi.

Phùng Liên Dung bị hắn mắng, không dám lỗ mạng, vội vàng đi xuống.

https://thuviensach.vn

Dục vọng của Thái tử bị nàng lôi ra, nhưng giờ là ban ngày ban mặt, dù có là bình thường cũng không thích hợp chứ đừng nói thân thể nàng vẫn chưa khỏe, hắn không dám lại cùng Phùng Liên Dung ở chung một chỗ, đứng lên bước đi.

Phùng Liên Dung hơi thất vọng, một lần nữa nằm về trên giường.

Nhưng lật tới lật lui cũng không ngủ được, giống như trên người vẫn còn nhiệt độ ở bàn tay hắn.

Thời gian ơi, nhanh trôi qua đi.

Phùng Liên Dung đột nhiên cảm thấy ngày trôi qua thật sự quá chậm.

Thái tử đi ra, thở ra một hơi, thật có chút căm tức.

Hắn huyết khí sôi trào, phương diện này tuy rằng khắc chế, chỉ khi nào có ý nghĩ, không thỏa mãn cũng sẽ khó chịu, hắn sải bước đi về phía Xuân Huy các.

Trên đường lại gặp được Hạ Bá Ngọc.

Hắn kinh ngạc nói: “Còn tưởng rằng sáng mai ngươi mới đến chứ.”

Đại quân hắn phái đi chinh phạt Chân La quốc đánh thắng trận, Chân La quốc đã thần phục, đã trả lại lãnh thổ cho Cát Sa, cũng nguyện ý hàng năm tiến cống.

Thật ra tiến cống đối nước nhỏ như bọn họ cũng được không ít ưu việt, Cảnh quốc đất rộng của nhiều, được cống phẩm, bình thường đều sẽ hoàn lễ, đây đều là vật tư mà các nước nhỏ khuyết thiếu.

Hạ Bá Ngọc hành lễ xong, cười nói: “Hai ngày nay chạy suốt đêm cho nên đến trước thời gian.”

https://thuviensach.vn

Thái tử gật gật đầu: “Ngươi đi về nghỉ tạm trước đi, quay đầu lại cùng ta bẩm báo rõ ràng.”

Hạ Bá Ngọc lên tiếng trả lời liền đi.

Triệu Thừa Diễn rất nhanh liền trăng tròn, mấy người Hoàng thái hậu đều thưởng đồ xuống, trong đó có hai cái khóa vàng, cái nào cũng nặng trịch. Hoàng hậu lại không giống bọn họ, tặng hai đôi hài đầu hổ đến.

Phùng Liên Dung rất vui, lập tức liền đi hài đầu hổ vào cho Triệu Thừa Diễn.

Không lớn không nhỏ vừa vặn.

Triệu Thừa Diễn hình như cũng thích, nhếch miệng cười.

Phùng Liên Dung thấy, mừng không tả xiết, lại đùa bé, kết quả đứa nhỏ này cứ không nở nụ cười.

Lại qua hơn mười ngày, Phùng Liên Dung xem như đã hết cữ, có điều mọi người vẫn cẩn thận chăm sóc, sợ nàng có chỗ nào chưa dưỡng tốt, về sau mệt thân mình.

Chính Phùng Liên Dung lại cẩu thả, ăn nhiều cơm, hoạt động cũng nhiều, thậm chí còn không quản nhiều cung nhân như vậy, tự mình ôm đứa nhỏ.

Chung ma ma khuyên nhủ: “Chủ tử, ngài đây là làm gì vậy, chủ tử chỉ cần hầu hạ tốt Điện hạ là được, Hoàng tôn còn có cung nhân mà, như vậy chủ tử sẽ không mệt.” [Buồn cười nhỉ, con thì phải mẹ, cứ để cung nhân trông hoài sau này nó nhận cung nhân làm mẹ luôn, ghét cái chế độ phong kiến kiểu này thế không biết. Con ta nà, đố đi đâu được một mình mà không bế nó theo đấy, nó không khóc cho banh nóc nhà. :v]

https://thuviensach.vn

“Điện hạ đến, ta tự nhiên sẽ hầu hạ tốt, không đến thì ta bế đứa nhỏ.” Phùng Liên Dung là nghe nương nàng nói.

Lần trước trong thư Đường Dung nói muốn gầy xuống thì phải tự mình bế con, vừa có thể thân thiết với con, cừa có thể rèn luyện, đừng chỉ sống an nhàn sung sướng, biến thành béo, ngược lại không tốt cho thân thể. Còn nói trong cung có Thái y, đồ ăn có thể tỉ mỉ chút, nhưng phải ăn no, đừng vì gầy mà không ăn cơm.

Phùng Liên Dung liền nghe theo.

Chung ma ma cũng không còn cách với nàng.

Chủ tử này cái gì cũng tốt, chỉ là có chút không nghe lời, một khi nàng đã quyết định chuyện gì thì khó có thể thay đổi, nên cũng chỉ kêu nàng chú ý nghỉ ngơi, bế thì bế nhưng không thể để bị mệt.

Lời này Phùng Liên Dung vẫn là nghe theo.

Chỉ là không qua bao lâu, nàng lại bắt đầu đi thỉnh an.

Loại việc thỉnh an này, Phùng Liên Dung đã một năm không có làm, đột nhiên thật sự có chút không thích ứng được, nhưng cũng không thể không đi, chỉ cần bỏ thói quen dậy muộn.

May mắn cách mùa đông còn một thời gian, Phùng Liên Dung chỉ vui việc này.

Trên đường gặp được Tôn Tú, Tôn Tú cười nói: “Lại làm bạn với tỷ tỷ rồi.”

Tôn Tú đến bây giờ còn chưa có thị tẩm, Thái tử miệng nói là nhớ kỹ, kết quả vẫn làm theo ý mình, căn bản không làm được hai chữ công bằng.

https://thuviensach.vn

Nhưng Thái tử phi cũng không thể bắt buộc hắn, cuối cùng vẫn là sẽ nghỉ ở chỗ nàng ta, về phần Tôn Tí, chỉ có thể nói mệnh khổ.

Trong cung này, phi tần mệnh khổ cũng không chỉ có một mình nàng.

Hai người đến nội điện Đông cung.

Thái tử phi còn chưa ra, Phùng Liên Dung nhìn chung quanh, khó hiểu hỏi Tôn Tú: "Hai vị quý nhân nữa đâu?"

Tôn Tú giật mình mới nghĩ đến Phùng Liên Dung được bảo vệ cẩn thận, tự nhiên là chuyện gì cũng không biết, chỉ cần Thái tử sủng ái và thuận lợi sinh đứa nhỏ ra là được.

Loại chuyện này, quả thật nàng cũng không cần thiết phải biết.

"Năm trước bị tống giam rồi." Tôn Tú nói khẽ, "Một người trộm đồ, một người đánh chết cung nhân."

Là thật là giả, không ai có thể biết.

Dù sao hai quý nhân đó là người Hồ quý phi đưa đến muốn mê hoặc Thái tử, kết quả Thái tử không chạm qua, Thái tử phi hận chết Hồ quý phi, Hoàng thái hậu, Hoàng hậu tự nhiên cũng sẽ không quản.

Phùng Liên Dung nhớ tới hai quý nhân đó, nghĩ đều là mỹ nhân, đáng tiếc đầu thai lầm, bị Hồ quý phi hại chết, còn trẻ như vậy thật đáng tiếc.

Nàng cũng không biết nói cái gì, chỉ khẽ thở dài.

Thái tử phi đi ra, hai người vội vàng hành lễ.

Thái tử phi đầu tiên là hỏi chuyện liên quan đến Triệu Thừa Diễn, Phùng Liên Dung đều trả lời tốt.

https://thuviensach.vn

Thái tử phi liếc mắt nhìn kỹ nàng, nói: “Đó là Trưởng tử của Điện hạ, xảy ra chuyện gì, ta chỉ hỏi ngươi thôi đấy.”

Phùng Liên Dung có thể nói cái gì.

Dù sao đây cũng là đứa nhỏ của nàng, nàng còn có thể không nuôi tốt à.

Nhưng đứa nhỏ là người, người sinh ra thỉnh thoảng bị chút bệnh nhỏ là bình thường. Nàng hồi nhỏ cũng là như vậy, nghe nói có một lần mẫu thân đêm khuya dậy ôm nàng đi tìm đại phu đấy.

Ngay cả lớn hơn chút nữa cũng vẫn luôn có vấn đề lớn lớn nhỏ nhỏ.

Phùng Liên Dung không dám vỗ ngực nói, đứa nhỏ nhất định sẽ không sinh bệnh.

Tôn Tú đồng tình liếc nhìn Phùng Liên Dung.

Dù là người được sủng ái như vậy, ở trước mặt Thái tử phi, cũng không đắc ý nổi.

Cho nên nói, trừ được sủng ái ra, lại có khác nhau bao nhiêu, nàng tuy rằng không được vào mắt Thái tử, nhưng mấy chuyện như này thì không có.

Quay đầu, nàng liền an ủi Phùng Liên Dung mấy câu.

Phùng Liên Dung rầu rĩ về Giáng Vân các.

Chung ma ma nói: “Thật sự có chuyện gì cũng không trách lên đầu chủ tử, Điện hạ còn không hiểu rõ chủ tử sao, có mẫu thân nào sẽ cố ý hại con của chính mình?”

Phùng Liên Dung nghĩ thấy đúng, vốn là Thái tử phi cố ý nói, khiến nàng nghe xong không thoải mái, gây áp lực cho nàng mà thôi.

https://thuviensach.vn

Nàng làm sao mà biết?

Thôi vậy, nếu không làm vậy, Thái tử phi sẽ không vui vẻ.

Phùng Liên Dung hít sâu một hơi, cười nhìn Triệu Thừa Diễn.

Như vậy qua nửa tháng, ngày hôm đó Phùng Liên Dung dậy từ sáng sớm, vừa muốn đi nội điện thỉnh an thì Tri Xuân đến nói: “Phùng quý nhân, nương nương nói sau này đều không cần đến thỉnh an nữa.”

Chung ma ma khó hiểu: “Sao lại vậy?”

Tri Xuân cười tủm tỉm: “Nương nương của chúng ta có thai, đây là muốn dưỡng thai thôi.”

Ngụ ý, các ngươi đừng có đến đến làm phiền nương nương.”

Chung ma ma vội chúc mừng.

Phùng Liên Dung nghe thấy, vui đến kém chút nhảy cẫng lên.

Nàng là thật lòng thật dạ vui mừng thay Thái tử phi đấy!

Một năm nữa, nàng có lẽ không phải phiền não gì nữa.

Bởi vì dựa theo tình huống một đời trước, Thái tử phi cũng là như vậy, cái gì cũng không quản, trông đứa nhỏ này giống như bảo bối, sợ có chút sơ xuất nào. Cho nên một năm đó, cũng là thời gian tự do nhất của các quý nhân.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Lấy Nhũ Danh

Editor: Linh

Thái tử phi có thai Phùng Liên Dung không thể so, Phùng Liên Dung có thai, chỉ Thái tử, Thái tử phi đến xem nàng, cái khác thì không cần mong đợi. Nhưng lần này không giống vậy, Hoàng thái hậu, Hoàng hậu đều tự mình đến nội điện.

Đó là con trai trưởng, đến cùng vẫn không giống.

Hoàng thái hậu cao hứng ngàn dặn vạn dặn: "Ngươi có thai, giờ nhất định phải chú ý đấy."

Thái tử phi đỏ mắt nghe.

Nàng ta biết tin mình có thai, ban đầu còn không dám tin, đã sớm hết hi vọng, kết quả lại là thạt, khi đó liền khóc một hồi, đáy lòng tràn đầy đều là hạnh phúc.

Hóa ra nàng cũng có thể làm nương!

"Tôn nhi tức biết, sẽ dưỡng thai tốt." Thái tử phi vẻ mặt ôn hòa vuốt bụng.

Hoàng hậu thấy động tác của nàng, cười nói: "Mẫu hậu thấy ngươi vì chuyện này mà tốn hết tâm tư, cuối cùng như nguyện, có thể thấy được ngươi vẫn có phúc khí. Ta đã sai người đi báo cho nhà ngươi rồi, mời thông

https://thuviensach.vn

gia vào cung. Nếu ngươi thích, mời mẫu thân ngươi ở lại đây một thời gian, cũng là có thể.”

Thái tử phi vội nói cám ơn.

Thái tử đến đây, cũng quan tâm một phen, kêu nàng nghỉ ngơi nhiều hơn, có thể không quản thì không cần quản.

Thật ra bản thân Thái tử phi cũng nghĩ vậy, hiện giờ đứa nhỏ là lớn nhất, cho nên gọi quý nhân lập quy củ gì đó, nàng ta căn bản không thèm để ý.

Hiện giờ nàng ta một lòng nghĩ muốn dưỡng thai, sau đó thuận lợi sinh đứa nhỏ ra.

Có điều nàng ta vẫn rất quan tâm giới tính của đứa nhỏ, khi tất cả mọi người về rồi, liền vội vã hỏi Lý ma ma: “Vừa rồi Chu thái y có nói với Hoàng tổ mẫu là nam hay nữ không?”

Chu thái y đến bắt mạch, nói tạm thời nhìn không ra.

Thái tử phi không tin, khi Phùng Liên Dung có thai, Chu thái y lại nhìn ra, còn bẩm báo với Hoàng thái hậu, cho nên mới có ý đem đứa nhỏ này cho nàng ta nuôi.

Thế nào đến chỗ nàng ta lại không được, nàng ta không tin, kêu Lý ma ma tìm cách nghe ngóng một chút.

Lý ma ma nói: “Cũng không biết nữa, hình như là lần trước nương nương sảy thai, ảnh hưởng đến, không dễ phân biệt.”

Thật ra Lý ma ma nghe được một ít, Chu thái y nói mạch thai nhi của Thái tử phi có chút yếu, hắn khá lo lắng, nhưng chuyện này tự nhiên không thể nói với Thái tử phi, bằng không thái tử phi sẽ lo lắng. Có điều chuyện

https://thuviensach.vn

cũng không phải rất nghiêm trọng, chỉ cần chú ý hơn chút, hắn thường xuyên đến bắt mạch cho Thái tử phi, cẩn thận bảo vệ là được.

Thái tử phi không lấy được kết quả mình muốn biết, không quá thoải mái. [Càng ngày càng thấy TTP điên rồi, bó tay luôn, mình muốn con gái mà không được, đã nói yêu thương con thì con nào chả là con, lại còn muốn con trai, sợ PLD tranh mất.]

Lý ma ma khuyên nhủ: "Nương nương cũng không cần rối rắm là nam hay nữ, có một đứa này, về sau tự nhiên sẽ có đứa nữa, đứa nhỏ là càng nhiều càng tốt, thế nào cũng sẽ có nam hài."

Thái tử phi thở dài: "Nếu đứa đầu là nam hài, không phải tốt hơn sao?"

Lý ma ma cười nói: "Cố gắng là được, chờ bụng to rồi, lại để Chu thái y nhìn xem."

Thái tử phi ngẫm thấy cũng đúng.

Lý ma ma liền mang thực đơn đến cho nàng ta: "Hiện giờ ăn cái gì cũng không giống nhau, nương nương nhìn xem có muốn ăn gì không, nô tì đi nói với phòng ăn."

Thái tử nhìn nhìn, còn thường xuyên hỏi Lý ma ma, chỉ chọn món ăn mà thôi cũng mất rất nhiều thời gian.

Mắt thấy thời gian từng ngày trôi qua, Hồ quý phi sốt ruột đến bắt đầu rụng tóc, hiện giờ tuy là Hoàng thượng tự mình chấp chính, nhưng Thái tử vẫn là Triệu Hữu Đường, không phải con trai bà ta, như vậy, mấy việc lúc trước làm có tác dụng gì đâu?

Hồ quý phi và Hoàng thượng rất thân thiết, nhìn ra được, thân thể ông ta càng ngày càng kém, nói khó nghe chút là, hai chân duỗi ra, Thái tử đăng cơ như thường.

https://thuviensach.vn

Vậy bà ta và hai đứa con trai đều gặp nguy rồi.

Hồ quý phi cắn răng một cái, ngày hôm đó mời Hoàng Ứng Túc qua.

Hoàng Ứng Túc có thể ở trong cung trà trộn đến vị trí ngày hôm nay, tự nhiên là nhân tinh, không cần phải nói hắn cũng biết ý của Hồ quý phi, mà hắn cũng rõ một khi Thái tử đăng cơ, một đời vua một đời thần, chức thái giám chấp bút này của hắn tuyệt đối không thể làm tiếp nữa, có khi ngay cả mạng cũng không giữ được.

Dù sao Hoàng thượng đối đãi Thái tử thế nào, hắn xem ở trong mắt, lấy suy nghĩ của Hoàng Ứng Túc, có oán hận, có thù báo thù là chuyện bình thường.

Như vậy người bên cạnh Hoàng thượng, Thái tử sao có thể dung nạp được?

Cho nên không đợi Hồ quý phi nói, Hoàng Ứng Túc đã trình kế sách mà hắn sớm nghĩ tốt ra.

Hồ quý phi có chút giật mình: “Này có thuận lợi không?”

“Tiểu nhân cũng xem qua sách sử, xác nhận có thể được, chỉ cần có người có thể tin cậy.” Hoàng Ứng Túc nói, “Nói vậy ở trong cung, nương nương cũng không thiếu tâm phúc?”

Hồ quý phi trầm tư một lát, chậm rãi nói: “Cứ quyết định vậy đi.”

Hoàng Ứng Túc mỉm cười: “Vậy thì trong khoảng thời gian tới tiểu nhân sẽ không thể xuất hiện ở chỗ nương nương, nương nương xin bảo trọng, có gì muốn nói, nhờ người truyền lời.”

Hắn cáo từ rời đi.

Hồ quý phi nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt hiện ra vẻ hung ác.

https://thuviensach.vn

Lưu Hành chân thấp chân cao đi tới, chuyện Thái tử bị thương, hắn bị què chân trong lúc khảo vấn, lúc này khuyên Hồ quý phi nói: “Nương nương vì sao phải mạo hiểm như vậy đây? Theo tiểu nhân thấy, Điện hạ là người độ lượng, tương lai kế tục ngôi vua, nhất định sẽ không quá làm khó nương nương và hai vị Hoàng tử...”

Còn chưa nói xong, Hồ quý phi đã quát: “Ngươi im miệng cho ta, ngươi cũng đã nói sẽ không quá làm khó, vậy cũng sẽ có làm khó! Tương lai con ta, không chừng sẽ bị sung quân đến biên cương, ta chết già trong lãnh cung thì có ý nghĩ gì?”

Lưu Hành không dám nói thêm.

Hồ quý phi nói: “Việc đã đến nước này, không phải hắn chết, chính là ta vong.” Bà ta dừng một chút, cười lạnh nói: “Không, phải là hắn vong mới đúng chứ!”

Lưu Hành mặt xám như tro tàn.

Hắn biết chủ tử này đã đi vào ngũ cụt, mười đầu trâu cũng không kéo lại được.

Hắn có năng lực làm gì đây?

Đã vào hè, ruồi muỗi dần ít, chính là thời tiết quá nóng, trong phòng hai chậu đựng đầy băng, lúc này Phùng Liên Dung đang tắm, trong nước thả thật nhiều cánh hoa, thơm ngào ngạt.

Hôm nay Thái tử muốn nàng thị tẩm, cách lần thị tẩm trước, nàng đã không tính ra được là bao lâu, chỉ cảm thấy sốt ruột khó nén.

Phùng Liên Dung tắm xong liền vội vàng mặc quần áo.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma cũng rất cao hứng, đây là lần đầu tiên chủ tử thị tẩm sau khi sinh đứa nhỏ xong, vừa rồi bà và mấy người Bảo Lan chọn quần áo, chọn một hồi lâu.

Hiện giờ nhìn thảnh quả vẫn thấy rất vừa lòng.

Phùng Liên Dung cũng trái phải soi gương, cười đến như hoa.

Nàng đã gầy đi không ít, có 8 phần bộ dáng của trước kia, cuối cùng cũng có thể nhìn, nàng quét mắt qua bàn trang điểm một lần, bản thân tìm được một cây trâm bạch ngọc cài lên đầu.

Chung ma ma cười nói: “Rất đẹp, đi thôi, đừng để Điện hạ chờ.”

Phùng Liên Dung dừng bước chân, hỏi: “ma ma, có thể mang con đi không?”

“Đi cái gì chứ!” Chung ma ma trách mắng, “Điện hạ muốn nhìn đứa nhỏ lúc nào mà không được, ngài mang theo đứa nhỏ đi thì hầu hạ kiểu gì? Đi nhanh đi, đứa nhỏ đã có bọn nô tỳ, chủ tử không cần lo lắng vớ vẩn.”

Phùng Liên Dung bĩu môi, không phải là muốn người một nhà ở cùng nhau sao, hung như vậy. Nàng liếc mắt nhìn Triệu Thừa Diễn một cái, nghe bé cười khanh khách hai tiếng, thế này mới đi ra ngoài.

Trong chính điện, Thái tử đang đợi, hắn không tĩnh tâm được.

Loại tâm tình này rất ít khi có.

Vừa rồi lật mấy quyển sách, nhìn thế nào cũng không vào đầu.

Đúng lúc này, chợt nghe Nghiêm Chính báo Phùng quý nhân đến đây.

Trái tim hắn lập tức thấy vui, đứng ở cửa phòng ngủ, chỉ thấy Phùng Liên Dung bước sen nhẹ nhàng, do nàng mặc một bộ váy áo màu hồng nhạt

https://thuviensach.vn

xen trắng, từ xa nhìn lại, giống như tiên nữ không nhiễm bụi trần.

“Điện hạ.” Có điều chờ nàng đến gần, cảm giác này lập tức liền thay đổi.

Thái tử còn chưa nói gì, cả người nàng đã bổ nhào vào trong lòng hắn.

Thái tử buồn cười, có thể dè dặt chút không đây!

Vốn còn đang muốn khen nàng đẹp đây.

Thôi, Thái tử nghĩ thoáng, lập tức nâng đầu nàng lên, hôn xuống.

Hai người cái gì cũng không nói, chỉ biết ôn hôn, vuốt ve. Phùng Liên Dung mơ mơ màng màng nghĩ, vừa rồi trang điểm vô ích rồi, giờ nhìn cũng chưa nhìn, cứ như vậy, đó là quần áo mà mọi người cẩn thận chọn cho nàng đấy.

Có điều nghĩ việc nghĩ, bản thân nàng tuyệt đối không tốt hơn Thái tử, Thái tử cởi quần áo nàng, nàng cũng vươn tay cởi quần áo Thái tử.

Hai người đều nôn nóng sốt ruột.

May mắn Thái tử còn một chút lý trí, nghĩ đến Chu thái y dặn dò, động tác sau đó chậm rãi hơn một chút.

Đương nhiên, đây là lần đầu tiên, lần sau sẽ không giống vậy. Thái tử phát hiện nàng khôi phục rất tốt, nên gầy thì gầy, không nên gầy cũng không gầy, hơn nữa thời điểm đó rất hưởng thụ, không chút phát hiện thân thể không khỏe. Cho nên Thái tử không thu liễm, đè nàng làm nhiều lần.

Đến cuối cùng Phùng Liên Dung chân đều mềm nhũn, giống như bùn nhão nằm trên giường, không nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

Thái tử cũng mệt mỏi, đã lâu không có mệt như vậy, cũng không sảng khoái như vậy.

Hắn nằm xuống, ôm Phùng Liên Dung vào trong lòng.

Phùng Liên Dung thuận thế ôm lấy eo hắn, kề mặt vào lồng ngực hắn.

Thái tử cúi đầu bên tai nàng nói: "Vừa rồi thoải mái không?"

Phùng Liên Dung mệt a, nói cũng không muốn nói, chỉ gật đầu.

Thái tử đùa nàng: "Còn muốn nữa không?"

Phùng Liên Dung sợ tới mức a một tiếng, đầu lắc như trống bỏi: "Không cần, Điện hạ!"

Nàng cũng coi như thị tẩm rất nhiều lần, cho tới bây giờ chưa thấy qua hắn như vậy. Có điều thời điểm thoải mái vẫn rất tốt, giống như bay lên trời, nhưng muốn nàng tiếp tục, nàng thật sự không có khí lực.

Lúc hắn thật sự dùng sức, cảm giác giống như nàng sẽ bị đâm xuyên vậy.

Thái tử cười ha ha, cúi đầu thấy gò má kiều diễm như hoa đào của nàng, chỉ cảm thấy động lòng người, hắn sờ sờ đầu nàng: "Ngủ đi, dù sao cũng không cần dậy sớm."

Phùng Liên Dung còn đang mơ hồ, cười nói: "Đúng vậy, nương nương có thai, không cần thỉnh an."

Vẻ mặt khoan khoái.

Khóe miệng Thái tử giật giật, chỉ vì không phải thỉnh an mà vui thành như vậy?

https://thuviensach.vn

Kết quả Phùng Liên Dung đột nhiên ngồi dậy: “Ta không thể ngủ ở đây, Tiểu Dương sẽ không quen.”

Thái tử ngạc nhiên: “Tiểu Dương?”

“À, là nhã danh thiếp mới lấy cho con, đứa nhỏ phải có cái tên như vậy mới dễ nuôi.” Phùng Liên Dung cười nói.

“Vậy vì sao lại gọi là Tiểu Dương, gọi mãnh hổ không phải càng thêm uy phong sao?”

Phùng Liên Dung chịu không nổi phụt cười: “cũng có thể gọi là hổ, Chung ma ma nói, phải gọi tên xấu một chút mới tốt, lại nói, con chúng ta bộ dáng đáng yêu, tính cách lại ngoan, giống như con dê nhỏ.” Nàng nhớ lại, “Khi thiếp còn nhỏ còn lại là Tiểu Ngư đấy, sau này lớn lên, nương mới gọi thiếp là Dung Dung.”

“Tiểu Ngư?” Thái tử cười rộ lên, “Dung Dung? Ừ, vẫn là Dung Dung dễ nghe hơn chút.”

Phùng Liên Dung hỏi: “Điện hạ nhũ danh là gì?”

Thái tử vừa nghe, biểu cảm liền đình trệ.

Phùng Liên Dung đã nhìn ra, hắn không có nhũ danh.

Đứa nhỏ đáng thương này, vừa sinh ra đã được Hoàng hậu nuôi, Hoàng hậu tính tình luôn lạnh nhạt, sợ là chưa lấy cho hắn một cái, Phùng Liên Dung tràn ngập tính yêu nói: “Điện hạ, thiếp thân bổ sung cho ngài một cái được không?”

Thái tử.....

Có điều thấy bộ dáng nóng lòng muốn thử của nàng, Thái tử liền ngầm đồng ý.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung nghĩ nghĩ nói: “Điện hạ bây giờ vừa thông minh lại anh tuấn, mới trước đây đều gọi là sửu đản.”

Thái tử ngây ngẩn cả người, may mắn mình không có nhũ danh!

Có điều chờ đến khi hắn nhìn thấy Phùng Liên Dung che miệng cười không ngừng mới phản ứng kịp, nàng đây là không có lòng tốt, cố ý trêu hắn.

Thái tử mạnh mẽ nhào lên, áp Phùng Liên Dung xuống dưới, hung tợn nói: “Vừa rồi nàng nói không cần đúng không? Hừ hừ, giờ ta lại rất muốn!”

Phùng Liên Dung lại bị chà đạp một hồi, sau đó cũng không nhớ nổi đứa nhỏ, trực tiếp ngủ luôn.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Hoàng Thái Hậu Lo Lắng

Editor: Linh

Sáng sớm ngày thứ hai, Thái tử tỉnh, dùng bữa sáng xong, tinh thần sảng khoái đi Xuân Huy các nghe giảng bài.

Kết quả vừa đến đại điện liền thấy Hạ Bá Ngọc, Dư Thạch đang chờ ở đó.

Hai người này cũng được coi như con mắt hắn, bất kỳ lúc nào đều chú ý từng góc nhỏ trong cung, từng thời khắc xảy ra những chuyện gì.

Nhưng hôm nay bất thường.

Thái tử cảm giác được, vẻ mặt cũng trở lên nghiêm túc.

Hạ Bá Ngọc nói: “Sau khi Hồ quý phi gặp qua Hoàng công công lại tách riêng gặp một vài vị hoàng môn, cẩm y vệ khác. Hoàng công công cũng như vậy, đêm qua còn sai mấy người dò xét chung quanh Xuân Huy các một hồi, xác nhận đã quyết định mưu kế.

Thật ra đêm qua bọn họ đã muốn bẩm báo, nhưng là Thái tử đang cùng Phùng quý nhân triền miên nên bọn họ mới đợi đến buổi sáng. Như vậy từ hôm nay liền bất đồng, cho dù Thái tử đang nghe giảng, nên quấy rầy thì vẫn phải quấy.

Thái tử lại hỏi: “Chỗ phụ hoàng có hành động dị thường nào không?”

https://thuviensach.vn

Dư Thạch: “Không có.”

Hắn giám thị Hoàng thượng cũng đã được một thời gian, có đôi khi cảm thấy thật lãng phí thời gian, chỉ vì Hoàng thượng thành thật hơn đám người Hồ quý phi, Hoàng Ứng Túc rất nhiều.

Cũng khó cho một Hoàng đế như ông ta còn có thể làm thiên hạ thái bình, có đôi khi bình thường cũng có chỗ tốt, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là thần tử phải có khả năng.

Thái tử lại phân phó mấy câu liền bước vào Xuân Huy các.

Phùng Liên Dung không giống Thái tử, nàng ngủ say như chết, qua một canh giờ nữa mới tỉnh lại, thấy Thái tử quả nhiên đi rồi.

Hiện nay Vương ngự trù vẫn cho nàng dùng nên cũng không hiếm lạ đồ ăn ở nơi này, cho nên nàng mặc quần áo xong liền về Giáng Vân các dùng bữa sáng.

Chung ma ma nhìn thời gian, sớm đã gọi cho nàng mấy món bình thường nàng thích ăn, nàng vừa về là có thức ăn nóng hổi ăn, tâm tình tốt, ăn hết sạch.

Chung ma ma thấy nàng còn về muộn hơn dự tính cũng cao hứng, có thể thấy được Thái tử rất sủng ái nàng, hai người đương nhiên ngủ cũng muộn.

Có điều nói thì nói vậy, Phùng Liên Dung hầu hạ Thái tử hẳn là cực kỳ mệt, dù sau vẫn đang là hậu sản, Chung ma ma gọi Châu Lan xoa bóp cho Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung lập tức thư thái hơn chút, một bên hỏi: “Con còn đang ngủ à? Ăn sữa chưa?”

https://thuviensach.vn

“Ăn rồi, vừa mới ngủ, buổi sáng tỉnh lại hai mắt xoay tròn, khắp nơi tìm chủ tử đấy.”

Phùng Liên Dung cười rộ lên, quả nhiên đứa nhỏ nhận được nàng.

Chung ma ma nói tiếp: “Vừa rồi Thái hậu nương nương phái người đến kêu chủ tử có rảnh thì bế Hoàng tôn qua đó một chuyến, nói muốn nhìn Hoàng tôn.”

Phùng Liên Dung sửng sốt.

Nếu chỉ là đơn thuần muốn xem Hoàng tôn, ôm đi cũng được, nhưng vì sao phải gọi cả nàng?

“Ma ma.” Nàng thẳng người lên, “Ngươi nói Thái hậu nương nương là có chuyện gì?”

Chung ma ma cũng không hiểu, nghĩ nghĩ nói: “Chủ tử dù sao cũng là mẫu thân của Hoàng tôn, có lẽ Thái hậu nương nương chỉ muốn gặp chủ tử thôi, chủ tử đừng lo lắng.”

Phùng Liên Dung thở ra một hơi: “Thôi, trốn tránh cũng không được.”

Nàng đi hài vào liên ôm Triệu Thừa Diễn đi Thọ Khang cung.

Triệu Thừa Diễn vốn còn đang ngủ, lúc này cũng tỉnh, mở to con mắt đen láy nhìn khắp nơi. Phùng Liên Dung lấy ra một cái lục lạc nhỏ cho bé chơi, một bên nói: “Tiểu Dương, muốn đi gặp Hoàng tổ mẫu con, vui không?”

Triệu Thừa Diễn nghiêng đầu, cầm lấy lục lạc.

Có điều sức bé còn nhỏ, cầm không được, cứ rơi hoài.

Phùng Liên Dung chỉ cười xem.

https://thuviensach.vn

So với mấy ngày trước đây, đã cầm được lâu hơn một ít, có thể thấy được bé mỗi ngày đều thêm cường tráng.

Đến Thọ Khang cung, Phùng Liên Dung xuống xe liễn.

Phi tần như các nàng đều có xe liễn, chỉ là cấp bậc khác nhau nên trình độ xa hoa cũng xe cũng khác nhau, nàng giờ nàng ngồi không sai biệt lắm là bậc thấp nhất.

Cung nhân trong điện đón nàng vào.

Phùng Liên Dung nhìn thấy trong viện hoa chuối tây nở đầy một mảng, liền nói với Triệu Thừa Diễn: "Tiểu Dương, nhìn hoa màu hồng này đẹp không, hoa này gọi là hoa chuối tây." Nàng ôm bé đi qua, ngửi ngửi, cười nói: "Thơm đúng không, đây là hương hoa, cùng hương phấn trên người mẫu thân khác nhau nhé."

Triệu Thừa Diễn nháy mắt, bỗng nhiên vươn tay hái được một mảnh cánh hoa xuống.

Phùng Liên Dung cao hứng ôm bé tiếp tục đi về phía trước.

Cung nhân bĩu môi một cái, giờ đang muốn đi gặp Thái hậu, Phùng quý nhân còn nhàn nhã dạy đứa nhỏ nữa.

Triệu Thừa Diễn cầm lấy cánh hoa, tay mập vung vung, cười khanh khách không ngừng.

Đến lúc nhìn thấy Hoàng thái hậu, vẫn còn đang cười.

Hoàng hậu đã ở.

Hoàng thái hậu nghe thấy tiếng cười trẻ con, trên mặt lộ ra tươi cười, hỏi: "Sao vui vẻ đến như vậy?"

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung hành lễ xong mới nói: “Hình như là nhìn thấy hoa nên vui ạ.” Nàng đưa Triệu Thừa Diễn cho Hoàng thái hậu ôm.

Hoàng thái hậu a một tiếng: “Còn có thể hái hoa nữa?”

Triệu Thừa Diễn nhìn bà một cái, tay nhỏ duỗi ra, trên cánh hoa còn mang theo chất lỏng, lập tức liền dính vào trên mặt Thái hậu.

Khóe miệng Phùng Liên Dung giật giật.

Con à, con ném chỗ nào không ném lại ném lên mặt Hoàng tổ mẫu.

Hoàng thái hậu sửng sốt một chút rồi ha ha cười rộ lên: “Hoa này là tặng cho ta hả?”

Triệu Thừa Diễn cười khanh khách.

Con mắt bé vừa to vừa tròn, đen láy như màu nho.

Hoàng thái hậu càng nhìn càng thích, nói với Hoàng hậu: “Nhìn ra được lớn lên giống Hữu Đường đây, có điều tính tình lại không giống. Ta nhớ được khi ta vừa nhìn thấy Hữu Đường, đều đang khóc. Đứa nhỏ này không thích khóc, thích cười cực kỳ.”

Mấy cung nhân ma ma bà phái đi đều nói như vậy, hôm nay vừa thấy, quả thế.

Hoàng hậu gật gật đầuù: “Đúng vậy, Hữu Đường khi còn bé không phải rất dễ nuôi, sau này mới từ từ tốt lên.”

Phùng Liên Dung nghe xong, âm thầm đắc ý, đứa nhỏ giống nàng này. Mẫu thân nói, nàng từ nhỏ đã thích cười, không hề khóc nháo, cho nên tổ phụ ngoại tổ mẫu đều thích nàng.

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc sau khi nàng lớn lên tổ phụ liền qua đời, giờ ngoại tổ mẫu cũng không gặp được.

Hoàng thái hậu và Hoàng hậu đều chơi với bé chốc lát, Hoàng thái hậu mới nói chuyện với nàng: “Nghe nói ngươi thường tự mình ôm hắn, dù là ngủ cũng đặt ở bên người?”

Phùng Liên Dung trả lời: “Hồi Thái hậu nương nương, đúng là thiếp thân nuôi như vậy.”

Hoàng thái hậu híp híp ánh mắt.

Trong cung này, một khi mẫu thân và đứa nhỏ rất thân thiết, về sau lại càng khó xử trí, nhất là phi tần loại thân phận này.

Hoàng thái hậu cũng không xác định, Phùng Liên Dung tương lai có biến thành người như Hồ quý phi hay không.

Bà ôm Triệu Thừa Diễn hơi đung đưa, nói: “Ta rất thích đứa nhỏ này, về sau cách một đoạn thời gian liền đến nơi này của ta ở một đoạn thời gian đi.”

Phùng Liên Dung nao nao.

Hóa ra Hoàng thái hậu kêu nàng đến là vì ý này.

Nàng nhìn nhìn đứa nhỏ trong tay Hoàng thái hậu, nhất thời cảm xúc phức tạp, qua một lát mới cười cười nói: “Thái hậu nương nương thích hắn, là phúc khí của hắn.”

Hoàng thái hậu vẫn luôn nhìn nàng nên cũng nhìn thấy nàng do dự.

Bà lại hỏi: “Vậy ngươi bỏ được?”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung con ngươi hơi ám: “Thiếp thân đương nhiên không bỏ được, dù sao cũng là thiếp thân mang thai mười tháng mới sinh ra.” Nàng nói xong, con ngươi có chút đỏ, “Nhưng là, Thái hậu nương nương là hoàng tổ mẫu của hắn, hưởng thụ thiên luân chi nhạc cũng là thói thường của con người.”

Hoàng thái hậu mỉm cười, nhìn qua là một người rất đơn thuần, hóa ra cũng nó thể nói.

Bà nói: “Nếu ngươi thật sự không bỏ được, vậy thì thôi.”

Phùng Liên Dung lắc đầu, chậm rãi nói: “Cho dù con lớn, hắn sớm hay muộn cũng sẽ rời khỏi thiếp thân, đến ở nơi khác. Đừng nói ngài là hoàng tổ mẫu của hắn, dù là gia đình bình thường, lại có gì khác đây? Thiếp thân hồi nhỏ cũng thường được chăm sóc dưới gối tổ phụ, sau khi thiếp thân lớn lên, chỉ hận tổ phụ qua đời sớm, không thể tẫn hiếu. Thái hậu nương nương, tuy rằng thiếp thân có chút không tha, nhưng trong lòng cũng không có gì không muốn, lại nói, ngài đối Điện hạ tốt như vậy, nhất định cũng sẽ yêu thương Thừa Diễn.”

Những lời này của nàng khiến Hoàng thái hậu giật mình.

Qua một lát, Hoàng thái hậu nhẹ tay xoa đầu Triệu Thừa Diễn, cười cười nói: “Đứa nhỏ này ngươi nuôi không sai, trắng trẻo mập mạp, làm người ta rất thích, về sau thường xuyên mang con đến đây cho ta xem.”

Phùng Liên Dung cũng không biết lời này là có ý gì, chẳng lẽ lại không để đứa nhỏ nuôi ở chỗ nàng nữa à?

Nàng trả lời dạ.

Đợi đến khi Phùng Liên Dung ôm Triệu Thừa Diễn cáo từ rời đi, Hoàng thái hậu quay đầu hỏi Hoàng hậu: “Ngươi thấy Phùng quý nhân thế nào?”

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu nói: “Rất tốt.”

Hoàng thái hậu ồ một tiếng: “Lại nhìn xem.”

Phùng Liên Dung ôm đứa nhỏ trở về, đến Giáng Vân các, Chung ma ma vội tiến lên, nhẹ giọng hỏi: “Thái hậu nương nương nói gì vậy?”

Phùng Liên Dung nói theo sự thật.

Chung ma ma mở to hai mắt, hóa ra là Hoàng thái hậu lo lắng Phùng Liên Dung, sợ nàng giống Hồ quý phi, nuôi đứa nhỏ, dã tâm bừng bừng, ép buộc lung tung.

Phùng Liên Dung nói: “Bảo ta sau này thường xuyên ôm qua đó, ngươi nói, Thái hậu nương nương còn muốn Tiểu Dương sống ở chỗ ngài ấy hay không đây?”

“Nô tì cũng không biết nói.”

Đều nói lòng vua khó dò, lòng Hoàng thái hậu này cũng như vậy.

Thật ra Chung ma ma nhìn ra, Hoàng thái hậu có đôi khi còn giống Hoàng đế hơn cả Hoàng thượng.

Lúc bà còn trẻ, sớm đã được nghe những lão ma ma trong cung nói về chuyện khi Thái hậu chấp quyền, nếu không có Thái hậu, Hoàng thượng có thể ngồi lên ngôi vị Hoàng đế không đều khó nói, cũng không nhất định có ngày thái bình như hiện giờ.

Chung ma ma dặn dò: “Đắc tội ai cũng không được đắc tội Thái hậu nương nương, cho dù Thái hậu nương nương thật muốn đứa nhỏ, chủ tử cũng phải đưa, đừng có câu oán hận gì.

Phùng Liên Dung trong lòng nói, nàng vốn đâu có oán hận gì, Thái hậu nương nương là hoàng tổ mẫu của đứa nhỏ, thương cũng là thật tình yêu

https://thuviensach.vn

thương.

Hơn nữa, nàng thấy rất rõ ràng, không có Hoàng thái hậu, Triệu Hữu Đường sẽ không được lên làm Thái tử, nếu có thể, nàng không chút đồng ý Triệu Hữu Đường vì nàng mà xung đột với Hoàng thái hậu.

Ít nhất, hiện tại không phải lúc.

Nàng nhìn Triệu Thừa Diễn, nói khẽ: “Tiểu Dương à, cho dù một ngày nào đó con không ở bên cạnh nương, nhưng nương vẫn sẽ nhớ con thương con, con nhất định phải ngoan, Hoàng tổ mẫu cũng sẽ thích con, biết không?”

Triệu Thừa Diễn chỉ nhìn thấy trước mắt một đôi ánh mắt ôn nhu mỹ lệ, vươn tay, bốp cái lên mặt nàng.

Phùng Liên Dung đau kém chút khóc.

“Trứng thối này!” Nàng vươn tay bóp nhẹ khuôn mặt Triệu Thừa Diễn.

Triệu Thừa Diễn cười khanh khách.

“Tên vô lại còn không sợ đau đây.” Nàng cắn răng.

Chung ma ma vội qua ôm: “Chủ tử, hắn nhỏ như vậy, không phải cố ý đánh chủ tử đâu.”

Phùng Liên Dung tức giận.

Vừa rồi nàng quá đau lòng nên mới nói với hắn những lời này, vậy mà hắn còn đánh nàng.

Phùng Liên Dung tức giận đến đi đọc sách.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Xu Thế Lôi Đình

Editor: Linh

Qua một thời gian, trong cung xảy ra một việc.

Phùng Liên Dung ngủ dậy, chỉ thấy Kim Quế Ngân Quế hai người ở bên ngoài cửa sổ thì thầm gì đó, vẻ mặt đó nhìn qua có phần quỷ dị.

Có chút giống như khi nói đến Nhật thực trước đây.

Phùng Liên Dung khó hiểu, gọi hai người các nàng qua.

Kim Quế nói: “Chủ tử, trong cung chúng ta có người biết dùng Vu thuật đấy.”

“Cái gì?” Phùng Liên Dung giật mình, trong ấn tượng của nàng không có chuyện này mà, “Ngươi nói rõ xem nào.”

Kim Quế bắt đầu nói: “Hồ quý phi bị người dùng Vu thuật hại, bị bệnh mấy ngày, sau này có người tố giác, là một Chiêu Nghi ghen tỵ Hồ quý phi, dùng rối gỗ nguyền rủa nàng, buổi tối hôm qua bị lục soát ra.”

Phùng Liên Dung cẩn thận suy nghĩ lại, vẫn không nhớ rõ đã nghe qua mấy từ Vu thuật, rối gỗ này.

Có điều năm đó vào thời gian này, đằng trước Thái tử bị người hành thích, thương thế nghiêm trọng, Hồ quý phi bị Hoàng thái hậu biếm lãnh

https://thuviensach.vn

cung. Ngay cả Hoàng thượng cũng không cứu được bà ta, cho nên, lịch sử cũng đã sớm thay đổi.

Phùng Liên Dung nhíu nhíu mày, mơ hồ sinh ra một loại dự cảm xấu.

Nhưng nàng vẫn không rõ đó là cái gì.

Mấy chuyện nàng vốn biết đều đã không còn giống hiện tại.

Hoàng thái hậu nghe nói chuyện này, cười lạnh nói: “Nàng hiện tại không còn cách nào khác nên muốn diệt hết các phi tần khác, cái gì mà Vu thuật với rối gỗ, nếu thật sự linh nghiệm như vậy, chẳng phải thiên hạ này đã bị đại loạn, muốn giết ai, dễ như lật tay thôi!”

Hoàng hậu cũng không tin tà.

Đúng lúc này, Thái tử cầu kiến.

Mà lúc này, Hồ quý phi đang nói với Hoàng đế chuyện bị người làm hại.

Bà ta nước mắt thành dòng nói: “Mấy đêm nay thiếp thân ngủ không được ngon, cả người đều không có khí lực, mời ngự y đến xem, không đoán ra bị bệnh gì, chỉ nói thử ăn mấy vị thuốc xem thế nào.” Bà ta thở dài, “Nếu không phải có người nói ra, chỉ sợ thiếp thân sẽ chậm rãi bị giết chết.”

Ở bên trong nhận thức của Hoàng đế vốn cũng cảm thấy Vu thuật không thể tin: “Thật sự sẽ không thoải mái?”

“Đúng vậy, sau này bị tìm ra, thiếp thân lập tức khỏe ngay.” Hồ quý phi mặt lộ vẻ hoảng sợ, nói: “Cho nên có chút bệnh chữa mãi không khỏi, nói không chừng chính là bị người lén hại cũng không nhất định.”

Hoàng đế cũng có chút tin.

Hồ quý phi lại cùng ông ta nói mấy chuyện liên quan đến Vu thuật.

https://thuviensach.vn

Kết quả vào ban đêm Hoàng đế liền nằm mơ, mơ thấy có người dùng một con rối gỗ nguyền rủa ông ta, ông ta đau đầu, buổi sáng tỉnh lại, không tốt thêm chút nào, đầu càng thêm đau. [Đây là vấn đề về tâm lý, bình thường ngày nghĩ gì đêm mơ đó, nhất là những người đang ốm bệnh như Hoàng đế. Hồ quý phi cũng biết điều này nên lợi dụng nó.]

Hoàng Ứng Túc thấy thế, vội mời Chu thái y đến xem.

Chu thái y vẫn như cũ, bệnh này của Hoàng thượng vốn phải chậm rãi điều trị, chính ông ta không nghe, thế nào cũng muốn đi xử lý chính vụ, còn không cấm dục, cho nên vẫn phải uống thuốc như cũ.

Hoàng đế căm tức, mắng chửi Chu thái y một hồi: "Lại khai mấy loại thuốc đó, các ngươi là một đám lang băm, trẫm cần các ngươi làm gì, cút ra ngoài cho ta!"

Chu thái y trấn định lui xuống.

Đầu Hoàng đế tiếp tục đau.

Buổi tối lại nằm mơ Vu thuật, Hoàng đế bỗng cảm thấy hay đây là thần linh báo mộng, ông ta nói với Hoàng Ứng Túc: "Bệnh này của Trẫm có chút không bình thường!"

Hoàng Ứng Túc nói: "Nô tài cũng cảm thấy vậy, Hoàng thượng vẫn long tinh hổ mãnh, nào có ai bị bệnh lâu như vậy."

Hoàng đế liền nói: "Hay là cũng có người làm rối gỗ nguyền rủa Trẫm?"

Hoàng Ứng Túc im lặng, qua một lát mới nói: "Nô tài không dám nói."

Thấy hắn vẻ mặt do dự, Hoàng đế cả giận nói: "Ngươi gạt Trẫm chuyện gì đúng không? Còn không mau nói!"

https://thuviensach.vn

Hoàng Ứng Túc vội vàng quỳ xuống: “Hoàng thượng, thật ra, thật ra nô tài đã sớm có chút nghi ngờ, có một ngày nô tài nhìn thấy Nghiêm Chính đón một người mặc áo đạo sĩ.”

“Nghiêm Chính là ai?” Hoàng đế hỏi.

“Người bên cạnh Điện hạ.”

Hoàng đế giận dữ.

Quả nhiên nhi tử này của ông ta vẫn luôn ngóng trông ông ta chết, đáng tiếc ông ta một lần lại một lần bỏ qua cho hắn, lần này, ông ta không thể lại mềm lòng, đám thái y này khẳng định cũng là người của Thái tử.

Hoàng đế nói: “Ngươi lập tức phái người đi thăm dò.”

Hoàng Ứng Túc giọng run run: “Nô tài có thể tra ra cái gì chứ, Hoàng thượng, nô tài chỉ là một hoàng môn, bên cạnh Điện hạ nhiều thân vệ như vậy, có thể cho phép nô tài?”

Hoàng đế nghĩ thấy cũng đúng liền gọi Đại thống lĩnh Cấm quân và Chỉ huy sứ Cẩm y vệ tới, nói: “Các ngươi cùng Hoàng công công đi tra rõ án này, nhất định phải tìm ra manh mối, tìm khắp nơi trong cung cho Trẫm! Đào sâu ba thước cũng phải tra rõ ràng!”

Đại thống Lĩnh Hà Khả Tu hỏi: “Ý Hoàng thượng là muốn bắt Điện hạ?”

Hoàng đế mặt âm trầm: “Nếu hắn không phối hợp, các ngươi nhìn rồi làm.”

Hà Khả Tu lên tiếng, cùng Trần Việt đi ra ngoài.

Hoàng Ứng Túc chân cao khí ngang theo ở phía sau.

https://thuviensach.vn

Hiện tại chỉ cần đi một chuyến đến Xuân Huy các lật một cái là được, sau đó mang rối gỗ đến cho Hoàng thượng thấy, Hoàng thượng còn có thể không tin là Thái tử gây ra sao?

Kết quả ba người vẫn chưa đi được bao xa, chợt nghe bên ngoài có tiếng huyên náo.

Hoàng Ứng Túc nhìn qua, trong lòng giật mình, thầm nghĩ rốt cuộc là sao thế này!

Chỉ thấy Dư Thạch sải bước đi qua, phía sau đi theo mấy chục cấm quân, nói muốn cầu kiến Hoàng thượng.

Hoàng Ứng Túc theo bản năng cảm thấy không tốt, vội hỏi: “Hoàng thượng đang nghỉ ngơi, lát sau ngươi hãy đến.”

Dư Thạch không nghe, trực tiếp đẩy cửa vào.

Hoàng đế đang muốn trách cứ, Dư Thạch quỳ xuống, trình đồ trong tay lên, nói: “Vừa rồi có người tố giác Hồ quý phi dùng Vu thuật, nguyền rủa Hoàng thượng và Điện hạ, chứng cớ ở đây.”

Hoàng đế kinh hãi, thân mình lung lay.

Hoàng Ứng Túc bị bỏ qua ngoài cửa chỉ cảm thấy bản thân bị sét đánh trúng, nửa ngày chưa lấy lại được tinh thần.

Đây không phải là kế hoạch của bọn họ sao?

Sao Hồ quý phi ngược lại biến thành hung thủ sau màn rồi?

Dư Thạch lại nói: “Thuộc hạ tìm được dưới một thân cây ở hậu viện Trường Xuân cung.”

https://thuviensach.vn

Hắn còn chưa nói xong, Hoàng đế đã hét lớn: “Ngươi nghe lệnh của ai, vì sao chuyện này Trẫm không biết gì hết? Đồ hỗn trướng, bằng vào một con rối gỗ là có thể định tội?”

Dư Thạch vẻ mặt bình tĩnh: “Do hoàng thượng thân thể không tốt, sau khi biết được chuyện này Thái hậu nương nương liền lệnh thuộc hạ....”

Hoàng đế phất tay áo, đi thẳng đế Thọ Khang cung.

Ông ta tuyệt không tin Hồ quý phi sẽ hại ông ta!

Hồ quý phi yêu ông ta, cho dù muốn con trai của mình làm thái tử thì Hồ quý phi cũng sẽ không hại ông ta, đây nhất định là ai thiết kế hãm hại Hồ quý phi, muốn mạng của nàng.

Hoàng đế biết tội này một khi không thể chứng thực, Hồ quý phi nhất định sẽ mất mạng, ông ta không thể để chuyện này xảy ra!

Là ai? Rốt cuộc là ai?

Hoàng đế không ngừng suy nghĩ, là Thái tử, hay là mẫu thân ông ta, Hoàng thái hậu?

Không sai, bọn họ đều muốn mạng Hồ quý phi!

Hoàng Ứng Túc thấy Hoàng thượng chẳng những không có trách phạt Hồ quý phi, ngược lại còn trách cứ Dư Thạch, mừng rỡ, nhân cơ hội liền đi lên nói: “Hoàng thượng, vậy Điện hạ....”

“Đi thăm dò như cũ!” Hoàng đế hạ lệnh, “Có ai gây trở ngại, giết không tha!”

Dư Thạch, Hà Khả Tu, Trần Việt ba người biến sắc.

https://thuviensach.vn

Xem ra hôm nay Hoàng thượng thật sự nổi giận, cũng lộ ra tâm tư muốn động Thái tử, mắt thấy Hoàng thượng đi rồi, bọn họ ba mặt nhìn nhau, lãnh binh đi đến các cửa cung.

Hoàng Ứng Túc cả kinh tròng mắt đều sắp rơi xuống, ở phía sau kêu lên: “Không phải là muốn đi tra Điện hạ sao, các ngươi đi đâu vậy?”

Thế nhưng không ai nghe hắn.

Dư Thạch đi hai bước, phân phó nói: “Mời mấy vị công công đến nơi khác, nghỉ ngơi cho tốt.”

Hoàng Ứng Túc vừa nghe, sợ đến mức mặt trắng bệch, vội vàng muốn trốn, kết quả hắn vừa chạy đã bị một cấm quân bắt lấy, nhét vải vào miệng liền tha ra ngoài, còn có hoàng môn bên người Hoàng thượng, không một ai có thể trốn.

Trần Việt đi qua nói: “Ta đi cửa Tây.”

Cửa Tây Ngô Thiêm Sự là tâm phúc của Hoàng thượng, đều là Cẩm y vệ, hắn hiểu rất rõ.

Hiện giờ, bọn họ chính là so ai nhanh hơn.

Dư Thạch và Hà Khả Tu cũng đều có mục tiêu muốn ứng phó, chia đường mà đi.

Hoàng Thái hậu nghe Hoàng thượng phản ứng như thế, bà thở dài một tiếng.

Nhi tử này của bà, là một tay bà nâng lên, mấy chục năm này, bà dốc hết toàn lực bảo vệ hắn, để hắn ngồi yên vị trí này, hiện giờ xem ra, thật sự là không đáng.

Hắn đã từng hiểu rõ bà khổ tâm?

https://thuviensach.vn

Là một nữ nhân, quả nhiên là từng bước đi nhầm!

Hoàng thái hậu nhìn Hoàng hậu bên cạnh một cái, thản nhiên nói: "Chuyện hôm nay ngươi không cần nhúng tay, ta một bó tuổi, ai hận ta cũng chẳng sao, ngươi dù sao cũng là mẫu thân của chúng nó."

Nói chính là Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử.

Hoàng hậu khom người, chậm rãi lui ra.

Hoàng thái hậu cầm lấy ly rượu độc trên bàn, vốn định dựa theo lệ thường, nói ra hành vi phạm tội, kết quả đến bên miệng, hóa thành một tiếng thở dài: "Đi ban thưởng đi."

Người đó, đến cùng là nữ nhân mà nhi tử bà yêu sâu sắc.

Cảnh Hoa nâng tay tiếp được khay bạc, dẫn theo hai vị ma ma, bước chân vội vàng đi về phía Trường Xuân cung.

Mà lúc này, Hoàng đế đang đi đến Thọ Khang cung.

Ông ta vào cửa liền kêu: "Mẫu hậu, vu thuật gì đó căn bản không liên quan đến Hồ quý phi, lần trước nàng còn bị người nguyền rủa đấy, chính nàng làm sao có thể làm ra chuyện này?"

Hoàng thái hậu ngồi dựa lưng vào ghế, từ trên cao nhìn xuống nhi tử đang hoang mang rối loạn.

Bà khẽ cười cười: "Hoàng thượng, ngài không phải là vì Hồ quý phi mà giết Chiêu Nghi đó sao, sao không cho phép nàng ấy biện giải? Hiện giờ chứng cứ đều ở đây, mặc kệ là rối gỗ, hay là cung nhân tận mắt nhìn thấy Hồ quý phi chôn rối gỗ, đều có, sao lại không liên quan đến nàng?"

Hoàng đế vội la lên: "Đó là có người vu hãm!"

https://thuviensach.vn

“Ai sẽ vu hãm nàng?” Hoàng thái hậu hỏi.

Hoàng đế nhất thời không nói lên lời.

Hoàng thái hậu cũng không sốt ruột.

Bà nhìn nhi tử này, đột nhiên có chút đáng thương hắn.

Đường đường là một Hoàng đế, vì một nữ nhân mà rơi vào bộ dáng như bây giờ.

Hoàng thái hậu nghĩ, bà rốt cuộc đã dạy nhi tử này thế nào?

Hoàng thái hậu đứng lên nói: “Hoàng thượng, ai gia đã xử trí Hồ quý phi, bây giờ nói nữa cũng không có ý nghĩa, xin Hoàng thượng nén bi thương.”

Hoàng đế nghe vậy, chỉ cảm thấy trong đầu ầm một tiếng, thế giới trước mắt một mảnh tối đen.

Thái tử đứng ở ngưỡng cửa chính điện, vẻ mặt trầm tĩnh như nước.

Lúc trước, hắn đoán được kế sách của Hồ quý phi, từng đã chẳng thèm ngó tới.

Ở trong cung, muốn vu hãm một người, nói khó cũng khó, nói không khó cũng không khó, chỉ xem quyền thế ở trong tay ai, hắn cười nhạo Hồ quý phi ngây thơ.

Đứng ở nơi này nhiều năm như vậy, thế mà vẫn không thấy rõ ràng tình thế.

Phụ hoàng này của hắn được coi là gì?

Dù là hắn, lại được coi là gì?

https://thuviensach.vn

Thái tử ngẩng đầu nhìn trời.

Hôm nay là ngày đẹp, ánh mặt trời xán lạn, vốn như vậy, thời tiết đầu thu sẽ làm người ta có tâm trạng tốt.

Nhưng mà, hắn phảng phất nghe được tiếng khóc.

Hai người đệ đệ của hắn, nhất định sẽ vĩnh viễn nhớ được một ngày này.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Điên

Editor: Linh

Trong Thọ Khang cung, Hoàng đế quay đầu vội chạy về phía Trường Xuân cung.

Nhưng mà, đã muộn.

Chén rượu độc đó mạnh mẽ rót vào trong miệng Hồ quý phi, không đến một lát, người liền hương tiêu ngọc nát.

Hoàng đế đứng ở cửa, nhìn Hồ quý phi nằm vật xuống trên mặt đất, nhìn cung nhân phủ khăn trắng lên người nàng, nhìn Hồ quý phi bị nâng ra ngoài.

Một trận đầu choáng mắt hoa ập đến.

Vào một khắc này, ông ta không nghĩ đến báo thù cho Hồ quý phi, không nghĩ đến gọi cấm quân, không nghĩ đến chuyện sau này, trong lúc hoảng hốt, ông ta chỉ nghĩ đến Hồ quý phi xuất hiện bên ao cá ngày đó.

Khi đó, nàng còn trẻ, quốc sắc thiên hương.

Nàng nhìn ông, trên mặt tràn đầy thẹn thùng, lại có chút chân tay luống cuống.

Lúc đó ông liền thích, từ nay về sau, ai cũng không vào được lòng ông, chỉ hận không gặp sớm.

https://thuviensach.vn

Chỉ tiếc, đến cuối cùng, ông vẫn cô phụ nàng.

Ông đường đường là một Hoàng đế, lập ai làm Thái tử cũng không thể quyết định.

Ông đường đường là một Hoàng đế, ngay cả mạng của nàng cũng không thể giữ được.

Lòng Hoàng đế đau nhức, cả người ngã về phía sau.

Cung nhân kinh hãi, vội vàng đi bẩm báo Hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu biến sắc, mạnh đứng lên, nhưng là, bà lại chậm rãi ngồi xuống.

“Đỡ đến Càn Thanh cung, mời Thái y đến xem.”

Hôm nay bà ban chết cho Hồ quý phi, liền đã chuẩn bị tốt.

Vị trí này, là thời điểm Hoàng thượng nên nhường lại!

Nhóm cung nhân đều là nhân tinh, lập tức liền hiểu được, vội vàng bước đi.

Hoàng thái hậu im lặng ngồi.

Làm một người mẫu thân, phải làm như vậy với nhi tử, thật sự là một việc rất đau lòng, nhưng là bà không chỉ là một người mẫu thân.

Làm mẫu thân, bà đã gắng sức rồi.

Mấy năm nay, bà trả giá bao nhiêu tâm huyết!

Cái đồ đỡ không lên được tường!

Đến bước này, hắn còn muốn ngỗ nghịch bà, chỉ vì giữ lại Hồ quý phi.

https://thuviensach.vn

Bàn tay Hoàng thái hậu nắm chặt cạnh ghế, thân mình hơi hơi phát run, qua một lát bà mới bình tĩnh trở lại, chậm rãi thở ra một hơi dài.

Trong cung lạnh tanh, một mảnh tĩnh mịch.

Hoàng thái hậu nhắm mắt lại, nhớ mang máng khi đó ba nhi tử còn nhỏ, thường cùng nhau đọc sách, khi nhàn hạ, sẽ vay quanh bên người bà, nói nói cười cười.

Bà hỏi bọn hắn học những gì.

Bà dạy bọn hắn phải hữu ái đoàn kết.

Bà bảo bọn họ chỉ bảo lẫn nhau.

Bà nói, ca ca phải nhường đệ đệ, đệ đệ phải kính trọng ca ca.

Hoàng thái hậu nghĩ, nghĩ, nước mắt liền chảy xuống,

Một người dù có thế nào, cũng vĩnh viễn không đoán được chuyện tương lai.

Hoàng thái hậu ngồi thẳng người, sai người mời Thái tử đến.

Do Hoàng thượng té xỉu, bất kỳ mệnh lệnh nào đều không kịp hạ, bất luận kẻ nào đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cho nên mấy vị Thống lĩnh Cấm quân và Cẩm y vệ rất nhanh liền khống chế được tình thế, nên bắt thì bắt, nên bịt miệng thì bịt miệng, trong cung rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh.

Trong điện Cảnh Kỳ, Tam hoàng tử ôm Tứ hoàng tử đang hoảng sợ.

Tứ hoàng tử hỏi: “Mẫu phi thật sự đã chết?”

https://thuviensach.vn

Tam hoàng tử trước lau khô nước mắt mình, mới sờ sờ đầu của hắn, nói: “Tứ đệ, sau này đừng lại nhắc đến mẫu phi, chúng ta sẽ không còn được gặp lại người nữa.”

Tứ hoàng tử oa một tiếng khóc lên.

Con ngươi Tam hoàng tử cũng đỏ rực.

Hắn đã lớn, biết Hồ quý phi chết như thế nào, nhưng là hắn không có kinh hoảng như Tứ hoàng tử, Hồ quý phi vẫn luôn muốn hắn trở thành Thái tử, Tam hoàng tử biết rõ.

Hiện giờ mẫu phi bởi vậy mà chết, cũng là chuyện trong dự đoán.

Hắn chỉ có chút mờ mịt.

Vì sao, sao mẫu phi cứ muốn đi cầu mấy thứ không phải của mình?

Vì vậy, thậm chí không tiếc hi sinh cả mạng của mình?

Hắn không hiểu.

Tam hoàng tử suy tư một lát, thở dài, nhìn về phía đệ đệ ruột của mình.

So với hắn, đệ đệ còn nhỏ, hắn vốn còn cần mẫu phi quan tâm, vốn mẫu phi cũng vẫn luôn yêu thương hắn, chuyện này đối đệ đệ mà nói, quả thật là một đả kích rất lớn.

Nhưng là, hắn chỉ có thể học kiên cường đứng lên.

“Tứ đệ, đệ phải nhớ, sau này ở trước mặt người khác ngàn vạn lần đừng nhắc đến mẫu phi.” Hắn dặn dò, hắn biết phụ hoàng bệnh nặng, cũng té xỉu, hai cây lớn dựa vào đều đã không có, từ nay về sau, có lẽ bọn họ sẽ trôi qua rất gian nan.

https://thuviensach.vn

Tứ hoàng tử nức nở nói: “Vì sao không thể nhắc đến mẫu phi?”

“Nhắc đến, chúng ta sẽ bị đuổi đi, sau đó cũng không có cơm ăn, sẽ bị đói chết.” Tam hoàng tử không biết giải thích với đệ đệ thế nào, đệ đệ tuy thông minh, nhưng đến cùng vẫn hiểu quá ít về sự đời, “Tứ đệ, ngươi không muốn không có cơm ăn, mùa đông sẽ bị lạnh chết đấy chứ?”

Tứ hoàng tử giật mình, vội vàng lắc đầu.

Tam hoàng tử nói: “Vậy thì nghe ca ca, không cần nhắc đến chuyện mẫu phi qua đời, ngươi chỉ cần nhớ mẫu phi trong lòng là được rồi.”

Tứ hoàng tử vẫn không quá hiểu rõ, nhưng vẫn gật gật đầu.

Tam hoàng tử ôm hắn chặt hơn.

Về sau, hai người bọn họ phải sống nương tựa lẫn nhau rồi.

Thái tử được truyền, rất nhanh liền đến Thọ Khang cung.

Hoàng thái hậu nói: “Bắt đầu từ sáng mai Cảnh quốc liền giao cho ngươi rồi.”

Vào một khắc Hồ quý phi chết, Thái tử cũng đã dự liệu được tâm tư Hoàng thái hậu.

Tổ mẫu này của hắn đã làm quyết định.

Hiện giờ, là lúc hắn bước ra bước đầu tiên!

Hắn không có dối trá từ chối, chỉ nói: “Chỗ Hạc Khánh hầu, chỉ sợ sẽ hỗn loạn.”

Hoàng thái hậu vươn tay xoa xoa mi tâm: “Ngươi đi xử trí đi.”

https://thuviensach.vn

“Vâng.” Thái tử cũng nhìn ra bà mệt mỏi, Hoàng thái hậu làm ra quyết định này không phải dễ dàng như vậy, đây dù sao cũng là nhi tử ruột của bà, “Vậy tôn nhi sẽ không quấy rầy Hoàng tổ mẫu, ngài hãy nghỉ ngơi đi ạ.”

Hoàng thái hậu khoát tay.

Thái tử lui ra ngoài.

Hắn vừa về đến chính điện liền gọi Trần Việt, Hà Khả Tu, Dư Thạch đến: “Có thể phái người tróc nã Hạc Khánh hầu, Hồ thị trừ nữ quyến ra, bắt giữ hết.” Hắn ngừng một chút, viết xuống thủ lệnh đưa Dư Thạch, “Dư thống lĩnh, ngươi tạm nhậm chức Chỉ huy sứ năm quân binh mã tư, tiếp nhận Hạc Khánh hầu.”

Đây là kêu Dư Thạch quét sạch thế lực của Hạc Khánh hầu trong năm quân binh mã tư.

Ba người tuân lệnh, lập tức lãnh binh xuất phát.

Hạc Khánh hầu vẫn luôn ở nhà chờ tin tức của nữ nhi, kết quả vừa mới biết được tin dữ, tùy theo đó mà đến là cấm quân và cẩm y vệ, thậm chí ông ta chưa kịp phản ứng đã bị bắt.

Hồ thị nam nhi toàn bộ bị bắt.

Mà Hoàng thượng vẫn đang hôn mê, cái gì cũng không biết, do Hồ quý phi bị ban chết nên mất khả năng hậu táng, bộ tộc Hồ thị bị thanh lí sachj sẽ. Có điều Hoàng thái hậu niệm tình Hồ quý phi sinh cho Hoàng thượng hai đứa con trai, cuối cùng an táng ở phụ cận Hoàng lăng.

Thái tử phi nghe nói, vuốt bụng cười, nàng ta chờ một ngày này đã rất lâu.

Lão bất tử, sớm nên có hôm nay!

https://thuviensach.vn

Hiện giờ Hồ quý phi đã chết, hai đứa con trai của bà ta rốt cuộc không thành được Thái tử nữa!

Thái tử phi khẩu vị mở rộng, liên tục gọi hai mươi mấy dạng đồ ăn.

Lý ma ma cũng cao hứng, âm thầm nghĩ, lần này Hoàng thượng ngã bệnh, sau này khẳng định đừng mong khỏe hẳn. Dù có khỏe hẳn, chỉ sợ cũng chỉ có thể làm Thái thượng hoàng, Thái tử làm Hoàng đế là chuyện đã định.

Thái tử phi cười nói: “Ma ma, mau mời Điện hạ tới.”

Lý ma ma liền sai người đi chính điện.

Nghe nói là ý của Thái tử phi, Thái tử tuy bận nhưng vẫn bớt chút thời gian đi ăn cơm.

Thái tử phi có chút ân cần.

Thái tử nói: “A Yên, nàng vẫn nên quan tâm bản thân thì hơn.”

“Thiếp thân không sao, hôm qua Chu thái y mới đến xem, nói thai nhi rất khỏe mạnh.” Thái tử phi ý cười nhẹ nhàng, “Thiếp thân là sợ Điện hạ mệt mỏi, sáng mai không phải là muốn giám quốc hay sao?”

Thái tử cười cười, nói: “Chỗ Hoàng tổ mẫu, nàng rảnh rỗi cũng nên đi xem.”

Thái tử phi gật gật đầu.

Đợi Thái tử đi rồi, Thái tử phi nói: “Nhìn Hoàng tổ mẫu cái gì chứ, ta giờ làm sao có thể ra ngoài, vạn nhất xảy ra chuyện gì, đứa nhỏ này sẽ không bảo đảm. [đúng thể loại qua sông đoạn kiều.]

https://thuviensach.vn

Nàng ta hiện giờ chân không rời nhà, tuy rằng Chu thái y dặn dò muốn đi lại nhiều chút, nhưng nàng ta cũng chỉ đi trong phòng.

Lý ma ma nói: “Nương nương, Thọ Khang cung cũng không tính xa, lại nói, còn có xe liễn mà.”

Thái tử phi lắc đầu: “Vẫn là chờ con sinh ra rồi tính, Hoàng tổ mẫu cũng không phải không biết ta có thai, nào sẽ để ý mấy chuyện này. Lần nào đến cũng bảo ta dưỡng thai cho tốt mà.”

Lý ma ma biết nàng ta sợ không giữ được đứa nhỏ, chuyện lần trước là một đả kích quá lớn đối Thái tử phi, cho nên lần này nàng cẩn thận có chút quá.

Nhưng Lý ma ma cũng không khuyên, biết khuyên không được.

Lại nói Hoàng thượng hôn mê hai ngày, cuối cùng cũng tỉnh lại, có điều người rất mơ hồ, vừa tỉnh liền nói muốn gặp Hồ quý phi, mấy hoàng môn bị ép buộc muốn điên.

Sau này hoàng đế phát hiện hoàng môn không phải người mình hay dùng, tì khí nổi lên, bắt được cái gì liền ném cái đó, cơm cũng không ăn. Một lát muốn Hồ quý phi, một lát muốn Hoàng Ứng Túc, lát sau lại muốn vẽ tranh.

Càn Thanh cung bị huyên loạn thất bát tao.

Chu thái y hồi bẩm Hoàng thái hậu: “Sợ là bị điên rồi.”

Hoàng thái hậu nói: “Trị không hết?”

Chu thái y lắc đầu: “Bình thường cũng không dễ trị, hơn nữa thân thể hoàng thượng lại không tốt, mắc bệnh tâm thần, càng thêm vô pháp dưỡng bệnh, một khắc cũng không yên tĩnh được, chỉ sợ....”

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu im lặng.

Qua một lát, nói: “Thôi, ngươi tận lức là được.”

Chu thái y lên tiếng cáo từ.

Hai ngày sau, Hoàng thái hậu triệu kiến Lễ bộ Tả thị lang Tần đại nhân, lệnh hắn tự mình đến Hoàng lăng ở Thọ Sơn thị sát công trình lăng tẩm. Tần đại nhân trong lòng lộp bộp, xem ra bệnh này của Hoàng thượng không tốt lên được.

Hắn phải mau đi mới được.

Ngày Hoàng đế các thời đại đăng cơ, rất nhanh sẽ định ra lăng mộ tương lai bản thân muốn mai táng, mà Cảnh quốc từ khi khai quốc đến nay, đã có hai vị Hoàng đế chôn dưới chân núi Thọ Sơn, hiện giờ lại muốn nhiều thêm một vị rồi.

Công trình lăng tẩm thật ra sớm đã xong, nói là thị sát, thật ra là đã lâu năm, một lần nữa quét dọn lại, làm nó rực rỡ lên.

Tần đại nhân ở đó hơn nửa tháng mới hồi cung.

Trong nửa tháng này, văn võ bá quan cũng dần hiểu rõ tình thế, lần này đội ngũ sẽ không sai nữa, hiện giờ Hoàng thượng bệnh nặng, Thái tử lên làm Hoàng đế là chuyện chắc như đinh đóng cột, người nào không cần đầu còn nhớ Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử chứ.

Nhưng là những người trước kia liên tục vỗ mông Hoàng thượng, cũng từng tán thành đổi Thái tử, sợ đến mức trái tim hoảng loạn, có chút nhát gan trực tiếp từ quan.

Thái tử một lần nữa cầm quyền, không dám lơi lỏng, cứ như vậy bận rộn một đoạn thời gian mới phát hiện đã lâu không gặp Phùng Liên Dung, ngày

https://thuviensach.vn

hôm đó hạ triều hắn liền hỏi Nghiêm Chính.

“Không viết thư qua?”

Nghiêm Chính lắc đầu: “Không có.”

Thái tử hơi chút thất vọng, nghĩ rằng nàng có chút kỳ quái, này đều đã bao lâu, cũng không nhớ thương hắn? Thế nào cũng phải truyền người qua nói gì chứ? Hắn nhớ được từng nói với nàng, muốn gặp hắn, tùy thời phái người nói với mấy tiểu hoàng môn một tiếng là được.

Thái tử dậm chân, xoay người đi về phía Giáng Vân các.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Cầu Thị Tẩm

Editor: Linh

Kết quả từ rất xa đã nghe thấy tiếng cười của Phùng Liên Dung.

Rất vui vẻ nhỉ!

Thái tử đột nhiên có chút căm tức, sải bước đi vào trong, cung nhân muốn thông báo cũng không nhanh bằng bước đi của hắn.

“Cười gì vậy?”

Thái tử vừa vào, giọng nói lạnh lùng vang lên trong phòng.

Phùng Liên Dung quay đầu liền thấy Thái tử đứng ở cửa, gương mặt tuấn tú âm u giống như trời sắp đổ mưa, nàng vội xỏ hài vào xuống giường.

“Sao tự dưng Điện hạ lại đến đây?” Nàng vấn an.

Thái tử nhíu mày: “Ta không thể đến?”

Hình như tâm trạng rất không tốt.

Cung nhân trong phòng đều yên lặng lui lại mấy bước.

Phùng Liên Dung cũng có chút khó hiểu, nghĩ rằng có phải Thái tử gặp được chuyện gì phiền lòng hay không. Dù sao hiện giờ đang rối thành một nùi, hắn không phải thân phận Hoàng đế lại phải xử lý chính vụ, bệnh của Hoàng thượng cũng không biết thế nào.

https://thuviensach.vn

Nàng xoay người ôm Triệu Thừa Diễn qua, cười nói: “Điện hạ, hai ngày trước con biết gọi nương rồi! Ta đang dạy hắn gọi phụ thân đấy, kết quả hắn nói không rõ, luôn nói thành được, được, buồn cười cực kỳ. Giờ hắn không có việc gì liền nói được, được, được, nói lại chậm. Vừa rồi tự cầm gương lên soi, còn nói được được nữa.”

Khóe miệng Thái tử giật giật, đang muốn nói chuyện liền thấy Triệu Thừa Diễn chu cái miệng nhỏ: “Được,.....”

Thái tử nhịn không được, phụt tiếng nở nụ cười.

“Đây là nói cái gì vậy hả.” Hắn vươn tay ôm Triệu Thừa Diễn qua, bóp bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, “Lại béo lên, xem này thịt cũng nhiều hơn, giống con heo nhỏ ấy.”

Triệu Thừa Diễn nghe vậy cười khanh khách, hai con mắt nhìn chằm chằm Thái tử.

“Con đây là đang nhận thức ngài đấy.” Phùng Liên Dung nói, “Đây là phụ thân nè, Tiểu Dương, phụ thân bận quá nên không rảnh qua đây, con nhìn kỹ phụ thân nhé, lần sau sẽ biết rồi.”

Triệu Thừa Diễn nghiêng đầu: “Được,.....”

Thoạt nhìn vụng về nhưng là tiểu hài tử hồn nhiên, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu.

Thái tử cười rạp người.

Hắn kho khan một tiếng, lại đứng thẳng người, liếc mắt nhìn Phùng Liên Dung, “Đều tại nàng, lúc ta còn nhỏ đã sớm gọi cha nương, con khẳng định giống nàng.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung thầm nghĩ, ngài cứ ba hoa đi, Hoàng thái hậu và Hoàng hậu đều nói ngài là con sâu hay khóc đấy!

Nhưng là nàng không thể không cho Thái tử mặt mũi a.

“Đều là do thiếp thân không tốt.” Phùng Liên Dung bồi tội nói,”Thiếp thân nhất định sẽ dạy con thật tốt, lần tới Điện hạ đến đây con khẳng định sẽ gọi phụ thân.”

Thái tử nhìn Triệu Thừa Diễn thêm một cái rồi đưa bé cho Phùng Liên Dung ôm.

Phùng Liên Dung nhận lấy con, nhẹ vỗ sau lưng Triệu Thừa Diễn, vừa vỗ vừa dỗ dành nói: “Nên ngủ rồi, lát nữa dậy rồi chơi, nương và con cùng nhau ngủ nhé.”

Thái tử lại âm mặt: “Nàng muốn đi ngủ? Ngày nào nàng cũng ngủ với nó?”

Phùng Liên Dung suy nghĩ một chút: “Điện hạ ở đây thiếp thân sẽ không đi, kêu bà vú ở cùng là được.”

Thái tử trầm giọng: “Con là nam nhi, cứ ngủ với nương còn ra thể thống gì? Sau này làm sao có thể đảm đương nghiệp lớn? Ta đã sớm nói, từ mẫu nhiều bại nhi!”

Phùng Liên Dung nhíu mày: “Nhưng con còn nhỏ mà, cái gì mà nam nhi chứ, con mới có hơn 6 tháng!”

“Vậy cũng không được.” Thái tử nói, “Sau này nàng ít quan tâm thôi, dạy là việc của dạy, cái khác thì bảo bọn họ làm, bằng không cần bà vú làm gì.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung nói: “Dù sao thiếp thân cũng nhàn rỗi mà.” Nàng nâng mặt lên cho Thái tử nhìn, “Ta bế đứa nhỏ gầy đi này, không khác trước kia nhiều lắm, nếu cái gì cũng không làm, sẽ béo.”

Giờ đúng là tháng tám, thời tiết ôn hòa, nàng mặc một bộ váy áo màu đỏ quả hạnh thêu hoa sen, váy là màu xanh nhạt thêu kim tuyến, tóc bới kiểu tùy vân kế, trang điểm đơn giản, nhưng có một loại khí chất nhàn nhã lười biếng nói không nên lời.

Thái tử nhìn một cái, thản nhiên nói: “Ta tìm cho nàng chút chuyện để làm.”

“Chuyện gì?” Phùng Liên Dung trợn tròn mắt.

Thái tử quay đầu phân phó: “Ôm đứa nhỏ đi ra ngoài.”

Chung ma ma vội gọi Du thị qua.

Chỉ trong thời gian chớp nhoáng trong phòng đã trống rỗng.

Phùng Liên Dung trong lòng giật thót, không phải là hắn muốn ở đây...

Nàng không tự chủ được lùi một bước.

Thái tử tiến lên một bước.

Nàng lại lui một bước.

Một đường lùi đến trước bàn sách, nhưng là hết đường để lui rồi.

Phùng Liên Dung dựa lưng vào bàn, gương mặt dần nóng lên, kiều diễm như ráng hồng chiều hoàng hôn.

Thái tử nâng cằm nàng, hỏi: “Sợ cái gì mà lại lùi đến chỗ này?”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung ngượng ngùng nói: “Điện hạ, không thể ở đây.... Chưa từng có.....”

“Có gì?” Thái tử nhìn nàng.

Ánh chiều tà từ cửa sổ tiến vào, như là mạ một lớp ánh sáng sáng lạn lên người hắn, mặt hắn có chút mơ hồ lại khiến trái tim Phùng Liên Dung đập càng thêm nhanh.

Nàng không nói được ra miệng.

Hắn rút hết mọi người không phải là ý này sao, nhưng là ban ngày ban mặt ở nơi quý nhân ở hình như không được thích hợp lắm, có điều nàng cũng không đẩy hắn ra.

Thái tử thấy nàng do dự, vươn tay nắm eo nàng, áp nàng xuống bàn sách.

Phùng Liên Dung nửa người trên nằm, vẻ mặt cả kinh trắng bệch.

Không chỉ ở trong phòng, còn muốn ở trên bàn sao?

Nàng trừng to con mắt ngập nước, trái tim đập thình thịch.

Thái tử chống một tay lên bàn, cúi đầu nhìn nàng, lát sau mới hỏi: “Sao nàng lại không viết thư cho ta nữa?”

Phùng Liên Dung: .....

“Sợ sẽ quấy rầy Điện hạ.” Nàng cũng muốn viết, nhưng trong cung xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng nào dám làm Thái tử phân tâm, đành phải trông tốt đứa nhỏ là được.

Thái tử cười lạnh một tiếng.

https://thuviensach.vn

Trước kia mới bao lâu không gặp, vừa là viết thư, vừa là ngâm rượu, giờ chỉ biết đến con, không hiểu sao hắn cảm thấy rất không vui.

Tuy rằng nàng làm mẫu thân, một lòng vì đứa nhỏ cũng rất tốt.

Thái tử áp mạnh xuống, mạnh mẽ hôn nàng.

Phùng Liên Dung cảm thấy miệng mình bị rách.

Thái tử lại cúi đầu chuyển qua ngực nàng chà đạp một hồi.

Phùng Liên Dung nghĩ, may mà ngực không có sữa, bằng không chảy ra có bao nhiêu khó coi đây.

Cuối cùng Thái tử cũng dừng lại.

“Chờ sau này lại thu thập nàng.” Hắn đứng thẳng người lên, tóc đen hai bên buông xuống, quét qua mặt Phùng Liên Dung, Phùng Liên Dung chỉ cảm thấy cả người đều ngứa.

Giờ thì tốt rồi?

Phùng Liên Dung nghĩ, không phải là muốn ở trong phòng, muốn ở trên bàn à?

Sao lại là sau này mới thu thập?

Phùng Liên Dung nghĩ đến đây, vừa sốt ruột liền kẹp chặt lấy Thái tử.

Thái tử ngẩn ra.

Hai cái chân nhỏ dài này của nàng không khỏi khiến hắn nghĩ đến chỗ khác, nơi nào đó của Thái tử vốn rất không an phận, lập tức trầm giọng nói: “Buông ra, ta còn muốn đi Xuân Huy các nữa.” Buổi chiều hắn tính triệu kiến vài vị đại thần, thương lượng chút chuyện.

https://thuviensach.vn

Lúc này đến Giáng Vân các thật ra cũng không phải ý muốn ban đầu.

Phùng Liên Dung mặt đỏ bừng, dẩu môi nói: “Vậy Điện hạ đến làm gì? Chơi chắc.”

Thái tử cười lạnh.

Hắn chỉnh lại quần áo, xoay người liền đi ra ngoài.

Phùng Liên Dung tức giận đến hận không thể đập bàn.

Ngoài phòng mấy cung nhân cũng khó hiểu, chỉ một lát Thái tử liền đi ra, hóa ra không phải là ý kia.

Chung ma ma còn đang lo lắng lần này Phùng Liên Dung thị tẩm ở Giáng Vân các truyền đến lỗ tai Thái tử phi chỉ sợ sẽ bị ghen ghét, dù sao cũng không hợp lí.

Nếu là Hoàng thượng phi tần cũng thôi, phi tần vị phần cao nhất có thể có được vinh hạnh đặc biệt này.

Nhưng chủ tử nhà mình chỉ là quý nhân thôi.

“Vừa rồi Điện hạ nói gì với chủ tử vậy?” Chung ma ma đến dò xét, bà cảm thấy chắc là nói chuyện riêng, hoặc là Thái tử muốn dặn Phùng Liên Dung chuyện gì đó.

Phùng Liên Dung cũng không dám nói ra.

Rõ ràng là tư thế muốn nàng thị tẩm, kết quả chọc ghẹo nàng xong liền bước đi.

Chưa thấy qua khiến người ta chán ghét như vậy!

https://thuviensach.vn

Nàng cả buổi trưa tâm trạng đều không tốt, sau đó nghĩ nghĩ, lấy bút ra viết cho Thái tử một phong thư.

Thái tử hết bận, dùng xong bữa tối, Hoàng Ích Tam kích động cầm thư đi lại.

“Phùng quý nhân viết.”

Thái tử mím mím môi, mở thư ra, chỉ thấy bên trên viết một dòng chữ: “Điện hạ, thiếp thân cầu thị tẩm.”

May mắn Thái tử không uống trà, bằng không khẳng định sẽ phun ra.

Hắn cẩn thận nhìn chữ viết, đúng là chữ của Phùng Liên Dung.

Dạo này nàng thường xuyên luyện chữ, trình độ lên cao hơn chút, đẹp mắt hơn trước đây.

Có điều sao lại không dè dặt vậy chứ?

Lần đầu tiên hắn nghe nói cầu thị tẩm.

Nhưng là Thái tử không quan tâm, gập thư lại nhét vào trong tay áo.

Hoàng Ích Tam nói: “Điện hạ?”

Thái tử: “Ngươi lấy tấu chương còn lại qua đây.”

Tình huống hiện giờ của Hoàng thượng căn bản là không có khả năng phê duyệt tấu chương. Cảnh quốc hiện nay đúng như lời Hoàng thái hậu nói, quả thật dừng ở trên người hắn.

Hoàng Ích Tam đi lấy tấu chương.

Thái tử thấy hắn đi rồi, lại lấy thư ra xem một lần, càng xem càng buồn cười.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng hôm nay hắn cũng muốn nàng thị tẩm, bởi vì chuyện chọc ghẹo người khác này không dễ làm, cái này gọi là dẫn lửa thiêu thân. Có điều bây giờ hắn rất muốn nhìn xem Phùng Liên Dung còn có thể làm gì.

Hắn vùi đầu phê duyệt tấu chương.

Phùng Liên Dung thì ở Giáng Vân các chờ đợi, kết quả không ai đến.

Xem ra phong thư này viết uổng rồi.

Phùng Liên Dung lại có chút nghĩ mà sợ, chẳng lẽ mình trực tiếp quá rồi?

Nhưng nàng nghĩ đến nghĩ lui, cảm thấy Thái tử là vì tức giận nàng không viết thư cho hắn nên mới như vậy, hơn nữa nàng thật sự muốn thị tẩm cho nên mới viết phong thư gửi qua.

Sao lại không có hiệu quả nhỉ?

Chẳng lẽ mình hiểu sai ý rồi?

Chung ma ma nói: “Chủ tử à, rốt cuộc là ngài viết gì cho Điện hạ vậy?”

Bình thường viết gì đó, cho dù Thái tử viết ít một chút nhưng cũng sẽ hồi âm. Lần này thế nhưng lại hoàn toàn không có phản ứng.

Hơn nữa, khi chủ tử viết phong thư này còn không cho các bà xem.

Chung ma ma cũng lo lắng.

Phùng Liên Dung đỏ mặt: “Không viết cái gì, có thể viết cái gì chứ, chỉ ân cần hỏi thăm Điện hạ có mệt hay không thôi.” Nàng đứng dậy ôm lấy Triệu Thừa Diễn.

https://thuviensach.vn

Lần này nàng lớn mật một lần, về sau không dám lớn mật như vậy nữa đâu.

Rõ ràng Thái tử không thích.

Nhưng là nàng đâu biết, Thái tử đang chờ nàng ra hậu chiêu đây.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Băng Hà

Editor: Linh.

Liên tục mấy ngày Phùng Liên Dung đều không có động tĩnh, Thái tử mỗi lần bận hết quốc sự, ban đêm khi nằm trên giường đều nghĩ đến lá thư nàng viết.

Hóa ra lá gan cũng chỉ lớn có như vậy.

Cũng không dám làm thêm chút gì khác.

Thái tử cảm thấy cứ tiếp tục như vậy thì không được, ngọn lửa chất chồng nhiều ngày rơi xuống liền đầu hàng, quyết định thật nhanh phái người đi đón nàng.

Phùng Liên Dung vốn còn đang hối hận, cảm thấy chính mình viết thư không tốt, Thái tử không thích, kết quả Thái tử lại gọi nàng thị tẩm.

Phùng Liên Dung cao hứng phấn chấn trang điểm rồi đi chính điện.

Thái tử nhìn thấy bộ dáng vui mừng đó nàng, lần này thật sự áp lên bàn làm một hồi.

Lưng Phùng Liên Dung bị in mấy vết, đau đến nước mắt lưng tròng.

Thái tử kêu nàng nằm sấp xuống, sai người mang thuốc mỡ tiêu sưng đến, lấy một ít chậm rãi thoa cho nàng.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung mắt nhắm hờ, bỗng nhiên cảm thấy thật thoải mái.

Đời này thật sự không sống uổng, Thái tử tự tay bôi thuốc mỡ cho nàng này.

Nàng ngây ngốc cười rộ lên.

Thái tử khóe miệng giật giật: “Không đau à, còn cười.”

“Không đau, thuốc mỡ này rất mát, giống như dưa hấu mùa hè vậy.” Nàng lật người lại, ôm lấy cánh tay Thái tử, nhìn gương mặt tuấn mỹ của hắn, càng nhìn càng cảm thấy không thể tin được.

Ban đầu nàng cho rằng Thái tử rất khó tiếp cận, hiện giờ đã ở chung hơn một năm nàng cảm thấy không phải vậy. Có đôi khi ngài rất thân thiết, có điều không biết sau khi lên làm Hoàng đế rồi, ngài có còn như vậy hay không.

Năm đó khi Thái tử lên làm Hoáng đế nàng đã không có lại thị tẩm, có đôi khi Hoàng hậu tổ chức thịnh yến, nàng nhìn thấy mặt đều thấy uy áp trên người ngài rất nặng, chỉ ở trước mặt vị phi tử đó, ngài mới có thể lộ ra mấy phần ôn nhu.

Phùng Liên Dung nghĩ vậy, trái tim không hiểu đau xót.

Thấy nàng bộ dáng đang du ngoạn thần tiên, Thái tử bóp mặt nàng hỏi: “Nàng đang ngẩn người cái gì vậy? Thực coi ta là cung nhân, nhìn nàng hưởng thụ.”

Thái tử chợt phát hiện bản thân giống như đang hầu hạ nàng, nhăn mày, ném thuốc mỡ đi, lấy khăn lau tay.

Phùng Liên Dung lấy lại tinh thần, cười hì hì hỏi: “Điện hạ, bức thư lần trước thần thiếp viết, có phải Điện hạ... Không thích hay không?” Có thì

https://thuviensach.vn

nên sửa không thì phải nỗ lực thêm, nếu ngài thật sự không thích, lần tới nàng sẽ không bao giờ viết như vậy nữa.

Thái tử: .....

Không thích hắn còn muốn nàng thị tẩm làm gì?

Có điều hắn nghĩ lại, nếu đổi lại những người khác, chỉ sợ sớm đã bị hắn coi là đãng phụ rồi.

Thái tử thở dài trong lòng.

Thấy hắn vẻ mặt kỳ quái, Phùng Liên Dung thấp giọng hỏi: “Là thiếp thân vô lễ, không có phụ đức.”

Thái tử nghe xong nhịn không được cười.

Còn phụ đức cơ đấy, hắn cảm giác chẳng sợ nàng đã sinh con cũng vẫn giống như đứa nhỏ, hoàn toàn không có liên hệ gì với phụ nhân.

“Thôi.” Thái tử rộng lượng sờ sờ đầu nàng, nói với nàng một chuyện: “Ca ca nàng thi được Tiến sĩ, nàng có biết không? Hiện giờ làm quan ở Hộ bộ.”

Chuyện này là chuyện tốt, có điều Phùng Liên Dung thân ở trong cung, sợ là vẫn luôn không biết.

Trên thực tế một đời trước nàng cũng không biết, mãi cho đến năm ấy Thái tử đăng cơ, cho phép phi tần như các nàng mừng năm mới thư từ qua lại với người nhà, nàng mới biết được.

Nhưng một đời này, ca ca thi đỗ, Phùng Liên Dung vẫn rất cao hứng, nghĩ rằng ca ca quả nhiên chính là ca ca, mặc kệ khi nào đều rất lợi hại, còn có thể làm quan nữa.

https://thuviensach.vn

Nàng cười nói: “Cám ơn Điện hạ nói cho thiếp thân, ca ca ở nhà đều vẫn luôn chăm chỉ, đây cũng là huynh ấy nên.”

Thái tử cười cười: “Chăm chỉ chưa hẳn đã có hồi báo, ca ca nàng xem như là người thông minh.”

Từ sau khi hắn chưởng quản quyền to, đối các nha môn quan viên đều có trông đợi, quay lại nhìn quan viên ở Hộ bộ, nhìn thấy tên Phùng Mạnh An, lần trước chuyện thư nhà hắn từ miệng Nghiêm Chính viết được đại khái tình huống của Phùng gia liền đoán đó là ca ca của Phùng Liên Dung.

Sau này điều tra quả nhiên đúng.

Hắn đúng lúc nhớ tới liền nói tin tức tốt này cho Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung đắc ý nói: “Cả nhà chúng ta đều rất thông minh, phụ thân hai mươi tuổi đã thi đỗ Tiến sĩ, nương ta cái gì cũng biết làm, nấu cơm, còn có thể ủ rượu. Khi đó phụ thân ở bên ngoài làm Tri huyện, nương một mình mang ta và ca ca....”

Thái tử nghiêm túc nghe, lúc này nói: “Chỉ nàng ngốc nhất.”

Phùng Liên Dung đột nhiên bị hắn ngắt lời, lập tức bị sặc nước miếng, ho nửa ngày.

Thái tử vừa vỗ lưng cho nàng, vừa cười.

Phùng Liên Dung thầm nghĩ thật sự là trứng thối, thấy nàng ho thành như vậy còn cười.

Đang lúc hai người đùa vui, Nghiêm Chính đột nhiên từ ngoài vào, dùng thanh âm run lẩy bẩy nói: “Điện hạ, Điện hạ, Hoàng thượng... Thái hậu nương nương mời Điện hạ qua Càn Thanh cung.”

Thái tử mạnh mẽ ngồi dậy.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung ngẩn người.

Hoàng thượng muốn băng hà sao?

Sớm hơn trước kia nửa năm lận!

Thái tử nói: “Nàng về trước đi.”

Hắn không rảnh nói gì với nàng, vội vã mặc xong quần áo bước ra ngoài.

Trong Càn Thanh cung, đèn đuốc sáng trưng, sáng như ban ngày.

Trái tim Thái tử lập tức nặng nề, hắn đi vào trong điện, chỉ thấy Hoàng thái hậu đang ngồi ở đầu giường, Hoàng đế hơi hơi nhắm mắt lại, khóe miệng lộ ra bọt mép, hai tiểu hoàng môn không ngừng lau cho ông.

Chu thái y quỳ trên mặt đất.

“Hoàng tổ mẫu, phụ hoàng ngài....” Giọng thái tử không tự chủ được bắt đầu nghẹn ngào.

Tuy rằng phụ hoàng không thích hắn, nhưng hắn vĩnh viễn đều là con của người.

Người chết như đèn tắt.

Cho dù đó là người phụ thân không thương hắn, sau này hắn muốn gặp mặt một lần cũng vĩnh viễn không có khả năng, nội tâm hắn sinh ra thật sâu bi thương.

Đó là nỗi đau tận tâm can.

Hoàng thái hậu rủ lông mi, thanh âm bi thiết nói: “Đây là lần gặp mặt cuối cùng, không nghĩ tới hắn đột nhiên bệnh nặng như vậy, ta vốn chỉ...”

https://thuviensach.vn

Bà vươn tay nắm tay Hoàng đế, nước mắt rơi xuống.

Thái tử cũng rơi nước mắt.

Hoàng hậu và Thái tử phi lúc này cũng đã tới.

Phía sau Hoàng hậu còn có Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử, còn có Tam công chúa.

Không đến một lát, Dương đại nhân, Trương đại nhân, Tần đại nhân và mấy vị đại thần đều có mặt, quỳ trên đất.

Rất nhanh, tiếng khóc càng lúc càng lớn.

Hoàng hậu đứng xa xa, nhìn người nam nhân sắp chết kia, trong lòng bà không buồn cũng không vui, ân oán bao nhiêu năm rốt cuộc tiêu tán.

Giờ khắc này, bà cũng hiểu rõ, bà đã sớm không còn yêu người này.

Hắn rời đi, bà thế mà lại cảm thấy thoải mái.

Đúng vậy a, để hắn đi làm bạn với Hồ quý phi đi thôi.

Hoàng hậu nghĩ, cũng chỉ là hai người đáng thương.

Bà ngắm nhìn bốn phía, chỉ là ở trên đời này, ai lại không đáng thương?

Hoàng hậu mặt như băng tuyết.

Thái tử phi vỗ về bụng, chỉ cảm thấy không kiên nhẫn.

Nàng ta không muốn chảy nước mắt vì công công này chút nào, ông ta là một hôn quân, có thể làm cái gì, chỉ biết vì một sủng phi mà không phân biệt được thị phi, nàng ta hận thấu Hoàng đế.

Thái tử phi cắn chặt răng, cầm lấy khăn giả vờ lau nước mắt.

https://thuviensach.vn

Thật không biết phải đứng bao lâu nữa.

Con của nương a, ở trong bụng nhất định phải khỏe mạnh, đừng vì đồ khốn này mà có gì sơ suất nhé! _ _!!!

Lúc này, Hoàng thái hậu mở miệng: “Mời chư vị đại nhân nghe rõ, Trịnh Tùy ngươi mau tuyên đọc di chiếu đi.”

Trịnh Tùy là chấp bút thái giám mới nhậm chức, lúc này thanh thanh cổ họng, mở ra một quyển chiếu chỉ màu vàng, hô: “Mời Hoàng Thái tử Triệu Hữu Đường tiếp chỉ!”

Thái tử từ ngự tháp bên cạnh đứng lên, đối mặt Hoàng đế lại quỳ xuống.

Trịnh Tùy không nhanh không chậm đọc: “Di chiếu cho Hoàng thái tử. Trẫm khó chịu, Thái tử kế trẫm đăng cơ. Phải theo các vị trọng thần phụ đạo, tiến học tu đức, dụng hiền sử năng, không thể lười biếng phóng túng, giữ vững đế nghiệp.”

Trịnh Tùy đọc xong, đưa quyển trục đến tay Thái tử, Thái tử tiếp được dập đầu, đứng lên lại trở về đứng bên người Hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu lại bảo Trịnh Tùy đọc di chiếu viết cho mấy vị trọng thần.

Những di chiếu này đều là lần đầu tiên khi Hoàng đế bị bệnh Hoàng thái hậu dặn ông viết ra, sau này vẫn luôn đặt ở bên người Hoàng thái hậu. Viết cho trọng thần đơn giản chính là bảo bọn họ phụ tá Tân đế trẻ tuổi, củng cố hoàng đồ.

Mấy vị trọng thần nghe xong đều đồng ý.

Hoàng đế vẫn luôn giãy dụa hồi lâu, lúc này trong một mảnh tối đen thấy được một tia ánh sáng.

https://thuviensach.vn

Ánh sáng này càng lúc càng lớn, ông nhìn qua, Hồ quý phi đang chờ ngay đằng trước, nàng cười đẹp như hoa, Hoàng đế khẩn cấp chạy qua.

Mọi người chỉ thấy ông run rẩy mãnh liệt một trận, khóe miệng hơi lộ ra chút ý cười, nghiêng đầu, không lại có động tĩnh.

Chu thái y quỳ gối đi lên kiểm tra mạch, vẻ mặt đau thương nói: "Hoàng thượng, đã băng hà!"

Mọi người cùng kêu khóc thảm thiết.

Tiếng khóc bay đến tận ngoài cung.

Thành Thái mười một tháng chín năm ba chín, Văn Tông đế băng hà.

Cả nước tang trắng, trong Giáng Vân các cũng vậy.

Chung ma ma ngày nào cũng dặn dò cung nhân hoàng môn không được mặc đồ tiên diễm, dù là Triệu Thừa Diễn cũng chỉ một màu trắng.

Trong cung đã lâu không nghe thấy tiếng cười, Phùng Liên Dung cũng không dám đùa đứa nhỏ, chỉ là nhiều ngày nay đau lòng bà vú, ngày ngày cho đứa nhỏ bú sữa, vẫn không thể ăn đồ mặn.

Có điều chỗ nàng coi như tốt, chỗ Thái tử phi mới gian nan.

Hoàng thượng vừa băng hà, Thái tử không nói phải giữ đạo hiếu ba năm, nhưng nửa năm là phải. Nhưng Thái tử phi đang có thai, ngày nào không cần phải ăn chút đồ mặn, cố ý Hoàng thượng lại băng hà vào lúc này! Thái tử phi hận nghiến răng nghiến lợi, nhưng nàng ta cũng không thể để người bắt được nhược điểm, chỉ đành lén ăn chút ít.

May mắn Hoàng thái hậu hiểu được nỗi khổ của nàng ta, cho dù biết cũng mở một mắt nhắm một mắt cho qua, chính là phải đi tử cung khóc, không thể trộm lười.

https://thuviensach.vn

Văn võ bá quan liên tục bảy ngày đều phải quỳ tế ở cửa hội cực, đừng nói là con dâu như nàng ta. Thái tử phi cũng rất phiền chán, vốn nàng ta rất lo cho con trong bụng căn bản không xuất môn, lần này còn phải ngày ngày đi tử cung, hơn nữa nàng ta vốn chán ghét Hoàng đế, tâm trạng càng thêm không tốt.

Lý ma ma khổ tâm khuyên nàng ta nhẫn nại.

Thái tử phi cũng không còn cách nào khác, chỉ phải cắn răng chịu.

Thái tử ngày ngày đều đi tử cung, triều chính đại sự tạm thời giao cho mấy vị đại thần quản, nhưng mà ngày hôm đó Hoàng thái hậu đi qua thương lượng với hắn, nói giao toàn quyền cho đại thần không hợp lắm, sợ có biến cố. Bà hi vọng Thái tử có thể mời Hoài vương vào kinh, cùng Đại thần cùng nhau giải quyết quốc gia đại sự.

Hoàng thái hậu lại nói: “Tam thúc ngươi luôn là người một nhà, giờ đang trên đường đến đây, ai gia vốn hi vọng hắn có thể nhìn thấy Hoàng thượng một lần cuối cùng, kết quả....”

Hóa ra Hoàng thái hậu sớm đã có chủ trương, người cũng đã đến đây, còn muốn hắn phải bày ra thái độ gì?

Thái tử gật gật đầu nói: “Phụ hoàng và Tam thúc huynh đệ tình thâm, giờ không được gặp mặt một lần cuối cùng đúng là tiếc nuối,” hắn dừng một chút, ngoài dự đoán của mọi người nói, “Hoàng tổ mẫu, không bằng cũng mời Nhị hoàng thúc vào Kinh luôn. Nhị hoàng thúc ở Củng Xương phủ hơn mười năm, chưa bao giờ về Kinh, ngài vì Cảnh quốc vào sinh ra tử, lần này tới, Hoàng tổ mẫu cũng nên phong thưởng cho thúc ấy. Vừa vặn cùng Tam thúc chia sẻ chút sự vụ, như vậy Tôn nhi sẽ càng thêm yên tâm.”

Hoàng thái hậu nghe xong, giật mình.

https://thuviensach.vn

Nhớ ngày đó Tôn nhi này còn đưa ra chuyện tước phiên với bà, lần này thế nhưng chuyển biến Thái độ!

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Editor: Linh.

Liên tục mấy ngày Phùng Liên Dung đều không có động tĩnh, Thái tử mỗi lần bận hết quốc sự, ban đêm khi nằm trên giường đều nghĩ đến lá thư nàng viết.

Hóa ra lá gan cũng chỉ lớn có như vậy.

Cũng không dám làm thêm chút gì khác.

Thái tử cảm thấy cứ tiếp tục như vậy thì không được, ngọn lửa chất chồng nhiều ngày rơi xuống liền đầu hàng, quyết định thật nhanh phái người đi đón nàng.

Phùng Liên Dung vốn còn đang hối hận, cảm thấy chính mình viết thư không tốt, Thái tử không thích, kết quả Thái tử lại gọi nàng thị tẩm.

Phùng Liên Dung cao hứng phấn chấn trang điểm rồi đi chính điện.

Thái tử nhìn thấy bộ dáng vui mừng đó nàng, lần này thật sự áp lên bàn làm một hồi.

Lưng Phùng Liên Dung bị in mấy vết, đau đến nước mắt lưng tròng.

Thái tử kêu nàng nằm sấp xuống, sai người mang thuốc mỡ tiêu sưng đến, lấy một ít chậm rãi thoa cho nàng.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung mắt nhắm hờ, bỗng nhiên cảm thấy thật thoải mái.

Đời này thật sự không sống uổng, Thái tử tự tay bôi thuốc mỡ cho nàng này.

Nàng ngây ngốc cười rộ lên.

Thái tử khóe miệng giật giật: “Không đau à, còn cười.”

“Không đau, thuốc mỡ này rất mát, giống như dưa hấu mùa hè vậy.” Nàng lật người lại, ôm lấy cánh tay Thái tử, nhìn gương mặt tuấn mỹ của hắn, càng nhìn càng cảm thấy không thể tin được.

Ban đầu nàng cho rằng Thái tử rất khó tiếp cận, hiện giờ đã ở chung hơn một năm nàng cảm thấy không phải vậy. Có đôi khi ngài rất thân thiết, có điều không biết sau khi lên làm Hoàng đế rồi, ngài có còn như vậy hay không.

Năm đó khi Thái tử lên làm Hoáng đế nàng đã không có lại thị tẩm, có đôi khi Hoàng hậu tổ chức thịnh yến, nàng nhìn thấy mặt đều thấy uy áp trên người ngài rất nặng, chỉ ở trước mặt vị phi tử đó, ngài mới có thể lộ ra mấy phần ôn nhu.

Phùng Liên Dung nghĩ vậy, trái tim không hiểu đau xót.

Thấy nàng bộ dáng đang du ngoạn thần tiên, Thái tử bóp mặt nàng hỏi: “Nàng đang ngẩn người cái gì vậy? Thực coi ta là cung nhân, nhìn nàng hưởng thụ.”

Thái tử chợt phát hiện bản thân giống như đang hầu hạ nàng, nhăn mày, ném thuốc mỡ đi, lấy khăn lau tay.

Phùng Liên Dung lấy lại tinh thần, cười hì hì hỏi: “Điện hạ, bức thư lần trước thần thiếp viết, có phải Điện hạ... Không thích hay không?” Có thì

https://thuviensach.vn

nên sửa không thì phải nỗ lực thêm, nếu ngài thật sự không thích, lần tới nàng sẽ không bao giờ viết như vậy nữa.

Thái tử: .....

Không thích hắn còn muốn nàng thị tẩm làm gì?

Có điều hắn nghĩ lại, nếu đổi lại những người khác, chỉ sợ sớm đã bị hắn coi là đãng phụ rồi.

Thái tử thở dài trong lòng.

Thấy hắn vẻ mặt kỳ quái, Phùng Liên Dung thấp giọng hỏi: “Là thiếp thân vô lễ, không có phụ đức.”

Thái tử nghe xong nhịn không được cười.

Còn phụ đức cơ đấy, hắn cảm giác chẳng sợ nàng đã sinh con cũng vẫn giống như đứa nhỏ, hoàn toàn không có liên hệ gì với phụ nhân.

“Thôi.” Thái tử rộng lượng sờ sờ đầu nàng, nói với nàng một chuyện: “Ca ca nàng thi được Tiến sĩ, nàng có biết không? Hiện giờ làm quan ở Hộ bộ.”

Chuyện này là chuyện tốt, có điều Phùng Liên Dung thân ở trong cung, sợ là vẫn luôn không biết.

Trên thực tế một đời trước nàng cũng không biết, mãi cho đến năm ấy Thái tử đăng cơ, cho phép phi tần như các nàng mừng năm mới thư từ qua lại với người nhà, nàng mới biết được.

Nhưng một đời này, ca ca thi đỗ, Phùng Liên Dung vẫn rất cao hứng, nghĩ rằng ca ca quả nhiên chính là ca ca, mặc kệ khi nào đều rất lợi hại, còn có thể làm quan nữa.

https://thuviensach.vn

Nàng cười nói: “Cám ơn Điện hạ nói cho thiếp thân, ca ca ở nhà đều vẫn luôn chăm chỉ, đây cũng là huynh ấy nên.”

Thái tử cười cười: “Chăm chỉ chưa hẳn đã có hồi báo, ca ca nàng xem như là người thông minh.”

Từ sau khi hắn chưởng quản quyền to, đối các nha môn quan viên đều có trông đợi, quay lại nhìn quan viên ở Hộ bộ, nhìn thấy tên Phùng Mạnh An, lần trước chuyện thư nhà hắn từ miệng Nghiêm Chính viết được đại khái tình huống của Phùng gia liền đoán đó là ca ca của Phùng Liên Dung.

Sau này điều tra quả nhiên đúng.

Hắn đúng lúc nhớ tới liền nói tin tức tốt này cho Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung đắc ý nói: “Cả nhà chúng ta đều rất thông minh, phụ thân hai mươi tuổi đã thi đỗ Tiến sĩ, nương ta cái gì cũng biết làm, nấu cơm, còn có thể ủ rượu. Khi đó phụ thân ở bên ngoài làm Tri huyện, nương một mình mang ta và ca ca....”

Thái tử nghiêm túc nghe, lúc này nói: “Chỉ nàng ngốc nhất.”

Phùng Liên Dung đột nhiên bị hắn ngắt lời, lập tức bị sặc nước miếng, ho nửa ngày.

Thái tử vừa vỗ lưng cho nàng, vừa cười.

Phùng Liên Dung thầm nghĩ thật sự là trứng thối, thấy nàng ho thành như vậy còn cười.

Đang lúc hai người đùa vui, Nghiêm Chính đột nhiên từ ngoài vào, dùng thanh âm run lẩy bẩy nói: “Điện hạ, Điện hạ, Hoàng thượng... Thái hậu nương nương mời Điện hạ qua Càn Thanh cung.”

Thái tử mạnh mẽ ngồi dậy.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung ngẩn người.

Hoàng thượng muốn băng hà sao?

Sớm hơn trước kia nửa năm lận!

Thái tử nói: “Nàng về trước đi.”

Hắn không rảnh nói gì với nàng, vội vã mặc xong quần áo bước ra ngoài.

Trong Càn Thanh cung, đèn đuốc sáng trưng, sáng như ban ngày.

Trái tim Thái tử lập tức nặng nề, hắn đi vào trong điện, chỉ thấy Hoàng thái hậu đang ngồi ở đầu giường, Hoàng đế hơi hơi nhắm mắt lại, khóe miệng lộ ra bọt mép, hai tiểu hoàng môn không ngừng lau cho ông.

Chu thái y quỳ trên mặt đất.

“Hoàng tổ mẫu, phụ hoàng ngài....” Giọng thái tử không tự chủ được bắt đầu nghẹn ngào.

Tuy rằng phụ hoàng không thích hắn, nhưng hắn vĩnh viễn đều là con của người.

Người chết như đèn tắt.

Cho dù đó là người phụ thân không thương hắn, sau này hắn muốn gặp mặt một lần cũng vĩnh viễn không có khả năng, nội tâm hắn sinh ra thật sâu bi thương.

Đó là nỗi đau tận tâm can.

Hoàng thái hậu rủ lông mi, thanh âm bi thiết nói: “Đây là lần gặp mặt cuối cùng, không nghĩ tới hắn đột nhiên bệnh nặng như vậy, ta vốn chỉ...”

https://thuviensach.vn

Bà vươn tay nắm tay Hoàng đế, nước mắt rơi xuống.

Thái tử cũng rơi nước mắt.

Hoàng hậu và Thái tử phi lúc này cũng đã tới.

Phía sau Hoàng hậu còn có Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử, còn có Tam công chúa.

Không đến một lát, Dương đại nhân, Trương đại nhân, Tần đại nhân và mấy vị đại thần đều có mặt, quỳ trên đất.

Rất nhanh, tiếng khóc càng lúc càng lớn.

Hoàng hậu đứng xa xa, nhìn người nam nhân sắp chết kia, trong lòng bà không buồn cũng không vui, ân oán bao nhiêu năm rốt cuộc tiêu tán.

Giờ khắc này, bà cũng hiểu rõ, bà đã sớm không còn yêu người này.

Hắn rời đi, bà thế mà lại cảm thấy thoải mái.

Đúng vậy a, để hắn đi làm bạn với Hồ quý phi đi thôi.

Hoàng hậu nghĩ, cũng chỉ là hai người đáng thương.

Bà ngắm nhìn bốn phía, chỉ là ở trên đời này, ai lại không đáng thương?

Hoàng hậu mặt như băng tuyết.

Thái tử phi vỗ về bụng, chỉ cảm thấy không kiên nhẫn.

Nàng ta không muốn chảy nước mắt vì công công này chút nào, ông ta là một hôn quân, có thể làm cái gì, chỉ biết vì một sủng phi mà không phân biệt được thị phi, nàng ta hận thấu Hoàng đế.

Thái tử phi cắn chặt răng, cầm lấy khăn giả vờ lau nước mắt.

https://thuviensach.vn

Thật không biết phải đứng bao lâu nữa.

Con của nương a, ở trong bụng nhất định phải khỏe mạnh, đừng vì đồ khốn này mà có gì sơ suất nhé! _ _!!!

Lúc này, Hoàng thái hậu mở miệng: “Mời chư vị đại nhân nghe rõ, Trịnh Tùy ngươi mau tuyên đọc di chiếu đi.”

Trịnh Tùy là chấp bút thái giám mới nhậm chức, lúc này thanh thanh cổ họng, mở ra một quyển chiếu chỉ màu vàng, hô: “Mời Hoàng Thái tử Triệu Hữu Đường tiếp chỉ!”

Thái tử từ ngự tháp bên cạnh đứng lên, đối mặt Hoàng đế lại quỳ xuống.

Trịnh Tùy không nhanh không chậm đọc: “Di chiếu cho Hoàng thái tử. Trẫm khó chịu, Thái tử kế trẫm đăng cơ. Phải theo các vị trọng thần phụ đạo, tiến học tu đức, dụng hiền sử năng, không thể lười biếng phóng túng, giữ vững đế nghiệp.”

Trịnh Tùy đọc xong, đưa quyển trục đến tay Thái tử, Thái tử tiếp được dập đầu, đứng lên lại trở về đứng bên người Hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu lại bảo Trịnh Tùy đọc di chiếu viết cho mấy vị trọng thần.

Những di chiếu này đều là lần đầu tiên khi Hoàng đế bị bệnh Hoàng thái hậu dặn ông viết ra, sau này vẫn luôn đặt ở bên người Hoàng thái hậu. Viết cho trọng thần đơn giản chính là bảo bọn họ phụ tá Tân đế trẻ tuổi, củng cố hoàng đồ.

Mấy vị trọng thần nghe xong đều đồng ý.

Hoàng đế vẫn luôn giãy dụa hồi lâu, lúc này trong một mảnh tối đen thấy được một tia ánh sáng.

https://thuviensach.vn

Ánh sáng này càng lúc càng lớn, ông nhìn qua, Hồ quý phi đang chờ ngay đằng trước, nàng cười đẹp như hoa, Hoàng đế khẩn cấp chạy qua.

Mọi người chỉ thấy ông run rẩy mãnh liệt một trận, khóe miệng hơi lộ ra chút ý cười, nghiêng đầu, không lại có động tĩnh.

Chu thái y quỳ gối đi lên kiểm tra mạch, vẻ mặt đau thương nói: "Hoàng thượng, đã băng hà!"

Mọi người cùng kêu khóc thảm thiết.

Tiếng khóc bay đến tận ngoài cung.

Thành Thái mười một tháng chín năm ba chín, Văn Tông đế băng hà.

Cả nước tang trắng, trong Giáng Vân các cũng vậy.

Chung ma ma ngày nào cũng dặn dò cung nhân hoàng môn không được mặc đồ tiên diễm, dù là Triệu Thừa Diễn cũng chỉ một màu trắng.

Trong cung đã lâu không nghe thấy tiếng cười, Phùng Liên Dung cũng không dám đùa đứa nhỏ, chỉ là nhiều ngày nay đau lòng bà vú, ngày ngày cho đứa nhỏ bú sữa, vẫn không thể ăn đồ mặn.

Có điều chỗ nàng coi như tốt, chỗ Thái tử phi mới gian nan.

Hoàng thượng vừa băng hà, Thái tử không nói phải giữ đạo hiếu ba năm, nhưng nửa năm là phải. Nhưng Thái tử phi đang có thai, ngày nào không cần phải ăn chút đồ mặn, cố ý Hoàng thượng lại băng hà vào lúc này! Thái tử phi hận nghiến răng nghiến lợi, nhưng nàng ta cũng không thể để người bắt được nhược điểm, chỉ đành lén ăn chút ít.

May mắn Hoàng thái hậu hiểu được nỗi khổ của nàng ta, cho dù biết cũng mở một mắt nhắm một mắt cho qua, chính là phải đi tử cung khóc, không thể trộm lười.

https://thuviensach.vn

Văn võ bá quan liên tục bảy ngày đều phải quỳ tế ở cửa hội cực, đừng nói là con dâu như nàng ta. Thái tử phi cũng rất phiền chán, vốn nàng ta rất lo cho con trong bụng căn bản không xuất môn, lần này còn phải ngày ngày đi tử cung, hơn nữa nàng ta vốn chán ghét Hoàng đế, tâm trạng càng thêm không tốt.

Lý ma ma khổ tâm khuyên nàng ta nhẫn nại.

Thái tử phi cũng không còn cách nào khác, chỉ phải cắn răng chịu.

Thái tử ngày ngày đều đi tử cung, triều chính đại sự tạm thời giao cho mấy vị đại thần quản, nhưng mà ngày hôm đó Hoàng thái hậu đi qua thương lượng với hắn, nói giao toàn quyền cho đại thần không hợp lắm, sợ có biến cố. Bà hi vọng Thái tử có thể mời Hoài vương vào kinh, cùng Đại thần cùng nhau giải quyết quốc gia đại sự.

Hoàng thái hậu lại nói: “Tam thúc ngươi luôn là người một nhà, giờ đang trên đường đến đây, ai gia vốn hi vọng hắn có thể nhìn thấy Hoàng thượng một lần cuối cùng, kết quả....”

Hóa ra Hoàng thái hậu sớm đã có chủ trương, người cũng đã đến đây, còn muốn hắn phải bày ra thái độ gì?

Thái tử gật gật đầu nói: “Phụ hoàng và Tam thúc huynh đệ tình thâm, giờ không được gặp mặt một lần cuối cùng đúng là tiếc nuối,” hắn dừng một chút, ngoài dự đoán của mọi người nói, “Hoàng tổ mẫu, không bằng cũng mời Nhị hoàng thúc vào Kinh luôn. Nhị hoàng thúc ở Củng Xương phủ hơn mười năm, chưa bao giờ về Kinh, ngài vì Cảnh quốc vào sinh ra tử, lần này tới, Hoàng tổ mẫu cũng nên phong thưởng cho thúc ấy. Vừa vặn cùng Tam thúc chia sẻ chút sự vụ, như vậy Tôn nhi sẽ càng thêm yên tâm.”

Hoàng thái hậu nghe xong, giật mình.

https://thuviensach.vn

Nhớ ngày đó Tôn nhi này còn đưa ra chuyện tước phiên với bà, lần này thế nhưng chuyển biến Thái độ!

Chương 49: Phiên vương gặp phiên vương.

Editor: Linh

Hoàng thái hậu đương nhiên cao hứng: “Chỉ là Nhị thúc ngươi có hơi xa, nhưng mà thôi, ba huynh đệ bọn họ mười mấy năm chưa từng đoàn tụ, vốn là nên....” Bà nói đến đây rồi thở dài một tiếng.

Làm mẫu thân, hi vọng nhất chính là cả nhà hòa thuận, vĩnh không phân li.

Nhưng cố tình thân ở hoàng thất, biến thành ba nhi tử trời nam đất bắc, hiện giờ một người đã rời nhân thế.

Hiện giờ kêu Túc Vương hồi Kinh, đặt tử cung ở Càn Thanh cung 27 ngày, cố gắng có lẽ sẽ kịp đưa Hoàng thượng đi một đoạn đường cuối cùng, coi như lòng mang an ủi.

Bà tiếp thu ý kiến của Thái tử, lập tức phái người đi Củng Xương phủ.

Nghiêm Chính và Hoàng Ích Tam cũng ở trong điện, lúc này nhịn rồi lại nhịn, kém chút nghẹn ra nội thương.

Một Hoài vương không nói, giờ còn muốn thêm một Túc vương, Điện hạ điên rồi phải không? Vạn nhất trung gian xảy ra chuyện, vậy phải làm sao mới được?

Nhưng hai người bọn họ ai cũng không dám mở miệng trước, chỉ nháy mắt bảo nhau.

Nghiêm Chính: ngươi nói đi.

https://thuviensach.vn

Hoàng Ích Tam: không sợ chết thì ngươi nói đi!

Nghiêm Chính: ta đương nhiên sợ chết!

Hoàng Ích Tam: ta cũng sợ chết.

Hai người dùng mắt nói chuyện với nhau nửa ngày cũng không ai dám mở miệng, yên lặng đứng sau Thái tử.

Chỉ có bản thân Thái tử rõ ràng hắn đang làm cái gì.

Hoàng thái hậu không quên Hoài vương, muốn mời y nhập Kinh tham dự chính sự, không bằng hắn mượn nước đẩy thuyền, dứt khoát kêu luôn Túc vương đến, muốn náo nhiệt thì cùng nhau náo nhiệt luôn.

Thái tử mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tiếp tục túc trực bên linh cữu.

Hắn bên này im lặng, Thái tử phi ngược lại gấp đến độ xoay quanh.

Nàng ta đi đến Càn Thanh cung, muốn cùng Thái tử nói đôi câu. Kết quả còn chưa mở miệng Thái tử đã nói: “Mấy ngày nay vất vả cho nàng, nàng có thai còn ngày ngày đến đây đã coi như tận hiếu. Chỗ Hoàng tổ mẫu, mẫu hậu ta sẽ đi nói, nàng trở về dưỡng thai cho tốt, mấy tháng này không thể sơ sẩy được, chuyện khác không cần quan tâm.”

Nói đến câu cuối cùng, Thái tử tăng thêm giọng điệu.

Thái tử phi trong lòng lộp bộp, rất hiển nhiên, Thái tử biết nàng ta muốn nói gì.

Lý ma ma ở bên cạnh vội vàng kéo ống tay áo nàng ta.

Thái tử phi nghỉ chân một lát, cuối cùng nhịn trở về, cám ơn Thái tử rồi trở về Đông cung nội điện.

https://thuviensach.vn

Nhưng nàng ta vẫn rất lo lắng, Hoài vương tâm cơ thâm trầm không nói, Túc vương trời sinh thần lực, cũng là một nhân vật nguy hiểm. Giờ bỗng chốc tề tụ Kinh thành, còn có thể được?

Đừng nói bọn họ còn muốn cầm quyền nữa.

Lý ma ma ngược lại nhìn thấu, nói: “Nương nương đừng sợ, giờ di chiếu đã được đọc trước mặt các vị đại thần, còn có thể sửa lại hay sao? Nương nương, ngài phải nhớ kỹ, hiện giờ Thái hậu nương nương vẫn đứng bên phía Điện hạ.”

Cho nên mặc kệ hai vị phiên vương kia đến, trừ lãnh binh tạo phản ra, nếu muốn lấy lý do quang minh chính đại đoạt ngôi vị Hoàng đế, thế nào cũng không có khả năng.

Thái tử phi cúi đầu trầm tư một lát, gật gật đầu, xoa bụng nói: “Việc cấp bách, thai nhi này quả thật không thể xảy ra sai lầm gì.” Nàng ta nhắc đến đứa nhỏ, vẻ mặt vui mừng.

Hi vọng đứa nhỏ này thật sự có thể thỏa mãn ý nguyện của nàng ta.

Tương lai nàng ta lên làm Hoàng hậu càng thêm danh chính ngôn thuận.

Qua mấy ngày, cả nhà Hoài vương đến Kinh, lập tức ở ngay tử cung khóc một hồi.

“Lần trước đến thân mình Hoàng thượng vẫn cường tráng, thế nào lại,” Hoài vương nghẹn ngào, “Sớm biết như thế ta nên bồi Đại ca nhiều thêm mấy ngày, giờ đúng là âm dương xa cách.”

Hoàng thái hậu thở dài, nói: “Trời có gió mưa bất ngờ, luôn không dự kiến được, ta vốn cũng nghĩ gọi ngươi đến sớm gặp Hoàng thượng, kết quả vẫn là chậm. Có điều Hữu Đường muốn giữ đạo hiếu, không tiện xử lý quốc sự, ngươi đã đến đây liền ở lại Kinh, thay mặt xử lý.”

https://thuviensach.vn

Hoàng vương cả kinh: “Vậy sao mà được? Chỉ sợ văn võ bá quan....”

“Chuyện này có gì đâu, Cảnh quốc vốn là Triệu gia, ngươi cũng là con cháu Triệu gia, nếu bọn họ có dị nghị, cứ việc đến nói với ta!”

Hoàng thái hậu cũng rất phiền đám đại thần này, luôn bám chặt lấy chuyện nhà Hoàng thất.

Hoài vương chần chờ.

Hoài vương phi khuyên nhủ: “Hoàng thượng băng hà cũng là một đả kích không nhỏ đến Điện hạ, chàng là Tam thúc, coi như giúp Hữu Đường, chờ qua nửa năm chúng ta lại về Hoa Tân.”

Hoàng thái hậu gật đầu: “Đúng là ý này, tiếp qua đoạn thời gian, Nhị ca ngươi hẳn là cũng đến Kinh.”

Hoàng vương sửng sốt một lát, lại lập tức cảm khái nói: “Ta và Nhị ca đã có mười mấy năm chưa từng gặp mặt rồi! Cũng không biết giờ huynh ấy thế nào.”

Hoàng thái hậu thổn thức, bà làm sao không phải cũng vậy.

Chẳng qua con thứ hai này cửa bà, cá tính không nhu hòa như Hoài vương, thời niên thiếu cũng có chút không kiêng nể gì, được cái Tiên đế thích hắn, nói hắn thẳng thắn hào sảng, dũng mãnh uy vũ. Hoàng thái hậu thở dài, mấy năm nay không gặp, cũng không biết tì kí có biến tốt hay không.

Nhưng đến cùng vẫn là con ruột của bà, năm tháng đã lau đi tất cả không vui, còn lại, nhiều hơn chính là tưởng niệm.

Giờ khắc này Túc vương đang ở trên đường, y ngày đêm bôn ba, đã đi được hơn phân nửa lộ trình.

https://thuviensach.vn

Tâm phúc Thích Lệnh Tùng đánh ngựa đi lên, nói khẽ: “Điện hạ, lần này nhất định phải thận trọng.”

Túc vương cười to một tiếng: “Bản phiên sợ cái gì, thằng nhóc đó còn có thể bắt ta hay sao? Bản phiên đã đợi ở Củng xương phủ mấy năm nay, cũng đến lúc ra hít thở không khí rồi.”

Thích Lệnh Tùng nói: “Không phải nói Hoài vương đã ở sao?”

Túc vương lại cười to: “Đúng là hắn ở đó Bản phiên mới đi ra ngoài a! Mười mấy năm không gặp, huynh đệ thật sự nên đoàn tụ, chỉ tiếc Đại ca này của ta mệnh ngắn, lúc này lại không còn.”

Thích Lệnh Tùng khóe miệng giật giật, thật sự là lo lắng vạn phần.

Hôm nay Túc vương trời không sợ đất không sợ, ở Củng Xương phủ xưng vương xưng bá đến Kinh thành sẽ kích dậy bao nhiêu sóng gió, vạn nhất... Hắn không dám nghĩ tiếp.

Hiện tại may mắn duy nhất chính là Túc vương không có dẫn theo binh mã, lần này vào Kinh chỉ dẫn theo hơn mười xe đặc sản và 100 cận vệ.

Đoàn người cấp tốc chạy về phía trước, cuộn lên từng làn bụi đất.

Lúc này Hoài vương đã bắt đầu lâm triều, tuy rằng bách quan đều có bất mãn nhưng lúc này là thời kỳ đặc biệt, Thái tử quả đúng là phải giữ đạo hiếu, Hoàng thái hậu lại tự mình ra lệnh, nhất thời cũng không tốt phản đối.

Dương đại nhân đi ra Kim Loan điện liền cùng Lễ bộ Thượng thư Trương đại nhân thương nghị.

“Chờ tiếp qua một tháng nên dâng cho Điện hạ ‘nghi chú ủng hộ lên ngôi’ thôi.”

https://thuviensach.vn

Nghi chú ủng hộ lên ngôi này ý là khuyên Thái tử sớm ngày đăng cơ. Xưa nay lão hoàng đế băng hà đều phải qua bước này, bình thường đều là các đại thần khuyên, sau đó Thái tử tỏ vẻ còn muốn giữ đạo hiếu, các đại thần tiếp tục khuyên, qua mấy lần, Thái tử gắng gượng đăng cơ, vậy liền xem như hợp lý.

Trương đại nhân nói: "Một tháng có phải hơi ngắn hay không?"

Dương đại nhân ho khan hai tiếng, cau mày nói: "Trước khác nay khác, Điện hạ vẫn nên sớm đăng cơ thì tốt hơn."

Bên trên có Hoàng thái hậu, bên cạnh lại có hoàng thúc, hiện Hoài vương đang ở Kinh, thấy thế nào cũng không phải chuyện tốt. Làm đại thần, chức trách chính là để Cảnh quốc an ổn, thiên hạ thái bình.

Bọn họ cũng không hy vọng nổi lên phân tranh gì, huống chi, Thái tử này vẫn là bọn họ hợp lực mới lập ra được.

Trương đại nhân trầm ngâm ngửa khắc, gật gật đầu: "Nghe ngài."

Hai người nói xong liền đi về phía trước.

Đến cuối tháng chín, Túc vương rốt cuộc đến Kinh thành.

Y vừa tới liền đến Càn Thanh cung.

Thái tử nhìn thấy y, hơi hơi ngẩn ra.

Năm đó Túc vương hồi Kinh, hắn còn nhỏ, không chút nào nhớ được bộ dáng của Túc vương, hôm nay vừa thấy khiến hắn rất là giật mình, thật sự không có một phân giống với Hoài vương.

Hoài vương nho nhã ôn hòa làm người khác cảm thấy như được tắm gió xuân, Túc vương thì lại hung thần ác sát, cả người lộ ra sát ý. Thái tử nghĩ, khó trách sa trường đắc ý, như là trời sinh đã thế.

https://thuviensach.vn

Hắn đến gặp Túc vương.

Túc vương liếc mắt nhìn hắn, nhíu mày cười nói: “Thằng nhóc ngày đó giờ đã lớn như vậy rồi!” Y ghé sát vào nhìn, kinh ngạc: “Thật sự là rất giống phụ hoàng ta đấy!”

Y vô cùng kính trọng phụ hoàng, cũng vô cùng không muốn xa rời, lập tức đối Thái tử có mấy phần yêu thích.

Nghiêm Chính và Hoàng Ích Tam thì sắc mặt trắng bệch.

Chủ tử này của bọn họ chính là Thái tử ấy, là đế vương tương lai, kết quả Túc vương vừa đến liền gọi ngài là thằng nhóc, nói chuyện tùy ý như thế thật sự khiến bọn hắn hoảng sợ.

Đây là không để Thái tử vào mắt đấy à?

Thái tử vẻ mặt nhàn nhạt, chỉ nói: “Sớm nghe nói Nhị thúc thần vũ, hôm nay vừa thấy còn sâu hơn trong tưởng tượng của điệt nhi rất nhiều, Nhị thúc,” hắn chắp tay lại, “Mời gặp qua phụ hoàng.”

Y nhìn thoáng qua hướng tử cung.

Vốn y đến tử cung, lúc đầu hắn là phải như Hoài vương nỉ non một hồi, nhưng Túc vương không vậy, vẻ mặt y tự nhiên, trong lòng nghĩ cái gì, ngoài mặt chính là như vậy.

Thái tử nhìn y, trong lòng đã có mấy phần bội phục.

Thế nhân có bao nhiêu người có thể làm như thế?

Tuy rằng cuồng vọng, lại rất chân thật.

Hóa ra Nhị thúc của hắn là người như vậy.

https://thuviensach.vn

Túc vương im lặng một hồi, hướng tử cung quỳ xuống, lễ bái xong liền đứng lên. Y liếc nhìn Thái tử, thấy hắn vẫn rất bình tĩnh không có sợ hãi cũng không có không vui, không khỏi nhíu mày nói: “Ngươi không giống phụ hoàng ngươi.”

Đại ca này của y từ nhỏ đã sợ y, liên tục sống dưới cánh chim của mẫu thân, không giống y.

Còn nhỏ đã lập được chiến công, vì Cảnh quốc chinh chiến chung quanh. Đặt tay lên ngực tự hỏi, Đại ca y ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, y cũng không chịu phục.

Túc vương vươn tay vỗ vỗ bả vai Thái tử: “Ta phải đi gặp mẫu hậu ngay, lát nữa hai thúc cháu ta sẽ nói chuyện.

Thái tử gật gật đầu.

Túc vương sải bước bước đi.

Đến chỗ Hoàng thái hậu, Hoài vương đã ở.

Túc vương đi vào liền cười nói: “Mẫu hậu, tam đệ, đã lâu không gặp!”

Hoàng thái hậu nghe được giọng y, con ngươi lập tức đỏ lên: “Hoán nhi!”

Hoài vương tiến lên trước mấy bước, nắm lấy tay Túc vương: “Nhị ca, quả thật là đã lâu không gặp, Nhị ca khỏe không?”

Hai người cũng chỉ kém nhau năm năm, Túc vương lớn hơn Hoài vương, Hoài vương nhìn qua vẫn rất trẻ tuổi, nhiều lắm mới ba mươi mấy, Túc vương cười cười: “Xem ra Hoa Tân phủ vẫn tốt hơn Củng Xương phủ nhiều lắm.”

Hoài vương lập tức giật mình, chậm rãi nới tay.

https://thuviensach.vn

Túc vương liếc y, vén áo ngồi xuống hỏi: “Mẫu hậu, hoàng thượng rốt cuộc vì sao lại băng hà? Ta đây thân thể vẫn rất tốt, Hoàng thượng sống an nhàn sung sướng, sao lại đột nhiên mất?”

Hoàng thái hậu khẽ nhíu mày: “Còn có thể làm sao, người sống chết ai có thể nghĩ đến được, vốn thân thể hoàng thượng cũng yếu.”

Túc vương ừ một tiếng: “Hiện tại là Tam đệ tạm thời làm Hoàng thượng?”

Y nói chuyện xưa nay đều là nói thẳng.

Hoài vương nói: “Giờ huynh đến đây rồi thì cùng ta cùng nhau, vốn mẫu hậu gọi huynh đến cũng là có ý này.”

Túc vương khẽ nhếch môi: “Cũng được.”

Nhìn nụ cười này của hắn, Túc vương không biết vì sao lại đột nhiên sinh ra dự cảm không tốt.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Đăng Cơ

Túc vương vừa tới, văn võ bá quan lại thêm một hồi bất mãn.

Một người không đủ, còn thêm một người.

Hoàng thái hậu rốt cuộc là đang nghĩ cái gì?

Có điều bọn họ đều không có hành động thiếu suy nghĩ.

Trong ba mươi năm tiên đế chấp chưởng Cảnh quốc, chính trị thanh minh, quốc thái dân an, không thoát được quan hệ với nhóm đại thần. Bọn họ đương nhiên cũng biết xem xét thời thế, một tháng sau Thái tử đăng cơ, trong khoảng thời gian này chẳng ai muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, trước phải nhìn xem hai phiên vương sẽ làm ra chuyện gì.

Một đám đại thần đều rất ăn ý.

Ai biết ngày đó Túc vương vừa lên lâm triều đã ngồi ngay lên long ỷ, bách quan bên dưới trong lòng đều chấn động, dù là Hoài vương cũng phải giật mình, vội vàng bảo Túc vương đi xuống.

Túc vương xoa xoa thành ghế rồi mới đứng lên.

Quả nhiên tư vị ngồi trên long ỷ không tệ, đệ tử các triều đại hoàng thất vì tranh một cái vị trí này mà không từ thủ đoạn, cốt nhục tương tàn.

Túc vương liếc Hoài vương một cái, đôi mắt híp híp.

https://thuviensach.vn

Hoài vương bị y nhìn đến mao cốt tủng nhiên.

Rất nhanh y liền biết Túc vương muốn làm cái gì.

Các thần tử đưa ra ý kiến Túc vương đều không đồng ý, phàm là y không đồng ý Túc vương lại đồng ý, biến thành trên triều gà bay chó sủa.

Hoài vương coi trọng nhất thể diện lập tức liền tuyên bố bãi triều, y cảm thấy nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ hai huynh đệ bọn họ sẽ trở thành trò cười, còn có thể thay Thái tử xử lý quốc sự thế nào được?

Nhưng vừa mới bước ra khỏi Kim Loan điện, mặt Hoài vương liền trầm xuống.

"Không biết vì sao Nhị ca lại hành động như vậy?" Hoài vương trách mắng, "Đại sự liên quan đến xã tắc, không phải trò đùa. Nhị ca sao có thể giống trẻ con, chỉ vì đối nghịch với ta?"

Túc vương nở nụ cười, nhíu mày nói: "Đã là xã tắc quan trọng, như vậy Tam đệ, ta đã đến đây rồi, ngươi vẫn nên trở về Hoa Tân phủ của mình đi thôi!"

Hoài vương biến sắc, y gắng gượng chịu đựng không phát tác: "Nhị ca lời này là có ý gì?"

"Một ngọn núi không thể có hai hổ, không có ý gì khác!" Túc vương kiêu căng nói, "Ngươi hôm nay hãy thu thập rồi về Hoa Tân đi."

Hoài vương giận quá thành cười, thản nhiên nói: "Vốn là mẫu hậu muốn gặp ta, Nhị ca nói lời này không khỏi quá buồn cười, Nhị ca không ngại đi nói chuyện với mẫu hậu đi."

Túc vương khinh thường: "Không nghĩ tới Tam đệ ngươi vẫn không chút tiến bộ, người đã bao tuổi rồi còn dựa vào mẫu thân! Ngươi cho rằng

https://thuviensach.vn

bản thân là oa nhi chưa dứt sữa chắc?”

Hoài vương mặt đỏ bừng, phẫn nộ phất tay áo rời đi.

Túc vương nhìn bóng lưng y, cười lạnh.

Nghiêm Chính rất nhanh đã đến bẩm báo cho Thái tử.

Thái tử vẻ mặt cổ quái.

Hắn đã sớm tò mò về quan hệ giữa hai huynh đệ này, không, nghiêm túc mà nói, là mẫu tử ba người này, chỉ vì Hoài vương thường đến Kinh, mà Túc vương chưa bao giờ đến.

Tuy rằng đường có xa thật, nhưng nếu muốn gặp mặt cũng chẳng phải việc gì khó.

Bây giờ xem ra trong này nhất định có kỳ quái.

Hắn nghĩ nghĩ, nói với Nghiêm Chính: “Ngươi phái người đi nói với Dư Thạch, bảo hắn đi tìm Vương đại nhân, việc triều đình không thể kéo dài, nếu có gì phải quyết định ngay, tất cả đều nghe Túc vương.”

Nghiêm Chính lập tức đi ngay.

Lại nói Hoài vương bị Túc vương chọc giận không nhẹ, vốn muốn đi tố khổ với Hoàng thái hậu, kết quả nghĩ đến Túc vương nói y bú sữa, trong lòng liền không qua được.

Hoài vương phi an ủi y: “Nhị ca là người thô kệch, chàng so đo với y làm gì? Cứ làm tốt những chuyện nên làm là được, dù sao cũng không thể đi một chuyến uổng công.”

Hoài vương nghĩ nghĩ, gật đầu.

https://thuviensach.vn

Kết quả ngày thứ hai lên lâm triều, Túc vương cũng vẫn làm như vậy, không chỉ Túc vương, trọng thần bên dưới cũng vậy, chỉ cần xảy ra tranh luận đều một mực duy trì Túc vương, Hoài vương bị mất mặt không nhẹ.

Thật vất vả chờ đến bãi triều Hoài vương liền đi thu thập hành lí.

Hoàng thái hậu biết được, triệu y đi gặp.

Hoài vương nói: “Có Nhị ca ở là được, Nhi tử thật sự không thể giúp cái gì.”

Hoàng thái hậu thương yêu y nhất, lần này gọi y hồi Kinh cũng là muốn mượn cơ hội này để Hoài vương ở lại Kinh thành, ai nghĩ đến Hoài vương vừa đến, hai huynh đệ liền ầm ĩ.

“Ta đi nói chuyện với Hoán Nhi.”

‘Không cần đâu.” Hoài vương nói: “Mẫu hậu, nếu không phải ý của người con vốn cũng không nghĩ đến đây, giờ gặp mẫu thân thấy người thân thể an khang con cũng cảm thấy mãn nguyện.”

Hoàng thái hậu giữ lại: “Dù thế nào cũng phải đợi đến khi Hoàng thượng hạ táng rồi hãy đi chứ.”

Hoài vương liền không nói gì nữa.

Hoàng thái hậu lại nói: “Ngươi lại chờ mấy ngày nữa.’

Hoàng thái hậu lại đi tìm Túc vương nói chuyện, Túc vương vẫn làm theo ý mình, Hoàng thái hậu tức đến hận không thể đuổi y về, chỉ chịu đến ngày Hoàng thượng hạ táng, một đám người đi đưa linh.

Thanh thế to lớn, cung nhân hoàng môn đi theo cũng không ít, bỗng chốc cảm thấy không phải rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung rất lâu rồi không gặp Thái tử cũng lo lắng hắn, Chung ma ma gọi Đại Lý đến.

Đại Lý nói: “Nô tài thấy qua, Điện hạ chỉ gầy một chút, người vẫn rất tinh thần.

Phùng Liên Dung gật gật đầu, lại hỏi: “Túc vương còn ở đúng không?”

“Dạ, nô tài thấy đứng ở bên phải Điện hạ.”

Phùng Liên Dung nhẹ nhàng thở ra.

Năm đó Hoài vương giám quốc, Thái tử vẫn luôn ốm đau trên giường, thiếu chút trúng độc, may mắn hắn cẩn thận, bên người đều là tâm phúc mới không để người khác có cơ hội lợi dụng. Chỉ là không tìm được hung thủ sau màn, thậm chí người hạ độc là ai cũng không biết, không để lại bất cứ dấu vết gì.

Hoàng thái hậu tức giận, tiến đến hoài nghi đến trên người Hoài vương, Hoài vương đành phải làm cẩn thận, không khỏi bó tay bó chân.

Lần này, Túc vương đến đây, Túc vương này giống như trời sinh để đối đầu với Hoài vương, cũng không biết vì sao y vừa đến liền hỗn loạn.

Phùng Liên Dung nghĩ, nhìn Chung ma ma một cái, hỏi: “Ma ma có biết chuyện Túc vương không?”

Tuổi Chung ma ma và Túc vương không kém nhau lắm, bà từ nhỏ đã bị tuyển chọn vào cung, cũng là người trải qua hai triều, chẳng qua lúc đó còn quá trẻ, Chung ma ma nghĩ một hồi lâu mới nói: “Túc vương coi như là vì sự kiện kia khiến Tiên đế không vui, mới bị phong đến Củng Xương phủ.”

Củng Xương phủ so với Hoa Tân phủ kém hơn rất nhiều.

“Là sự kiện nào vậy?” Phùng Liên Dung hỏi.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma lắc đầu: “Nô tì cũng không phải rất rõ.”

Thật ra chuyện này bà cũng là nghe người khác nói, mà người này đối chân tướng cũng không phải rất rõ ràng.

Phùng Liên Dung trong lòng biết hỏi cũng không ra, chỉ đành phải thôi.

Chờ Hoàng đế vừa vào Hoàng lăng liền không cần phải khóc, chỉ có Thái tử phải giữ đạo hiếu, ngày ngày cơm rau dưa. Về phần Hoài vương, tuy có Hoàng hậu giữ lại nhưng Hoài vương không xuống được mặt, y không giống Túc vương cái gì cũng không quản không để ý, qua hai ngày liền trở về Hoa Tân phủ.

Hiện tại là Túc vương giám quốc.

Túc vương này không giống người thường, y vốn cảm thấy làm Hoàng đế rất thú vị, ra lệnh cho thiên hạ không ai không dám theo, kết quả giả làm Hoàng đế mấy ngày liền phủi tay mặc kệ.

“Sảng khoái thì sảng khoái thật nhưng quá phiền toái, còn không bằng ở Củng Xương, đám đại thần suốt ngày lải nhải bên tai, lão tử hận không thể bịt miệng bọn họ lại!” Túc vương làm thổ đại vương đã quen, nơi này lại nói quy củ.

Thích Lệnh Tùng khóe miệng giật giật, vội khuyên nhủ: “Nhưng Điện hạ đã đuổi Hoài vương đi, không thể tiếp nhận sao?”

Túc vương nghĩ nghĩ, đến chính điện gặp Thái tử.

Thái tử một thân quần áo trắng, đang xem sách, nhìn thấy y đến liền đứng lên đón.

Túc vương cao thấp đánh giá hắn, gật đầu nói: “Ngồi đi, không cần câu thúc.”

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chính khóe miệng giật giật.

Rốt cuộc là ai nên câu thúc đây? Thế nhưng nói như vậy với Hoàng đế tương lai!

Thái tử nói: “Nghe nói Nhị thúc làm việc rất ngay thẳng.”

Túc vương ha ha cười rộ lên: “A, có phải đám thần tử đó mắng bổn vương không?”

Thái tử cam chịu, nhưng rất nghiêm túc nói: “Điệt nhi rất cảm kích Nhị thúc có thể ở đây trong thời gian này.”

“Hửm?” Túc vương nhìn hắn, mím mím khóe miệng, nói: “Nghe mẫu hậu nói vốn chính là ngươi đề nghị, ta nói sao chứ, khi nào thì bà ấy nghĩ đến nhi tử này rồi.”

Thái tử nghe ra được oán niệm bên trong, hắn suy nghĩ rồi nói: “Không biết Nhị thúc có nguyện ở lại Kinh thành? Điệt nhi còn trẻ, rất nhiều chuyện cần Nhị thúc phụ tá.”

Túc vương ngẩn ra.”

Nhớ ngày đó, mặc lệ là Tiên đế, hay là Hoàng thái hậu, Hoàng đế đều rất kiêng kị hắn, hận hắn không thể vĩnh viễn đừng trở về Kinh thành, không nghĩ tới Điệt nhi này suy nghĩ không giống người thường.

Y cười nói: “Ngươi cũng biết Hoàng tổ mẫu ngươi nghĩ như thế nào?”

“Điệt nhi biết.”

“Vậy ngươi còn giữ ta lại?”

Thái tử chậm rãi nói: “Chỉ cần Nhị thúc đồng ý, ở đây thêm mấy năm tùy thời đều có thể trở về, nhưng là Nhị thúc không có. Giờ điệt nhi có mời,

https://thuviensach.vn

Nhị thúc cũng không nguyện sao?”

Túc vương im lặng.

Kinh thành là nơi khiến y đau lòng, năm đó bị phụ hoàng oan uổng, bị huynh đệ hãm hại khiến y rời xa Kinh thành. Nhắc đến vị đế vương, năm đó y cũng thèm nhỏ dãi, nhưng vật đổi sao dời, y đã sớm không thèm để ý, bằng không lấy tì khí của y, mưu phản cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Trong khoảng thời gian này Thái tử đã sớm triệu kiến những người cũ biết chuyện trong cung ngày trước, đối Túc vương xem như có một cái nhìn mới, thế này mới dám lớn mật thử một lần.

Kết quả như hắn dự liệu, Túc vương không phải người ham quyền thế.

Mặc dù là đang giám quốc nhưng y cũng không có nhẫn nại, không có dã tâm.

Xem ra năm đó ánh mắt Hoàng tổ phụ vẫn rất đúng, Nhị thúc không thích hợp làm Hoàng đế. Y ở đất phiên xa xôi ngược lại sẽ càng tốt hơn, cũng có thể phát huy tài năng của mình.

Túc vương thở dài: “Lần này đến Kinh thành cũng coi như trở lại chốn cũ, nếu phải ở lại đây ta cũng không thích.” Y vỗ vỗ bả vai Thái tử, “Ta thấy ngươi vẫn nên sớm đăng cơ đi, giữ đạo hiếu như vậy cũng đủ rồi, mấy chuyện phiền toái đó vẫn cần ngươi tự mình xử lý, ta trở về Củng Xương phủ.”

Y nói xong liền xoay người rời đi.

Thái tử nhìn bóng lưng y, mỉm cười.

Túc vương vừa đi các đại thần liền ào ào dâng tấu kêu Thái tử đăng cơ, lúc này Hoàng thái hậu cũng đau đầu, hai đứa con trai vội vã đến vội vã đi,

https://thuviensach.vn

nước không thể không có vua, Hoàng thái hậu đối chuyện Thái tử giữ đạo hiếu ngắn kỳ cũng mở một mắt nhắm một mắt cho qua. Như vậy sau hai ba lượt, Thái tử rốt cuộc đồng ý đăng cơ.

Lúc này cũng vào tháng mười.

Khâm thiên giám đã chọn được ngày tốt, vào hai mươi tám tháng mười, Thái tử Triệu Hữu Đường long trọng cử hành điển lễ đăng cơ, hắn phái ba quan viên đến, thái miếu, xã tắc đàn phía Nam Bắc tế cáo, trong đó có một vị chính là Phò mã của công chúa Vĩnh Gia – Hàn Quốc công thế tử Chu Thiếu Quân.

Sau khi nhận được lệnh tế cáo, Triệu Hữu Đường thay mũ miện báo cáo với thiên địa và liệt tổ liệt tông, tất cả đại lễ xong.

Hắn đi lên giữa cực điện, dưới một rừng người hô vạn tuế, nhận bách quan triều bái, cũng chiêu cáo thiên hạ, sang năm là nguyên niên* Thiên Kỷ. (năm đầu tiên của một niên hiệu vua chúa.)

Hắn quan sát chúng sinh, như là đứng trên đỉnh núi cao.

Thời đại của Triệu Hữu Đường hắn, rốt cuộc đã đến rồi.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Giữ Lại

Editor: Linh

Căn cứ theo thường lệ, Hoàng đế đăng cơ liền vào Càn Thanh cung ở.

Lúc này Triệu Hữu Đường đã là chủ nhân Càn Thanh cung.

Vào ngày đăng cơ hắn liền đại xá thiên hạ, vì sớm giải quyết sự tình chồng chất trong thời gian giữ đạo hiếu, hết ngày này đến ngày khác triệu kiến đại thần.

Thẳng đến nửa tháng sau mới được thả lỏng chút.

Ngày hai mươi tháng mười một, hắn tôn kính Hoàng thái hậu Trần thị làm Thái hoàng thái hậu, Hoàng hậu Giang thị làm Thái hậu.

Thái hoàng thái hậu thấy hắn hiếu thuận, cười nói: “Mẫu phi ngươi cũng nên được truy phong, mẫu hậu ngươi không phải người lòng dạ hẹp hòi, bằng không năm đó cũng sẽ không để ngươi thường thấy nàng.”

Triệu Hữu Đường cảm kích.

Thái hoàng thái hậu lại nói: “Còn lập hậu thì sao, ngươi tính chọn ngày nào?”

“Khâm thiến giám đã chọn, vào ngày hai mươi sáu.”

https://thuviensach.vn

Thái hoàng thái hậu rất vừa lòng: “Mọi chuyện ngươi làm đều không cần ta phải quan tâm, bây giờ làm hoàng thượng rồi, trong lòng ai gia cũng mừng thay ngươi, Cảnh quốc chắc chắn sẽ càng thêm cường thịnh.”

Triệu Hữu Đường cười cười: “Cũng đa tạ Hoàng tổ mẫu mấy năm nay nâng đỡ.”

Thái hoàng thái hậu gật gật đầu, thấy tôn nhi này lên làm Hoàng đế cũng vẫn giống như trước, vừa không ngạo mạn, cũng không hèn mọn. Bà vốn cũng nhìn trúng hắn điểm này mới luôn luôn không động.

Bà lại dặn dò mấy câu, hắn thế này mới cáo từ rời đi.

Nghe nói lập tức sẽ lập bản thân làm Hoàng hậu, Thái tử phi vui mừng, thời gian trước nàng ta vẫn còn lo lắng chuyện này, ai ngờ thuận buồn xuôi gió, chuyện gì cũng không phát sinh, hậu vị này của nàng ta cũng vững chắc, Thái tử phi buổi tối nằm mơ đều phải cười tỉnh.

“Ma ma, ngươi đi xem xem thường phục làm xong chưa?”

Lý ma ma vừa muốn đi, thượng phục cục đã phái người nâng tám bộ quần áo qua.

Thường phục có, triều phục cũng có, độc một màu đỏ, toàn bộ đều thêu kim tuyến dệt phượng văn, vô cùng đẹp đẽ quý giá, Thái tử phi đi lên nhìn nhìn, vuốt bụng cười không ngừng.

“Con này của ta cũng rất an khang, Chu thái y nói khẳng định có thể thuận lợi sinh ra.” Lúc này Thái tử phi cảm thấy nhân sinh không còn gì tiếc nuối.

Lý ma ma cũng thay nàng ta cao hứng.

https://thuviensach.vn

Thái tử phi cười một hồi, bỗng nhiên nói: “Không biết Hoàng thượng tấn phong cho hai vị quý nhân thế nào đây?” Nàng ta hỏi Lý ma ma, “Hoàng thượng vẫn chưa đi nhìn Phùng quý nhân?”

“Hoàng thượng bận trăm công nghìn việc, quả thật không có.” Lý ma ma trả lời.

Thái tử phi khẽ cười một tiếng: “Hoàng thượng hùng tâm tráng trí, vốn cũng không phải người lưu luyến son đôi, có điều Phùng quý nhân dưỡng dục con của Hoàng thượng mà, Hoàng thượng dù thế nào cũng nên đi nhìn xem.”

Nàng ta tính khi nào nhìn thấy Hoàng thượng sẽ khuyên hắn đôi câu.

Kết quả buổi tối không thấy đến, vừa hỏi liền nghe nói Triệu Hữu Đường đến Giáng Vân các rồi.

Thái tử phi nhíu mày: “Xem ra cũng không cần ta khuyên, Hoàng thượng vẫn là nhớ đứa nhỏ.”

Nàng ta xoa xoa bụng, đợi đứa con này được sinh ra, cũng sẽ được Hoàng thượng yêu thích như thế, đến lúc đó xem hắn còn có bao nhiêu thời gian đến đó!

Lúc này Triệu Hữu Đường đang trên đường đi.

Cách lần trước hắn đến Giáng Vân các đã có hơn 3 tháng.

Giữ đạo hiếu không nói, sau này mỗi lần hắn muốn đến đó lại luôn có chuyện đến ngăn cản, bỗng chốc đã trì hoãn lâu như vậy. Mà thời gian này, Phùng Liên Dung một chút tin tức cũng không có.

Nếu không phải hắn phái Hoàng Ích Tam qua hỏi Đại Lý, thật sự cho rằng nàng đã biến mất.

https://thuviensach.vn

Đối với chuyện này, tâm tình Triệu Hữu Đường cũng rất phức tạp.

Nếu đổi lại là quý nhân khác được sủng ái như Phùng quý nhân, hiện hắn đã làm Hoàng đế, thế nào cũng phải túm chặt lấy hắn, nhưng nàng thì tốt hơn, giống như là không chút quan hệ.

Hắn sải bước đi vào trong điện.

Phùng Liên Dung đang ôm Triệu Thừa Diễn đùa hắn, hiện Triệu Thừa Diễn đã được hơn mười tháng, rất ham chơi, đặt ở trên giường tự mình có thể lật tới lật lui.

Khí lực cũng lớn, lần trước cho hắn một cái gương đồng nhỏ, hắn cầm chơi, bốp cái đập lên mặt Chung ma ma. Ngày hôm sau khóe mắt Chung ma ma xanh tím, sau này nàng lại không dám lấy vật nặng cho hắn chơi nữa.

“Gọi phụ thân nào.” Phùng Liên Dung lại đùa hắn.

Triệu Thừa Diễn cười hì hì nói: “Cha, cha!”

Phát âm rất là rõ ràng.

Phùng Liên Dung ha ha cười rộ lên: “Gọi nương.”

“Nương.”

“Gọi tổ mẫu.”

“Tổ, tổ....”

Triệu Thừa Diễn nói không rõ ràng, hắn nói rất có thứ tự, nhưng hai chữ không giống nhau nói vẫn có chút khó, ví dụ như tổ mẫu, bà cố, nàng dạy thật lâu hắn vẫn chưa học được toàn bộ.

https://thuviensach.vn

“Gọi cha.” Phùng Liên Dung lại nói.

Kết quả Triệu Thừa Diễn còn chưa mở miệng, Triệu Hữu Đường ở ngoài cửa mắng: “Nàng cho là đang dạy bát ca chắc!”

Người ngoài cửa lập tức quỳ xuống.

Phùng Liên Dung nghe được giọng nói, trong lòng chấn động, vốn định đi qua nhìn hắn nhưng lại thế nào cũng bước không được, hai chân giống như bị đóng đinh.

Triệu Hữu Đường vừa sải bước bước vào, nhìn Phùng Liên Dung đối diện.

Nàng ôm con ngốc nghếch đứng đó, thế nhưng quên luôn hành lễ với hắn.

Triệu Hữu Đường nhíu nhíu mày.

Phùng Liên Dung nhìn ánh mắt hắn, nhất thời chua cay mặn ngọt toàn bộ nổi lên, nước mắt nàng nhịn không được ào ào chảy ra.

Hơn một tháng nay nàng hận không thể chạy đi gặp hắn, nhưng là, nàng không có.

Triệu Hữu Đường không phải Thái tử, hắn đã là Hoàng đế rồi.

Hắn còn có thể là người đối nàng thân thiết, sủng ái nàng sao?

Phùng Liên Dung rất sợ, nàng chỉ dám ở chỗ này chờ, chờ hắn tới gặp nàng.

Hiện tại, hắn cuối cùng cũng đến.

Phùng Liên Dung càng khóc càng hăng.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường vốn định trách cứ nàng mấy câu, nào có người thất nghi giống nàng, nhìn thấy Hoàng đế liền khóc, cái gì cũng quên, nhưng là, trái tim hắn lại mềm thành một đoàn.

Bởi vì nàng là nhớ hắn.

Cho nên nàng mới có thể luống cuống như vậy, bên trong không có chút xíu nào là giả.

Hắn than một tiếng, đi lên ôm nàng và con vào trong ngực, nói: “Sao nàng vẫn ngốc như vậy hả, về sau phải làm Quý phi, như này còn ra bộ dáng gì nữa?”

Phùng Liên Dung cũng không nghe thấy cái gì Quý phi, chỉ biết chôn trong lòng hắn khóc, ngửi hương vị đặc thù trên người hắn, giống như đồ bị mất đi nay đã trở lại.

Hóa ra hắn là thật sự tốt với bản thân, mặc kệ là làm Thái tử, hay là Hoàng đế.

Nhưng là tất cả mọi người trong phòng đều lộ ra nụ cười vui mừng.

Chủ tử nhà mình sắp làm Quý phi đấy!

Triệu Thừa Diễn bị ép ở giữa, ấm ức vô cùng, hai cái tay mập mạp bỗng vươn ra, vỗ lên mặt Triệu Hữu Đường.

Triệu Hữu Đường buông Phùng Liên Dung ra, nhìn nhi tử của mình: “Lâu rồi không thấy, vừa gặp đã đánh phụ thân rồi?”

Phùng Liên Dung giật mình, vội vàng bắt lấy tay Triệu Thừa Diễn, nói: “Tiểu Dương, mau gọi phụ thân nào, lần này phụ thân đến thật rồi này, con xem.”

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Diễn nghiêng đầu đánh giá cha mình, hì hì cười nói: “Cha, cha.”

Triệu Hữu Đường kinh thán, nghe lời thật đấy!

“Nàng bảo con kêu cái gì, con liền gọi cái đấy à?” Hắn hỏi.

“Dạ, trừ mấy từ tổ mẫu, bà cố nói không tốt lắm, con học không được đầy đủ.” Phùng Liên Dung đắc ý, “Sớm đã nói người một nhà chúng ta đều thông minh rồi mà.”

Trên mặt nàng còn vương đầy nước mắt, lúc này lại cười, Triệu Hữu Đường nhìn không được, rút khăn tơ ra lau cho nàng: “Đều đã làm nương người ta rồi, còn vừa cười vừa khóc.”

Phùng Liên Dung giương mắt nhìn hắn, hắn cái mũi ngay thẳng, một đôi mắt quang hoa lóng lánh, vẫn tuấn mĩ không gì sánh nổi, chỉ là so với dĩ vãng, như là càng nhiều hơn chút tự tin.

Nhưng là, cũng không có sẵng giọng như trong tưởng tượng.

Khi hắn nhìn bản thân, là ôn nhu.

Phùng Liên Dung càng nhìn càng cao hứng, khuôn mặt cọ cọ vào trên tay hắn, Triệu Hữu Đường lập tức không nói gì, nhướn mày nhét khăn vào trong tay nàng: “Tự lau đi!”

Vẫn là bộ dáng da mặt dày, lần trước bôi thuốc cao cũng vậy.

Thật cho rằng bản thân thích lau cho nàng chắc?

Phùng Liên Dung bĩu môi.

Triệu Hữu Đường ngồi xuống, kêu tất cả mọi người đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Lúc này Phùng Liên Dung mới phát hiện chính mình vừa rồi không có thỉnh an, nàng nghĩ nghĩ, lúc này quỳ xuống lại quá đột nhiên, thôi, không quỳ, lần tới lại nói.

Triệu Hữu Đường liếc nàng: "Nàng cũng ngồi đi."

Phùng Liên Dung thấy hắn như là có chuyện giao đãi liền kêu Chung ma ma ôm Triệu Thừa Diễn đi, ngồi bên trái hắn.

Triệu Hữu Đường nói: "Mấy ngày nữa lập hậu, nàng cũng nên được sắc phong, sau này ở đâu, đã nghĩ qua chưa?'

Phùng Liên Dung sợ run, có chút nghe không hiểu.

Nàng không phải là đang ở Giáng Vân các rất tốt sao, sao còn muốn hỏi ở chỗ nào.

Chung ma ma ở bên cạnh nghe, tâm hoa nộ phóng, gấp đến độ kém chút đá Phùng Liên Dung một đá, bà đánh bạo nói: "Chủ tử, hoàng thượng là hỏi chủ tử tấn phong thành Quý phi rồi định ở đâu."

"Quý phi?" Phùng Liên Dung nháy mắt, kinh ngạc nói: "Hoàng thượng, thiếp thân được làm Quý phi á?"

Cảm tình câu đầu tiên hắn nói nàng hoàn toàn nghe không rõ.

Triệu Hữu Đường tức giận, hận không thể vẫn để nàng làm quý nhân.

Dù sao thấy nàng làm quý nhân rất tự tại, không chút nghĩ đến chuyện khác.

Thấy Triệu Hữu Đường vẻ mặt này, Phùng Liên Dung vội nói: "Thiếp thân sai lầm rồi, chỉ là thiếp thân cũng không biết, thiếp thân không nghĩ nhiều như vậy, trong cung là rất nhiều điện...."

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường xoa xoa mi tâm: “Vậy nàng suy nghĩ cho kĩ đi.”

Hắn đứng lên.

Phùng Liên Dung theo đứng lên: “Hoàng thượng, ngài phải đi rồi à?”

Triệu Hữu Đường ừ một tiếng.

Phùng Liên Dung gấp đến độ xoay quanh, thật vất vả mới thấy hắn một chút, thế nào lại chỉ bế con cái khác đều không có, vừa rồi còn cảm thấy hắn đối bản thân không sai, hóa ra đều là giả.

Xem ra hắn cũng không quá thích bản thân.

Phùng Liên Dung nghĩ vậy liền cảm thấy thương tâm, khom người nói: “Thiếp thân tiễn Hoàng thượng.”

Triệu Hữu Đường khóe miệng giật giật.

Không thể cứu được quý nhân này của hắn.

Giữ lại một chút thì chết à!

Hắn đứng thẳng thân mình, phụng phịu nói: “Mau ôm con đến cho ta xem.”

Lúc gần đi, lại nhìn đứa nhỏ, cũng là thói thường của con người.

Chung ma ma ôm đứa nhỏ đến, Phùng Liên Dung cũng đứng ở bên cạnh.

Triệu Hữu Đường lại chỉ nhìn nàng, nàng cũng nhìn Triệu Hữu Đường, trong mắt có ủy khuất, có tủi thân, cũng có lưu khuyến, nhưng là nàng cái gì cũng không nói.

Triệu Hữu Đường hận, vừa cúi đầu liền cắn môi nàng.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung thở nhẹ một tiếng.

Chung ma ma vội ôm đứa nhỏ rời đi.

Hắn đột nhiên đột kích khiến Phùng Liên Dung cả người mềm nhũn, Triệu Hữu Đường giơ tay đỡ lưng nàng, nàng mới không bị trượt xuống. Hắn hôn rất nặng, cũng có chút dã man, cắn cắn bờ môi nàng, mút lưỡi nàng, giống như muốn cắn nuốt nàng.

Phùng Liên Dung tim đập loạn thất bát tao, có loại cảm giác muốn hoa mắt.

Nhưng là chỉ cảm thấy hạnh phúc, nghĩ rằng, chẳng sợ bị hắn như vậy hôn chết, cũng đáng giá.

Nàng kiễng chân lên ôm cổ hắn, hắn buông nàng ra, nàng lại tự mình dán vào, cả người giống như thuốc cao dán lên người hắn.

Triệu Hữu Đường duỗi tay, ôm ngang nàng lên.

Đi vào phòng trong, ném nàng lên giường.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Dung Phi

Editor: Linh

Do là Noãn các nên trong phòng không có chút lạnh, Phùng Liên Dung đầu ngã xuống chăn, còn chưa lấy lại tinh thần Triệu Hữu Đường cũng đã lên, toàn bộ áp nàng xuống dưới thân.

Thân mình Phùng Liên Dung khẽ run, có chút hưng phấn, cũng có chút băn khoăn.

Nhưng là nàng không cách nào suy nghĩ quá nhiều, nàng rất khát vọng hắn, hắn đã đến đây, cũng không tính rời đi, nàng đương nhiên sẽ không đẩy hắn ra.

Phùng Liên Dung nâng đầu lên chủ động hôn lên bờ môi hắn, hai cái tay cũng không rảnh rỗi, tháo dây thắt lưng cho hắn.

Triệu Hữu Đường bắt lấy tay nàng, giọng hơi khàn nói: “Không phải vừa rồi còn muốn tiễn Trẫm đi sao?”

Phùng Liên Dung lần đầu tiên nghe hắn xưng Trẫm ở gần như này, trái tim nhỏ của nàng lại đạp nước nhảy lên, cảm thấy khi hắn tự xưng Trẫm thật khiến người ta tâm động.

Nàng chớp chớp mắt nói: “Khi đó nghĩ rằng Hoàng thượng thật sự phải đi.”

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường hừ lạnh một tiếng: “Trẫm nói đi nàng liền để Trẫm đi?”

Phùng Liên Dung cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ hắn đi nàng còn có gan ngăn đón không cho hắn đi?

Nàng được coi là cái gì chứ.

Triệu Hữu Đường thấy nàng vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu, cũng không rõ lắm suy nghĩ của nàng.

Bình thường lúc ở cùng hắn rõ ràng gan rất lớn, thế nào ở trên chuyện hắn có đến hay không, có đi hay không lại câu nệ như vậy, thế nào cũng muốn hắn phải chủ động.

Hắn vươn tay nâng cằm nàng lên: “Nếu Trẫm không nhớ được nàng, xem sau này nàng như thế nào?”

Phùng Liên Dung ngẩn ra.

Ngay lập tức trái tim nàng đau đớn như bị kim châm.

Thấy nàng sắc mặt trắng bệch, con ngươi Triệu Hữu Đường cũng trầm xuống, nhưng hắn không buông tay, vẫn giữ lấy cằm nàng, ánh mắt gắt gao nhìn nàng chằm chằm.

Phùng Liên Dung khẽ nhấc cánh môi đỏ bừng, có chút không thở nổi.

Trí nhớ sáu năm đó giống như thủy triều bao lấy nàng.

Sáu năm, nàng không được sủng ái, thời gian đó trôi qua thế nào nàng nhớ rất rõ ràng. Chính là bởi vì yêu hắn nên nàng mới đau khổ, cho nên một đời này, nàng không nghĩ lại đi con đường cũ đó.

Nhưng cố tình hắn lại coi trọng nàng.

https://thuviensach.vn

Hai năm qua sủng nàng, nàng giống như được bay lên trời.

Nhưng, trong lòng nàng rõ ràng.

Loại yêu này không thể đi đến cuối, ai bảo hắn nhất định là Hoàng đế đây.

Chỉ là nàng không dự đoán được, không được sủng nàng thương tâm khổ sở, được sủng ái cũng không thể khiến nàng có bao nhiêu sảng khoái, nàng chỉ không thèm nghĩ đến nó nữa.

Chôn chuyện này xuống tận sâu đáy lòng, không đi cởi bỏ nó.

Kết quả hắn lại nói một câu này.

Con ngươi Phùng Liên Dung chậm rãi nổi lên hơi nước, khẽ nói: "Hoàng thượng nhớ được thiếp thân, vậy thiếp thân đương nhiên là cao hứng. Nhưng Hoàng thượng không nhớ rõ, thếp thân cũng đã rất thỏa mãn. Thiếp thân và hoa trong vườn giống nhau, từng nở, cũng đã từng kết thành quả."

Tiếc nuối là có, nhưng cứ như vậy thôi.

Nàng đời này từng được hắn thích, sinh đứa nhỏ của hắn, dường như cũng không nên lại cầu gì nhiều.

Triệu Hữu Đường chậm rãi nới tay ra.

Hắn vốn chỉ đùa nàng, ai nghĩ đến hắn lại nói như vậy.

Hắn đột nhiên cảm thấy căm tức, khiển trách: "Cho dù Trẫm không nhớ được nàng, vậy còn con đâu, nàng cho rằng nơi này chỉ có mình nàng chắc? Đầu nàng lớn lên thế nào vậy?"

https://thuviensach.vn

Còn nói cái gì mà không nhớ được nàng, nàng liền giống hoa trong vườn? Nàng là hoa sao, nàng là người, còn là nương của con hắn!

Phùng Liên Dung đaog tim đào phổi nói một câu, ngược lại lại bị trách cứ, nàng ủy khuất nói: “Thiếp thân nói chính là sự thật, tương lai Hoàng thượng còn có tam cung lục viện nữa, cho dù không nhớ rõ...”

Triệu Hữu Đường thấy nàng còn muốn nói hươu nói vượn, dứt khoát chặn miệng nàng lại.

Lần hợp này, hai người thật lâu không nói gì.

Nhốt vào trong hang rồi.

Đợi đến khi trời tối đen, sắp giờ Tuất Triệu Hữu Đường mới tha cho nàng.

Khắp người Phùng Liên Dung gần như không còn một chỗ nào trắng nõn, nàng trốn trong chăn, tức giận nói: “Chàng làm ta nhiều vết hồng thế này, ta đi tắm thế nào.”

Triệu Hữu Đường cười lạnh, liên quan gì đến hắn, ai bảo nàng nói bừa!

Đợi đến khi hắn mặc xong hết quần áo, Phùng Liên Dung vẫn không đi ra.

Triệu Hữu Đường phân phó Chung ma ma: “Tắm cho chủ tử các ngươi đi.”

Phùng Liên Dung chết cũng không đi ra.

Chung ma ma không nói gì, dỗ dành nói: “Bây giờ không tắm, chút nữa sẽ lạnh hơn đấy. Lại nói chủ tử à, hôm nay không tắm, sáng mai cũng phải tắm không phải sao?”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung nghĩ lại ứ đỏ này mấy ngày sẽ không mất được, chỉ phải đứng lên.

Chờ đến khi bước vào thùng tắm, Bảo Lan cởi chăn mỏng nàng đang khoác, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Nàng và Châu Lan mặt đỏ bừng.

Chung ma ma đang khó hiểu vì sao Phùng Liên Dung không muốn tắm, bây giờ tiến vào nhìn thấy, cái mặt già cũng đỏ lên. Xem ra Hoàng thượng nghẹn lâu rồi, tất cả đều phát tiết lên người chủ tử mình.

“Lát nữa lấy cao xoa.” Chung ma ma đau lòng, tuy rằng không nặng nhưng phỏng chừng cũng có chút đaum sao Hoàng thượng lại không biết thương hương tiếc ngọc chứ.

Phùng Liên Dung hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

Nhưng là chủ tử như nàng cái gì cũng không gạt được cung nhân, chỉ phải nhận mệnh.

Phùng Liên Dung tắm xong đi ra thì thấy Triệu Hữu Đường vẫn còn ở đây, đang ngồi bên cạnh bàn, trên bàn đã bày xong đồ ăn, xem ra là ăn ở đây.

Phùng Liên Dung tóc còn chưa khô, vừa tắm xong khuôn mặt nhẹ nhàng khoan khoái, chính là khi nhìn đến Triệu Hữu Đường, ánh mắt rất phức tạp.

Có chút thẹn thùng, có chút tức giận, có chút bất đắc dĩ.

Triệu Hữu Đường liếc mắt đánh giá nàng: “Qua đây ăn cơm.”

Phùng Liên Dung chậm rì rì đi qua ngồi xuống.

Triệu Hữu Đường ăn trước.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung gắp một đũa thức ăn đưa vào miệng, kết quả lại phát ra một tiếng hít khí.

Miệng nàng vừa rồi bị rách, lúc này vừa khéo đụng tới miệng vết thương.

Triệu Hữu Đường nghiêng đầu nhìn nàng, môi nàng hơi sưng, nhưng màu sắc vẫn rất đẹp. Giờ hắn mới phát hiện, trách không được bản thân rất thích nàng, môi nàng nhìn qua rất mềm giống như cánh hoa.

Hắn cầm thìa lên đưa cho nàng: “Dùng cái này, ăn thức ăn mềm ấy.”

Phùng Liên Dung nhận lấy, chỉ thấy cái thìa này vô cùng tinh mỹ, không chỉ là bạc, tay cầm còn phủ vàng, bên trên khắc văn long, nàng tò mò nói: “Đây là của Hoàng thượng ạ, không phải ở chỗ này của thiếp thân, khó trách kiểu dáng không giống nhau.

Triệu Hữu Đường thấy nàng cười hì hì ăn cơm.

Ban đầu thấy nàng thương tâm đến cũng nhanh, cao hứng đến cũng nhanh.

Nhưng hôm nay nói chuyện một hồi làm hắn có cái nhìn khác.

Nàng cũng không phải vô ưu vô lự như vậy.

Chẳng qua, ưu sầu này cũng là hắn gây ra cho nàng.

Phùng Liên Dung ăn xong, đưa thìa cho hắn.

Triệu Hữu Đường thản nhiên nói: “Để lại đây đi, thấy nàng dùng rất thích.” Lại bảo Du thị ôm Triệu Thừa Diễn đến cho hắn nhìn, đợi đến khi Triệu Thừa Diễn gọi mấy câu phụ thân hắn mới đi.

Phùng Liên Dung tiễn hắn ra cửa.

https://thuviensach.vn

Trong bóng đêm, Triệu Hữu Đường nhìn nàng, nghĩ đến rất nhiều chuyện giữa nàng và hắn.

Hắn nhìn không được vươn tay sờ mặt nàng, làn da nàng bóng loáng non mềm làm người ta rất thoải mái.

Phùng Liên Dung cọ đi cọ lại trong lòng bàn tay hắn.

Triệu Hữu Đường thấy nàng như con mèo nhỏ không muốn rời xa bản thân, không khỏi lại nghĩ đến lời nàng nói lúc chiều.

Nói cái gì mà thỏa mãn, lừa ai chứ, chỉ có nàng tự lừa mình.

"Ở điện nào, hai ngày nay nàng mau chóng chọn đi." Hắn dặn dò, chọn xong rồi còn phải sửa chữa lại, cũng cần thời gian.

Phùng Liên Dung gật gật đầu.

Triệu Hữu Đường bước đi.

Phùng Liên Dung đứng ở cửa, một hồi lâu mới trở về.

Chung ma ma rất tích cực chọn chỗ ở cho nàng.

Hiện tại Thái tử là Hoàng đế, tiểu thiếp như các nàng tự nhiên sẽ không ở lại Đông cung, toàn bộ đều phải chuyển, bên cạnh Càn Thanh cung cũng có mấy cái điện tốt.

Sáng sớm ngủ dậy, Chung ma ma liền nói với Phùng Liên Dung.

"Ninh Khôn cung là dành cho Hoàng hậu nương nương ở, phía Đông có Quỳnh Ngọc cung, có Diên Kỳ cung, có Trường Xuân cung..." Bà nói đến đây, dừng một lát, Hồ quý phi tuy rằng được sủng ái, ở Trường Xuân cung, nhưng kết cục không tốt. Chủ tử nhà mình cũng không thể sống ở nơi đó,

https://thuviensach.vn

Chung ma ma nói: “Trường Xuân cung thì thôi, chủ tử xem phía Tây, lại có Ngọc Thúy cung, Ngưng Hương cung, Vĩnh Hoa cung....”

Phùng Liên Dung cẩn thận suy nghĩ, nàng đối mấy cung điện này vẫn có chút ấn tượng, chỉ là không quá quen thuộc. Có điều Khuynh Vân các trong Ngưng Hương cung cũng là nơi trước kia nàng ở.

Lúc đó, Tôn Tú cũng ở tại Tuyết Vũ các bên cách vách.

Cho nên, nàng khẳng định sẽ không ở Ngưng Hương cung, nàng không muốn nhớ lại chuyện trong quá khứ.

“Nếu không thì Ngọc Thúy cung đi.” Phùng Liên Dung nói, nàng nhìn Chung ma ma, “Có điều nếu ta thật sự được phong làm Quý phi, có phải hay không không tốt lắm?”

Chung ma ma nói: “Sao lại không tốt, chủ tử, ngài sinh nhi tử cho Hoàng thượng, lại là người cũ, vị phần cao hơn chút thì có sao, chẳng lẽ còn muốn sau này bị người mới vào cung bắt nạt hay sao?”

Phùng Liên Dung chỉ cảm thấy đột nhiên lên quá cao, có chút chịu không nổi.

Chung ma ma lại nói: “Ngọc Thúy cung không tốt, quá xa.”

Lần này Phùng Liên Dung lại kiên trì: “Cái này đi, rất tốt, tên cũng dễ nghe không phải sao?” Hoàng thượng phong Quý phi, đó là ý tốt, lúc đó nàng nhìn thấy hắn suy nghĩ đã mơ hồ nên không nghĩ tới cự tuyệt, bây giờ chọn nơi ở, nàng vẫn nên cẩn thận chút.

Hai người liền định cái này.

Chung ma ma kêu Đại Lý đi nói với hoàng môn bên người Triệu Hữu Đường.

https://thuviensach.vn

Đại Lý rất nhanh đã tìm đến Nghiêm Chính.

Nghiêm Chính nghe xong, lông mày cau lại.

Đại Lý nói: “Sao vậy? Hay là chọn không tốt?”

“Ngọc Thúy cung này tốt chỗ nào, so với cung khác có chút nóng, mặt trời cũng không quá tốt, đã nhiều năm không có người ở, chỉ sợ toàn mùi nấm mốc.”

Đại Lý thở dài: “Vậy cũng không còn cách nào khác không phải sao, chủ tử chúng ta lập tức sẽ thành Quý phi rồi.”

Hắn ở trong cung cũng đã mấy năm, nào không biết lợi hại trong đó.

Nghiêm Chính nghĩ lại thấy cũng đúng, đợi khi nào Triệu Hữu Đường rảnh hắn sẽ báo lại.

Triệu Hữu Đường nghe nói Phùng Liên Dung chọn Ngọc Thúy cung, sắc mặt có chút trầm.

Đặc biệt để nàng tự mình chọn, không phải là để nàng chọn cái mình thích à, to, nhìn thuận mắt, về sau sẽ luôn ở tại nơi đó. Kết quả nàng khen ngược, chuyên chọn nơi không tốt!

Triệu Hữu Đường nói: “Đi phái người dọn dẹp lại Diên Kỳ cung.”

Nghiêm Chính vội vàng ứng một tiếng.

Diên Kỳ cung này chính là một cung điện tốt, bình thường cũng đều là dành cho các vị Quý phi ở, gần với Trường Xuân cung. Có điều Phùng quý nhân sắp được tấn phong Quý phi, ở chỗ đó cũng coi như thích hợp.

Thấy Nghiêm Chính muốn đi, Triệu Hữu Đường gọi hắn lại: “Trong điện có cái gì, ngươi liệt kê ra cho Trẫm.”

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chính lên tiếng trả lời liền đi ngay.

Đến ngày hai mươi sáu, Thái tử phi Phương Yên được sắc lập làm Hoàng hậu, di cư Khôn Ninh cung. Ngày đó Triệu Hữu Đường cùng Phương Yên đến bái kiến Thái hoàng thái hậu, Hoàng thái hậu. Từ nay về sau Phương Yên chính thức lấy thân phận Hoàng hậu chưởng quản hậu cung.

Ngày đó, Triệu Hữu Đường cùng nàng ta thương lượng chuyện sắc phong hai vị quý nhân.

Nghe nói Phùng Liên Dung được tấn phong làm Dung phi, Phương Yên sắc mặt đột biến

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Dung Phi (2)

Editor: Linh

Lần này là nhảy bao nhiêu cấp đây!

Từ Quý nhân đến Quý phi, Phương Yên đếm trong lòng, có sáu phẩm cấp.

Phương Yên rất không cao hứng, hóa ra đồn đãi là thật, nàng ta cau mày hỏi: “Hoàng thượng, đây không phải là quá cao hay sao? Tuy rằng Phùng quý nhân theo Hoàng thượng từ sớm, nhưng cũng chỉ mới ở trong cung hai năm mà thôi.”

“Nàng ấy sinh nhi tử cho Trẫm.” Chuyện mà Triệu Hữu Đường đã quyết định, cũng không muốn nhiều lời, “Tôn quý nhân tấn phong Tiệp dư, Trẫm đã gọi Lễ bộ tiến hành, hai ngày nữa sẽ sắc phong.” Hắn cúi đầu nhìn bụng Phương Yên, lại ôn nhu nói: “Qua hơn một tháng nữa con chúng ta cũng sẽ trào đời, nàng phải cẩn thận chút, không cần vì một ít chuyện nhỏ mà động thai.”

Phương Yên nghe hắn nhắc đến con, quả thật cũng không dám tức giận.

Chỉ là không cam lòng.

“Không biết chỗ Thái hoàng Thái hậu có đồng ý hay chưa?”

Triệu Hữu Đường nói: “Hoàng tổ mẫu chỉ quan tâm chuyện lập Hậu, mấy chuyện này ta và nàng thương lượng là được.”

https://thuviensach.vn

Phương Yên cắn cắn môi.

Thương lượng gì chứ, rõ ràng chính là hắn định đoạt!

“Hoàng thượng, ngài chớ quên chuyện Hồ quý phi, từ xưa đế phương sủng phi tần thường là họa từ trong nhà, mất nước cũng không phải không có. Hoàng thượng, Phùng quý nhân tuyệt không thể đảm đương nổi Quý phi, vẫn xin Hoàng thượng cân nhắc!” Phương Yên không nghĩ thoái nhượng. [Mình thấy nam 9 hơi quá, dù PLD có sinh con trai đi chăng nữa cũng chẳng thể nhảy từ quý nhân lên quý phi. Như kiểu nhảy cấp dễ như ăn cơm đấy. Thấy nữ 9 chả có công lao gì, cũng chẳng làm được gì. ^^ ai ko cùng quan điểm thì đừng ném đá nhé, đọc nữ phụ văn nhiều rồi nên edit hay đọc truyện nào cũng sẽ nghĩ về cả nữ 9 lẫn nữ phụ.]

Triệu Hữu Đường chớp động con ngươi: “Nàng cảm thấy Trẫm là người vì một Quý phi mà để mất nước?”

Trong giọng nói của hắn lạnh lẽo chết người.

Phương Yên không dám trả lời.

Lý ma ma sợ tới mức đầu đầy mồ hôi.

Trước kia Triệu Hữu Đường là Thái tử cũng thôi, hiện tại hắn chính là Hoàng đế, làm sao có thể nói như vậy. Nói khó nghe, đằng sau Hoàng hậu có Thái hoàng Thái hậu làm chỗ dựa, nhưng là Thái hoàng thái hậu cũng không còn trẻ, tương lai vừa buông tay, người nào bảo vệ được Hoàng hậu?

Thật ra Triệu Hữu Đường cũng biết Phương Yên đang tức giận nên cũng sẽ không thật sự truy cứu. Thấy Phương Yên cúi đầu không dám lại nói, nhân tiện nói: “Chỗ Hoàng tổ mẫu, mẫu hậu ta sẽ đi nói, nàng dưỡng thai đi.” Lại ngừng một chút, “Phùng quý nhân dù có thế nào cũng không nhảy qua được Hoàng hậu nàng. Tương lai con ra đời cũng chắc chắn là Thái tử.”

https://thuviensach.vn

Nghe câu này, Phương Yên giật mình.

Nàng ta ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt hắn ôn hòa.

Đây là đang hứa hẹn với nàng ta.

Phương Yên cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Đến khi Triệu Hữu Đường đi rồi, nàng ta hỏi: “Ma ma, ngài nói Hoàng tổ mẫu sẽ đồng ý chuyện này sao?”

Lý ma ma vội khuyên nhủ: “Nương nương à, mặc kệ có đồng ý hay không, nương nương cũng đừng để ý. Dù cho Phùng quý nhân này có thành Quý phi cũng vẫn ở dưới nương nương, thấy nương nương không thể không cúi đầu. Hiện giờ là thời điểm mấu chốt, nương nương nhịn một chút đi, dù là vì đứa nhỏ cũng phải như vậy, trong cung này phi tần còn có thể thiếu sao, nhưng nương nương chỉ có một.”

Phương Yên thở dài: “Ma ma, sao ta lại không rõ đây, cũng không biết vì sao, chính là không thể nuốt trôi khẩu khí này!”

Lý ma ma nói: “Làm nương nương, người nào chẳng như vậy. Nương nương à, sau này không phải chỉ có Phùng quý nhân thôi đâu, nương nương cũng nên học khoan dung chút.”

Phương Yên nghe xong không khỏi bi thương, cúi đầu vuốt ve bụng mình.

Lúc này nàng ta đã hiểu rõ tâm tư của Triệu Hữu Đường, hắn là thật sự thích Phùng Liên Dung, nàng ta không thể so với.

Chỉ là, ma ma bảo nàng khoan dung chút, nàng làm sao có thể làm được?

Vì đứa nhỏ, nàng có thể không?

https://thuviensach.vn

Nhưng bất kể như thế nào, hôm nay nàng vẫn nhịn xuống, vì Triệu Hữu Đường hứa hẹn Thái tử.

Lại nói Triệu Hữu Đường đi gặp Thái hoàng thái hậu, Hoàng thái hậu liền đi thẳng vào vấn đề, Thái hoàng thái hậu lắp bắp kinh hãi: “Phùng quý nhân tấn phong làm Quý phi?”

Có điều Thái hoàng thái hậu không có lập tức phản đối, xưa nay bà vốn không phải người dễ kích động, chỉ hỏi vì sao.

Triệu Hữu Đường nói thẳng: “Nàng thay Trẫm sinh nhi tử, Trẫm cũng thích nàng.”

Thái hoàng thái hậu ngẩn ra.

Lý do của hắn đơn giản như vậy nhưng cũng khiến bà không biết phải nói gì.

Triệu Hữu Đường lại nói: “Cho dù lần này không tấn phong Quý phi, chỉ là phi tử, sau này Trẫm vẫn muốn tấn phong nàng, cần gì phải vẽ vời thêm chuyện. Nàng dù có thế nào, cũng sẽ không thể là Hoàng hậu.”

Thái hoàng thái hậu nghiêm túc nói: “Vậy ai gia hỏi Hoàng thượng, A Yên cũng sinh con trai, vậy tính sao?”

“Con trai A Yên nhất định là Thái tử.” Triệu Hữu Đường không do dự, trên chuyện này, hắn tuyệt đối sẽ không học phụ hoàng hắn.

Sắc mặt Thái hoàng thái hậu hơi dịu xuống, liếc mắt nhìn Hoàng thái hậu: “Ngươi thì sao?”

Hoàng thái hậu thản nhiên nói: “Có gì để nói, Hoàng thượng thích tấn phong thì tấn phong, chỉ đừng quên Hoàng hậu. Nàng nên có thì không thể thiếu, Quý phi không nên có, cũng đừng cho.”

https://thuviensach.vn

Mấy năm nay bà cũng ngộ ra một số điều, cái gọi là cảm tình này, không thể cưỡng cầu.

Cho dù Phùng quý nhân không phải Quý phi, nhi tử này của bà sẽ không sủng nàng hay sao?

Bỗng nhiên thành Quý phi, ngược lại càng dễ nhận ra Phùng quý nhân này rốt cuộc là người như thế nào.

Thái hoàng thái hậu thở dài, hiện giờ Triệu Hữu Đường vừa mới đăng cơ, bà thật không muốn có xung đột gì với hắn, lịch đại đế vương, sủng mấy phi tần thật ra cũng không được coi là gì. Chỉ đừng quên triều chính, trưởng ấu dòng chính thứ, hiện giờ Triệu Hữu Đường còn chưa có hiện ra điểm này, Thái hoàng thái hậu tính lui một bước.

“Ngươi đã ra quyết định, ai gia cũng không phản đối, chỉ mong Hoàng thượng nhớ kỹ lời nói ngày hôm nay.”

Triệu Hữu Đường nói: “Đa tạ Hoàng tổ mẫu, mẫu hậu lượng giải.”

Việc này coi như đã được định.

Ngày mùng hai tháng mười hai, Triệu Hữu Đường sắc phong Phùng quý nhân làm Quý phi, Tôn Tú làm Tiệp dư.

Giáng Vân các nhất phái vui mừng.

Một ngày này Phùng Liên Dung đều bị vây trong cơn hoàng hốt, cầm thánh chỉ trong tay, thật cảm thấy như đang nằm mơ.

Nàng ban đầu cao nhất cũng chỉ là Tiệp dư, nào có nghĩ đến bản thân có thể trở thành Quý phi!

Cho dù khi nàng qua đời, trong cung cũng chưa có một vị Quý phi.

https://thuviensach.vn

Đây thật sự không phải là đang nằm mơ đấy chứ?

Nàng dùng sức nhéo mình một cái.

“Đau!” Nàng nhịn không được kêu lên.

Chung ma ma buồn cười nhìn nàng: “Nương nương làm gì vậy, không thể tin được?”

“Đúng vậy.” Phùng Liên Dung nhìn thánh chỉ, “Mặt trên viết hai chữ Quý phi này, giống như giả vậy.”

Chung ma ma cười ha ha, chủ tử ngốc thật đấy, cũng đã cầm thánh chỉ rồi còn nói giả: “Nương nương, vì lần tấn phong này, hôm nay ngài đã được nhìn thấy rất nhiều người, còn có thể là giả? Nương nương không nhớ Hoàng thái hậu, Hoàng hậu hay sao?”

Nói đến đây, Phùng Liên Dung lại lo lắng.

Tuy rằng Hoàng hậu vẻ mặt khoan dung, trong lòng nàng biết, khẳng định là hận chết nàng rồi!

Phùng Liên Dung thở dài: “Bây giờ mới cảm thấy thật.”

Chung ma ma buồn cười, lại khuyên nhủ: “Nương nương ngài cũng đừng sợ, ngài không làm ra chuyện gì, Hoàng hậu nương nương cũng không thể làm gì, chẳng lẽ còn có thể oan uổng nương nương không thành? Đến lúc đó Hoàng hậu nương nương cũng không tốt giao đãi với Hoàng thượng.”

Phùng Liên Dung nghĩ thấy cũng đúng.

Tuy rằng trong cung này có chút nguy hiểm, nhưng cũng không phải nói dính là dính.

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu cũng không thể một tay che trời.

Việc đã đến nước này, tất cả cứ thuận theo tự nhiên thôi!

Đến gần mừng năm mới, Vĩnh Kỳ cung cũng thu thập không kém nhiều lắm. Dựa theo ý của mấy hoàng môn, đại khái qua năm là có thể chuyển vào, bây giờ có nhiều chỗ cần phải sơn lại.

Vì thế, Phùng Liên Dung cũng không nói gì, nói là để nàng chọn, sau này vẫn là hắn chọn, Vĩnh Kỳ cung này cách Càn Thanh cung hắn ở rất gần đấy.

Ngày hôm đó, Nghiêm Chính dẫn theo mười mấy người đến.

Phùng Liên Dung nghe nói, đi ra ngoài nhìn, chỉ thấy có bốn cung nhân, hai hoàng môn, còn có bốn thủ vệ.

“Hoàng thượng kêu nô tài dẫn tới, về sau đều do nương nương quản.” Nghiêm Chính hành lễ với nàng.

Phùng Liên Dung cẩn thận nhìn, đột nhiên kêu lên: “Đây không phải là Hoàng công công sao.”

Hoàng Ích Tam bước ra, cười hì hì nói: “Nô tài gặp qua nương nương.”

“Nhưng không phải là ngươi đi theo Hoàng thượng à?”

Hoàng Ích Tam trong lòng nói, còn không phải là Hoàng thượng sợ chỗ này của ngài ít người, cũng sợ xảy ra chuyện gì nên chuyện bé xé to. Chỉ tiếc nhân tài như hắn, đại tài tiểu dụng, vậy mà lại phải đến hầu hạ một nương nương.

Nghĩ như vậy, Hoàng Ích Tam lại có chút căm tức.

https://thuviensach.vn

Tiểu tử Nghiêm Chính này được, đi theo Hoàng thượng, tương lai sợ là còn có khả năng làm thái giám chấp bút. Nhưng là hắn không biết làm sao bây giờ, không biết tương lai có thể lăn lộn được một chức giám trong mười hai giám hay không đây.

Khi hắn nghĩ như vậy, Đại Lý còn đang tức giận.

Vốn ở đâu, hắn được đắc dụng nhất, đột nhiên đến đây một Hoàng Ích Tam, còn là người bên người Hoàng thượng, vậy dù có thế nào chuyện tốt cũng không đến lượt hắn.

Đại Lý tức phải chết.

Chung ma ma vội mời Nghiêm Chính ngồi, hỏi: "Vậy bốn thủ vệ thì ở đâu, Cấm quân hay là Cẩm y vệ?"

"Bên trong Cấm quân, bình thường ở ngay bên ngoài, hiện giờ chủ tử chính là nương nương, không giống trước đây, trong cung khác cũng có, chẳng qua bốn người này là Hoàng thượng tuyển chọn." Nghiêm Chính cười nói, "Nếu có chuyện gì cứ nói một tiếng là được."

Chung ma ma đương nhiên đồng ý.

Phùng Liên Dung nhìn mười hai người, nghĩ rằng nào có nhiều việc như vậy cho bọn họ làm, đều là nhàn rỗi thôi.

Chung ma ma an bày chuyện gì cho bọn họ.

Nghiêm Chính lại nói với Phùng Liên Dung: "Nương nương, ngài có gì muốn nói, năm nay có thể viết thư về nhà. Hoàng thượng nói, sau này hằng năm, phi tần đều có thể thư từ qua lại với người nhà, gửi thêm ít đồ cũng được. Chỉ là không thể mang trang sức ngự tứ trong cung đi ra ngoài, tiền bạc thì được."

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung cao hứng nở nụ cười.

Hoàng thượng đúng là người tốt, lần trước hắn đăng cơ, xem như thông cảm với phi tần trong cung. Lại nói, rất nhiều người đáng thương, người nhà hoàn toàn không biết gì về các nàng, đã chết thì chết thôi.

Nàng vội tạ ơn.

Người cũng không trì hoãn, lập tức kêu Châu Lan mài mực, bản thân cầm bút viết thư cho nhà.

Viết xong, còn gọi người lấy hòm ra.

Đã không thể tặng trang sức, vậy đưa bạc.

Nàng lấy hết vàng bạc ra, đếm 500 lượng gửi về nhà, nghe nói lần trước Triệu Hữu Đường cũng thưởng hai trăm lượng, vậy bảy trăm lượng hẳn là có thể miễn cưỡng đổi cái sân. (đổi sang nhà khác.)

Cái sân đang sống bây giờ vị trí rất không tốt, cũng nhỏ, tương lai ca ca cưới thê tử, thế nào cũng không đủ ở, chưa nói đến còn muốn sinh đứa nhỏ.

Cũng không biết đời này ca ca sẽ cưới ai đây.

Nàng vội vã viết thêm một câu lên mặt thư.

Đều đã chuẩn bị tốt liền giao cho Hoàng Ích Tam. Hoàng Ích Tam lập tức chạy đến Phùng gia.

Đường Dung lại thấy một Tiểu hoàng môn đến đây, vội vàng mở cửa.

Hoàng Ích Tam đưa bạc cho Đường Dung, cười nói: “Đây là Quý phi nương nương đưa cho phu nhân, còn có thư này cũng vậy, sau này hàng năm đều có thể viết thư.”

https://thuviensach.vn

Đường Dung vui vẻ ra mặt, vội bóc thư, một bên lại nói: “Tướng công còn chưa trở về, ngài ngồi đây một lát.

Hoàng Ích Tam tự nhiên không vội.

Đường Dung vừa đọc thư vừa khóc, nhưng không phải đau lòng khổ sở, nữ nhi này của bà được phong làm Quý phi, có thể thấy được trong cung được sủng ái, chỉ là rất nhớ nàng.

Thư nào có thể so được với nhìn người thật.

Nhìn đến một câu cuối cùng, chỉ thấy Phùng Liên Dung hỏi chuyện chung thân đại sự của Phùng Mạnh An.

Đường Dung gặp khó.

Phùng Mạnh An tuổi còn trẻ đã thi được tiến sĩ, đó là vạn dặm mới tìm được một, hiện giờ Phùng gia bọn họ còn ra một Quý phi, chọn con dâu, thật không khó.

Đường Dung cũng không biết muốn nhi tử cưới cô nương nhà ai.

Nghe tướng công nói, nhất định phải thận trọng, gặp phải người nhiều tâm nhãn, sau này liền phiền toái.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Phủng Cao Đạp Thấp

Editor: Linh

Triệu Hữu Đường phê duyệt xong tấu chương, thở ra một hơi thật dài.

Ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, vậy mà đã chạng vạng.

Hôm nay là ngày bận rộn cuối cùng từ khi hắn làm Hoàng đế, bắt đầu từ mai, hắn sẽ nghỉ ngơi đón Tết xuân, tất cả văn võ bá quan cũng đều như thế.

Hắn buông ngự bút đứng lên, đi ra ngoài phòng.

Nghiêm Chính lấy áo lông cừu khoác thêm cho hắn, một bên nói: "Vừa rồi nô tài đã nhận người dẫn đến chỗ Quý phi nương nương, cũng nói việc viết thư nhà."

Hoàng môn như bọn họ, nhiệm vụ hoàn thành trở về cũng không thể lập tức bẩm báo, còn phải xem chủ tử có rảnh hay không. Loại việc nhỏ như này, khi Hoàng thượng tập trung phê duyệt tấu chương thì không thể quấy rầy, khi nào rảnh rỗi mới thích hợp.

Triệu Hữu Đường gật gật đầu.

Hắn chậm rãi đi ra ngoài.

Mấy người Nghiêm Chính đi theo đằng sau, không nghĩ rằng hắn lại đi về hướng điện Cảnh Kỳ.

https://thuviensach.vn

Điện Cảnh Kỳ là nơi Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử ở.

Năm trước đã xảy ra rất nhiều chuyện, từ sau khi Hồ quý phi qua đời hắn liền không nói được bao nhiêu với hai đệ đệ, sau này Tiên đế qua đời, lại là giữ đạo hiếu, càng thêm không có tâm tư gì.

Hôm nay hắn bỗng dưng nghĩ đến hai người họ.

Thủ vệ hoàng môn thấy Hoàng thượng đến đây, vội vàng quỳ xuống thỉnh an.

Triệu Hữu Đường sải bước đi vào.

Điện Cảnh Kỳ này hắn đã lâu không đến, bình thường mỗi khi đến nơi này, nơi này như là xuân ý hòa hợp, luôn có thể nghe được tiếng cười nói của hai huynh đệ. Lúc này lại hết sức quạnh quẽ, nhìn nhìn lại chậu than nơi góc xó, một chút than cũng không có.

Hắn mới phát giác khí lạnh trên người.

“Sao lại thế này?” Hắn nhìn về phía hoàng môn hầu hạ hai huynh đệ.

Hoàng môn không hiểu là có ý gì.

Nghiêm Chính nói: “Là hỏi ngươi chuyện về than đấy, sao trong phòng không thấy đốt? Chỉ một noãn các (phòng sưởi ấm) thì nóng sao được, sao lại không thấy hai vị chủ tử ra ngoài?”

Mặt bốn hoàng môn lập tức trắng bệch, trong đó có một người run giọng nói: “Hoàng thượng, không, không liên quan đến tụi nô tài, là....”

Giọng hắn rất lớn, Tam hoàng tử Triệu Hữu Trinh, Tứ hoàng tử Triệu Hữu Ngô nghe thấy, vội vàng chạy đến.

“Hoàng thượng.” Triệu Hữu Trinh nhìn thấy hắn liền lập tức quỳ xuống.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Ngô thì có chút ngốc, Triệu Hữu Trinh vươn tay kéo đệ đệ, một bên nhẹ giọng thúc dục nói: “Tứ đệ, mau quỳ xuống.”

Triệu Hữu Đường thấy một màn này, trong lòng không phải tư vị.

Nhớ ngày đó, bọn họ cùng nhau đọc sách ở Xuân Huy các, Triệu Hữu Trinh tuy kính trọng hắn, nhưng cho tới bây giờ cũng sẽ không có loại vẻ mặt kinh sợ này.

Hắn bắt lấy tay Triệu Hữu Ngô, nói với Triệu Hữu Đường: “Đệ đứng lên.”

Triệu Hữu Trinh ngẩn ra, chậm rãi đứng thẳng.

Triệu Hữu Đường nhìn về phía hoàng môn: “Tiếp tục nói.”

Hoàng môn nói: “Bẩm Hoàng thượng, năm nay Tích lương tư cho than không tốt, có một ít căn bản không đốt được, cho nên sớm đã dùng hết rồi. Nô tài đến Tích lương tư phân rõ phải trái, bọn họ cũng không quản, cũng không bổ sung cho, chủ tử,” hắn nói xong ánh mắt đều đỏ, “không cho nô tài nói với Hoàng thượng.”

Triệu Hữu Trinh vội nói: “Hoàng thượng, chuyện này không có gì đâu, chúng ta ở trong noãn các không lạnh.”

“Buồn cười!” Triệu Hữu Đường đập tay xuống, bàn trà rung động nảy hai cái, “Nghiêm Chính, ngươi đi truyền ý chỉ Trẫm, mệnh Hạ Bá Ngọc tra rõ Tích lương tư, người nào phụ trách than lương, lại là người nào mang đến điện Cảnh Kỳ, bảo hắn tra rõ rành mạch cho Trẫm!”

Nghiêm Chính ứng một tiếng.

Hoàng môn thấy Hoàng thượng chịu làm chủ cho chủ tử, đánh bạo lại nói: “Không chỉ than lương, ngay cả thức ăn so với trước đây, vậy....”

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Trinh thấy hắn nói nhiều, nhịn không được quát: “Nghê Khoan!”

Nghê Khoan lập tức không dám nói tiếp.

Triệu Hữu Đường không nghĩ tới tình cảnh hiện nay của hai đệ đệ là như thế này.

Tuy rằng do quan hệ với Hồ quý phi, bọn họ đã từng là kẻ địch của mình, nhưng trên thực tế, Triệu Hữu Trinh bản tính đơn thuần, Triệu Hữu Ngô tuổi còn nhỏ, căn bản chưa từng có xung đột với hắn.

Hiện tại bản thân làm Hoàng đế, hoàng môn này dám hạ độc thủ, cho hắn đội cái mũ bạc tình vô nghĩa lên đầu!

Dù nói thế nào, bọn họ đều là đệ đệ của hắn, cùng một phụ thân.

Một đám to gan lớn mật!

Triệu Hữu Đường phân phó nói: “12 giám, 8 cục, 4 tư, tất cả đều tra rõ, bao gồm nữ quan 6 cục 1 tư! Bất cứ phân lệ các điện nên có, khuyết thiếu hay quên cũng không buông tha!”

Nghiêm Chính nhìn sắc mặt hắn liền biết hắn là thật sự nổi giận, vội vàng ứng một tiếng chạy đi.

Triệu Hữu Đường phân phó đám người còn lại đi xuống, thế này mới nhìn về phía hai đệ đệ.

Triệu Hữu Trinh nói khẽ: “Hoàng thượng, cũng không phải chuyện lớn gì.”

Mẫu phi qua đời, phụ hoàng qua đời, đối Triệu Hữu Trinh là quá nhiều đả kích, hắn chỉ mong mình và đệ đệ có thể bình an, cho nên dù ăn mệt cũng nhận, không dám đi nói với Thái hoàng thái hậu.

https://thuviensach.vn

Bởi vì hắn biết, Thái hoàng thái hậu cũng rất chán ghét mẫu phi mình.

Triệu Hữu Đường thở dài.

“Tam đệ, các đệ chịu đãi ngộ này, không phải Trẫm mong muốn. Hôm nay Trẫm đã biết, không có khả năng làm như không thấy.” Hắn đặt tay lên vai Triệu Hữu Trinh, trầm giọng nói: “Bất kể như thế nào, các đệ đều là đệ tử hoàng thất, làm sao có thể chịu người bắt nạt bực này? Trẫm biết trong lòng đệ bi thống, nhưng nam nhi sống ở trên đời, chí không thể không có! Hiện thời đệ và Tứ đệ còn đang giữ đạo hiếu, chờ qua hiếu kỳ Trẫm sẽ lại mời giảng quan dạy các đệ.”

Triệu Hữu Trinh không nghĩ tới hắn sẽ nói những lời này, ánh mắt không khỏi đỏ lên.

Hắn đã từng nghĩ, hắn cùng với đệ đệ như vậy, Triệu Hữu Đường sẽ không bao giờ để ý đến bọn họ nữa. Nhưng hôm nay, hắn mới biết được, Triệu Hữu Đường vẫn là Đại ca của mình.

Hắn nức nở nói: “Hoàng thượng an tình, thần đệ và Tứ đệ ghi nhớ trong lòng.”

Hắn kéo Triệu Hữu Ngô tạ ơn.

Triệu Hữu Đường vội gọi bọn họ đứng lên, thoải mái nói: “Chờ Tứ đệ lớn hơn chút nữa, sau này chúng ta lại đi bãi săn chơi.”

Triệu Hữu Trinh gật đầu liên tục.

Từ Điện Cảnh Kỳ đi ra ngoài, tâm tình Triệu Hữu Đường rất không tốt.

Thế gian nhân tình ấm lạnh, không gì hơn cái này.

Nhớ ngày đó khi hắn còn chưa được phong làm Thái tử, mặc dù có Hoàng thái hậu bảo vệ, cũng không phải chưa từng chịu tiểu nhân chèn ép.

https://thuviensach.vn

Cho nên hắn luôn đều không có bao nhiêu hảo cảm với hoàng môn, cung nhân.

Đều là một đám thấy lợi quên nghĩ, phủng cao đạp thấp!

Hắn chuyển phương hướng, đi về Giáng Vân các.

Đằng sau Đường Quý Lượng, Lý An nhẹ nhàng thở ra.

Hoàng thượng rất ít tức giận, nhưng bọn họ làm hoàng môn, sợ nhất chính là Hoàng thượng tức giận, bọn họ làm chuyện gì, có lẽ đều sẽ gặp tai ương.

Hiện thời Hoàng thượng đi gặp Phùng quý phi, nói vậy sẽ đỡ hơn.

Trong Giáng Vân các, mấy người Đại Lý nhìn thấy Triệu Hữu Đường đến mặt, mặt đầy ý cười đi qua thỉnh an.

Triệu Hữu Đường bảo bọn họ đừng đi thông báo, trực tiếp đi vào.

Lúc này Phùng Liên Dung đang ở trên giường.

Khi Triệu Hữu Đường đi vào, nàng không chút hay biết, dựa vào gối dựa to, trong tay cầm quyển sách, đọc thơ cho Triệu Thừa Diễn đang bò loạn khắp nơi nghe: “bảo kiếm giá trị thiên kim, chia tay cởi đem tặng...”

Triệu Hữu Đường nói tiếp: “Cả đời một tấm lòng.”

Giọng hắn trong sáng, có chứa một chút trầm thấp, có một loại ý vị khác.

Phùng Liên Dung buông sách, kinh hỉ nói: “Hoàng thượng tới!”

Thấy nàng muốn hành lễ, Triệu Hữu Đường nói: “Quần áo cũng chưa mặc, xuống dưới làm gì.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung cúi đầu nhìn, quả nhiên mình chỉ mặc áo lót, lại nghĩ do đắp chăn, bên dưới chỉ mặc quần ngủ, vội vàng kéo chăn lên trên.

Triệu Hữu Đường đi tới ngồi ở đầu giường, cầm sách của nàng qua xem, quả nhiên là thơ Thiên gia.

Phùng Liên Dung đã tự mình nói: “Hồi thiếp thân còn nhỏ ca ca đã đọc thơ này cho thiếp thân nghe, thiếp thân đã sớm đọc thuộc, cho nên cũng muốn đọc thơ này cho Tiểu Dương nghe, con học nói sẽ nhanh hơn chút.”

Triệu Hữu Đường quay đầu nhìn Triệu Thừa Diễn, tiểu gia hỏa đang chơi vui, bên cạnh đặt con hổ vải, người đất, nhiều đồ chơi nhỏ, hắn cầm lên liền ném, ném xong lại nhặt, không hề chán.

Triệu Hữu Đường thấy buồn cười: “Học nói chuyện không vội, có điều nàng như vậy rất tốt, vừa vặn tự mình học.”

Phùng Liên Dung: .....

Triệu Hữu Đường thấy nàng không phục: “Xem nàng viết thư đều viết những gì, làm bài thơ cũng không biết.”

Phùng Liên Dung thầm nghĩ hắn cũng không viết thơ cho nàng mà, vì sao muốn nàng viết chứ.

Nàng vươn mình ôm lấy Triệu Thừa Diễn.

Kết quả lại thấy Triệu Thừa Diễn ngồi xuống, ôm bàn chân mũm mĩm bắt đầu cắn.

Triệu Hữu Đường khóe miệng giật giật: “Chưa cho con ăn?”

Phùng Liên Dung lộ ra biểu cảm ‘đừng kinh ngạc thế chứ’: “Con ngày nào cũng cắn chân, không sao, hơn nữa thân thể trẻ con rất mềm mại, thiếp thân muốn cắn một cái cũng không dễ.”

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường dựng lông mày.

Thấy hắn vẻ mặt phức tạp, Phùng Liên Dung nói: “Ta tắm rồi!”

Triệu Hữu Đường không nhịn được, cười ha ha, một phen ôm nàng qua: “Nàng nói xem, nàng cả ngày đều nghĩ cái gì vậy, con cắn, nàng cũng cắn?”

“Ta....” Phùng Liên Dung nói, “Chỉ nghĩ xem có cắn được không thôi, có lẽ lúc ta còn nhỏ cũng như vậy đấy, khẳng định Hoàng thượng cũng như vậy.”

“Nói bậy! Trẫm mới sẽ không!” Triệu Hữu Đường một mực phủ nhận.

“Khẳng định có.” Phùng Liên Dung tin tưởng vững chắc, “nói không chừng còn cầm tất nhai.”

Triệu Hữu Đường: .....

Dù có ăn hắn cũng không thừa nhận!

Phùng Liên Dung vẫn tiếp tục hủy hoại hình tượng của hắn: “Khẳng định còn bò ra đất ăn đất, biến thành mặt đen sì.”

“Còn có thể....”

Phùng Liên Dung đang nói, đột nhiên thét chói tai, Triệu Hữu Đường mò tay lạnh vào.

“Còn nói được nữa không?” Triệu Hữu Đường cưỡng ép.

Hai người đang đùa vui thì Hoàng Ích Tam trở lại, mang theo thư nhà Phùng gia viết.

Triệu Hữu Đường kêu Chung ma ma cầm qua.

Chung ma ma đưa vào rồi lập tức đi ra.

https://thuviensach.vn

Lúc này hai người đều đang ở trên giường, cũng không biết Hoàng thượng leo lên bằng cách nào, nàng không dám nhìn thẳng.

“Nàng xem đi.” Triệu Hữu Đường bỏ thư ra, đặt vào trong tay nàng.

Phùng Liên Dung chuyển vào trong lòng Triệu Hữu Đường, vui vẻ xem thư.

Sau lưng có Hoàng đế làm chỗ dựa, nghĩ cũng thấy vui.

Thấy bộ dáng hưởng thụ này của nàng, Triệu Hữu Đường thẫm nghĩ, hắn thành gối đầu, cũng không thể chịu thiệt, tay lập tức liền không thành thật, nơi này xoa xoa, nơi đó bóp bóp.

Phùng Liên Dung xem thư, mặt càng ngày càng hồng.

Có điều xem đến cuối thư, nàng nói khẽ: “Chỉ lấy một trăm lượng bạc, thừa lại đều trả về, vậy phải làm sao bây giờ, tòa nhà cũng mua không nổi đâu.”

Triệu Hữu Đường hỏi: “Nhà nương nàng muốn đổi trạch viện?”

“Vâng, tuổi ca ca cũng nên thành thân rồi.” Nàng nhìn xuống, “Đáng tiếc nương vẫn chưa hợp ý ai, nói có mấy người để chọn, không biết chọn ai, trong nhà phụ thân đều làm quan.”

“Có biết là nhà nào không?” Triệu Hữu Đường bỗng cảm thấy hứng thú.

Nếu nói đúng ra, Phùng Mạnh An này coi như là Đại cữu tử của hắn? (Anh vợ.)

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Chọn Thê

Editor: Linh

Phùng Liên Dung nhìn lại, gật đầu: “Có viết mấy cái tên.”

Triệu Hữu Đường nói: “Đọc xem.”

Phùng Liên Dung đọc: “Có Tam nữ nhi nhà Tri phủ Thuận thiên Tề đại nhân, có nữ nhi nhà Tả thự thừa Đại lý tự Ngô đại nhân, Hộ bộ Cấp sự trung Thang đại nhân, còn có Thông chính tư, tả tham....”

“Tả tham chính Hồ đại nhân?” Triệu Hữu Đường nói thay nàng, “Còn không?”

Phùng Liên Dung lắc đầu: “Hết rồi, nương lại nói nói với ta cũng vô dụng, hình như còn có mấy nhà nữa.”

“Ca ca nàng biến thành miếng mồi ngon rồi.” Triệu Hữu Đường buồn cười, “Có phải do nàng làm Quý phi không?”

“Ai nói.” Phùng Liên Dung nhíu mày, “Ca ca ta vốn rất tốt, không chỉ bộ dáng anh tuấn, còn thông minh, trên đời có mấy người trẻ tuổi như vậy đã thi được Tiến sĩ đâu. Ca ca còn hiểu chuyện, phu tử trong thư viện đều rất quý huynh ấy!”

Nói đến Phùng Mạnh An, nàng luôn là vẻ mặt kiêu ngạo.

Triệu Hữu Đường nghe không hiểu có chút không vui.

https://thuviensach.vn

Hắn cười lạnh nói: “Nếu Trẫm không phải Thái tử, không chừng thi còn là Trạng Nguyên.”

Phùng Liên Dung không rõ vì sao đột nhiên hắn lại nói như vậy, giật mình mới đón ý nói hùa một câu: “Dạ, Hoàng thượng cũng rất thông minh.”

Xem vẻ mặt này của nàng, Triệu Hữu Đường lại cảm thấy bản thân thật vớ vẩn. Hắn so với ca ca nàng làm cái gì, ca ca nàng lại như thế nào, gặp hắn còn không phải cúi đầu xưng thần.

Hắn ho khan một tiếng: “Nữ nhi nhà Thuận Thiên phủ Tề đại nhân thì thôi đi.”

Phùng Liên Dung nghiêng đầu xem hắn, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ nói: “Đúng rồi, Hoàng thượng biết rất rõ về mấy vị đại nhân này mà, nữ nhi nhà Tề đại nhân gạch bỏ, còn có đâu?”

“Cấp sự trung cũng thôi.”

Canh đại nhân này luôn dâng tấu chương muộn, buộc tội này, buộc tội kia chỉ vì lấy cái thanh danh, trên thực tế không có năng lực gì. Nếu thật muốn ông ta làm chuyện gì, sợ là gánh không được Đại Lương.”

Triệu Hữu Đường nghĩ nghĩ nói: “Nhà Tả tự thừa đi.”

Phùng Liên Dung gật gật đầu, có điều rất nhanh lại nói: “Không biết cô nương nhà họ thế nào.”

“Ngô gia xem như dòng dõi thư hương, Ngô lão thái gia từng là Đại học sĩ Hàn lâm viện, gia phong nghiêm cẩn.” Triệu Hữu Đường cảm thấy rất tốt, “Cưới vợ cưới người hiền, làm sẽ không sai.”

Nhưng Phùng Liên Dung không quá đồng ý: “Vậy cũng phải ca ca thích đã.”

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường khó hiểu: “Lệnh của cha nương lời của mối mai, ca ca nàng còn có thể tự mình chọn thê hay sao?”

“Dù sao cũng phải gặp mới biết được, nếu ca ca không thích, cha nương cũng sẽ không bắt ép ca ca đâu. Cha ta cưới mẫu thân cũng là gặp mặt, liếc mắt liền thích luôn!”

Triệu Hữu Đường rũ mắt xuống không nói chuyện.

Khi hắn làm Thái tử cũng không thể tự mình chọn thê tử. Lúc trước Hoàng thái hậu, Hoàng hậu nói cái gì thì chính là cái đó, khi hắn cưới Phương Yên, ccũng chẳng biết gì về nàng.

Phùng Liên Dung vẫn đang nói: “Mặc kệ như thế nào Hoàng thượng nói vậy người đó nhất định không sai....” Nàng nghĩ nghĩ, vươn tay nhẹ giật giật tay áo Triệu Hữu Đường, “Vậy thiếp thân có thể viết thư hồi âm không?”

“Được, viết đi.”

Phùng Liên Dung nghĩ đến chuyện trước kia, lại hỏi: “Hoàng thượng, nhà Lại bộ Lang trung Tần đại nhân thế nào?”

“Tần đại nhân? Ai nói Lại bộ Lang trung là Tần đại nhân?” Triệu Hữu Đường nhíu mày.

Phùng Liên Dung thầm nghĩ hỏng rồi, xem ra kiếp này rất nhiều chuyện đều đã thay đổi, khó trách trong thư không nhắc đến Tần gia, hóa ra Tần đại nhân không còn là Lại bộ Lang trung.”

Vậy nhân duyên của ca ca cũng sẽ thay đổi sao?

Nàng qua loa tắc trách nói: “Đó là thiếp thân nhớ nhầm, hình như là khi còn ở nhà từng nghe qua.”

https://thuviensach.vn

Nàng vội đứng dậy mặc quần áo, lại bảo Châu Lan mài mực, viết đến một nửa, lại thở dài: “Sau này ca ca thành thân rồi ở thế nào đây, sinh thêm một đứa nhỏ, trong nhà lại muốn chen lách.”

Triệu Hữu Đường đứng bên cạnh xem nàng viết thư, thấy nàng phiền não, mỉm cười nói: “Truyền ý Trẫm là được.”

Phùng Liên Dung nghiêng đầu nhìn hắn.

“Trẫm mệnh Phùng đại nhân nhận số bạc này, giao trách nhiệm trong vòng nửa năm phải đổi nơi ở, nàng nói được không?”

Thật là ý hay, Phùng Liên Dung vỗ tay nói, “Được, được, thật tốt quá, lần này khẳng định cha nương sẽ không trả lại bạc nữa.” Nàng vui mừng đứng lên, đặt một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước lên mặt Triệu Hữu Đường, “Cám ơn Hoàng thượng nhiều.”

Triệu Hữu Đường vẫn là lần đầu tiên bị nàng hôn như vậy, nghiêng đầu thấy nàng nụ cười như hoa, môi anh đào hơi hé lộ ra hàm răng tuyết trắng, không biết sao, trên mặt thế nhưng nóng lên.

Phùng Liên Dung vội kêu Bảo Lan lấy bạc ra: “Chính là những thứ này.”

Triệu Hữu Đường xem một cái nói: “Chút tiền này ở Kinh thành có thể mua được trạch viện gì, thôi, nàng đừng quan tâm chuyện này nữa.”

Phùng Liên Dung mở to hai mắt: “Hoàng thượng muốn lấy tiền ra à, như vậy sao được, đó là nơi cha nương ta ở, thế nào cũng phải là ta cấp chứ. Nào có thể để Hoàng thượng bỏ tiền, bị người khác biết sẽ không tốt.”

Triệu Hữu Đường khinh thường: “Cũng không phải quốc khố ra.”

Làm Hoàng đế, há có thể thiếu tiền riêng?

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung vẫn lắc đầu: “Như vậy cũng không được, vô công không nhận lộc, tiền của ta còn được, nhưng nếu Hoàng thượng cho, dù cha ta có cầm nhưng trong lòng cũng sẽ không thoải mái. Nếu mua một tòa trạch viện to, không từ mà biệt, bị người khác đoán đến đoán đi cũng không tốt, không chừng còn tưởng cha ta tham ô, vậy không phải sẽ hỏng thanh danh của cha hay sao?”

Lần trước tốt xấu gì là vì nàng sinh con, lần này không phải là mạc danh kỳ diệu à.

Không nghĩ tới nàng còn có thể nói ra những lời này.

Triệu Hữu Đường im lặng một hồi, trong lòng rõ ràng thấy nàng nói đúng, lại vẫn cố ý hỏi: “Cha nàng cầm tiền của Trẫm, sao lại không thoải mái?”

Phùng Liên Dung nói: “Đương nhiên không thoải mái, cái này có chút giống, giống...” Nàng ngập ngừng, “bán nữ cái gì.”

Triệu Hữu Đường cười ha ha: “Bán nữ cầu vinh?” Hắn nhướn mi, ‘A, vậy Trẫm thăng quan cho cha nàng, cũng không được nữa sao?”

“Không được.” Phùng Liên Dung lắc đầu như trống bỏi. “Nếu bởi vì thiếp thân, vậy khẳng định không được, cha sẽ tức giận! Nói xong giựt mạnh tay áo hắn, có chút khẩn cầu: “Hoàng thượng, ngài ngàn vạn đừng thăng quan cho cha ta nha!”

Triệu Hữu Đường không nói gì.

Chưa thấy qua ai ngốc như vậy.

Cho dù không phải do quan hệ với nàng, chẳng lẽ Phùng Lâm cả đời đều không cần thăng quan hay sao?

https://thuviensach.vn

Thật ra hắn không biết, Phùng Liên Dung là vì hiểu rất rõ phụ thân mình, phàm là đề cập đến quan hệ cạp váy, cha nàng đều rất khinh thường. Lúc trước nàng bị chọn, hai ngày cuối cùng sống ở nhà, có người nói sau này nếu nàng được sủng ái, Phùng Lâm cũng có thể đi theo thăng chức rất nhanh, kết quả Phùng Lâm tức giận.

Đến bây giờ, nàng vẫn nhớ được vẻ mặt cha lúc đó.

Đó là vô cùng nhục nhã!

"Đừng lo lắng, Trẫm không thăng quan cho cha nàng." Triệu Hữu Đường an ủi nàng, phân phó Hoàng Ích Tam, "Ngươi lại đi Phùng gia một chuyến, nói là ý của Trẫm, mệnh bọn họ nhận bạc của Quý phi, lại mua một trạch viện."

Hoàng Ích Tam ngầm giật giật khóe miệng.

Vẫn là lần đầu tiên nghe loại ý chỉ kiểu này, Phùng Quý phi thật lợi hại, Hoàng thượng vì nàng, xem như là tốn tâm tư.

Có điều hắn rất cao hứng, dù sao hiện tại hắn đang hầu hạ Phùng Quý phi, Phùng Quý phi càng được sủng ái, vậy tiền đồ sau này của hắn càng thêm rộng lớn.

Phùng Liên Dung đưa thư đã viết xong cho hắn, Hoàng Ích Tam nhận lấy bước đi.

Phùng Lâm đọc thư, lại nghe ý chỉ, mọi người có chút ngốc.

Đây đều là cái gì với cái gì vậy!

Hoàng thượng còn quản cả việc này?

Ngược lại Đường Dung cười đến không khép được miệng, kéo Phùng Lâm nói: "Tướng công, tướng công, có thể thấy được Dung Dung nhà

https://thuviensach.vn

chúng ta rất được Hoàng thượng thích, khẳng định là vì Dung Dung phiền não chúng ta không nhận tiền này nên Hoàng thượng mới hạ lệnh. Aiz, cũng coi như đó là tấm lòng của nàng, lại nói, Mạnh An thành thân, chúng ta ở phòng nhỏ như này cũng không tốt."

Phùng Lâm không biết nói cái gì.

Đường Dung lại nói: "Ông xem, Dung Dung nói là Ngô gia gia phong không sai, bảo chúng ta cân nhắc."

Phùng Lâm khó hiểu: "Nàng làm sao mà biết?"

Đường Dung ngẩn ra: "Đúng nhỉ!"

Phùng Mạnh An ở bên cạnh nói: "Còn cần phải nói sao, đương nhiên là ý của Hoàng thượng, cũng đã bảo nhà chúng ta mua trạch viện, lại chỉ điểm chuyện này cũng không phải không có khả năng."

Hai phu thê Phùng Lâm đều ngẩn ra.

Phùng Lâm nói: "Cô nương Ngô gia này nàng đã gặp qua chưa?"

"Rất tốt, mặt mày thanh tú, cũng rất nhã nhặn, thật ra ấn nhà chúng ta vốn là trèo cao không lên, vẫn là Ngô đại nhân cảm thấy Mạnh Anh nhà chúng ta tốt." Đường Dung hỏi Phùng Mạnh An, "Nếu không tìm cơ hội hai nhà gặp một lần, Hoàng thượng cũng đã nói như vậy, Ngô gia nhất định không sai."

Phùng Lâm tỏ vẻ đồng ý, nhưng lại rất khó hiểu: "Không biết sao Hoàng thượng lại cảm thấy Tề gia không tốt?"

Ông vốn đang nghĩ đến nhà Tề Tri phủ, Tề đại nhân này cũng có thanh danh.

https://thuviensach.vn

Phùng Mạnh An nói: “Tề đại nhân rất không biết biến báo*, thời gian trước Thuận Thiên phủ có một án tử, hai bên đều nguyện ý hòa giải, không lại truy cứu, Tề đại nhân lại không đồng ý, nhất định phải phân đúng sai, kết quả làm hại một người trong đó nhảy nước tự tử, Tề đại nhân còn gán tội cho nàng.”

Phùng Lâm nói: “Đó là Tề đại nhân có nguyên tắc, việc trên thế gian, đương nhiên là phải có phải trái trắng đen.”

“Nhưng thế gian đúng sai không phải do một mình Tề đại nhân quyết định.” Phùng Mạnh An nói, “Đến cùng là vì thanh danh của ông ta hay là vì dân chúng, không thể nói rõ được.”

Phùng Lâm tức giận: “Nói bậy gì đấy, con mới bao tuổi, ông ấy còn từng làm giảng quan của con đấy!”

Phùng Mạnh An chậm rì rì nói: “Phụ thân, Chu đại nhân Công bộ Lang trung trước đây cũng từng làm giảng quan của con.”

Chu đại nhân này trước đó không lâu do tham ô nên bị chém đầu.

Phùng Lâm tức đến dựng râu trừng mắt.

Đường Dung vội đến khuyên bảo.

Hai phụ tử này lúc hòa thuận thì rất hòa thuận, vừa bất đồng quan điểm cái, đó là ai cũng không nhường ai. Có điều khi nào Phùng Lâm tức giận thật, Phùng Mạnh An nhìn như thừa nhận sai lầm, thật ra trong lòng vẫn giữ nguyên ý kiến.

Nói đến cùng, là vì thái độ đối nhân xử thế của hai người khác nhau.

Có điều có Đường Dung làm người hòa giải, phụ tử không có hận qua đêm, rất nhanh lại hòa hảo như lúc ban đầu.

https://thuviensach.vn

Lại nói Triệu Hữu Đường ăn cơm tối ở Giáng Vân các xong đi ra, vừa đến trước Càn Thanh cung thì gặp phải Hạ Bá Ngọc đang vội vã đi đến, hắn vẫn luôn tra chuyện mà Hoàng thượng mới hạ lệnh, chẳng qua lần này gặp chướng ngại.

Triệu Hữu Đường tiến vào thư phòng, lệnh hắn nói rõ ràng.

Hạ Bá Ngọc nói: "Thuộc hạ tra vốn cực kỳ thông thuận, kết quả đến Tư thiết giám, Thượng y giám, hoàng môn lại không chịu mở miệng, tra khảo thế nào cũng không nói."

Triệu Hữu Đường nghe ra, hoàng môn này đang sợ hãi.

"Là ai?" Hắn trực tiếp hỏi.

Hạ Bá Ngọc thở ra một hơi nói: "Trịnh Tùy."

Trịnh Tùy là Thái giám chấp bút mới nhậm chức, vốn thân phận của hắn chẳng được coi là gì, khó là khó ở chỗ hắn là người bên người Thái hoàng thái hậu, đã hầu hạ Thái hoàng thái hậu hơn bốn mươi năm.

Thái hoàng thái hậu trường thọ, những cung nhân hoàng môn theo bà từ khi còn trẻ đều đã rời khỏi nhân gian, chỉ có Trịnh Tùy này còn sống, có thể nói, đối với Thái hoàng thái hậu đây được coi như một người thân của bà.

Triệu Hữu Đường im lặng một hồi: "Tạm thời dừng lại ở đây, đã tra ra được thì không cần lưu tình, nến giết thì giết, nên đuổi thì đuổi đi." Hắn ngừng một chút, "Ngươi lại lén phái người đi tra Trịnh Tùy, đừng đánh rắn động cỏ."

Đó là muốn tra rõ xuất thân của Trịnh Tùy, Hạ Bá Ngọc hiểu rõ, ứng một tiếng liền nhanh chóng rời đi.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Chuyển Nhà Lần Hai

Editor: Linh

Sự việc giống như sống chết mặc bay.

Chưa truy tìm nguồn gốc đã kết thúc.

Trịnh Tùy nằm ngửa ở trên giường bằng gỗ lim, uống một chén sữa người. Đây là phủ vú nương đưa đến, vốn chỉ cung cấp cho vương công quý tộc, nhưng hắn do có Thái hoàng thái hậu che chở, nói là thân thể không khỏe nên cũng có loại đãi ngộ này.

Bên dưới, hai tên hoàng môn đang bóp đùi cho hắn.

Một tên nói: " Tất nhiên, công công nhìn hoàng thượng lớn lên, hoàng thượng ở trước mặt công công cũng phải cúi đầu đấy!"

Trịnh Tùy nghe được lòng khoan khoái, trong miệng lại nói: "Đừng nói bậy, đừng cho ta thêm phiền toái! Lại bóp ở chỗ này đi, ôi, già rồi hơi chút mệt mỏi cái, cả người đều đau." Hai tên hoàng môn dùng sức xoa bóp.

Chính vào lúc này, Thái hoàng thái hậu phái người gọi hắn qua. Trịnh Tùy vội vàng bò dậy, một khắc cũng không trì hoãn.

Thái hoàng thái hậu cũng đang nằm nghiêng, hai người cung nhân xoa bóp cho bà.

Trịnh Tùy quỳ xuống nói: “Nô tài gặp qua Thái hoàng thái hậu.”

https://thuviensach.vn

“Dậy đi, sớm đã bảo ngươi đừng có quỳ đến quỳ đi, ngươi tuy rằng trẻ hơn ai gia, nhưng chân cẳng cũng không còn thuận quỳ nữa.” Thái hoàng thái hậu nói, “Ban ngồi.”

Trịnh Tùy cười cười: “Có thể quỳ trước nương nương là phúc khí của nô tài, cũng là vì có phúc khí này nô tài có thể sống đến bây giờ để hầu hạ nương nương đến thọ tinh trăm tuổi.”

Thái hoàng thái hậu cười lên: “Được rồi, còn trăm tuổi nữa, tám mươi ai gia cũng thỏa mãn rồi.” Bà hỏi: “Hoàng thượng hôm qua là có chuyện gì vậy, tra xét những người đó?”

Trịnh Tùy chớp mắt nói: “Nghe nói là vì chuyện của Cảnh Kỳ điện, mấy người không dài mắt không hầu hạ tốt.”

Thái hoàng thái hậu nhíu nhíu mày: “Vậy thì phải là do ngươi không quản lý tốt rồi.”

“Quả thật là lỗi của nô tài.” Trịnh Tùy lại vội vàng quỳ xuống, “Nô tì đã sớm dặn đi dặn lại, ai ngờ bọn họ bằng mặt không bằng lòng, đối hai vị Hoàng tử....”

Thật ra bây giờ gọi hoàng tử thật không quá đúng.

Thái hoàng thái hậu nói: “Xem ra cũng nên phong Vương, ngươi nói tiếp đi.”

Trịnh Tùy nói: “Nô tài cũng không bao che bọn họ, hiện thời bị Hoàng thượng trừng trị là bọn họ nên bị. Hôm qua nô tài đã tự mình xét lại, xin nương nương trách tội nô tài đi. Hiện giờ nô tài lòng có thừa như sức không đủ, đầu cũng không tốt lắm, luôn làm sai sót.”

Thái hoàng thái hậu thấy hắn rất tự trách, khoát tay nói: “Thôi được, ngươi đã hiểu rõ sau này cẩn thận chút, trong cung này người không ít, tay

https://thuviensach.vn

chân không sạch sẽ có khối người, lần này bắt đi không ít người nhỉ?"

"Khoảng bốn mươi người." Trịnh Tùy dè dặt cẩn trọng nói: "Có điều Hoàng thượng cũng ngoan, giết mười mấy người, thật ra cũng có mấy người chỉ ăn trộm nhỏ."

"Dám khắt khe con cháu hoàng thất mà được coi là chuyện nhỏ?" Thái hoàng thái hậu giận tái mặt, khoát tay nói: "Ngươi đi xuống đi."

Trịnh Tùy trong lòng lõm bõm mấy tiếng, vội vàng lui xuống.

Mấy ngày nay Triệu Thừa Diễn nói chuyện ngày càng có thứ tự, cũng đã biết gọi tổ mẫu, chỉ là thêm chữ tằng quá khó, hoặc là tằng tằng, hoặc là tổ mẫu, bảo hắn gọi cùng một lúc còn khó hơn cả lên trời.

Phùng Liên Dung lại dạy hắn gọi mẫu hậu.

Chung ma ma nghe thấy, nghĩ chủ tử nhà mình cũng không quá ngốc, cho luyện trước, dù sao sau này Triệu Thừa Diễn lớn, nhìn thấy hoàng hậu thì phải gọi mẫu hậu, mẫu thân cái gì chứ, chỉ có thể vụng trộm gọi một tiếng.

Tuy Phùng Liên Dung trong lòng hiểu rõ nhưng trong lòng vẫn rất nhụt chí, cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Triệu Thừa Diễn uể oải nói: "Tiểu Dương, sau này con phải gọi ta là mẫu phi rồi."

Triệu Thừa Diễn nghiêng đầu nhìn nàng, cười khanh khách.

"Thật sự là đứa nhỏ không biết ưu sầu, chỉ biết cười." Phùng Liên Dung chọt chọt cái mũi hắn, "Tiểu Dương, con có biết nương rất yêu con không, nhưng sau này con chỉ có thể gọi ta mẫu phi, không thể gọi nương."

Triệu Thừa Diễn lại vung bàn tay nhỏ, liên tục gọi: "Nương, nương, nương."

https://thuviensach.vn

Con ngươi Phùng Liên Dung có chút hồng.

Đúng lúc này Nghiêm Chính đến đây, dẫn 30 vị cấm quân, bảo là muốn giúp Phùng Liên Dung chuyển đến Diên Kỳ cung.

“Không phải nói là năm sau à?”

Nghiêm Chính cười nói: “Bên kia đã chuẩn bị xong, Hoàng thượng hi vọng nương nương mừng năm mới ở Diên Kỳ cung, than cũng đã đốt, nương nương đi qua sẽ không bị lạnh.”

Chung ma ma nói: “Hoàng thượng đối nương nương chúng ta thật tốt, vậy thì làm phiền công công rồi.”

Nghiêm Chính lập tức sai người chuyển đồ.

Trong hai năm qua, nàng đã chuyển nhà hai lần.

Có điều lần này sẽ luôn luôn ở đó.

Chung ma ma gọi cung nhân thu thập châu báu, chính mình trước dẫn Phùng Liên Dung, kêu bà vú ôm Triệu Thừa Diễn đến Diên Kỳ cung.

Diên Kỳ cung này cách cung Khôn Ninh của Hoàng hậu có chút xa, nhưng lại rất gần với Càn Thanh cung, ở giữa chỉ cách một Trường Xuân cung. Hiện thời Trường Xuân cung do Hồ quý phi đã qua đời, người không nhà trống.

Đoàn người đi qua, xa xa đã thấy cửa Diên Kỳ cung.

Thời điểm này vậy mà hoa mộc phồn thịnh, Chung ma ma cười giơ tay chỉ chỉ: “Trồng mai vàng à, thể nào nở rộ, chung quanh Diên Kỳ cung rất nhiều hoa, bên trong còn một vườn mai, đến năm sau, lại muốn rực rỡ.”

https://thuviensach.vn

“Vậy thì tốt quá, mùa đông không sợ không có cái để ngắm.” Phùng Liên Dung rất thích.

Đi vào lại thấy hai bên cửa cung đều dán câu đối xuân, hai chữ Phúc rất lớn, nàng tập trung nhìn kỹ, kinh ngạc nói: “Đây là Hoàng thượng viết!”

Nàng có thể nhận ra chữ Phúc này là do năm trước Triệu Hữu Đường viết cho nàng, nàng nhìn rất lâu, rất quen thuộc, nghĩ tới chuyện này, nàng vội nói với Chung ma ma: “Vậy bức tranh cũng phải mang qua đây, vẫn dán ở đối diện với giường.”

“Bọn họ biết mà, không cần phải nói, bên kia rất nhiều cái đều phải chuyển đến dây, nơi này khẳng định thiếu rất nhiều, dù sao Diên Kỳ cung lâu rồi không có người ở, cái bàn này....”

Chung ma ma nói đến đây lại im bặt.

Thiếu cái gì chứ, hóa ra tất cả đều đã đầy đủ.

Bà há to miệng: “Tất cả đều là mới này!”

Phùng Liên Dung cũng có chút giật mình, đồ bên Giáng Vân các cũng rất tốt, nhưng so với bên này, thật sự không phải chỉ kém một chút.

Trong nhà chính bày gia cụ mới tinh, cảm giác sáng bừng chói mắt, bên trong có hai đôi ghế dựa hai tay bằng gỗ lim, một đôi bàn nhỏ gỗ lim mặt trên là hoa cỏ bằng đá cẩm thạch, trên mặt một trong hai cái bàn đó đặt một bình hoa sứ màu trắng, mặt trên một cái khác bày một chậu cây ngọc năm màu. Ở giữa lại là một cái bàn gỗ lim dài khắc hoa, gần cửa sổ bên phải có một cái sạp la hán bằng gỗ lim thật to khắc hoa.

Những cái này đều là trước đây nàng không có.

Hai người lại đi sang hai bên trái phải xem, cũng có thêm không ít đồ.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma cười không thấy mắt: “Cũng đúng, nương nương, ngài hiện tại là Quý phi, vậy nên tất cả đều sẽ không giống trước đây, Hoàng thượng nghĩ thật chu đáo.”

Phùng Liên Dung kích động nói: “Đó là tự tay Hoàng thượng chọn hả?”

“Trừ Hoàng thượng ra còn ai dám làm chủ đưa đồ cho nương nương chứ.” Nếu nói một vị khác trong Khôn Ninh cung, đó là tuyệt đối sẽ không săn sóc như này.

Phùng Liên Dung thầm cao hứng trong lòng, đây là Hoàng thượng thương nàng, bằng không nào có tâm tư làm mấy chuyện này cho nàng.

Nàng nhìn xem chung quanh, lại hưng phấn nói: “Bên thư phòng kia còn có một cái bàn nhỏ ghế nhỏ đấy.” Nàng nhéo nhéo mặt Triệu Thừa Diễn: “Nhìn xem, phụ thân đối con rất tốt đấy, viết chữ đọc sách đều là chuẩn bị, về sau con phải ngoan nhé, đừng làm cho phụ thân thất vọng.”

Triệu Thừa Diễn chớp chớp con ngươi đen láy.

Cũng không biết có nghe hiểu không.

Có điều hắn nhận thức rất lợi hại, mỗi sáng ngủ dậy đều sẽ quay đầu tìm Phùng Liên Dung, thấy nàng mới vui, Phùng Liên Dung xoa xoa đầu hắn, cười nói: “Đi, chúng ta đi ngắm hoa thôi.”

Chung ma ma nhanh chóng đội mũ đầu hổ cho Triệu Thừa Diễn.

Nghiêm Chính chỉ huy cấm quân rất nhanh đã chuyển xong đồ, những người này rất khỏe, dù chuyển cái bình phong to đó cũng không thở hổn hển như mấy tiểu hoàng môn lần trước.

Chung ma ma thưởng bạc cho bọn họ, Nghiêm Chính nói: “Còn thiếu cái gì nương nương cứ việc nói một tiếng.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung cười nói: “Không thiếu, chỉ ngại nhiều thôi, ngươi trở về giúp ta cám ơn Hoàng thượng.”

Nghiêm Chính cười cười.

Thấy hắn đi rồi, Hoàng Ích Tam lặng lẽ theo sau nói: “Lần này đã chết rất nhiều người, ngươi cũng nên thăng cấp rồi nhỉ? Đừng quên huynh đệ này đấy.”

Nghiêm Chính khóe miệng giật giật nói: “Hầu hạ tốt nương nương của ngươi đi, ngươi thăng hay không thăng thì có gì khác nhau, dù sao cũng đều phải sống ở Diên Kỳ cung.”

Hoàng Ích Tam ngẩn ra: “Ta không thể rời đi nữa?”

Nghiêm Chính nói: “Tự mình nghĩ kỹ đi.”

Hoàng Ích Tam cẩn thận suy nghĩ, trong lòng phát lạnh.

Còn không phải sao, Hoàng thượng phái hắn qua đây dù thế nào cũng sẽ không phải vì lên chức, đời này vô vọng rồi. Hầu hạ bên người Phùng quý phi, còn có hi vọng gì, chẳng phải cũng giống Trịnh Tùy? Hầu hạ Thái hoàng thái hậu nhiều năm như vậy, đến bây giờ mới là một thái giám chấp bút, còn là hư danh.

Hoàng thượng mới không cần hắn chấp bút, trước đây lần nào không phải là chính mình viết.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người lấy lòng Trịnh Tùy vẫn rất nhiều, nghe nói ngoài cung có mấy trạch viện, con nuôi cũng nhận mấy người.

Trong cung người nào không nể mặt hắn?

Hoàng Ích Tam nghĩ, lúc trở về nhìn thấy Triệu Thừa Diễn trong tay Phùng Liên Dung, ánh mắt lại sáng ngời. Hầu hạ nương nương cái gì, hắn

https://thuviensach.vn

đây không phải cũng hầu hạ cả tiểu chủ tử sao, tiểu chủ tử trưởng thành, sau này không nói trước được.

Hiện thời Phùng quý phi được sủng ái như vậy, bên kia cho dù sinh con trai, cũng không nhất định sẽ là Thái tử đâu.

Đợi đến khi Thái hoàng thái hậu hai chân duỗi thẳng, ai quản được Hoàng thượng?

Hắn theo Hoàng thượng nhiều năm như vậy, sao có thể không hiểu ngài, Hoàng thượng khác với Tiên đế, Tiên đế muốn đổi Thái tử gặp nhiều trở ngại, chỉ là ông không có lòng can đảm, nhưng Hoàng thượng muốn làm cái gì, nhất định có thể làm được.

Hoàng Ích Tam lại cao hứng trở lại.

Phùng Liên Dung bế Triệu Thừa Diễn ngắm mai vàng, nói với hắn từng màu hoa: "Đây là vàng, đây là trắng, đây là nhụy hoa, ngửi thử xem, thơm không."

Nàng đưa hoa đến chóp mũi Triệu Thừa Diễn, Triệu Thừa Diễn hé miệng liền cắn, nàng giật lại cũng không kịp.

Phùng Liên Dung nhìn hắn, nhíu nhíu mày, lại thấy Triệu Thừa Diễn giống như ăn rất ngon, cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ hoa mai vàng này thật sự có thể ăn?

Nàng cũng hái một cánh bỏ vào miệng.

Khi Triệu Hữu Đường đến nơi, chỉ thấy hai mẫu tử đang ăn hoa.

"Hoàng thượng." Phùng Liên Dung vội thỉnh an hắn.

Triệu Hữu Đường bước đến, vươn tay đến bên môi nàng lấy cánh hoa đi.

https://thuviensach.vn

“Cái này mà cũng ăn được?” Hắn trách mắng, “Lại còn cho con ăn, không sợ đau bụng?”

“Không phải thiếp thân đưa mà là tự con giành lấy.” Phùng Liên Dung nói xong liền cười, “Có điều thật sự có thể ăn đấy, có chút ngọt, có chút đắng, nếu làm trộn làm thành bánh bột ngô, nói không chừng rất thơm.”

Triệu Hữu Đường khóe miệng giật giật, thật sự có chút lo lắng.

Đứa nhỏ này để Phùng Liên Dung, có thể sẽ biến ngốc hay không đây?

Phùng liên Dung lại hái một bông hoa khác: “Không biết hoa trắng có càng ngon hơn hoa vàng không nhỉ?”

Thấy nàng lại muốn ăn Triệu Hữu Đường vội ngăn cản: “Nàng mấy tuổi rồi, đừng có ăn bậy, sắp đến năm mới, bụng không khỏe, nàng nói xem phải đi thế nào, làm bậy!”

Hắn đoạt lấy hoa trong tay nàng.

Phùng Liên Dung bĩu môi: “Có sao đâu, hồi nhỏ ở nhà thiếp thân cũng từng ăn hoa này, hoa hòe chưng ăn ngon lắm đấy. Hoa trắng thêm chút bột mì, chờ chín, muốn ăn ngọt thì cho thêm chút mật, ăn mặn thì cho thêm dầu vừng, tỏi hành băm nhỏ phi thơm, rất ngon.”

Bây giờ đang là buổi chiều, Triệu Hữu Đường bị nàng miêu tả làm đói bụng: “Cái này thật sự ăn ngon?”

“Vâng, có điều hoa hòe phải đến tháng tư tháng năm mới có, hình như trong cung không có trồng.” Phùng Liên Dung tiếc nuối.

Triệu Hữu Đường gọi Nghiêm Chính đến: “Bảo bọn họ đi tìm mấy cây hòe to về trồng, có điều đừng trồng ở gần đây, trồng xa chút.”

Cây hòe là cây không may mắn, cho nên không trồng trong sân.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung vừa nghe ánh mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, túm lấy tay áo hắn: “Vậy sang năm là có thể ăn, đến khi đó Hoàng thượng qua đây thiếp thân và ngài cùng nhau ăn.”

Triệu Hữu Đường mỉm cười.

Chỉ là một món ăn cũng có thể cao hứng đến như vậy, lần trước tấn phong nàng làm Quý phi cũng không thấy nàng hưng phấn như thế.

Hắn đưa bông hoa trong tay lên chóp mũi ngửi, gật đầu nói: “Hoa này thơm đấy, nếu không buổi tối kêu Vương ngự trù thử lấy làm món ăn?”

Phùng Liên Dung liên tục gật đầu: “Được!”

Hắn gọi hai tiểu hoàng môn đến hái.

Hoàng môn hái được một giỏ to.

Triệu Thừa Diễn ở bên cạnh, vươn tay mập đoạt mấy bông nhét vào miệng, ăn xong rồi cười khanh khách.

Triệu Hữu Đường nhìn cảm thấy đầu đau.

Đứa nhỏ này không phải sau này sẽ giống nương nó đấy chứ?

Có điều hắn cũng tiện tay lấy một nhành.

Phùng Liên Dung thấy, cười nói: “Cắm vào bình vừa khéo.”

Triệu Hữu Đường lại nâng tay nói: “Đừng động.”

Phùng Liên Dung ngẩn ra.

Hắn cài nhành hoa lên tóc nàng.

https://thuviensach.vn

Màu hoa vàng tôn lên mái tóc đen, như là màu sắc làm người khác ấm áp vào đêm đông lạnh, mặt nàng lập tức đỏ ửng.

Triệu Hữu Đường nắm lấy tay nàng: “Vào thôi, cứ đứng bên ngoài cẩn thận con bị lạnh.”

Nàng được hắn nắm tay, chỉ cảm thấy tất cả hạnh phúc trên thế gian không gì hơn cái này.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Buổi tối, Vương ngự trù thật sự dùng hoa mai vàng làm món ăn.

Trong đó có một món tên là bánh tôm mai vàng đặc biệt được hoan nghênh, có điều Triệu Hữu Đường chỉ ăn một cái rồi thôi, nói thịt tôm đã để đông lạnh, vị giảm.

Phùng Liên Dung ngược lại không để ý lắm, nàng cũng không giống Triệu Hữu Đường từ nhỏ cẩm y ngọc thực, dù là hiện tại ở trong nuôi hai năm cũng không soi mói như thế, nàng liên tục ăn mấy cái, món khác ngược lại không ăn.

Triệu Hữu Đường lại đùa Triệu Thừa Diễn gọi mấy tiếng phụ thân rồi đi.

Trong một năm có một ngày như vậy, mặc dù giao thừa hắn không ở bên cạnh nàng, Phùng Liên Dung cũng đã cảm thấy rất thỏa mãn.

Chỉ là luôn cảm thấy vắng vẻ, cũng may Tôn Tú đến chơi.

Tôn Tú làm Tiệp dư, chuyển đến Tuyết Vũ các trong cung Ngưng Hương, đời này cùng đời trước giống nhau, không thay đổi.

Nhìn người đã từng cùng không được sủng tâm tư Phùng Liên Dung vẫn có chút phức tạp. Nói thật nàng cũng rất đồng tình Tôn Tú, nhưng là nói muốn nàng kéo Tôn Tú kêu Hoàng thượng đi sủng hạnh, nàng cũng không làm được.

https://thuviensach.vn

Cho nên nàng có chút xấu hổ, vẫn chưa bao giờ chủ động đi tìm Tôn Tú, nhưng Tôn Tú đến nàng vẫn chiêu đãi cẩn thận, không kênh kiệu.

Hai người nói nói cười cười qua một năm.

Ngày mùng một đầu năm, thân là phi tần còn phải đi chúc tết.

Sáng sớm Chung ma ma đã trang điểm tốt cho hai mẫu tử, ngồi xe liễn đi Thọ Khang cung.

Làm Quý phi xe liễn cũng không giống trước, quanh xe được nạm vàng chỉ kém Phượng giá cũng Hoàng hậu một chút, lúc này trong xe còn có lò than, ấm áp dễ chịu.

Tới Thọ Khang cung, Phùng Liên Dung đi xuống, đội mũ cẩn thận cho Triệu Thừa Diễn.

Nàng quỳ xuống chúc Tết.

Mấy người Thái hoàng thái hậu đều cho hồng bao.

"Mau bế Diễn nhi qua cho ta xem." Thái hoàng thái hậu khẩn cấp nói.

Hôm nay Triệu Thừa Diễn mặc một bộ quần áo đỏ thẫm thêu chữ Phúc, mặt tròn vo, hai con mắt vừa to vừa tròn, thật sự là phấn điêu ngọc trác, vô cùng đòi vui.

Mỗi lần hắn được ai bế đều cười khanh khách.

"Nhìn này, cười không ngừng, đứa nhỏ này tốt." Thái hoàng thái hậu điểm cái mũi hắn, "Biết gọi tằng tổ mẫu không? Tằng tổ mẫu?"

Triệu Thừa Diễn chu cái miệng nhỏ gọi: "Tổ mẫu."

https://thuviensach.vn

"Ui, gọi thật này!" Thái hoàng thái hậu vô cùng cao hứng, "Đứa nhỏ này thông minh, còn chưa đến một tuổi nhỉ?"

Hoàng thái hậu cũng cười: "Đúng vậy, có điều sao đằng trước lại không có chữ tằng vậy?"

Phùng Liên Dung nói: "Cái này thì không học được, hai chữ đều sẽ gọi."

"Vậy cũng đã không tệ rồi." Hoàng thái hậu lấy ra một chuỗi lục lạc vàng đưa cho Triệu Thừa Diễn, "Đến, tổ mẫu đưa cho ngươi, biết dùng không?"

Tay béo của Triệu Thừa Diễn rất có lực, lập tức cầm lấy lắc lắc, phát ra tiếng chuông dễ nghe.

"Gọi tổ mẫu." Hoàng thái hậu đùa hắn.

"Tổ mẫu." Triệu Thừa Diễn cười khanh khách, "Tổ mẫu."

Thấy con trai mình được người thích như vậy, Triệu Hữu Đường nhìn qua phía Phùng Liên Dung.

Nàng không nhìn hắn, chỉ nhìn Triệu Thừa Diễn, như là thoáng thả lỏng, hoặc như là lộ ra chút cảnh giác, tay đặt chồng lên nhau, khẽ mỉm cười, lúm đồng tiền mơ hồ.

Triệu Hữu Đường không tự chủ được cũng mỉm cười.

Phương Yên vẫn luôn không nói gì, lúc này nói: "Hoàng tổ mẫu, cho ta xem con với."

Thái hoàng thái hậu gọi người bế qua.

Phương Yên bận giữ thai đã rất lâu không nhìn thấy Triệu Thừa Diễn, bây giờ vừa thấy thì thấy hắn trắng trẻo mập mạp, gương mặt nhỏ nhắn

https://thuviensach.vn

mang theo ý cười, khóe miệng nàng ta mím mím, vươn tay sờ hắn.

Phùng Liên Dung có chút khẩn trương.

Phương Yên ngắm một lát, cười hỏi: "Biết gọi mẫu hậu không?"

Lời này vừa ra, Thái hoàng thái hậu cùng Hoàng thái hậu liếc nhìn nhau.

Phùng Liên Dung vội nói: "Biết gọi, thiếp thân đã dạy con."

"A?" Phương Yên nhíu mày.

Lý ma ma liền đùa Triệu Thừa Diễn: "Đại hoàng tử, gọi mẫu hậu nào."

Triệu Thừa Diễn chớp đôi mắt to, kêu lên: "Mẫu, hậu."

Tất cả mọi người cười rộ lên.

Thái hoàng thái hậu mang theo mấy phần vui mừng.

Nhớ năm đó Hồ quý phi không phải bộ dáng như này, còn dạy gọi mẫu hậu, hai đứa con trai lớn rồi mới biết gọi Hoàng hậu là mẫu hậu, bây giờ Phùng quý nhân ngược lại biết quy củ.

Người bà phái đi cũng nói, không hề kiêu ngạo chút nào.

Chỉ là nghe nói cháu trai này của bà thật sự rất sủng nàng, có điều nữ nhân trong cung này, xuất chúng chút thường là như vậy. Trước được sủng một hai năm, sau này người mới đến, thế nào cũng sẽ nhạt chút cũng là chuyện bình thường.

Phương Yên nghe được Triệu Thừa Diễn gọi mình là mẫu hậu cũng cười cười, nhưng lại không có hứng thú nhìn tiếp, gọi người ôm trả lại cho Phùng Liên Dung, trong lòng chỉ hi vọng đứa con của mình tương lai cũng khỏe mạnh như thế.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung triệt để nhẹ nhàng thở ra.

Thái hoàng thái hậu thiết yến.

Làm Quý phi cũng được hưởng vinh hạnh này.

Chỉ là nàng không thể ngồi bên cạnh Triệu Hữu Đường, chỉ cùng dùng cơm với mấy vị phu tử Tiên đế để lại, ví dụ như Huệ phi.

Huệ phi này ban đầu do Tiên đế dùng thuốc vẫn luôn bị Thái hoàng thái hậu quản chế, nhưng Tiên đế vừa chết, bà tốt xấu gì cũng có nữ nhi, tình cảnh coi như tốt hơn chút.

Dùng cơm xong, Phùng Liên Dung trở về.

Do Phương Yên cũng sắp sinh, Thái hoàng thái hậu vô cùng coi trọng, sớm đã để bà đỡ đến cung Khôn Ninh ở. Bà đỡ này chính là người lúc trước đỡ đẻ cho Phùng Liên Dung, mấy ngày nay Chu thái y cũng ở luôn trong cung, tùy thời sai phái.

Đến giữa tháng một, Phương Yên đau bụng, Lý ma ma vội vàng đi nói cho Thái hoàng thái hậu, hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu tự mình đi đến cung Khôn Ninh.

Có điều lúc đó Triệu Hữu Đường vẫn đang lâm triều, nhưng không có quấy rầy đến hắn.

Dù sao đau này cũng không biết phải đau bao lâu.

Cung Khôn Ninh bận rộn, trong Diên Kỳ cung, Chung ma ma cũng có chút đứng ngồi không yên, bà đang rối rắm vì việc Phương Yên sinh nam hay sinh nữa. Nhớ ngày đó bà có bao nhiêu sợ Phương Yên ôm tiểu chủ tử đi, sau này không bị ôm đi bà liền an tâm, bây giờ chính Phương Yên muốn sinh con, trong lòng bà hi vọng là một nữ nhi.

https://thuviensach.vn

Như vậy tương lai, con trai của Phùng Liên Dung rất có khả năng sẽ là Thái tử.

Nhưng là như vậy không chừng sẽ bị Hoàng hậu ôm đi.

Chung ma ma sầu.

Phùng Liên Dung thấy bà bộ dáng này, ngược lại thấy khó hiểu: "Ma ma, ngươi đừng đi đi lại lại nữa, Tiểu Dương cũng chuyển mắt đi theo ngươi, ngươi làm sao vậy?"

"Hoàng hậu nương nương muốn sinh rồi."

Phùng Liên Dung cười nói: "Vậy thì sao chứ, có bà đỡ, có ngự y mà, không có việc gì."

Chung ma ma thở dài: "Nô tì là đang nghĩ Hoàng hậu nương nương sinh trai hay gái."

Phùng Liên Dung buồn cười, nhưng không nói chuyện, trong lòng cũng nghĩ hẳn là con trai.

Nhớ năm đó Phương Yên sinh chính là con trai, lại nói, đời trước trước khi nàng qua đời Triệu Hữu Đường tổng cộng có bốn con trai, một người là Hoàng hậu sinh, hai người khác là vị sủng phi kia sinh, còn có một người là Chiêu Nghi sinh, ngược lại không có đứa con gái nào.

Lúc nàng đag nghĩ, bên kia Phương Yên đã đau đến chết đi sống lại.

Hoàng thái hậu nghe được tiếng kêu, nghĩ thời gian còn sớm sao đã đau thành như vậy rồi, lại vội mời Chu thái y đến.

Lúc này Triệu Hữu Đường đã hạ triệu, nghe nói Phương Yên sắp sinh, vội chạy tới.

https://thuviensach.vn

"Sao rồi?" Hắn hỏi Hoàng thái hậu.

"Như là có chút không tốt." Hoàng thái hậu thở dài, "Thân thể nàng vốn không tốt, lần này sinh sợ là phải ăn rất nhiều khổ."

Triệu Hữu Đường nhíu nhíu mày, "Đã mời thái y chưa?"

"Đã ở bên trong rồi."

Triệu Hữu Đường gật gật đầu.

Hai người ngồi xuống.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, chỉ nghe có tiếng trẻ con khóc truyền ra, Triệu Hữu Đường lập tức đứng lên.

Tuy rằng hắn không thích Phương Yên, nhưng đó là con ruột của hắn, cũng là con trai Trưởng, hắn vẫn rất chờ mong.

Bà đỡ đi ra nói: "Chúc mừng Hoàng thượng, là một Hoàng tử!"

Hoàng thái hậu sắc mặt hoãn xuống. May mắn là một con trai!

Trong cung chỉ cần có con trai trưởng, Hoàng hậu có con trai liền sẽ không rối loạn trật tự. Hoàng thái hậu biết Thái hoàng thái hậu vẫn luôn nghĩ như vậy, bây giờ coi như là viên mãn.

Lý ma ma cao hứng nói: "Nương nương, nương nương, thật sự là con trai."

Phương Yên vừa nghe lập tức khóc, nghiêng đầu nói: "Mau ôm vào cho ta xem."

Lý ma ma ôm qua, chỉ thán một tiếng: "Chỉ là có chút gầy, có điều Chu thái y nói thân thể cũng không ngại, sau này từ từ nuôi là được."

https://thuviensach.vn

Tảng đá treo trong lòng Phương Yên rơi xuống.

Nàng ta sinh con trai, đứa con trai này chính là Thái tử, nàng ta cuối cùng cũng có!

Khúc mắc nhiều ngày bỗng chốc được cởi bỏ, cả người buông lỏng, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Lý ma ma đau lòng khóc lên, bà ta biết Phương Yên vì đứa nhỏ này mà phải trả giá bao nhiêu tâm huyết, vừa rồi sinh hắn ra cũng là dùng hết khí lực toàn thân.

Nghe nói Phương Yên ngất đi, Chu thái y vội vàng chạy qua.

Lý ma ma ôm đứa nhỏ ra cho Triệu Hữu Đường xem: "Đứa nhỏ thì tốt, chính là nương nương mệt đến hôn mê."

Triệu Hữu Đường nhìn con trai, giống đứa nhỏ Phùng Liên Dung sinh, đều là làn da hồng hồng, nho nhỏ, chỉ là hình như gầy hơn, hắn thở dài: "Vất vả nàng, ngươi hầu hạ nàng cho tốt."

Hắn nhìn nhi tử, lộ ra nụ cười.

Nhìn ra được Hoàng thượng cũng thích đứa nhỏ này, Lý ma ma rất cao hứng.

Hoàng thái hậu đi qua nói cho Thái hoàng thái hậu, Thái hoàng thái hậu cũng có chút vui mừng.

Phương Yên vẫn luôn hôn mê, thẳng đến nửa đêm mới tỉnh lại, nàng ta kêu Lý ma ma ôm đứa nhỏ đến cho nàng xem, càng xem càng thích, chỉ cảm thấy vì hắn chịu khổ gì cũng đáng giá.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Chọn Đồ Vật Đoán Tương Lai

Editor: Linh

Hoàng hậu ở cữ, đương nhiên là vẫn không cần Phùng Liên Dung đi thỉnh an, Hoàng thái hậu lại là người lạnh lùng, bình thường cũng không cần nàng đi, nàng rảnh rỗi cũng chỉ bế Triệu Thừa Diễn đi xem Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu ngược lại rất thích Triệu Thừa Diễn, có lẽ là người lớn tuổi, đặc biệt thích trẻ con, mỗi lần trở về đều có thưởng, Triệu Thừa Diễn đã có một hộp tràn đầy đĩnh vàng, ngọc bội cũng có mấy đôi.

Phùng Liên Dung nghĩ con cháu Hoàng thất thật tốt, nàng hồi nhỏ đi thăm bà ngoại, nhiều lắm cũng chỉ nấu sủi cảo cho nàng, hoặc là trên đường mua cái kẹo hồ lô, nào có những số tiền này cho nàng.

"Tiểu Dương à, con còn nhỏ mà đã thành Đại địa chủ rồi!" Nàng bóp bóp mặt Triệu Thừa Diễn.

Triệu Thừa Diễn lắc lắc đầu: "Nhất, a, cầm...."

Phùng Liên Dung phì cười, đứa nhỏ này lại nói mấy câu không người nghe hiểu rồi.

"Đến, chúng ta đi dạo đi."

Hiện tại Triệu Thừa Diễn đã chán đi trên giường, chỉ thích học đi trên mặt đất, nàng ôm hắn, dẫn theo hai cung nhân đi ra ngoài dạo mấy vòng.

https://thuviensach.vn

Lúc trở về lại là ôm về, tiểu tử ngả đầu lên vai nàng ngủ.

Du thị vội nhận lấy, ôm Triệu Thừa Diễn đến trên giường ngủ.

Phùng Liên Dung nói với Chung ma ma: "Lần trước Chu thái y nói đứa nhỏ dần lớn cũng không thể chỉ uống sữa, còn phải cho ăn cái khác, như vậy mới nhanh lớn. Ta thấy bữa trưa kêu phòng bếp nấu một chén cháo nhỏ, cho thêm chút thịt vào, có rau dưa gì tươi mới cũng có thể cho thêm, hãy nói là nấu cho đứa nhỏ ăn."

Chung ma ma gật đầu: "Đúng là nên như vậy, vốn uống sữa đến hai tuổi là ngừng, nhà bếp biết làm thế nào." Bà vừa nói vừa bảo Ngân Quế đi.

Phùng Liên Dung ngồi xuống đọc sách, đọc được một lát ngẩng đầu nói với Châu Lan: "Ngươi học xoa bóp với Chung ma ma, hôm nay bắt đầu dạy ta một ít."

Châu Lan kinh ngạc: "Sao nương nương lại muốn học cái này?"

Phùng Liên Dung không tiện giải thích, cười nói: "Ngươi cứ dạy là được."

Thật ra mỗi lần nàng được xoa bóp cảm thấy cả người thoải mái, nghĩ đến Triệu Hữu Đường ngày ngày lâm triều, còn phải phê duyệt tấu chương, thật sự là vất vả. Nàng cũng không làm được cái gì, vừa rồi đột nhiên nghĩ đến có thể học cái này, nàng có thể xoa bóp cho hắn, giúp hắn giảm bớt mệt nhọc.

Châu Lan đương nhiên nghe theo, vào nhà lấy một bức tranh ra, tất cả đều là vẽ huyệt vị trên thân thể cho người.

Chung ma ma nghe thấy, nhíu mày nói: "Sao nương nương lại muốn học cái này, bảo Châu Lan dạy? Đây chính là đồ gia truyền nhà nô tì, nhớ năm đó phụ thân nô tì dựa vào một thân y thuật này nổi danh khắp Huyện."

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung cười nói: "Còn không phải sợ ngươi mệt mỏi, hơn nữa ta cũng mới học, học với Châu Lan là được." Nàng cúi đầu nhìn tranh, lập tức cảm thấy choáng váng.

Cái này khi nào mới nhớ được hết chứ!

Châu Lan chớp mắt nói: "Hơn phân nửa đều là xoa bóp bả vai, hoặc là cánh tay, nô tì dạy ở chỗ đó trước."

"Được, được, ngươi thật thông minh, học được cái này."

Phùng Liên Dung học với Châu Lan cả ngày.

Ngày hôm đó Thái hoàng thái hậu mời Triệu Hữu Đường qua, thương lượng chuyện phong Vương cho Triệu Hữu Trinh và Triệu Hữu Ngô. Dù sao Tiên đế đã không còn, hai đứa nhỏ này lại là đệ đệ của Triệu Hữu Đường, gọi Hoàng tử thật không thích hợp.

Triệu Hữu Đường nói: "Trẫm cũng suy nghĩ qua, sẽ phong Tam đệ là Tĩnh vương, Tứ đệ là Ninh vương."

"Vậy đất phong?" Thái hoàng thái hậu hỏi, "Hữu Trinh qua mấy năm nữa cũng có thể cưới thê, đến lúc đó liền đến đất phong ở."

"Trẫm thấy chuyện này không vội, dù sao bọn đệ đệ còn nhỏ mà." Hắn ngừng một chút, "Hoàng tổ mẫu, tuy rằng bọn họ còn phải giữ đạo hiếu, có điều Hữu Trinh và Hữu Ngô đều đang tuổi lớn, cũng là thời kỳ tốt nhất để đọc sách, chậm trễ sau này muốn bổ sung cũng không dễ dàng, Trẫm thấy vậy nên không gò bó nữa."

Thái hoàng thái hậu trầm ngâm nửa khắc: "Vậy thì tùy theo Hoàng thượng."

https://thuviensach.vn

Bà nói xong giương mắt nhìn Triệu Hữu Đường, trong lòng là hài lòng, hắn chăm sóc hai đệ đệ như vậy, có thể thấy được là người có tình có nghĩa.

"Thừa Dục sắp đầy tháng, còn mời Hoàng thượng dành ra chút thời gian." Bà nhắc nhở, hi vọng Triệu Hữu Đường coi trọng trưởng tử này.

Triệu Hữu Đường gật gật đầu: "Ngày ấy Trẫm sẽ không lâm triều."

Con trai của Phương Yên được hắn đặt tên là Triệu Thừa Dục, giữa tháng hai chính là đầy tháng, trong cung làm một bữa tiệc đầy tháng long trọng, trừ người nhà Hoàng hậu, cả nhà Vĩnh Gia công chúa đều tới.

Vĩnh Gia công chúa còn xem Triệu Thừa Diễn, muốn bế hắn cùng đến chỗ Hoàng hậu, kết quả vừa rời khỏi Diên Kỳ cung Triệu Thừa Diễn liền khóc to, một bên quay đầu tìm Phùng Liên Dung.

Vĩnh Gia công chúa đi đến nửa đường, cuối cùng phải quay trở lại, trả Triệu Thừa Diễn lại cho Phùng Liên Dung.

Lúc ở Khôn Ninh cung nàng nhắc đến chuyện này.

"Phùng quý phi nuôi Thừa Diễn thành cái dạng gì rồi, không cách được nàng, sau này sẽ thế nào?" Vĩnh Gia công chúa có chút bất mãn.

Triệu Hữu Đường trầm mặt xuống.

Hoàng thái hậu thấy vậy nói: "Nàng ngày ngày ở cùng con, con đột nhiên bị ngươi ôm đi khóc cũng là bình thường. Chờ lớn thêm chút nữa là tốt rồi, hồi nhỏ không phải ngươi cũng như vậy sao, một khắc cũng không cách được."

Vĩnh Gia công chúa tức giận: "Sao mẫu hậu cứ nói giúp nàng vậy?"

Hoàng thái hậu nhìn Triệu Hữu Đường, nghiêm túc nói: "Uyển Uyển, ngươi cũng đã làm mẫu thân sao vẫn không hiểu đạo lý như vậy?"

https://thuviensach.vn

Vĩnh Gia công chúa còn muốn nói, nhưng trong mắt Hoàng thái hậu có ý cảnh cáo, nàng bất đắc dĩ im miệng.

Thái hoàng thái hậu nhìn ở trong mắt, hiểu rõ Hoàng thái hậu là suy nghĩ cho Vĩnh Gia, xem vẻ mặt của Triệu Hữu Đường là biết hắn đã có chút không vui.

"Được rồi, chúng ta đi xem Thừa Dục đi." Bà đi vào bên trong trước.

Triệu Thừa Dục được Phương Yên tỉ mỉ bảo dưỡng đã béo hơn chút, người cũng tinh thần hơn, tiếng khóc cũng vang dội, Phương Yên thường xuyên muốn gặp hắn, cho nên bà vú liền đặt nôi ở bên giường nàng. Không chỉ có vậy, nàng sợ nhi tử ăn không đủ no, chọn hai bà vú đến.

Một đám người đi qua nhìn, Phương Yên nghe được đều là khen nhi tử, đương nhiên vui mừng.

Ngày ấy không qua mấy ngày lại đến sinh nhật một tuổi của Triệu Thừa Diễn.

Bọn họ đều chú ý chọn đồ vật đoán tương lai, "Quan kỳ phát ý sở thủ, dĩ nghiệm tham liêm trí ngu, mệnh tri thí nhi."

Cho nên buổi sáng ngủ dậy Chung ma ma liền cẩn thận sửa soạn cho Triệu Thừa Diễn, mặc một bộ áo vải màu lam hoa văn hình mây, trên đầu đội mũ sáu cạnh, Phùng Liên Dung dụi dụi mắt nói: "Sao không mặc cái ta làm."

Chung ma ma khóe miệng giật giật: "Phải đi Thọ Khang cung đấy."

Ngụ ý là đừng đi mất mặt, ở trong cung mình mặc còn được, người khác sẽ không chê cười, nhưng ra ngoài thì khó nói.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung tức giận hừ một tiếng, tính lần tới làm quần áo và mũ sẽ thêm chút sức.

Bảo Lan lấy áo khoác mặc cho nàng, dùng xong bữa sáng liền đến chỗ Thái hoàng thái hậu.

Đi đến nửa đường lại gặp Triệu Hữu Đường.

Hắn hiển nhiên là vừa mới hạ triều, trên đầu đội mũ cánh thiện, mặc long bào màu vàng, eo đeo đai ngọc, uy nghi bốn phía khiến người không dám nhìn thẳng.

Phùng Liên Dung vội tiến lên thỉnh an.

Triệu Hữu Đường nhận lễ của nàng, nói: "Đến Tiểu Dương chọn đồ vật đoán tương lai?"

"Vâng, Hoàng thượng." Phùng Liên Dung trộm nhìn hắn, thấy hắn vẫn nghiêm mặt, đôi mắt không hề ôn nhu, dọa người nói không nên lời, nàng lại cúi đầu.

Bộ dáng lúc này của hắn rất giống một đời trước.

Thấy nàng câu nệ, không cử xử giống ngày thường, Triệu Hữu Đường mỉm cười: "Đi đi, Trẫm một khắc không nghỉ chính là vì cái này đấy."

Nghe ra trong giọng nói của hắn có biến hóa, Phùng Liên Dung mới lại dám nhìn hắn.

Lúc này hắn giống như lại thay đổi thành một người khác, ôn nhu nói không nên lời.

Nàng cười rộ lên, bế con đến gần hắn.

"Tiểu Dương bắt đầu ăn cơm, hôm qua đói, sờ bụng, nói cơm cơm."

https://thuviensach.vn

"Phải không? Tiểu Dương thật thông minh." Triệu Hữu Đường hơi nghiêng người, giơ tay xoa xoa khuôn mặt Triệu Thừa Diễn, "Hình như lại lớn thêm rồi?"

Triệu Thừa Diễn nhìn thấy hắn, vươn bàn tay bé mập mạp ra.

"Con muốn Hoàng thượng bế đấy, thích ai con sẽ vươn tay."

Triệu Hữu Đường rất cao hứng, không chút do dự bế Triệu Thừa Diễn qua.

Triệu Thừa Diễn cười khanh khách, giơ tay sờ sờ lỗ tai Triệu Hữu Đường, lại sờ sờ mũ trên đầu hắn.

Phùng Liên Dung đứng xem lại có chút lo lắng, sợ Triệu Thừa Diễn chọc loạn vào mặt Hoàng thượng.

Có đôi khi nàng bế hắn, Triệu Thừa Diễn thình lình giơ tay sờ nàng, hắn là tò mò nhưng không khống chế được tay mình, có lần chọc rách mặt nàng.

Nàng càng nghĩ càng sợ hãi, vội vàng bế Triệu Thừa Diễn lại, giải thích nói: "Có đôi khi con sẽ sờ loạn, vẫn chưa biết nhiều, sợ làm đau Hoàng thượng, lần trước đã làm rách mặt thiếp thân."

Triệu Hữu Đường lập tức dừng lại, cẩn thận nhìn mặt nàng.

Mặt bên trái của nàng quả nhiên có một vết thương rất nhỏ, hắn cau mày nói: "Sau này nàng cũng đừng bế nữa, nhóm cung nhân đó đều nhàn rỗi làm gì? Chờ con lớn thêm chút nữa biết chuyện nàng lại chơi với con." Một bên gọi Châu Lan.

Châu Lan sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vội vàng ôm Triệu Thừa Diễn qua.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung thấy hắn cau mặt cũng không dám nói chuyện, theo hắn tiền vào Thọ Khang cung.

Thái hoàng thái hậu đã sai người thả đồ xuống bàn dài, bên trên cái gì cũng có, giấy và bút, tiền, hoa tươi, kinh thư, bàn tính, đồ ăn, đồ chơi nhỏ, dải lụa, giản sách, trang sức, son.

Nhìn thấy hai người cùng nhau tiến vào, Thái hoàng thái hậu cười nói: "Mau để Thừa Diễn lên trên đi."

Châu Lan liền đặt hắn lên.

Bàn dài này rất to, hắn lăn lộn cũng không sợ ngã.

Mọi người lập tức theo dõi hắn.

Lúc này Triệu Hữu Đường đột nhiên ghé vào bên tai Phùng Liên Dung nói: "Nàng đoán con sẽ bắt cái gì."

Phùng Liên Dung mặt đầy đau khổ: "Chắc là hoa, lần trước ăn mai vàng liền nghiện, thấy hoa là nhét vào miệng."

Đứa nhỏ này chọn đồ vật đoán tương lai chắc muốn hỏng!

Triệu Hữu Đường nhịn cười, hắn cũng cảm thấy như vậy.

Quả nhiên Triệu Thừa Diễn nhìn thấy mấy cành hoa đào trên bàn lập tức nhào lên, tay béo bắt lấy cành hoa đào, ào cái nhét vào trong miệng.

Thái hoàng thái hậu xem khóe miệng lập tức giật giật, đây là chuyện gì đây?

Cung nhân bên cạnh vội vàng lấy xuống.

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Diễn nháy mắt, cười khanh khách, còn cho rằng người ta đang chơi với hắn, hắn nuốt hoa đào trong miệng xuống, ngồi trên bàn dài, lại nhìn chung quanh, tay béo vồ một cái, bắt lấy hộp son bên phải.

Phùng Liên Dung muốn ngất.

Con à, con đây là muốn hủy mình à, một tay hoa đào, một tay son, sau này là muốn chui vào nơi son phấn sao?

Triệu Hữu Đường lại cong khóe miệng, nhẹ nhàng bật cười.

Thái hoàng thái hậu thán một tiếng, lắc đầu: "dọn đi."

Hoàng thái hậu cười nói: "Trẻ con biết gì đâu, nhìn thấy cái gì đẹp là bắt."

Thái hoàng thái hậu nói: "Ai bảo, Tiên đế khi đó bắt chính là dải lụa, còn có kinh thư, có điều cũng thôi." Đến cùng cũng không phải con trai trưởng, như vậy cũng được.

Phùng Liên Dung tiến lên ôm Triệu Thừa Diễn lại.

Tiểu gia hỏa đương nhiên không biết gì.

Trên đường trở về, tâm trạng Phùng Liên Dung có chút ảm đạm, không nói sau này đứa nhỏ phải thành người tài giỏi, vậy cũng không thể cùng son với hoa loạn thành một đoàn đúng không?

Nàng nghiêng đầu nhìn Triệu Hữu Đường, vậy mà hắn vẻ mặt tự nhiên, không chút nào có ý muốn an ủi, thật đáng ghét!

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Khác Biệt

Editor: Linh

Phùng Liên Dung giơ tay lát thì bóp mũi Triệu Thừa Diễn, lát lại véo má hắn, miệng lẩm bẩm, đại ý là bảo hắn sau này ngàn vạn lần đừng lớn lệch (hư hỏng). Bằng không đến lúc đó sẽ đánh mông hắn.

Nàng thần bí lẩm bẩm nói nửa đường, Triệu Hữu Đường đột nhiên dừng lại xem nàng.

"Con cũng sắp bị nàng véo khóc, có ai làm nương như nàng vậy sao?"

"Từ mẫu nhiều bại nhi." Phùng Liên Dung hầm hừ nói, "Sau này nhất định phải nghiêm với hắn."

Triệu Hữu Đường cười: "Vẫn còn mất hứng vì chuyện vừa rồi?"

"Chẳng lẽ Hoàng thượng cao hứng?"

Triệu Hữu Đường hai tay để sau lưng: "Chỉ là náo nhiệt thôi mà, không thể coi là thật."

Nhìn qua hoàn toàn là dáng vẻ không quan tâm.

Tái sinh là phụ thân, chẳng lẽ không nên có chút kỳ vọng nào đối nhi tử sao? Cho dù nàng yêu thương Triệu Thừa Diễn như thế, nhưng khi thấy hắn bắt lấy hai cái đó vẫn nhịn không được có chút thất vọng đấy.

https://thuviensach.vn

Vị phụ thân không có phương diện nào là không ưu tú như Triệu Hữu Đường, làm sao có thể không chút động lòng?

Phùng Liên Dung đang chăm chú nhìn hắn, đột nhiên hỏi: "Hoàng thượng chọn đồ vật đoán tương lại bắt cái gì vậy?"

"Hả?" Triệu Hữu Đường đột nhiên bị nàng hỏi như vậy, đặt tay lên môi ho khan một tiếng: "Nàng không cần phải biết."

"Thiếp thân đây không phải chỉ là tò mò thôi sao." Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, con ngươi lóe qua một tia giảo hoạt, "Chắc không phải cũng giống Tiểu Dương bắt son đấy chứ?"

Triệu Hữu Đường ngạo nghễ nói: "Trẫm cầm giản sách!"

Phùng Liên Dung bĩu môi: "Vậy bàn tay còn lại thì sao?"

Triệu Hữu Đường im lặng một lát, trấn định nói: "Son."

Phùng Liên Dung cười ha ha, vừa cười vừa nói với Triệu Thừa Diễn: "Tiểu Dương à, con giống cha con đấy. Không đúng không đúng, chí ít có một nửa giống cha con, xem ra bắt son cũng không phải chuyện gì quá xấu."

Triệu Hữu Đường thản nhiên nói: "Việc còn do người, trẻ con bắt cái gì làm sao có thể quyết định cả đời?"

Phùng Liên Dung chỉ nhìn hắn cười.

Triệu Hữu Đường nhíu mày: "Lại đang nghĩ cái gì vậy?"

"Thiếp thân đang nghĩ tại sao khi đó Hoàng thượng lại bắt son, bàn tay còn lại lại cầm giản sách." Chọn đồ vật đoán tương lai có lẽ đúng như lời hắn nói, không đại biểu cái gì. Nhưng Phùng Liên Dung nghĩ có lẽ son này là chứng minh đáy lòng hắn vẫn luôn có mấy phần ôn nhu.

https://thuviensach.vn

Nàng không chút dè dặt nhìn hắn, như là không thèm để ý bên cạnh có những ai, Triệu Hữu Đường mỉm cười, trêu chọc nói: "Trẫm yêu mỹ nhân cũng yêu giang sơn, như vậy không được sao?"

Phùng Liên Dung mặt đỏ lên: "Thiếp thân và giang sơn đều xem trọng, bỗng chốc cảm thấy bờ vai thật nặng."

Triệu Hữu Đường cười rộ lên: "Ai đang nói nàng chứ, da mặt dày!"

PHùng Liên Dung nghĩ bây giờ chỉ nàng được sủng ái, không phải nàng thì ai.

Hai người đang nói, đằng sau có hai tiểu hoàng môn đi đến, trong đó có một người nói cái gì với Nghiêm Chính, Nghiêm Chính vội vàng tiến lên: "Hoàng thượng, Hạ chỉ huy có việc bẩm báo, hiện đang chờ ở Càn Thanh cung."

Phùng Liên Dung nghe thấy, cũng không cần Triệu Hữu Đường mở miệng liền cáo từ rời khỏi.

Triệu Hữu Đường xoay người, đi về hướng Càn Thanh cung.

Hắn trực tiếp đi tới thư phòng, ngồi xuống rồi mới liếc nhìn Hạ Bá Ngọc: "Chuyện gì?"

Hạ Bá Ngọc khom người nói: "Hoàng thượng, thần có việc gấp hồi bẩm, thần phát hiện Trịnh Tùy và Hoài vương có thư từ lui tới, ngay lúc vừa rồi, phái người truyền tin đến Hoa Tân phủ.

Triệu Hữu Đường giật mình.

Hắn ngược lại không nghĩ tới Trịnh Tùy hóa ra lại là cơ sở ngầm Hoài vương thả trong cung.

https://thuviensach.vn

Có điều nghĩ lại cũng đúng, Trịnh Tùy đi theo Thái hoàng thái hậu nhiều năm như vậy, Hoài vương xem như là hắn nhìn lớn lên, hai người có tình cảm cũng không phải không có khả năng.

Hắn đột nhiên nhớ đến chuyện lần trước bị đánh lén.

Cuối cùng vẫn không tra ra được manh mối, khó đảm bảo Trịnh Tùy không có liên quan trong chuyện này.

Hắn trầm tư một lát, hỏi: "Trần Việt và hắn thì sao?"

Trần Việt này là Chỉ huy sứ Cẩm y vệ, cùng họ với Thái hoàng thái hậu. Nếu bàn đến, thật ra là cháu họ bà con xa của Thái hoàng thái hậu.

Hạ Bá Ngọc rùng mình.

Hắn suy nghĩ một hồi mới trả lời: "Có chút lui tới."

"Hai người đã từng gánh mạng người?"

Hạ Bá Ngọc trên trán xuất mồ hôi.

"Trong cung hai ba mươi năm nay, án mạng người là không đếm được."

Triệu Hữu Đường trầm giọng nói: "Cẩn thận điều tra cho Trẫm."

Hạ Bá Ngọc ứng tiếng rồi lui xuống.

Triệu Hữu Đường chậm rãi dựa vào ghế rồng sau lưng.

Hắn không thể quên được ngày Hồ quý phi bị ban chết.

Tuy rằng do Hồ quý phi, hắn trong hai mươi mấy năm này ăn không ít khổ, nhưng là ngày đó Hồ quý phi chết, làm nhi tử, hắn vì phụ hoàng cảm thấy thật sâu bi ai.

https://thuviensach.vn

Thân là đế vương, ngay cả người mình sủng ái cũng không bảo vệ được.

Thậm chí ngay cả một tòa cung thành nho nhỏ này cũng không thuộc về ông.

Hắn tuyệt đối không cho phép bản thân cũng có một ngày đó!

Cho nên, mặc kệ là Hoàng thành này, hay là toàn bộ thiên hạ, hắn đều phải chặt chẽ nắm nó ở trong tay mình!

Tin tức Triệu Thừa Diễn chọn đồ vật đoán tương lai chỉ chốc lát sau đã truyền đến trong tai Phương Yên.

Tri Xuân cười nói: "Đại hoàng tử tay trái cầm hoa đào, tay phải cầm hộp son."

Phương Yên kinh ngạc hỏi: "Ngươi không nghe nhầm chứ?"

"Không đâu, khắp trong cung đều biết chuyện này, nói Đại hoàng tử cầm hoa đào không nói, còn ăn đầy miệng nữa." Tri Xuân lấy lòng, "Nô tì thấy Đại hoàng tử có chút ngốc."

Phương Yên cười cười, một bên nhẹ vỗ về Triệu Thừa Dục trong lòng mình, khinh thường nói: "Cũng chẳng có gì lạ."

Phùng Liên Dung này cũng chẳng phải người thông mình gì, chỉ là dựa vào môt gương mặt mà thôi, sinh ra nhi tử có thể tốt đến đâu, nhi tử của nàng ta mới là con trai trưởng, long tử long tôn chân chính.

"Lát nữa gọi bà vú đến, lại cho ăn thêm chút nữa." Nàng ta phân phó Tri Xuân.

Lý ma ma vội nói: "Mới ăn xong, lại ăn sẽ ói ra."

https://thuviensach.vn

"Lần nào ma ma cũng nói vậy, nhưng hắn vẫn ăn như thường đấy thôi." Phương Yên đắc ý nói, "Hắn rất có thể ăn đấy, thân thể cũng càng ngày càng tốt."

Lý ma ma không biết phải nói gì, có điều ngẫm lại cũng đúng, trẻ con ăn no rồi khẳng định sẽ không ăn nữa, nhưng đứa nhỏ này khẩu vị thật sự rất lớn, hai bà vú cho ăn mới đủ no.

Nhưng không biết có chuyện gì hay không.

Tri Xuân gọi bà vú đến, chỉ thấy Triệu Thừa Dục lập tức nhào lên hút, quai hàm phồng lên phồng xuống, thập phần khoan khoái.

Đến tháng ba, Triệu Hữu Đường chiêu cáo thiên hạ phong Triệu Hữu Trinh là Tĩnh vương, Triệu Hữu Ngô và Ninh vương. Hai người xem như chính thức là vương, hàng năm cũng có bổng lộc tương ứng.

Triệu Hữu Đường lại mời giảng quan cho bọn hắn.

Hai huynh đệ cũng dần đi ra khỏi nỗi đau mất đi song thân, Cảnh Kỳ điện cung nhân hoàng môn thêm gấp đôi, náo nhiệt hơn ban đầu.

Triệu Thừa Dục có lẽ là do ăn sữa của hai người nên bộ dáng đặc biệt nhanh, không đến ba tháng đã béo thêm một vòng. Lúc này Phương Yên sớm đã xong ở cữ, ngày hôm đó ôm Triệu Thừa Dục đến cho Thái hoàng thái hậu, Hoàng thái hậu xem, hai người đều rất vui mừng.

"Xem ra cũng không cần lo lắng sợ không dễ nuôi như Chu thái y nói." Thái hoàng thái hậu cười nói, "Nhìn rất khỏe mạnh đấy, có điều nghe nói buổi tối thích khóc?"

"Là có chút quấy." Phương Yên thở dài, cả đêm bị quấy tỉnh mấy lần, quầng mắt dưới đều thâm, nhưng nàng ta không thấy con, trong lòng lại không yên.

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu nói: "Chuyện này cũng không có gì, có một số đứa nhỏ thích khóc, Hoàng thượng hồi còn bé cũng vậy."

Phương Yên nghe thấy, mặt đầy ý cười hỏi: "Thật sự?"

Thái hoàng thái hậu nói: "Đúng vậy, hồi mới cho mẫu hậu ngươi nuôi, ngày nào cũng khóc, cũng không chịu ăn, gọi thái y xem thái y còn nói không có chuyện gì, sau này khóc thêm một hai tháng rồi hết."

Phương Yên vốn đang lo lắng chuyện này, bây giờ lại cười không khép được miệng.

Con nàng ta giống Hoàng thượng, nàng ta đương nhiên cao hứng.

Sau này mỗi lần con khóc nàng ta đều vui, không chút nào lo lắng.

Lý ma ma nói: "Bây giờ cũng sắp được nửa năm, nương nương xem có phải nên để phi tần đến thỉnh an hay không?" Bà ta sợ Phương Yên cứ như bây giờ sẽ không có uy nghiêm của Hoàng hậu.

Dù sao chính thất vẫn là chính thất, nào có không cần tiểu thiếp lập quy củ.

Trước kia bà ta sợ Phương Yên làm quá, hiện tại Phương Yên một lòng đều đặt trên người đứa nhỏ cái gì cũng không quản, bà ta lại sợ Phương Yên quá lơ là.

Phương Yên nghĩ nghĩ: "Vậy sáng mai để các nàng đến thỉnh an đi, có điều không cần ngày nào cũng đến. Ta bây giờ không có nhiều thời gian rảnh, hiện giờ con đang dần lớn, một tháng hai lần là được."

Lý ma ma nói: "Vậy cũng được, có điều nương nương phải gặp Hoàng thượng nhiều, nương nương...." Bà ta là muốn nói từ lúc Phương Yên sinh

https://thuviensach.vn

xon xong hai người cũng chưa từng cùng phòng, hiện giờ đã xong ở cữ, cũng nên bồi đắp cảm tình.

Phương Yên mặt có chút hồng, làm nữ nhân không phải không nghĩ, chỉ là lúc trước thân thể vẫn chưa khỏe hẳn, nàng ta cười nói: "Vậy hôm nay mời Hoàng thượng qua đây dùng bữa đi."

Triệu Hữu Đường đang phê duyệt tấu chương thì người mà Phương Yên phái đi tới.

Hắn cũng đang muốn đi xem Triệu Thừa Dục, nghe vậy đứng dậy đi Khôn Ninh cung.

Hôm nay Phương Yên tỉ mỉ trang điểm một phen, mặc áo ngắn màu đỏ quả hạnh thêu mẫu đơn, áo khoác bằng lụa trắng chạm rỗng, bên dưới macwh quần xòe hoa màu mật. Ban đầu nàng ta cũng rất béo, có điều vì tận tâm tận lực chăm sóc đứa nhỏ nên dáng người khôi phục rất nhanh. Chỉ là người có chút tiều tụy, nhìn qua tinh thần rất không tốt."

Triệu Hữu Đường tiến vào liền xem Triệu Thừa Dục, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc béo hơn rất nhiều, ngược lại giật mình: "Sao lớn nhanh vậy?" Lần trước hắn nhìn thấy Triệu Thừa Diễn không giống như vậy.

Phương Yên cười nói: "Con ăn được, lại do trước kia gầy cho nên nhìn có vẻ nhanh lớn."

Triệu Hữu Đường gật gật đầu, lúc này mới nhìn Phương Yên, thân thiết nói: "Nàng phải tĩnh dưỡng nhiều, nghe nói buổi tối còn ngủ cùng con? Vậy con khóc không làm ồn đến nàng à?"

Phương Yên cười nói: "Không phải là giống Hoàng thượng sao, không sao đâu."

Triệu Hữu Đường nhíu nhíu mày, hắn thích khóc khi nào?

https://thuviensach.vn

Hai người ngồi xuống dùng cơm, một bàn cao lương mỹ vị, nhưng Triệu Hữu Đường im lặng không lên tiếng, Phương Yên cũng không tìm ra chuyện gì để nói. Thấy Lý ma ma đưa mắt ra hiệu cho mình, nàng ta mở miệng nói: "Thời gian trước Hoàng thượng phong vương cho Tam đệ, Tứ đệ, vậy khi nào thì để bọn họ chuyển đến đất phong ở?"

Triệu Hữu Đường buông đũa xuống: "Chuyện này không vội, bọn họ vẫn còn nhỏ."

"Tam đệ cũng không tính nhỏ, cũng đã mười bốn rồi." Phương Yên là sợ bọn họ nhớ rõ Hồ quý phi, một ngày nào đó gây ra chuyện gì không tốt, cần gì phải quản hai người có thể là bạch nhãn lang.

Triệu Hữu Đường có chút không vui: "Qua hai năm nữa lại nói."

Phương Yên cũng nhìn ra hắn không vui, chỉ đành đổi đề tài khác: "Hiện tại Thừa Dục sẽ phát ra một số thanh âm khó hiểu, thiếp thân thấy rất nhanh sẽ biết nói thôi."

"Đó là gắp gọi người, có điều muốn nói sõi thì phải đợi một năm mới được." Triệu Hữu Đường nhắc đến con trai lại có chút hứng thú, "Không biết là sẽ nói sớm hay muộn hơn ca ca đây."

Phương Yên nhíu mày: "Thừa Dục thông minh, đương nhiên sẽ sớm hơn rồi."

Con trai của nàng ta không bằng con trai Phùng Liên Dung?

Triệu Hữu Đường liếc nàng ta: "Nàng vẫn chưa lấy nhũ danh cho con à?"

Luôn nghe tên hắn không tránh được nhớ đến lời Phùng Liên Dung nói, sau lại nghĩ đến Tiểu Dương, còn có Sửu Đản, bver mặt rất vi diệu, không biết thê tử này của hắn đã lấy nhũ danh cho con chưa.

https://thuviensach.vn

Phương Yên ngẩn người, nàng ta biết Phùng Liên Dung gọi Triệu Thừa Diễn là Tiểu Dương, nàng ta vì sao phải học Phùng Liên Dung?

Phương Yên lạnh mặt: "Gọi nhũ danh cái gì, vẽ vời thêm chuyện, chúng ta ở Hoàng thất nên có dáng vẻ của Hoàng thất, mèo chó cái gì, có thể gọi sao? Tên Hoàng thượng ban cho rất tốt, thiếp thân cảm thấy không cần thiết phải thêm một cái nhũ danh."

Rõ ràng là đang tức giận.

Hơn nữa lời này cũng làm Triệu Hữu Đường xấu hổ.

Hắn vốn chỉ tò mò đặt câu hỏi mà thôi.

Triệu Hữu Đường đương nhiên lại hết lời để nói, dùng cơm xong đứng dậy nói: "Trẫm còn có tấu chương chưa xem xong, nàng nghỉ ngơi cho tốt, Trẫm có rảnh lại đến.

Hắn lại xem Triệu Thừa Dục lần nữa rồi đi.

Phương Yên ngay cả cơ hội giữ lại cũng không có.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Ra Tay

Editor: Linh

Phùng Liên Dung sáng sớm thức dậy rồi liên tục ngáp, khoảng thời gian trước không cần thỉnh an, nàng ngày ngày đều ngủ đến giờ Thìn. Bây giờ đột nhiên phải dậy sớm trước một canh giờ, cũng khó trách không thích ứng được.

Châu Lan chải đầu cho nàng, Bảo Lan bưng đồ ăn sáng lên, nàng ngồi xuống tùy ý ăn một chút.

Tri Xuân đi qua nói: "Nương nương nói cũng dẫn theo Đại hoàng tử đi cùng."

Do đã lâu không gặp, Phương Yên làm mẫu hậu vẫn phải quan tâm chút ít.

Phùng Liên Dung không còn cách nào khác đành phải kêu Du thị bế Triệu Thừa Diễn đến.

Đứa nhỏ đang ngủ say, Phùng Liên Dung nhìn hắn, dùng đũa gắp lên một chiếc bánh bao huơ huơ trước mũi hắn, gương mặt tràn đầy ý cười nghịch ngợm.

Chung ma ma xem khóe miệng liên tục giật giật.

Đây là đang đùa động vật nhỏ sao?

https://thuviensach.vn

Du thị cũng mím môi cười.

Triệu Thừa Diễn đang ngủ bỗng ngửi thấy mùi thơm, cái mũi nhỏ nhảy nhảy mấy cái, mạnh mở mắt.

Phùng Liên Dung cười ha ha, kêu Bảo Lan bưng nước ấm đến, nàng lau mặt cho con, nói: "Mở miệng ra nào, nương chà răng cho Tiểu Dương rồi ăn cháo. Có đói bụng không?"

Do đây là buổi sáng Phùng Liên Dung thường nói như vậy, Triệu Thừa Diễn đã nghe sõi, nháy mắt nói: "Đói, cơm cơm."

Hắn bây giờ thích ăn cơm đã vượt qua sữa.

Sữa ngược lại trở thành món ăn phụ.

Phùng Liên Dung lấy vải mềm chấm nước muối chà răng cho hắn.

Hiện tại Triệu Thừa Diễn răng vẫn chưa dài hết, từng cái một, vừa nhỏ lại trắng, bởi vì mọc răng còn có thể chảy nước miếng cho nên cung nhân trông coi hắn luôn mang theo rất nhiều khăn mềm.

Triệu Thừa Diễn ngoan ngoãn cho nàng chà răng, vẻ mặt chờ mong nhìn bàn cơm.

Phùng Liên Dung đầu tiên là cho hắn uống chút nước ấm, sau đó mới làm nhuyễn bánh bột ngô, cháo cho hắn ăn, ăn xong liền bế ăn đi cung Khôn Ninh.

Tôn Tú đã ở, nhìn thấy nàng đến liền tiến lên đùa Triệu Thừa Diễn.

Nàng cũng thường đến chỗ Phùng Liên Dung, Triệu Thừa Diễn nhận được nàng, cười khanh khách vươn tay ra.

https://thuviensach.vn

Tôn Tú ôm lấy hắn, hôn hôn lên gương mặt nhỏ, cười nói: "Tiểu Dương thật làm người khác thích, hắn cũng thích ta này, bây giờ đã đi vững rồi nhỉ?"

"Có thể đi rất xa, cũng không cần người đỡ, còn có thể ngồi xổm xuống nhặt đồ, chỉ là thích chơi bùn đất, ra ngoài một chuyến cả người đều bẩn."

"Trẻ con đều như vậy, tụi nó nghĩ đất chơi vui, ta có đứa cháu trai còn thích bôi đất lên mặt, biến mình giống y hệt ăn mày ven đường."

Hai người đều cười rộ lên.

Lúc này Phương Yên đi ra.

Tôn Tú vội trả đứa nhỏ lại cho Phùng Liên Dung, hai người cùng thỉnh an Phương Yên.

Phương Yên ăn mặc ung dung hoa quý, khoát tay nói: "Ngồi xuống đi, cũng đã lâu rồi không gặp các ngươi." Vừa nói vừa nhìn về phía Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung không trang điểm nhiều, hôm nay mặc quần áo cũng không chút nào giống một Quý phi nương nương, trong lòng nàng ôm Triệu Thừa Diễn, trên mặt ý cười nhẹ nhàng, mười phần ôn hòa.

"Đưa Thừa Diễn cho ta ôm nào." Phương Yên phân phó.

Phùng Liên Dung ôm đứa nhỏ tiến lên.

Phương Yên hỏi: "Đã biết đi chưa?"

"Đi được rồi." Phùng Liên Dung buông Triệu Thừa Diễn ra.

Triệu Thừa Diễn sải bước đi, nhưng là đi không xa, chỉ quanh quẩn bên cạnh Phùng Liên Dung. Một bàn tay túm lấy góc váy nàng, thỉnh thoảng lại

https://thuviensach.vn

ngẩng đầu nhìn Phùng Liên Dung, giống như đang chờ nàng nói đi đâu chơi.

Phương Yên thầm nghĩ đứa nhỏ này trái lại thật ngoan, nàng ta lại hỏi: "Bây giờ mỗi ngày đều ăn những gì?"

"Trừ sữa cũng sẽ ăn một số thức ăn mềm, hắn đặc biệt thích ăn thịt cá, thịt tôm, mấy loại thịt này đều mềm hơn mấy loại thịt khác, dễ tiêu hóa."

Phương Yên gật gật đầu, nói: "Hắn còn chưa gặp qua Thừa Dục đâu, hôm nay ở lại chỗ ta, ngươi và Tiệp dưa trở về đi."

Phùng Liên Dung ngẩn ra: "Ở lại chỗ nương nương?"

"Thế nào, không bỏ được à? Chỉ là để hắn gặp đệ đệ, lát nữa ta tự nhiên sẽ phái người đưa về chỗ ngươi." Phương Yên chau mày nhìn Phùng Liên Dung, vẻ mặt cười như không cười.

Phùng Liên Dung tuy trong lòng không cam nguyện nhưng cũng không thể tránh được, chỉ phải đồng ý.

Phương Yên thấy nàng dáng vẻ này, nhẹ xùy một tiếng, nàng ta dù có thế nào cũng chưa đến mức phải động đến đứa nhỏ.

Nàng ta kêu Tri Xuân đi ôm lấy Triệu Thừa Diễn.

Triệu Thừa Diễn có vẻ như bị kinh hách, Phùng Liên Dung quay đầu lại nói: "Nương nương, Tiểu Dương có chút nhát gan sợ người lại, hay là thiếp thân cũng cùng đi xem Nhị hoàng tử."

Phương Yên trầm giọng nói: "Ngươi đây là vẫn không yên tâm? Ta là mẫu hậu của hắn, còn có thể hại hắn hay sao?"

"Thiếp thân không phải ý này."

https://thuviensach.vn

Nàng chỉ có thể cùng Tôn Tú lui ra.

Mắt thấy nương mình đi rồi, Triệu Thừa Diễn mếu máo, oa một tiếng liền khóc lớn.

Phùng Liên Dung dậm chân.

Phương Yên chỉ kêu Tri Xuân ôm vào.

Kết quả Triệu Thừa Diễn càng khóc to hơn, giống như có thể truyền thẳng đến ngoài cung.

Phương Yên cũng có chút hoảng thần, nàng ta chán ghét nhìn thoáng qua Triệu Thừa Diễn, sai người gọi Phùng Liên Dung lại.

Phùng Liên Dung vui rạo rực quay lại, Triệu Thừa Diễn nhìn thấy mẫu thân mới lại nín khóc, hai bàn tay muốn nàng ôm, Phùng Liên Dung ôm qua, lau nước mắt cho hắn.

Phương Yên lạnh lùng nói: "Ngươi dạy con thế nào vậy hả? Không rời được ngươi, có phải định để hắn sống cả đời ở cung Diên Kỳ hay không?"

"Nương nương, hắn khóc chỉ là bởi vì còn nhỏ chưa biết cái gì, chứ không phải chỉ biết thiếp thân. Chờ lớn hơn chút nữa sẽ không, thiếp thân sẽ dạy tốt hắn." Phùng Liên Dung giải thích.

Phương Yên thấy thái độ nàng không tệ liền không lại nói gì.

Mấy người đi vào nội điện.

Lý ma ma ôm Triệu Thừa Dục qua, hắn đang mở to mắt nhìn chung quanh, vẻ mặt hiếu kỳ.

Phùng Liên Dung cười nói: "Bộ dáng rất giống Tiểu Dương này."

https://thuviensach.vn

Nàng là lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Thừa Dục, cảm thấy hắn béo mũm thật đáng yêu.

"Tiểu Dương, đây là đệ đệ con." Nàng ôm Triệu Thừa Diễn qua, "Xem, có phải rất nhỏ không nào."

Triệu Thừa Diễn nghiêng đầu, thấy đứa nhỏ nho nhỏ, vươn một bàn tay ra.

Phương Yên vội nói: "Tránh xa ra chút, cẩn thận làm bị thương!" (bó tay bà này, nuôi con kiểu này có mà chết).

Phùng Liên Dung giật mình, vội lui về phía sau hai bước.

Triệu Thừa Diễn cười khanh khách.

"Đây là đệ đệ." Phùng Liên Dung dạy hắn.

"Đệ, đệ." Triệu Thừa Diễn học nói rất nhanh, một chữ gần như vừa nghe là có thể nói.

Nhìn dáng vẻ của hai mẫu tử Phùng Liên Dung, Phương Yên lại có chút không kiên nhẫn: "Được rồi, gặp qua là được, ngươi ôm hắn đi đi, nhớ là phải dạy tốt đấy."

Phùng Liên Dung ứng một tiếng.

Nàng ở nơi này của Phương Yên, theo bản năng cũng sẽ căng thẳng, giờ được nhẹ một hơi, vội bế Triệu Thừa Diễn rời khỏi.

Phương Yên kêu bà vú đến cho ăn.

Triệu Thừa Dục đang ăn, đột nhiên bên dưới đi phân.

https://thuviensach.vn

Bà vú vội đi thay tã, trở về kinh hoảng nói: "nương nương, không tốt, con bị tiêu chảy rồi."

Phương Yên vừa nghe, gấp đến độ mặt trắng bệch, vội mời Chu thái y qua xem.

Chu thái y thấy Triệu Thừa Dục, chưa bắt mạch, mắt hơi nheo lại hỏi: "nương nương, con ăn rất nhiều phải không, lớn nhanh như vậy?"

Phương Yên nói: "Đúng là ăn rất nhiều, chỗ này của ta có hai bà vú, có điều sao hôm nay lại bị tiêu chảy vậy?"

Chu thái y cau mày nói: "Trẻ con bụng không tốt hơn phân nửa là có liên quan đến ăn uống. Không cần phải nói, nương nương đây là cho ăn quá nhiều, đúng là có thể lớn nhanh nhưng dạ dày không kịp tiêu hóa, sau này vẫn nên cho ăn ít chút."

Phương Yên nghe xong hối hận: "Ta thấy hắn nhỏ nên mới cho ăn nhiều, sao lại.... Là vì quá nhỏ hay sao? Vậy sau này lớn rồi ăn nhiều chút có sao không?"

"Vậy cũng phải xem tình huống thế nào, có điều lớn rồi không giống còn nhỏ, lúc đó đã biết cơ no." Chu thái y viết đơn thuốc, "Thuốc này không thể ăn nhiều, mỗi ngày một muỗng là được rồi, nương nương cần phải nhớ cho ăn ít hơn chút."

Phương Yên liên tục gật đầu.

Chuyện này truyền đến trong tai Thái hoàng thái hậu, bà cũng gọi Phương Yên đến mắng một trận.

Có điều Triệu Thừa Dục cuối cùng cũng khỏi, hai bà vú cũng tiễn một.

https://thuviensach.vn

Thái hoàng thái hậu còn nói chuyện này với Hoàng hậu: "A Yên là lần đầu có con nên căng thẳng chút, sợ đứa nhỏ nuôi không tốt, cho ăn nhiều như vậy cũng là ta sơ sót, lần này phái hai ma ma trông. Ta cho rằng Lý ma ma có kinh nghiệm, ai ngờ lại là lão hồ đồ, ăn nhiều cũng không ngăn cản."

Hoàng thái hậu cười nói: "Bây giờ đứa nhỏ đã khỏe là được rồi, ai bảo đứa nhỏ này cũng vô thanh vô thức chỉ quản ăn đây, khóc lại là buổi tối mới khóc nên không chú ý."

Thật ra Thái hoàng thái hậu còn có việc muốn thương lượng với Hoàng thái hậu: "Ta thấy hiện tại Hoàng thượng mới chỉ có một Quý phi, một Tiệp dư không khỏi quá ít. Sang năm ta xem thu xếp tuyển mấy người vào, ngươi cảm thấy thế nào?"

Hoàng thái hậu trái lại không có lập tức đồng ý, nghĩ nghĩ nói: "Hay là hỏi thử ý kiến của Hoàng thượng xem thế nào?"

"Hoàng thượng ngày bận trăm công nghìn việc, nghe nói dạo gần đây còn tự mình đi xem binh sĩ thao luyện, nào có thời gian rảnh quản chuyện này. Hoàng thất chúng ta nhiều con nhiều cháu mới tốt." Bà ngừng một chút, "Bằng không, Hoàng thượng cũng chỉ sủng hạnh một Quý phi."

Hoàng thái hậu giữ vững im lặng.

Năm đó bà làm Hoàng hậu nhưng không hề có suy nghĩ muốn thêm người cho Hoàng thượng, bà vốn ngây thơ, còn nghĩ một đời một thế một đôi người.

Tóm lại chỉ là mơ một hồi.

Thái hoàng thái hậu liếc bà một cái: "Thôi, ngươi vốn không thích quan tâm mấy chuyện nay, đến sang năm ta xem rồi làm."

Hai người đang nói, Cảnh Hoa tiến vào có việc bẩm báo."

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng bắt cả Trần đại nhân và Trịnh công công rồi."

Thái hoàng thái hậu sửng sốt, tay nắm chặt cạnh ghế hỏi: "Vì sao bị bắt?"

Cảnh Hoa nói: "Nô tì cũng không rõ ràng, chỉ nghe nói hình như đã áp ra bên ngoài chém đầu."

Thái hoàng thái hậu mạnh đứng lên.

Hoàng thái hậu ở bên cạnh sắc mặt cũng thay đổi.

Trần Việt, Trịnh Tùy này đều là lão nhân trong cung, cũng không biết vì sao Hoàng thượng đột nhiên muốn chém đầu? Bà nghiêng đầu nhìn Thái hoàng thái hậu, mày đột nhiên nhíu lại.

Thái hoàng thái hậu ngồi không yên, nói với Hoàng thái hậu: "Đi, ngươi theo ta đi cung Càn Thanh."

Hoàng thái hậu thầm thở dài, khuyên nhủ: "Mẫu hậu, hai người này nhất định là phạm rất nhiều tội, bằng không Hoàng thượng cũng chẳng chém đầu bọn họ."

Thái hoàng thái hậu mạnh quay đầu, trừng Hoàng thái hậu: "Ngươi cũng biết ý của ai gia mà!"

Hoàng thái hậu cắn cắn môi, chỉ phải theo bà đi cung Càn Thanh.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Bà Cháu

Editor: Linh

Nghe nói Thái hoàng thái hậu đến đây, Triệu Hữu Đường đứng dậy nhưng cũng không rời khỏi ngự án.

Hắn vẫn mặc long bào, mũ cánh thiện tơ vàng trên đầu bị ánh mặt trời tiến vào từ bên trái cửa sổ chiếu lên, lòe lòe tỏa sáng.

Thái hoàng thái hậu và Hoàng thái hậu đi tới, người phía trước nói ngay:

- Hoàng thượng, mặc kệ Trịnh Tùy và Trần Việt phạm vào chuyện gì, ngài cũng không thể giết bọn họ! Vẫn là mời Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, áp giải bọn họ đến đây.

Nghiêm Chính vừa nghe, thân thể lập tức thẳng tắp.

Thái hoàng thái hậu quả là Thái hoàng thái hậu, cũng dám trực tiếp mệnh lệnh cho Hoàng đế.

Có điều hắn tin tưởng chủ tử nhà mình không phải quả hồng mềm.

Nếu giống như Tiên đế, căn bản sẽ không động đến hai người này, bây giờ đã động, tất nhiên không thể lùi bước.

Triệu Hữu Đường quả nhiên thờ ơ, giọng điệu thản nhiên nói:

https://thuviensach.vn

- Thiên tử phạm pháp tội như thứ dân, đừng nói là hai người này. Hoàng tổ mẫu, mẫu hậu, mời ngồi.

Hắn có vẻ rất nhẹ nhàng bâng quơ.

Thái hoàng thái hậu một hơi không áp được xuống.

Hoàng thái hậu vội vàng đỡ bà xuống, hỏi:

- Hoàng thượng, không bằng ngài nói xem bọn họ phạm vào chuyện gì đi. Phải biết hai người này một người đã bảo vệ hoàng thành nhiều năm, một người là hầu hạ mẫu hậu, không giống bình thường.

Triệu Hữu Đường nói:

Trẫm cũng là bất đắc dĩ mới giết hai người bọn họ. Hai người này thật sự là tội ác tày trời, chết không hết tội.

Hắn chỉ một một chồng quyển trục, phân phó Nghiêm Chính:

- Ngươi đến đọc đi.

Nghiêm Chính vừa muốn mở miệng, Thái hoàng thái hậu quát to:

- Cho dù như vậy, vì sao Hoàng thượng không đến báo trước cho ai gia một tiếng?

- Hoàng tổ mẫu tuổi rác đã cao, Trẫm cũng là sợ quấy rầy ngài nghỉ ngơi, dù sao đây là việc thuộc bổn phận của Trẫm, làm sao có thể để Hoàng tổ mẫu bận tâm?

Hắn ngừng một lúc, sắc mặt lạnh lùng, xơ xác tiêu điều như cuối mùa thu,

https://thuviensach.vn

- Còn nữa, hai người này mượn danh vọng của Hoàng tổ mẫu, giành tư lợi, làm hỏng thanh danh của tổ mẫu không nói, còn phụ Hoàng tổ mẫu tín nhiệm. Trẫm không giết bọn họ thì khó có thể giải mối hận trong lòng!

Thái hoàng thái hậu biến sắc:

- Lợi dụng ai gia như thế nào?

- Dùng tên của Tổ mẫu thu tiền quan viên, tự xưng là khơi thông giúp thăng quan, có quan viên bị lừa, do Trịnh Tùy là thái giám bên người Hoàng tổ mẫu nên không dám cáo hắn, chỉ một việc này đã có hơn mười người.

Thân thể Thái hoàng thái hậu hơi lung lay:

- Lại có việc này!

Bà cắn răng nói:

- Nhưng chỉ lừa gạt tiền tài cũng không đến tội chết!

Nghiêm Chính cầm quyển trục lên nói:

- Bẩm Thái hoàng thại hậu nương nương, dưới đây là lời khai của cung nhân hoàng môn. Thành Thái năm hai mươi lăm, Trịnh Tùy do Lưu Đại Nguyên đánh vỡ ấm trà của hắn nên đã sai người vu hãm Lưu Đại Nguyên trộm trang sức của Huệ phi, Lưu Đại Nguyên bị đánh chết. Thành Thái năm hai mươi ba, Trịnh Tùy nhìn trúng cung nhân Tiêu Uyên, muốn cùng nàng đối thực, Tiêu Uyên không chịu, Trịnh Tùy sai người đẩy nàng vào hồ nước chết đuối. Thành Thái năm mười lăm, Trần Việt giúp Trịnh Tùy xử trí hoàng môn Trương Hổ, Kim Lâm Khuê. Thành Thái năm hai mươi chín, cháu Trần Việt bị người đánh bên đường, Trần Việt phái người phóng hỏa, giết cả nhà họ.

https://thuviensach.vn

Thái hoàng thái hậu nghe đến đây, tay cũng bắt đầu run rẩy.

Nghiêm Chính nhìn đến bên dưới, chần chờ một lát, nổi lên dũng khí nói:

- Thành Thái năm đầu, nhất án Thành quý phi bị hạ độc, Trịnh Tùy cũng tham dự trong đó....

Sắc mặt Thái hoàng thái hậu bỗng nhiên trắng bệch, quát: - Đủ rồi!

Thành Thái năm đầu tiên, Tiên đế đăng cơ, Thành quý phi và ấu tử được ba tháng uống thuốc độc bỏ mình, đây là một nghi án.

Trong phòng lập tức yên tĩnh giống như nơi này không có một bóng người.

Qua một hồi lâu, Thái hoàng thái hậu mới thở ra một hơi, chậm rãi nói:

- Là ai gia nhìn lầm bọn họ rồi.

Triệu Hữu Đường im lặng nhìn Thái hoàng thái hậu, ánh mắt lóe ra.

Cục diện như ngày hôm nay hắn vốn tưởng cả đời đều không cần xảy ra, nhưng mà cũng không thể không xảy ra. Chỉ vì hắn là Hoàng đế, chỉ vì trong lòng hắn có rất nhiều ý tưởng muốn thực hiện.

Cho nên trên đời này, nếu nói hắn có lỗi với ai.

Chỉ có người trước mắt này.

Hoàng tổ mẫu của hắn!

Triệu Hữu Đường kiềm nén cảm xúc đang quay cuồng trong tim, ôn nhu nói:

- Làm Hoàng tổ mẫu thương tâm, là Trẫm sai.

https://thuviensach.vn

Thái hoàng thái hậu nghe câu này, khẽ ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Hữu Đường.

Cháu trai bà tận mắt nhìn lớn lên.

Tóm lại là không giống nhau.

Bà đứng lên:

- Hoàng thượng xử lý rất tốt, là bọn họ không đúng trước, phạm phải sai lầm lớn như thế, nên chém.

Triệu Hữu Đường im lặng.

Hoàng thái hậu thấy vậy, trong lòng thầm thở dài.

Thái hoàng thái hậu lại hỏi:

- Trần Việt bị chém, ai tiếp nhận?

- Trẫm đã thăng Hạ Bá Ngọc làm Chỉ huy sứ.

Đó là tâm phúc hắn đã bồi dưỡng tốt từ lâu, khóe miệng Thái hoàng thái hậu hơi mấp máy, gật đầu nói:

- Được, tốt lắm. Nói vậy ngài đã lo lắng chu đáo tất cả rồi, ai gia tuổi đã cao, có thể quản được cái gì.

Bà xoay người bước đi, nhưng cũng không cần người khác dìu, có vẻ hơi tập tễnh.

Triệu Hữu Đường nhìn bóng lưng bà, mũi bỗng có chút chua xót.

Hắn nhớ tới năm đó Thái hoàng thái hậu dạy hắn thế nào.

Thái hoàng thái hậu nói:

https://thuviensach.vn

- Làm việc phải quyết đoán, không thể xử trí theo cảm tính.

- Quyết định nào cũng phải lấy xã tắc làm trọng.

- Nhỏ mà không nhịn, sẽ loạn mưu lớn.

Mấy lời bà nói vẫn luôn quanh quẩn bên tai.

Triệu Hữu Đường thở dài một tiếng, đứng lên.

Nhưng là, hắn rất nhanh lại ngồi xuống, lệnh Nghiêm Chính gọi Dương đại nhân, Vương đại nhân tới.

Hai người đều là rường cột quốc gia, Dương đại nhân trải qua ba triều không ngã, Vương đại nhân cũng là lão nhân hai triều.

Nghe nói Hoàng thượng muốn thực hành Kinh xét, hai người đều lắp bắp kinh hãi.

Kinh xét là chế độ thực hành sáu năm một lần, khảo hạch quan viên Lại bộ. Cái này không thể so với khảo hạch bình thường, Kinh xét là là Lễ bộ Thượng thư tự mình chủ trì, phạm vi khả hạch khắp cả nước, lấy quan viên dưới Ngũ phẩm làm chủ, mười phần nghiêm túc.

Vốn năm kia mới khảo hạch xong, bọn họ là đang kinh ngạc tại sao lại khảo trước thời gian.

Triệu Hữu Đường lạnh lùng nói:

- Trẫm từng đi qua Sơn Đông, chính là nơi bị hạn hán mà vẫn có quan viên tham ô chứ đừng nói nơi màu mỡ, Trẫm không biết năm đó các ngươi khảo sát kiểu gì!

Thiên tử tức giận.

https://thuviensach.vn

Dương đại nhân dù là lão nhân cũng phải quỳ xuống:

- Là lỗi của thần.

Vương đại nhân cũng vội vàng quỳ xuống.

- Lần Kinh xét này, tháng sau thực hành. Vương đại nhân ông làm phụ tá, mong rằng đừng lại làm Trẫm thất vọng!

Hai người vội vàng cam đoan.

Triệu Hữu Đường lại nói chuyện thêm một hồi với hai người, hai vị cựu thần mới cáo lui.

Bất tri bất giác đã là chạng vạng.

Triệu Hữu Đường đứng lên, đứng ở cửa Đại điện một lúc sau mới đi về phía cung Diên Kỳ.

Phùng Liên Dung đang làm mũ cho Triệu Thừa Diễn.

Mùa đông rất nhanh sẽ đến, mũ này ắt không thể thiếu, trẻ con tóc cũng không nhiều, không thể ngăn được gió, nàng làm mũ đầu hổ cho đứa nhỏ.

Triệu Thừa Diễn tập đi bên cạnh, Kim Quế Ngân Quế đứng ở hai đầu trông, ngừa hắn ngã sấp xuống.

Phùng Liên Dung làm một lát đã gọi Triệu Thừa Diễn đi qua, thử đội lên đầu hắn.

Vừa thấy vừa vặn, nàng cười rộ lên:

- Tiểu Dương đầu không nhỏ nha, nương còn sợ bị to, Tiểu Dương, con có biết đây là đầu gì không?

Triệu Thừa Diễn giơ tay chỉ chỉ đầu mình.

https://thuviensach.vn

- Thật thông minh, Tiểu Dương, đây là mũ, đội ở trên đầu.

Nàng lại giải thích cho con, chỉ cần có cơ hội, cái gì nàng cũng giải thích cho Triệu Thừa Diễn hiểu.

Đứa nhỏ này năng lực nhận thức rất tốt.

Đang nói chuyện, Triệu Thừa Diễn bỗng nhiên quay đầu:

- Phụ thân, đến đây.

- Cái gì?

Phùng Liên Dung lần đầu tiên nghe hắn nói một câu dài như vậy, vừa mừng vừa sợ nói:

- Con nói cái gì, Tiểu Dương, con nói lại lần nữa nào.

- Phụ thân, đến đây.

Triệu Thừa Diễn nói xong liền đi về phía Triệu Hữu Đường.

Lúc này Phùng Liên Dung mới phát hiện Triệu Hữu Đường đến đây, nàng nhìn về phía tiểu hoàng môn hai bên, người người đều cúi đầu.

Những người này thật là, cũng không biết báo một tiếng, mỗi lần Triệu Hữu Đường đến đây đều im lặng tiến vào, bọn nàng không biết, lần này cũng vậy, có điều chỉ sợ cũng là hắn phân phó.

Triệu Hữu Đường thấy nhi tử đi đến, ngồi xổm xuống nói:

- Tiểu Dương, con đã đi được nhanh như vậy rồi.

- Phụ thân, bế.

Triệu Thừa Diễn vươn tay béo.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung thấy nhi tử như vậy, đột nhiên có cảm xúc thất bại.

Nàng ngày ngày cùng Triệu Thừa Diễn ở cùng nhau, kết quả nhìn thấy phụ thân lại cao hứng như vậy, trái lại có chút thất lạc. Trách không được người khác nói xa thơm gần thối, xem dáng vẻ vui vẻ của hắn thì biết.

Nàng cũng đi qua gặp Triệu Hữu Đường.

- Vừa rồi con nói phụ thân đến đây.

Nàng cười nói với Triệu Hữu Đường.

Triệu Hữu Đường xoa xoa đầu con trai:

- A, học thật nhanh.

Nhưng trên mặt hắn cũng không có bao nhiêu tươi cười.

Phùng Liên Dung ở chung với hắn không tính ngắn, lập tức liền biết hắn đây là có tâm sự, rất nhanh liền bế Triệu Thừa Diễn xuống dưới, kêu Du thị mang ra chỗ khác chơi.

Triệu Hữu Đường đi vào ngồi xuống giường La hán, tiện tay lật quyển sách nàng đang xem dở, nhìn thấy thmaj chí còn có một quyển Luận ngữ, trái lại ngạc nhiên hỏi:

- Nàng cũng xem cả quyển này?

- Học nhiều thêm chút học vấn cũng là chuyện tốt mà, bằng không sau này đứa nhỏ hỏi đến, thiếp thân không biết gì cũng không tốt.

Hắn cười cười, lại không nói chuyện, nửa nằm.

Phùng Liên Dung thấy vậy rất tự giác cũng không nói chuyện, chỉ dựa vào bên người hắn.

https://thuviensach.vn

Qua một lát, chợt nghe Triệu Hữu Đường hỏi:

- Nàng có một bà ngoại?

- Vâng. Phùng Liên Dung gật gật đầu.

Triệu Hữu Đường vươn tay vuốt tóc nàng:

- Vậy nàng hồi nhỏ đã từng chọc bà tức giận chưa?

Phùng Liên dung hơi hơi giật mình.

Xem ra Hoàng thượng là chọc Thái hoàng thái hậu tức giận rồi.

Giọng nói của nàng có chút nhẹ nhàng:

- Chuyện này có rất nhiều, hồi nhỏ thiếp thân cũng không ngoan lắm đâu, luôn làm bà ngoại tức giận. Thiếp nhớ hồi nhỏ có lần bướng bỉnh, thấy bà ngoại phơi cải củ, thiếp thân lấy rất nhiều, sau đó mang hết sang cho trẻ con nhà hàng xóm ăn, bà ngoại tức đến đuổi theo đánh thiếp thân.

Triệu Hữu Đường nghe chuyện cười rộ lên:

- Có bị đuổi tới không?

- Đuổi tới, bà ngoại lấy khăn tay vắt trên vai hung hăng đánh thiếp thân mấy cái, thiếp thân đều khóc.

Nàng dựa lại gần hơn, giơ khuôn mặt lên cho Triệu Hữu Đường xem:

- Ngài xem, chỗ này bị đánh đỏ lên này.

- Hửm, nhớ rõ vậy à, còn giận bà ngoại nàng không?

Hắn giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng, giống như nơi đó thật sự bị thương vậy.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên dung lắc đầu:

- Đương nhiên không giận rồi, bởi vì biết là lỗi của thiếp, bà ngoại chỉ giận tí thôi. Bà ngoại là trưởng bối, tự nhiên sẽ biết vãn bối như chúng ta còn nhỏ, vẫn chưa hiểu chuyện.

Triệu Hữu Đường gật gật đầu:

- Đó là còn nhỏ, vậy lớn rồi thì sao?

- Lớn rồi vẫn vậy thôi, nương thiếp thân lớn như vậy vẫn còn cãi nhau với bà ngoại đấy. Nương gả cho phụ thân, bà ngoại mới đầu không chịu, hai người ầm ĩ rất lâu.

A?

Triệu Hữu Đường tò mò:

- Phùng đại nhân sao lại không được nhạc mẫu thích vậy?

- Nghèo quá.

Phùng Liên Dung nói,

- Cho nên sau này bà ngoại vẫn luôn đưa cá muối đến, trước kia nhà thiếp thân rất nghèo.

Triệu Hữu Đường thán một tiếng, xoa xoa đầu nàng:

- Thật sự là một nha đầu đáng thương.

Hắn lại không nói chuyện.

Phùng Liên Dung ngả đầu lên bả vai hắn, có lòng an ủi nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

https://thuviensach.vn

Chút chuyện nhỏ này trong nhà bọn họ làm sao có thể so với hoàng thất, trong lòng hắn buồn bực, ở nơi này của nàng, nàng có thể làm hắn cười một cái cũng coi như thỏa mãn.

Hắn thông minh như vậy, nếu thật sự có chuyện gì nghĩ không ra, như vậy dựa vào đầu óc của nàng cũng sẽ nghĩ không ra.

Nàng lén vươn tay, kéo chăn bên cạnh nhẹ phủ lên chân Triệu Hữu đường, hai người cứ như vậy dưỡng thần

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Thành Thân

Editor: Linh

Vừa nhắm mắt một chút liền đến giờ Dậu, hai người ngủ dậy ăn cơm tối, ăn xong Triệu Hữu Đường cũng không lập tức đi ngay mà là đi sang thư phòng, xem bảng chữ mẫu nàng vẽ, ngồi xuống viết một bức tranh chữ.

Phùng Liên Dung nhìn qua, nhưng lại không biết xuất xứ từ đâu.

"Hình như là thiếp?" Nàng hỏi.

Triệu Hữu Đường cười nói: "Là thiếp trung thu của Dư Minh Viễn triều trước." Hắn nghiêng đầu nhìn nàng, "Đến đây, nàng nhìn theo rồi viết đi."

Không phải hắn kiêu ngạo, mà chữ này quả thật không kém danh gia trên đời.

Phùng Liên Dung ngồi xuống, cầm lấy bút lông Hồ Châu hắn vừa mới dùng.

Bút này xuất từ Hồ Châu, chính là đồ tốt, nàng là Quý phi, tất cả các đồ vật sử dụng hiện nay, đương nhiên đều là chọn cái tốt nhất.

Nàng nín thở tập trung tinh thần, chậm rãi vẽ một nét.

Triệu Hữu Đường đứng bên cạnh quan khán, thấy nàng viết có chỗ không đúng, hơi hơi xoay người, cầm tay nàng nói: "Ở chỗ này đừng có dừng lại, cần phải viết liền một mạch."

https://thuviensach.vn

Kết quả Phùng Liên Dung vốn đang rất chuyên chú, bị hắn cầm như vậy, nét chữ đó càng viết càng sai.

Triệu Hữu Đường nhìn nàng, nhìn đến mức mặt nàng cũng bắt đầu đỏ.

Hắn giả vờ như không biết, tay càng thêm chặt, cùng nàng viết chữ đằng sau.

Gương mặt tuấn mỹ của hắn gần trong gang tấc, ngón tay thon dài có lực, nghiêm túc dạy nàng. Nhưng Phùng Liên Dung không cách nào tập trung tinh thần, trái tim nhảy nhót, cả người đều nghiêng lên người hắn.

Mắt thấy chữ này xấu đến không thể nhìn, Triệu Hữu Đường đứng thẳng người, trách cứ nói: "Trẫm tự mình dạy nàng mà nàng còn viết thành như vậy!"

Phùng Liên Dung biết là chính mình sai, xấu hổ nói: "Là thiếp thân không đúng."

Triệu Hữu Đường cụp mắt nhìn nàng: "Ngồi cũng không xong, đứng lên."

Phùng Liên Dung vội đứng lên.

Ai ngờ Triệu Hữu Đường lại ngồi xuống, còn ôm nàng ngồi lên đùi mình, nhịn cười nói: "Viết đi."

Hai cung nhân bên cạnh thấy vậy, vội thức thời lui ra ngoài cửa.

Phùng Liên Dung mặt đỏ bừng, lúc này thật rất muốn ném bút đi, vặn vẹo thân mình sẵng giọng: "Nào có ai viết chữ như vậy, thiếp thân không viết được."

Triệu Hữu Đường cong môi, xoay mặt nàng về phía mình: "Vì sao không viết được?"

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung cũng không phải quá ngốc, dạy chữ bình thường há có thể biến thành như vậy, rõ ràng là hắn đang đùa nàng. Nàng cũng không trả lời, đến gần liền hôn lên môi hắn, hai cánh tay cũng dùng sức ôm cổ hắn.

Triệu Hữu Đường vốn cũng có tâm tư này, tự nhiên là ai đến cũng không cự tuyệt. Hai người triền miên một lát, hắn thấy nàng xoay qua xoay lại, dứt khoát một tay nắm lấy eo nàng, một tay tách hai đùi nàng ra, để nàng mặt đối mặt ngồi trên đùi mình.

Tư thế này cũng quá xấu hổ rồi.

Phùng Liên Dung mặt đỏ tựa như ráng chiều, cái đầu hoàn hoàn chôn trong ngực hắn.

Triệu Hữu Đường vốn hưng trí đã lên sẽ không câu nệ tiểu tiết, nghĩ đến lần trước ở trên bàn, lần này ở trên ghế, trái lại càng thêm hưng phấn, lập tức cởi quần áo nàng bắt đầu kích thích.

Bên ngoài gió lạnh thổi, bên trong lại khí thế ngất trời, ước chừng quá nửa canh giờ sau mới không có thanh âm.

Triệu Hữu Đường dựa vào lưng ghế thở dốc, một bên nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Phùng Liên Dung.

Nàng đang khóc đây, vừa rồi đã nói không cần, hắn càng thêm không ngừng, nàng lại ngượng ngùng kêu lên, cứ nghẹn như vậy, muốn cắn hắn một cái lại không dám cắn.

"Được rồi, là Trẫm không chú ý, đừng khóc nào." Triệu Hữu Đường nghỉ tạm một lát mới có thể nói chuyện, bế nàng đứng lên, không lại kêu nàng dạng chân.

Phùng Liên Dung hừ nhẹ một tiếng, nhăn mày: "Mỏi quá, không cử động được."

https://thuviensach.vn

"Mỏi chân?" Tay hắn nhẹ bóp chân nàng mấy cái.

Kết quả càng thêm mỏi, Phùng Liên Dung co người thành một cuộn, a a a kêu thảm thiết.

Triệu Hữu Đường ha ha cười rộ lên, giống như tìm được đồ chơi thú vị, lại vuốt ve chân nnagf.

Phùng Liên Dung kêu không kịp thở.

Người bên ngoài cũng không biết bên trong đang làm gì, chỉ nghe thanh âm, mấy cung nhân cũng đã mặt đỏ tai hồng, người khác cũng không tránh khỏi có chút tò mò.

Nghiêm Chính thầm nghĩ Hoàng thượng lần này làm xả giận đây, có nên dặn dò phòng bếp ngày mai làm chút dược thiện để bồi bổ không đây?

Triệu Hữu Đường xoa bóp một lát, vỗ đầu Phùng Liên Dung: "Còn kêu cái gì, sớm đã không còn mỏi rồi đúng không? Mỏi chân phải xoa bóp mới tốt, nếu không thử xuống đất đi lại xem."

Vừa rồi hắn không nỡ để nàng xuống dưới, đành phải bóp chân cho nàng.

Thế này Phùng Liên Dung mới phát hiện đã tốt hơn rồi, có điều hiểu ra là vừa rồi hắn bóp chân cho mình, cũng luyến tiếc đi xuống, chỉ chỉ đùi phải: "Bên này vẫn còn hơi mỏi."

Triệu Hữu Đường khóe miệng giật giật: "Nàng có biết cái gì gọi là tội khi quân không?"

Hắn phát hiện ra nàng có đôi khi sẽ được một tấc lại muốn tiến một thước.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung nghe xong sợ hãi, rụt vai lại, nhìn về phía hắn chớp mắt hai lần.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội này, cuối cùng hắn vẫn bóp cho nàng, vừa hỏi: "Trẫm bóp cho nàng thoải mái vậy cơ à?"

Nàng gật gật đầu, thật lòng thật ý nói: "Không có gì thoải mái hơn cái này."

"A?" Hắn cười quỷ dị, "Trẫm thấy vừa rồi nàng còn thoải mái hơn."

Phùng Liên Dung mặt lại đỏ.

Lát sau, Triệu Hữu Đường liền mệnh cung nhân chuẩn bị nước ấm, hai người tắm rửa.

Ở nơi này của nàng tiêu ma một thời gian dài, mặc kệ như thế nào tâm tình của hắn cũng thư sướng hơn lúc ban đầu. Chính là Phùng Liên Dung nghĩ đến một chuyện, hỏi: "Hoàng thượng, ca ca của thiếp thân hiện đã thành thân chưa?"

Do hắn cũng tự mình tham dự nên tương đối chú ý: "Nghe nói hai nhà đã định rồi, chắc là không lâu nữa sẽ thành thân. nhà nữ chính là Ngô gia."

Phùng Liên Dung tự nhiên cao hứng, có câu là thành gia lập nghiệp, ca ca sớm ngày cưới thê tử, an định rồi luôn là chuyện tốt. Nàng lắc lắc tay áo Triệu Hữu Đường: "Thiếp thân có thể đưa một phần quà không?"

"Nàng muốn đưa cái gì?"

Phùng Liên Dung nói: "Muốn đưa một đôi vòng tay vàng cho đại tẩu," nàng dừng một lát, "Có điều trang sức ngự tứ không thể đưa, bằng không chỗ này của thiếp thân cũng có một số thứ tốt."

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường suy nghĩ một hồi, hình như chưa từng thấy nàng đeo đồ trang sức chói mắt bao giờ, hắn nói: "nàng có cái gì, cho Trẫm xem nào."

Bảo Lan vội vàng đi lấy đến.

Phùng Liên Dung vui rạo rực đưa hắn xem, trang sức của nàng cũng là rực rỡ muôn màu, châu trâm, hoa thịnh, trâm cài, vòng ngọc đều có.

Nhưng Triệu Hữu Đường thấy qua rất nhiều đồ tốt, theo ý hắn, chỗ đồ này thật sự không được coi là gì, cũng chỉ có nàng xem là bảo bối, hắn nói: "Nàng muốn đưa vòng tay cũng không sao, trẫm sai người đánh rồi đưa đi."

Phùng Liên Dung mừng rỡ, vội vàng tạ ơn.

Triệu Hữu Đường nói: "Lấy bạc ra."

Phùng Liên Dung giật mình, hóa ra còn muốn lấy tiền nàng nữa!

"Nàng cho là Trẫm thay nàng làm không công?" Lần trước đưa một tòa nhà, không phải nàng nói là không có công không nhận lộc hay sao, lần này cũng vậy."

Phùng Liên Dung nghĩ đây là vật nhỏ mà, đột nhiên lại keo kiệt với nàng, nàng kêu Bảo Lan đi lấy hai nén bạc to đến.

Triệu Hữu Đường để Nghiêm Chính cầm đi làm.

Đến tháng chín, vòng vàng đã đánh xong, Nghiêm Chính liền đưa đến Phùng gia. Lúc này đúng là thời điểm Phùng Mạnh An mới cưới thê được mấy ngày, nghe nói Phùng Liên Dung đưa đến, cả nhà đương nhiên cao hứng. Đường Dung giữ Nghiêm Chính lại uống chung trà, thuận tiện nắm chặt cơ hội hỏi thăm tin tức về Phùng Liên Dung.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chính nghĩ Hoàng thượng vẫn luôn sủng hạn Phùng Liên Dung, không cần phải nói, dù sao cũng chưa chán, hắn cười nói: "Quý phi nương nương rất được Thánh Tâm, phu nhân không cần quá lo lắng. Đại hoàng tử cũng rất khỏe mạnh, đã biết đi biết nói rồi."

Đường Dung cao hứng.

Sau khi tiễn bước Nghiêm Chính, Đường Dung nói: "cuối cùng cũng được yên tâm, hi vọng Dung Dung luôn luôn tốt." Sau đó mở hộp đựng vòng tay ra, chậc chậc hai tiếng nói, "Tốt hơn không biết ở cửa hàng bao nhiêu lần."

Tài nghệ của thợ khéo trong cung không cần phải nói, đều là tỉ mỉ gia công tạo hình, đôi vòng tay vàng này không nặng không nhẹ, phân lượng vừa khéo, khắc văn hoa khai tịnh đếm ánh vàng xán lạn, bà cười nói: "Con dâu khẳng định thích, Mạnh An con cũng qua xem đi."

Phùng Mạnh An nhìn một cái, tiếc nuối nói: "Đáng tiếc là không thể giáp mặt nói cám ơn muội muội."

"Sau này rồi sẽ có cơ hội." Đường Dung nói, "Không phải là cũng có Quý phi được về thăm người thân hay sao?"

"Đó là hiếm thấy, Dung Dung của chúng ta..." Phùng Lâm cũng chưa từng có chờ mong này, "Thôi, bình thường chúng ta có thể lấy được chút tin tức về con bé cũng nên thỏa mãn."

Đường Dung nghĩ nghĩ, thở dài nói: "Hiện nay ta chỉ nghĩ đến con dâu cũng đã rất cao hứng, thấy chính là cô nương tốt, không biết khi nào chúng ta có thể ôm cháu trai."

Phùng Mạnh An đỏ mặt, vội dời đề tài: "Phụ thân, con thấy Kinh xét lần này triệt không ít quan viên Giang Tây, xem ra Hoàng thượng cũng nhìn ra manh mối."

https://thuviensach.vn

Phùng Lâm nói: "Đúng là nên như vậy, bằng không sớm muộn gì cũng có đảng phái Giang Tây xuất hiện." Ông dừng một chút, "Võ tướng cũng có thay đổi, vài vị Tổng binh bị mất chức rồi."

Nói đến đây, hai phụ tử đều im lặng.

Phùng Mạnh An bỗng nhiên cười nói: "Phụ thân, con cảm thấy ngài có lẽ là sắp thăng chức rồi."

Phùng Lâm trừng mắt: "Tiểu tử con thật sự là dám nói."

Phùng Mạnh An cười: "Phụ thân cần gì phải khiêm tốn, cũng không phải là do muội muội. Phụ thân xưa nay luôn cẩn trọng, đặt quyền lợi chung lên quyền lợi riêng, hiện thời Kinh xét, phụ thân như vậy đúng là mẫu, sớm nên thăng quan rồi."

Đường Dung cũng nói: "Đúng vậy, tướng công chàng không thăng quan, ông trời bất công!"

Quả nhiên như Phùng Mạnh An sở liệu, ngay sau khi hắn thành thân không đến nửa tháng, Phùng Lâm được điều nhiệm đến Đô Sát viện, thăng Tứ phẩm tả thiêm Đô ngự sử.

Đồng thời, cũng có nhiều quan viên sinh ra thay đổi, trong đó Vũ An hầu được phong làm Tống quốc công, Sùng tín bá được phong làm Thanh Bình hầu, thừa kế không tàn, người trước là đệ đệ ruột của Thái hoàng thái hậu, người sau là phụ thân của Hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu biết được tin này, cũng không biết là nên cao hứng hay nên tức giận.

Lần trước Triệu Hữu Đường làm tổn thương lòng bà, trừ đi tâm phúc của bà trong cung, hiện giờ lại đại phong Trần gia, là hắn xin lỗi Hoàng tổ mẫu này.

https://thuviensach.vn

Thái hoàng thái hậu thở dài.

Bà đã già đi, hiện giờ Cảnh quốc là thiên hạ của Triệu Hữu Đường, bà còn quản được cái gì? Chỉ cần hắn có thể luôn đối xử tử tế với Trần gia, có lẽ bà nên cảm thấy được an ủi.

Thái hoàng thái hậu hơi hơi nhắm mắt lại, nhưng còn hai đứa con trai của bà thì sao?

Cũng không biết hắn sẽ đối đãi thế nào?

Triệu Hữu Đường vừa mới triệu kiến vài vị trọng thần, lúc này đang tạm nghỉ, gọi Nghiêm Chính tới: "Đi lấy trang sức lần trước các nước tiến cống đến đây."

Trước đây hắn luôn không rảnh, bây giờ lại nghĩ đến.

Nghiêm Chính sai người đi lấy.

Tất cả trang sức đó đều đặt trong rương gỗ lim, Nghiêm Chính và Đường Quý Lượng cẩn thận nhặt ra, Triệu Hữu Đường xem cau mày nói: "tìm cái tốt hơn, cái nhỏ cũng đừng lấy."

Hai người đành phải tìm tiếp.

Qua một hồi lâu mới tìm ra được mười hai cái.

Triệu Hữu Đường ngồi, liếc thấy bên trong một cây trâm hoa đào.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Lại Có Thai

Trâm cài này không chói mắt, không rực rỡ lấp lánh như những trâm cài khác, mà chỉ có một khối Hoàng ngọc điêu khắc thành. Bên trên có chín bông hoa đào, sáu bông nở rộ, ba bông là nụ, vô cùng tinh tế, ngay cả nhụy hoa đều vô cùng rõ ràng.

Hắn không khỏi nhớ tới cành hoa đào mình tự tay cài lên cho Phùng Liên Dung.

Rất giống nhau.

Hắn ý bảo Nghiêm Chính thu lại, lại xem cái khác, trước sau chọn một cây trâm bạch ngọc hưởng địch, một cây trâm ngọc bích hoa mai song hỉ, chọn xong rồi, hắn nhìn, đột nhiên lại nhíu mày.

Vốn cảm thấy Phùng Liên Dung không có món trang sức nào đặc biệt chói mắt, muốn chọn cho nàng hai cái, sao bất tri bất giác nhìn trúng tất cả lại là trâm ngọc.

Triệu Hữu Đường nghĩ: xem ra nàng hợp với cái này.

Có điều không khỏi quá mức nhẹ, hắn lại chọn một cây trâm hồng mã não.

Mấy cây trâm này tuy hình thức hơi đơn giản, nhưng thắng ở chỗ là ngọc cực phẩm, chạm trổ siêu phàm cho nên cũng rất quý giá, hắn gọi Nghiêm Chính phái người đưa đến cung Diên Kỳ.

https://thuviensach.vn

Thừa lại tám món, hắn nghĩ rồi đưa toàn bộ cho Phương Yên.

Tri Xuân bê những trang sức đó lại, cười nói: "Nương nương, Hoàng thượng đưa trang sức đến, nghe nói đều là các nơi khác tiến cống."

Lý ma ma bảo nàng để xem.

Phương Yên đang ôm Triệu Thừa Dục, trên mặt cũng không lộ ra tươi cười.

Kinh xét trôi qua, người nhà Thái hoàng thái hậu và Hoàng thái hậu đều được phong thưởng, chỉ có phụ thân nàng ta vẫn là Tả thị Lang Bộ binh, không hề nhúc nhích, nàng ta có chút mất hứng.

Lý ma ma biết suy nghĩ của nàng, có điều Thị lang Bộ binh lại thăng lên có lẽ chính là Thượng thư Bộ binh. Thượng thư Bộ binh nắm quyền, có chiến sự gì đều phải điều binh từ chỗ hắn, người bình thường khó có thể đảm đương, chỉ sợ Hoàng thượng cũng muốn hòa hoãn một thời gian lại nói.

"Nương nương, những món trang sức này thật rất đẹp, có cái còn tốt hơn đồ trong cung làm đấy." Lý ma ma cười đi đến trước mặt Phương Yên, "Đẹp đẽ quý giá như vậy cũng chỉ có nương nương mới có thể mang, xem ra Hoàng thượng vẫn nhớ thương nương nương."

Phương Yên thế này mới cúi đầu xem, thấy đúng là hàng cao cấp, mỉm cười nói: "Thu lại đi."

Lý ma ma liền gọi Tri Xuân cất kỹ.

Phùng Liên Dung bên này nhận được trâm ngọc cũng nhìn nhìn xem xem, sờ rồi lại sờ.

https://thuviensach.vn

Bình thường đồ của nàng đều là ấn lệ thưởng, ví dụ như sinh con, tấn phong Quý phi, hoặc là hàng năm ngày lễ tết đều sẽ có mấy món. Lại nói, cho đến bây giờ Triệu Hữu Đường cũng chưa từng tự mình thưởng đồ trang sức cho nàng.

Đây là lần đầu.

Thấy Phùng Liên Dung cao hứng thành như vậy, Chung ma ma lại thấy khó hiểu: "Sao toàn là ngọc."

"Ngọc đẹp mà." Phùng Liên Dung cười hì hì, dù sao chỉ cần là Hoàng thượng đưa nàng đều thích, cho dù đeo không hợp, chỉ để nhìn thôi nàng cũng cao hứng.

Miễn bàn mấy trâm ngọc này đều rất tinh xảo, không một chút thua kém trâm cài làm bằng vàng.

Chung ma ma cũng thôi, dù sao bà cũng chỉ là thuận miệng nói, làm ma ma bên người Phùng Liên Dung, chỉ cần thời khắc chú ý ý tưởng của Hoàng thượng là được.

Hiện tại thật hiển nhiên, trái tim Hoàng thượng vẫn còn ở đây, vậy là tốt rồi.

Bà cất trâm ngọc đi, liếc mắt nhìn Phùng Liên Dung, cười tủm tỉm, lát sau đi ra ngoài tìm Hoàng Ích Tam: "Đi mời Kim đại phu đến đây."

Hoàng Ích Tam vội hỏi: "Nương nương không thoải mái?"

"Không phải." Chung ma ma cẩn thận nói, "Chỉ là để Kim đại phu xem thôi."

Hoàng Ích Tam là ai, thấy bà không che dấu được ý cười, trong lòng động đậy, lập tức cười rộ lên, vội vàng đi mời Kim đại phu.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung đang đút quýt cho Triệu Thừa Diễn thì nhìn thấy Chung ma ma dẫn Kim đại phu tiến vào.

"Nương nương, mau cho Kim đại phu bắt mạch."

Phùng Liên Dung giật mình, rất nhanh liền hiểu rõ ý tứ của Chung ma ma, kinh nguyệt của nàng đã chậm mấy ngày, lần trước có thai Triệu Thừa Diễn cũng vậy, lần này Chung ma ma cảm thấy có lẽ nàng lại có thai rồi.

Nàng ánh mắt phức tạp nhìn Triệu Thừa Diễn.

Để tay lên ngực tự hỏi, nàng thật sự không quá muốn có thai vào lúc này, dù sao Triệu Thừa Diễn vẫn còn nhỏ, nàng do dự đưa tay ra.

Kim đại phu bắt mạch cho nàng, cười nói: "Chúc mừng nương nương, lại có hỉ rồi!"

Trong nhà ngoài nhà nghe thấy, tất cả đều là tiếng cười.

Chỉ có Phùng Liên dung không cao hứng như thế.

Chung ma ma cười nói: "Hai lần có thai đều là ngươi xem ra, Kim đại phu, ngài cũng là người có phúc khí."

Kim đại phu cười nói: "Cũng phải đa tạ nương nương quan tâm."

Phùng Liên Dung ngẩng đầu nhìn Kim đại phu, mỉm cười.

Nàng hiểu rõ ý tứ của Kim đại phu.

Ban đầu Kim đại phu chỉ có thể xem bệnh cho phi tần cấp thấp, nhưng là sau khi Phùng Liên Dung lên làm quý phi cũng không ghét bỏ hắn, vẫn cứ gọi hắn đến xem.

https://thuviensach.vn

"Kim đại phu y thuật cũng có tiến bộ rồi." Nàng nói, "Tiếp qua hai năm, nhất định sẽ một mình đảm đương một bề."

Kim đại phu cười nói: "Nương nương quá khen."

Thật ra Chung ma ma cũng không biết vì sao Phùng Liên dung lại thích Kim đại phu xem bệnh, theo thân phận hiện tại của nàng đã có thể gọi Thái y khác đến xem.

Bà không biết Phùng Liên Dung còn nhớ nhân tình kiếp trước, hơn nữa Phùng Liên Dung cảm thấy Kim đại phu sau này nhất ddnhj sẽ là một đại phu y thuật tinh xảo, sẽ không thua Chu thái y.

Chung ma ma tiễn Kim đại phu đi ra ngoài, lại tự mình đi báo tin cho Thái hoàng thái hậu, Hoàng thái hậu, Hoàng thượng biết.

Nghe nói Phùng Liên Dung lại có thai, trong lòng Phương Yên đương nhiên sẽ không thoải mái. Dù sao chính mình mới chỉ sinh một đứa, cố tình Quý phi sinh một cái không đủ, lại thêm một cái, tốc độ này cũng nhanh kinh người, con lớn nhất còn chưa đầy hai tuổi đâu.

Nhưng Hoàng đế nhiều con cho đến bây giờ đều không có ai nói không hài lòng, huống chi hiện tại Hoàng thượng tổng cộng cũng chỉ có hai đứa con trai. Phương Yên kêu Lý ma ma đi trong khố tìm chút vật liệu may mặc, châu ngọc, chân trâu đưa qua.

Bên kia Thái hoàng thái hậu và Hoàng thái hậu cũng thưởng, Thái hoàng thái hậu nói: "Phùng quý phi này rất có thể sinh đấy, lại có thai rồi."

Hoàng thái hậu cười nói: "Đúng vậy, nghĩ đến Hoàng thượng nhất định sẽ con cháu đầy sảnh đường."

Thái hoàng thái hậu lại có băn khoăn khác: "Hiện giờ A Yên một lòng nuôi con, Phùng quý phi lại có thai, Tiệp dư thì không được Thánh tâm, ta

https://thuviensach.vn

thấy việc tuyển tú nữ vẫn nên tiến hành trước thời gian đi."

Loại thân phận như Hoàng đế, một phu một thê là không có khả năng. Bây giờ lại là tình huống này, Triệu Hữu Đường cũng nên để những người khác hầu hạ, cái gọi là ân huệ cùng hưởng.

Hoàng thái hậu không phản đối, bà cũng không thể phản đối.

Thái hoàng thái hậu nói: "Vậy ngươi bớt chút thời gian đi nói chuyện này với Hoàng thượng, lập tức ban bố xuống, đến lúc đó ai gia cũng nhìn xem có ai thích hợp không."

Hoàng thái hậu đồng ý.

Triệu Hữu Đường nghe nói Phùng Liên Dung lại có thai, ở cung Càn Thanh phê duyệt tấu chương xong liền lập tức đi đến cung Diên Kỳ.

Phùng Liên Dung đang nằm nghiêng trên giường La hán suy nghĩ.

Nghe nói Hoàng thượng đến đây, nàng chậm rì rì đứng lên nghênh đón.

Đã từng sinh con nàng sớm biết cái gì nên làm cái gì không nên làm, động tác phải chậm chút, không thể động đến thai khí.

Triệu Hữu Đường cười tiến vào, tay đặt lên vai nàng bám chặt, hài lòng nói: "Nàng cũng thật không chịu thua kém đâu!"

Hắn vẫn đều luôn cảm thấy khó hiểu, vì sao hắn luôn sủng hạnh Phùng Liên Dung, Phùng Liên Dung lại mãi vẫn chưa có thai, bây giờ xem ra, nàng quả nhiên là có thể sinh.

Trong lòng Phùng Liên Dung lại nghĩ, nàng sao có thể không chịu thua kém, hắn dùng quá nhiều sức mới đúng chứ.

https://thuviensach.vn

Thấy vẻ mặt nàng không vui, Triệu Hữu Đường nhíu nhíu mày, nâng cằm nàng lên, cẩn thận xem nói: "Sao vậy, có thai con của Trẫm còn không vui?"

Phùng Liên Dung thở dài: "Tiểu Dương còn nhỏ mà, thiếp thân lại có thai, ai đến chăm sóc con?"

Hóa ra là lo lắng chuyện này.

Triệu Hữu Đường kéo nàng ngồi xuống: "Trong cung nàng chẳng lẽ thiếu người? Bên cạnh lúc nào cũng có cung nhân hoàng môn đi theo, còn sợ gặp chuyện không may?"

"Cũng không phải là gặp chuyện không may, chỉ là trẻ con, có cha nương ở bên cạnh mới tốt."

"Nói như nàng thì phải mười năm sau mới được có thai chắc." Triệu Hữu Đường ôm mặt nàng, "Đừng quan tâm mù quáng, chỉ mười tháng mà thôi, ở cữ cũng hai ba tháng, con có thể lớn bao nhiêu."

Phùng Liên Dung sờ sờ bụng: "Nhưng là sau khi bụng to, thiếp thân sẽ không thể dẫn con đi chơi, thiếp thân cũng đi không nổi, dễ buồn ngủ, bây giờ con đang học nói, học thân người mà."

Triệu Hữu Đường suy nghĩ một lát: "Vậy Trẫm bớt chút thời gian nhiều xem con, được chưa? Nàng nuôi thai cho tốt đi."

Phùng Liên Dung lắc đầu: "Hoàng thượng bận mà, như vậy cũng không tốt."

Triệu Hữu Đường tức giận cốc lên trán nàng: "Cứ quyết định vậy đi!"

Phùng Liên Dung không dám nói tiếp.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường lại gọi tất cả mọi người trong cung Diên Kỳ đến, trầm giọng nói: "Chủ tử các ngươi và Đại hoàng tử mà có một chút thương tổn, các ngươi cẩn thận cái đầu đấy!"

Mọi người sợ tới mức rụt đầu lại, vội vàng cam đoan.

Triệu Hữu Đường lại dặn dò Phùng Liên Dung vài câu.

Phùng Liên Dung đột nhiên hỏi: "Hoàng thượng, đứa nhỏ này là nam hay nữ vậy?"

Lần trước nàng không biết, nhưng Triệu Hữu Đường lại lộ ra nói là nam, sau này quả nhiên là con trai.

Triệu Hữu Đường cười hỏi: "Nàng hi vọng là nam hay là nữ?"

"Nữ!" Phùng Liên Dung không chút do dự trả lời, một nam một nữ thật tốt, nhi nữ song toàn. Nàng đã nghĩ đến con gái, tương lai cùng nàng ngủ, cùng nàng mặc quần áo đẹp, đeo trang sức đẹp đẽ.

Triệu Hữu Đường thản nhiên nói: "Hoàng gia nhiều tử mới tốt."

Phùng Liên Dung thất vọng: "Chẳng lẽ lại là nhi tử?"

"Cũng không nhất định." Triệu Hữu Đường an ủi nàng, "Thái y nhiều khi còn xem nhầm, nàng dưỡng thai cho tốt, không chừng có thể sinh ra nữ nhi."

Phùng Liên Dung giật mình, còn có thể như vậy? Nàng dùng sức gật đầu: "Thiếp thân nhất định sẽ nuôi thai thật tốt!"

Triệu Hữu Đường phì cười, đặt tay lên môi ho khan nói: "Sáng mai không cần đi thỉnh an, hiện trời cũng lạnh, đừng để bị lạnh."

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng cũng phải vậy đấy." Nàng nắm chặt tay hắn, cọ cọ lên mặt mình, có chút buồn.

Nàng có thai sẽ lại không thể thị tẩm.

Triệu Hữu Đường tùy nàng cọ, một hồi lâu nàng mới buông tay ra.

Hoàng thái hậu rất nhanh đã đi cùng Triệu Hữu Đường thương lượng chuyện mở rộng hậu cung. Thật ra Triệu Hữu Đường căn bản chưa từng nghĩ tới chuyện này, nghe nói là ý của Thái hoàng thái hậu, hắn thản nhiên nói: "Mấy chuyện này không vội."

Hoàng thái hậu nghĩ nhi tử này của bà khẳng định sẽ không phải người sa vào nữ sắc, có điều Hoàng đế các đời đều không thể tránh chuyện này, bà suy nghĩ một lát rồi nói: "Chỉ sợ mẫu hậu sẽ tự mình chọn cho Hoàng thượng."

Triệu Hữu Đường cau mày, làm Thái hoàng thái hậu chọn vài phi tần cho cháu trai quả đúng là chuyện bình thường, bà thật sự có lòng nàng, hắn không ngăn cản được.

Nhưng Tiên đế qua đời, hiếu kỳ của hắn vốn đã rút ngắn lại, năm trước tuyển tú cũng không thích hợp, cũng không hẳn là từ hắn đến hạ lệnh.

Nhưng hắn vẫn không đồng ý.

Hoàng thái hậu liền trở về bẩm báo Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu ngẫm lại cũng đúng, chỉ đành chờ đến sang năm mới tiến hành tuyển tú.

Đến đầu tháng hai, từ Bộ Hộ tiến hành Cảnh quốc bắt đầu tuyển tú.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Gặp Mặt

Về tuyển tú cũng không có thời gian chính xác, có một số vị vua ba năm tuyển một lần, có một số là năm năm, đương nhiên cũng có một số yêu thích mỹ sắc, một năm tuyển một lần cũng không phải không có.

Chỉ khổ dân chúng, nhiều nhà vì không muốn nữ nhi vào cung mà vội vàng xuất giá.

Có điều Cảnh quốc lớn như vậy, không sợ không có cô nương nhà lành, trong khoảng thời gian ngắn đã tìm được hơn nghìn người, chỉ có điều hơn một nghìn giai lệ cần phải vượt quan trảm tướng mới có thể trở thành phi tần.

Trước đó không lâu Triệu Thừa Dục mới qua lễ chọn đồ vật đoán tương lai, mạnh hơn Triệu Thừa Diễn chút ít, một tay cầm sách một tay cầm đồ ăn. Phương Yên tuy không hài lòng cho lắm, có điều tốt xấu gì có giống nhau là được, cũng coi như qua.

Ngày hôm đó Phương Yên hỏi chuyện tuyển tú, nàng ta đối chuyện này cũng không bài xích, dù sao hậu cung trống không, Phùng quý phi độc sủng không phải chuyện tốt gì, bổ sung thêm người mới, đối Hoàng hậu như nàng ta chính là có lợi không có hại.

Lý ma ma nói: "Đã qua hai cửa, hiện chỉ còn lại 300 người."

Phương Yên nhíu mày: "Vậy Trần Tố Hoa còn ở không?"

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên là còn." Lý ma ma gật đàu.

Phương Yên cười nhạo một tiếng.

Trần Tố Hoa họ Trần, muốn nói có quan hệ với Thái hoàng thái hậu, đó là vô cùng xa, có điều dù sao cũng là một nhánh của Trần gia. Phương Yên nghĩ, đoạn thời gian trước hồi mới tuyển tú Phương gia bọn họ cũng lén truyền tin đến, hỏi có phải cũng nên chọn một người cùng thế hệ với nàng ta vào không.

Nhưng nàng ta đã là xuất sắc nhất, mấy người khác dưa vẹo táo bứt, tiến vào có thể chèn ép được Phùng Liên Dung không? Chỉ sợ còn khiến nàng ta phải quan tâm thêm.

Phương Yên lập tức từ chối luôn.

Lý ma ma nói: "Trần Tố Hoa đó, nô tì sai người hỏi thăm qua rồi, xem như cũng không có gì nổi bật. Nhưng là trong đó có một người, lớn lên xinh đẹp, khí chất thanh nhã, còn có một tay viết chữ đẹp."

Phương Yên có chút hứng thú: "Tên là gì?"

"Tô Cầm." Lý ma ma nói, "Là từ Dương Châu tới."

Phương Yên gật gật đầu, nhưng cũng không quá để trong lòng, dù sao sau này người mới vào cung rất nhiều, nàng ta sẽ không chỉ chú ý một người, còn phải xem phản ứng của Triệu Hữu Đường nữa.

"Lát nữa kêu ngự trù nấu bát cháo thịt tôm, thịt tôm cho nhiều chút, Thừa Dục thích ăn. Còn có làm thêm một cái bánh trứng gà hồ lô, làm mềm chút."

Chuyện lớn thế nào cũng không lớn bằng con trai, nàng ta rất nhanh liền nghĩ đến trên người Triệu Thừa Dục.

https://thuviensach.vn

Lý ma ma ứng một tiếng, phân phó cung nhân.

Tin tức tuyển tú cung Diên Kỳ cũng sớm biết được, đến tháng năm, trải qua nhiều ma ma lựa chọn khắt khe, lại có Thái hoàng thái hậu, Hoàng thái hậu tự mình thị sát mới xác định được giai nhân tương lai sắp thành phi tần.

Nhưng tuy rằng là Thái hoàng thái tự mình chủ trì tuyển tú, nhất là vì con nối dòng, hai cũng là vì trong cung nên có trật tự, nhưng cũng không hi vọng Triệu Hữu Đường giống mỗ hôn quân nào đó, ngày nào đó sẽ tham luyến nữ sắc, cho nên đến cuối cùng cũng chỉ chọn ba mươi người, còn lại đều sung làm cung nhân.

Lúc này đứa nhỏ thứ hai của Phùng Liên Dung cũng đã có hơn tám tháng, bụng cũng đã rất to.

Dạo gần đây nàng rõ ràng có chút tâm sự, chỉ là tâm sự này không thể nói với bất kỳ ai.

Lúc này Triệu Thừa Diễn tiến vào, trong tay xách một chiếc lồng nhỏ làm bằng cỏ, kề sát bên người Phùng Liên Dung, cười hì hì nói: "Mẫu phi, xem dế này!"

Nghe được hai chữ mẫu phi, Phùng Liên Dung có chút xót xa, có điều lại rất cao hứng, đứa nhỏ này đặc biệt ngoan, bảo hắn gọi mẫu phi, hắn sửa lại rất nhanh.

"Dế này ở đâu mà có vậy?" Nàng lấy lại tinh thần, cười kéo lại vạt áo cho Triệu Thừa Diễn.

"Đại Hoàng đưa." Hắn cho Phùng Liên Dung xem.

Phùng Liên Dung nghe vậy nhịn không được cười lên: "Hắn tên Hoàng Ích Tam, không phải Đại Hoàng."

https://thuviensach.vn

Đại Hoàng này nghe thế nào cũng giống tên chó vậy.

Triệu Thừa Diễn gãi gãi đầu, có điểm không hiểu.

Có lẽ hắn luôn hai người Đại Lý Tiểu Lý, tên Hoàng Ích Tam với hắn mà nói có chút khó nhớ, hắn liền tự mình gọi thành Đại Hoàng.

Phùng Liên Dung nói với hắn: "Vậy con có biết dế biết làm những gì không?"

"Xem." Triệu Thừa Diễn hơi lắc lồng cỏ, "Biết nhảy."

Quả nhiên con dế này ở bên trong đang nhảy.

Ánh mắt hắn cũng đảo đi đảo lại theo.

Phùng Liên Dung cười nói: "Dế này đấy, buổi tối sẽ kêu khúc khúc khúc, còn có, nếu có người bắt chúng nó, chúng nó sẽ giơ hai càng ra đánh người đó."

Triệu Thừa Diễn nghe cái hiểu cái không, nhưng nghiêng đầu, rất chuyên chú.

"Lúc đánh nhau đều sẽ bị thương, rất đau."

"A." Triệu Thừa Diễn biết đau, "Nó sẽ đau?"

"Đúng vậy, hơn nữa bị nhốt cũng không thoải mái. Nếu nhốt Tiểu Dương lại, không để Tiểu Dương chạy nhảy khắp nơi, Tiểu Dương cũng không vui đúng không?" Phùng Liên Dung hỏi.

Triệu Thừa Diễn suy nghĩ chốc lát, gật gật đầu.

"Cho nên chúng ta thả nó đi, được không nào?" Phùng Liên Dung xoa xoa đầu hắn, "Đến buổi tối mẫu phi cùng con ra ngoài, chúng ta im lặng là

https://thuviensach.vn

có thể nghe thấy chúng nó trốn trong bui cỏ kêu đấy."

Triệu Thừa Diễn có chút không tha, hắn không rõ lắm ý của Phùng Liên Dung, có điều dế sẽ đau, hình như cũng không tốt.

Hắn nói: "Vậy thả."

Phùng Liên Dung rất cao hứng, hai người đi ra ngoài.

Kết quả ra đến cửa thì gặp Triệu Hữu Đường.

"Phụ thân." Triệu Thừa Diễn cười gọi rồi nhào lên, "Phụ thân, bế!"

Triệu Hữu Đường từng nói sẽ rút thời gian qua đây, cho nên một tháng thế nào cũng đến ba bốn lần. Hắn ngồi xổm xuống, ôm Triệu Thừa Diễn lên, cười nói: "Tiểu Dương lại nặng thêm rồi." Lại nhìn Phùng Liên Dung, "Đang cùng mẫu phi làm gì?"

Triệu Thừa Diễn giơ lồng cỏ lên cho hắn xem, "Thả dế, mẫu phi nói nó sẽ đau."

Triệu Hữu Đường nhíu mày, liếc Phùng Liên Dung một cái, nói: "Chỉ nhốt sẽ không đau, phải đấu dế mới đau, nếu Tiểu Dương thích thì cứ cầm đi, có điều nhớ không thể để nó bị đói."

Điều này hiển nhiên không giống với lời Phùng Liên Dung nói, Triệu Thừa Diễn có chút hồ đồ, nhìn nhìn nương mình.

Phùng Liên Dung không vui cho lắm, vốn đã sắp thả đi, sao hắn lại muốn nhi tử nuôi, nhưng nàng nào dám trái ý hắn, chỉ phải nói: "Nghe phụ thân con đi."

Triệu Hữu Đường đặt Triệu Thừa Diễn xuống, cười nói: "Cầm đi chơi đi."

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Diễn dạ một tiếng, xách theo lồng cỏ đi tìm Hoàng Ích Tam.

Phùng Liên Dung lúc này mới nhìn Triệu Hữu Đường.

"Nghe nói nàng thường làm ác mộng?" Hắn hỏi.

Phùng Liên Dung lắc đầu, miễn cưỡng cười nói: "Chỉ là chút giấc mơ ly kỳ cổ quái, có thai là vậy đó, Hoàng thượng không cần lo lắng, thiếp thân không có việc gì."

Triệu Hữu Đường cúi mắt xem nàng, còn nói không có việc gì, ngay cả khuôn mặt cũng không tròn như hồi có thai đứa đầu. Hắn đặt tay lên vai nàng, ôn nhu nói: "Rốt cuộc đang sợ cái gì? Chu thái y nói đứa nhỏ rất tốt."

Phùng Liên Dung nghe hắn hỏi như vậy, con mắt bỗng chốc đỏ lên, nhưng là nàng không thể nói ra.

Nói bản thân lo lắng chuyện ở đời trước sẽ xảy ra, lo hắn sẽ thích người kia, không lại đối tốt với mình như bây giờ nữa hay sao?

Nhưng rõ ràng, nàng ngay cả chính mình có thật đang ở trong cung không cũng không xác định được.

Nàng không có dũng khí nhìn thẳng vào vấn đề này.

Triệu Hữu Đường ít khi thấy nàng như thế, im lặng một lát: "Trẫm và nàng đi dạo vườn một lát đi, khó được hôm nay rảnh rỗi."

Phùng Liên Dung lại lộ ra ý cười: "Thiếp thân muốn đi hồ cá cơ, nghe nói mới nuôi mấy đôi uyên ương, còn có cò trắng."

"Được." Triệu Hữu Đường đều tùy nàng, phân phó cung nhân đi lấy chút thức ăn cho cá đến.

Triệu Thừa Diễn nghe vậy, cũng muốn đi theo.

https://thuviensach.vn

Lúc này Triệu Hữu Đường chỉ muốn cùng Phùng Liên Dung hai người, cũng để nàng thanh tĩnh một lát liền gọi Hoàng Ích Tam dẫn Triệu Thừa Diễn đi chỗ khác xem cá.

Sợ nàng trên đường bị ngã, hắn phân phó trái phải đều phải nhìn kỹ.

Đi một hồi lâu hai người mới đến hồ cá.

Phùng Liên Dung kinh hỉ nói: "Thật sự là uyên ương kìa, bộ dáng thật là đẹp quá!"

Nàng đứng trước lan can màu đỏ thắm, ánh mắt không chuyển nhìn chằm chằm vào uyên ương đang nhàn nhã bơi lội trong nước.

Triệu Hữu Đường khóe miệng hơi cong.

Vừa rồi thấy nàng còn đang không vui, lúc này đã tốt rồi, hắn đưa thức ăn cá cho nàng: "Cho ăn đi."

Phùng Liên Dung liền rải vào trong nước.

Trong nước lập tức cuộn trào, rất nhiều cá nổi lên tranh ăn.

Bình thường Triệu Hữu Đường không hay ra ngoài đi dạo, lúc này cũng có chút thả lỏng, cùng nàng cùng nhau xem cá xem chim, lại giảng cho nàng nghe: "Uyên ương này cũng chỉ có lúc này mới có thể xem, chờ lạnh thêm chút sẽ nhốt lại, nếu không sẽ bị lạnh chết."

Phùng Liên Dung giật mình: "Thấy chúng nó mặc rất dày mà!"

Triệu Hữu Đường nở nụ cười: "Mùa đông nàng còn phải mặc thêm quần áo mà, chúng nó thêm thế nào."

"Nhưng mà." Phùng Liên Dung xem, bỗng giơ tay đếm, "Có tám con kìa, thì phải là bốn cặp, may mà là số chẵn, bằng không một con một mình

https://thuviensach.vn

sẽ rất đáng thương."

Triệu Hữu Đường thầm nghĩ, lòng của nàng thật mềm, vừa rồi chỉ là con dế còn bảo con trai thả đi.

Hắn trượt tay xuống, nắm lấy tay nàng: "Vốn chính là có đôi có cặp thả cùng nhau, nào có con riêng, nuôi loài chim này chính là để lấy may mắn."

"Nói thì là như vậy, nhưng uyên ương lại không thông minh như người, nó chỉ chấp nhận con bạn làm bạn với mình từ ban đầu, cũng là khó có được." Phùng Liên Dung nói: "Người còn không làm được vậy đâu."

Nàng bất tri bất giác, nói xong mới đột nhiên cảm thấy xót xa vô cùng.

Triệu Hữu Đường nghe vậy, trong lòng hơi động, không thể không nghiêng đầu nhìn nàng.

Nàng không nhìn hắn, trên mặt giống như có ưu thương, giống như có nhẫn nại, lại có mấy phần mờ mịt.

Hắn nhất thời ngược lại không biết nói gì.

Phùng Liên Dung nâng tay chỉ về phía trước nói: "Hoàng thượng, con cò trắng kia bay lên, có phải sẽ không quay lại nữa không?"

"Không đau, chim này sớm đã bị người thuần dưỡng, bằng không nuôi sao được, đã sớm bay đi hết rồi."

Phùng Liên Dung nhẹ thở ra: "May mắn, bằng không lần sau không được xem nữa."

Nàng cầm lấy tay hắn lắc lắc.

Triệu Hữu Đường cúi mắt xem nàng, thấy nàng đã khôi phục bình thường, đang cười tủm tỉm, không còn chút tăm tích của dáng vẻ buồn bã

https://thuviensach.vn

vừa rồi, giống như vừa rồi hắn nhìn nhầm.

Hai người lại xem thêm một lát mới trở về.

Phùng Liên Dung nghiêng đầu cười nói: "Hoàng thượng không cần tự mình đưa thiếp thân về đâu, nhiều người vậy mà."

"Trẫm đưa nàng về không tốt à, đi thôi." Xem nàng hôm nay đủ loại phản ứng, không biết vì sao Triệu Hữu Đường rất lo lắng về nàng, có loại cảm giác bất an không nói lên lời.

Đoàn người dọc theo đường nhỏ hai bên hoa cỏ tươi tốt trở về.

Đi đến nửa đường, nghênh diện Phương Yên đang đi đến.

Phương Yên tiến lên hành lễ với Triệu Hữu Đường, lại nhìn nhìn Phùng Liên Dung, "Quý phi không cần đa lễ, bản cung cũng là thấy hôm nay thời tiết tốt nên gọi hai vị quý nhân cùng đi ngắm hoa." Dứt lời quay đầu lại nói: "Tô quý nhân, Trần quý nhân, hai ngươi đến ra mắt Hoàng thượng."

Phùng Liên Dung trong lòng chấn động, nhìn về phía trước.

Chỉ thấy Tô quý nhân đạp bước sen đi lên, cả người thanh lịch, khí chất cao hoa, thêm sung mạo cũng xuất sắc, giống như ánh trăng trên trời, làm người ta nhịn không được nhìn về phía nàng ấy.

Tay Phùng Liên Dung không tự chủ được nắm chặt lại, hơi hơi nghiêng đầu quan sát Triệu Hữu Đường.

Sắc mặt hắn vẫn trầm tĩnh, nhưng con mắt đã có chút biến hóa, không giống ánh mắt khi hắn nhìn Phương Yên, Tôn Tú, nàng.

Tay Phùng Liên Dung bỗng chốc lạnh như băng.

#Tác giả có lời muốn nói: Mọi người yên tâm, ta vẫn là mẹ ruột

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Sẽ Luôn Cùng Nàng

Editor: Linh

Kiếp trước Tô Cầm vào cung vào tháng chín năm đầu tiên Triệu Hữu Đường lên làm vua, không đến một năm liền có thai. Tháng 10 năm Thiên Kỷ đầu tiên sinh ra một nhi tử, được phong làm Ninh Phi.

Năm Thiên Kỷ thứ hai lại có thai, sau khi sinh ra một hậu, loáng thoáng nghe thấy được phong làm Quý phi, chỉ là khi đó Phùng Liên Dung đã mắc bệnh nặng, không bao lâu sau thì qua đời.

Sau này như thế nào, nàng đương nhiên là không biết.

Chỉ là chuyện trong ba năm đó, hễ là nàng gặp qua, nghe qua, nàng đều không thể quên.

Khi đó, trong cung không ai không hâm mộ Tô Cầm, Phương Yên cũng hận nàng thấu xương, chỉ vì có Triệu Hữu Đường che chở nên không thể không nề hà. Tô Cầm lại luôn có dáng vẻ không tranh sự đời, Phương Yên cũng không bắt được nhược điểm.

Phùng Liên Dung nghĩ, năm đó chắc là Triệu Hữu Đường thật lòng thích nàng ấy nhỉ?

Vận mệnh không có nơi có thể trốn, hắn đăng cơ trước thời gian nửa năm, vẫn như cũ gặp được Tô Cầm.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung cảm thấy một cơn choáng váng ập đến, thân mình bắt đầu hơi lung lay.

Bảo Lan thấy, vội vàng tiến lên đỡ nàng.

Nghe được động tĩnh, Triệu Hữu Đường nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy Phùng Liên Dung sắc mặt trắng như tuyết, lại cầm lấy tay nàng, cũng lạnh lẽo, hắn phân phó trái phải: "Đỡ nàng về cung, lại mời Chu thái y đến!"

Mắt thấy Triệu Hữu Đường cũng đi theo, Phương Yên rất là giật mình. Hóa ra Phùng Liên Dung ghen tị như vậy, hoàn toàn vượt qua dự liệu của nàng ta. Cũng mới chỉ gặp hai quý nhân mà nàng đã giả bộ bệnh làm trong mắt Hoàng thượng chỉ có mình nàng, thật sự là không ra thể thống gì!

Trách không được người mới vào cung đã nửa tháng mà Hoàng thượng vẫn chưa hỏi lấy một câu. Không nói nàng ta, dù là Thái hoàng thái hậu cũng đã có chút bất mãn, cho nên hôm nay vừa vặn biết được hắn ở trong vườn, nàng ta mới đi lại tìm tòi.

Ai nghĩ đến, Triệu Hữu Đường còn chưa nhìn rõ hai quý nhân đã bước đi.

Nàng ta trầm giọng nói: "Các ngươi đi về trước đi."

Tô Cầm và Trần Tố Hoa ứng một tiếng.

Phương Yên xoay người rồi bước về hướng đến cung Thọ Khang.

Đợi người đi hết rồi, Trần Tố Hoa mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói với Tô Cầm: "Thấy không, người vừa rồi chính là Quý phi đấy. Nghe nói nàng từ quý nhân thoáng cái được tấn phong thành Quý phi, được sủng ái nhất."

Tô Cầm nhớ lại một chút nói: "Quý phi nương nương bộ dạng rất xinh đẹp, được sủng ái cũng chẳng phải chuyện gì đáng ngạc nhiên." Nàng nói

https://thuviensach.vn

xong liền đi về.

Trần Tố Hoa giữ chặt nàng nói: "Gấp cái gì, vốn cũng tới rồi, vừa vặn ngắm hoa, vườn này thật đẹp, lớn hơn vườn nhà ta không biết bao nhiêu lần.

Tô Cầm nhìn chung quanh một lần, lâm viên hoàng thất quả nhiên là không giống với.

Hai người ngắm cảnh một lát, Trần Tố Hoa nói khẽ: "Ngươi có thấy được không, Hoàng thượng thật tuấn? Ta sớm đã nghe nói, nhưng là nghe danh không bằng gặp mặt."

Tô Cầm cũng không phản đối, khi nàng hành lễ cũng đã nhìn lướt qua Triệu Hữu Đường một cái, quả đúng là tuấn mỹ như chi lan ngọc thụ. Nghĩ đến nháy mắt khi ánh mắt hai người chạm vào nhau, lòng nàng hơi hơi nhộn nhạo, nhưng lại lắc lắc đầu.

Hai người vừa nói vừa chậm rãi đi về.

Phùng Liên Dung vừa về đến cung Diên Kỳ đã được Lý ma ma đỡ lên giường.

Triệu Hữu Đường thấy sắc mặt nàng lúc này lại không trắng nữa mà bắt đầu đỏ lên, cảm thấy thật sự nóng, hắn lại sờ sờ trán mình cảm thấy không có nóng như vậy, lập tức giận dữ nói: "Chu thái y làm gì sao giờ còn chưa đến! Lại đi xem xem!"

Hoàng Ích Tam co cẳng chạy.

Lúc này Phùng Liên Dung hình như thanh tỉnh chút, khẽ nói: "Hoàng thượng, thiếp không sao."

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường ngồi xuống đầu giường nàng: "Đừng nói chuyện, cái gì mà không sao, nàng nhất định là bị bệnh. Trán đã như vậy, không phải là vừa rồi bị cảm lạnh đấy chứ? Sớm biết như vậy Trẫm không nên mang nàng đi ra ngoài!"

"Chuyện không liên quan đến Hoàng thượng." Nàng vươn tay ra khỏi chăn, "Là thiếp thân, thiếp thân không tốt."

Cũng bởi vì Tô Cầm, nàng lòng đầy rối loạn, vốn mấy ngày trước đây đã không nghỉ ngơi tốt, giờ không thoải mái, sao có thể trách được hắn.

Triệu Hữu Đường thán một tiếng, cầm lấy tay nàng.

Tay nàng cũng rất nóng.

Chu thái y rất nhanh liền đến, vừa đi vừa thở hổn hển, trên trán đều là mồ hôi.

Nghe nói Phùng Liên Dung bị bệnh, khi đó trong lòng ông đã cảm thấy không tốt. Bởi vì Phùng Liên Dung còn đang có thai, sinh bệnh vào lúc này rất nguy hiểm, rất nhiều loại thuốc không thể sử dụng.

Chỉ mong bệnh không nghiêm trọng.

Triệu Hữu Đường đứng lên, bảo ông nhanh đến xem.

Chu thái y ngồi xuống, cẩn thận bắt mạch, lại thăm dò nhìn mặt Phùng Liên Dung, kêu nàng lè đầu lưỡi ra, im lặng một lát mới nói: "Thần trước mở một đơn thuốc cho nương nương thử xem."

"Thử xem?" Triệu Hữu Đường quát, "Cái gì gọi là thử xem?"

"Hoàng thượng bớt giận!" Chu thái y vội nói, "Do nương nương có thai, rất nhiều vị thuốc không thể dùng, may mắn không có trở ngại, chỉ vì cấp hỏa nhập tâm, thêm mệt nhọc mới có chút không thoải mái."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Triệu Hữu Đường hơi dịu xuống.

Chu thái y viết đơn thuốc, lại nhắc nhở vài câu rồi cáo từ rời đi trước.

Triệu Hữu Đường lại ngồi xuống, lúc này Triệu Thừa Diễn cũng trở về, thấy Phùng Liên Dung nằm trên giường, giật mình nói: "mẫu phi ngủ?"

"Mẫu phi mệt mỏi, con đừng quấy rầy mẫu phi nghỉ tạm, chờ mẫu phi tỉnh rồi lại đến." Triệu Hữu Đường gọi người đến dẫn Triệu Thừa Diễn đi, chính hắn vẫn ngồi trông Phùng Liên Dung.

Vừa rồi Chu thái y nói cái gì mà cấp hỏa công tâm, nàng rốt cuộc bị sao vậy?

Mày của hắn gắt gao nhíu lại.

Phùng Liên Dung uống thuốc xong thấy Triệu Hữu Đường vẫn chưa đi, nàng mơ mơ màng màng nói: "Thiếp thân không sao đâu, Hoàng thượng không cần ở đây trông coi đâu, Hoàng thượng còn bận mà."

Triệu Hữu Đường nói: "Còn nói nhiều, mau ngủ đi!"

Phùng Liên Dung quả thật cũng buồn ngủ, nghe ra hắn tức giận, vội nhắm mắt lại.

Triệu Hữu Đường xem nàng, lại khe khẽ thở dài.

Qua một lát sau hắn mới về cung Càn Thanh.

Thái Hoàng thái hậu nghe Phương Yên nói xong, gọi Chu thái y đến: "Thật sự bị bệnh à?"

Ngụ ý có phải giả vờ hay không.

https://thuviensach.vn

Chu thái y tự nhiên sẽ không giấu giếm: "Đúng là bị bệnh, thần đã viết đơn thuốc."

Thái hàng thái hậu lập tức sốt ruột: "Còn đang có thai đấy, sao đang khỏe mạnh lại bị bệnh." Bà phân phó Chu thái y, "Ngươi nhất định phải trông coi nàng thật tốt, ngàn vạn không thể xảy ra chuyện gì."

Phương Yên ở bên cạnh nghe rồi khó hiểu, không nghĩ đến bị bệnh thật, nhưng không khỏi quá khéo đấy chứ, bị bệnh ngay lúc này.

Lại nói Triệu Hữu Đường dùng cơm tối xong, lại phái người đi qua xem.

Kết quả Nghiêm Chính nghe được người đến bẩm báo, mặt biến sắc, tiến lên mấy bước nói: "Hoàng thượng, Quý phi nương nương bệnh giống như nặng hơn, Chu thái y đang...."

"Cái gì?" Triệu Hữu Đường lập tức ném ngự bút trong tay xuống, sải bước to nhanh chóng đi ra ngoài.

Nghiêm Chính vội vàng đuổi theo.

Lúc này trời đã tối đen.

Cho dù có đèn lồng chiếu sáng đằng trước nhưng cũng không chiếu sáng được quá nhiều.

Hắn ba chân bốn cẳng, rất nhanh đã đến cung Diên Kỳ.

Triệu Thừa Diễn còn nhỏ chưa biết nhiều chuyện, Chung ma ma sợ hắn bị kinh đến, sớm bảo bà vú dỗ cho ngủ, cửa cũng đóng chặt, không để hắn nghe được thanh âm gì.

"Sao lại thế này?" Triệu Hữu Đường vừa vào liền chất vấn.

https://thuviensach.vn

Hắn trức tiếp đi đến trước giường Phùng Liên Dung, nương theo ánh nến chỉ thấy mặt nàng đỏ hơn lúc trước, mày cũng gắt gao dính vào nhau, thoạt nhìn rất thống khổ.

Chu thái y thấy dáng vẻ mưa gió sắp đến của Triệu Hữu Đường thì quỳ xuống trước, "Thần nhất định sẽ chữa khỏi cho nương nương, Hoàng thượng không cần quá sốt ruột."

"Có thể trị khỏi, sao lại bị như vậy?" Triệu Hữu Đường nói, "Giờ nàng còn đang mang thai, không giống bình thường, có thể tiếp tục như vậy hay sao? Chu thái y," giọng hắn đột nhiên lạnh như băng tuyết, "Ngươi tốt nhất có thể giữ được đầu của mình!"

Mọi người trong phòng nghe thấy, đều sợ tới mức cả người đều run.

Xem ra nếu Phùng Liên Dung có chuyện gì, bọn họ cũng không tốt đến đâu.

Chu thái y cũng sốt ruột, vội vàng mời mấy vị thái y khác đến. Sau khi mấy người xem qua Phùng Liên Dung xong liền sang phòng khác thương lượng xem nên mở những vị thuốc nào.

Triệu Hữu Đường lại ngồi xuống bên cạnh Phùng Liên Dung, chỉ cảm thấy trong lòng loạn thành một nùi, khiến cả người hắn đều cảm thấy khó chịu.

Ở trong ấn tượng của hắn, Phùng Liên Dung trước đây cũng chỉ từng bị bệnh một lần, ai ngờ đến, căn bệnh thứ hai đến nhanh như vậy, thời cơ nguy hiểm như vậy, hắn chưa chuẩn bị được gì hết.

Hắn vốn cho rằng nàng vĩnh viễn đều sẽ khỏe mạnh cường tráng, ngốc ngốc bồi ở bên người hắn, lại sinh cho hắn mấy đứa con.

Nhưng mà hôm nay hắn mới phát hiện, thế sự luôn sẽ thay đổi.

https://thuviensach.vn

Hắn vươn tay sờ sờ mặt nàng, phát hiện đều là mồ hôi, Bảo Lan thấy thế vội vàng lấy khăn lau, Triệu Hữu Đường lấy lại nói: "Ngươi đi xuống."

Bảo Lan lùi đến phía sau.

Hắn lau mồ hôi cho Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung trong mơ hồ nhìn thấy trên đầu giường giống như có một khoảng màu vàng, không khỏi vươn tay ra khỏi chăn hỏi: "Hoàng thượng?"

Hắn cầm lấy, cảm thấy trong lòng bàn tay nàng cũng ẩm, xem ra đổ rất nhiều mồ hôi, hắn nhẹ nhàng tách tay nàng ra, vừa lau vừa ôn nhu nói: "Thái y đang mở thuốc cho nàng, lát nữa uống rồi sẽ khỏi."

Phùng Liên Dung nghe được giọng hắn, biết không phải đang mơ, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống, nàng cảm thấy rất khó chịu, loại cảm giác này làm nàng nhớ tới một khắc lúc sắp chết ở kiếp trước, nàng khóc nói: "Hoàng thượng, không chừng thiếp thân sắp chết...."

Tay Triệu Hữu Đường không tự giác được run lên.

Như là băng hàn thấu xương từ lòng bàn chân truyền đến, khiến hắn nhất thời không mở miệng được.

Chết cái gì, nàng đang nói bậy bạ gì vậy?

Hắn mạnh mẽ hất tay nàng ra, quát to: "nàng chết thử xem, xem Trẫm thu thập nàng thế nào?"

Mọi người trong phòng bị giật mình.

Phùng Liên Dung cũng bị hắn dọa sững người, không dám lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường hít sâu mấy hơi mới tỉnh táo lại, khi nhìn đến Phùng Liên Dung lại cảm thấy vô cùng tức giận, đang yên đang lành nói chết cái gì, bệnh này của nàng cách cái chết còn rất xa!

Vài vị thái y rất nhanh đã mở xong đơn thuốc, Chu thái y lại cắm lên đầu Phùng Liên Dung mấy cái châm.

"Lần này lại trị không hết, đừng trách Trẫm!" Triệu Hữu Đường đem lửa giận phát lên trên người thái y.

Chung ma ma thấy cũng kinh hãi.

Phùng Liên Dung lại uống một bát thuốc, thấy nàng muốn ngủ, Triệu Hữu Đường trầm giọng nói: "Nàng uống, ngày hôm sau phải khỏe lại, có nghe thấy không?"

Sau khi Phùng Liên Dung được Chu thái y châm cứu, thanh thỉnh hơn nhiều, gật đầu nói: "Thiếp thân cũng muốn nhanh chóng khỏe lên."

Triệu Hữu Đường xoa xoa đầu nàng: "Ngủ đi."

Phùng Liên Dung nghiêng người nhìn hắn: "Hoàng thượng, còn cùng thiếp thân không?"

Triệu Hữu Đường ừ một tiếng: "Trẫm cùng nàng."

Phùng Liên Dung con mắt cay cay, bây giờ hắn vẫn còn thích mình, cho nên nàng bị bệnh hắn mới sốt ruột như vậy, nàng nhịn xuống nước mắt hỏi: "Sẽ, sẽ luôn luôn cùng thiếp thân sao?"

"Sao còn hỏi mấy cái này, Trẫm nói cùng nàng, tự nhiên là sẽ cùng nàng."

Phùng Liên Dung dẩu môi: "Phải hỏi rồi mới có thể an tâm ngủ."

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường không còn cách nào khác: "Trẫm sẽ luôn luôn cùng nàng."

Trong mắt hắn tràn đầy thân thiết, mang theo chút sủng nịch, trái tim Phùng Liên Dung bỗng như được nhét đầy đường, thành một lọ mật, nàng cảm thấy mỹ mãn ngủ.

Triệu Hữu Đường thật sự cùng nàng cả đêm, thẳng đến sáng hôm sau phát hiện trán nàng không còn nóng mới đi lâm triều.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Nhị Tử (1)

Editor: Linh

Phùng Liên Dung ngủ giấc này đến buổi trưa mới tỉnh, Chung ma ma vội mời Chu thái y đến xem. Chu thái y cũng cả đêm không chợp mắt, sợ trung gian xảy ra biến cố gì, chỉ nghỉ tạm ở sương phòng phía Tây.

Chu thái y bắt mạch xong, tảng đá to trong lòng rơi xuống, khẽ cười nói: "Nương nương đã tốt rồi."

Chung ma ma thở ra một hơi, tình huống hôm qua kém chút là hù chết bà, dù sao chủ tử cũng đang có thai, thực xảy ra chuyện gì thì làm sao.

"Vậy còn phải chú ý gì nữa không?" Bà hỏi.

Chu thái y nói: "Chỉ cần ăn chút đồ ăn nhẹ là được, bệnh này đến nhanh đi cũng nhanh."

Phùng Liên Dung thấy Chu thái y một đầu tóc hoa râm lại bị nàng ép buộc cả đêm không được ngủ, băn khoăn nói: "Lần này cám ơn Chu thái y ngài, ngài cũng mệt mỏi rồi, mau trở về nghỉ ngơi đi."

Chu thái y thấy nàng vẻ mặt quan tâm, thầm nghĩ Phùng quý phi đúng là hiền lành, không hề có cái giá, vẫn giống như hồi còn là quý nhân, ông vuốt cằm nói: "Đây là việc thuộc bổn phận của thần."

Chung ma ma tự mình tiễn ông đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Chu thái y cũng không có đi thẳng về nhà, còn phải tới cung Thọ Khang một chuyến báo cáo tình huống.

Thái hoàng thái hậu nghe nói mẫu tử bình an, cũng nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ Triệu Hữu Đường vì Phùng Liên Dung, vậy mà cả đêm trông giữ ở cung Diên Kỳ, lại khó tránh khỏi có chút bất mãn.

Muốn nói phu thê tình thâm, Phùng Liên Dung là chính thất cũng thôi, chính là một đoạn giai thoại. Nhưng cố tình lại là một phi tần, vậy thì không tốt lắm.

Bà xoa bóp mi tâm, kêu Chu thái y đi xuống.

Triệu Hữu Đường kết thúc lâm triều liền về cung Càn Thanh ngủ bù một giấc, đến buổi chiều ngủ dậy mới có chút tinh thần, phê duyệt xong tấu chương hắn đến Xuân Huy các.

Triệu Hữu Trinh và Triệu Hữu Ngô còn đang nghe giảng, nhìn thấy hắn định đứng lên hành lễ thì Triệu Hữu Đường khoát tay, ý kêu giảng quan Lý đại nhân tiếp tục giảng bài, hắn vén long bào ngồi xuống bên cạnh hai huynh đệ.

Lý đại nhân trời sinh cũng là người có gan, vẫn giống như trước, muốn nói gì thì nói cái đó.

Triệu Hữu Đường nghe thỉnh thoảng gật đầu.

Tuổi còn trẻ, những cái muốn học còn rất nhiều cho nên sua khi lên làm Hoàng đế rồi hắn vẫn muốn mở kinh chiếu, trừ những ngày nóng ra, mỗi tháng đều có ba lần, mệnh giảng quan vào cung giảng đọc. Đảm nhiệm giảng quan của Hoàng đế đều là trọng thần hoặc Đại học sĩ, như Thượng thư sáu Bộ, Học sĩ viện Hàn Lâm.

Nghe đến chạng vạng, Lý đại nhân dọn sách rời khỏi.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nói: "Nếu còn muốn học gì khác cũng có thể nói với Trẫm."

Triệu Hữu Trinh cười nói: "Lý đại nhân trên thông thiên văn, dưới hiểu địa lý, không có gì là lão nhân gia ngài ấy không biết, dù có bảo đệ hỏi mấy vấn đề khác đệ cũng không hỏi ra."

Triệu Hữu Đường cảm khái: "Lý đại nhân quả đúng có đại tài."

Hắn tỉ mỉ nhìn Triệu Hữu Trinh, thiếu niên đang tuổi lớn, mới một thời gian ngắn không gặp thôi mà hắn lại cao hơn, cũng anh tuấn hơn.

Triệu Hữu Trinh và Triệu Hữu ngô đều là con ruột của Hồ quý phi, diện mạo có năm phần giống nhau, mặt khác lại có chút giống Tiên đếm thực được xưng là mỹ nam tử. Nhưng so với đệ đệ, Triệu Hữu Trinh lại nhiều hơn một phần anh khí.

"Lần trước Hoàng tổ mẫu còn nhắc tới, qua hai năm nữa đệ cũng nên thành gia." Triệu Hữu Đường cười cười, "Có điều Trẫm thấy nam nhi không vội cưới thê, ngược lại nên nghĩ đến tương lai." Hắn ngừng một chút, "Tam đệ, đệ đúng là nên lo lắng một chút, nếu có việc gì muốn làm thì sớm ngày nói với Trẫm, hoặc là, muốn sớm đến đất phong cũng được."

Triệu Hữu Trinh ngẩn ra.

Hắn tuy rằng trời sinh thật thà nhưng không phải người ngốc, vội khom người nói: "Thần đệ hiểu rõ."

Triệu Hữu Đường gật gật đầu, sau đó lại đến cung Diên Kỳ.

Ở cửa đại điện chạm mặt Đại Lý Tiểu Lý, hai người đang khênh một cái biển trúc, bên trên thả đầy những bông hoa trắng tinh, hương vị phiêu trong không trung, mùi hương thơm ngát.

https://thuviensach.vn

"Đây là cái gì?" Hắn hỏi.

Đại Lý vội nói: "Hồi Hoàng thượng, đây là hoa hòe, nương nương kêu nhóm nô tài mang đến phòng ăn làm hoa hòe chưng."

Triệu Hữu Đường nghĩ đến, đúng vậy, tháng năm rồi, cây hoa hòe này năm trước trồng năm nay rốt cục nở hoa, xem ra bệnh của nàng đúng là khỏi rồi, vừa dậy liền muốn ăn.

Khóe miệng hắn cong cong, khoát tay ý bảo hai người mau đi đi.

Phùng Liên Dung nhìn thấy hắn, con ngươi lập tức đỏ lên, tay vươn ra muốn hắn ôm.

Triệu Hữu Đường khóe miệng giật giật, nàng coi mình là Tiểu Dương chắc!

Có điều hắn vẫn đi qua, cách một cái bụng nhẹ ôm lấy nàng hỏi: "Còn chỗ nào không thoải mái không?"

""Khỏe hắn rồi ạ." Nàng tựa đầu lên bả vai hắn, "Hôm qua mệt đến Hoàng thượng, không nên kêu Hoàng thượng ở lại với thiếp thân." Lúc ấy nàng tùy hứng, không nói cái này, nhưng hôm nay nghĩ đến hắn ngủ không ngon còn muốn đi lâm triều, trái tim liền đau.

Triệu Hữu Đường nói: "Nàng cũng biết mình sai rồi hả? Còn nói cái gì mà chết với không chết nữa! Cũng chỉ là bệnh nhỏ, làm..."

Hôm qua hắn cũng bị nàng dọa sợ, nhìn bộ dáng nàng khi đó thực cho rằng xảy ra chuyện gì, hắn nào dám đi, cũng bị nàng ép buộc."

"Là lỗi của thiếp, Hoàng thượng đừng tức giận nhé." Nàng lắc lắc cánh tay hắn, "Thiếp thân kêu ngự trù làm hoa hòe chưng, lát nữa mời Hoàng thượng ăn, Hoàng thượng thích ăn ngọt hay là mặn?"

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nói: "Hai loại đều thử xem." Lại duỗi tay sờ bụng nàng, "Lần này bụng cũng không to bằng lần trước."

"Có lẽ là không được mập như Tiểu Dương, có điều không sao, thiếp thân đã hỏi Chu thái y rồi."

Hai người nói chuyện được một lát, bên kia liền bưng hoa hòe chưng lên, Vương ngự trù nghĩ đã là dính ăn, vậy bản thân phát huy chút, làm bốn món ăn.

Phùng Liên Dung thích ăn ngọt, gắp một cái cho Triệu Hữu Đường, gắp một cái cho Triệu Thừa Diễn, chính mình cũng gắp một cái.

Ba người ăn miệng đầy hương hoa hòe.

Triệu Thừa Diễn cũng thích ăn, cao hứng cười khanh khách.

"Không thể cho con ăn nhiều, quá ngọt sẽ hỏng răng đấy." Phùng Liên Dung không lại cho ăn nữa, lại hỏi Triệu Hữu Đường, "Hoàng thượng cảm thấy loại nào ăn ngon hơn."

Triệu Hữu Đường cúi mắt nhìn bánh hoa hòe thơm ngào ngạt: "Vẫn là ngọt ngon hơn."

"Thiếp thân cũng cảm thấy ngọt ăn ngon hơn." Nàng cười, "Mặc dù tay nghề Vương ngự trù rất tốt, nhưng hình như vẫn thiếu một vị gì đó."

Triệu Hữu Đường nghĩ hắn vốn không thích ăn ngọt, có điều thấy nàng ăn ngon như vậy, nên hắn cũng cảm thấy ngọt ăn ngon hơn. Hắn xoa xoa đầu nàng: "Nàng cũng đừng ăn nhiều ngọt, răng người lớn cũng sẽ bị sâu."

Phùng Liên Dung cười hì hì: "Không đâu, răng thiếp thân rất khỏe, lúc còn ở nhà nương nói, buổi sáng buổi tối đều phải tẩy sạch, vậy thì răng sẽ không bị hỏng."

https://thuviensach.vn

Cho nên nàng cũng rất chú ý răng của Triệu Thừa Diễn, rất sớm đã bắt đầu tẩy cho hắn.

Nàng há miệng, lộ ra một loạt răng trắng sáng.

Triệu Hữu Đường nói: "Trẫm nhìn không rõ lắm, lại gần chút nữa."

Phùng Liên Dung tiến gần hơn.

Triệu Hữu Đường nâng cằm nàng lên, nhìn nói: "Đúng là rất trắng." Nói xong, cúi đầu xuống, đặt lên môi nàng một nụ hôn.

Phùng Liên Dung trong lòng ngọt ngào.

Buổi tối Triệu Hữu Đường cũng không về, nghe nói con dế Triệu Thừa Diễn nuôi đã chết, gọi Hoàng Ích Tam, Đại Lý Tiểu Lý đến, đi dạo trong vườn một vòng, bắt được mười mấy con dế, dỗ Triệu Thừa Diễn vui vẻ không thôi. Lấy lồng cỏ nhỏ ra thả vào, cả ngày xách theo như bảo bối.

Bất tri bất giác Phùng Liên Dung đã sinh, lần này thoải mái hơn lần trước nhiều, không qau bao lâu đứa nhỏ liền thuận lợi đi ra. Có điều lại là con trai, làm nàng có chút tiếc nuối.

Triệu Hữu Đường ban danh Triệu Thừa Mô.

Phùng Liên Dung lại bắt đầu ngày tháng ở cữ.

Lúc này đã là tháng bảy, vừa vặn Triệu Thừa Diễn cai sữa, Triệu Thừa Mô nối tiếp, Phùng Liên Dung thấy Du thị cũng vất vả, lén thưởng nàng 60 lượng bạc.

Du thị càng thêm tận tâm tận lực.

Sau khi có đệ đệ, Triệu Thừa Diễn không lại có hứng thú với dế nữa, cả ngày xem đệ đệ, hắn đối vật nhỏ chưa biết nói chuyện, ngẫu nhiên sẽ khóc

https://thuviensach.vn

này đặc biệt tò mò.

Đệ đệ rốt cuộc là gì vậy?

"Đệ chính là cùng một phụ thân với con." Phùng Liên Dung giải thích cho hắn, "Về sau cũng gọi ta là mẫu phi."

Triệu Thừa Diễn nháy mắt: "Vì sao những người khác không gọi mẫu phi là mẫu phi, phải gọi nương nương?"

Phùng Liên Dung hỏi lại: "Vậy vì sao con gọi Đại Hoàng là Đại Hoàng, mà không gọi hắn là mẫu phi?"

Triệu Thừa Diễn kinh ngạc: "Vậy con cũng có thể gọi Đại Hoàng là mẫu phi à?"

Phùng Liên Dung phì một tiếng, không nghĩ đến con sẽ nói như vậy, vội vàng lắc đầu nói: "Không được, đương nhiên không được, bởi vì con và đệ đệ là từ trong bụng mẫu phi sinh ra, không phải từ trong bụng Đại Hoàng."

"Vậy Đại Hoàng từ đâu sinh ra?"

"Từ trong bụng mẫu thân Đại Hoàng đó."

"Hóa ra Đại Hoàng cũng có mẫu phi à!" Triệu Thừa Diễn nói, "Vậy Đại Hoàng có đệ đệ, có phụ thân không?"

Phùng Liên Dung phát hiện, trẻ con có thể nói thật sự là quá kinh khủng!

Triệu Thừa Diễn vẫn còn kéo tay áo Phùng Liên Dung hỏi: "Bụng mẫu phi còn có thể to không, còn có đệ đệ không?"

Phùng Liên Dung nhắm mắt lại nằm xuống nói: "Mẫu phi mệt rồi, lát nữa lại hỏi, mẫu phi muốn nghỉ một lát."

https://thuviensach.vn

Chung ma ma ở bên cạnh xem cười không ngừng

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 66+2: Nhị Tử (2)

Nháy mắt đã đến tháng tám, hôm đó Triệu Hữu Trinh và Triệu Hữu Ngô từ Xuân Huy các trở về, hai người vừa đến điện Cảnh Kỳ thì nghe tiểu hoàng môn bẩm báo: "An Khánh Trưởng công chúa đến."

Triệu Hữu Đường làm Hoàng đế, tỷ tỷ muội muội đều thăng thành Trưởng công chúa.

Hai huynh đệ cao hứng vô cùng, vội vàng chạy vào.

"Nhị tỷ." Hai người cùng nhau kêu lên.

An Khánh Trưởng công chúa mắt đỏ ửng, mỗi tay ôm một người, nức nở nói: "Ta rất nhớ hai đứa!"

Từ sau khi Hồ quý phi qua đời, nàng vẫn luôn lấy nước mắt rửa mặt, rất khó chấp nhận sự thật này, dù sao đó cũng là mẫu thân thân sinh của nàng, tự tay nuôi lớn nàng.

Kết quả nói mất liền mất, còn lấy phương thức như vậy mất đi!

Ba người ôm thành một đoàn.

An Khánh trưởng công chúa khóc một hồi, kêu người còn lại lui ra, nói với Triệu Hữu Trinh: "Đệ sang năm đã 15, cũng đã được phong Vương, có phải sẽ đi đất phong không?"

Triệu Hữu Trinh lại lắc đầu: "Ta không định đi."

https://thuviensach.vn

An Khánh sửng sốt: "Vì sao? Đệ là phiên vương, sao có thể không đi đất phong!"

"Hoàng thượng lần trước cũng hỏi ta rồi." Triệu Hữu Trinh nói, "Ta đã nghĩ kỹ rồi, không đi đất phong, chỉ ở lại Kinh Thành.

An Khánh khó hiểu: "Vậy cũng được à? Thật đúng là Hoàng thượng nói?"

"Hoàng thượng chính là ý này, hỏi ta có gì muốn làm hay không." Triệu Hữu Trinh khẽ cười, "Lý đại nhân nói hàng năm thủy tai đều rất nghiêm trọng, ta nghĩ muốn học thủy lợi."

An Khánh nghe xong giận dữ: "Không làm phiên vương, đệ muốn làm cái gì? Đệ có biết...." Nàng đè giọng xuống, "Mẫu phi chết như thế nào không? Đệ lại cam tâm?"

Triệu Hữu Trinh biến sắc: "Nhị tỷ!"

Hắn mở cửa gọi người dẫn Triệu Hữu Ngô đi ra ngoài.

An Khánh nói: "Ngô nhi cũng là đệ đệ của chúng ta, sao lại không thể nghe?"

"Hắn vẫn còn nhỏ mà, Nhị tỷ, cần gì phải cho hắn biết?" Triệu Hữu Trinh đóng cửa lại, "Mẫu phi chết như thế nào, ta đương nhiên biết, đều đã là chuyện quá khứ rồi."

Tròng mắt An Khánh toát ra lửa giận, túm lấy cổ áo hắn: "Mẫu phi yêu thương chúng ta như vậy, đệ bây giờ đang nói tiếng người sao? Bà chết không nhắm mắt, đệ trái lại tiêu dao khoái hoạt, làm huynh đệ tốt với Hoàng thượng!"

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Trinh bị nàng nói thở dài một cái: "Nhị tỷ, mẫu phi là bị hoàng tổ mẫu ban chết, có quan hệ gì với Hoàng thượng chứ?"

"Sao lại không? Không có hắn, đệ chính là Thái tử, mẫu phi chết, hắn không thoát được liên quan!" An Khánh nheo mắt lại, "Ta ở nhà đã cân nhắc kỹ càng, có lẽ là phụ hoàng chúng ta cũng là hắn hại chết, bằng không làm sao có thể làm Hoàng đế sớm như vậy?"

Triệu Hữu Trinh trong lòng chấn động.

Hắn chưa bao giờ muốn làm Thái tử, cũng không có dã tâm gì với ngôi vị Hoàng đế, nhưng vì sao, bất kể là mẫu thân, hay là tỷ tỷ đều phải đẩy hắn đi lên?

Hắn lập tức bỏ cánh tay An Khánh ra: "Nhị tỷ, là tỷ suy nghĩ nhiều, Hoàng thượng đối ta, đối tứ đệ đều rất tốt, không phải Nhị tỷ cũng được gả cho một lang quân như ý hay sao?"

An Khánh phi một tiếng: "Đây là hai việc khác nhau, nếu biết trước mẫu phi sẽ chết, ta mới không gả đâu. Có ta ở, mẫu phi nhất định sẽ không...."

Nàng nói đến đây liền khóc lên.

Triệu Hữu Đường cũng không biết nên an ủi nàng thế nào.

Lúc gần đi An Khánh nói: "Đệ đệ, làm người phải có lương tâm, không thể nhận tặc làm huynh! Cho dù hắn đối tốt với đệ, sau này chưa chắn hắn sẽ không lấy mạng đệ, đệ nhất định phải cẩn thận đấy. Theo ta, còn không bằng đi đất phong, cách xa Kinh thành."

Triệu Hữu Trinh im lặng.

An Khánh thấy hắn không đáp lại, cắn cắn môi: "Đệ đệ, mặc kệ như thế nào, đệ nên biết ta là vì tốt cho đệ, tốt cho chúng ta!"

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Trinh chỉ đành phải gật đầu.

An Khánh lại nói: "Ta bình thường không thể vào cung, lần này là do Trung thu mới đi một chuyến, đệ nghĩ lại cho kỹ, ta nói có đúng không."

Triệu Hữu Trinh thở dài: "Ta biết tỷ tỷ là muốn tốt cho ta, mà tâm nguyện của ta cũng là chúng ta có thể bình an trôi qua cả đời."

Trái tim An Khánh mềm nhũn, nâng tay sờ sờ mặt hắn: "Đệ vẫn còn nhỏ, sau này sẽ hiểu rõ lời ta nói."

Nàng xuất giá rồi, không còn lại giống như khi còn thiếu nữ nữa.

Người muốn sống, có đôi khi chỉ có thể trừ bỏ chướng ngại có hại với chính mình!

Nàng cáo biệt hai đệ đệ.

Bên này Phương Yên cũng sốt ruột, không phải vì đứa nhỏ, Triệu Thừa Dục khỏe mạnh lớn lên, sớm đã biết gọi cha nương. Nàng là thấy Triệu Hữu Đường vẫn chưa sủng hạnh người khác, cũng đã tám tháng rồi, không qua bao lâu nữa Phùng Liên Dung sẽ hết cữ, đến lúc đó Triệu Hữu Đường còn không phải sẽ thường xuyên đến nơi đó.

Nhưng Phùng Liên Dung đều đã sinh hai đứa con trai, lại thêm một đứa thì sao được? Trừ nàng ra, vậy con cháu Hoàng thất tất cả đều là của Phùng Liên Dung rồi!

Nhưng nàng không chỉ một lần nói chuyện với Triệu Hữu Đường về vấn đề ân họa cùng hưởng (xxoo), lần nào hắn cũng nói đã biết, trên thực tế nào có để trong lòng. Xem như một lòng đầu nhập vào triều đình đại sự, gần như cả ngày đều nghỉ ở cung Càn Thanh, cũng không đến chỗ nàng.

Rõ ràng mấy quý nhân mới vào cũng không tệ mà.

https://thuviensach.vn

Phương Yên cũng khó hiểu, nàng không tin Triệu Hữu Đường thật sự không gần nữ sắc.

Đến Trung thu, nàng lấy danh nghĩa ngắm hoa ở Ngự hoa viên làm mấy bàn yến hội, trừ Phùng Liên Dung đang ở cữ, tất cả quý nhân nàng đều mời đến.

Về phần Thái hoàng thái hậu, Hoàng thái hậu đương nhiên sẽ không tham gia vào náo nhiệt này. Chỉ có Thái hoàng thái hậu nhắc Hoàng thượng, bảo hắn hôm đó đi lộ mặt là được, tốt xấu gì cũng là Trung thu.

Cho nên mọi người dùng cơm chiều xong Triệu Hữu Đường cũng đi cùng Phương Yên.

Trong hoa viên đã treo hoa đăng, sáng như ban ngày, trong không khí đượm mùi hoa quế ngọt ngào, thấm tận tim gan.

Ba mươi vị quý nhân vào cung đã ba tháng, nghe nói còn chưa có ai được lọt vào mắt Hoàng thượng, tự nhiên là người nào cũng có tâm tư riêng, đa số đều trang điểm tỉ mỉ, chỉ vì giành được Hoàng thượng ưu ái.

Trần Tố Hoa vừa được tuyển liền luôn gần gũi với Tô Cầm, tối nay thấy nàng chỉ mặc một chiếc áo khoác ngoài màu lam nhạt thêu trúc văn, bên dưới mặc một chiếc váy dài màu trắng thuần, không khỏi kinh ngạc: "Hôm nay Hoàng thượng cũng sẽ đến, sao ngươi không chú ý chút?"

Chính nàng cũng nùng trang diễm mạt, áo khoác ngoài màu hồng nhạt thêu hoa, váy lụa màu lam thêu hoa văn chìm, nhìn qua rất kiều diễm, trái lại Tô Cầm, càng thêm lộ vẻ mộc mạc.

Tô Cầm thản nhiên nói: "Nhiều người như vậy, mặc cái gì mà chẳng thế."

https://thuviensach.vn

Nàng đối trường hợp tranh nhau khoe sắc đẹp như vậy không có hứng thú, thậm chí có chút không thích, nếu không phải bởi vì ý chỉ của Hoàng hậu, nàng ta còn không muốn đến.

Trần Tố Hoa lén bĩu môi, thầm nghĩ đều đã tiến cung còn thanh cao như vậy làm gì, cùng là người muốn hầu hạ Hoàng thượng, trên mặt lại cười nói: "Nghe nói có vài vị quý nhân lát nữa muốn thổi sáo đấy, cũng có đánh đàn, ngươi có một tay viết chữ đẹp, có phải cũng nên làm một bài thơ không?"

Tô Cầm nhíu mày: "Ta cũng không muốn viết chữ." Nói xong liền đi về phía trước.

Nhóm quý nhân lục tục đến đông đủ, nhưng Hoàng thượng và Hoàng hậu còn chưa đến, các nàng hoặc hai ba người, hoặc bốn năm người tụ vào một chỗ nói chuyện, có trêu ghẹo, cũng có lục đục thử nhau.

Tô Cầm đứng trong góc tối.

Triệu Hữu Đường và Phương Yên cuối cùng mới đến.

Phương Yên mặc bộ thường phục màu vàng đậm, đầu đội châu quan mười hai long phượng, tự nhiên đã có uy nghi của Hoàng hậu. Triệu Hữu Đường thì mặc long bào cổ tròn, nhưng không đội mũ cánh thiện, chỉ đội quan phát, hơn ngày thường mấy phần phóng khoáng.

Tất cả mọi người đều đứng dậy hành lễ.

Phương Yên cười tủm tỉm nói: "Đêm nay tiết Trung thu đừng câu nệ, khó được náo nhiệt một hồi." Một bên bảo mọi người ngồi xuống, nghiêng đầu nói với Triệu Hữu Đường, "Thiếp thân nhớ hình như đây vẫn là lần đầu tiên ở đây cùng Hoàng thượng ngắm trăng đấy."

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường mỉm cười: "Đó là lỗi của Trẫm, về sau còn nhờ Hoàng hậu thỉnh thoảng nhắc nhở Trẫm chút."

Phương Yên trong lòng cao hứng, nụ cười tự nhiên cũng càng đẹp hơn, còn gọi người bế Triệu Thừa Dục đến cho Hoàng thượng xem.

Chúng quý nhân thấy ba người vui vẻ hòa thuận, không thiếu được sinh ra chút hâm mộ.

Trần Tố Hoa cũng khó hiểu, thầm nghĩ, nghe nói Hoàng hậu cũng không được Hoàng thượng thích, vẫn luôn đều là Phùng quý phi độc sủng, hôm nay vừa thấy, hai người cũng coi như hòa thuận. Nàng lại vụng trộm liếc mắt nhìn Triệu Hữu Đường, tim tập thình thịch, Hoàng thượng cười lên không có khí thế áp đảo, còn càng thêm tuấn mĩ.

Đang nghĩ, chợt nghe Phương Yên phân phó bốn phía tấu nhạc, vũ nữ trong cung đi lên hiến múa.

Tiếng đàn sáo vừa vang lên, mười sáu vũ nữ nhẹ nhàng đi vào, dáng người uyển chuyển, động tác như nước chảy mây trôi, một đám người xem cực kì say mê.

Cùng lúc đó, món ăn và hoa quả cũng được trình lên.

Phương Yên cười tủm tỉm xem, thấy Triệu Hữu Đường đã có chút thả lỏng liền cùng hắn nói đến chuyện liên quan đến phi tần, ví dụ như Vương quý nhân là người kinh thành, còn Tần quý nhân rất hiểu cấp bậc lễ nghĩa.

Triệu Hữu Đường theo lời nàng nhìn qua, thỉnh thoảng gật gật đầu.

Loại cảnh tượng này, từ khi hắn đăng cơ đến giờ vẫn là lần đầu tiên, phần đông giai nhân ngay trước mắt, cũng khó tránh khỏi có chút hoa mắt.

https://thuviensach.vn

Chờ người trong nhạc cục biểu diễn xong, Phương Yên lại gọi mấy quý nhân lên trợ hứng, hoặc ngâm thơ, hoặc tác đối, Triệu Hữu đường sắc mặt nhàn nhạt, Phương Yên thấy vậy hơi chút nhăn mày, nói: "Lấy giấy bút đến, vừa rồi mấy vị quý nhân làm thơ thật không tệ, Tô quý nhân, nghe nói ngươi thư pháp xuất chúng, giúp bản cung viết lại đi."

Tô Cầm trái tim nhảy lên miệng, cắn cắn môi bước lên.

Nàng không nghĩ tới Phương Yên sẽ gọi tên mình, cho dù hôm nay nàng không dễ thấy như vậy.

Cung nhân chấm mực nước đưa cho nàng, Tô Cầm nhận lấy: "Thiếp thân bất tài, bêu xấu."

Nàng chọn một bài thơ trong đó viết xuống.

Xem bên mặt nàng, mũi thôn môi đỏ mọng, đúng là mỹ nhân, Phương Yên nghĩ, cũng không kém Phùng Liên Dung, trẻ tuổi hơn đúng là có hơn chút.

Đợi đến khi nàng viết cong, Phương Yên mời Triệu Hữu Đường đi qua xem.

Tô Cầm vội đứng sang một bên.

"Hoàng thượng chữ cũng rất tuyệt, theo ý Hoàng thượng, Tô quý nhân viết thế nào?' Phương Yên hỏi.

Triệu Hữu Đường cúi mắt nhìn, chữ nhỏ tú lệ, như liễu đung đưa trong gió, nhưng cũng đủ gân cốt, xem nàng tuổi này, đúng là không dễ, hắn nghiêng đầu nhìn Tô Cầm.

Nàng mặc rất mộc mạc, so sánh với chúng quý nhân hôm nay, như là hạc trong bầy gà.

https://thuviensach.vn

"Viết không tệ, thưởng." Triệu Hữu đường nói.

Phương Yên thấy hắn khen ngợi Tô Cầm trái lại có chút không vui, tuy rằng đây là nàng hi vọng, thế nhưng nghĩ đến Phùng Liên Dung lại cao hứng hơn mất hứng, cười nói: "Hay là chiếc bút này cho Tô quý nhân?"

Triệu Hữu Đường gật gật đầu, đột nhiên hoie Tô Cầm: "Nàng học bao năm rồi?"

Tiếng hắn trầm thấp, không phải đặc biệt êm tai, nhưng dưới bóng đem này, lại như mang theo vô số cảm giác thần bí, làm người nghe trái tim đập thình thịch.

Tô Cầm cúi đầu trả lời: "Hồi Hoàng thượng, thiếp thân sáu tuổi tập viết, có mười năm rồi."

Thanh âm nàng tương đối bình tĩnh, cũng rất thanh thúy.

Triệu Hữu Đường xem nàng, không biết vì sao đột nhiên lại nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy Phùng Liên Dung, nàng cũng là dáng vẻ như này, chẳng qua càng về sau càng khó hiểu.

Lần trước còn giả dạng Tiểu Dương vươn tay muốn hắn ôm, cho rằng chính mình là tiểu nha đầu nữa.

Khóe miệng hắn hơi cong cong: "Khó trách."

Trong giọng nói mang chút ý cười, có vẻ phá lệ ôn nhu.

Tô Cầm nhịn không được thoáng ngẩng đầu, thấy mắt hắn thật sâu, giống như bóng đêm này vậy, nhưng lại phiếm dao động, mênh mông lấp lánh, gọi người muốn đi vào tìm tòi kết quả.

Triệu Hữu Đường phát hiện nàng đang nhìn mình, liếc mắt nhìn qua.

https://thuviensach.vn

Hai người chống lại, mặt Tô Cầm cũng có chút đỏ lên, vội vàng cúi đầu.

Người khác cách khá xa, đều cho rằng hai người nhìn nhau tình ý triền miên. Trần Tố Hoa trong lòng bốc lên men chua, khi trước lần đầu nàng nhìn thấy Tô Cầm đã cảm thấy nàng ấy tương lai nhất định sẽ được sủng ái, cho nên cùng nàng ấy giao hảo. Kết quả hôm nay thấy quả là thế, cũng chỉ đi viết mấy chữ liền được Hoàng thượng coi trọng.

Nàng vươn tay nắm chặt góc áo.

Phương Yên nhướn mi, ý bảo người khác ban bút cho Tô Cầm.

Tô Cầm vội tạ ơn.

Lúc này yến hội cũng sắp kết thúc, Phương Yên thầm nghĩ cuối cùng không có uổng phí công phu, nàng vốn cũng không tin nhiều giai nhân như vậy, Triệu Hữu Đường ai cũng không vừa mắt!

Xem ra hôm nay thế nào cũng sẽ có một người được sủng hạnh.

Tác giả có lời muốn nói: Nhìn thấy trong số các bình luận có bạn hỏi ý nghĩa của nữ chủ sống lại, đột nhiên muốn nói vì sao lại viết một nữ chủ sống lại.

Thật ra quyển sách này cũng có thể đổi thành không sống lại, có lẽ lúc đầu viết cốt truyện vô ý thức nghĩ đến hiện thực, không ai có thể được sống lại, lỡ mất chính là mất, tiếc nuối chính là tiếc nuối, bi thảm chính là bi thảm, đời người không có hối hận.

Viết sống lại, có lẽ chính là muốn cho nữ chủ một ban ơn, để cho đời này có thể đạt được tất cả những gì mà đời trước chưa được đến, không có viên mãn cũng có thể viên mãn ở kiếp này....

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Thú Vui Khuê Phòng

Hai người quay trở lại ghế ngồi bên trên.

Phương Yên săn sóc nói với Triệu Hữu Đường: "Nghe nói hoàng thượng thường phê duyệt tấu chương đến đêm khuya, nhưng hôm nay ngày lễ, Hoàng thượng, triều đình đại sự cũng nên thả lỏng chút."

Lần này nàng mở yến hội, mời các vị quý nhân, Triệu Hữu Đường sao lại không biết ý nàng, có điều hắn là Hoàng đế, sủng hạnh người nào cần người khác phải an bài hay sao?

Hắn nhướng mi nói: "Trẫm biết, đa tạ Hoàng hậu quan tâm."

Phương Yên nghe xong rất là vui mừng.

Qua một lát, chúng quý nhân cung tiễn hai người rời đi.

Trần Tố Hoa chúc mừng Tô Cầm: "Hôm nay Hoàng thượng nhất định là sẽ sủng hạnh ngươi rồi."

Tô Cầm vừa nghe, xấu hổ đến mặt đỏ bừng, nhẹ trách nói: "Ngươi đừng nói bậy."

Trần Tố Hoa cười khanh khách: "Chúng ta bị tuyển vào cung, không ngoài gì khác là vì một ngày này, ngươi thẹn thùng cái gì? Những người khác hâm mộ còn không được đâu."

Bên cạnh có mấy quý nhân nghe thấy, không thiếu được nhìn qua.

https://thuviensach.vn

Tô Cầm giận Trần Tố Hoa nói bậy, phất tay áo bước đi.

Cung Diên Kỳ, trong viện cũng dựng đài ngắm trăng, chỉ có Phùng Liên Dung tuy rằng đã ở cữ hơn một tháng nhưng vẫn chưa thể ra ngoài gió, cho nên chỉ đứng bên cửa sổ xem. Chung ma ma dẫn theo Triệu Thừa Diễn, ngay cả cung nhân, hoàng môn đều đến góp vui.

Mọi người vừa ngắm trăng vừa ăn bánh trung thu, Triệu Thừa Diễn rất vui vẻ, chạy loăng quăng quanh sân, Đại Lý Tiểu Lý xách hoa đăng đi theo đằng sau hắn.

Phùng Liên Dung nghiêng đầu nhìn Bảo Lan Châu Lan nói: "Hai người các ngươi cũng đi đi, ta thấy mệt rồi, lên giường nằm một lát."

Bảo Lan Châu Lan đỡ nàng lên giường, cười nói: "Cũng không có gì để xem, hàng năm đều như vậy, hơn nữa, trăng rằm hàng tháng cũng tròn như vậy thôi."

"Vậy các ngươi lấy ít bánh trung thu mà ăn." Phùng Liên Dung hắt xì một cái.

Hai người thấy nàng buồn ngủ liền đi ra bên ngoài lấy bánh trung thu ăn.

Kết quả mới ăn một nửa thì thấy Triệu Hữu Đường tiến vào, bánh trung thu trong tay Bảo Lan Châu Lan suýt nữa thì rơi xuống. Bảo Lan nhìn ra bên ngoài, người bên ngoài vẫn còn đang chơi, có thể thấy được là Triệu Hữu Đường bảo bọn họ tiếp tục.

"Nương nương của các ngươi đâu?" Hắn hỏi.

Châu Lan vội nói: "Vừa mới ngủ ạ."

Triệu Hữu Đường liền đi vào, chỉ thấy trong phòng Phùng Liên Dung cũng không phải đang ngủ, ngồi dựa vào đầu giường, ánh mắt nhìn hắn

https://thuviensach.vn

giống như nhìn thấy cái gì lạ lắm, vẻ mặt không tin.

Thật ra cũng chẳng trách nàng có phản ứng như vậy.

Chuyện hôm nay Phương Yên mở tiệc chiêu đãi các vị quý nhân ở Ngự hoa viên nàng đã sớm biết, lúc đó trong lòng liền hoảng hốt, nghĩ Triệu Hữu Đường nhất định sẽ nhìn thấy Tô Cầm.

Nhưng nàng không thể làm gì, lần trước đã vì thế mà bị bệnh một hồi, tỉnh lại tất cả như trước. Lần này nàng đã suy nghĩ rất nhiều, con đường phía trước còn dài, cho dù có chặn được một Tô Cầm, về sau vẫn sẽ có người thứ hai. Bây giờ nàng còn xinh đẹp, chờ nàng già đi, lại như thế nào? Cũng chỉ là hoa cúc ngày hôm qua, nàng còn có thể đọ được với tiểu cô nương trẻ tuổi không?

Phùng Liên Dung nghĩ đến đó, cảm giác trái tim đau sắp chết, đợi đến tối ánh trăng hiện lên, nàng cảm thấy tất cả đều không thể vãn hồi.

Triệu Hữu Đường, hắn là Hoàng đế, hắn thích người nào thì thích người đó.

Giờ phút này, chưa biết chừng là đã sủng hạnh Tô Cầm rồi.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy màu trắng đầy trời, giống y bông tuyết ngày đông, nàng không có khí lực suy nghĩ tiếp, chỉ có thể như thế, chỉ có thể để hắn như thế.

Ai ngờ, hắn lại đến đây.

Nàng làm sao có thể không ngoài ý muốn?

Thấy nàng dáng vẻ này, Triệu Hữu Đường hỏi: "Không nghĩ rằng Trẫm sẽ đến?"

"Không nghĩ đến." Giọng nàng đột nhiên nghẹn ngào.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nhướng mày, theo bản năng sờ lên trán nàng: "Không phải là lại bị bệnh đấy chứ?"

Nàng lắc đầu, ôm lấy cánh tay hắn: "Không bệnh, chỉ là rất vui thôi, thiếp thân thật sự không nghĩ tới Hoàng thượng sẽ đến, thiếp thân cho rằng Hoàng thượng sẽ... Sẽ cùng Thái hoàng thái hậu nương nương, Hoàng thái hậu nương nương."

"Đúng là cùng ăn cơm, xong rồi nghĩ đến nàng." Triệu Hữu Đường kêu Nghiêm Chính cầm hộp đựng thức ăn qua, "Trẫm vốn định bảo ngự trù làm hoa quế chưng, ngự trù nói làm vậy không thể ăn, sau này làm thành bánh trung thu hoa quế, nàng nếm thử xem?"

Phùng Liên Dung thụ sủng nhược kinh, cúi đầu nhìn về phía hộp thức ăn, bên trong có hai cái bánh tiểu nguyệt tinh xảo, bốn phía là mấy nhánh hoa quế làm viền, nhìn qua rất đẹp, rất mê người.

Nàng vội vã lấy một cái ăn.

"Thật ngọt!" Nàng cười nói, "Ăn cũng ngon lắm, vị hoa quế rất đậm."

Nàng bẻ một miếng đưa đến bên miệng hắn.

Hắn ăn hết, gật gật đầu: "Cũng tạm."

Phùng Liên Dung lại cúi đầu ăn, qua một lát hỏi: "Hoàng thượng kêu ngự trù làm lúc nào vậy?"

"Buổi sáng, đi dạo trong vườn nhìn thấy rất nhiều hoa quế."

Hóa ra sáng sớm đã nghĩ đến nàng, Phùng Liên Dung rất vui vẻ, ăn tiếp cái thứ hao nói: "Vì sao chỉ có hai cái, Hoàng thượng không ăn ạ?"

"Trẫm không đói bụng, vốn là làm cho nàng mà, thứ này ngọt, Tiểu Dương thì không cần ăn."

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung nghe nói là làm riêng cho mình, tự nhiên khẩu vị càng thêm mở, cái thứ hai rất nhanh cũng ăn xong rồi, còn lấy hoa quế trong hộp ra xem.

Bảo Lan Châu Lan mang nước ấm đến cho nàng súc miệng.

Lát sau nàng uống hớp nước, nói với Triệu Hữu Đường: "Thật ra hoa quế này cũng có thể ăn sống, chỉ là không thể ăn quá nhiều."

Triệu Hữu Đường buồn cười: "Không gì thoát khỏi được miệng nàng."

Phùng Liên Dung nói: "Hoàng thượng cũng nếm thử?"

"Không ăn." Triệu Hữu Đường không có hứng thú với ăn hoa.

Phùng Liên Dung chớp mắt, lấy một đóa hoa ngậm bên miệng, liên tục chớp mắt về phía Triệu Hữu Đường.

Triệu Hữu Đường phụt cười, rất nể tình tiến lại gần ăn hoa, tiện thể bắt đầu hôn, Phùng Liên Dung từ khi ở cữ chưa được thân cận với hắn, lần này bắt được cơ hội, cả người đều dính lên.

Một hồi lâu hắn mới buông ra, cúi người lại ngửi ngửi mái tóc nàng: "Gội đầu rồi à?"

"Gội hôm qua."

Mỗi khi ở cữ đều không thể gội đầu cũng không thể tắm rửa, sau đó cả người đầy mùi lạ, may mắn là đã qua đoạn thời gian đó. Hôm qua tốt trời, Chung ma ma liền phân phó mấy cung nhân tắm qua cho nàng, còn chuyển thùng tắm đến, tắm một cái, nàng thoải mái hơn rất nhiều.

Triệu Hữu Đường nhẹ nhàng thở ra, nói thật, hắn cũng chịu không nổi mùi vị đó, khó trách vừa rồi ôm nàng, chóp mũi ngửi thấy mùi nhẹ nhàng.

https://thuviensach.vn

Hắn vuốt vuốt, thân thể liền trở nên không đúng, cố tình Phùng Liên Dung còn đang dán lên người hắn, hắn liền mạnh mẽ đè nàng xuống.

Lúc này Chung ma ma dẫn theo một đám người tiến vào, Bảo Lan vội nói khẽ: "Hoàng thượng ở bên trong."

Chung ma ma lập tức dừng lại, gọi người đưa Triệu Thừa Diễn về phòng ngủ của hắn.

"Đi vào đã bao lâu?" Bà hỏi.

"Được một lát rồi."

Chung ma ma gấp, không phải là hai người muốn....

Có điều nương nương cũng biết mình vẫn chưa thể cùng phòng, chắc là sẽ không đâu, có lẽ chỉ đang nói chuyện, thân thiết thân thiết, bà đành đứng bên ngoài chờ.

Nhưng hai người bên trong khí thế ngất trời, quấn quít một chỗ.

Chỉ còn một bước cuối cùng, may mắn còn một chút lý trí, Triệu Hữu Đường thở gấp nói: "không thể tiếp tục nữa."

Phùng Liên Dung cũng biết không được, nổi giận nói: "Thiếp thân xin lỗi Hoàng thượng." Vừa nói vừa đứng lên muốn hầu hạ hắn mặc quần áo, đưa hắn đi ra ngoài.

Triệu Hữu Đường lúc này tên đã lên dây, cũng không nỡ bỏ đi, giương mắt thì thấy làn da trắng nõn của nàng dưới ánh nến giống như ngọc, sáng bóng, lại thấy đôi tay ngọc mềm mại của nàng nâng long bào đến trước mặt hắn, hắn vươn tay kéo nàng xuống, cầm lấy tay nàng đặt lên tiểu đệ đệ của mình.

https://thuviensach.vn

Đến khi Phùng Liên Dung phát hiện ra nó là cái gì, cả khuôn mặt đều sắp nhỏ ra máu, nàng run giọng nói: "Hoàng thượng...."

Triệu Hữu Đường bị tay nàng chạm vào, chỉ cảm thấy càng thêm hưng phấn, phương thức này hắn đã sớm nghe nói qua, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến nó cũng làm người thoải mái như vậy, hắn hôi môi nàng, chỉ dẫn nàng di chuyển lên xuống.

Phùng Liên Dung xấu hổ đến không biết phải làm gì, tuy rằng Chung ma ma đã dạy nàng nhiều, nhưng cho đến bây giờ cũng chưa dùng qua, lúc này ngược lại như là hắn khai đạo nàng.

Có điều thấy hắn giống như rất thoải mái, nàng vẫn thuận theo.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, hắn mới xuất ra, Phùng Liên Dung trên tay đặc sánh, cũng không có khí lực, chỉ vùi đầu vào trong lòng hắn, không nhúc nhích.

Hai người nhất thời không nói gì, Triệu Hữu Đường nhớ lại, bỗng nhiên mặt cũng thấy hơi nóng, đây là lần đầu tiên hắn làm như vậy. Hắn cúi đầu nhìn Phùng Liên Dung, nghiêng đầu cắn lỗ tai nàng nói: "Nàng có muốn cũng được thoải mái không?"

Phùng Liên Dung cả kinh con mắt cũng trợn tròn.

Triệu Hữu Đường cũng không chờ nàng lấy lại tinh thần, tay liền duỗi xuống, Phùng Liên Dung bị hắn làm như vậy, cả người đều cong lại.

Chung ma ma đợi thật lâu cuối cùng không nhịn được, nói với Nghiêm Chính: "Mau nhắc nhở Hoàng thượng đi!"

Nghiêm Chính nghĩ, chuyện Hoàng thượng muốn làm, hắn một tên hoàng môn có thể quản được cái gì? Hơn nữa, cũng không lâu lắm mà, không chừng hai người đang làm việc.

https://thuviensach.vn

Thấy hắn không lên tiếng, Chung ma ma nóng nảy, thanh thanh cổ họng nói: "Hoàng thượng, nương nương đang ở cữ, nên nghỉ ngơi rồi!"

Tiếng không to, chỉ truyền vào bên trong.

Lúc này Triệu Hữu Đường đang làm Phùng Liên Dung rên rỉ, hoàn toàn không nghe, thẳng đến khi đợi nàng ra rồi, hắn mới dừng tay lại, trong lòng còn rất có cảm giác thỏa mãn.

Không cùng phòng, nhưng vẫn có thể khiến nàng thần phục.

Hai người một hồi lâu sau mới gọi người đi vào, kết quả cũng không làm gì, chỉ rửa sạch tay.

Chung ma ma giật mình nhìn Phùng Liên Dung, nhưng mặt đầy ửng đỏ này là sao?

Phùng Liên Dung giận liếc Triệu Hữu Đường mấy lần, hắn thoải mái là được, còn làm vậy với nàng, thật là xấu hổ muốn chết mà! Cố tình hắn còn vẻ mặt cao hứng, giống như phát hiện chuyện gì rất thú vị vậy.

Triệu Hữu Đường tinh thần sảng khoái rời khỏi cung Diên Kỳ.

Thế này Chung ma ma mới hỏi Phùng Liên Dung: "Không cùng phòng đấy chứ?"

"Không có." Phùng Liên Dung còn đang xấu hổ, vùi người trong chăn, "Mệt rồi, ta muốn ngủ."

Chung ma ma là lão nhân, cái gì mà không biết, nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cười ra, gật đầu nói: "Vâng, nô tì kêu các nàng đừng làm ồn nương nương, nương nương ngủ ngon."

Bà lui ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Lại nói Phương Yên biết Triệu Hữu Đường còn đến cung Diên Kỳ, lửa giận bốc lên, phí một phen sức, hắn còn không cảm kích, vẫn làm theo ý mình, đây là tính làm gì?

Là thật lòng yêu Phùng Liên Dung à?

Nàng ta nhịn không được đi nói chuyện này với Thái hoàng thái hậu, Thái hoàng thái hậu cũng không nghĩ tới, qua một lát nói: "Thừa Dục cũng sắp hai tuổi, đã là trưởng tử, ấn theo quy củ của tổ tông, sớm nên lập mới có lợi."

Phương Yên vừa nghe, Thái hoàng thái hậu muốn làm chủ việc này, lập tức lại vui vẻ.

Đúng vậy, con nàng ta nên được lập làm Thái tử rồi!

Chuyện khác nàng ta có thể tạm thời mặc kệ, nhưng chuyện này nhất định phải sớm định.

Có điều Thái hoàng thái hậu không nghĩ tới, ngay sau lễ trung thu, Triệu Hữu Đường lại phong thưởng cho phiên vương các nơi, tất cả các phiên vương đều được tăng bổng lộc.

Điều này khiến Hoài vương phủ Hoa Tân không thể không có ý kiến

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Trên Đường Đi Gặp

Muốn nói lý tưởng của Hoài vương thì đó chính là ngồi lên ngai vàng Hoàng đế, ý niệm này đã dần hình thành từ khi y vẫn còn là một thiếu niên. Chỉ là trên y của Hoàng đế lão cha, Hoàng hậu lão nương, dưới có hai vị ca ca, thế nào cũng không đến lượt ấu tử như y.

Nhưng là, người một khi sinh ra tham niệm sẽ dễ dàng sa vào trong đó, mặc dù sau này y nhiều lần thất bại, được phong làm phiên vương, chuyển đến phủ Tân Hoa, ý niệm này cũng vẫn không biến mất.

Hiện tại cháu trai của y - Triệu Hữu Đường đột nhiên lại đại thưởng phiên vương, ai có thể nói đây không phải một cái dấu hiệu?

Hoài vương sắc mặt trầm tĩnh ngồi trên ghế dựa lớn.

Nhưng tuy y muốn làm Hoàng đế, nhưng là, y vẫn chưa từng nghĩ đến tạo phản, cho nên mấy năm nay mặc dù tay nắm trọng binh, y vẫn không có xúc động bước thêm một bước.

Chỉ vì y không có lòng tin tất thắng.

Từ xưa được làm vua thua làm giặc, thắng tất nhiên đạt được thiên hạ, nhưng thua thì sao?

Hoài vương biết hậu quả!

Đáng tiếc lần đó ám sát y tỉ mỉ bày ra không đạt được hiệu quả, thế cho nên mất đi thời cơ tốt nhất, y vẫn chỉ có thể làm phiên vương.

https://thuviensach.vn

Hiện giờ Triệu Hữu Đường phong thưởng là vì làm yên lòng người, Hoài vương nghĩ, cháu trai này của y cuối cùng đã trưởng thành, vào lúc tay y cầm quyền to, vậy mà cũng không lập tức tước bỏ phiên vương, có thể thấy được kỳ tâm cơ.

Tương lai một khi hắn ngồi thêm ổn định, khẳng định sẽ cướp đi binh quyền của bọn họ, đến lúc đó, phiên vương như bọn họ cũng chỉ là cá thịt có danh không có thực, mặc người xâm lược mà thôi!

Hoài vương lập tức lấy bút viết một phong thư.

Tuy rằng Túc vương và y quan hệ không tốt, nhưng y hiểu Túc vương, một khi Túc vương biết tương lai binh quyền sẽ bị đoạt đi, tin tưởng hắn chắc chắn sẽ không nhịn được.

Hoặc là Túc vương hành động nhanh, đánh rơi thành trì phụ cận cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Y cũng muốn xem xem đến lúc đó Triệu Hữu Đường sẽ ứng phó chuyện này như thế nào!

Khóe miệng Hoài vương cong lên, viết xong một chữ cuối cùng, lập tức sai người đưa đi phủ Củng Xương, đưa đến trong tay một người nào đó.

Hôm nay Thái hoàng thái hậu mời Triệu Hữu Đường có rảnh thì đến cung Thọ Khang một chuyến.

Đến buổi chiều, Triệu Hữu Đường liền đến.

"Nghe nói Hoàng thượng tăng bổng lộc cho các vị phiên vương?" Thái hoàng thái hậu thật sự rất tò mò chuyện này, dù sao lúc trước cháu trai này của bà còn muốn tước bỏ phiên vương mà, nhưng trong lòng vẫn cao hứng.

https://thuviensach.vn

Để tay lên ngực tự hỏi, bà thật sự không hy vọng Triệu Hữu Đường và hai vị thúc thúc trở mặt một chút nào, bởi vì trở mặt này không phải là cãi nhau giữa trẻ con với trẻ con, mà là muốn xảy ra chuyện lớn.

Triệu Hữu Đường cười cười, ngồi xuống nói: "Trẫm nhớ tổ mẫu từng nói, các vị phiên vương vì bảo vệ Cảnh quốc ta mà lập không ít công lao, chính vì vậy, đúng ngày hội Trung thu Trẫm liền nghĩ đến bọn họ, cùng là người một nhà, không nên bạc đãi bọn họ."

Thái hoàng thái hậu nghe xong vừa lòng, cười rộ lên: "Hoàng thượng anh minh." Lại nhắc đến việc lập Thái tử, "Sớm muộn gì cũng phải lập, Hoàng thượng xem, chi bằng lập sớm đi, cũng để văn võ bá quan, thiên hạ dân chúng an tâm."

Triệu Hữu Đường không chút do dự: "Trước kia Trẫm cũng đã nói rồi, con A Yên nhất định là Thái tử, nếu như thế, chờ đầu xuân sang năm Trẫm sẽ chiêu cáo thiên hạ."

Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, huống chi là đế vương miệng vàng lời ngọc.

Thái hoàng thái hậu triệt để yên tâm, bà biết cháu trai này của mình không phải người sẽ nuốt lời, cho nên chuyện Phùng Liên Dung đến bên miệng lại nuốt trở về.

Mỗi người lui một bước, hắn đã không hồ đồ như Tiên đế, như vậy, bà cũng mở một con mắt nhắm một con mắt.

Cũng chỉ là một người phi tần, hắn nguyện ý sủng thì sủng đi.

Thái hoàng thái hậu đối chuyện này rất nguyện ý dễ dàng tha thứ, sỡ dĩ cuối cùng ban chết cho Hồ quý phi là vì Tiên đế vì nàng mà mất đi lý trí, Hồ quý phi cũng không có tự mình hiểu lấy.

https://thuviensach.vn

Phùng quý nhân này hiện nay vẫn chưa nhìn ra tính cách như thế, cũng thôi.

Phương Yên biết được cũng rất cao hứng, nhất thời chỉ ngóng trông sang năm nhanh đến.

Các nàng vui vui mừng mừng, nhưng Triệu Hữu Đường lại không vì thế mà có nửa phần lơi lỏng.

Trong mấy ngày này hắn đã liên tục hạ mấy đạo ý chỉ, điều binh khiển tướng, làm chuẩn bị trước cho khả năng sẽ sinh ra nội loạn.

Bởi vì, tuy rằng hắn tin các vị phiên vương sẽ không lựa chọn tạo phản, dù sao sau khi hắn đăng cơ, việc thứ nhất chính là tăng mạnh binh lực, đề bạt tướng lĩnh có thể tín nhiệm. Các nơi trọng yếu của Cảnh quốc được cho là vững như thành đồng, nhưng, hắn cũng biết rất nhiều việc không thể nào đoán trước, chỉ có thể làm tính toán tệ nhất.

Cho nên nếu quả thật có phiên vương tạo phản, hắn nhất định sẽ thân chinh trấn áp, lấy dương quân uy!

Một tháng sau, Túc vương từ trên núi săn trở về, kêu người làm làm sạch thỏ hoang, nướng trên lửa ăn, hắn đi vào thay bộ quần áo khác đi ra, vừa vặn mưu sĩ Trần Khiêm đến bái kiến.

Túc vương mời hắn ngồi, một bên cười nói: "Đợi lát nữa mời ngươi ăn thịt thỏ."

Hắn tuy cuồng ngạo tùy hứng, có lẽ không hợp cái giá, cho nên vẫn luôn cùng cấp dưới ở chung khoái trá.

Đương nhiên, trừ những lúc có bất đồng quan điểm ra."

https://thuviensach.vn

Trần Khiêm tạ ơn, uống hết nửa chung trà nóng mới nói: "Hôm nay ty chức đến đây là có chuyện quan trọng muốn nói với Điện hạ."

Hắn vẻ mặt nghiêm túc.

Túc vương khó hiểu, trước bảo bọn người làm đi ra.

"Chuyện gì?" Hắn hỏi.

Trần Khiêm nói: "Ty chức càng nghĩ, cuối cùng cũng hiểu rõ ý của Hoàng thượng, hiện nay Hoàng thượng tuy là phong thưởng cho chư vị phiên vương, nhưng tương lai, nhất định là muốn tước phiên, Điện hạ còn nhớ việc Tiên đế muốn tước phiên không?"

Túc vương nhíu mày: "Đương nhiên là nhớ rồi."

Chuyện này khi đó hắn vốn cũng cho rằng sẽ đến phiên mình, kết quả hắn còn chưa phát tác, Tiên đế đã dừng tay, còn khao thưởng bọn họ, bảo bọn họ thủ vệ biên cương cho vững.

Hóa ra bây giờ Hoàng thượng là muốn một lần nữa làm nốt việc mà Tiên đế chưa làm xong.

Trần Khiêm nhìn vẻ mặt hắn nói: "Nhưng Điện hạ vì bảo vệ nơi này mà trả giá bao nhiêu tâm huyết, nơi này một binh một tướng đều là Điện hạ huấn luyện ra, Điện hạ còn vì vậy mà nhiều lần bị thương. Hiện tại phủ Củng Xương phồn hoa như này, tất cả đều là công lao của Điện hạ, chẳng lẽ Điện hạ cam tâm tình nguyện giao phủ Củng Xương ra?"

Túc vương giận dữ: "Phủ Củng Xương, đương nhiên là ta sẽ không giao ra, hơn nữa đây còn là nơi là bổn vương đã ở mấy chục năm!"

"Điện hạ, theo ty chức thấy, không bằng chúng ta ra tay trước, đỡ phải về sau bị người quản chế!" Trần Khiêm mê hoặc hắn.

https://thuviensach.vn

Túc vương nghe vậy, lại tỉnh táo lại: "Ra tay? Bổn vương chưa nói muốn tạo phản!"

Trần Khiêm lắp bắp kinh hãi, hắn cho rằng đã khuyên động Túc vương, kết quả Túc vương lại nói hắn không muốn tạo phản, Trần Khiêm nghĩ nghĩ nói: "Chẳng lẽ Điện hạ muốn thúc thủ chịu trói?"

Túc vương đứng lên: "Bổn vương lập tức vào Kinh hỏi rõ ràng!"

Trần Khiêm giật mình, sắc mặt cũng trắng bệch, không thể tin được hỏi: "Điện hạ muốn gặp Hoàng thượng?"

"Đúng, ta muốn xem xem cháu trai này rốt cuộc là có ý gì!"

"Điện hạ, cần gì tự chui đầu vào lưới? Điện hạ, không bằng trước khởi binh....."

"Ngươi im miệng cho ta!" Túc vương quát to một tiếng như long trời lở đất, "Ngươi dám lại nói lời ấy, bổn vương đem ngươi bầm thay vạn đoạn, ngươi đi xuống đi."

Trần Khiêm sợ đến mức ngã lộn nhào rời khỏi.

Túc vương nhìn hắn, cười lạnh một tiếng.

Muốn tạo phản hắn cần gì phải đợi đến hôm nay? Vì một ngôi vị Hoàng đế, tam huynh đệ cốt nhục tương tàn, hắn đã chán ghét, nhưng phủ Củng Xương hắn sẽ không nhường lại!

Ngày hôm sau Túc vương liền mang theo mấy chục hộ vệ tiến đến Kinh thành.

Nháy mắt, đã bắt đầu vào đông.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm đó Triệu Hữu Đường phê duyệt xong tấu chương đi ra thì thấy có tuyết rơi, nhưng cũng không nhiều lắm, du du dương dương giống như lông chim, Nghiêm Chính vội tiến lên bung dù cho hắn.

Dạo này Triệu Hữu Đường thường đến chỗ Phùng Liên Dung, không cần phải nói, lúc này nhất định là lại đi đến đó.

Đoàn người đi về phía cung Diên Kỳ.

Kết quả khi đi ngang qua cung Trường Xuân, đối diện gặp hai người đi tới, một người là Tô Cầm, một người là Tử Tô - tiểu cung nữ hầu hạ nàng. Lúc này Tô Cầm sắc mặt trắng bệch, lạnh đến mức môi đều tím.

Tử Tô bung dù, bàn tay còn lại đỡ Tô Cầm, nàng nhìn thấy Triệu Hữu Đường trước, vội vàng hành lễ.

Tô Cầm được nàng nhắc nhở, cũng muốn hành lễ thỉnh an, nào biết vừa mở miệng khí lạnh liền vọt tới, khiến cho trước mặt đều sương mù mênh mông: "Thiếp thân gặp qua Hoàng thượng."

Thanh âm cũng có chút run rẩy.

Triệu Hữu Đường tự nhiên nhận ra nàng, khẽ nhíu mày nói: "Mùa đông lạnh, nàng chỉ mặc có như vậy?"

Vào ngày đông, bình thường chủ tử ra ngoài, người nào không phải khoác áo khoác, nhưng hiện tại Tô Cầm chỉ mặc một chiếc áo nhỏ, rõ ràng nhìn ra nàng rất lạnh, thân thể gầy yếu có vẻ càng thêm đơn bạc.

Tử Tô vội đáp: "Hồi Hoàng thượng, chủ tử vốn có một chiếc áo khoác, chỉ là vừa rồi lúc ngắm mai vàng gặp được hai vị quý nhân, thấy áo khoác chủ tử đẹp muốn thử một lần, kết quả không cẩn thận bị rơi xuống ao, chủ tử thế này mới..."

https://thuviensach.vn

Tô cầm vội kêu Tử Tô đừng nói nữa, chỉ nói: "Là do tự thiếp thân không cẩn thận."

Thật ra trong lòng nàng hiểu rõ, hai quý nhân đó khẳng định là cố ý, chỉ hận trước đó nàng không phát hiện ra, lại để các nàng lừa đi áo khoác.

Hoàng cung, quả là nơi ăn thịt người!

Triệu Hữu Đường từ nhỏ sống ở trong cung, tự nhiên cũng rất rõ ràng, ngay sau đó thấy Tô Cầm bị lạnh thành như vậy, có chút không đành lòng liền cởi áo lông áo ra nói: "Nàng khoác nó đi, nhanh chút trở về."

Tô Cầm giật mình, ngẩng đầu nhìn Triệu Hữu Đường một cái, vội từ chối nói: "Thiếp thân sao có thể để Hoàng thượng bị cảm lạnh, chuyện này tuyệt đối không thể."

"Trẫm đây nửa khắc một khắc sẽ không sao." Hắn nhìn xem phía trước, rất nhanh là đến cung Diên Kỳ rồi.

Nghiêm Chính tuân lệnh, nâng áo lông cáo đưa đến trước mặt Tô Cầm.

Tử Tô hưng phấn phủ lên người cho Tô Cầm.

Áo lông này vẫn còn nhiệt độ cơ thể hắn, ấm áp tựa như mùa xuân, mặt Tô Cầm hơi đỏ lên, giơ tay kéo áo lông cho kín, hướng hắn nói cảm tạ.

Triệu Hữu Đường nhìn nàng một cái, lại tiếp tục đi về phía cung Diên Kỳ.

Tử Tô cười nói: "Chủ tử là trong họa có phúc đấy, bằng không sao có thể gặp được Hoàng thượng! Cho hai quý nhân đó tức chết, lần này xem như giúp chủ tử một phen, nô tì thấy Hoàng thượng vẫn rất quan tâm chủ tử."

https://thuviensach.vn

Tô Cầm khẽ thở dài một cái, lần trước Trần Tố Hoa còn chúc mừng nói Hoàng thượng muốn sủng hạn nàng, nhưng là Hoàng thượng không có.

Nàng mấp máy khóe miệng, đi về phía trước.

Triệu Hữu Đường đi vào cung Diên Kỳ, lúc này Phùng Liên Dung đang viết chữ, tuy rằng là mùa đông, nhưng trong phòng nàng rất ấm, dù sao cũng là quý phi, than tuyệt đối sẽ không ít, cho nên cũng chỉ mặc áo kép.

Phùng Liên Dung nghênh đón, thấy hắn đi bên ngoài mà không mặc áo khoác, không khỏi thân thiết nói: "Hoàng thượng cẩn thận cảm lạnh, thời tiết thế này không thể mặc ít đâu."

Triệu Hữu Đường khẽ cười nói: "Chỉ có chút thời gian, có thể bị làm sao."

Hắn cũng không nhắc đến nơi đi của áo lông cáo, đương nhiên Phùng Liên Dung chắc chắn sẽ không nghĩ được đến chuyện đó.

Nhưng Hoàng Ích Tam là ai, hắn đi theo Triệu Hữu Đường nhiều năm, nào có thể không biết thời tiết như hôm nay Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không không mặc áo khoác, cho dù Hoàng thượng không mặc, mấy hoàng môn thế nào cũng phải khoác thêm cho ngài ấy.

Hoàng Ích Tam đi ra ngoài cửa liên tục hướng Nghiêm Chính nháy mắt.

Nghiêm Chính vụng trộm chuồn ra: "Chuyện gì?"

"Áo lông cáo của Hoàng thượng cho ai vậy?"

Nghiêm Chính liếc hắn một cái: "Ngươi quan tâm chuyện này làm gì!"

"Ta không tin ngươi sẽ thất trách như vậy, Hoàng thượng bị lạnh, ngươi không cần đầu chắc?" Hoàng Ích Tam truy vấn nói, "Rốt cục là ở đâu rồi?"

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chính không còn cách nào khác, đành phải nói: "Trên đường gặp được Tô quý nhân, nàng không có áo khoác, Hoàng thượng cho nàng mặc rồi."

Hoàng Ích Tam giật mình, hắn hiện tại đã xem mình là người của Phùng quý phi, cũng biết vinh nhục của bản thân liên hệ chung một chỗ với Phùng Liên Dung, vội hỏi: "Nói như vậy, Hoàng thượng coi trọng Tô quý nhân này?"

Hiện tại chủ tử này của hắn được xem như độc sủng, Tô quý nhân này là ai, vậy mà có thể làm Hoàng thượng đem áo lông cáo cho nàng khoác thêm? Hắn mơ hồ có loại cảm giác không tốt.

Nghiêm Chính cố nhớ lại cảnh thượng hai người gặp mặt, nói: "Hoàng thượng có coi trọng hay không thì có làm sao? Cho dù là sủng hạnh Tô quý nhân thì lại như thế nào, mà cần tiểu tử ngươi phải ăn mặn quan tâm củ cải nhạt."

Hoàng Ích Tam vừa nghe, cảm giác xấu càng thêm nghiêm trọng, xem ra hắn phải đi xem xem Tô quý nhân này lớn lên như thế nào, hắn tuyệt đối không thể để người khác uy hiếp đến chủ tử nhà mình được.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Túc Vương Binh Quyền

Hắn nói là làm, ngày hôm sau liền đi hỏi thăm, khi biết được Tô Cầm hiện đang ở Lưu Phương các điện Cẩm Xuân, lập tức lén đi dạo qua một vòng.

Kết quả cái gì cũng không nhìn thấy, dù sao bình thường chủ tử không hay xuất môn.

Hắn ủ rũ trở về, nghênh diện đụng phải Chung ma ma, Chung ma ma hỏi: "Ngươi đi đâu vậy, vừa rồi Đại hoàng tử tìm ngươi đấy."

Trong mấy tên hoàng môn, Triệu Thừa Diễn thích nhất là Hoàng Ích Tam, muốn đi chơi thì sẽ nhất định phải tìm hắn.

Hoàng Ích Tam cười cười: "Không có gì, chỉ ra ngoài đi dạo chút."

"Trời lạnh như vậy đi dạo cái gì!" Chung ma ma nói, "Có thời gian đi đi dạo chẳng bằng ở trong phòng cho ấm."

Hoàng Ích Tam liên tục nói dạ, có điều khi thấy Chung ma ma muốn đi hắn lại kéo bà lại, nhỏ giọng nói: "Thật ra ta đây là đi xem Tô quý nhân. Ma ma ngài biết không, hôm qua Hoàng thượng đưa áo lông cáo cho nàng ấy khoác đấy, nên ta muốn đi xem xem Tô quý nhân này có năng lực gì."

Chung ma ma sửng sốt.

Còn có chuyện như vậy à?

https://thuviensach.vn

Nhưng bà lập tức lại đánh lên vai Hoàng Ích Tam: "Uổng cho người còn từng hầu hạ Hoàng thượng, hồ đồ, hồ đồ quá rồi! Ngươi không chọc phải chuyện gì đấy chứ?"

"Chọc cái gì? Không nhìn thấy ai hết."

"Vậy thì tốt." Chung ma ma kéo hắn đến một góc, "Đây chắc là Nghiêm Chính nói cho ngươi đúng không?"

"Ma ma thật thông minh."

Chung ma ma lại đánh hắn một cái: "Ngươi nghĩ đến chưa, chuyện này nếu để Hoàng thượng biết, ngươi và Nghiêm Chính cũng sẽ không có trái ngon ăn, chờ bị ăn đòn đi! Tiểu tử chết tiệt này, cũng may ngươi nói với ta, không chọc ra chuyện gì, bằng không xem ta có đánh chết ngươi không. Ngươi hiện đang hầu hạ Đại hoàng tử, nhưng cung nhân trong cung Diên Kỳ này, ai mà không do ta quản, lời hôm nay ngươi nhớ kỹ cho ta!" Bà mắng chưa hết giận còn nói thêm, "Lần sau cẩn thận hơn chút, cho dù có tìm hiểu tin tức, nào có thể như ngươi vậy? Nghe được cũng phải nghẹn, không được nói cho ai biết, đương nhiên, quan trọng hơn là ngươi nói với ta, bình thường cũng đừng đến hỏi."

Hoàng Ích Tam nghĩ lại, thật là có chút nghĩ mà sợ, đến cùng vẫn là lão ma ma, suy nghĩ cẩn thận, hắn gãi gãi đầu nói: "Hôm nay cám ơn ma ma đã chỉ giáo."

Chung ma ma trừng mắt nhìn hắn: "Mau mau đi bồi Đại hoàng tử đi."

Hoàng Ích Tam lập tức chạy đi.

Qua mấy ngày, Túc vương đến Kinh.

Hắn là người chưa bao giờ ấn theo lẽ thường làm việc, Triệu Hữu Đường sớm đã nghe nói ông đang trên đường đến đây cũng có chút kinh

https://thuviensach.vn

ngạc. Lúc phát hiện ra binh sĩ của hắn kém chút cho rằng Túc vương muốn tạo phản, sau này mới biết Túc vương không mang theo binh sĩ, chỉ đến tham kiến Hoàng đế, thế này mới nhẹ nhàng thở ra.

Triệu Hữu Đường tiếp kiến ông ở cung Càn Thanh, sắc mặt ôn hòa nói: "Nhị thúc, mời ngồi."

Túc vương đĩnh đạc ngồi xuống, nói thẳng: "Nghe nói Hoàng thượng muốn đoạt binh quyền của bổn vương?"

Lời này vừa ra, khóe miệng Nghiêm Chính giật giật.

Túc vương quả nhiên không phải người thường, lời gì cũng dám nói ra.

Triệu Hữu Đường cười hỏi: "Nhị thúc là nghe ai nói vậy?"

Túc vương cười lạnh: "Hoàng thưởng quản ta nghe ai nói, hãy nói là thật hay giả đi!"

Triệu Hữu Đường biết tính ông, lập tức liền đoán được ra là có người xúi giục, lập tức nói thẳng: "Trẫm đúng là có ý này."

"Cái gì?" Túc vương kinh hãi, không nghĩ tới hắn sẽ thừa nhận, thở phì phì nói, "Ta vì Cảnh quốc đánh lùi bao nhiêu cường địch, hiện giờ Hoàng thượng dựa vào cái gì mà thu lại binh quyền?"

Triệu Hữu Đường hỏi ngược lại: "Nhị thúc đã đoán được ý Trẫm, vì sao không có lập tức khởi binh, ngược lại muốn vào Kinh gặp Trẫm?"

Túc vương giận dữ: "Bổn vương không hề có ý muốn mưu phản! Nhập Kinh chỉ là một lý do, Hoàng thượng là muốn ta chắp tay nhường phủ Củng Xương cho ngài?"

Đất trong thiên hạ là của đế vương, cho dù hắn muốn, cũng chẳng có gì là không đúng, chỉ là Túc vương là người thô kệch, Triệu Hữu Đường xem

https://thuviensach.vn

trên phần ông là Nhị thúc, cũng không so đo, mà là nghiêm túc nói: "Trẫm tin tưởng Nhị thúc sẽ không mưu phản."

Sắc mặt Túc vương hơi dịu xuống.

"Nhưng Trẫm cũng tin tưởng binh quyền trong tay là một việc nguy hiểm, hiện giờ Nhị thúc luôn miệng nói sẽ không mưu phản, nhưng người bên cạnh thúc không chắc sẽ không có tâm tư này."

Túc vương giật mình.

Lời này ngược lại không sai, trước khi ông đến đây cũng đã có mưu sĩ kêu ông tạo phản.

Triệu Hữu Đường lại cười: "Phủ Củng Xương là đất phong, Trẫm sẽ không thu hồi, Nhị thúc muốn ở đến khi nào thì ở, về phần binh quyền," hắn dừng một chút, "Nếu Nhị thúc không đánh với địch, lại không mưu phản, vậy Nhị thúc muốn nhiều binh như vậy làm gì?"

"Chuyện này...." Túc vương nhất thời không trả lời được.

Triệu Hữu Đường nói: "Vậy Nhị thúc cảm thấy bên người có bao nhiêu binh thì thích hợp?"

Túc vương nhức đầu: "Không chiến tranh, quả đúng là không cần."

"Ừ, vậy theo ý Trẫm, Nhị thúc hãy giữ lại 3000 binh phòng thân, nếu có ngoại di xâm phạm, Trẫm lại để Nhị thúc lãnh mười vạn binh, Nhị thúc thấy thế nào?"

Khi nói chuyện Triệu Hữu Đường không hề có chút tự cao tự đại nào, hoàn toàn là giọng thương lượng.

Nghiêm Chính ở bên cạnh nghe cũng có chút không rõ.

https://thuviensach.vn

Dù sao Triệu Hữu Đường là Hoàng đế, Hoàng đế hạ lệnh, ai dám không theo? Nhưng ngài lại dùng vẻ mặt ôn hòa, nói chuyện với Túc vương không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, còn thong dong như thế, không một chút tức giận.

Rốt cục là vì sao nhỉ?

Túc vương nghĩ nghĩ, tìm không ra lời phản bác, chỉ hỏi: "Bổn vương vẫn ở tại phủ Củng Xương?"

"Đúng, Trẫm tuyệt sẽ không đổi ý." Triệu Hữu Đường hứa hẹn.

Túc vương nói: "Cũng được, bổn vương sống ở nơi đó đã quen, vốn cũng không muốn chuyển đến nơi khác, có điều sau này Hoàng thượng thật sự sẽ để bổn vương lĩnh binh tác chiến?"

"Đương nhiên, Nhị thúc dũng mãnh vô song, dù là võ tướng khắp triều cũng không có ai so được với Nhị thúc, ngoại di có tài năng như Nhị thúc mới có thể bách chiến bách thắng." Triệu Hữu Đường bỗng nhiên cười rộ lên, "Trẫm phong cho Nhị thúc danh hào Thần Dũng đại tướng quân được không?"

Túc vương ngẩn ra, vô cùng cao hứng: "Như vậy cũng được à?"

"Chỉ là một danh hào, có gì mà không thể?" Triệu Hữu Đường cười nói, "Nhị thúc khó được hồi Kinh một chuyến, không bằng ở lại mấy ngày, Trẫm cấp Nhị thúc đón gió."

Túc vương hào sảng: "Cũng được, rượu ngon trong cung vẫn là tuyệt nhất."

"Vậy khi nào Nhị thúc về, mang theo một xe đi."

Hai thúc cháu cuối cùng lại trò chuyện với nhau rất vui.

https://thuviensach.vn

Thái hoàng thái hậu nghe nói, tự nhiên muốn hỏi Túc vương, kết quả vừa nghe chỉ cho Túc vương mang 3000 binh, đây rõ ràng chính là tước phiên mà, bà khó hiểu: "Ngươi đồng ý?"

Túc vương nói: "Ta lại không cần mưu phản, có cái gì mà không đồng ý?"

Hắn tấm lòng son, bình bình thản thản.

Thái hoàng thái hậu thấy hắn nói nhu thế, quả thật cũng chẳng có gì phải phản đối.

Nhi tử mình cũng đã đồng ý, bà còn có thể cố ý đối nghịch với Triệu Hữu Đường hay sao?

Chẳng qua đến cuối cùng vẫn còn có chút ý kiến, hóa ra ý muốn tước phiên của cháu trai này vẫn chưa chết, bà thở dài: "Cũng không biết Luân nhi sẽ thế nào."

Túc vương cười lạnh: "Y không phải là muốn làm Hoàng đế à!"

Thái hoàng thái hậu kinh hãi, trách cứ nói: "nói bậy, hắn sao có thể như vậy?"

Túc vương nhíu mày: "Mẫu hậu, trong lòng chúng ta đều biết rõ, năm đó ta đến nơi xa như phủ Củng Xương, mẫu hậu thật sự không biết là vì nguyên nhân gì à?" Hai mươi mấy năm nay hắn vì chuyện này mà nén lại bao nhiêu oán khí, "Mũi tên đó nếu thật sự là ta bắn ra, có thể không bắn trúng Đại ca hay sao? Vậy mà hắn tiễn pháp không chuẩn, bắn lệch!"

Năm đó phụ hoàng cho rằng hắn muốn trừ bỏ Thái tử mới sớm phong hắn đến phủ Củng Xương, đây là do yêu thương hắn, nếu đổi lại những người khác không được thích, đã sớm bị bỏ tù.

https://thuviensach.vn

Thái hoàng thái hậu sắc mặt trầm tĩnh, vẫn không tin tưởng việc này.

Chỉ vì Túc vương trời sinh cuồng ngạo, khi đó đối xử với Thái tử cũng không tôn tính, mơ ước vị trí Thái tử, thậm chí muốn hại chết Thái tử, hình như cũng thuận lý thành chương.

Túc vương thấy vậy, cười nhạo một tiếng: "Vốn có nhi tử như ta, ngài cũng sớm phải chết, cáo từ!"

Hắn không ở lại Kinh thành được mấy ngày đã trở về, cũng thật mang đi một xe rượu ngon, nhưng để lại một vật giống vậy - binh phù.

Trọng binh dưới tay hắn đều giao trả lại cho Triệu Hữu Đường.

Tin tức này rất nhanh đã truyền đến trong tai các vị phiên vương.

Hiện tại cho dù bọn họ biết muốn tước phiên, cũng không có một ái dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ vì trong số các phiên vương, lấy Túc vương dũng mãnh nhất. Hiện giờ hắn sảng khoái giao ra binh quyền, còn không có chút nào không vui, những người khác tự nhiên sẽ có một phen phỏng đoán.

Trong đó thất vọng nhất đương nhiên là Hoài vương.

Vốn hắn còn chờ mong sẽ trình diễn một trò hay, chính mình thì sống chết mặc bay, không dự đoán được hành vi của Túc vương lại hoàn toàn ra ngoài dự kiến của y.

Hắn vậy mà không hề muốn tạo phản!

Điều này sao có thể?

Mấy ngày nay tâm tư của Hoàng vương đặc biệt nặng.

Về việc tước phiên, Thái hoàng thái hậu cuối cùng nhịn không được hỏi Triệu Hữu Đường: "Hoàng thượng tính xử lý Hoài vương thế nào? Hay là

https://thuviensach.vn

cũng học Túc vương, chỉ cho hắn mang 3000 binh?"

Triệu Hữu Đường nhìn Thái hậu, hắn biết Hoài vương là nhi tử bà yêu nhất, khác với Túc vương, Túc vương như thế nào, thật ra Thái hoàng thái hậu cũng không phải thật sự quan tâm, từ lâu hắn đã nhìn ra tình cảm của hai người này không tốt.

Hắn suy nghĩ một lát nói: "Không biết Hoàng tổ mẫu có đề nghị gì?"

Hắn đặt quyền lựa chọn vào trong tay Thái hoàng thái hậu, lần trước Hoài vương giám quốc, hắn đã nhìn ra suy nghĩ của Thái hoàng thái hậu.

Quả đúng là như thế, Thái hoàng thái hậu là muốn để Hoài vương vào Kinh, bà hi vọng Triệu Hữu Đường có thể chung sống tốt đẹp với Hoài vương, coi Hoài vương thành người nhà có thể tín nhiệm.

Thái hoàng thái hậu cân nhắc một hồi mới nói: "Ngươi đã một lòng muốn tước phiên, ai gia cũng không ngăn cản ngươi, để Hoài vương đến Kinh thành đi, về sau coi nơi này là nhà."

Triệu Hữu Đường mỉm cười: "Vậy thì theo ý tổ mẫu, Trẫm lập tức mệnh nhà Hoài vương vào Kinh."

Thái hoàng thái hậu vui mừng.

Bà không chú ý đến ánh mắt Triệu Hữu Đường, mang theo thương hại, hoặc là nói, mang theo chút xin lỗi.

Bà đang một lòng hy vọng đoàn tụ với nhi tử.

Nhưng, bà vẫn không nhận ra dã tâm của người nhi tử này.

Triệu Hữu Đường chậm rãi đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Trời giá lạnh đất đóng băng, hôm nay hình như tuyết rơi nhiều hơn nữa rồi.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Trẫm Đưa Nàng Về

Hôm nay Đông chí, trong cung Diên Kỳ lại ấm áp như mùa xuân, Phùng Liên Dung trong lòng ôm Triệu Thừa Mô, nhẹ nhàng đung đưa. Tiểu gia hỏa hiện đã có hơn bốn tháng, không giống Triệu Thừa Diễn thích cười, nhưng cũng không thích khóc, không thích hoạt động, chỉ thích xem.

Cái đầu nhỏ của hắn xoay tới xoay lui, đông nhìn, tây xem, Phùng Liên Dung có thể cảm giác được hắn đang tò mò.

Thấy mẫu phi mãi ôm Triệu Thừa Mô, Triệu Thừa Diễn có chút không vui, giơ tay đong đưa cánh tay nàng: “Mẫu phi, con cũng muốn được ôm!”

Phùng Liên Dung nói, “Mẫu phi đang ôm đệ đệ rồi, sao ôm con được bây giờ?”

Triệu Thừa Diễn nói: “Con ôm đệ đệ, mẫu phi lại ôm con.”

Phùng Liên Dung: …..

Một lát sau nàng nói: “Vậy con mang cái ghế con kia đến đây.”

Triệu Thừa Diễn khó hiểu: “Làm gì ạ?”

“Con chuyển được nó đến đây thì mới có thể ôm được đệ đệ, như vậy mẫu phi mới có thể ôm được con chứ.” Phùng Liên Dung cười giảo hoạt.

Triệu Thừa Diễn cao hứng, lập tức kích động đi chuyển ghế con, kết quả cẳng chân cẳng tay hắn nhỏ, nào có thể chuyển động được ghế con làm từ

https://thuviensach.vn

gỗ tốt, rất nặng.

Chung ma ma ở bên cạnh nhịn không được: “Đại hoàng tử, ghế con này ngài không chuyển được đâu, nghỉ ngơi một chút đã,”

“Không được, ta muốn ôm đệ đệ!”

“Tí nữa lại chuyển là được.”

“Muốn ôm đệ đệ.”

Thẳng đến khi Triệu Hữu Đường đến đây hắn vẫn còn ở tại chỗ đó muốn chuyển ghế con, trên đầu đầy là mồ hôi.

“Sao lại thế này?” Triệu Hữu Đường hỏi, bình thường nhi tử này nhìn thấy hắn đã sớm nhào đến, hôm nay vậy mà lại dùng bàn tay mập không ngừng di chuyển chiếc ghế.

Phùng Liên Dung cười nói: “Tiểu Dương nói muốn ôm đệ đệ, sau đó để thiếp thân ôm hắn, nên thiếp thân bảo con thử chuyển cái ghế đó xem.”

Triệu Hữu Đường hỏi: “Đã bao lâu rồi?”

“Rất lâu, chắc khoảng một khắc thì phải?” Phùng Liên Dung nói, “Đứa nhỏ này còn rất bướng bỉnh.”

Triệu Hữu Đường ngồi xổm xuống, một tay đã nhấc được chiếc ghế lên.

Triệu Thừa Diễn kinh ngạc nói: “Phụ thân khỏe quá!”

Triệu Hữu Đường dưới ánh mắt sùng bái của con xoay chiếc ghế nhỏ trong không trung hai lần, lại tiếp đến trong tay, hành động này không chỉ thắng được Triệu Thừa Diễn vui vẻ, ngay cả Phùng Liên Dung cũng kinh ngạc nói: “Hoàng thượng lợi hại quá đi!”

https://thuviensach.vn

Còn giống như muốn xem hắn xoay thêm mấy cái nữa vậy.

Khóe miệng Triệu Hữu Đường giật giật, xem ra khi dỗ hài tử cũng phải tính thêm nàng một phần.

“Hoàng thượng đã ăn cơm chiều chưa?” Nàng đưa Triệu Thừa Mô cho bà vú bế.

Triệu Thừa Diễn thấy trong tay nàng trống không, chạy đến muốn nàng ôm.

Triệu Hữu Đường thấy hắn dáng vẻ này, thuận tay bế hắn lên: “Phụ thân bế cho, mẫu phi mệt rồi, con không có chuyện gì thì đừng muốn mẫu phi ôm.”

“Vì sao?” Triệu Thừa Diễn nói, “Mẫu phi ôm đệ đệ mà.”

“Đó là bởi vì đệ đệ còn nhỏ, con đã lớn rồi, trước kia con cũng từng bé như đệ đệ bây giờ vậy.”

Triệu Thừa Diễn suy nghĩ giây lát, nhìn Triệu Hữu Đường: “Con sẽ lớn hơn nữa sao?”

“Đương nhiên, sẽ lớn như phụ thân vậy.” Triệu Hữu Đường cười xoa xoa đầu hắn, “Về sau phải ăn nhiều cơm, qua một thời gian nữa là con có thể chuyển cái ghế con này rồi.”

Triệu Thừa Diễn cười hì hì: “Dạ được.”

Phùng Liên Dung cũng tiến đến gần hắn, cười nói: “Hoàng thượng hôm nay đi tế trời, sao lại đến đây vậy?”

Đông chí Hoàng đế đều phải tế trời, đây là thường lệ.

https://thuviensach.vn

“Là vì nhũ danh cho Thừa Mô.” Triệu Hữu Đường rất đắc ý, “Vốn là chưa tìm được nhũ danh thích hợp, A Miêu A Cẩu không xuôi tai, Trẫm tế trời trở lại, đột nhiên liền nghĩ đến một chữ.”

“Chữ gì?” Phùng Liên Dung cũng hưng phấn.

“Lý.” Triệu Hữu Đường cười nói, “Hãy gọi con là A Lý đi, dễ nuôi lại không mất may mắn.”

“Được, thật là dễ nghe, A Lý, A Lý.” Phùng Liên Dung đọc mấy lần, “Có điều có phải hơi giống tên con gái không? A Lý,” nàng thở dài, “Nếu có nữ nhi thì tốt rồi.”

Triệu Hữu Đường bóp mặt nàng: “Sớm đã bảo nàng phải dưỡng thai cho tốt, tự nàng không dưỡng tốt, sinh ra con trai.”

Lúc này Phùng Liên Dung mới biết mình trúng kế của hắn: “Hoàng thượng chỉ biết gạt người!”

Triệu Hữu Đường cười ha ha.

Hai người nói chuyện một lát, Phùng Liên Dung lấy chữ mình vừa mới viết xong ra cho hắn xem: “Thiếp thân lại có tiến bộ rồi đúng không? Đến khi nào Tiểu Dương muốn học, thiếp thân có thể dạy con được nhỉ?”

Triệu Hữu Đường cụp mắt cẩn thận nhìn xem: “Đúng là tiến bộ không ít, chữ này luyện thêm chút nữa là có thể viết câu đối xuân rồi.”

Phùng Liên Dung kinh hỉ nói: ‘Thật không?”

“Đương nhiên chỉ có thể dán trước cửa cung mình.”

Phùng Liên Dung thường bị hắn trêu đùa, tức đến nghiến răng, bĩu môi nói: “Dù sao thế nào cũng không vào được mắt Hoàng thượng, lần tới thiếp thân cũng không viết thư nữa, tránh làm bẩn mắt Hoàng thượng.” Vừa nói

https://thuviensach.vn

vừa thu chữ lại, thở dài: “Vốn đang muốn viết bài thơ, giờ cũng không cần nữa.”

Triệu Hữu Đường lập tức sửa miệng: “Trẫm xem lại, cảm thấy rất không sai.”

“Có thể viết câu đối xuân?” Nàng hỏi.

“Được, được.” Triệu Hữu Đường nói.

“Vậy Hoàng thượng cầm dán đi.” Phùng Liên Dung ngừng cười.

Hôm nay Triệu Hữu Đường thật sự được biết đến cái gì gọi là cho ba phần màu sắc liền mở xưởng nhuộm, có điều vì nàng lần đầu tiên viết thơ, hắn nhịn. Kêu Nghiêm Chính thu chữ lại: “Lát nữa dán vào thư phòng cho Trẫm.”

Tìm một góc kín đáo, tuyệt đối không thể để người nhìn thấy!

Nghiêm Chính khóe miệng giật giật.

Lúc này Phùng Liên Dung cũng không nhịn được, phì một cái cười rộ lên.

Triệu Hữu Đường nói: “Nhớ phải viết thơ đấy, bằng không xem Trẫm phạt nàng thế nào!”

Phùng Liên Dung tự nhiên là đồng ý.

Lúc này Phương Yên phái Tri Xuân đến nói, hôm nay là Đông chí cả nhà đoàn tụ, mời Phùng Liên Dung đến cung Khôn Ninh cùng nhau ăn sủi cảo.

Phương Yên đương nhiên cũng biết Hoàng thượng ở đây, vốn là muốn nói cho hai người bọn họ nghe.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung nhíu nhíu mày.

Triệu Hữu Đường thấy thế nói: “Nếu nàng không muốn đi thì thôi.”

Nàng không đi, hắn giúp nàng nói với Hoàng hậu?

Hoàng hậu sẽ nghĩ sao?

Phùng Liên Dung suy nghĩ chốc lát rồi chạy nhanh đi thay quần áo.

Triệu Hữu Đường đứng ở cửa chờ nàng.

Chờ nàng chuẩn bị xong, hai người đồng hành đi cung Khôn Ninh.

Bên ngoài rất lạnh, mặc dù trong tay đã cầm lô giữ ấm nhưng Phùng Liên Dung vẫn nhịn không được co lại, mặt bị gió lạnh thổi qua, chỉ trong chốc lát cũng có chút biến tím.

Triệu Hữu Đường kéo nàng lại gần hơn, tay chạm vào tay nàng, chỉ cảm thấy lạnh vô cùng: “Lô giữ ấm tay này hết than rồi à?”

“Có mà, lò sưởi tay là ấm đâu.” Nàng cho hắn sờ, “Chỉ là che không nóng, tay Hoàng thượng nóng thật đấy.”

“Vậy nàng cầm tay Trẫm.” Hắn cười.

Phùng Liên Dung cũng không khách khí, tay nhỏ bé lăn qua lộn lại trong tay hắn.

Triệu Hữu Đường bị nàng làm buồn, trách mắng: “Yên chút nào, lộn xộn cái gì.”

Phùng Liên Dung không lại động, nghĩ, hóa ra Hoàng thượng sợ ngứa à, trước kia lại không biết, không biết cù bàn chân hắn, hắn có thấy buồn không?

https://thuviensach.vn

Nàng vừa nghĩ muốn cù Triệu Hữu Đường, vừa cười hì hì.

Triệu Hữu Đường không nói gì, một đường nhìn nàng mấy lần, cảm thấy nàng đang có ý xấu gì đó.

Hai người sắp đến cung Khôn Ninh, Phùng Liên Dung thấy bên kia cũng có đoàn người đi tới.

Bước chân của nàng bỗng chốc chậm lại.

"Ngẩn người cái gì vậy, còn không đi?" Triệu Hữu Đường còn nói nàng.

Nhưng không có chút uy nghiêm của Hoàng đế ngày thường nào, ngược lại có chút thoải mái.

Đoàn người này thật ra là bốn vị quý nhân, các nàng nghe thấy tiếng đều nhìn về phía Phùng Liên Dung, mới phát hiện nàng vậy mà đang cùng Triệu Hữu Đường nắm tay. Dáng người nàng cũng coi như cao gầy, nhưng khi đứng bên cạnh hắn, lại có vẻ xinh xắn linh lung.

Hôm nay lạnh, Phùng Liên Dung khoác một chiếc áo lông cáo màu trắng, bọc kín lấy người, chỉ có khuôn mặt lộ ra bên ngoài, mặt mày cong cong, như là hoa ngày hè, tươi mát ngọt ngào, khiến người vừa nhìn là không quên được.

Hóa ra Phùng quý phi lớn lên là cái dạng này, Chu quý nhân, Quý quý nhân chưa gặp qua nàng trong lòng nghĩ vậy, khó trách nghe nói được sủng ái, tướng mạo này quả đúng là không tầm thường.

Hai vị quý nhân khác đã gặp qua nàng, đúng là Tô Cầm và Trần Tố Hoa.

Lúc này Phùng Liên Dung mới nhìn thấy Tô Cầm, thân mình lập tức cứng đờ, tay nàng nằm trong lòng bàn tay Triệu Hữu Đường bỗng xiết chặt lại, cứng như đá.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường ngẩn ra, nhìn về phía Phùng Liên Dung.

Nàng đứng thẳng tắp, môi mím chặt lại, hô hấp cũng có chút nặng.

Bốn vị quý nhân đi lên thỉnh an.

Triệu Hữu Đường kêu các nàng không cần đa lễ.

Một đoàn người đi vào cung Khôn Ninh.

Triệu Hữu Đường cũng không nghĩ đến Phương Yên mời cả quý nhân, lúc này hắn cũng có chút bực bội, bực bội này cũng không biết là từ đâu mà đến.

Dù sao Phùng Liên Dung cũng là phi tần của hắn, Phương Yên mời nàng, lúc đó hắn lại không có loại cảm xúc này.

Tiến vào trong điện, Phùng Liên Dung liền rút tay ra.

Tay nàng không ở trong lòng bàn tay hắn, hắn lại cảm thấy có chút hư không, liếc nàng một cái rồi mới ngồi vào ghế trên.

Phương Yên cười nói: “Nhiều người náo nhiệt, trước đây khi các ngươi chưa vào cung, lúc này chắc là đang ăn sủi cảo với người nhà, bản cung hiểu rõ nỗi nhớ nhà của các ngươi, có điều đã vào trong cung thì đừng nghĩ nhiều nữa. Hoàng thượng chăm sóc, Tết đến đều có thể cùng người nhà thư từ qua lại, hôm nay, hãy thả lỏng ra, vui vẻ vui vẻ.”

Năm người đều nói dạ.

Lúc này Phùng Liên dung đã cởi áo khoác, mặc một chiếc áo dệt đinh hương màu cánh sen, một chiếc váy lưu vân, tóc đen chải thành búi tóc trăng rằm, chỉ cắm một chiếc trâm cài hồng mã não, yên tĩnh ngồi đó, như một bức tranh.

https://thuviensach.vn

Trần Tố Hoa lén nhìn nàng mấy lần.

Phương Yên phân phó cung nhân đi phòng ăn bưng sủi cảo lên cho mọi người.

Phòng ăn làm sủi cảo đương nhiên là mĩ vị, nhưng tất cả mọi người đều có tâm tư, chỉ cúi đầu ăn, lục tục liền ăn xong rồi.

Không khí trong đại điện không hoàn hợp chút nào, quý nhân thì không dám nói, Triệu Hữu Đường cũng không biết phải nói gì với Phương Yên.

Phương Yên lau miệng, liếc mắt nhìn qua Triệu Hữu Đường một cái, cười nói với mấy vị quý nhân: “các ngươi cũng đừng câu nệ, lại nói, Tô quý nhân, ngươi và Hoàng thượng cũng không tính là xa lạ, lần trước không phải là Hoàng thượng đã đưa áo lông cáo cho ngươi mặc rồi còn gì, Hoàng thượng quả đúng là người thương hương tiếc ngọc.”

Lời này vừa ra, sắc mặt ba người trong phòng đều có chút biến hóa.

Một người là Triệu Hữu Đường, một người là Phùng Liên Dung, còn có một người là Tô Cầm.

Tô Cầm vội nói: “Ngày đó áo khoác của thiếp thân rơi vào trong ao, Hoàng thượng thấy thiếp bị lạnh quá nên mới tốt bụng cho thiếp thân mượn áo, thiếp thân rất cảm kích.”

Phương Yên cười nói: “Xem ngươi sợ hãi này, Hoàng thượng đưa ngươi một cái áo thì có sao chứ.”

Triệu Hữu Đường nghe đến đó, chỉ cảm thấy cơn tức trong lòng tăng lên, vốn đây là sự thật, nhưng nói ra ở đây, không biết vì sao hắn lại thập phần tức giận, hận không thể chặn miệng Phương Yên lại!

Hắn nhịn không được nhìn thoáng qua Phùng Liên Dung.

https://thuviensach.vn

Nàng không nhìn hắn, vốn đã rất an tĩnh, lúc này lại càng an tĩnh hơn, giống như thân thể nàng không phải đang ở đây.

Sau đó, hắn nhìn thấy nàng chớp mắt một cái, như là đỡ bị mỏi, môi cũng hơi hơi mở, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Thân thể nàng thả lỏng, khóe miệng hơi nhếch lên, như là có loại đau thương từ bên trong trào ra.

Triệu Hữu Đường nhìn nàng, bỗng cảm thấy có chút không thở nổi.

Cảm giác này khiến hắn vô cùng không tốt.

Cũng chỉ là khoác áo lông lên cho một quý nhân, chuyện này được coi là gì?

Vì sao bản thân không thể để nàng biết?

Mà ngày đó khi nàng hỏi hắn, hắn rõ ràng là tận lực đánh trống lảng.

Hôm nay Phương Yên ở trước mặt mọi người nhắc đến chuyện này, hắn càng thêm tức giận.

Triệu Hữu Đường đột nhiên đứng lên: “Hôm nay dừng lại ở đây thôi.”

Phương Yên giật mình, không nghĩ đến Triệu Hữu Đường sẽ tức giận đầu tiên, nàng ta còn tưởng rằng Phùng Liên Dung sẽ nói hai câu, kết quả nàng lại là người an tĩnh nhất.

Mọi người thấy Hoàng thượng đã nói như vậy, tự nhiên là đứng dậy cáo từ.

Phương Yên thấy các nàng đi rồi, cười nói với Triệu Hữu Đường: “Tô quý nhân đúng là càng nhìn càng gọi người thương tiếc, có điều Phùng quý phi hôm nay sao vậy, không phải là thân thể không khỏe đấy chứ?”

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường thản nhiên nói: “Hoàng hậu ngủ ngon.”

Hắn đứng lên bước đi.

Phùng Liên Dung vẫn chưa đi xa, hắn rất nhanh đã đuổi đến nơi.

“A Dung.” Hắn gọi nàng.

Phùng Liên Dung bước chân dừng lại, quay đầu lại nói: “Hoàng thượng có chuyện gì ạ?”

Tuy rằng nàng kiệt lực che dấu, nhưng trong giọng nói hoàn toàn không có vui sướng khi nhìn thấy hắn.

Hóa ra ngày ấy áo lông của hắn đưa cho Tô Cầm.

Nhưng là khi nàng hỏi, hắn lại không nói.

Triệu Hữu Đường tiến lên mấy bước, nắm lấy tay nàng nói: “Trẫm đưa nàng về.”

“Không cần.” Phùng Liên Dung cười một cái: “Khuya rồi, rất lạnh, Hoàng thượng đừng để bị lạnh, thiếp thân tự mình trở về là được.” Nàng tránh khỏi tay hắn.

Hắn không buông ra, giọng điệu vô cùng ôn nhu: “Trẫm đưa nàng về.”

Nước mắt Phùng Liên Dung bỗng nhiên rơi xuống.”

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Thói Quen

Triệu Hữu Đường ôm nàng vào trong ngực.

Nàng khóc chết lặng, mặt dán lên ngực hắn, không hề nhúc nhích.

Triệu Hữu Đường muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nói như thế nào, chỉ càng tăng thêm sức ôm chặt nàng.

Qua một hồi lâu Phùng Liên Dung mới ngẩng đầu, khẽ nói: “Lại đứng ở đây thêm lát nữa Hoàng thượng sẽ bị lạnh.”

“Trẫm không sao, nàng muốn đứng bao lâu Trẫm sẽ cùng nàng bấy lâu.” Lúc này hắn chỉ muốn cùng nàng.

Phùng Liên Dung thở dài một cái: “Nhưng thiếp thân muốn trở về.”

“Được, vậy thì trở về.”

Triệu Hữu Đường sai người xách đèn lồng đi trước dẫn đường.

Dọc theo đường đi hai người đều không nói chuyện.

Cho dù vẫn luôn nắm tay nhau.

Bầu không khí kiểu này khiến Triệu Hữu Đường rất không thích, hắn đã có thói quen đùa giỡn với nàng, thói quen xem nàng vờ ngớ ngẩn, thói quen nàng không muốn xa rời mình, chỉ riêng không có thói quen nàng im lặng.

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc này, nàng đi bên cạnh hắn, vẻ mặt nhàn nhạt, giống như ánh trắng bốn phía, vô cùng quạnh quẽ.

Đây không phải nàng của ngày thường.

Triệu Hữu Đường nhiều lần nhìn nàng, nhưng không có lần nào nàng nhìn lại hắn.

Triệu Hữu Đường đột nhiên có chút tức giận.

Hắn tuy không nói ra chuyện này, nhưng cũng chẳng phải chuyện to tát gì, vậy mà nàng lại tỏ loại thái độ này, đừng nói hắn còn tự mình đưa nàng về cung Diên Kỳ!

“A Dung?” Hắt siết chặt tay, hỏi: “Nàng vẫn còn đang giận Trẫm à?”

Phùng Liên Dung thầm nghĩ, nàng tức giận hay không thì làm được gì, dù sao hắn là Hoàng đế, hắn muốn thế nào thì thế đó, nàng muốn ngăn cản cũng không được.

Nàng cố cười một cái, trả lời: “Không có.”

“Vậy sao nàng không để ý đến Trẫm?”

Phùng Liên Dung giương mắt: “Không phải thiếp thân đang nói chuyện với Hoàng thượng hay sao?”

Triệu Hữu Đường cắn răng, đó là hắn nói trước có được hay không!

Phùng Liên Dung nhìn ra hắn giống như không vui: “Nếu không thì Hoàng thượng cứ đưa đến đây thôi, dù sao cũng sắp đến rồi.”

Triệu Hữu Đường trầm mặt xuống: “Trẫm nói đưa nàng, tự nhiên sẽ đưa đến tận nơi.”

https://thuviensach.vn

Giọng điệu đó không khác gió lạnh bên ngoài là bao.

Phùng Liên Dung ngược lại có chút sợ.

Dù sao hắn cũng là Hoàng đế, đừng nói mượn một áo lông cáo, dù có muốn Tô Cầm thị tẩm thì nàng cũng có thể làm gì, còn không phải dùng mặt cười chào đón? Nhưng lúc này nàng thật sự rất tức giận, rất đau lòng.

Nàng lắc đầu, như vậy không được, nàng vẫn phải hòa hảo với hắn, nhưng kết quả bất luận nàng lên tinh thần thế nào, trong lòng vẫn không có cảm giác vui vẻ.

Phùng Liên Dung lại hoảng.

Thật ra nàng vốn không có tư cách tức giận không phải sao? Nàng hắn là nên sớm nghĩ thoáng ra!

Nhưng vì sao….

Ngay lúc nàng đang suy nghĩ, bọn họ đã đến cung Diên Kỳ.

Phùng Liên Dung bước vào trong điện ấm áp, lập tức cả người đều thoải mái, không tự chủ được lộ ra nụ cười nhợt nhạt.

Triệu Hữu Đường nhìn ở trong mắt, lại thêm không vui.

Vừa rồi quả nhiên là nàng cấp sắc mặt cho hắn xem!

Bảo Lan tiến lên cởi áo khoác xuống cho Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung quay đầu nói với Triệu Hữu Đường: “Cám ơn Hoàng thượng đã đưa thiếp thân về.”

Đây là lệnh đuổi khách?

Triệu Hữu Đường nhíu mày nói: ‘Nàng đây là kêu Trẫm đi?”

https://thuviensach.vn

“Rất muộn rồi.” Phùng Liên Dung giật mình, “Càng muộn càng lạnh đấy.”

Triệu Hữu Đường cười lạnh: “Ai nói Trẫm muốn đi hả?” Hắn thoắt cái túm lấy cánh tay nàng, kéo nàng vào bên trong. “Hôm nay Trẫm sẽ nghỉ ngơi ở đây.”

Hắn rất dùng sức, Phùng Liên Dung kêu lên một tiếng: “Hoàng thượng, đau quá.”

Triệu Hữu Đường ngoái đầu lại xem nàng, mày nàng cau lại, dáng vẻ không quá vui, điều này khiến lửa giận của hắn càng thêm vượng, hắn hơi cong người, tay trái vừa vòng xuống, bế ngang Phùng Liên Dung dậy.

Phùng Liên Dung vô thức gắt gao ôm lấy cổ hắn.

Chung ma ma thấy thế, vội vàng kêu cung nhân ôm hai đứa nhỏ đi ngủ.

Xem ra, tạm thời sẽ không được yên tĩnh.

Quả nhiên Triệu Hữu Đường đi đến trước giường liền ném Phùng Liên Dung xuống, không quan tâm hung hăng chà đạp nàng một hồi, hung tàn hơn dĩ vãng rất nhiều.

Phùng Liên Dung khóc, ghé vào ngực hắn thút tha thút thít.

Triệu Hữu Đường nói: “Khóc cái gì, lát nữa còn làm nàng.”

Phùng Liên Dung sợ đến mức lập tức ngừng khóc.

Hắn cúi mắt thì thấy nàng đang cắn môi, vẻ mặt đáng thương nhìn hắn, hắn lại cười lên, xoa xoa đầu nàng nói: “Trẫm cũng mệt rồi, làm được nổi hai lần.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung thầm nghĩ xứng đáng, ai bảo vừa rồi hắn dùng sức như vậy, nàng khẽ hừ một tiếng, thân thể lại tham luyến ấm áp của hắn, cả người đều rúc vào trong lòng hắn, ôm chặt.

Con tức của Triệu Hữu Đường lúc này mới triệt để tiêu mất.

Theo ý hắn, Phùng Liên Dung nên như thế này, nếu không, cả người hắn đều không thoải mái.

Hai người cũng không tắm, ngủ một giấc đến hừng đông.

Triệu Hữu Đường sáng sớm phải đi lâm triều, Phùng Liên Dung mệt đến hoảng, ngủ thẳng đến buổi trưa mới đứng lên. May mắn Phương Yên vì nuôi dạy Triệu Thừa Dục, không cần các nàng ngày nào cũng thỉnh an.

Có điều lần này Phương Yên cũng rất tức giận.

Rõ ràng Phùng Liên Dung ghen tỵ như vậy, thấy Triệu Hữu Đường đưa áo lông cáo cho các phi tần khác liền không vui, kết quả vậy mà Triệu Hữu Đường vẫn nghỉ ở cung Diên Kỳ.

Cũng chẳng biết hắn nghĩ như thế nào?

Xem ra Phùng Liên Dung này không kém Hồ quý phi tí nào, cũng không biết cho hắn ăn canh mê gì!

Phương Yên nghĩ lại lại cảm thấy Tô Cầm này cũng thật vô dụng, sinh không một khuôn mặt, lại gặp Hoàng thượng mấy lần, vậy mà không biết dùng thủ đoạn.

Cũng là đứa ngu xuẩn!

Lý ma ma thấy tâm tình nàng không tốt, khuyên nhủ: “Nương nương vẫn nên một lòng nuôi dưỡng Nhị hoàng tử đi, chuyện khác tính gì, Hồ quý phi đó dù có được sủng, xem kết cục thì biết, cũng chỉ có vậy thôi.”

https://thuviensach.vn

Tiên đế sủng Hồ quý phi cả đời, đến cuối cùng, Hồ quý phi còn không phải bị một chén rượu độc ban chết!

Phương Yên lại không nghe: “Ma ma, chuyện khác ta đều nghe ngươi, nhưng Tiên đế có thể so với Hoàng thượng sao? Lúc trước Tiên đế biết Hồ quý phi sắp gặp chuyện không may, ông ấy muốn ngăn cũng ngăn không được, nhưng Hoàng thượng thì khác. Nhìn mấy tên hộ vệ bên người nàng đi, ngươi cho rằng bản cung không biết tất cả đều là Hoàng thượng phái qua à, chỉ sợ nàng xảy ra chuyện gì, còn có hoàng môn, cũng là Hoàng thượng.”

Lý ma ma nhíu nhíu mày nghĩ điều này cũng đúng.

Phương Yên cười lạnh nói: “Có điều nàng tốt nhất là sẽ mãi như thế, đừng để bản cung nắm được sai lầm gì!” Nói xong liền kêu Tri Xuân bế Triệu Thừa Dục đến.

Triệu Thừa Dục cũng sắp hai tuổi, bộ dáng trắng trẻo mập mạp, béo hơn Triệu Thừa Diễn không ít, đầu cũng coi như thông minh, chỉ là chưa đi được mấy.

Phương Yên tiếp lấy, cười tủm tỉm nói: “Thừa Dục, hôm nay muốn ăn gì nào.”

“Thịt thịt!” Triệu Thừa Dục vung tay mập, “cá, cá.”

Phương Yên nghe xong, vội sai người đi phòng ăn nói một tiếng.

Lý ma ma nói: “Nên để Nhị hoàng tử đi nhiều hơn chút.”

Phương Yên lắc đầu: “Đi thì không vội, hắn vẫn còn nhỏ mà, bị ngã thì làm sao? Lần trước thiếu chút nữa đụng đến đầu.”

Thật ra trẻ con tập đi đứa nào mà không bị ngã, Triệu Thừa Dục đương nhiên cũng vậy, có điều lần đó bị ngã Phương Yên đau lòng cả ngày, phạt

https://thuviensach.vn

roi cả đám cung nhân.

“Đợi khi nào trời ấm lại nói, khi ấy hắn cũng lớn hơn rồi.” Phương Yên xoa xoa đầu Triệu Thừa Dục.

Triệu Thừa Dục cười khanh khách.

Lại nói Triệu Hữu Đường phái người đi phủ Hoa Tân, mời cả nhà Hoài vương vào Kinh.

Chuyện này không giả, có điều trừ chuyện này ra hắn còn lệnh cho mười vạn đại quân của thành trì phụ cận đợi mệnh, chỉ cần vừa có dị động gì, lập tức tiến công phủ Hoa Tân.

Đương nhiên, Thái hoàng thái hậu không biết chuyện này, bà vẫn đang mong được cùng Hoài vương gặp mặt.

Trong phủ Hoa Tân, Hoài vương nghe nói Trương đại nhân Bộ lễ đến đây, vội vàng đi ra chào đón.

“Tham kiến Điện hạ.” Trương đại nhân cười nói: “Phủ Hoa Tân quả nhiên khí phái, bên đường phồn hoa không kém gì Kinh thành.”

“Đâu có đâu có.” Hoài vương mời hắn ngồi xuống, “Trương đại nhân đường xa đến đây là có chuyện gì vậy?”

Trương đại nhân không ngồi, khẽ vuốt chòm râu cười nói: “Tự nhiên là phụng thánh chỉ đến.” Hắn duỗi tay ra, một người hầu lập tức dâng thánh chỉ lên.

Lòng Hoài vương lộp bộp một tiếng, quỳ xuống tiếp chỉ.

Ngoài dự kiến của y, đạo thánh chỉ này lại chỉ mời cả nhà hắn vào Kinh, thời gian thư thả là ba ngày, để thu thập đồ đạc.

https://thuviensach.vn

Hoài vương kinh ngạc nói: “Ý Hoàng thượng là muốn từ nay về sau cả nhà ta thường cư Kinh thành? Vậy phủ Hoa Tân này….”

Nơi mà y dồn hết tâm huyết, chẳng lẽ chắp tay nhường người ta?

Trương đại nhân cực kì cẩn thận: “Ý của Hoàng thượng hạ quan không dám phỏng đoán. Điện hạ, mong ngài nhanh chóng an bài công việc trong phủ, tùy theo hạ quan cùng nhau về Kinh.”

Lúc này Hoài vương cũng đã lấy lại được bình tĩnh, cười cười nói: “Bổn vương đã rõ, có điều cần thêm thời gian, dù sao bổn vương cũng đã ở đây mười mấy năm, nhiều bằng hữu, cũng phải cáo từ từng người một.”

Trương đại nhân tỏ vẻ lý giải.

Hoài vương sai người đưa hắn đi nghỉ ngơi.

Đợi Trương đại nhân đi rồi, sắc mặt y mới trầm xuống.

Không nghĩ tới Triệu Hữu Đường ác như vậy, dù nói thế nào, Túc vương tốt xấu gì cũng có đất phong, cho dù không có binh quyền, hắn dầu gì cũng là phiên vương.

Nhưng Triệu Luân y có cái gì?

Y vốn cũng chỉ có một phủ Hoa Tân!

Hắn quay về phòng, Hoài vương phi đã đợi ở trong nhà, thấy thế chào đón hỏi: “Sao tự dưng Bộ lễ lại đến đây? Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

Hoài vương thở dài: “Hoàng thượng muốn cả nhà chúng ta hồi Kinh.”

“Hồi Kinh?” Hoài vương phi khó hiểu hỏi: “Chẳng lẽ là muốn đại niên đoàn tụ?”

https://thuviensach.vn

Hoài vương vừa nghe, cười trào phúng: “Đoàn tụ? Ha ha, hoàng thượng là muốn chúng ta vĩnh viễn sống ở Kinh thành, phủ Hoa Tân tương lai không phải của bổn vương nữa rồi!”

Hoài vương phi kinh hãi, lui lại mấy bước, ngồi xuống ghế nói: “Làm sao có thể? Vì sao Hoàng thượng lại làm vậy?”

“Hắn từ lâu đã có lòng muốn tước phiên, hiện giờ Túc vương thần phục, tự nhiên sẽ đến bổn vương.” Hoài vương cười lạnh đứng lên, “Nhưng là, bổn vương không giống Nhị ca!” Y nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Hoài vương phi vội la lên: “Tướng công, chàng muốn đi đâu?”

Nhưng đến khi bà đuổi theo ra đến ngoài, Hoài vương đã sớm không còn bóng dáng.

Y đến quân doanh.

Trong quân doanh đều là tâm phúc bằng hữu của y, trong đó có một người nghe nói ý của Triệu Hữu Đường, lập tức đứng dậy: “Không thể về, thánh tâm khó dò, Điện hạ đi lần này, chẳng khác gì chui đầu vào lưới!”

“Đúng vậy, chúng ta ở đây có tinh binh tráng mã, không bằng tạo phản!”

Hoài vương giật mình: “Thật sự muốn phản?”

“Điện hạ đến đây, chẳng lẽ không phải có ý này? Phủ Hoa Tân đã sắp không ở trong tay Điện hạ, chẳng lẽ Điện hạ vẫn muốn nhịn? Lần đi này, là phúc hay họa khó dò!”

Là phúc hay họa….

Hoài vương lại nghĩ đến cảm giác của mình khi Trương đại nhân đọc thánh chỉ.

https://thuviensach.vn

Lần này y trở lại Kinh thành, nhất định là sẽ không chết!

Có điều mạng còn, nhưng cũng chỉ là một con heo bị nhốt vào lồng nuôi mà thôi!

Triệu Luân y thật sự muốn sống như vậy sao?

Hoài vương đáp mạnh ly trà xuống nền đất, quát to: “Bổn vương cũng không muốn như thế, nhưng đến nước này, cũng đừng trách bổn vương!”

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Hoài Vương

Nhưng tạo phản không phải chuyện đơn giản chỉ cần nói hai câu là được, may mà Hoài vương cũng không phải người chỉ biết nói suông, y trù tính mấy năm không uổng công, vừa nói tạo phản, vạn quân hưởng ứng.

Phủ Hoa Tân sáu vạn quân chờ đợi y sai phái.

Hoài vương người đầu tiên y muốn giết là Trương đại nhân và người đi theo hầu của hắn, như vậy tin tức sẽ không bị lộ ra ngoài.

Ai ngờ khi y phái người đến, Trương đại nhân đã biến mất!

Hoài vương phi thế mới biết là phu quân mình muốn tạo phản, hai người làm phu thê nhiều năm, bà há có thể không biết ý tưởng của phu quân mình, nhưng không khỏi lo lắng nói: “Tướng công, có phải nên suy nghĩ lại chút hay không?”

Nếu như thất bại, cả nhà bọn họ sẽ rơi đầu!

Hoài vương thở dài nói: “Đã không còn đường quay lại nữa rồi, có điều thắng ở cái chúng ta đã sớm chuẩn bị, có thể thử một trận.”

Hoài vương phi cắn môi: “Thiếp thân gả cho ngài thì đương nhiên sẽ cùng ngài đồng sinh cộng tử, nếu tướng công đã làm quyết định, thiếp thân thề sống chết theo ngài.”

Hoài vương có chút vui mừng, dặn dò mấy câu rồi lại đi đến doanh trướng.

https://thuviensach.vn

“Việc cấp bách, theo ý bổn vương, lập tức cướp lấy thành Đồng!”

Thành Đồng nằm ở phía Tây phủ Hoa Tân, thành này không chỉ vật tư dồi dào mà còn là trọng địa quân sự, nếu như đoạt được thành này, cho dù Triệu Hữu Đường nghe tin tiến tới, y cũng có thể ngăn được.

Các tướng lĩnh cũng đều đồng ý.

Chỉ là, ngay lúc bọn họ chờ xuất phát thì quân đội Triệu Hữu Đường bày sẵn cũng đang trên đường đến phủ Hoa Tân. Đương nhiên, bọn họ đến nhanh như thế, tất nhiên là công lao của Trương đại nhân.

Trương đại nhân không chỉ là người của Bộ Lễ phái đến, mà còn là Triệu Hữu Đường tự mình sai khiến. Hắn vốn chỉ huy cấm quân, là người đương nhiệm tạm thời của Bộ Lễ, chỉ vì tra xét ý đồ của Hoài vương.

Cho nên khi được dẫn đi nghỉ ngơi, thật ra hắn không thật sự đi nghỉ ngơi mà là bắt lấy thời cơ chuồn êm, theo đuôi Hoài vương, nhìn thấy y trực tiếp đi quân doanh, hắn lập tức phát tin đi.

Cho nên đại quân mới đến nhanh như vậy.

Hai quân đối chọi, lập tức khai chiến.

Nhưng, một bên là tùy thời hành động, một bên là vừa khéo bị bắt, người sau khó tránh khỏi hoảng loạn. Dù sao ngay từ đầu còn tưởng nắm chắc được thắng lợi trong tay, tùy thời có thể chiến lĩnh Thành Đồng.

Ai ngờ đến nửa đường bị đánh bắt ngờ, chỉ trong chốc lát đã liên tiếp bại lui.

Hoài vương thấy thế, chỉ có thể hạ lệnh toàn quân lui lại.

Khi tin tức truyền đến Kinh thành thì đã qua mấy ngày, Thái hoàng thái hậu nghe chuyện, khi đó kém chút ngã xuống, chuyện này đối bà mà nói

https://thuviensach.vn

không khác gì sét đánh giữa trời quang.

Ngày đó khi Túc vương nói chuyện này, bà không hề tin một chút nào.

Kết quả nhi tử bà yêu thương nhất, tin tưởng nhất, vậy mà lại thật sự tạo phản!

Bà lập tức phái người mời Triệu Hữu Đường đến cung Thọ Khang.

Khi Triệu Hữu Đường đến nơi, Thái hoàng thái hậu đã không chống được nữa, lúc này đang nửa nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, bà vừa mới gọi Chu thái y đến xem, ăn đan dược hộ tâm. (bảo vệ trái tim – tương đương thuốc chống đột quỵ.)

“Hoàng thượng, việc này nhất định có trá.” Thái hoàng thái hậu nói, “Tam thúc ngươi tuyệt sẽ không tạo phản! Lệnh cho người đến đó điều tra, trong đó nhất định có ẩn tình.”

Triệu Hữu Đường ngồi xuống, ấm giọng nói: “Có người tận mắt nhìn thấy, không phải giả, có điều chỉ cần Tam thúc nguyện ý quy hàng, Trẫm có thể bỏ qua chuyện cũ.”

Thái hoàng thái hậu vẫn không tin: “Không chừng là có người kìm kẹp hắn, buộc hắn tạo phản!”

Triệu Hữu Đường nhìn bà, khẽ thở dài: “Tổ mẫu, Trẫm biết ngài thương tâm thất vọng, nhưng lần này Tam thúc thật sự khởi binh. Vốn ngài ấy muốn xâm chiếm Thành Đồng, còn đưa ra khẩu hiệu thanh quân, nói bên người Trẫm có nghịch thần tặc tử, muốn hãm hại Tam thúc, mới bảo ngài ấy hồi Kinh.”

Thái hậu ngây ngẩn cả người: “Vì sao? Hắn không muốn hồi Kinh à?”

Triệu Hữu Đường im lặng.

https://thuviensach.vn

Giả sử là hắn, ở một phương làm vương, dã tâm bừng bừng, chỉ sợ muốn hắn hồi Kinh hắn cũng sẽ không muốn. Dù là Túc vương cũng không chịu, chứ đừng nói năm đó Hoài vương còn từng phái người ám sát hắn.

Y khó tránh khỏi cảm thấy lần này y hồi Kinh, Triệu Hữu Đường sẽ lấy mạng y.

Thái hoàng thái hậu thấy hắn không đáp lại, vội la lên: "Ngươi mau nói đi, Luân Nhi, hắn thật sự không muốn hồi Kinh?"

"Cũng không phải là không muốn." Triệu Hữu Đường chọn từ, nói: "Có lẽ là Tam thúc luyến tiếc phủ Hoa Tân, chỉ là nếu ngài ấy chịu nói thật với Trẫm, Trẫm cũng sẽ không miễn cưỡng."

Hắn vốn tưởng cho Hoài vương cơ hội lần này, chỉ cần Hoài vương hồi Kinh một chuyến như Túc vương, hắn sẽ không làm khó y, kết quả Hoài vương lại lựa chọn con đường này.

Thái hoàng thái hậu suy sụp nằm xuống.

Nói đi nói lại, vốn là Triệu Luân rất đa nghi, cuối cùng lại tự mình hại mình!

Người nhà, có gì mà không thể nói thẳng với nhau đây?

Triệu Hữu Đường thấy bà như thế, cũng không đành lòng, vội nói: "Nếu có thể, Trẫm cũng không muốn làm bị thương Tam thúc. Tổ mẫu ngài, ngài đừng quá đau lòng."

Thái hoàng thái hậu khoát tay: "Ngươi đi ra đi."

Triệu Hữu Đường đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài.

Hắn đứng ngoài cửa một lát, chợt nghe bên trong có tiếng khóc truyền ra.

https://thuviensach.vn

Tiếng khóc này rất xa lạ, cả đời này hắn cũng chưa từng nghe thấy.

Ấn tượng Thái hoàng thái hậu cho hắn vẫn luôn rất kiên cường, bà nâng đỡ tiên đế đăng cơ, thu thập cục diện rối rắm cho tiên đế, cũng nâng đỡ hắn đi lên Đế vị.

Hắn chưa bao giờ từng thấy bà khóc như vậy.

Triệu Hữu Đường đứng thêm một lát rồi mới rời đi.

Hắn lại phái người đi phủ Hoa Tân, chạy suốt đêm, đến báo cho Hoài vương biết, chỉ cần y nguyện ý quy hàng, hắn có thể giữ lại cho y một mạng.

Mà lúc này, Hoài vương đã bị buộc đến Thành Lâm.

Đây là thành trì nhỏ nhất của phủ Hoa Tân, chỉ lớn bằng 1/5 thành Đồng.

Bên ngoài đã có đại quân vây quanh, bọn họ kéo dài hơi tàn, mỗi khi lui một bước là có trăm ngàn binh sĩ chết trận, tình trạng như thế, càng ngày càng có nhiều binh sĩ phản bội.

Từ sáu vạn đại quân lúc đầu, lúc này chỉ còn lại 6000 quân.

Hoài vương cả người đầy máu, ở trong trận chiến này y tự mình ra trận, chém xuống không ít đầu người, nhưng giờ khắc này, hắn đã không còn khí lực.

Trận chiến này cũng sắp kết thúc.

Hoài vương phi che mặt nỉ non, bên cạnh bà là ba đứa nhỏ, hai đứa mới chỉ là thiếu niên, Triệu Thục thì càng nhỏ, sợ đến mức trốn trong lòng Hoài vương phi, khóc cũng không dám ra tiếng.

https://thuviensach.vn

Hoài vương liếc bà một cái, nói với thi tùng: “Ngươi hộ tống phu nhân và đứa nhỏ đến quy hàng đi.”

Hoài vương phi cả kinh: “Vậy tướng công thì sao? Tướng công chàng không đi?”

“Bổn vương đã liên lụy nàng, lúc này nàng tội gì còn đi theo bổn vương?” Hoài vương thở dài, cười khổ nói: “Nàng đi đi, đừng nhớ bổn vương.”

“Điện hạ!” Hoài vương phi sao bỏ được, cảm tình hai mươi mấy năm, không nói keo sơn gắn bó, cũng là cử án tề mi, bà cầu xin nói, “Thiếp thân không muốn rời khỏi ngài, để con quy hàng là được, thiếp thân cùng ngài, bất kể như thế nào, thiếp thân cũng cùng ngài.”

Ba đứa nhỏ nghe vậy càng khóc to hơn.

Hoài vương giơ tay nhẹ vỗ lên bả vai bà: “Nương tử, nàng nghe bổn vương lần cuối cùng đi, nàng biết rõ hơn bổn vương, đứa nhỏ không thể không có mẫu thân, bổn vương sống hay chết không quan trọng, nhưng nàng và đứa nhỏ phải sống sót!”

Hoài vương phi bổ nhào vào người ông khóc lên.

Lúc này, có người ở ngoài thành hét lớn: “Phản tặc Triệu Luân nghe, Hoàng thượng hạ chỉ, nếu Triệu Luân quy hàng, giữ lại tính mạng, hoặc có binh lính quy hàng, cũng giống vậy!”

Hoài vương phi nghe xong, nín khóc mỉm cười: “Tướng công, tướng công, chàng không phải chết, Hoàng thượng nói, chỉ cần quy hàng sẽ không có việc gì.”

“Không có việc gì?” Hoài vương cười ha ha, bi thương nói không nên lời.

https://thuviensach.vn

Không có việc gì là không có việc gì, nhưng cả đời này của y sẽ như phạm nhận, lúc nào cũng bị giám thị, sống còn có ý nghĩa gì? Nếu không phải vì cái này, y cần gì phải tạo phản!

Hoài vương mạnh đứng dậy, lệnh cho thị tùng: “Áp phu nhân và đứa nhỏ đi quy hàng!”

Thị tùng lập tức nhận lệnh.

Hoài vương phi choáng váng, hét to: “Tướng công, muốn đi chúng ta cùng đi, tướng công….”

Hoài vương xoay người không nhìn bà.

Ba đứa nhỏ cũng hô phụ thân.

Hoài vương rốt cuộc nhịn không được nước mắt rơi xuống.

Hoài vương phi và đứa nhỏ cách càng ngày càng xa, không lâu sau, cuối cùng không còn bất kỳ thanh âm gì, Hoài vương chậm rãi xoay người lại, đằng trước đã không còn bóng dáng ba người họ.

“Cứ như vậy đi.” Hoài vương thì thào tự nói, “Cuối cùng cũng có ngày này, chỉ là thiên tung kỳ tài như bổn vương lại không thể ngồi lên Đế vị, ông trời không có mắt!”

Y nhặt trường kiếm trên đất lên, mạnh mẽ xông ra ngoài.

Một mũi tên không biết từ đâu bay đến, vút bắn vào ngực y, Hoài vương chậm rãi ngã xuống đất, xem như cũng không cảm thấy bao nhiêu đau.

Y bình tĩnh nhìn không trung, cao xa như vậy, tựa như ngôi vị Hoàng đế, y vô pháp với tới.

Đúng rồi, đây chỉ là một giấc mộng.

https://thuviensach.vn

Nhân sinh của y chính là một giấc mộng.

Có lẽ từ lúc bắt đầu, y đã không nên làm giấc mộng này.

Y chậm rãi nhắm mắt lại, nhìn thấy bản thân năm đó vụng trộm chạy đến điện Kim Loan, vuốt ve long ỷ, y ngồi lên trên, lập tức có vô hạn thoải mái.

Không có gì cao hứng hơn thời khắc đó.

Chỉ là vận mệnh trêu người.

Vì sao y lại là ấu tử đây?

Dần dần y không có suy nghĩ, quy về yên ả.

Hoài vương phi và ba đứa nhỏ khóc đến ruột gan đứt đoạn.

Triệu Hữu Đường biết tin Hoài vương đã chết, lập tức chỉ còn lại bi thương, hắn chưa từng cảm thấy cao hứng chút nào, hắn ngồi trên ghế một hồi lâu cũng không nói chuyện.

“Đợi qua một thời gian nữa rồi hãy để Thái hoàng thái hậu biết.”

Mấy ngày trước Thái hoàng thái hậu biết Hoài vương tạo phản, tối đó liền ngã bệnh, dù đã có thái y dốc toàn lực trị liệu, nhưng cũng vẫn không tốt lên được bao nhiêu.

Bà cả ngày đều hôn trầm, cơm cũng ăn được rất ít, không chỉ như vậy, bà còn không nói gì, luôn chỉ nhìn về một phương xuất thần.

Có thể thấy được đả kích của chuyện này với bà.

Như thế khiến Triệu Hữu Đường có chút giật mình, dù sao khi Tiên đế tạ thế cũng không thấy bà có phản ứng lớn như vậy, ý nghĩa của Triệu Luân

https://thuviensach.vn

đối bà đến cùng là không giống.

Như vậy, giả sử lại để bà biết Hoài vương đã chết, bà sẽ càng thêm không chịu được.

Triệu Hữu Đường nghĩ, vẫn là đợi đến sang năm rồi hãng nói, chỉ nói Hoài vương đang trốn.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Chỗ Tốt

Nghe nói Thái hoàng thái hậu bị bệnh, ngày hôm đó Vĩnh Gia Trưởng công chúa và trượng phu Chu Thiếu Quân, hai con trai vào cung thăm, Thái hoàng thái hậu nhìn thấy nàng, ngược lại hơi có chút tinh thần, còn bảo nàng không cần lo lắng. Vĩnh Gia ghé vào đầu giường khóc một hồi, xin Thái hoàng thái hậu bảo trọng thân thể.

Hai đứa con trai của nàng cũng nhu thuận, một trái một phái quỳ gối bên giường, cũng xin Thái hoàng thái hậu nghỉ ngơi nhiều hơn.

Thái hoàng thái hậu vươn tay xoa đầu bọn họ.

Nói được một lát thì đến thời gian Thái hoàng thái hậu uống thuốc, cả nhà Vĩnh Gia liền xin lui ra.

Hoàng thái hậu đang ngồi ở chính điện, Chu Thiếu Quân đi lên hành lễ rồi để thê tử lại nói chuyện với nhạc mẫu, mình thì đi trước.

Hoàng thái hậu trấn an nữ nhi: “Mấy hôm nay tốt hơn chút ít rồi.”

Vĩnh Gia thở dài, dùng giọng cực nhỏ nói: “Nghe nói Tam thúc đã chết rồi?”

“Đúng vậy, chỉ gạt tổ mẫu con thôi.”

“Nữ nhi từng nghe mẫu thân nói tổ mẫu yêu thương nhất là Tam thúc, tự nhiên không thể thừa nhận được đả kích này.” Vĩnh Gia thở dài, “Tam thúc cũng là nghĩ không thông, đang tốt đẹp sao lại tạo phản đây.”

https://thuviensach.vn

Người cũng không còn ở, nói mấy chuyện này cũng chẳng có ý nghĩa gì, Hoàng thái hậu không tiếp tục đề tài này, chỉ nói: “Chỉ có thể đợi tổ mẫu con tốt hơn chút nữa rồi lại nói.” Lại hỏi Vĩnh Gia, “Con và trượng phu tốt không?”

Vĩnh Gia khá là đắc ý: “Tướng công rất săn sóc, luôn là như thế.”

Hoàng thái hậu nói: “Con cũng đừng bắt nạt nó, trên đời này người thật tình khó được.”

Vĩnh Gia nói: “Sao mẫu hậu lại nói nữ nhi như thế, nữ nhi há có thể bắt nạt chàng.”

“Ta còn không biết tính con hay sao.” Hoàng thái hậu vỗ vỗ tay nàng, “Hôm nay gặp Ngạn Chân, Ngạn Văn rất là hiểu lễ nghĩa, Ngạn Văn cũng mời thầy dạy rồi hả?”

“Vâng ạ, Ngạn Văn còn thông minh hơn Ngạn Chân nữa, nữ nhi nghĩ nếu nó mà đi thi, nhất định là Trạng nguyên.”

Hoàng thái hậu buồn cười: “Nó mới có tám tuổi, con thật biết nằm mơ đấy, dù có đi thi, cũng chỉ là tú tài.”

Có điều bọn họ có hoàng thất che chở, đợi đến khi trưởng thành sẽ được ban cho chức quan, cả đời phú quý, không lo ăn mặc. Chỉ là quan đó chính là hư danh, không có thực quyền gì.

Hơn nữa, cũng mai một ít nhiều nhân tài.

Lúc này, một tiểu hoàng môn trực bên cung Càn Thanh lại đây: “Hoàng thượng mời công chúa đi qua gặp.”

Vĩnh Gia nghe vậy cười nói: “Vừa khéo cũng đang muốn gặp Hoàng thượng.”

https://thuviensach.vn

Nàng để hai đứa con trai ở lại cùng Hoàng thái hậu, mình thì đi đến cung Càn Thanh.

Triệu Hữu Đường tiếp kiến nàng ở thư phòng.

Vĩnh Gia đi vào, thấy hắn đang ngồi phê duyệt tấu chương, giờ khắc này, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc, liên đới trong phòng cũng có chút trầm trọng.

Từ khi hắn làm Hoàng đế, so với ban đầu thật sự khác nhau rất lớn, năm đó khi hắn vẫn là Thái tử, cũng chưa từng thấy vẻ mặt này.

Vĩnh Gia không khỏi thu liễm chút, tiến lên vấn an.

Triệu Hữu Đường buông bút, khóe miệng hơi cong cong: “Tỷ tỷ đến đây một chuyến, hoàng tổ mẫu sẽ vui vẻ chút.”

Vĩnh Gia gật gật đầu: “Tổ mẫu đã uống thuốc, chắc đang ngủ.”

Triệu Hữu Đường ừ một tiếng, ngón tay gõ gõ xuống thư án, nói: “Trẫm muốn gặp tỷ tỷ là vì có người dâng tấu chương buộc tội, nói tỷ tỷ xa hoa phóng túng, mắt không có pháp luật….”

“Cái gì?” Vĩnh Gia trợn to hai mắt, “Quả là nói bậy! Là ai buộc tội ta?”

Triệu Hữu Đường ánh mắt trầm tĩnh dừng ở trên mặt nàng.

Vĩnh Gia bị hắn nhìn có chút sợ sệt, trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, đột nhiên cười lạnh nói: “Hoàng thượng, không phải là Tào Huyền Hà buộc tội thiếp thân đấy chứ!”

“Vì sao đoán là hắn?” Triệu Hữu Đường nhíu mày.

Vĩnh Gia tức giận nói: “Có ngày ở trên đường cùng xa ngựa của hắn đụng vào nhau, thiếp thân cũng chỉ răn dạy mấy câu, mấy tên ngôn quan đó

https://thuviensach.vn

đúng là cả ngày ăn cơm no, khắp nơi bới móc! Thiếp thân xa hoa phóng túng khi nào? Loại tội danh này hắn cũng dám đặt lên đầu người!”

Triệu Hữu Đường cười cười nói: “Tỷ tỷ bớt giận, Trẫm cũng tin tỷ tỷ là người tuân theo luật pháp, chỉ hỏi chút mà thôi.”

Vĩnh Gia là người thông minh, nếu Triệu Hữu Đường hoàn toàn tin tưởng nàng thì sẽ không hỏi chuyện này, lần này là nhắc nhở, nàng có chút không vui, nhưng Hoàng đế nói chuyện chỉ có thể nghe theo.

Vĩnh Gia cũng cười nói: “Hoàng thượng tin thiếp thân là được.” Nàng tiến thêm mấy bước, “Nghe nói Hoàng thượng cần cù, bình thường cũng nên chú ý nghỉ ngơi nhiều, bớt chút thời gian đi xem Hoàng hậu nương nương và bọn nhỏ.”

“Trẫm sẽ.” Hắn cầm lấy ngự bút.

Vĩnh Gia nhìn chung quanh, cảm khái nói: “Trước đây khi phụ hoàng còn sống, nơi này ta cũng thường đến, mượn không ít sách, hiện giờ nghĩ lại, đã có một khoảng thời gian không đến đây rồi.”

Triệu Hữu Đường tay dừng lại, nhớ tới một chuyện: “Ngạn Chân, Ngạn Văn cũng lớn, nếu bọn họ có sách gì muốn xem, tỷ tỷ cứ nói.”

Vĩnh Gia cười rộ lên: “Vậy ta đi tìm xem có sách nào thích hợp không?”

Triệu Hữu Đường cho phép.

Vĩnh Gia đi chung quanh thư phòng, Triệu Hữu Đường tiếp tục phê duyệt tấu chương, kết quả một lát sau chợt nghe Vĩnh Gia kinh ngạc hỏi: “Chữ ai đây?”

Triệu Hữu Đường ngẩng đầu nhìn, thầm nghĩ hỏng rồi.

https://thuviensach.vn

Lần trước hắn kêu Nghiêm Chính dán chữ Phùng Liên Dung ở chỗ kín đáo, vốn đang giấu tốt, do thư phòng giá sách nhiều, dán vào một mặt bên giá sách, có đôi khi hắn phê duyệt tấu chương mệt nhọc ngẩng đầu là có thể nhìn thấy, như thế rất tốt, lại bị Vĩnh Gia phát hiện.

Thư phòng này cũng không phải không có tranh chữ, nhưng cái khác đều là danh gia viết, chữ của Phùng Liên Dung so với bất kỳ ai trong đó đều vô cùng thê thảm, khó trách Vĩnh Gia khó hiểu.

Triệu Hữu Đường khụ một tiếng, gọi Nghiêm Chính đến: "Đây là có chuyện gì?"

Nghiêm Chính thầm nghĩ, chính ngài biết chuyện gì mà!

Nhưng trên mặt làm sao dám nói như vậy, hắn lập tức quỳ xuống nói: "Là lỗi của nô tài…."

Đằng sau nhất thời chưa nghĩ ra được nên nói thế nào.

Đột nhiên bảo hắn nghĩ ra, hắn sao nghĩ được chứ!

Nhưng trong phòng hai người đều đang nhìn hắn, muốn hắn nói một lý do.

Nghiêm Chính trên trán đầy mồ hôi, giơ tay lau lau, miễn cưỡng nói: "Hôm qua nô tài không cẩn thận uống say, giống như nằm mơ treo tranh chữ trong thư phòng, cũng không biết lấy cái này ra từ chỗ nào, liền dán lên. Sau khi nô tài tỉnh rượu, liền, liền, quên mất, bây giờ mới nhớ ra."

Vĩnh Gia trách cứ nói: "Này cũng quá kỳ quái, thư phòng là nơi ngươi muốn vào là vào à?"

Nghiêm Chính dập đầu: "Là nô tài to gan lớn mạt, xin Hoàng thượng trị tội."

https://thuviensach.vn

“Lần đầu tiên phạm sai coi như thôi.” Triệu Hữu Đường tỏ vẻ khoan dung, bảo Nghiêm Chính lấy xuống.

Nghiêm Chính cẩn thận lấy xuống, đứng sang một bên.

Vĩnh Gia mượn mấy quyển sách rồi cáo từ.

Lúc này Triệu Hữu Đường mới nói: “Lại dán lại đi, tìm chỗ nào kín hơn ấy.” Lại thêm một câu, “Có điều Trẫm phải nhìn thấy.”

Nghiêm Chính kém chút quỳ xuống.

Trong thư phòng có chỗ như vậy sao?

Không có, hắn cũng phải làm cho có.

Nghiêm Chính đi ra ngoài cùng ba hoàng môn khác thương lượng, lát sau lại nâng một cây thang cao tiến vào, đem chữ của Phùng Liên Dung dán vào một bên của xà ngang.

Triệu Hữu Đường: ….

Qua một lát hắn cười nói: “Tốt, thưởng!”

Thư phòng Hoàng đế, người bình thường đến không dám ngẩng đầu, nhưng người có quan hệ tốt với Hoàng đế như Vĩnh Gia, có thể đi dạo chung quanh, nhưng ngửa đầu thì chắc là không, chỉ có Hoàng đế mới có thể nhìn thấy.

Chỉ là chữ nhỏ chút, có điều ý tưởng này rất hay, Triệu Hữu Đường cũng rất không ngờ, cho nên thưởng hắn.

Nghiêm Chính vui rạo rực nhận lấy tiền thưởng đi ra ngoài, chia cho ba người khác.

https://thuviensach.vn

Đến gần năm mới Phùng Liên Dung cùng người nhà thư từ qua lại, biết được Đại tẩu mình có thai, sang năm sẽ sinh tự nhiên rất là vui mừng, lại lấy tiền đưa Triệu Hữu Đường, nhờ hắn giúp đánh một cái khóa vàng, đến lúc đó gửi cho người nhà.

Triệu Hữu Đường cũng không nói gì, lần trước giúp nàng một lần, nàng liền coi là đương nhiên, không hề cảm thấy có chỗ nào không đúng. Lần này còn giao đãi rất rõ ràng, khóa vàng làm kiểu gì, bên trên phải khắc văn hồ lô, nặng chút.

Có điều xem là ở việc vui, hắn không cự tuyệt, còn gọi người đánh thêm một đôi cá chép vàng, nghĩ, lại thêm một đôi cá nhỏ, dê con.

Thợ kim hoàn làm rất nhanh, đưa đến vào thời khắc giao thừa.

Phùng Liên Dung khó hiểu, sao lại hơn mấy kiểu.

Nghiêm Chính cười nói: “Cá chép là cho Tam hoàng tử, dê con tự nhiên là Đại hoàng tử, về phần cá nhỏ, nô tài cũng không biết.”

Tất cả đều là nhũ danh, Phùng Liên Dung bừng tỉnh đại ngộ: “Cá nhỏ là của ta!”

Nàng cao hứng nhảy lên, lập tức gọi người lấy dây đỏ đến xỏ vào đeo bên hông.

Có điều Triệu Hữu Đường tặng đồ cho nàng, nàng có phải cũng nên tặng lại không nhỉ?

Nghĩ, nàng phì cười, làm Sửu Đản cho hắn?

Nhưng rất nhanh nàng lại lắc đầu.

Triệu Hữu Đường nhận được, khẳng định sẽ đánh nàng!

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung thở dài, vẫn là thôi.

Do Thái hoàng thái hậu còn đang ốm, giao thừa năm nay cũng không làm to, chỉ là mùng một đầu năm vì sợ quấy rầy bà nên không phải tất cả mọi người đều đi. Phùng Liên Dung tính chỉ dẫn theo Triệu Thừa Diễn đi chúc Tết, Triệu Thừa Mô còn nhỏ, sợ hắn khóc không tốt, hơn nữa, trời cũng lạnh.

Chung ma ma mặc quần áo mới cho Triệu Thừa Diễn, thấy Triệu Thừa Diễn luôn nghiêng đầu, hỏi: "Đại hoàng tử, sao vậy?"

Phùng Liên Dung nghe thấy vội vàng đi qua.

Triệu Thừa Diễn nói: "Lỗ tai ngứa."

Phùng Liên Dung dắt hắn đến chỗ sáng hơn, hơi hơi kéo lỗ tai hắn nhìn, chỉ thấy bên trong đầy dáy, nàng cười nói: "Khó trách ngứa, con nhịn một chút, chờ chúc Tết về rồi mẫu phi làm sạch cho."

Triệu Thừa Diễn gật gật đầu.

Nàng khoác thêm áo lông cáo, bế Triệu Thừa Diễn ngồi lên xe liễn đi đến cung Thọ Khang.

Lúc này, Triệu Hữu Đường, Phương Yên, Triệu Hữu Trinh, Triệu Hữu Ngô, Phúc Dương trưởng công chúa đều đã ở.

Thái hoàng thái hậu không có nhiều sức, nói chuyện với bọn họ mấy câu liền vào nghỉ tạm, có điều đều đã cho tiền mừng tuổi, Triệu Thừa Diễn được một xuyến trân châu to.

Bọn họ vẫn đang ở chính điện dùng bữa sáng.

Phương Yên không thích Triệu Hữu Trinh và Triệu Hữu Ngô, thấy bọn họ đến xem Triệu Thừa Dục, vẻ mặt nhàn nhạt, Triệu Hữu Trinh cũng có

https://thuviensach.vn

mắt, vội vàng dẫn đệ đệ đi xem Triệu Thừa Diễn.

Phùng Liên Dung thì ôn hòa hơn, bảo Triệu Thừa Diễn gọi bọn hắn Tam thúc, Tứ thúc.

Triệu Thừa Diễn rất ngoan, kêu giòn tan, ngọt ngào.

Triệu Hữu Trinh không nói gì, Triệu Hữu Ngô thì mới có mười một tuổi, nghe được có người gọi mình thúc thúc, hết sức hưng phấn, muốn ôm Triệu Thừa Diễn chơi.

Triệu Thừa Diễn cũng cho hắn ôm, lập tức gọi hắn một tiếng Tứ thúc.

Triệu Hữu Ngô đưa cả ngọc bội trên người mình cho hắn.

Phùng Liên Dung nghĩ, nói ngọt đúng là tốt.

Có điều nàng nhanh chóng bảo Triệu Thừa Diễn trả ngọc bội lại cho Triệu Hữu Ngô: “Tiểu Dương còn nhỏ không cần dùng đến cái này, thiếp thân nhìn qua thấy rất quý trọng, Tứ điện hạ vẫn nên giữ lại đeo đi.”

Triệu Hữu Ngô cười nói: “Tiểu Dương lớn rồi đeo là được mà, Tiểu Dương, lại gọi ta Tứ thúc.”

Triệu Thừa Diễn gọi: “Tứ thúc! Tứ thúc!”

Triệu Hữu Ngô cười ha ha, lại nhét ngọc bội vào trong tay Triệu Thừa Diễn.

Phùng Liên Dung không còn cách nào khác, chỉ phải nhận lấy.

Triệu Hữu Đường xem mà giật mình.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Ngoáy Lỗ Tai

Phương Yên do liên quan đến Hồ quý phi nên cực kỳ không thích hai người này, cho nên Triệu Hữu Đường thấy nàng ta biểu hiện như vậy cũng chẳng có gì ngoài ý muốn, mà Phùng Liên Dung không nhận ngọc bội, lại bất đắc dĩ nhận ngọc bội, hắn lại không biết vì sao.

Chẳng lẽ nàng cũng như thế?

Phương Yên thấy Triệu Hữu Đường không nói chuyện, nhẹ giọng nói với Triệu Thừa Dục: “Mau gọi phụ thân.”

“Phụ thân.” Triệu Thừa Dục cũng rất nghe lời, giơ hai cánh tay nhỏ bé ra.

Triệu Hữu Đường nghe thấy con thứ hai gọi, tự nhiên cũng cao hứng, ôm Triệu Thừa Dục lên, giơ hắn lên không trung, đùa Triệu Thừa Dục cười khanh khách.

Phương Yên xem tuy rất sợ hắn làm con ngã xuống, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Triệu Hữu Đường đùa một lát, rồi trả nhi tử lại cho Phương Yên: “Ôm rất nặng, con ăn rất tốt?”

“Đúng vậy, cho nên lớn cũng nhanh.” Phương Yên cười.

Triệu Hữu Đường ừ một tiếng: “Để con tập đi nhiều hơn đi, trẻ con không nên sợ ngã.”

https://thuviensach.vn

Phương Yên giật mình mới nói: “Thiếp thân đã biết.”

Mọi người nói chuyện phiếm một lát mới rời khỏi cung Thọ Khang.

Triệu Hữu Ngô vẫn còn nắm tay Triệu Thừa Diễn, hai thúc cháu không biết nói gì, luôn nghe được tiếng cười khanh khách của Triệu Thừa Diễn.

Triệu Hữu Đường vốn đang cùng Phương Yên đi tuốt ở đằng trước, đột nhiên nói: “Trẫm có chuyện muốn nói Tam đệ, không thể đến cung Khôn Ninh được.”

Phương Yên thầm nghĩ không biết hắn có ý gì, rõ ràng cũng đã xảy ra chuyện Hoài vương, có thể thấy được phiên vương chưa chết tâm muốn tạo phản, hắn lại còn vẫn giữ hai người này ở lại trong cung!

Là muốn biểu hiện tốt bụng hay là thế nào?

Phương Yên đối chuyện này có chút bất mãn, nhịn nói: “Dạ, Hoàng thượng, vậy thần thiếp xin được cáo lui trước.”

Nàng ôm Triệu Thừa Dục đi.

Triệu Hữu Đường chờ Triệu Hữu Trinh đi lên, hỏi: “Nghe Lý đại nhân nói đệ rất có hứng thú với thủy lợi?”

“Hồi Hoàng thượng, đúng vậy.” Triệu Hữu Trinh nói: “Năm trước nghe Lý đại nhân nói đến thủy tai, có chút cảm khái. Nói đến Cảnh quốc hàng năm có hơn ngàn người táng thân biển nước, trăm ngàn mẫu ruộng bị ngập, cho nên thần đệ muốn ra một phần lực cho trị thủy, tuy biết một sớm một chiều không thể hoàn thành, nhưng nguyện thử một lần.”

Triệu Hữu Đường nói: “Được, có chí hướng, có điều đệ thật là chỉ nghe Lý đại nhân nói?”

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Trinh cười nói: “Hoàng thượng thánh minh, thật ra thần đệ có lén xem qua , thấy rất kỳ diệu. Năm đó đập nước Tiên Vĩ dẫn nước phù sa tưới ruộng tốt, tạo phúc cho dân chúng một phương, trải qua mười năm mới kiến thành, gọi người xem cảm thán, thần đệ tuy không có tài, lại có lòng hướng tới.”

“Nếu đã như vậy, chờ đầu xuân sang năm Trẫm sẽ cho đệ đi Tuy Ninh, đi theo Phan đại nhân học tập, Phan đại nhân tinh thông việc này, chắc chắn đệ sẽ có thu hoạch.”

Triệu Hữu Trinh vui sướng vạn phần, nhanh chóng đồng ý.

Nhưng qua một lát hắn lại lo lắng nhìn về phía Triệu Hữu Ngô, hắn đi rồi, đệ đệ làm sao bây giờ?

“Trẫm sẽ chiếu cố tốt hắn.” Triệu Hữu Đường nói.

Triệu Hữu Trinh lại tạ ơn.

Lúc này Triệu Hữu Ngô kéo Triệu Thừa Diễn đi qua, nói: “Hoàng thượng, thần đệ có thể đi xem A Lý không ạ?”

Triệu Thừa Mô mới năm tháng, không hay ra ngoài, hai huynh đệ đều chưa gặp qua.

Triệu Hữu Đường nói: “Có gì mà không thể, bây giờ đi luôn đi.”

Đoàn người liền đi về hướng cung Diên Kỳ.

Triệu Hữu Đường thấy ba thúc cháu ở chung một chỗ, hắn đi thêm vài bước đến bên cạnh Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung cười nói: “Vừa rồi thấy Hoàng thượng và Tam điện hạ rất tốt đấy.”

https://thuviensach.vn

Từ chỗ nàng nhìn qua, hai người này thật sự giống huynh đệ ruột, một người quan tâm đệ đệ, một người tôn kính ca ca, nàng cũng vui mừng thay bọn họ.

Triệu Hữu Đường không nghĩ tới nàng sẽ chủ động nói đến chuyện này, lập tức nói: “Trẫm còn tưởng rằng nàng không thích bọn họ, vừa rồi Tứ đệ tặng ngọc bội cho Tiểu Dương, không phải là nàng không nhận à?”

“Không phải không thích.” Phùng Liên Dung vội nói, “Người khác tặng đồ đương nhiên là vui rồi, là thiếp thân thấy bọn họ rất đáng thương, nào có thể nhận ngọc bội đó, thấy rất quý giá….”

“Đáng thương?” Triệu Hữu Đường lông mi khẽ chớp, “Nàng sợ Trẫm thiếu áo cơm của bọn họ?”

“Không phải, Hoàng thượng nhân từ, tự nhiên là sẽ không, chỉ là đứa nhỏ không có nương thì không giống vậy.” Nói xong, nàng nghĩ đến Hoàng thái hậu, trái tim nhảy lên, lại có chút hoảng hốt, “Không, thiếp thân không phải ý đó, dù sao bọn họ cũng là Hồ quý phi tự tay nuôi lớn.”

Nàng sinh đứa nhỏ rồi mới biết làm mẫu thân trả giá.

Hồ quý phi tuy làm chuyện xấu, nhưng nàng là thật lòng yêu thương ba đứa nhỏ, trẻ con vô tội, bọn họ không sai, nhưng Hồ quý phi và Tiên đế chết, vẫn là một đả kích lớn với bọn họ.

Cho nên Phùng Liên Dung nhìn thấy bọn họ, trong lòng không thiếu được đồng tình, nghĩ đứa nhỏ không cha không nương, điều kiện khẳng định cũng eo hẹp.

Triệu Hữu Đường hiểu rõ ý nàng, mỉm cười nói: “Bọn họ không thiếu gì hết, nàng như vậy ngược lại không tốt, nàng nên nhớ ai cũng không thích người khác thương hại mình.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung chớp mắt hai lần, à một tiếng: “Vậy lần sau thiếp thân sẽ chú ý.”

Triệu Hữu Đường xoa xoa đầu nàng, tiện nắm luôn lấy tay nàng.

Phùng Liên Dung bị hắn cầm, nhịn không được lại nghịch ngợm, chớp mắt nói: “Hôm nay thiếp thân vốn muốn luộc hai quả trứng ngỗng cho Hoàng thượng.”

“Vì sao?” Triệu Hữu Đường khó hiểu.

“Thiếp thân cảm thấy trong trứng gà, trừng vịt, trứng ngỗng thì hình như trứng ngỗng là không đáng yêu nhất.” Nàng nói, “Cho nên thích hợp nhất, tốt nhất là nấu xong rồi đập vỏ.”

Triệu Hữu Đường nghiêm túc nghe, bởi vì không biết nàng muốn nói gì.

Phùng Liên Dung nói: “Như vậy danh xứng với thực chính là Sửu Đản.”

Triệu Hữu Đường: …..

Muốn chết à!

Ý nghĩ tiếp theo của Triệu Hữu Đường chính là ba chữ này.

Sau đó Phùng Liên Dung lập tức gặp nạn.

Tay bị hắn làm đau, kém chút khóc ra.

“Còn dám nữa không hả?” Triệu Hữu Đường hung tợn nói: “Lần sau không cho phép lại nhắc đến cái này!”

Lúc này Phùng Liên Dung đương nhiên thành thật, vội nói: “Thiếp thân không dám nữa.”

Có thế Triệu Hữu Đường mới buông tay ra.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung vội vàng xoa xoa tay, cảm giác như xương mình cũng sắp bị gãy, thầm nghĩ đang tốt lành tự dưng lại chọc hắn làm chi chứ, có điều lại cảm thấy chọc hắn rất vui.

Nàng cũng không biết từ khi nào mình lại có loại ham thích này,

Thấy nàng như vậy, hắn lại có chút đau lòng, hỏi: “Rất đau?”

“Rất đau.” Nàng đáng thương duỗi tay ra cho hắn xem, “Xoa xoa.”

Triệu Hữu Đường nhìn chằm chằm nàng nửa ngày mới phát hiện da mặt nàng càng ngày càng dày, chính mình làm chuyện xấu lại giả bộ mình vô tội, khiến người thương tiếc nàng.

Hắn hừ một tiếng, cầm lấy xoa xoa hai cái, lại bỏ ra, mắng: “Xứng đáng!”

Đang nói, chợt nghe đằng trước có người vấn an.

Hóa ra là mấy vị quý nhân đi đến cung Khôn Ninh chúc Tết Hoàng hậu. Hiện tại Thái hoàng thái hậu bệnh nặng, Hoàng thái hậu lại không quản, tất cả đều giao cho Phương Yên, cho nên các nàng cũng chỉ thỉnh an Phương Yên.

Giờ trên đường gặp được Triệu Hữu Đường, Phùng Liên Dung hai người, các nàng tự nhiên phải đi qua hành lễ.

Ở phía Tây cung Diên Kỳ không có mấy quý nhân, hơn phân nửa là ở sau cung Càn Thanh, nên lúc này chỉ có tám quý nhân.

Tô Cầm cũng ở trong đó, ánh mắt Triệu Hữu Đường vừa dừng trên người nàng liền dời đi, thản nhiên nói: “Miễn lễ.”

Hắn nói xong liền rời đi, ngay cả nửa khắc cũng không ở lại.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung do chuyện về Tô Cầm đã thương tâm ba lần, hiện giờ lại nhìn thấy, hình như nàng cũng không còn kinh tâm như lần đầu tiên, chỉ chủ động bỏ tay mình vào trong tay Triệu Hữu Đường.

Triệu Hữu Đường giật mình, sau đó liền nắm lấy.

Ngày ấy Phùng Liên Dung thương tâm hắn vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Nếu có thể, hắn cũng không muốn nàng khổ sở.

Chỉ là tương lai thì sao?

Bản thân có năng lực làm được?

Hắn thở dài, nắm lấy tay nàng.

Mấy người rất nhanh liền đến cung Diên Kỳ.

Chung ma ma vừa thấy, ơ một tiếng, không chỉ Hoàng thượng đến, Tam điện hạ, Tứ điện hạ cũng đến, bà vội vàng phân phó cung nhân nghênh đón, lại bảo phòng ăn chuẩn bị chút hoa quả mang lên.

Phùng Liên Dung cười nói: “Tứ điện hạ muốn xem A Lý, ma ma mau ôm đến.”

Chung ma ma ứng một tiếng, lại sai người đi gọi Du thị.

Du thị ôm Triệu Thừa Mô cho Triệu Hữu Ngô xem.

Triệu Hữu Ngô kinh ngạc nói: “Con ngươi đen quá, còn đen hơn cả Tiểu Dương nữa.”

Thật ra con mắt Triệu Thừa Diễn có điểm giống Phùng Liên Dung, đặc biệt dịu ngoan, cũng không quá đen, có chút nâu, mà Triệu Hữu Ngô thì giống Hồ quý phi, con ngươi màu trà.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma cười nói: “Trẻ con đều rất đen, có điều hình như Tam hoàng tử càng thêm đen hơn chút.”

Phùng Liên Dung ngẩng đầu nhìn Triệu Hữu Đường: “Giống hoàng thượng đấy!”

Nàng thích nhất là mắt hắn, khi yên tĩnh giống như đêm đen sâu thẳm, nhưng vừa chuyển động thì chính là quang hoa lưu chuyển, chói mắt hơn bất kỳ thứ gì, nhìn một cái có thể tự mình sa vào.

Triệu Hữu Đường cười cười: “Đúng là nên giống Trẫm.”

Hắn cũng cảm thấy con lớn nhất khá giống Phùng Liên Dung.

Đang nói, Triệu Thừa Diễn kéo góc áo Phùng Liên Dung, chỉa chỉa lỗ tai nói: “Mẫu phi, lại ngứa rồi.”

Phùng Liên Dung vội kêu Hoàng Ích Tam chuẩn bị vài thứ.

Hoàng Ích Tam lập tức lấy ra.

Phùng Liên Dung chuyển ghế ra cửa, ôm Triệu Thừa Diễn đặt lên đùi, hơi hơi kéo lỗ tai hắn nhìn nhìn, sau đó ôn nhu nói: “Khi mẫu phi ngoáy con đừng động đậy nhé, nếu không sẽ bị đau, thái y cho con uống thuốc đắng đấy.”

Triệu Thừa Diễn dạ.

Phùng Liên Dung đầu tiên là lấy một cây tăm, đầu nhọn của cây tăm đã bị mất, nàng lấy chút bông quấn lên đầu tăm, lại chấm ít dầu vừng lên trên đó.

Triệu Hữu Đường khó hiểu: “Làm gì vậy?”

“Ngoáy lỗ tai.”

https://thuviensach.vn

“Ngoáy lỗ tai không cần muôi lấy ráy tai à?” Triệu Hữu Đường tò mò hỏi, sau đó đến gần kéo lỗ tai Triệu Thừa Diễn ra nhìn, “Ừ, đúng là hơi nhiều.”

Phùng Liên Dung giải thích: “Con còn nhỏ mà, không thể dùng muôi lấy ráy, có lần nương thiếp không biết nên lấy cho thiếp, suýt thì bị điếc, sau này tìm đại phu, đại phu dạy cách này.”

Triệu Hữu Đường cảm thấy ngạc nhiên.

Triệu Hữu Trinh, Triệu Hữu Ngô cũng đến gần xem.

Phùng Liên Dung chuẩn bị xong liền nhẹ nhàng đưa bông ngoáy tay vào trong lỗ tai Triệu Thừa Diễn.

Nàng động tác mềm nhẹ, tựa như đang chạm vào một khối đậu hũ.

Triệu Hữu Đường đột nhiên cảm thấy lỗ tai mình cũng hơi ngứa.

Ánh mắt hắn dừng lên trên mặt Phùng Liên Dung, dưới ánh mắt trời chiếu vào, lông tơ trên da nàng đều rất rõ ràng, như là trong suốt. Khóe miệng còn mang theo ý cười, ánh mắt tràn đầy ôn nhu, như là có thể làm tan băng.

Triệu Hữu Đường nghĩ, sao nàng chưa từng ngoáy tai cho hắn nhỉ!

Triệu Hữu Ngô xem, ánh mắt có chút hồng.

Khi hắn còn bé mẫu phi cũng thường làm vậy cho hắn, rất thoải mái, nhưng mẫu phi đã mất, Triệu Hữu Ngô bỗng nói: “Lỗ tai ta cũng ngứa.”

Phùng Liên Dung cười rộ lên: “Vậy tí nữa ta lấy cho đệ.”

Nàng đổi sang bên khác cho Triệu Thừa Diễn, đang muốn làm bên tai trái cho hắn mới nhớ tới, nhìn Triệu Hữu Đường: “Hoàng thượng, có muốn

https://thuviensach.vn

thiếp thân cũng ngoáy cho ngài không?”

Mặt Triệu Hữu Đường nóng lên, trách mắng: “Trẫm là trẻ con à, mà cần nàng ngoáy tai cho!”

Phùng Liên Dung bĩu môi: “Không cần thì thôi, hung cái gì chứ.”

Nàng làm xong cho Triệu Thừa Diễn liền lấy ráy tai cho Triệu Hữu Ngô, do tuổi đã lớn nên nàng lấy muôi lấy ráy tai lấy cho hắn.

Triệu Hữu Đường có lòng muốn ngăn cản, có điều thấy Triệu Hữu Ngô đúng là đáng thương, phỏng chừng là nhớ đến Hồ quý phi, lập tức cũng không nói gì, dù sao cũng chưa lớn lắm.

Nhưng trong lòng lại không vui, giống như có gì đó không đúng.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Thái Tử

Editor: Linh

Thiên Kỷ tháng hai năm hai.

Triệu Hữu Đường hạ chỉ tước binh quyền của Ngụy vương, Tấn vương,

Do trước có Túc vương giao binh quyền, sau có Hoài vương mưu phản bị giết nên Ngụy vương và Tấn vương đều không phản kháng, đến đây, trong tay các phiên vương đã mất trọng binh.

Tảng đá lớn trong lòng hắn cuối cùng đã rơi xuống.

Ngày hôm đó Thái hoàng thái hậu mời hắn đến cung Thọ Khang.

Triệu Hữu Đường ngồi ở đầu giường, hỏi thăm bệnh tình.

Thái hoàng thái hậu thở dài một hơi, nói: “Luân nhi của ta đã chết rồi đúng không?”

Triệu Hữu Đường ngẩn ra.

“Hoàng thượng không cần lại giấu ta.” Thái hoàng thái hậu giọng điệu bi thương, “Chuyện này đã trôi qua bao lâu, hắn có thể chạy trốn đến đâu, nhất định là đã chết! Lệ Phương và ba đứa nhỏ giờ đang ở đâu?”

Bà đã biết, Triệu Hữu Đường liền nói thẳng: “Hiện đang ở trong thành, nếu tổ mẫu muốn gặp, Trẫm lập tức lệnh bọn họ đến.”

https://thuviensach.vn

Thái hoàng thái hậu không nói chuyện, im lặng một hồi lâu mới nói: "Luân nhi chôn ở đâu?"

"Trên núi Ngọc Lương phủ Hoa Tân, Trẫm đã sai người sửa chữa lăng mộ."

Thái hoàng thái hậu gật gật đầu, nhìn về phía hai người cung nhân bên người.

Cung nhân lập tức đỡ bà ngồi dậy, lấy một cái gối mềm đặt ra sau lưng bà rồi thối lui ra xa.

"Hoàng thượng, hôm nay ai gia muốn gặp ngài là có chuyện muốn nói." Thái hoàng thái hậu có chút mệt mỏi, giống như nói chuyện một lát là phải nghỉ ngơi một hồi, "Ai gia tự biết mình cũng không sống được mấy ngày…."

"Tổ mẫu!" Triệu Hữu Đường vội cắt đứt.

Thái hoàng thái hậu khoát tay: "Hoàng thượng xin nghe ai gia nói xong, Thái tử là nền móng một quốc gia, ai gia biết ngài cũng không thích A Yên, nhưng Thừa Dục là con trưởng, bất luận như thế nào hắn cũng nhất định là Thái tử. Hơn nữa, sớm trước đây Hoàng thượng đã đồng ý ai gia, hiện đã là đầu xuân, ai gia không cầu gì khác, việc này xong xuôi, ai gia cũng có mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông."

Triệu Hữu Đường biết bà cũng là vì chuyện này: "Trẫm đã đồng ý tổ mẫu, đương nhiên sẽ không nuốt lời."

Thái hoàng thái hậu vui mừng: "Thừa dịp ai gia còn sức, cũng muốn dính chút chuyện vui, Hoàng thượng," bà ngừng một lát, "Không phải ai gia bức ngài, chỉ có lập Thái tử rồi, Cảnh quốc mới an ổn, cao thấp mới có thể đồng lòng, giữa huynh đệ cũng có cái trật tự."

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nghe, nhẹ giọng hỏi: “Trẫm biết Tổ mẫu khổ tâm, một lòng giữ gìn tổ huấn, chỉ là nếu Tổ mẫu có lựa chọn…. Năm đó thật sự sẽ không cất nhắc Tam thúc?”

Thái hoàng thái hậu kinh hãi, môi khẽ nhếch.

Đó là đại nghịch bất đạo!

“Tiên đế năm đó cũng là Thái tử, làm sao có thể đổi?” Thái hoàng thái hậu trách mắng, “Ai gia chưa bao giờ nghĩ vậy!”

Mặc dù trong lòng bà biết rõ con lớn nhất chẳng phải lương tài trị quốc, so với Triệu Luân thật sự là kém quá xa, nhưng vẫn không sửa đổi quyết định.

Triệu Hữu Đường nhíu nhíu mày, tuy rằng hắn đối chuyện lập Thái tử không có gì do dự, nhưng đối tương lai lại rất có nghi ngờ.

Nhưng hiện giờ hắn đã biết, Thái hoàng thái hậu cũng không thể cho hắn đáp án.

Thái hoàng thái hậu cũng có cảnh giác, “Sao Hoàng thượng lại hỏi chuyện này?”

“Trẫm chỉ đang tiếc cho Tam thúc thôi.” Triệu Hữu Đường đứng lên, “Vẫn mong Hoàng tổ mẫu dưỡng bệnh mau khỏe, chuyện lập Thái tử Trẫm sẽ hạ chỉ.”

Đến ngày mười hai tháng hai, Triệu Hữu Đường lập Triệu Thừa Dục làm Hoàng thái tử, đại xá thiên hạ.

Trong cung cũng là khung cảnh náo nhiệt, giăng đèn kết hoa.

Thái hoàng thái hậu lên tinh thần bày yến hội ở cung Thọ Khang, cả nhà dùng cơm xong, Phương Yên do nhi tử được lập làm Thái tử, lúc này tự

https://thuviensach.vn

nhiên là mặt đầy vui mừng, dù là nhìn thấy Triệu Hữu Trinh, Triệu Hữu Ngô thái độ cũng tốt hơn nhiều.

Nàng ta nghĩ rốt cuộc cũng đạt thành, nhi tử của mình trở thành Thái tử, chính là đế vương tương lai!

Về sau nàng ta sẽ dạy Triệu Thừa Dục thật tốt, để hắn trở thành một Thái tử đủ tư cách.

Lúc này Triệu Hữu Đường đang nói với Thái hoàng thái hậu chuyện muốn phái Triệu Hữu Trinh đi Tuy Dương theo Tào đại nhân học thủy lợi. Thái hoàng thái hậu giật mình, hỏi: "Vẫn chưa đi đất phong?"

"Mới mười mấy tuổi, chờ đến thành thân rồi lại nói." Triệu Hữu Đường cười nói.

Phương Yên nghe thấy, như vậy dù sao cũng tốt hơn ở trong cung, nói giúp: "Đúng đấy, đã là thích, học cũng không có gì xấu."

Thái hoàng thái hậu nhìn về phía Triệu Hữu Trinh: "Chính ngươi muốn đi?"

"Dạ, tổ mẫu." Triệu Hữu Trinh nói, "Tương lai tôn nhi muốn ra chút sức cho công việc này, tạo phúc cho dân chúng."

Thái hoàng thái hậu tuy có hơi thấy khó hiểu, vì trước đây chưa có chuyện như vậy, có điều cũng không ngăn cản, "Nếu đã như vậy thì đi đi, mọi việc cẩn thận chút, ra ngoài không thể giống trong cung, khắp nơi đều có người chiếu cố."

Triệu Hữu Trinh mừng rỡ, tự nhiên đồng ý.

Sau khi đi ra khỏi cung Tho Khang, Triệu Hữu Trinh dặn dò Triệu Hữu Ngô: "Ta đi rồi đệ cũng đừng sợ hãi, có việc gì thì nói với Hoàng thượng,

https://thuviensach.vn

giờ cũng không còn ai dám bắt nạt đệ, đệ dù sao cũng là Ninh vương, bọn họ dám xằng bậy, đệ cứ đánh họ!”

Triệu Hữu Ngô gật gật đầu: “Ta biết, vậy ca ca đi rồi khi nào mới về?”

“Ta cũng không biết, có lẽ là hai ba năm.”

Triệu Hữu Ngô nhớ đến một chuyện, cười nói: “Ca ca còn muốn thành thân mà, khẳng định sẽ sớm trở về.”

Triệu Hữu Ngô đỏ mặt: “ Đệ biết cái gì! Chăm chỉ nghe giảng, ta trở về sẽ kiểm tra.” Hắn giơ tay xoa xoa đầu đệ đệ, “Có gì muốn nói với ta thì có thể viết thư, ta để hết tiền bạc lại cho đệ, đệ đừng tiêu loạn, biết không?”

“Ca ca không cầm theo một ít đi?” Triệu Hữu Ngô nói.

“Ta có một ít là đủ rồi.”

Triệu Hữu Ngô nói: “Ca ca cũng đừng lo cho ta, ta đã lớn rồi.”

Hai huynh đệ vừa đi vừa nói chuyện.

Triệu Hữu Đường từ cung Khôn Ninh đi ra, lại đi đến cung Diên Kỳ.

Hôm nay là ngày lập Thái tử, tự nhiên là khắp chốn vui mừng, hoàng môn cung nhân trong cung Diên Kỳ cũng được phát bạc, còn đang đếm.

Có điều Chung ma ma nhận lấy tiền rồi vẫn không mấy cao hứng.

Cũng chẳng phải lập Đại hoàng tử, chuyện bà cần lo lắng còn nhiều lắm.

Triệu Hữu Đường vừa vào trong điện thì thấy một quả xúc cúc (như quả bóng ở hiện đại) từ bên trong lăn ra, hắn tiến lên liền thấy Triệu Thừa Diễn đang vui vẻ đuổi theo.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung thì ở đằng sau, kêu: “Chạy chậm thôi, cẩn thận ngã đấy!”

Triệu Hữu Đường cười rộ lên, lấy chân khẽ ngăn, xúc cúc liền dừng lại, hắn cúi người xuống nhặt: “Nhỏ hơn xúc cúc bình thường, làm khi nào vậy?”

“Mấy ngày trước.” Phùng Liên Dung nhìn thấy hắn khá là vui vẻ, cười nói: “Có lần Hoàng Ích Tam cầm xúc cúc đến, Tiểu Dương rất thích, kết quả quá to, con ôm không được nên thiếp thân kêu bọn họ làm cái nhỏ, Tiểu Dương vui lắm, chỉ chơi mỗi cái này cũng đủ.”

Triệu Hữu Đường ném xúc cúc về phía trước, quả nhiên thấy Triệu Thừa Diễn cười khanh khách đuổi theo.

Hắn nhìn nhìn lại cảm thấy có chút không đúng lắm.

Như vậy có chút giống chó con….

Có điều, trẻ con và chó con chắc cũng không khác nhau lắm nhỉ?

“Nàng ăn cơm chưa?” Hắn ngồi xuống ghế đá trong sân hỏi.

Phùng Liên Dung vội gọi người đi lấy cái đệm đến: “Sẽ lạnh.” Thấy hắn ngồi lên đệm rồi nàng mới trả lời, “Ăn lâu rồi, hôm nay thời tiết tốt, mới dẫn Tiểu Dương ra ngoài chơi.”

Triệu Hữu Đường gật gật đầu, liếc nhìn nàng một cái: “Nàng cũng ngồi đi.”

Phùng Liên Dung liền ngồi xuống.

Hai người cũng nhau xem Triệu Thừa Diễn, thỉnh thoảng nói chút việc nhà.

https://thuviensach.vn

Qua một lát, Triệu Hữu Đường nói: “Nàng không còn gì khác muốn nói với Trẫm à?”

Phùng Liên Dung khó hiểu: “Vừa rồi nói hết rồi mà.”

Triệu Hữu Đường nhìn nàng một cái, không lại mở miệng.

Mấy ngày sau Triệu Hữu Trinh liền đi Tuy Dương, mà lúc này, ngoại di phía Bắc phủ Hoa Tân thừa dịp lần trước hai quân hỗ chiến, Hoa Tân còn chưa ổn định, quy mô tiến công, vậy mà lại cùng nhau đoạt thành Bình.

Triệu Hữu Đường giận dữ, phái đại quân đi đánh lui ngoại di.

Ai ngờ, do trước đó ngoại di đã chuẩn bị đầy đủ, không chỉ bảo vệ thành Bình, còn đẩy mạnh chiến địa lên phía trước trăm dặm, trực tiếp uy hiếp đến thành Đồng giữ vị trí trọng yếu.

Vì thế, triều đình khó tránh khỏi có chút nghị luận, thậm chí có lời đồn tản ra, ám chỉ Triệu Hữu Đường tước phiên quá độ, để ngoại di lấy được thời cơ, xâm chiếm thành trì Cảnh quốc.

Nói đến ngoại di phủ Hoa Tân tên là Ngõa Lặc, vốn là tộc người du mục, tộc này trời sinh dũng mãnh, chuyên thích cướp đoạt, có điều sau khi nhà nước mới được thành lập, trong mười năm bộ tộc Ngõa Lặc gần như bị giết tuyệt. Chỉ là gió xuân thổi tới mầm non lại chồi lên, sau kinh nghiệm hai triều, tộc Ngõa Lặc lại lần nữa lớn mạnh, thậm chí xác nhập mấy tộc nhỏ phụ cận, thường xuyên quấy rầy biên cảnh.

Lần này xâm phạm quy mô lớn, nhất định là trước đó đã có dự mưu.

Triệu Hữu Đường trải qua cân nhắc, quyết định ngự giá thân chinh.

Thái hoàng thái hậu nghe chuyện, phát hoảng nói: “Không bằng mời Túc vương đi.”

https://thuviensach.vn

“Không, để ngừa vạn nhất, Túc vương nhất định phải trấn thủ phủ Củng Xương.” Triệu Hữu Đường nói, “Lần này cũng là Trẫm sơ sẩy, nên từ Trẫm đến sửa.”

Thái hoàng thái hậu biết là hắn đang nói đến chuyện tước phiên, khẽ thở dài một cái, chuyện đã vậy rồi nói cũng chẳng được gì. Tước cũng đã tước, chỉ là bây giờ bà lo lắng cho tôn tử: “Hoàng thượng không sợ ra chuyện gì ngoài ý muốn?”

“Trẫm sẽ chú ý.” Triệu Hữu Đường trầm giọng nói, “Nhưng nếu lần này không đánh lùi được Ngõa Lặc, ngoại di nơi khác có lẽ sẽ theo phong trào mà xâm phạm.” Hắn trấn an Thái hoàng thái hậu, “Dù có thế nào thì cũng chỉ là một man tộc, Trẫm có thiên quân vạn mã, không đủ gây sợ.”

Hắn đã sớm phiền chết mấy ngoại di này, lần này nhất định phải khiến Ngõa Lặc thần phục, để bọn họ vĩnh viễn không dám bước vào Hoa Tân một bước!

Thái hoàng thái hậu thấy hắn tâm ý đã quyết, cũng không nói thêm gì nữa.

Thái hoàng thái hậu cũng khuyên không được, Hoàng thái hậu cũng liền không nhắc lại, Phương Yên tuy bất mãn nhưng cũng không nhiều lời, chỉ dặn Triệu Hữu Đường nhất định phải cẩn thận: “Hoàng thượng, Cảnh quốc không thể thiếu Hoàng thượng, Hoàng thượng nhất định phải bình an trở về.”

“Trẫm đã biết, trong cung liền giao cho nàng.” Hắn nắm lấy bả vai Phương Yên, “Triều đình đại sự đã có Dương đại nhân, Lý đại nhân trông coi, nàng chớ vì chuyện này mà lo lắng.”

Phương Yên nhìn hắn, con mắt đỏ lên.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau Triệu Hữu Đường liền điều binh khiển tướng, chuẩn bị đi phủ Hoa Tân.

Biết được Hoàng thượng tự mình thân chinh, quân đội sĩ khí dâng cao.

Có điều văn võ bá quan phản ứng không giống nhau, cũng có rất nhiều người phản đối, dù sao đánh giặc không phải trò đùa, nào có thể nói đi là đi, vạn nhất ra chuyện gì thì làm sao mới được?

Nhưng bọn hắn tranh luận thì cứ tranh luận, Hoàng thượng đã hạ quyết định, không thể vãn hồi.

Tin tức truyền đến cung Diên Kỳ, Phùng Liên Dung cũng lắp bắp kinh hãi, có điều nàng tính thời gian, hình như cũng không khác nhau lắm, năm đó Triệu Hữu Đường cũng thân chinh Ngõa Lặc.

Chỉ là, hôm nay không giống ngày xưa, khi đó nàng không được sủng, bình thường đừng nói ở chung, dù là gặp một lần cũng khó. Nhưng hiện tại, tình cảm của bọn họ rất tốt, cho nên nàng cũng có chút không thể nhận.

Nhưng mặt khác, nàng lại tin tưởng hắn, hắn đưa ra quyết định này, tự nhiên là có nắm chắc. Hơn nữa, dù sao cũng là Hoàng đế, người bảo vệ không ít, hắn là sẽ không gặp gì không may.

Nhưng dù đã nghĩ như vậy, buổi tối nàng vẫn ngủ không ngon, lăn qua lộn lại đến hừng đông mới mơ mơ màng màng ngủ gật.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Ngự Giá Thân Chinh

Editor: Linh

Triệu Hữu Đường đã chuẩn bị xong tất cả, ngày mai sẽ xuất chinh.

Trước khi đi, hắn lại đến cung Cảnh Nhân của Hoàng thái hậu một chuyến.

Phùng Liên Dung bên này khó tránh khỏi nóng ruột, nói với Chung ma ma: “Ta có phải cũng nên đi xem thế nào không?”

Chung ma ma nói: “Nên đi từ lâu rồi, nương nương, ngài chính là Quý phi, không phải quý nhân, ngài muốn gặp Hoàng thượng thì có gì mà không được? Không cần phải nói đây còn là chuyện lớn.”

Phùng Liên Dung nghe xong liền đi sửa soạn, lấy chiếc váy mỏng màu xanh nhạt không hoa văn mặc vào liền đi ra ngoài, kết quả vừa ra khỏi cửa điện thì đụng phải Triệu Hữu Đường.

Hắn mặc áo giáp, lưng đeo trường kiếm, anh khí bừng bừng.

“Đi đâu vậy?” Hắn thấy Phùng Liên Dung đi ra, theo bản năng hỏi một câu.

Phùng Liên Dung nói: “Thiếp muốn đi gặp Hoàng thượng.” Nàng chưa bao giờ nhìn thấy hắn mặc như vậy, nhất thời hơi có chút sợ, đôi mắt sững sờ nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường bật cười: “Trẫm dễ nhìn vậy à?”

“Rất đẹp!” Phùng Liên Dung cười rộ lên, rất tự nhiên bước qua, dán mình vào trong lòng hắn, “Hoàng thượng chuẩn bị đi Hoa Tân rồi ạ? Đến đây là muốn cáo biệt với thiếp thân?”

“Ừ.” Hắn khẽ vuốt tóc nàng, “Trẫm không ở trong cung, nàng mọi chuyện nên cẩn thận chút, hai đứa nhỏ cũng phải khỏe mạnh.”

“Thiếp thân biết.” Nàng siết chặt tay, ôm chặt lấy eo hắn, dùng đầu cọ cọ hai lần, nhẹ giọng nói, “Thật ra vốn cũng không cần đi.”

Không đợi Triệu Hữu Đường nói chuyện, nàng đã nói: “Nhưng bây giờ không đi cũng không được.”

Triệu Hữu Đường cười, nâng cằm nàng lên, “Nàng sợ Trẫm đi rồi không về.”

“Cũng không hẳn là như vậy, chỉ là không nhìn thấy Hoàng thượng, không quen lắm.” Phùng Liên Dung hít một hơi thật sâu, “Hoàng thượng nhất định sẽ khải hoàn trở về!”

Hắn nhìn nàng, thấy nàng tuy cười nhưng con ngươi lại dần nổi lên hơi nước, biết nàng muốn khóc.

Hắn thở dài, chôn đầu nàng lại về trong lòng mình, ôn nhu nói: “Cũng không lâu lắm đâu.”

Phùng Liên Dung ở trong lòng hắn bắt đầu khóc thút thít.

Một lát sau, nàng mò vào trong tay áo, lấy ra một vật nói: “Cho Hoàng thượng.”

Triệu Hữu Đường nhận lấy xem, là một tờ giấy, bên trên viết một bài thơ, chữ viết xinh đẹp: “Nghe nói Quân muốn ly biệt, có còn nhớ hương

https://thuviensach.vn

hoa mai trên tóc. Đêm lạnh khó đi vào giấc ngủ, một mối tương tư khi nào cùng.”

Đây là thơ nàng từng hứa hẹn viết cho hắn.

Triệu Hữu Đường xem lại xem, lúc đầu còn có chút muốn cười, cẩn thận ngẫm lại, lại cảm thấy không dễ, dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng làm thơ.

Phùng Liên Dung hơi xấu hổ nói: “Vốn còn muốn cân nhắc thêm một thời gian nữa, nhưng Hoàng thượng đột nhiên thân chinh, nên thiếp thân muốn sớm đưa cho Hoàng thượng.”

“Rất tốt.” Triệu Hữu Đường nói, nhất là câu thứ hai làm hắn nhớ đến ngày ấy tự tay cài hoa mai lên tóc nàng, “Trẫm sẽ tùy thân mang theo.” Hắn gấp lại cẩn thận, nhét vào tay áo.

Phùng Liên Dung biết hắn phải đi.

Nàng ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn mặt hắn, như là muốn ghi thật sâu vào trong tim.

Triệu Hữu Đường cúi đầu, hôn lên môi nàng.

Tay hắn cũng thêm siết chặt, dùng sức ôm nàng vào trong lòng.

Một hồi lâu hắn mới buông nàng ra.

Chung ma ma và Du thị bế hai đứa nhỏ, lúc này mới đi lên.

Triệu Hữu Đường nhìn con, sau đó quay người rời đi.

Phùng Liên Dung nhìn bóng lưng hắn, đột nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường đi đến trước cung Càn Thanh, nói với Nghiêm Chính: "Ngươi ở lại, chỗ Hạ Bá Ngọc Trẫm đã phân phó rồi, nếu có chuyện gì thì nhanh chóng báo cho Hoàng thái hậu biết."

Nghiêm Chính vội gật đầu.

"Chỗ Quý phi đó, nếu một tháng sau Trẫm vẫn chưa về thì ngươi viết thư báo cho Trẫm biết." Hắn ngừng lại, "Hoặc là mời Quý phi tự viết."

Nghiêm Chính nghĩ, đương nhiên là phải mời Phùng quý phi viết.

Hắn lại gật đầu.

Triệu Hữu Đường nghĩ nghĩ, thấy không còn quên gì nữa, thế này mới bước đi.

Hắn rời khỏi Kinh thành, đi Hoa Tân, khắp Hoàng cung giống như trở nên quạnh quẽ.

Mấy ngày đầu Phùng Liên Dung đều héo rũ, làm cái gì cũng không có sức, mới đầu Chung ma ma còn tưởng rằng nàng bị bệnh, mời Kim đại phu đến xem.

Hiện giờ Kim đại phu phải gọi là Kim thái y rồi.

Kim thái y lén nói: "Đúng là có bệnh, nhưng là tâm bệnh."

Chung ma ma hiểu rõ, đây là đang nhớ Hoàng thượng rồi.

Nhưng Hoàng thượng ở tận Hoa Tân xa xôi, chẳng biết khi nào mới về, lần này không giống đi Sơn Đông, đánh giặc thì không nhất định, mấy tháng nửa năm cũng có khả năng.

Chung ma ma lại bắt đầu ngày ngày niệm Bồ Tát, hi vọng Hoàng thượng có thể sớm ngày trở về.

https://thuviensach.vn

Có điều thời gian lâu, Phùng Liên Dung đã tốt hơn chút ít.

Ngày hôm đó sáng sớm nàng dắt Triệu Thừa Diễn đến thỉnh an Phương Yên.

Phương Yên thân là Hoàng hậu, uy nghi là không thể thiếu, cho nên mỗi khi đến ngày thỉnh an, trong phòng đều đầy người. Trừ Phùng Liên Dung, Tôn Tú ra thì còn ba mươi vị quý nhân, nhưng quý nhân thì không được ngồi, tất cả đều đứng ở phía sau.

Đợi Phương Yên đi ra, mọi người cùng nhau lên tiếng vấn an.

Phương Yên ngồi xuống, lướt nhanh bên dưới một lượt, đầu tiên là nhìn thấy Phùng Liên Dung.

Khoảng thời gian này Phùng Liên Dung có chút gầy, thoạt nhìn vừa thấy đã thương, trước đó Phương Yên đã nghe về tình trạng của nàng, lập tức nói: “Phùng quý phi, ngươi cần phải bảo trọng thân thể, nhìn gầy đi rồi kìa.”

“Tạ nương nương quan tâm.” Phùng Liên Dung cười cười, “Mấy hôm trước không có khẩu vị gì, bây giờ đã khỏe rồi.”

Phương Yên ừ một tiếng: “Thừa Diễn biết viết chữ chưa?”

“Chưa đâu ạ.” Phùng Liên Dung nói, “Thiếp thân cảm thấy con vẫn còn nhỏ, bây giờ vẫn chưa cầm chắc được bút.”

Phương Yên gật gật đầu: “Đúng là phải để thêm một năm nữa.”

Nàng theo thường lệ hỏi hết một lượt, xong rồi bảo các nàng giải tán.

Phùng Liên Dung dắt tay Triệu Thừa Diễn cùng Tôn Tú đi ra ngoài.

“Buổi chiều ta tìm ngươi chơi cờ được không?” Tôn Tú cười.

https://thuviensach.vn

“Được, đang rảnh rỗi đây.” Nàng nói.

Bên cạnh mấy quý nhân nghe được không khỏi có chút giật mình, dù sao Tôn Tú cũng chỉ là Tiệp dư, nhưng khi nói chuyện với Phùng Liên Dung lại không mấy chú trọng quy củ.

Có thể thấy được Phùng Liên Dung rất dễ ở chung.

Giống y như lời đồn đãi.

Có hai người gan to, tiến lên đáp lời, một người khen Phùng Liên Dung xinh đẹp, một người thì khen Đại Hoàng tử nhu thuận, dù sao cũng chỉ nói mấy lời dễ nghe.

Phùng Liên Dung chỉ cười, không mở miệng.

Hai quý nhân ngược lại có chút xấu hổ, lại lui trở về.

Tôn Tú thấy thế cười nhạo nói: “Đua nhau nịnh bợ ngươi, có điều chuyện như vậy sau này nhất định là có rất nhiều, tỷ tỷ không cần phải để ý đến các nàng, vừa nhìn là biết không có lòng tốt.”

Phùng Liên Dung cũng không thích kiểu người như vậy.

Nàng tuy tốt tính, nhưng còn chưa đến mức ai nói lời hay là nàng đối tốt với người đó.

Tôn Tú bế Triệu Thừa Diễn lên, chơi với hắn.

Đúng lúc này, đằng sau lại truyền đến tiếng hét thảm.

Tiếng hét này cực to, Phùng Liên Dung quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tô Cầm quỳ rạp xuống trên mặt đất, chung quanh mấy quý nhân đều ào ào lui về sau.

https://thuviensach.vn

Tiếng kêu vừa rồi đúng là của Tô Cầm vọng lại.

Hai cung nhân của nàng sợ đến mức khóc lên, kêu nói: “Rốt cục là ai đẩy quý nhân của chúng ta?” Một bên lại đỡ Tô Cầm đứng dậy, vén váy nàng lên xem.

Mấy quý nhân lời gì cũng có, chỉ có không ai thừa nhận là mình làm.

Tôn Tú nhíu mày, phái cung nhân đi xem.

Cung nhân trở về nói: “Chân Tô quý nhân bị đập vào tảng đá, sưng vù lên, người cũng đau đến gần hôn mê.”

Tô Tú nói: “Vậy đi mời Thái y đi.”

Cung nhân nói: “Quý nhân sao có thể mời Thái y xem, chỉ có tiểu đại phu bên Thái y viện thôi.

Tôn Tú thở dài.

Phùng Liên Dung vẫn đang nhìn Tô Cầm, trong mắt có phức tạp.

Bên trong có quý nhân đột nhiên vọt lên, vẻ mặt kinh hoảng nói: “Quý phi nương nương, xin ngài hãy cứu Tô quý nhân!”

“Ngươi là ai?” Chung ma ma tiến lên trước hỏi.

Quý nhân nói: “Thiếp thân gọi Trần Tố Hoa, là bạn tốt của Tô quý nhân.”

Chung ma ma nhíu nhíu mày.

Trần Tố Hoa thấy Phùng Liên Dung không có phản ứng gì, lập tức quỳ xuống nói: “Quý phi nương nương, Tô quý nhân bị thương rất nghiêm trọng, nếu như không được cứu ngay, nói không chừng sẽ bị què. Nhưng

https://thuviensach.vn

chúng ta chỉ là quý nhân, nào có thể mời được thái y giỏi đến xem. Quý phi nương nương, mong ngài giúp chút việc, mời Thái y đến xem cho Tô quý nhân một cái!”

Nàng ấy dù sao cũng là phi tần của Hoàng thượng, hiện giờ quỳ xuống cầu nàng, Phùng Liên Dung sao có thể cự tuyệt, hơn nữa Tô Cầm….

Năm đó Tô Cầm được sủng ái như thế, há có từng rơi xuống bộ dáng như bây giờ?

Nàng ấy đi ở trong cung, tất cả mọi người đều không kìm được ngưỡng vọng nàng, hâm mộ nàng, chỉ có Phương Yên mới có thể tranh một hai, ai nghĩ đến, hiện giờ chỉ là quý nhân cũng có thể bắt nạt nàng.

Phùng Liên Dung nhất thời có chút cảm khái, nói với Chung ma ma: “Chung ma ma, ngươi đi nói với Kim thái y một tiếng.”

Chung ma ma nói: “Như vậy không hợp quy củ đâu! Dẫu sao quý nhân nào được dùng thái y, cũng chỉ là ngã bị thương, cũng không phải thật sự bị bệnh nặng! Hơn nữa, cũng phải nói với Hoàng hậu nương nương một tiếng chứ?”

Trần Tố Hoa nghe xong, vội vàng tiếp tục cầu xin: “Thiếp thân sẽ đi cầu Hoàng hậu nương nương, Quý phi nương nương, xin ngài hãy cứu Tô quý nhân, chân nàng không thể bị tàn phế được!”

Phùng Liên Dung nghĩ, Trần quý nhân và Tô quý nhân tình cảm tốt như vậy, trong cung này ngược lại hiếm thấy, nàng nghĩ vậy trái tim liền không thể cứng rắn nổi, phân phó Châu Lan: “Ngươi đi mời Kim thái y, ma ma ngài thì đến chỗ Hoàng hậu nương nương một chuyến.”

Chung ma ma thán một tiếng, quay đầu nhìn Tô Cầm, lại nhìn Trần Tố Hoa, cảm thấy cũng quả là đáng thương, lập tức đi ngay.

https://thuviensach.vn

Trần Tố Hoa vội tạ ơn, đứng lên nhìn Tô Cầm.

Tô Cầm đau đến nước mắt chảy ròng, hơi rên nhẹ.

Hai người cung nhân đỡ nàng, chậm rãi di động, mất không ít công phu mới trở lại được chỗ ở.

“Cũng không biết người nào lòng dạ hiểm ác đẩy ngươi!” Trần Tố Hoa mắng, “Nhất định là ghen tị ngươi xinh đẹp, có điều ngươi cũng đừng sợ chân sẽ bị tàn phế, ta đã cầu Quý phi nương nương cho ngươi rồi, tí nữa sẽ có Thái y đến xem.”

Bình thường tuy rằng hay ở chung một chỗ với Trần Tố Hoa, nhưng nếu nói ra thì tình cảm cũng không được tốt lắm, nhưng hôm nay nàng nhìn thấy Trần Tố Hoa quỳ trước mặt Phùng Liên Dung, vì cầu thái y cho nàng, nàng đã bị cảm động.

“Đa tạ ngươi, ân hôm nay, ta nhất định sẽ không quên.” Tô Cầm cầm tay nàng nói.

Trần Tố Hoa cười nói: “Cuối cùng ngươi cũng biết lòng ta, chỉ mong ngươi về sau cẩn thận chút, nhưng người này không có lúc nào là không muốn hại ngươi.” Lại vỗ vỗ tay nàng, “Chờ khỏi rồi cũng phải đi cám ơn Quý phi nương nương, ta thấy Quý phi nương nương người cũng không sai.”

Tô Cầm ừ một tiếng.

Trần Tố Hoa lại đắp chăn cho nàng.

Rất nhanh Kim thái y đã đến.

Lại nói, Chung ma ma tự mình đến chỗ Phương Yên một chuyến, nói ra chuyện vừa rồi, Phương Yên nghe xong, ngầm buồn cười, chuyện như vậy

https://thuviensach.vn

thôi nàng còn có thể không cho hay sao?

“Người luôn hầu hạ Hoàng thượng, Phùng quý phi quả đúng là tốt bụng.” Nàng lập tức chấp thuận.

Chung ma ma thầm nghĩ, quả nhiên là mong còn không được, Tô Cầm này chính là lựa chọn tốt nhất!

Bà nói thầm một câu rồi rời khỏi cung Khôn Ninh.

###Mọi người đoán xem là ai hại Tô Cầm. Hè hè.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Cảm Tạ

Editor: Linh

Nghiêm Chính mắt thấy đã qua một tháng, hôm đó liền chạy đến Diên Kỳ cung bảo Phùng Liên Dung viết thư.

Nghe nói là Triệu Hữu Đường phân phó, Phùng Liên Dung đương nhiên không chút kéo dài bảo Châu Lan mài mực cho mình.

Có điều viết cái gì bây giờ nhỉ?

Nàng nghiêng đầu, gõ gõ cán bút xuống bàn, một lát sau liền cầm bút lên bắt đầu viết thư. Nghiêm Chính ở bên cạnh xem, chưa bao lâu sau nàng đã viết được năm từ giấy.

Qua một lát nữa, lại thêm năm tờ, thế này mới giao cho Nghiêm Chính.

Nghiêm Chính nghĩ, toàn là mấy chuyện lông gà vỏ tỏi, không biết Hoàng thượng có kiên nhẫn để đọc hết không nữa! Nhưng vừa nghĩ lại, có lẽ viết ít Hoàng thượng sẽ không vui, bằng không cũng sẽ không chỉ tên bắt nàng viết.

Hắn cất đi, cười nói: “Nô tài sai người đưa đến Hoa Tân đây.”

Phùng Liên Dung gọi hắn lại: “Vẫn chưa đoạt lại được thành trì à?”

“Bây giờ vẫn chưa, có điều nghe nói Ngõa Lặc đã có dấu hiệu rút lui.” Nghiêm Chính nói xong thở dài, “Chỉ là đã chết rất nhiều người, Ngõa Lặc

https://thuviensach.vn

này đúng là dã man.”

Ngõa Lặc chiếm thành trì, lại còn hung tàn, vậy dân chúng trong thành….

Phùng Liên Dung không dám nghĩ tiếp, cũng thở dài.

Nghiêm Chính cáo từ đi về.

Triệu Thừa Diễn đi qua túm lấy góc áo nàng hỏi: “Sao phụ thân vẫn chưa về ạ? Phụ thân đi làm gì vậy?”

“Phụ thân đi đánh giặc.” Phùng Liên Dung xoa xoa đầu hắn.

“Đánh giặc là cái gì?” Triệu Thừa Diễn hỏi.

Hắn là một đứa nhỏ thích đặt câu hỏi, điểm này theo từng ngày hắn lớn lên càng thêm rõ ràng.

“Đánh giặc hả.” Phùng Liên Dung cúi đầu nhìn xúc cúc trong tay hắn. “Tiểu Dương rất thích cái này đúng không? Nếu như có người muốn lấy đi không bao giờ trả lại cho con, Tiểu Dương có đồng ý không?”

Triệu Thừa Diễn chớp mắt: “Ai muốn lấy ạ?”

“Ví dụ như mẫu phi.”

Triệu Thừa Diễn vừa nghe, lập tức đưa xúc cúc cho nàng: “Cho mẫu phi này.”

Phùng Liên Dung cười rộ lên, đứa nhỏ này không uổng công nuôi, hiếu thuận biết bao.

Nàng đổi sang một người khác: “Vậy nếu Chung ma ma muốn thì sao?”

“Vậy thì đưa cho ma ma.”

https://thuviensach.vn

“Vậy Đại Hoàng thì sao?”

“Cũng cho ạ.”

Phùng Liên Dung không biết nên nói gì, đứa nhỏ này cũng quá nhiệt tình hào phóng, ai muốn hắn cũng cho, nàng đau đầu. Đành phải nói: “Vậy có người muốn cướp mẫu phi đi thì sao? Mẫu phi bị cướp đi rồi, sẽ không lại gặp được Tiểu Dương nữa.”

“A!” Triệu Thừa Diễn giật mình, “Vậy không được.”

“Vậy có phải Tiểu Dương sẽ không cho đúng không?” Phùng Liên Dung nói, “Có người muốn cướp, Tiểu Dương không cho, Tiểu Dương sẽ đánh nhau với hắn, vậy thì đó chính là đánh giặc.”

Trong đó giữa quốc gia này với quốc gia khác nàng cũng không biết giải thích thế nào, đành nói như vậy trước đã.

Triệu Thừa Diễn nghe cái hỏi cái không, nhưng cũng không hỏi thêm.

Có điều Phùng Liên Dung có chút để ý đến chuyện hắn quá mức hào phóng, hỏi: “Xúc cúc này là mẫu phi tặng cho con, sao con có thể tùy tiện tặng cho người khác vậy?”

Triệu Thừa Diễn cười nói: “Bọn họ đều đối xử với Tiểu Dương rất tốt.

Hóa ra là như vậy.”

“Vậy Tiểu Dương không muốn cho, Tiểu Dương có cho không?”

Triệu Thừa Diễn lắc đầu.

Phùng Liên Dung nhẹ nhàng thở ra, nàng cũng không muốn Triệu Thừa Diễn làm kẻ phá của, tuy rằng hắn là Hoàng tử, tương lai tự nhiên là phú quý vô cùng, nhưng cũng không thể tiêu tiền bậy bạ.

https://thuviensach.vn

Có điều đứa nhỏ này đúng là tốt bụng, nhỏ như vậy đã biết Chung ma ma, Đại Hoàng đối tốt với hắn, hắn cũng muốn đối tốt với bọn họ.

Chung ma ma nghe chuyện đương nhiên vui vẻ, ai cũng hi vọng chủ tử của mình tốt bụng.

Như vậy người dưới cũng sẽ thoải mái hơn chút.

Lại nói Kim thái y cải tử hồi sinh, vết thương trên đùi Tô Cầm đã bớt sưng, Trần Tố Hoa nghe chuyện, chiều hôm đó liền kéo nàng đến Diên Kỳ cung cầu kiến.

Phùng Liên Dung vừa mới ngủ lại dậy, Chung ma ma đi qua nói: “Nói là đến để cám ơn nương nương, nô tì đã nói là nương nương đang ngủ các nàng ấy cũng không chịu đi.”

Phùng Liên Dung nghĩ nghĩ nói: “Vậy cho các nàng đi vào đi.”

Kim Quế đi ra ngoài đón các nàng.

Hai người đi vào chính điện, quỳ xuống thỉnh an.

Phùng Liên Dung kêu các nàng đứng lên.

Trần Tố Hoa nói: “Lần trước đa tạ nương nương cứu giúp.” Vừa nói vừa giơ tay kéo kéo Tô Cầm.

Tô Cầm cũng khẽ nói: “Thiếp thân cũng cám ơn ân tình của nương nương, may mà có nương nương chân thiếp mới có thể khỏi hẳn.”

Hai người nói xong mới đứng lên.

Phùng Liên Dung cười nói: “Không có gì đâu, chủ yếu là Kim thái y y thuật cao minh, ta cũng chỉ nhấc tay chi lao mà thôi.” Một bên sai người bưng nước trà tới, “Ngồi đi, đừng câu thúc.”

https://thuviensach.vn

Trần Tố Hoa và Tô Cầm ngồi xuống, nghe nàng giọng điệu ôn hòa, thế này mới ngẩng đầu lên.

Phùng Liên Dung chỉ mặc một chiếc áo hai lớn màu xanh lá mạ, bên dưới mặc một chiếc váy tát hoa, tóc bới kiểu tùng vãn kế, có vẻ có mấy phần biếng nhác, do vừa mới rời giường, trên má còn mang theo chút ửng hồng.

Tô Cầm trong lòng nghĩ, nhìn qua thật không giống với người đã sinh hai đứa con, vô cùng trẻ tuổi.

Phùng Liên Dung cũng liếc mắt lén đánh giá nàng.

Trần Tố Hoa uống ngụm trà, khen nói: “Trà này uống ngon thật, nếu nô tì không đoán sai thì đây nhất định là trà Minh Tiền.”

Trà Minh Tiền là trà hái vào trước thanh minh, ngọn trà non mềm, hương vị đặc biệt thanh u, được coi như trà cực phẩm. Trước kia Phùng Liên Dung không biết, nhưng bây giờ làm Quý phi, đa số đều là dùng đồ tốt, nàng cũng dần có thói quen, lập tức cười nói: “Ngươi đoán không sai, quả đúng là trà Minh Tiền.”

Trần Tố Hoa lại khen bộ đồ trà của nàng tốt.

Do nàng nói nhiều, Phùng Liên Dung không khỏi chú ý nàng mấy phần.

So với Tô Cầm, Trần Tố Hoa không đẹp như nàng, nhưng ngũ quan thanh tú, mặt trắng nõn, ánh mắt hẹp dài, tay cũng không kém, mười còn đầy đặn, so sánh với các quý nhân khác thì không kém một tí nào, cũng được xem là một giai nhân.

Hai người ngồi thêm một lát liền cáo từ.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma lòng cảnh giác vô cùng lớn, vừa rồi đứng yên một chỗ nhìn chằm chằm các nàng không chớp mắt, sợ các nàng đến có ý đồ, chủ tử nhà mình không đề phòng, kết quả lo lắng suông.

Hai người này coi như biết chừng mực, chỉ đến để nói cảm tạ, cũng không nói đến các chuyện khác.

Sau khi đi ra ngoài, Trần Tố Hoa nói với Tô Cầm: "Quý phi nương nương chung quy không phải người bình thường, vừa rồi ngươi có thấy không, ăn mặc dùng, ta thấy cũng chẳng kém Hoàng hậu nương nương là bao, có chút đồ, thậm chí còn tốt hơn." Nàng chậc chậc hai tiếng, "Chỉ nói cái bình phong đó thôi, chính là đồ hiếm thấy, còn có chậu cây ngọc, giá trị ngàn vàng."

Tô Cầm chỉ gật đầu.

Trần Tố Hoa túm lấy cánh tay nàng: "Ta nói như vậy là tiếc thay cho ngươi."

"Tiếc cái gì?" Tô Cầm giọng điệu nhàn nhạt, "Nàng là quý phi nương nương, ta chỉ là một quý nhân."

Trần Tố Hoa cười rộ lên: "Nhớ ngày xưa Quý phi nương nương cũng chỉ là một quý nhân thôi, nghe đồn nàng là từ quý nhân được phong lên thẳng Quý phi, lí do cũng vô cùng đơn giản, nàng là sinh cho Hoàng thượng nhi tử đầu tiên.

Tô Cầm nghe, không biết vì sao lại hơi thở dài.

Hai người đi đến điện Xuân Cẩm, Trần Tố Hoa cũng theo đi vào, Tô Cầm cởi áo bên ngoài ra, ngồi nghiêng trên sạp mĩ nhân, kêu Tư Tô đến phòng ăn lấy chút canh nấm tuyết.

https://thuviensach.vn

“Ta cũng thấy đói bụng.” Trần Tố Hoa thỉnh cầu nói, “Ta cũng ở đây ăn một bát.”

Tô Cầm cười nói: “Vốn cũng đã chuẩn bị cho ngươi, nhiều ngày nay ngươi chăm sóc ta, ta cũng không có gì tốt để cảm tạ.”

“Ngươi chỉ cần nhớ rõ là được.” Trần Tố Hoa nhìn nàng chằm chằm, “Ta biết ngươi không phải vật trong ao.”

Tô Cầm giật mình.

Trần Tố Hoa cười khẽ: “Ngươi ta là tỷ muội, ta chỉ ăn ngay nói thật, nếu không phải vì vậy ta cũng không nhất định sẽ đi cầu quý phi nương nương, chỉ bởi vì thưởng thức ngươi, mới nguyện ý cùng ngươi kết giao.”

Nàng thẳng thắn như vậy, Tô Cầm ngược lại không biết nên nói gì.

Lát sau Tử Tô trở lại, trong tay trống trơn.

Tô Cầm hỏi: “Sao vậy, phòng ăn không có?”

Tử Tô cắn môi nói: “Nào có không có, người ta nói quý nhân khác cầm đi rồi, rõ ràng hôm qua đã nói với bọn họ, để lại một ít cho chủ tử, nhưng không ai nghe.”

Tô Cầm không khỏi nắm chặt tay.

Trần Tố Hoa cũng tức giận nói: “Đúng là loại mắt chó nhìn người thấp!”

“Thôi, lần sau đến lấy sớm là được.” Tô Cầm tuy cũng tức giận, nhưng cũng chẳng thể làm gì, người phòng ăn muốn cho nàng ăn cái gì, nàng cũng chẳng quản được.

Trần Tố Hoa nói: “Ở trong cung này chính là vậy đấy, ngươi yếu đuối, bọn họ đều sẽ cưỡi lên đầu ngươi. Chuyện lần trước cũng vậy, nếu không

https://thuviensach.vn

phải có Kim thái y xem cho ngươi, chân của ngươi không biết sẽ bị như thế nào đâu. Dù có tàn cũng biết phải đi tìm ai nói lí? Đáng thương ngươi ở nhà cũng rất được yêu thương đúng không? Ở trong này bị người bắt nạt, đến ta cũng nhìn không được."

Tô Cầm vốn đã không tốt, bị nàng nói vậy càng thêm tủi thân, lập tức khóc lên.

Trần Tố Hoa thấy nàng như vậy, lại an ủi mấy câu.

"Ta biết ngươi thanh tâm quả dục, nhưng ở đây, ngươi không đi tranh Hoàng thượng sủng ái thì chính là kết quả này, thậm chí còn không bằng ta. Ta vốn đã là như này, Hoàng thượng không để vào mắt, các nàng tự nhiên cũng sẽ không làm sao, nhưng ngươi thì sao, ngươi không giống ta." Nàng giơ tay vỗ vỗ bả vai Tô Cầm, "Hôm nay ta nói những lời này, tự ngươi suy nghĩ cẩn thận đi, ta cũng là vì tốt cho ngươi thôi, không muốn một ngày nào đó muốn cứu ngươi cũng không cứu được."

Trần Tố Hoa nói xong, thở dài.

Thấy nàng đi rồi, Tử Tô nói nhỏ: "Chủ tử, nô tì thấy Trần quý nhân nói không sai, chủ tử ngài như vậy, vốn nên được vạn thiên sủng ái, sao có thể bị vắng vẻ như thế? Nô tì nhìn cũng đau lòng." Nàng lấy khăn ấm ra cho Tô Cầm lau mặt.

Tô Cầm lau lau, cũng không nói chuyện.

Lại nói Phùng Liên Dung sau khi Tô Cầm và Trần Tố Hoa về rồi vẫn luôn ngồi nghĩ lại khi còn làm quý nhân, nhưng nghĩ mãi cũng không có ai tên là Trần Tố Hoa. Có điều năm đó có một Chiêu Nghi cũng sinh cho Triệu Hữu Đường một nhi tử, Chiêu Nghi đó cũng họ Trần.

Nhưng người này, Phùng Liên Dung đã gặp qua, không phải Trần Tố Hoa.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma thấy nàng có tâm sự, đi qua hỏi: “Nương nương đang nghĩ gì vậy, nô tì thấy nương nương ngồi yên không động, nương nương có muốn ăn chút canh tổ yến không?”

“Được.” Phùng Liên Dung nói, “Cũng đang đói bụng.”

“Phòng ăn vẫn luôn giữ ấm.” Bà phân phó Đại Lý ở bên ngoài. “Đi bưng đến cho nương nương.”

Đại Lý lập tức đi ngay.

Phùng Liên Dung ăn một bát canh tổ yến, trong bụng ấm áp, vẫy tay gọi Triệu Thừa Diễn đến, cầm tay hắn đi ra ngoài sân đi dạo.

Hai nương con đi một lát, Phùng Liên Dung đột nhiên kêu lên: “Chẳng lẽ là nàng?”

Năm đó Trần Chiêu nghi sinh hạ một nam dài, do thân thể quá suy yếu Thái y sợ nàng chịu không được bao lâu, Triệu Hữu Đường đặc chuẩn người nhà nàng đến thăm, khi ấy muội muội nàng cũng đến.

Vẫn là Chung ma ma nói cho nàng biết, nói muội muội nàng đến thăm tỷ tỷ, còn đụng vào Hoàng thượng.

Bây giờ nàng nhớ ra rồi, Trần Chiêu Nghi tên Trần Lệ Hoa, vậy Trần Tố Hoa này xác nhận là muội muội của nàng rồi!

Hoa ra kiếp này lại là Trần Tố Hoa thay tỷ tỷ nàng vào cung, cũng không biết vì sao Trần Lệ Hoa lại không vào cung nhỉ?

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Tặng Hoa

Tiếp qua một tháng, Ngõa Lặc bại trận, rốt cuộc lui ra khỏi Hoa Tân.

Lúc này, nổi lên ý kiến khác nhau, có người cho rằng thừa thắng truy kích, có người cho rằng thấy tốt hãy thu, nhưng Triệu Hữu Đường thân chinh lần này không phải chỉ vì lấy lại thành Bình, mà hắn muốn triệt để đánh bại Ngõa Lặc.

Triệu Hữu Đường suy tư chốc lát đã làm ra quyết định,

“Toàn quân truy kích, đuổi đến Hồ Mộc Cáp quê quán của Ngõa Lặc!”

“Lấy được đầu của Tháp Mộc, tiền thưởng ngàn lượng!”

Các tướng sĩ cao giọng hô ứng.

Triệu Hữu Đường lại cùng bốn vị tướng sĩ thương nghị một hồi, chia quân đội ra thành hai đội, một đội trang bị nhẹ nhàng ra trận, toàn lực truy kích, một đội nhận lương thảo, có thể đi chậm.

Chỉnh đốn xong hắn lập tức khởi hành, dẫn đầu đại quân vượt qua sông lớn, xuyên qua hoang mạc, gắt gao cắn chặt lấy Tháp Mộc đào vong.

Có điều người cũng phải nghỉ ngơi, bốn vị tướng quân khuyên nhủ: “Hoàng thượng nghỉ tạm một lát đi ạ, bằng không hai quân đối chiến, các tướng sĩ sẽ không có khí lực.”

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường suy nghĩ một chút liền hạ lạnh cắm trại, lại phái mật thám chú ý chặt chẽ hướng đi của Tháp Mộc.

Chỉ chốc lát sau doanh trướng đã dựng xong, liên tục truy kích mấy ngày liền các tướng sĩ quả thật cũng mệt mỏi, để lại binh lính canh gác, còn lại đều đi nghỉ tạm.

Triệu Hữu Đường cũng đi vào doanh trướng.

Cũng không biết vì sao hắn lại không thể ngủ được.

Có lẽ là lần đầu tiên hắn tự mình dẫn quân ra trận, nhiệt huyết bừng bừng, có lẽ hắn cảm thấy phải triệt để tiêu diệt Ngõa Lặc, có lẽ là vẫn còn có chút lo lắng, tương lai chưa rõ.

Hắn nằm ngửa một lát, nghĩ đến gì đó, nói với Đường Quý Lượng một tiếng, Đường Quý Lượng lập tức cầm một vật đi qua.

Đó là thư Phùng Liên Dung viết cho hắn, hắn vẫn luôn chưa có thời gian xem.

Đường Quý Lượng lại thắp nến cho hắn.

Triệu Hữu Đường nửa nằm nghiêng, xem kĩ từng tờ từng tờ một, thỉnh thoảng còn cười.

Nàng viết toàn chuyện vụn vặt, nhưng khi đọc kĩ lại cảm thấy thật giống như đang ở bên cạnh nàng, đối việc hôm trước, hôm qua, hôm nay nàng làm cái gì, rõ như lòng bàn tay.

Đó là phong cách của nàng.

Hình như từ khi nàng biết hắn ghét bỏ nàng viết ít, những lần sau đó lần nào nàng cũng viết như vậy.

https://thuviensach.vn

Hắn xem xong, cẩn thận gấp thư lại đưa cho Đường Quý Lượng cất kĩ.

Hắn nghĩ thầm, nên viết thư hồi âm lại cho nàng thế nào đây?

Lại tiếp qua một tháng, lúc này cũng đã là tháng bảy, Triệu Hữu Đường vẫn chưa trở về, nghe nói hắn đi truy kích Ngõa Lặc. Tuy đã đuổi theo mấy lần, nhưng Tháp Mộc – Đại hãn của Ngõa Lặc vận khí vô cùng tốt, lần nào cũng trốn thoát được, nghe nói đã truy lần thứ 3 rồi.

Chuyện này của trước kia Phùng Liên Dung không phải rất rõ ràng, lần này nghe Nghiêm Chính nói, nàng cũng vô cùng ghét, thấy Chung ma ma lại đang cầu Bồ Tát, nàng nói: “Nhất định phải bắt được Tháp Mộc, bắt được hắn, Hoàng thượng tự nhiên sẽ trở lại.”

Chung ma ma vừa nghĩ, đúng vậy.

Cho nên sáng hôm nào bà cũng bắt đầu nhắc đến Tháp Mộc.

Hôm đó Phương Yên phái Tri Xuân đến truyền lời: “Sáng mai Tam hoàng tử một tuổi, chọn đồ vật đoán tương lai, mong sáng mai nương nương bế Tam hoàng tử đến, làm tại Thọ Khang cung.

Phùng Liên Dung thở dài, lần trước Triệu Thừa Diễn chọn đồ vật đoán tương lai Triệu Hữu Đường cũng có mặt, lần này lại không.

Nàng ôm Triệu Thừa Mô lên, lắc lắc nói: “A Lý, con phải chọn đồ vật đoán tương lai rồi.”

Triệu Thừa Mô liếc nàng một cái, mắt hắn đen như khối hắc bảo thạch, có thể chiếu ra khuôn mặt nàng, hắn không cười cũng không động, chỉ tìm tòi nghiên cứu nhìn Phùng Liên Dung.

“Đứa nhỏ này.” Phùng Liên Dung giơ tay xoa xoa đầu hắn, nói với Chung ma ma: “Cũng không biết là hắn thông minh hay là ngốc nữa, bây

https://thuviensach.vn

giờ không cười cũng chẳng khóc.”

Chung ma ma cười nói: “Bây giờ vẫn còn nhỏ như vậy sao nhìn ra được chứ, có điều Tam hoàng tử đã biết gọi người, thế nào cũng không thể là ngốc.”

“Vậy à.” Phùng Liên Dung giơ tay bóp bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Thừa Mô.

Triệu Thừa Mô chỉ nghiêng đầu chứ không có không cho.

Ngày hôm sau, nàng mặc cho Triệu Thừa Mô một chiếc áo kép hoa văn hình mây màu đỏ thắm, rồi bế con đến Thọ Khang cung.

Thời gian này Thái hoàng thái hậu càng ngày càng ít lộ mặt, từ sau khi Triệu Thừa Dục lên làm Thái tử, lại do cái chết của Hoài vương, bà giống như càng thêm lười, cái gì cũng không quản.

Lần này vẫn là Hoàng thái hậu nói, trẻ con chọn đồ vật đoán tương lai náo náo nhiệt nhiệt, bà mới miễn cưỡng ra mặt.

Có điều nhìn thấy Triệu Thừa Mô, bà vẫn cao hứng.

“Đã biết nói gì rồi?” Bà hỏi.

“Đã biết nói nhiều nhiều rồi ạ.” Phùng Liên Dung cười nói, “A Lý, mau gọi Tổ mẫu.”

Triệu Thừa Mô không có lập tức lên tiếng, mà là qua một lát sau mới nói: “Tổ mẫu.”

Trong ba đứa nhỏ, đây là đứa biết nói sớm nhất.

Thái hoàng thái hậu cười nói: “Là một đứa nhỏ thông minh đấy, đi lấy hai vật mà mình thích đi.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung liền đặt hắn lên bàn.

Mọi người không tránh khỏi đều đặt ánh mắt lên trên người hắn, kết quả Triệu Thừa Diễn không bắt gì hết, chỉ ngồi trên bàn, không động.

Phương Yên xem thấy vậy khóe môi hơi cong lên, ngoài miệng lại nói: "Không phải là đói bụng đấy chứ, muốn ăn gì đó?"

Phùng Liên dung nhíu mày: "Hồi nương nương, ăn no rồi mới đến đây."

"Vậy thì đúng là khó hiểu." Phương Yên cười nói: "Hay là hắn không thích gì hết."

Thái hoàng thái hậu cũng khó hiểu, nói với Hoàng thái hậu: "Sao không động vậy nhỉ? Ai gia một bó tuổi, đã gặp qua rất nhiều đứa nhỏ, khi muốn chọn đồ vật đoán tương lai, đứa nào mà không thích bắt đủ thứ?"

"Đúng vậy ạ." Hoàng thái hậu cũng nói.

Mọi người đợi thêm lát nữa, Thái hoàng thái hậu càng xem càng cảm thấy không thích hợp, kêu cung nhân đến gần xem, Phùng Liên Dung cũng vội đi theo, kết quả hai người ngồi xổm xuống, cung nhân này nhịn không được phụt cười: "Hồi, hồi Thái hoàng thái hậu nương nương, Tam hoàng tử đang ngủ."

"Cái gì?" Thái hoàng thái hậu vừa nghe, cười ha ha, "Ôi, đứa nhỏ vậy, vậy mà cũng ngủ được? Phùng quý phi, ngươi không phải là không cho hắn ngủ đủ đã bế đến đây đấy chứ?"

Lúc này Phùng Liên Dung miễn bàn có bao nhiêu u buồn, bây giờ ngay cả nàng cũng nghi ngờ có phải đúng như lời Thái hoàng thái hậu nói, hắn vốn còn muốn ngủ, nhưng nàng lại bế hắn đi.

"Thiếp thân, thiếp thân cũng không biết nữa." Nàng thấp giọng nói.

https://thuviensach.vn

Thái hoàng thái hậu thấy nàng mơ hồ, cũng không chán ghét, dù sao làm phi tử, càng khôn khéo mới càng khiến người đề phòng. Bà nghe cung nhân nói, Phùng Liên Dung có đôi khi cũng sẽ hơi ngốc, lập tức không để ý cười nói: “Quên đi, thật ra có bắt đồ vật đoán tương lai hay không cũng không sao, hắn đã muốn ngủ thì ngươi mau ôm hắn về đi, để hắn ngủ một giấc.”

Phương Yên ở bên cạnh cũng nhịn không được muốn cười.

Hai đứa nhỏ của Phùng Liên Dung hay thật, một đứa thích ăn hoa đào, thích cầm son, một đứa cái gì cũng không bắt, quả đúng là dạy tốt!

Phùng Liên Dung ứng một tiếng, ôm Triệu Thừa Mô cáo lui.

Ở trên đường, nàng hỏi Chung ma ma: “Buổi sáng, rõ ràng là nó tự tỉnh mà đúng không?”

Chung ma ma cũng bị Triệu Thừa Mô làm cho hồ đồ, nghĩ nghĩ nói: “Hình như không phải?”

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Chung ma ma: “Đi về hỏi bà vú.”

Hai người trở lại Diên Kỳ cung, Chung ma ma lập tức gọi Du thị đến.

Du thị nói: “Tỉnh ạ, không phải là còn ăn sữa sao?” Lại trấn an hai người, nói: “Có điều Tam hoàng tử thích ngủ hơn Đại hoàng tử, Đại hoàng tử khi ngủ thường hay xoay lung tung, nhưng Tam hoàng tử thì chỉ lật người hai lần liền không động, có đôi khi ngủ thẳng một mạch luôn.”

Phùng Liên Dung nghĩ lại, đúng là có chuyện như vậy.

“Vậy thì cũng không thể không chọn đồ vật đoán tương lai mà!” Phùng Liên Dung hận hận giơ tay chọc chọc đầu Triệu Thừa Mô, “Sắp tới cha con về, con bảo ta phải giao đãi thế nào?”

https://thuviensach.vn

Hỏi mà nói, cái gì cũng chưa bắt.

Rõ là…..

Phùng Liên Dung bỗng cảm thấy bản thân mình thật thất bại.

Du thị ôm Triệu Thừa Mô đặt lên giường.

Hắn ngủ rất say, một lúc lâu cũng chưa tỉnh.

Lần chọn đồ vật đoán tương lai này khiến Phùng Liên Dung một lần nữa bị đả kích, mấy ngày liền, nàng luôn nhìn chằm chằm Triệu Thừa Mô, sợ đứa nhỏ này có chỗ nào không bình thường.

Kết quả phát hiện không có gì, chỉ là ngủ không chọn giờ.

Nàng thở phào nhẹ nhõm.

Đến tháng tám, Triệu Hữu Đường bên kia cuối cùng cũng có tin tức, sau khi trải qua ba lần hắn cũng bắt được Tháp Mộc, chém đầu Tháp Mộc. Nhưng cuối cùng hắn cũng không có đuổi tận giết tuyệt, chỉ vì hoang mạc Hồ Mộc Cáp vẫn còn có ngoại di khác, nếu Ngõa Lạc bị diệt sạch, các tộc khác nhất định sẽ to lớn.

Dù sao hoang mạc Hồ Mộc Cáp rất rộng, dân chúng Cảnh quốc lại không có ai nguyện đến đây ở, nơi này chắc chắn sẽ thành thế lực độc chiếm một phương, hắn lập Tân Đại hãn cho Ngõa Lặc, hàng năm phải tiến cống cho Cảnh quốc, quy thuận Cảnh quốc.

Khi Đường Quý Lượng mang tin tức này đến, còn đưa cho Phùng Liên Dung hai chậu đồ.

Mới đầu Phùng Liên Dung chỉ cho là hồi âm, kết quả lại dùng rương gỗ nhỏ mang đến.

https://thuviensach.vn

Nàng kêu Hoàng Ích Tam, Đại Lý mở ra, bên trong đặt hai chậu hoa.

Hoa này dáng vẻ rất kỳ quái, lá rất dài, xanh biếc, có chút giống lá hoa Lan, nhưng lại mềm mỏng hơn, còn bông hoa thì lại càng thêm đặc biệt, cánh hoa màu xanh nhạt, sáu cánh hoa nhọn hoắt hơi cong ra bên ngoài, nhụy hoa có lông xù màu vàng nhạt.

Nhưng chính bởi vì vậy mới độc đáo, khiến người vừa nhìn liền thích.

Nàng cúi đầu khẽ ngửi, thơm nhẹ, tỉ mỉ cảm nhận, lại như mang theo hơi lạnh trên núi cao, đây là mùi hương mà nàng chưa bao giờ ngửi qua.

“Đây gọi là hoa gì vậy?” Nàng nhịn không được hỏi.

Đường Quý Lượng cười nói: “Nô tài cũng không biết, Hoàng thượng cũng hỏi qua người ở hoang mạc, nhưng hoa này lại không có tên chính thức, Hoàng thượng nói trở về rồi lấy một cái.”

Phùng Liên Dung hai con mắt tỏa sáng: “Hoàng thượng, khi nào thì về vậy?”

Cho dù là đối mặt với Đường Quý Lượng, giọng nàng cũng ngọt phát ngán, chỉ vì nàng nghĩ đến hắn, ngọt ngào này liền từ trong lòng trào ra, ngăn cũng ngăn không được.

Đường Quý Lương chỉ cảm thấy da gà nổi hết lên, mặt ửng hồng, không tự chủ được lui một bước: “Sắp rồi ạ.”

Phùng Liên Dung lại hỏi: “Vậy hoa này Hoàng thượng tìm được ở đâu vậy?”

Đường Quý Lượng cũng có chút do dự, không biết có nên nói hay không.

https://thuviensach.vn

Ngày ấy sau khi đuổi được Tháp Mộc, triệt để đánh thắng trận, chúng tướng sĩ lập tức cắm trại ăn mừng. Triệu Hữu Đường cũng rất cao hứng, uống không ít rượu, buổi tối không ngủ đột nhiên nói muốn ra ngoài đi dạo.

Đường Quý Lượng đi theo phía sau hắn, chỉ thấy hắn đi về hướng lên núi, vừa đi còn vừa nói, ban ngày mới nhìn thấy mà sao buổi tối lại không còn.

Đường Quý Lượng thấy hắn có chút say, kết quả Triệu Hữu Đường bảo hắn đi tìm cây đuốc đến, hắn tìm tìm, cuối cùng cũng tìm được. Triệu Hữu Đường cao hứng bảo hắn chia làm hai đóa, đóng gói tốt rồi đưa cho Phùng Liên Dung.

Nhưng lại không dặn dò thêm gì khác.

Đường Quý Lượng nghĩ nghĩ nói: “Nô tài cũng không biết.”

Phùng Liên dung cũng không để ý, dù sao chờ Triệu Hữu Đường trở về là nàng có thể hỏi hắn. Nàng cười hì hì kêu Hoàng Ích Tam gọi người trồng hoa đến hỏi rõ xem nên chăm sóc hoa này thế nào.

Hoàng thượng đưa, nàng nhất định phải nuôi tốt!

#Tác giả có lời muốn nói: “Tác giả có hơi quái gở, chính là không thích viết sống lại xuyên qua hai thể loại đối lập nhau này, cho nên Trần Tố Hoa là nhân sĩ bản địa, ha ha, nhưng người này đúng là khá nguy hiểm –

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Khải Hoàn

Kết quả người trồng hoa trong cung cũng không biết, vừa nói ra là ở Hồ Mộc Cáp, người trồng hoa liên tục lắc đầu.

Phùng Liên Dung sốt ruột: “Không nuôi được à?”

“Khó nuôi.” Người trồng hoa khó xử, “Hồi nương nương, chỉ có thể ráng thử một lần, mấy ngày này vạn lần đừng tưới nước, mặt trời lên thì mang ra phơi, mặt trời lặn thì mang vào, xem trước thế nào đã.”

Phùng Liên Dung liên tục gật đầu, lập tức gọi Đại Lý mang hoa ra ngoài phơi.

Hôm nay thời tiết rất tốt, ấm áp như cuối hè khiến người dễ dàng mệt rã rời, chỉ là sắp đến chạng vạng nên chỉ phơi được một lát.

Đại Lý đặt chậu hoa xuống, ngẩng đầu thì thấy Tiểu Lý dẫn một người đi vào, hắn tập trung nhìn kỹ, người đến mặc trường bào màu xanh, đầu đội mũ ngọc, môi hồng răng trắng. Chỉ là vóc người không cao lắm, tuổi còn nhỏ, bằng không nhất định sẽ là một người phong lưu.

Hắn tiến lên hành lễ nói: “Nô tài tham kiến Tứ điện hạ.”

Triệu Hữu Đường xua tay bảo hắn đứng lên, trực tiếp đi vào.

Triệu Thừa Diễn nhìn thấy hắn, từ rất xa đã gọi Tứ thúc.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung cũng ở trong viện, nàng không nghĩ Triệu Hữu Ngô sẽ đến, lập tức có chút giật mình, dắt tay Triệu Thừa Diễn đi qua hành lễ.

Triệu Hữu Ngô vẫn còn tính cách của trẻ con, khoát tay, xoay người liền lấy đến một vật từ trong tay thị tùng Viên Tam.

Vật này có dáng hình hồ lô, dài tầm nửa cánh tay, màu lục, Phùng Liên Dung cũng chưa thấy qua, tò mò hỏi: "Đây là cái gì vậy?"

"Hưởng hồ lô." Triệu Hữu Ngô cười tủm tỉm nói, "Tặng cho cháu trai chơi."

Triệu Thừa Diễn tò mò đi qua, giơ tay sờ sờ.

Triệu Hữu Ngô làm mẫu cho hắn xem, đặt bên miệng thổi, chỉ nghe cái bình đó đột nhiên phát ra tiếng "huýt huýt", tiếp theo hắn dùng ít sức đi, cái bình đó lại phát ra tiếng 'phù phù."

Triệu Thừa Diễn hưng phấn mở to hai mắt nhìn, nhảy lên nói: "Ta cũng muốn."

Triệu Hữu Ngô thấy hắn thích, chính mình cũng rất cao hứng, kêu Viên Tam lấy một miếng lụa mỏng đặt lên miệng bình: "Ngươi phải dùng cái này, ngươi còn nhỏ không biết khống chế lực đạo, sẽ bị cái này làm bị thương đến miệng." Lại vẫy tay: "Đi, qua đây."

Triệu Thừa Diễn đi qua, áp miệng lên trên miếng lụa mỏng thổi, chỉ nghe cái bình này không ngừng phát ra tiếng 'phù phù."

Hắn cao hứng cười khanh khách không ngừng.

Phùng Liên Dung nói: "Đa tạ Tứ điện hạ tặng Tiểu Dương đồ chơi tốt như vậy, có điều cái này mua ở đâu vậy, thiếp thân cũng chưa từng thấy qua."

https://thuviensach.vn

“Là hồi nhỏ ta chơi.” Triệu Hữu Ngô nói xong, con ngươi chìm xuống, năm đó Hoàng thượng và Hồ quý phi đều rất thương yêu hắn, khi hắn còn bé không biết có bao nhiêu đồ chơi, cái này chỉ là một trong số đó.

Phùng Liên Dung thấy sắc mặt hắn, nghĩ chắc là hắn đang nhớ lại trước đây, liền không lại nói nữa, cười nói: “Nhìn như là làm từ lưu ly, màu sắc rất đẹp.”

“Đúng là lưu ly.” Triệu Hữu Ngô nói: “Ngoài cung có một xưởng lưu ly, cái gì cũng có thể làm, hưởng hồ lo này có lẽ cũng từ chỗ đó ra.”

Phùng Liên Dung gật gật đầu, lại xoa xoa đầu Triệu Thừa Diễn: “Tứ thúc con khó được đến đây một chuyến, con không thể chỉ chơi một mình, phải cám ơn Tứ thúc trước đã.”

Triệu Thừa Diễn ngẩng đầu, bỗng vui vẻ chạy đi, lát sau lại quay về, đưa cái xúc cúc trong tay cho Triệu Hữu Ngô.

Triệu Hữu Ngô cười ha ha: “Tặng ta? Đây là đáp lễ?”

Triệu Thừa Diễn gật đầu.

Thu được đồ mà đứa nhỏ nhỏ như vậy tặng, còn là cháu mình, Triệu Hữu Ngô cảm thấy rất có ý tứ, lập tức để Viên Tam thu.

Phùng Liên Dung cũng rất hài lòng, đứa nhỏ nhà mình thật là lễ phép, chỉ là đưa cái xúc cúc này cho Triệu Hữu Ngô hắn cũng không dùng được, hắn lớn như vậy, nào còn chơi cái này.

Còn có, lần trước hắn còn tặng một khối ngọc bội nữa.

Nhưng Phùng Liên Dung nghĩ tới nghĩ lui cũng chưa biết nên tặng lại cái gì cho hắn.

https://thuviensach.vn

Nàng trừ phân lệ nên có ra thì cũng chỉ còn lại vật Triệu Hữu Đường đưa nàng, đó đều dành cho nữ nhân dùng, mà nàng hồi báo hoặc là ngâm rượu, hoặc là làm nữ công, còn không thì là hầu hạ hắn thật tốt, làm hắn vui vẻ. Muốn đưa Triệu Hữu Ngô ít đồ mình tự làm, thứ nhất là nàng không có bản lĩnh, thứ hai là không thích hợp.

"Tiểu Dương, hưởng hồ lô này để chơi sau, con đi chơi với Tứ thúc đi đã." Nếu Triệu Hữu Ngô đã thích Triệu Thừa Diễn, vậy thì để hai đứa chơi với nhau.

Nói đúng ra thì phải là Triệu Hữu Ngô mang Triệu Thừa Diễn đi chơi.

Hai người một lớn một nhỏ, không biết đang nói chuyện gì, ở trong sân đông đi một chút, tây đi một chút, Triệu Thừa Diễn chơi mệt, Triệu Hữu Ngô lại dẫn hắn về chính điện.

Phùng Liên Dung bỗ nhiên nghĩ đến: "Tứ điện hạ hôm nay không đi nghe giảng à?"

"Hôm nay khó được ngày nghỉ." Triệu Hữu Ngô cười trả lời.

"Trách không được." Phùng Liên Dung lại hỏi, "Tam điện hạ đi Tuy Ninh, đã viết thư về lần nào chưa?"

"Viết, tháng trước mới nhận được." Triệu Hữu Ngô tròng mắt lóe sáng, "Ca ca nói ở đó rất vui vẻ, thường xuyên cùng Tào đại nhân đi ra ngoài tuần tra, chính huynh ấy cũng đã đi mấy thị trấn, xem xét sông ngòi chung quanh, học được rất nhiều thứ. Còn nói phong cảnh Tuy Ninh đẹp, cá rất ngon."

Phùng Liên Dung nghe chuyện cười rộ lên: "Vậy Tam điện hạ đi Tuy Ninh là đúng rồi."

Triệu Hữu Ngô gật gật đầu: "Sau này ta cũng đi."

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung khó hiểu: “Tam điện hạ là vì thíc thủy lợi mới đi, hay là Tứ điện hạ cũng muốn học?”

“Cái này….” Triệu Hữu Ngô đau đầu, hắn vẫn chưa biết mình thích gì.

“Từ từ sẽ đến, chung quy có một ngày sẽ phát hiện mình muốn học gì?” Phùng Liên Dung đang ăn hạch đào, vừa nói vừa đưa cho Triệu Hữu Ngô mấy quả, “Muốn ăn không?”

Triệu Hữu Ngô nhìn, đã bóc ra rồi, liền cầm.

Hai người ngồi ăn hạch đào thì thấy trời đã tối, Chung ma ma đi qua hỏi cơm tối, Phùng Liên Dung tùy tiện gọi mấy món, gọi một nửa mới nhớ Triệu Hữu Ngô vẫn chưa đi.

Nàng nghĩ cũng không thể đuổi người về.

“Tứ điện hạ, không bằng hôm nay ở lại đây ăn cơm?” Nàng thử hỏi.

Kết quả Triệu Hữu Ngô gật đầu: “Được.”

Phùng Liên Dung có chút sững sờ, có điều cũng không thế nào, chỉ hỏi hắn muốn ăn gì, Triệu Hữu Ngô cũng gọi hai món.

Triệu Thừa Diễn thấy hắn cùng ăn cơm thì rất cao hứng, hai người ngồi chung một chỗ, nói nói cười cười. Phùng Liên Dung xem, tuy cảm thấy khó hiểu, có điều lại giống như có chút vui mừng.

Qua mười ngày, Triệu Hữu Đường rốt cục hồi Kinh, vừa về đến Kinh thành liền thăng quan cho bốn vị Tướng quân cùng đi lần này, binh sĩ khác cũng được thưởng.

Dù sao cuối cùng vẫn là giành được thắng lợi, thế này nhóm quan viên vẫn luôn lo lắng mới thở phào một hơi.

https://thuviensach.vn

Xong việc này Triệu Hữu Đường mới hồi cung.

Phương Yên, Hoàng thái hậu lúc này đều ở Thọ Khang cung của Thái hoàng thái hậu, đặc biệt chờ hắn.

Thái hoàng thái hậu nhìn thấy hắn, cười nói: “Cuối cùng đã về, làm chúng ta rất lo lắng. Hoàng thượng, sau này đừng lại thân chinh, an nguy của Hoàng thượng còn hơn tất cả.

Triệu Hữu Đường gật gật đầu: “Trẫm biết, tổ mẫu, làm người phải lo lắng rồi.” Lại xin lỗi Hoàng thái hậu, Phương Yên.

Hoàng thái hậu nói: “Ta không sao, chung quy là mẫu hậu lớn tuổi, có điều Hoàng thượng bình an trở về, việc này đừng lại nhắc đến nữa.”

Mấy người nói chuyện một lát, Triệu Hữu Đường lại đi xem Triệu Thừa Dục, xong rồi mới cáo từ về Càn Thanh cung.

Do hắn trở về, cả nhà khẳng định là muốn cùng nhau ăn cơm chiều, Phương Yên dẫn Triệu Thừa Dục về Khôn Ninh cung trước.

Triệu Hữu Đường một đường đi về phía trước, kết quả xa xa đã thấy một bóng người đứng ở cửa cung, bóng dáng đó hắn rất quen thuộc, khóe miệng hắn lập tức cong lên.

Không nghĩ tới không đợi hắn đi nàng đã đến đây.

Phùng Liên Dung nghe được thanh âm, cũng chờ không kịp, xách váy liền chạy đến, nhưng khi đến trước mặt hắn rồi nàng lại không dám quá lỗ mãng, chỉ nhìn chặt hắn gọi: “Hoàng thượng.”

Triệu Hữu Đường ừ một tiếng, cũng nhìn nàng.

Nàng vẫn như cũ không có thay đổi gì, chỉ là hôm nay hiển nhiên đã trang điểm qua, rực rỡ chói người.

https://thuviensach.vn

Thấy hắn nãy giờ không nói gì, Phùng Liên Dung lại gọi: “Hoàng thượng.”

Trong thanh âm có chút nức nở, có chút chờ đợi, có chút vui sướng.

Hắn cười, thán một tiếng, giang tay ôm nàng vào trong ngực, miệng lại trách mắng: “Không có quy củ.”

Phùng Liên Dung làm như không nghe thấy, biết hắn trở về, nàng liền vội vã đi gặp hắn, một khắc cũng không thể trì hoãn. Chỉ là không đến được Thọ Khang cung thì nàng sẽ đến Càn Thanh cung.

Hai tay nàng gắt gao ôm chặt lấy hắn, tham lam hít mùi hương trên người hắn, mũi đột nhiên lên men, lại hận không thể khóc trong lòng hắn.

Triệu Hữu Đường cúi đầu xuống, hôn lên đỉnh đầu nàng nói: “Nhớ Trẫm hả?”

“Rất nhớ.” Phùng Liên Dung lấy đầu cọ hắn, “Nằm mơ cũng nhớ, sợ Hoàng thượng lại không về, thiếp thân lại muốn bị bệnh.”

“Hả?” Triệu Hữu Đường ngẩn ra, “Sao vậy?”

Phùng Liên Dung nói khẽ: “Bệnh tương tư, Kim thái y nói.”

Triệu Hữu Đường phì cười, nâng mặt nàng lên nói: “Sao Trẫm không thấy nàng giống như bị bệnh nhỉ, xem, dưỡng rất tốt, trắng trẻo mập mạp.”

“Ai bảo, gầy rất nhiều mà.” Phùng Liên Dung nói: “Mới đầu thiếp thân cơm nước không vào, sau này cảm thấy nhỡ Hoàng thượng trở về mà thiếp thân thật bị bệnh, hình như cũng không tốt, không thể để Hoàng thượng đau lòng cho nên thiếp thân lại ăn, nhưng vẫn gầy.”

Nàng vén tay áo lên cho hắn xem.

https://thuviensach.vn

Cổ tay nàng trắng bóng, tỉ mỉ nhìn lại nhẵn nhụi như sứ trắng, Triệu Hữu Đường đưa tay ra nhéo nhéo: "Ừ, hình như là có chút gầy thật."

"Hoàng thượng cũng gầy." Nàng giơ tay sờ sờ mặt hắn, "Có điều thiếp thân thấy Hoàng thượng càng thêm tuấn tú hơn so với trước đây."

Hắn hăng hái, mặt mày thần thái bức người, lại trải qua chiến trường tàn khốc, có chút khác với trước đây.

Nàng chuyên chú nhìn hắn, trong mắt không chút che giấu tình cảm giành cho hắn.

Triệu Hữu Đường vẻ mặt càng thêm ôn nhu, nắm lấy tay nàng dắt nàng vào Càn Thanh cung, vừa đi vừa nói: "Tiểu Dương và A Lý đâu, nàng không dẫn theo?"

"Không." Phùng Liên Dung nói: "Thiếp thân biết thiếp thân không nên đến đây, cho nên nhìn thấy Hoàng thượng là mãn nguyện rồi, dù sao lát nữa Hoàng thượng thể nào chẳng không đến xem Tiểu Dương và A Lý." Ngón tay nàng cào cào trong lòng bàn tay hắn, "Thiếp thân cũng nên về rồi."

Triệu Hữu Đường không nỡ để nàng đi: "Đến cũng đã đến, cần gì phải trở về?" Một bên sai người chuẩn bị nước ấm, hắn vốn cũng muốn về Càn Thanh cung tắm một cái.

Một đường bôn ba, phong trần mệt mỏi.

Miệng Phùng Liên Dung hơi há: "Hoàng thượng muốn tắm ạ? Vậy thiếp thân…."

Vậy nàng ở đây làm gì?

Triệu Hữu Đường nhìn nàng dáng vẻ mơ hồ không hiểu, không nói gì, chỉ chờ cung nhân chuẩn bị xong liền kéo nàng vào phòng tắm. Bên ngoài

https://thuviensach.vn

cung nhân hoàng môn trong lòng đều hiểu rõ, giúp bọn họ đóng cửa lại.

Phùng Liên dung trợn mắt nhìn thùng tắm lớn trước mặt, mặt lập tức đỏ bừng.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Bắt Nạt Người

Nàng đứng thẳng không động, Triệu Hữu Đường trái lại lại tự cởi áo, đợi đến khi nàng lấy lại tinh thần nhìn qua hắn, mặt càng thêm đỏ.

Thấy nàng dáng vẻ ngượng ngùng, khóe miệng hắn nhíu nhíu, bước vào bồn tắm nói: “Hầu hạ Trẫm tắm.”

Trái tim Phùng Liên Dung đạp nước nhảy lên, qua một lát mới nói: “Thật, thật sự muốn thiếp thân đến?”

“Vua không nói đùa.” Hắn nhướng mày.

Phùng Liên Dung nhìn xuống, liền nhìn thấy cơ ngực hắn.

Hắn không phải dạng văn nhược thư sinh, do thích săn bắn nên từ nhỏ đã kéo cung tên, tập cưỡi ngựa, cho nên cơ thể hắn rất rắn chắc, nhưng cũng không phải quá cứng. Phùng Liên Dung nghĩ đến cảm giác khi ôm hắn, e lệ trong lòng lập tức biến mất không còn, cười đi qua.

Cơ thể Triệu Hữu Đường rất nhanh đã ướt, cũng không biết vì sao, tuy nàng cầm khăn tay nhưng hắn lại giống như có thể cảm giác được ngón tay nàng chạy khắp cơ thể mình.

Loại cảm giác này không phải rất dễ chịu, làm cả người hắn đều nóng lên.

Lúc này lại nghe nàng nói: “Hoàng thượng nhất định là rất mệt, để thiếp thân xoa bóp cho ngài nhé?”

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường tò mò hỏi: “Nàng biết?”

“Cùng Chung ma ma học chút ít.” Phùng Liên Dung nghĩ học lâu rồi mà vẫn chưa phát huy tác dụng, lần này vừa vặn thử xem, nàng vén tay áo lên, đặt tay lên bả vai hắn.

Lực đạo của nàng hơi yếu, Triệu Hữu Đường nhắm mắt hưởng thụ, nhưng nơi ấn rất chuẩn, rất thoải mái, hắn cười rộ lên: “Thật đúng là biết.”

“Hoàng thượng cảm thấy thoải mái?” Nàng thật cao hứng.

“Cũng không tệ, chỉ là sức nàng hơi yếu chút.”

Phùng Liên Dung vừa nghe, vội dùng thêm sức.

Triệu Hữu Đường ngược lại rất thoải mái, một hồi lâu cũng chưa nói chuyện.

Qua một lát hắn mới mở to mắt, thấy Phùng Liên Dung vẫn đang ra sức ấn, hỏi: “Không mệt à?”

“Không mệt.” Nàng im lặng thở ra một hơi.

Triệu Hữu Đường nhìn lại, khóe miệng co rút.

Như vậy còn nói là không mệt?

Xem cả đầu đầy mồ hôi kìa!

“Thật sự là ngu ngốc!” Triệu Hữu Đường trách mắng, “Trẫm không nói dừng thì nàng không dừng luôn hả? Trẫm cũng không muốn tay nàng bị gãy.”

Phùng Liên Dung lúng túng nói: “Thấy Hoàng thượng thoải mái ngủ luôn.” Khi nói chuyện, một giọt mồ hôi từ trên trán nàng rơi xuống, tách

https://thuviensach.vn

một tiếng dừng trên bả vai Triệu Hữu Đường.

Hắn ôm nàng ném, Phùng Liên Dung bùm một tiếng ngã vào trong thùng tắm, ướt sũng như gà.

Triệu Hữu Đường cười haha.

Phùng Liên Dung cả kinh kêu lên: “Ta, ta vẫn mặc quần áo mà.”

“Vậy cởi là được.” Hắn nhìn nàng.

Phùng Liên Dung ngay cả lỗ tai cũng nóng lên.

Sao lại vậy chứ, ban ngày ban mặt lại muốn xem nàng cởi áo.

Phùng Liên Dung ngượng ngùng, cả người co thành một cục, ngồi xổm xuống, tính cởi áo trong nước, kết quả ngay sau đó nàng giật bắn dậy giống như ngồi phải con nhím.

“Chàng chàng chàng…..” Nàng gò má đỏ sẫm nhìn Triệu Hữu Đường.

Hắn vừa ở trong nước làm chuyện xấu.

Triệu Hữu Đường cười, cười đến càn rỡ, ánh mắt nhìn chằm chằm thân thể nàng, “Ừ, đứng cởi cũng được.”

Phùng Liên Dung triệt để không nói gì.

Kết quả tự nhiên là ngoan ngoãn cởi.

Triệu Hữu Đường nhìn, ánh mắt càng lúc càng sáng ngời, nụ cười cũng càng lúc càng tà ác, cuối cùng vẫn là Phùng Liên Dung gặp nạn. Khi cung nhân đi vào dọn dẹp, chỉ thấy nền đầy nước, nước trong thùng bắn ra một nửa.

https://thuviensach.vn

Lúc này Phùng Liên Dung bị tắm sạch sẽ khóa lại trong áo bào của Triệu Hữu Đường, đợi ở phòng trong.

"Đi Diên Kỳ cung lấy quần áo của Quý phi đến đây." Triệu Hữu Đường phân phó Nghiêm Chính, hắn vừa rồi dùng sức quá độ, cũng mệt mỏi, lười biếng nằm nghiêng trên sạp. Phùng Liên Dung ngồi bên cạnh hắn, cúi đầu.

Đợi Nghiêm Chính đi rồi, hắn nâng mặt nàng lên nhìn, nói: "Qua hai ngày là hết."

Phùng Liên Dung tức giận nói: "Hai ngày mới hết không được đâu, sáng mai là xanh xanh tím tím rồi!"

Vừa rồi Triệu Hữu Đường ở trong thùng chơi chưa hết hứng, còn ra ngoài thùng, không cẩn thận bập miệng nàng vào cạnh thùng, môi lập tức sưng lên.

Triệu Hữu Đường khụ một tiếng nói: "Hay là gọi Chu thái y đến xem chút?"

Phùng Liên dung khẽ hừ, bị như này, ít nhất bảy tám ngày mới tiêu sưng. Thật ra nàng cũng không phải vì chuyện này mà tức giận, mà là giận hắn hung tàn. Vốn nàng chỉ đến xem hắn rồi về, kết quả biến thành như vậy, truyền đến bên ngoài không biết sẽ thành cái dạng gì.

Hơn nữa từ nay trở đi còn phải đi thỉnh an Phương Yên.

Thấy nàng không vui, Triệu Hữu Đường biết lần này là mình hơi quá đáng, dỗ nàng nói: "Sợ cái gì, dù là cả mặt nàng bị sưng lên, Trẫm cũng không ghét bỏ."

Phùng Liên Dung liếc xéo hắn: "Gạt người."

Nếu thật bị sưng, hắn không ghét bỏ mình mới lạ.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nói: “Nếu không nàng thử làm mặt bị sưng lên xem? Xem là biết Trẫm có gạt nàng hay không.”

Phùng Liên Dung sợ lập tức nói: “Không cần.”

“Vậy nàng tin Trẫm chưa?”

Phùng Liên Dung vội nói: “Tin.”

Không tin cũng không được.

Nàng phát hiện hắn càng ngày càng thích bắt nạt nàng.

Cũng không biết sao lại có tật xấu này? Phùng Liên Dung nhìn nhìn hắn, rõ ràng trước khi làm Hoàng đế, thoạt nhìn lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng bây giờ chẳng giống chút nào.

Có điều, hình như ở bên ngoài vẫn rất dọa người?

Lúc này Nghiêm Chính mang quần áo đến, Phùng Liên Dung mặc vào rồi trở về.

Triệu Hữu Đường gọi Chu thái y cho nàng.

Chu thái y đi qua xem, thầm nghĩ, chỉ chút vết thương ấy mà cũng nói là nghiêm trọng? Rõ ràng chỉ cần bôi thuốc mỡ thôi! Chu thái y không nói gì, để lại một lọ thuốc rồi đi.

Nghe nói thuốc này dùng cho người bị gãy chân cũng có công hiệu, hoàn toàn là đại tài tiểu dụng.

Phùng Liên Dung lập tức bôi ngay.

Chung ma ma nhìn nàng, Hoàng thượng cũng quá nóng vội đi, sao có thể làm người khác bị phá tướng đây! Có điều bà cũng không hỏi, sợ Phùng

https://thuviensach.vn

Liên Dung thẹn thùng.

Triệu Hữu Đường ngủ một lát, khi dậy tinh thần sảng khoái đi Thọ Khang cung dùng cơm.

Phương Yên lén nhìn hắn mấy lần, trong lòng tức giận đến ngứa ngáy.

Phùng Liên Dung không hiểu quy củ đi xem hắn là hắn có thể thuận thế giữ nàng lại, ban ngày ban mặt tuyên dâm hả? Có điều nàng tức về tức, cuối cùng vẫn không nói gì.

Dù sao hắn mới thân chinh trở về, có lẽ về phương diện đó có chút đói khát, vừa vặn Phùng Liên Dung đụng phải, suy ra, cũng là Phùng Liên Dung không đúng.

Phương Yên cố nghẹn không nói.

Ngược lại Thái hoàng thái hậu có chuyện muốn nói với Triệu Hữu Đường, đặc biệt giữ hắn lại.

“Lệ Phương và ba đứa nhỏ ai gia đã gặp rồi, ai gia muốn hỏi Hoàng thượng, rốt cục muốn an trí bọn họ thế nào? Thục Nhi là nữ nhi, ngược lại không có gì, Thiệu Đình, Thiệu Nhan tuổi cũng không nhỏ, dù sao cũng phải đi học đúng không? Chẳng lẽ cứ ở mãi trong viện đó?”

Như thế tương đương với giam cấm.

Tuy Hoài vương tạo phản là tội lớn, nhưng cốt nhục của y, Thái hoàng thái hậu vẫn không đành lòng đối bọn họ như thế, hơn nữa nàng dâu đó bà cũng thích.

Triệu Hữu Đường im lặng một lát: “Vậy theo ý Hoàng tổ mẫu thì?”

“Luân Nhi táng ở Hoa Tân, không bằng để bọn họ trở về đi.” Thái hoàng thái hậu nói, “Thiệu Đình là con trai trưởng, vốn phong thành Quận vương

https://thuviensach.vn

cũng là phải, có điều ai gia biết ngươi khó xử, không sao.”

Triệu Hữu Đường vì chuyện Hoài vương nên đối Thái hoàng thái hậu có chút áy náy, lập tức liền nói: “Vậy thì nghe tổ mẫu, tuy không phong Quận vương, bổng lộc, vẫn như thường cho hắn.”

Thái hoàng thái hậu khá vui mừng, gật gật đầu, bà chậm rãi nằm xuống, nói với Triệu Hữu Đường: “Ai gia đã nhiều ngày mơ thấy Hoàng tổ phụ ngươi, ngẫm lại ai gia tuổi này cũng không sai biệt lắm.”

Mắt Triệu Hữu Đường đỏ lên: “Tổ mẫu ngài ngàn vạn đừng nói như vậy, ngài thân thể nhất định sẽ cực khỏe mạnh.”

Thái hoàng thái hậu khoát tay: “Ai gia hiện cũng không còn gì để lo lắng, dù là đi gặp Hoàng tổ phụ ngươi, ai gia cũng không sợ.” Bà cười cười với hắn, “Hữu Đường, tuy rằng ngươi cũng làm ai gia bị tổn thương, nhưng ngươi tương lai nhất định sẽ là Hoàng đế tốt, ai gia cũng không sợ Cảnh quốc sẽ bị làm sao.”

Triệu Hữu Đường không biết nên nói gì mới phải, nhẹ nhàng nắm lấy tay Thái hoàng thái hậu.

Qua một hồi lâu hắn mới rời đi.

Thái hoàng thái hậu lại nhắm mắt nghỉ tạm.

Cảnh Hoa nói: “Trần quý nhân cầu kiến.”

Thái hoàng thái hậu giật mình, sau một lát thở dài nói: “Còn có gì để nói, ngươi cầm hộp trân châu trên bàn đưa cho nàng đi.”

Cảnh Hoa lấy, cầm đưa cho Trần Tố Hoa.

Trần Tố Hoa biến sắc: “Thái hoàng thái hậu không muốn gặp thiếp thân?”

https://thuviensach.vn

“Đã ngủ, Thái hoàng thái hậu nương nương thân thể không tốt lắm.”

Trần Tố Hoa nhận trân châu, thầm cười lạnh mấy tiếng, cũng không nhiều lời một câu xoay người liền đi.

Nàng trở lại trong phòng, mở hộp ra xem, thấy trân châu bên trong đều là hàng tốt, màu sắc khác nhau, nhưng là cho rồi có tác dụng gì?

Trần Tố Hoa hung hăng đập hộp xuống đất.

Hai cung nhân vội chạy lại đỡ trân châu mới không bị rơi xuống.

“Chủ tử cần gì phải như thế, trân châu này cũng coi như đáng giá, có thể thấy được Thái hoàng thái hậu nương nương vẫn coi trọng chủ tử.”

Trần Tố Hoa buồn cười, coi trọng đâu sao lại không thấy?

Lại nói, nàng cũng thật không hay ho, vốn cho là vào cung, dựa vào Thái hoàng thái hậu, không nói làm Quý phi, tương lai làm phi tử nhất định cũng là chắc, dù thế nào cũng tốt hơn gả cho vô lại họ Lâm. Sau này tỷ tỷ bị bệnh nặng nàng mới có cơ hội này, ai ngờ vào trong cung lại không thuận lợi như thế!

Thái hoàng thái hậu từ sau khi Hoài vương qua đời, vậy mà không có tâm tư quản lý, căn bản cũng mặc kệ nàng luôn.

Đừng nói phi tử, hiện tại muốn được sủng cũng khó!

Trần Tố Hoa ở đây đợi đã hơn một năm, cuối cùng hiểu rõ, cái gì cũng phải dựa vào chính mình, nếu không dựa được, nàng hãy chờ giống phi tần của Tiên đế, chết già trong cung đi.

Nàng lại thoáng tính lại, từ trong hòm chọn ra chút trân châu tốt, nói với cung nhân Kim Mai: “Đưa đến cho Tô quý nhân.”

https://thuviensach.vn

Kim Mai kinh ngạc, nàng vốn rất khó hiểu: “Vì sao chủ tử phải đối Tô quý nhân tốt như vậy?”

Trần Tố Hoa cười cười: “Cùng một phận lận đận, giúp đỡ lẫn nhau có gì là không tốt? Ngươi mau đi đi.”

Kim Mai chỉ ứng một tiếng, cầm trân châu đi.

Trần Tố Hoa nhìn ra ngoài cửa, khóe miệng hơi mím.

Ngày đó ở hoa viên, nàng và Tô Cầm đi theo Phương Yên đi bái kiến Triệu Hữu Đường, nàng thấy rất rõ ràng, hắn đối Tô cầm còn có chút hứng thú, về phần người khác, theo nàng quan sát, bao gồm cả bản thân, ở trong mắt Triệu Hữu Đường, đều giống như cỏ ven đường.

Như thế, không dùng Tô Cầm thì có thể dùng ai?

Vì hiện nay, chỉ có thể đánh vỡ cục diện Phùng Liên Dung độc sủng, nàng mới có khả năng trong tương lai chiếm được chút nhỏ nhoi! Bằng không, cái gì cũng không.

Trần Tố Hoa nghĩ đến đây liền cười lên.

Nàng thậm chí có chút nóng lòng muốn thử, trò hay sắp lên sàn rồi!

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Cua Yến

Triệu Hữu Đường vừa bãi triều liền đến Diên Kỳ cung thăm hai con trai.

Kết quả lại thấy Phùng Liên Dung đầu tiên, môi nàng quả nhiên xanh tím, giống như ăn dâu xong mà không lau sạch, hắn nhìn thấy đã muốn cười, nhưng do là một tay mình tạo thành, đành nhịn xuống, sờ sờ đầu nàng nói: “Cũng không xấu mà, qua hai ngày là tốt rồi.”

Phùng Liên Dung lập tức chạy đến trước gương soi, nhìn thế nào cũng thấy xấu, hừ nhẹ nói: “Hoàng thượng còn không phải cũng ghét bỏ, bằng không….”

Nàng cúi đầu sờ sờ hai con cá vàng treo bên hông.

Triệu Hữu Đường nhíu mày: “Bằng không?”

Hắn nghĩ nghĩ, cúi đầu hôn lên môi nàng: “Sáng sớm đã cáu kỉnh với Trẫm!”

Phùng Liên Dung lại vui trở lại, vì hắn hiểu rõ ý của nàng.

“Vừa rồi trên đường đến đây ta nghĩ đến một chuyện, lần trước A Lý chọn đồ vật đoán tương lai, bắt được cái gì vậy?” Hắn tính tính thời gian, vừa đúng lỡ mất con thứ ba chọn đồ vật đoán tương lai, vừa đến cửa lại nghĩ ra chuyện này.

Phùng Liên Dung không biết nói như thế nào, đưa tay lên miệng cắn cắn.

https://thuviensach.vn

“Sao vậy?” Thấy nàng như vậy, Triệu Hữu Đường đoán, “Hay là cũng bắt son?”

“Không phải.” Phùng Liên Dung đầu cúi càng thấp, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu, “Cái gì cũng không bắt, đang ngủ.”

“Ngủ?” Triệu Hữu Đường ngây người một lát, bỗng nhiên cười lên ha ha, lệnh Du thị đi qua, hắn ôm lấy Triệu Thừa Mô từ trong tay Du thị, bóp bóp khuôn mặt hắn, “Con rất có ý tứ đấy, vậy mà lại ngủ, nghĩ gì vậy?”

Hắn càng nói càng cảm thấy chơi vui, cười thêm mấy tiếng, chỉ tiếc mình không ở đó.

Phùng Liên Dung nhìn hắn, cảm thấy khó hiểu, sao không bắt gì hắn lại vui vẻ vậy nhỉ!

Lúc này Triệu Thừa Diễn cũng nhào lên, liên tục gọi phụ thân.

Triệu Hữu Đường cũng bế hắn lên, mỗi tay bế một đứa.

“Tiểu Dương lại lớn hơn rồi này.” Triệu Hữu Đường cười nói, “Có nhớ phụ thân không?”

“Nhớ, ngày nào cũng nhớ phụ thân!” Triệu Thừa Diễn dướn mặt lên, cọ cọ vào mặt Triệu Hữu Đường, “Phụ thân còn đi…. Đánh giặc nữa không ạ?”

Triệu Hữu Đường nhìn Phùng Liên Dung: “Nàng nói?”

“Dạ, thiếp thân cũng không nghĩ đến con vẫn còn nhớ.”

“Phụ thân không đi, sau này đều bồi Tiểu Dương.”

Triệu Thừa Diễn vui vẻ cười khanh khách, lại kéo ống tay áo hắn, cho Triệu Hữu Đường xem hưởng hồ lô Triệu Hữu Ngô đưa.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường còn thổi thổi.

Đùa với hai đứa nhỏ thêm một lát, hắn mới lại nói chuyện cùng Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung nói: “Hai chậu hoa đó bây giờ vẫn còn sống đấy, người trồng hoa nói không cần tưới nước, chỉ cho chúng nó phơi nắng, hình như rất có tác dụng, hôm kia mới mọc thêm hai cái lá xanh.”

Triệu Hữu Đường gật gật đầu: “Vậy là tốt rồi.”

“Hoàng thượng tìm được ở đâu vậy, hoa này màu sắc thật kì lạ, người trồng hoa cũng không biết là hoa gì.” Nàng tò mò.

Muốn nói lấy được kiểu gì, đương nhiên là hắn tự tay lấy, khi trở lại doanh trướng, cả hai tay đầy là đất, bây giờ Triệu Hữu Đường ngẫm lại lại cảm thấy buồn cười, có lẽ lúc ấy đang say.

“Hoa này mọc ở trên núi Hồ Mộc Cáp, có lần Trẫm đi lên núi quan sát địa hình thì phát hiện, cũng không biết tên là gì.” Hắn dừng một chút, nhìn Phùng Liên Dung, “Gọi luôn là Liên Dung đi.”

“Liên Dung? Tên của thiếp?” Phùng Liên Dung tiến sát lại gần, “Thật gọi như vậy à?”

“Gọi là vậy đi, thời gian nữa chăm sóc tốt rồi, trồng một mảng lớn trong vườn.” Hắn cười cười, chắc là sẽ rất đẹp.

Phùng Liên Dung choáng váng, ôm lấy cánh tay hắn: “Không biết vì sao có chút không thở nổi.”

Bị vui mừng lấp kín đầu rồi.

Hắn cười, ôm nàng vào lòng.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung im lặng một lát, hỏi: “Hồ Mộc Cáp như thế nào vậy? Khi Hoàng thượng đánh Ngõa Lặc thì ở đâu?”

“Đợi hai tháng.” Triệu Hữu Đường giọng điệu có chút xa xôi, “Hồ Mộc Cáp rất lớn, có sa mặc, có thảo nguyên, cũng có hồ nước rất lớn, nhưng gió rất to.” Tay hắn nhẹ vuốt tóc nàng, “Ở nơi đó, cảm thấy rất trống trải, cũng sẽ làm nàng quên đi rất nhiều chuyện.”

Ngày đó ban đêm, hắn cứ vậy nằm yên trên mặt đất, thấy trời đầy sao, không biết thế nào lại nghĩ đến nhật thực, người ở giữa đất trời, có vẻ đặc biệt nhỏ bé.

Phùng Liên Dung im lặng nghe, xong rồi thán một tiếng: “Thật muốn cùng Hoàng thượng đến đó.”

“Đánh giặc cũng không sợ?” Hắn hỏi.

“Không sợ.” Nàng vòng tay qua eo hắn, “Chỉ cần Hoàng thượng ở bên cạnh là được.”

Nếu thật phải đánh trận, thật sự gặp nguy hiểm, nàng chết chung với hắn cũng không sao.

Tuy nàng không nói ra nhưng Triệu Hữu Đường giống như có thể cảm giác được suy nghĩ của nàng, nhất thời cũng không biết nói cái gì, chỉ biết ôm nàng chặt thêm chút nữa.

Ngày hôm sau Phùng Liên Dung đến Khôn Ninh cung thỉnh an, dưới mũi mang khăn che mặt, khi đi vào, dẫn tới một đám quý nhân ào ào suy đoán.

Phương Yên nhìn thấy, cũng có chút khó hiểu, hỏi: “Sao lại thế này? Có chỗ nào không thoải mái à?”

https://thuviensach.vn

Nàng cũng nghe nói ngày ấy Chu thái y đến chỗ Phùng Liên Dung, nhưng chỉ nghe nói là chuyện nhỏ, không nghĩ đến hôm nay trên mặt đeo khăn.

Phùng Liên Dung có chút xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Ngã bị thương.”

Phương Yên vừa nghe, mấp máy miệng.

Nàng thật sự không muốn nghĩ nữa, sợ bản thân lại tức giận, liền không lại nói tiếp chuyện này, chỉ nói: “Dạo gần đây Thái hoàng thái hậu rất có tinh thần, mấy ngày nữa bày cua yến trong hoa viên, đến hôm đó các ngươi phải đến đúng giờ đấy.” Lại gọi mấy quý nhân trợ hứng.

Phùng Liên Dung đang nghĩ năm ngoái tiết trung thu, khi đó nàng đang có thai Triệu Thừa Mô, không nghĩ tới một năm đã trôi qua, đang nghĩ chợt nghe Phương Yên hỏi: “Không biết Phùng quý phi có gì có thể trợ hứng? Quý phi xuất thân từ nhà quan, nghĩ chắc cầm kỳ thư họa, ít nhiều cũng hiểu chút ít chứ nhỉ?”

Tầm mắt mọi người lại tập trung đến trên người nàng.

Phùng Liên Dung biết Phương Yên là muốn giễu cợt nàng, lại nói, nàng quả đúng là không có gì có thể lấy được ra tay. Từ nhỏ nhà đã nghèo, phụ thân chính trực, chỉ lấy chút bổng lộc, chỉ đủ cho cả nhà ăn uống, ca ca còn phải đi học, nào có nhiều tiền mời người dạy nàng những cái đó. Với cả ngày thường nàng cũng không dám quấy rầy ca ca đọc sách, chỉ học được mấy chữ.

Nhưng Phùng Liên Dung cũng không cảm thấy xấu hổ, không nhanh không chậm nói: “Phụ thân thiếp thân cửa nhỏ nhà nghèo, đặt quyền lợi chung lên quyền lợi riêng, mẫu thân cũng xuất thân từ nhà bần hàn, cho nên hồi bé thiếp thân không có cơ hội được học những cái đó, mong Hoàng hậu nương nương lượng giải.

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phương Yên vốn muốn mượn chuyện này để châm chọc, nhưng Phùng Liên Dung nói ra những lời này, không kiêu ngạo không siểm nịnh, nàng ngược lại không biết nên nói gì, chẳng lẽ còn cười nhạo quan viên nhà nghèo?

Nhưng càng nghèo, thanh liêm, càng thuyết minh quan viên này không tham lam.

Phương Yên chỉ phải cười cười: "Việc này không cần xin lỗi, Quý phi nên lấy phụ thân mình làm vinh dự."

Nói đến đây liền không lại nói tiếp.

Hôm nay cũng dừng lại ở đây, mọi người ào ào đứng dậy cáo từ.

Cua yến đúng là Thái hoàng thái hậu nhất thời hưng trí, dạo này thân thể bà có chuyển biến tốt đẹp, nghĩ bản thân tuổi này cũng không còn mấy năm nữa, đến gần Trung thu, tính ăn mừng một bữa, còn gọi người của cục ca vũ trong cung sắp xếp hí khúc Thường nga bôn nguyệt.

Ngự thiện phòng cũng bận rộn một phen, trừ phải xử lý cua, rau dưa và trái cây khác cũng không thể thiếu, do cua tính hàn, còn phòng bị chút rượu vàng.

Trần Tố Hoa từ sớm đã đến Lưu Phương các của Tô Cầm, Bạch Tô đang chải đầu cho Tô Cầm, hôm nay nàng mặc chiếc áo kép ngọc lan màu xanh, bên dưới mặc chiếc váy dài thuần gấm trắng, trên tai đeo trân châu, thanh lệ khả nhân.

"Ta phát hiện ngươi mặc như vậy là đẹp nhất." Trần Tố Hoa che miệng cười, "Bằng không không khỏi có chút tục."

https://thuviensach.vn

Cũng khó trách nàng có thể khiến Hoàng thượng lau mắt nhìn, ít nhất mặc như vậy liền không giống với các nàng.

Trần Tố Hoa thấy mình như nhặt được bảo, đi lên tự mình vẽ mày cho Tô Cầm: "Sớm nghe nói Dương Châu ra mỹ nhân, quả thế, lông mày ngươi thật ra cũng không cần vẽ." Lại hơi dặm thêm chút phấn cho nàng.

Tô Cầm nói: "Cần tỉ mỉ như vậy làm gì."

"Đương nhiên là phải tỉ mỉ rồi." Trần Tố Hoa cười hì hì, "Chính là khó thấy được Hoàng thượng đấy."

"Hoàng thượng sẽ đến?" Tô Cầm thấy lạ.

Trần Tố Hoa cười nói: "Thái hoàng thái hậu nương nương làm, Hoàng thượng sao có thể không đến? Ngươi đấy, thật đúng là ngây thơ."

Trái tim Tô Cầm nhảy dựng.

"Lần trước ta nói với ngươi, ngươi có từng nghĩ qua chưa?" Trần Tố Hoa khẽ nói, "Nếu ngươi muốn sau này được thoải mái sung sướng thì đừng lại giống như trước, không phải ta dọa ngươi, chúng ta cả đời này đều phải sống trong cung đấy, nếu không được Hoàng thượng thích, làm thế nào chịu đến chết? Hơn nữa, nam nhân như Hoàng thượng, dù không phải thân phận này, ai gả cho, cũng là có ít phúc phận, ngươi nói xem đúng không?"

Tô Cầm nghĩ đến Triệu Hữu Đường đưa áo lông áo của hắn cho mình, nghĩ hắn quả đúng là rất tốt bụng.

Tuy rằng nhóm quý nhân giận hắn chỉ sủng Phùng quý phi, nhưng đây mới là điểm tốt nhất ở hắn, thân là Hoàng thượng, chung tình như thế cúng là thế gian ít có.

Tô Cầm gật gật đầu, lại khẽ thở dài một cái.

https://thuviensach.vn

Trần Tố Hoa cài lên giữa tóc nàng một cây trâm ngọc.

Hai người dắt tay đi về phía hoa viên.

Thái hoàng thái hậu cũng đang muốn đi ra, Hoàng thái hậu tự tay phủ thêm áo khoác cho bà, nói: “Dù sao cũng là buổi tối, có chút gió, mẫu hậu thật sự muốn đi?”

“Đi, sao lại không đi, đã nói cả rồi.” Thái hoàng thái hậu cười cười, “Khi ta còn trẻ, Trung thu năm nào mà không gọi mọi người ra ngoài ngắm trăng, vui vẻ? Dạo này cũng thường hay nhớ lại trước đây.” Bà nói xong rồi quay qua nhìn Hoàng thái hậu, “Chính là ngươi đấy, ngươi mới có mấy tuổi chứ, cũng học bà già ta cả ngày không ra ngoài, sau này chân cẳng không linh hoạt, có muốn đi cũng đi không nổi.”

Hoàng thái hậu cười nói: “Con dâu ngu ngốc, trước nay chỉ thích yên tĩnh.”

Thái hoàng thái hậu vỗ vỗ tay bà, “Cũng đừng quá mức, Yên Nhi còn trẻ, thật ra sự vụ trong cung giao hết cho nàng ai gia vẫn có chút lo lắng, ngươi sau này quan tâm nhiều chút. Mấy đứa cháu của ngươi, cũng phải ngươi nhìn lớn lên mới tốt, ai gia có tâm nhưng vô lực rồi.”

Hoàng thái hậu nghe không khỏi xót xa, thường lui tới trong cung đều dựa vào bà, bây giờ không giống vậy, bà gật gật đầu: “Con dâu biết.”

Đợi đến khi các bà đến hoa viên, tất cả mọi người đã đến, ngay cả Triệu Hữu Đường cũng đang chờ, thấy Thái hoàng thái hậu đi qua, tự mình đến nghênh đón.

Thái hoàng thái hậu nhìn chung quanh một vòng, chỉ thấy yến hội đã bày, một khối đất trống trong vườn đầy là người, ba đứa cháu đã ở, đều đã biết gọi Hoàng tổ mẫu.

https://thuviensach.vn

Bà ngồi xuống, trong lúc hoảng hốt giống như thật sự nhìn thấy trước kia.

Quay đầu cả đời, bà luôn được nhiều hơn là mất đi, nhưng đa số thời điểm đều nhớ không ra, nhưng bất kể thế nào, bà không làm trượng phu thất vọng, cũng đối rất tốt với chính mình, về phần ba đứa con trai, bà cũng đã tận lực, không thẹn với lương tâm.

Thái hoàng thái hậu khẽ cười, phân phó mọi người ngồi xuống, nhạc nhân bắt đầu diễn.

Lúc này Phùng Liên Dung đang bồi bên trái Triệu Hữu Đường, Phương Yên ngồi bên phải hắn, một số phi tần, quý nhân khác thì ngồi thành hai hàng, đều tự có bàn của chính mình.

Mọi người vừa xem hí khúc, vừa ăn cua.

Phùng Liên Dung thấy Triệu Thừa Diễn đã ăn nhiều, Châu Lan cũng không cho hắn ăn nữa, lấy khăn ra lau miệng cho hắn: “Cái này không thể ăn nhiều, ăn nhiều đau bụng đấy.”

“A.” Triệu Thừa Diễn kinh ngạc, “Nhưng bây giờ bụng vẫn rất tốt.”

“Đợi lát nữa sẽ không tốt, con ăn như vậy là đủ rồi, đừng tham ăn.” Phùng Liên Dung dặn dò.

Triệu Thừa Diễn thật nghe lời, mặc dù vẫn muốn ăn, nhưng mẫu phi nói là nhịn xuống.

Về phần Triệu Thừa Mô, Phùng Liên Dung chỉ cho hắn ăn hai miếng nhỏ, đứa nhỏ này cũng không làm ầm ĩ, không giống Triệu Thừa Diễn từ nhỏ đã tự lập, không cẩn thận chọc đến người. Bây giờ đang ngồi trong lòng nàng, đang nhìn nhạc nhân, con mắt chớp chớp.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung cho hai đứa nhỏ ăn xong chính mình mới bắt đầu ăn, ăn mấy miếng ngẩng đầu lên nhìn Triệu Hữu Đường.

Hắn không xem hí khúc, có chút không yên lòng, có lẽ là đang nghĩ chuyện triều chính.

Cứ như vậy, nàng ăn mấy miếng lại ngẩng đầu lên nhìn hắn, vừa đúng bị Triệu Hữu Đường bắt được, mắt hai người đối diện nhau, mặt Phùng Liên Dung bỗng có chút hồng, giống như người mình trộm thích bắt được mình đang nhìn hắn.

Nàng lộ ra vẻ mặt thẹn thùng.

Triệu Hữu Đường buồn cười, rõ ràng đã sinh hai con, có điều cũng vui vẻ, hướng nàng mỉm cười.

Tim Phùng Liên Dung đập nhanh mấy lần, sau đó thì cười rộ lên, cầm càng cua lên vẫy nhẹ, ý bảo hắn cũng ăn, đừng ngẩn người nữa.

Triệu Hữu Đường theo bản năng ừ một tiếng.

Phương Yên nghiêng đầu nhìn hắn, không biết vì sao hắn lại phát ra âm thanh, chỉ cười nói: “Khúc Thường Nga bôn nguyệt này không tệ, nghe nói mới xếp ba ngày.”

Triệu Hữu Đường gật gật đầu: “Hắn là đã dụng tâm.”

Hắn gọi cung nhân bóc cua cho hắn ăn.

Thái hoàng thái hậu chú ý thân thể, chỉ ăn một con, Hoàng thái hậu tự tay bóc cua cho bà, đợi đến khi hí khúc diễn xong rồi, Hoàng thái hậu nói: “Nghe Yên Nhi nói có mấy vị quý nhân biết đánh đàn thổi sáo…”

Thái hoàng thái hậu sao có thể không biết ý của Phương Yên, trong lòng cũng lo lắng về việc Triệu Hữu Đường sủng ái Phùng Liên Dung, nhưng

https://thuviensach.vn

bây giờ bà cũng không muốn cùng cháu trai này có xung đột gì không vui. Dù sao Thái tử cũng đã lập, chuyện sau này, bà quản được gì nữa?

Nói khó nghe, cũng chỉ là chuyện một hai năm nữa, trong lòng bà đều biết.

Có điều Phương Yên muốn mượn cơ hội này bà cũng không phản đối, chỉ cười nói: “Vậy để các nàng thử xem, đứng đầu tiên có thưởng.”

Tin tức truyền xuống, nhóm quý nhân có chút hưng phấn, một đám lục tục đi lên đánh đàn.

Thái hoàng thái hậu nghe, cảm thấy tất cả đều đàn không tệ lắm, chọn một người trong đó khen thưởng.

Phương Yên cười hỏi Triệu Hữu Đường: “Hoàng thượng cảm thấy vị quý nhân nào đàn tốt?”

Triệu Hữu Đường thật ra cũng không chú ý lắm, đi theo ý của Thái hoàng thái hậu: “Liền vị Tần quý nhân mà Tổ mẫu nói đi.”

Tần quý nhân nghe được hắn nhắc đến mình, mừng khôn tả xiết.

Nhưng Phương Yên ở ngay bên cạnh, nào không nhìn ra Triệu Hữu Đường chỉ có lệ, lập tức cũng không tránh khỏi tức giận, đây đã là lần thứ hai rồi, hắn rốt cuộc muốn như thế nào?

Những quý nhân này không hợp mắt hắn như vậy?

Phương Yên hơi mấp máy môi, quay đầu liếc Phùng Liên Dung một cái.

Nàng vẫn ngồi đó, hôm nay trang phục lộng lẫy, nhìn qua tâm trạng không sai, khéo cười duyên dáng, nàng bí mật cười lạnh một tiếng, nói với Triệu Hữu Đường: “Thiếp thân cũng biết Hoàng thượng thích Phùng quý phi, chỉ là yêu thích này có năng lực bao lâu? Hoàng thượng hiện càng sủng

https://thuviensach.vn

ái Quý phi, tương lai Hoàng thượng lại sủng người khác, Quý phi chẳng phải càng thêm thương tâm?”

Triệu Hữu Đường ngẩn ra.

Phương Yên ngồi thẳng người: “Thiếp thân hiện đã là Hoàng hậu, không cần cùng nàng so đo, chỉ là thấy Hoàng thượng như thế, không chỉ cảm thấy bất công thay các vị quý nhân, ngay cả Phùng quý nhân thiếp cũng tương đối lo lắng, dù sao Hoàng thượng à, ngài là Hoàng thượng đấy.”

Muốn một đời một thế một đôi người, không phải nằm mơ à?

Năm đó khi nàng còn chưa gả vào trong cung đã hiểu rõ, bây giờ Phùng Liên Dung lại dựa vào cái gì?

Phương Yên lại nói: “Vẫn mong Hoàng thượng cân nhắc.”

Bình thường Triệu Hữu Đường nghe lời nàng vào tai này ra tai kia, thổi qua bay mất cũng không sao, nhưng hôm nay, lời này lại khiến lòng hắn có chút xúc động.

“Trẫm hiểu khổ tâm của nàng.” Hắn chậm rãi nói.

Phương Yên mỉm cười.

Lúc này Thái hoàng thái hậu cũng mệt mỏi, đứng dậy rời tiệc, Triệu Hữu Đường muốn đi tiễn, Thái hoàng thái hậu khoát tay không cho, chỉ để Hoàng thái hậu cùng nhau rời đi.

Phương Yên cũng về Khôn Ninh cung.

Tô Cầm vốn cũng muốn rời đi, Trần Tố Hoa kéo nàng lại, ở bên tai nàng nói: “Ngươi chớ đi, đi rồi, sau này còn có hi vọng gì nữa?”

Tô Cầm trong lòng nghĩ, dù ở lại đây thì cũng làm được gì?

https://thuviensach.vn

Trần Tố Hoa lại nói: “Hoàng thượng đang nói chuyện với Quý phi nương nương đấy, chúng ta lại đi cám ơn Quý phi nương nương.”

“Cái gì?” Tô Cầm sửng sốt.

Không đợi nàng phản ứng kịp, Trần Tố Hoa đã kéo nàng đi.

Triệu Hữu Đường đang cùng Phùng Liên Dung nói chuyện bánh trung thu, hỏi nàng còn muốn ăn bánh trung thu hoa quế không, nếu muốn ăn thì kêu ngự trù làm nhiều thêm mấy cái.

Phùng Liên Dung đương nhiên muốn ăn.

Hai người đang nói, Trần Tố Hoa và Tô Cầm đi đến, Phùng Liên Dung nhìn thấy các nàng, thân mình không khỏi hơi cứng đờ, Triệu Hữu Đường vốn đang vẻ mặt ôn cũng thu liễm lại.

Trần Tố Hoa hành lễ cười nói: “Thiếp thân và Cầm muội muội từng được Quý phi nương nương giúp đỡ, cứ vậy rời đi không khỏi thất lễ, cho nên muốn đến cáo từ một tiếng.”

Phùng Liên Dung nóI: “Chỉ là việc nhỏ thôi, không cần đa lễ.”

Tô Cầm cũng không nói gì, nàng có chút băn khoăn bất an.

Trần Tố Hoa nói xong liền muốn cáo lui.

Nhưng khi đứng thẳng dậy, chân giống như bị trẹo, cả người mất thăng bằng, Tô Cầm giật mình vội đưa tay ra đỡ, Trần Tố Hoa nhân cơ hội liền dùng sức đẩy nàng.

Góc độ đó vô cùng chuẩn, Tô Cầm không chú ý, lảo đảo tiến về phía trước mấy bước.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường vốn đứng ngay đằng trước, mắt thấy nàng ngã qua, vô ý thức đưa tay ra đỡ nàng.

Tay hắn dừng trên vai nàng, nàng dựa vào lực đạo này mới không bị ngã xuống, nhưng thân thể mềm nhũn, toàn bộ dựa vào hắn chống đỡ mới không bị trượt xuống, nàng giương mắt, vừa đúng chống lại ánh mắt Triệu Hữu Đường.

Mặt nàng vọt đỏ lên, nhưng lại có chút kinh hoảng, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, thiếp thân thất lễ."

Dưới bóng đêm, khuôn mặt trẻ tuổi thanh lệ vô song, một đôi con ngươi trong suốt như nước, Triệu Hữu Đường chợt phát hiện bàn tay có chút nóng, vội vàng buông tay.

Ngay sau đó, hắn giống như nhớ đến gì đó, nhìn lại về phía Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung rất yên tĩnh, con ngươi cũng bình lặng, không buồn không vui, như là không nhìn thấy chuyện này.

Trần Tố Hoa quỳ xuống xin lỗi, sắc mặt cả kinh trắng bệch.

Lúc này Triệu Hữu Đường không có tâm tư trách phạt nàng, kêu nàng lui ra.

Trần Tố Hoa ngầm cười, vội kéo Tô Cầm rời đi.

Tô Cầm có chút hồn xiêu phách lạc, vừa rồi tay Triệu Hữu Đường chạm vào nàng, nàng cả người nóng lên, cảm giác không có một chút khí lực nào, cũng không biết đây là vì sao.

Đợi hai người đó đi xa, Triệu Hữu Đường mới nói: "Trẫm đưa nàng về."

Phùng Liên Dung gật gật đầu.

https://thuviensach.vn

Hai người im lặng đi về phía trước, Triệu Thừa Diễn giống như cảm giác được gì, quay đầu nhìn về phía hai người không dám lên tiếng. Hoàng Ích Tam bế tiểu chủ tử, lúc này đang suy nghĩ, hóa ra vừa rồi người đó chính là Tô quý nhân.

Hắn lặng lẽ ôm lấy Triệu Thừa Diễn, đi cách xa hai người.

Phùng Liên Dung trong lòng tuy có chút không vui, nhưng nàng biết bản thân là vì yêu Triệu Hữu Đường mới có thể như thế, nàng cũng không nghĩ giận hắn, lập tức cười nói: "Vừa rồi đang nói đến bánh trung thu, thiếp thân nghĩ đến một loại, cho thịt hun khói vào ăn cũng ngon lắm."

Triệu Hữu Đường nghiêng đầu nhìn nàng.

Nụ cười của nàng có chút miễn cưỡng.

Nhưng nàng lại không giống lần trước không để ý đến hắn.

Loại cảm giác này vô cùng quỷ dị.

Quỷ dị đến mức dù hắn thông minh tuyệt đỉnh cũng không hiểu.

Để tay lên ngực tự hỏi, khi lần đầu tiên hắn nhìn thấy Tô quý nhân thì liền có hảo cảm, giống như năm đó khi nhìn thấy Phùng Liên Dung. Mà năm đó hắn có thể không chút do dự sủng hạnh Phùng Liên Dung, vậy hôm nay Tô quý nhân thì sao?

Hắn chỉ đỡ nàng chút thôi, sao lại phải xem sắc mặt của Phùng Liên Dung?

Triệu Hữu Đường đột nhiên tức giận.

Hắn xoay người rời đi.

Phùng Liên Dung giật mình, ở phía sau gọi hắn: "Hoàng thượng…."

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường không để ý đến nàng, đi càng nhanh hơn.

Chỉ trong chớp mắt liền dung nhập vào đêm tối, cuối cùng không nhìn thấy bóng dáng.

Phùng Liên Dung im lặng quay đầu, âm thầm nghĩ lại, phát hiện mình hình như cũng không làm sai chuyện gì, cho dù lúc đó nàng nhìn thấy hắn đỡ Tô Cầm, có chút mất hứng, nhưng nàng cũng tận lực không biểu hiện ra ngoài.

Dù sao hắn là Hoàng đế, nàng có thể yêu cầu hắn làm gì?

Hơn nữa, nàng cũng đã chủ động nói chuyện, còn giới thiệu bánh trung thu cho hắn nữa.

Sao hắn lại tức giận chứ?

Chẳng lẽ còn có chỗ nào sơ hở à?

Phùng Liên Dung không hiểu ra sao đi trở về.

Lại nói Triệu Hữu Đường sải bước đến thư phòng Càn Thanh cung, trong lòng vẫn rất buồn bực, cổ quái nói không lên lời, mắt thấy Nghiêm Chính rụt cổ trốn ở đằng sau, hắn ngoắc ngoắc ngón tay, gọi hắn tiến lên.

Trán Nghiêm Chính bắt đầu đổ mồ hôi.

Vừa rồi rõ ràng Hoàng thượng đang giận Phùng quý phi mà, bản thân lại sắp gặp nạn rồi!

Triệu Hữu Đường bảo hắn đóng cửa lại, thế này mới hỏi: “Ngươi nói Trẫm có thể triệu Tô quý nhân thị tẩm không?”

Nghiêm Chính choáng váng, đây là vấn đề gì vậy?

https://thuviensach.vn

“Nô tài, lỗ tai không bị điếc chứ ạ?” Nghiêm Chính sợ tới mức quỳ xuống đất, bằng không chính là Hoàng thượng choáng váng, hắn muốn ai thị tẩm, liên quan gì đến nô tài như hắn chứ!

Triệu Hữu Đường giận dữ: “Điếc cái gì, đang hỏi ngươi đấy!”

Nghiêm Chính đành phải nói: “Hoàng thượng muốn, muốn thì triệu ạ!”

“Đơn giản vậy thôi?”

“Vâng, Hoàng thượng là Hoàng thượng, nữ nhân khắp thiên hạ, chỉ cần coi trọng, muốn ai mà không được?” Nghiêm Chính khó hiểu, Hoàng thượng nhất định là giận đến hồ đồ rồi.

Triệu Hữu Đường thở dài, thân mình hơi ngửa về sau, ngẩng đầu liền nhìn thấy chữ được dán trên xà ngang của Phùng Liên Dung.

Nàng thật đúng là không chỗ nào không ở…..

#Bắt đầu ngược. Hiu hiu.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Con Dấu

Vấn đề này làm phiền Triệu Hữu Đường một thời gian, ngày hôm đó sau khi lâm triều về, Nghiêm Chính đi lại nói: “Hoàng thượng, nghe nói thê tử Phùng Mạnh An sinh rồi, là nhi tử.”

Hắn vốn không dám nói như vậy, nhưng Triệu Hữu Đường mấy ngày nay tâm trạng không tốt, rõ ràng là muốn đi xem Phùng quý phi lại không đi, vừa vặn có chuyện vui, cho hắn bậc thang đi xuống.

Triệu Hữu Đường nghe xong, liếc xéo hắn một cái.

Hắn muốn đi xem Phùng Liên Dung, còn cần lấy cớ?

Chỉ hai đứa con trai, hắn muốn đi xem thì đi!

Hắn hừ một tiếng, trái tim Nghiêm Chính run lên, vốn tưởng rằng không đi, kết quả liền thấy phương hướng đúng là đến Diên Kỳ cung.

Thật ra Phùng Liên Dung cũng đang do dự, nếu là bình thường, sợ là hắn đã đến đây hai ba lần rồi, nhưng lần này một lần cũng không có. Nàng đang nghĩ có nên viết phong thư thì Kim Quế mặt đầy tươi cười đã đi vào nói: “Hoàng thượng đến.”

Nàng vội vàng đứng lên, sửa soạn một phen, thấy không có gì không tốt mới đi ra ngoài.

Triệu Thừa Diễn đã bổ nhào vào trong lòng Triệu Hữu Đường, trái một câu phụ thân, phải một câu phụ thân, Triệu Hữu Đường cười nói: “Lại cao

https://thuviensach.vn

hơn rồi, thật sự là mấy ngày không thấy đã thay đổi."

Hắn nói xong nhìn về phía Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung thì không đến gần như vậy, nàng chỉ đứng ở mép cửa, khóe miệng hơi cong, chỉ chờ đến khi hắn không chút do dự bước qua, nàng mới tiến lên hành lễ.

Triệu Hữu Đường nhìn nàng chằm chằm, qua một lát mới hỏi: "Sao không phái người đến?"

Phùng Liên Dung ngẩn ra: "Đến làm gì ạ?"

"Nàng không muốn gặp Trẫm?" Hắn chất vấn.

Phùng Liên Dung ủy khuất: "Không phải là Hoàng thượng không muốn gặp thiếp thân sao? Ngày đó…."

"Ngày đó?"

"Ngày đó Hoàng thượng tức giận đi rồi, thiếp thân cũng không biết sai ở đâu." Phùng Liên Dung cúi đầu chọc chọc ngón tay, "Suy nghĩ mấy ngày cũng không nghĩ ra được."

Triệu Hữu Đường rũ mắt: "Nàng đương nhiên là không biết."

"Hoàng thượng không nói cho thiếp thân biết?" Phùng Liên Dung vội hỏi.

Triệu Hữu Đường không trả lời, nói sang chuyện khác: "Đại tẩu nàng sinh con trai."

"Thật ạ?" Phùng Liên Dung lập tức cao hứng lại, kéo tay áo hắn hỏi, "Nặng mấy cân, bây giờ tốt không? Đại tẩu sinh con, thân thể như thế nào?"

https://thuviensach.vn

“Sao Trẫm biết chứ.”

Phùng Liên Dung ủ rũ, nếu nàng ở nhà thì tốt rồi, lại nói, Đại tẩu mặt mũi ra sao vẫn chưa thấy, nhưng nghĩ lại lại thấy vui mừng, hiện tại phụ thân, nương khẳng định cao hứng hỏng rồi.

Đây là Phùng gia Trưởng tử đấy, sau này trong nhà sẽ chậm rãi náo nhiệt lên.

Triệu Hữu Đường thấy nàng cười ngây ngô, ngồi xuống nói: “Khóa vàng của nàng đâu, Trẫm sai người đưa đến Phùng gia hộ nàng.”

Phùng Liên Dung vội kêu Bảo Lan đi lấy.

Triệu Hữu Đường để Nghiêm Chính nhận.

Phùng Liên Dung cam lòng, đánh bạo nói: “Hoàng thượng, có thể để thiếp thân viết phong thư về nhà không, lại, lại để bọn họ hồi âm lại.” Nàng kéo kéo tay áo, “Chỉ lần này thôi.”

Triệu Hữu Đường nghĩ nghĩ: “Viết đi.”

Phùng Liên Dung lập tức bảo Châu Lan mài mực, nàng vén tay áo lên viết thư, Triệu Hữu Đường đứng ở bên cạnh xem.

Nàng vừa viết thư vừa cười, lúm đồng tiền má bên trai lúc ẩn lúc hiện, giống như đây là chuyện gì vô cùng vui sướng.

Triệu Hữu Đường nghĩ, có lẽ Triệu Hữu Đường thích nhất nàng như vậy, như là vô ưu vô lự, cái gì cũng không quan tâm.

Nhưng là, trên thực tế không phải như vậy, nàng đau lòng nàng đều giấu đi.

Mấy ngày nay hắn nghĩ đến rất nhiều chuyện.

https://thuviensach.vn

Lần đó nàng đột nhiên bị bệnh, buổi tối Trung thu năm trước vẻ mặt khi nhìn thấy hắn, tức giận khi biết hắn giấu chuyện áo lông cáo, cùng lần trước nàng ẩn nhẫn, hắn rốt cuộc hiểu rõ tâm tư của nàng.

Nhưng nàng một câu cũng không đề cập đến.

Nàng không đề đến, nhưng hắn lại để ý, cứ như vậy mỗi một ngày trôi qua hắn giống như bị nàng trói lại, cho nên khi hắn chỉ đỡ Tô quý nhân một cái, hắn cũng sợ nàng đau lòng, nên trước hết đã nghĩ đến phản ứng của nàng.

Hắn tức giận là cái này.

Giận mình, lại giận Phùng Liên Dung thật sự sẽ vì chuyện này mà khổ sở.

Nhưng là lại xem như cam tâm tình nguyện, bằng không ai có thể ngăn cản hắn?

Đang nghĩ đến đây thì thấy Phùng Liên Dung thu bút lại, cười nói: “Viết xong rồi, Bảo Lan, đi lấy con dấu của ta ra đây.”

Nghe được con dấu, Triệu Hữu Đường tò mò hỏi: “Nàng còn có cả con dấu?”

“Dạ, ca ca khắc cho ta.” Phùng Liên Dung đắc ý nhìn hắn, “Chính là khi thiếp thân vừa sinh Tiểu Dương xong, theo thư cùng nhau gửi đến.” Nàng chỉ chỉ mặt bên, “Xem, bên trên có cá lớn cá nhỏ, cá lớn là ca ca, bình thường cũng không nỡ bỏ ra dùng.”

Triệu Hữu Đường nhìn, khắc thì được, nhưng ngọc chất quá kém, hắn hỏi: “nhưng con dấu xưa nay chỉ dùng cho tranh chữ, nàng dùng cái này làm gì?”

https://thuviensach.vn

Hắn cúi đầu nhìn giấy viết thư.

Kết quả nhìn thấy trên giấy viết thư không chỉ có chữ nàng viết, bên dưới góc tờ giấy còn vẽ bức tranh, một con dê và một con cá chép, còn có con cá nhỏ, ba con đang chơi đùa rất vui vẻ, cả đám đều hình thù kỳ quái, hắn phụt cười, cười xong lại trầm mặt xuống, chỉ vào một góc bên trên: "Nàng không biết là thiếu gì à?"

"Cái gì?" Phùng Liên Dung không hiểu ra sao.

Thấy nàng hoàn toàn không nghĩ ra, hắn tức giận: "Chỉ ba người các nàng? Trẫm đâu?"

Phùng Liên Dung giật mình, con dấu trong tay cũng rơi xuống bàn.

"Hoàng thượng, hoàng thượng cũng muốn vẽ vào?" Nàng chớp mắt, nàng vốn cũng chỉ nhất thời nghĩ ra, đùa người nhà, như vẽ hắn thế nào đây.

Triệu Hữu Đường nói: "Thêm vào đi."

Phùng Liên Dung khó xử: "Thiếp thân sợ vẽ không tốt." Nhưng vừa nhìn sắc mặt Triệu Hữu Đường, nàng cũng không dám không vẽ, chỉ đành kì kèo mè nheo cầm bút lên, cẩn thận vẽ một quả trứng.

Triệu Hữu Đường khóe miệng giật giật.

Nàng nghĩ, quả trứng thôi cũng quá khó hiểu, lại vẽ thêm tay chân cho nó, bên hông còn đeo huyền thanh bảo kiếm, lại khoác thêm một cái áo choàng, lập tức liền tăng thêm mấy phần oai hùng.

Triệu Hữu Đường khóe miệng cong lên, cầm lấy giấy viết thư gật đầu nói: "Cứ như vậy đi, đến con dấu của nàng."

Phùng Liên Dung đặt con dấu lên mực đỏ, cộp một nhát ấn xuống dưới giấy, Triệu Hữu Đường cười cười: "Đúng là khắc không tệ, rất đẹp."

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung ấn xong rồi, khóe mắt nhìn đến bàn tay đang cầm lá thư của hắn, lòng nghịch ngợm nổi dậy, cộp cái con dấu đặt lên mu bàn tay hắn.

Tên nàng lập tức đỏ au xuất hiện trên mu bàn tay hắn, Triệu Hữu Đường đang giật mình, bên tai chợt nghe giọng nói vui vẻ của nàng: “Tranh này ấn con dấu chính là của ta, Hoàng thượng cũng là của ta.”

Triệu Hữu Đường ngẩng đầu lên, nhìn thấy nàng cười đến cực kỳ xán lạn, lập tức chỉ cảm thấy bốn phía đều an tĩnh lại, chỉ nghe thấy tiếng tim đập của chính mình.

Giờ khắc này, nàng chói mắt hơn bất kỳ thứ gì trên đời.

Thấy hắn nhìn mình như vậy, Phùng Liên Dung có chút khó hiểu, tưởng hắn tức giận, vội nói: “Thiếp thân lau ngay.”

Triệu Hữu Đường phất tay áo nói: “Không cần.”

Hắn đứng lên nói với Nghiêm Chính: “Ngươi thu đi.” Nói xong liền bước đi.

Trở lại Càn Thanh cung, hắn ngồi một hồi lâu mới bắt đầu phê duyệt tấu chương.

Con dấu đó vẫn chưa lau, Nghiêm Chính đứng ở bên cạnh, phát hiện mỗi lần hắn phê duyệt tấu chương đều bị lỗi, xóa và sửa mấy lần, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Triệu Hữu Đường phê một lát, cuối cùng an tĩnh lại, những chuyện suy nghĩ mấy ngày nay càng lúc càng rõ ràng.

Thật ra cho dù hắn sủng hạnh Tô Cầm thì lại thế nào, trong lòng hắn vĩnh viễn cũng không bỏ được nàng, chính mình đã để ý nàng như vậy, cần

https://thuviensach.vn

gì phải làm nàng buồn?

Nàng buồn, hắn cũng không chịu nổi, hai bên đều bị tổn thương.

Hắn đột nhiên đứng lên, Nghiêm Chính vội vàng bắt kịp, kết quả thấy hắn cầm ngọc tỷ trên bàn lên.

Triệu Hữu Đường lại đến Diên Kỳ cung.

Lúc này Phùng Liên Dung đang phơi nắng, nhìn thấy hắn lại đến nữa, trong lòng nàng cũng tràn đầy hó hiểu, đứng lên nói: “Hoàng thượng…..”

Triệu Hữu Đường bắt lấy tay nàng kéo nàng vào trong phòng, vừa đi vừa nói: “Lấy mực đỏ ra đây.”

Chung ma ma không biết hắn muốn làm gì, nhưng thấy tư thế này có điểm không bình thường, nàng vội vã kêu kêu Châu Lan đi lấy, chính mình theo sát hắn.

Châu Lan đặt mực đỏ lên bàn.

Triệu Hữu Đường nói với Phùng Liên Dung: “Đưa tay ra đây.”

Phùng Liên Dung do do dự dự, sau đó nhìn thấy hắn cầm ngọc tỷ màu vàng đặt lên mực đỏ, cộp cái ấn lên tay nàng.

Ngọc tỷ rất to, trên mu bàn tay nàng chỉ in được nửa cái.

“Bàn tay còn lại.” Triệu Hữu Đường nói.

Phùng Liên Dung lại duỗi tay ra.

Hắn cũng ấn ngọc tỷ lên tay nàng, mỗi tay một nửa, cùng nhau chính là một cái hoàn chỉnh

“Khắp thiên hạ này, có thể để Trẫm in ngọc tỷ lên tay, chỉ có nàng thôi.”

https://thuviensach.vn

Thiên hạ mỹ nhân nhiều vô kể, nhưng Phùng Liên Dung lại chỉ có một người.

Phùng Liên Dung bị dọa choáng váng.

Hắn nghiêm túc như vậy, sẽ không phải đang trả thù vừa rồi nàng in con dấu lên tay hắn đấy chứ, đừng nói là không cho nàng rửa luôn?

#Lời của tác giả: Viết đến đây tác giả thở phào nhẹ nhõm, thật ra vì sao phải có tình tiết này, nếu như đổi thành văn trạch đấu trước kia viết, căn bản cũng không có, nhưng chính bởi vì nam chính là thân phận Hoàng đế. Ta thường nghĩ rằng, một người nam nhân cùng nhiều thê thiếp cùng một đối một, thế nào cũng sẽ có chút không giống, cho nên mới có Tô Cầm. Không có Tô Cầm, có lẽ cũng sẽ có người khác.

Nhưng bất kể như thế nào, ta vẫn kiên định cho rằng đây là văn ngọt sủng. Là bởi vì yêu cho nên mới đặt bút viết xuống nữ chủ, tác giả hi vọng tình cảm nàng đạt được sẽ càng thêm chân thật, chân thành, cũng hi vọng bản thân có thể đắp nặn tốt. Mấy ngày nay rất xin lỗi vì làm mọi người buồn bực, nhưng thật ra tác giả cũng bị dằn vặt, xem, hôm nay sớm như vậy đã viết xong một chương!

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Đáp Tạ

Triệu Hữu Đường cúi đầu liền nhìn thấy nàng vẻ mặt hinh hoảng.

Hắn nhíu mày hỏi: “Không thích?”

Phùng Liên Dung thầm nghĩ, tuy rằng là ngọc tỷ, nhưng cái này ở trên tay tốt và xấu, thích kiểu gì!

Nhưng nàng không dám nói, ai kêu nàng vừa rồi cũng ấn cho hắn một cái.

“Thích thì thích, nhìn cũng rất….” Nàng chụm hai tay vào nhau rồi nhìn, gật gật đầu, “Rất uy phong.”

Khen vô cùng miễn cưỡng, Triệu Hữu Đường tức giận đến muốn xoắn tai nàng, hắn cảm thấy bị nàng đóng dấu rất thú vị, sao đến chỗ nàng, giống như đã bị ghét bỏ rồi.

Hắn đưa ngọc tỷ cho Nghiêm Chính thu lại, một bên nói: “Đã thích thì giữ lại đi.”

“Giữ lại?” Phùng Liên Dung vội hỏi, “Giữ kiểu gì, không, không được rửa?”

Quả nhiên dự cảm của mình là đúng!

“Không phải thích à, đương nhiên là phải giữ lại, ngày ngày lấy ra nhìn mới tốt.” Triệu Hữu Đường xoa xoa đầu nàng, “Người khác muốn còn

https://thuviensach.vn

không được đâu.”

Chung ma ma ở bên cạnh nghĩ, nô tì khẳng định không muốn.

Phùng Liên Dung cũng không muốn, nàng cảm giác chính mình nâng đá đập chân mình, vừa rồi đang tốt lành đi đóng con dấu lên tay hắn làm gì cơ chứ!

Nàng khẽ nói: “Nhưng mỗi ngày đều phải rửa tay mà.”

“Vậy thì không cần rửa sạch.”

“Bẩn thì sao?”

“Nàng lại không phải làm gì, bẩn cái gì?”

Phùng Liên Dung chán nản.

Triệu Hữu Đường thấy nàng dáng vẻ phiền não liền muốn cười, ai kêu nàng ngốc không biết tâm ý của hắn, có điều, cũng không cần nàng phải biết.

Nàng cứ như vậy là được.

Phùng Liên Dung cũng không có biện pháp, thánh chỉ đã ra, đừng nói ở trên tay, dù là ở trên mặt thì nàng cũng phải chịu.

Lúc này Đường Quý Lượng đi Phùng gia trở về, chạy đến độ đầu đầy mồ hôi, do hôm nay không phải ngày nghỉ, một phong thư đưa đến Phùng gia, còn phải đến nha môn tìm Phùng Lâm và Phùng Mạnh An, hai người đều xem qua, Phùng Mạnh An phụ trách viết hồi âm.

Cho nên chuyến đi này mất không ít thời gian.

Triệu Hữu Đường thưởng cho hắn, đưa thư cho Phùng Liên Dung xem.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung vừa đọc thư vừa nói chuyện với Triệu Hữu Đường: “Hóa ra đứa nhỏ sinh ra cũng đã được mười ngày, hiện tại nặng bốn cân, thật sự là mập, còn mập hơn cả Tiểu Dương và A Lý. Đại tẩu thân mình cũng rất tốt, còn đang ở cữ, nhà ở hiện giờ cũng rất lớn.” Nàng cười hì hì, “Ca ca cám ơn ta, nói bây giờ không còn tũng quẫn, trong nhà mới mua hai người làm, nương cũng không phải vất vả như trước, bảo thiếp không cần lo lắng.”

Nàng lật đến trang thư tiếp theo, chỉ liếc mắt một cái liền cười ha ha.

Triệu Hữu Đường đến gần xem, khóe mắt lập tức giật giật.

Quả nhiên là người một nhà, Phùng Mạnh An vậy mà cũng vẽ tranh lại.

Trên bức tranh có một chữ Nguyên to, còn có con thỏ nhỏ, xa xa là một đôi chim, cẩn thận nhìn kỹ, hình như là uyên ương.

Triệu Hữu Đường không còn gì để nói, huynh muội hai người này nói chuyện với nhau thật sự không giống người thường.

Phùng Liên Dung cười nói: “Hóa ra cháu ngoại trai này của ta nhũ danh gọi A Nguyên.”

Nàng lật đến trang thứ ba, lúc này không phải giấy viết thư, mà là giấy tuyên thành, bên trên vẽ một người, tuy rằng chỉ là mấy nét bút qua loa, lại làm người khác hiểu rất rõ.

“Đây là Đại tẩu.” Phùng Liên Dung cao hứng nói, “Ta ở trong thư hỏi, ca ca liền vẽ cho ta biết, xem ra Đại tẩu là một mỹ nhân, ca ca có vẻ rất thương yêu nàng.

Nàng xem xong, gấp thư lại cất đi, vẻ mặt mỹ mãn, còn chủ động tiến lên cầm tay Triệu Hữu Đường: “Cám ơn Hoàng thượng, thiếp thân rốt cuộc yên tâm rồi.”

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nói: “Nàng chỉ biết nói suông thôi.”

“Vậy Hoàng thượng muốn thiếp thân đáp tạ thế nào?” Nàng rất chân thành hỏi.

Ngón tay Triệu Hữu Đường vuốt vuốt lòng bàn tay nàng, như là đang tự hỏi, lát sau kêu tất cả cung nhân lui ra, nói: “Ngoáy lỗ tai cho Trẫm.”

“Hả?” Phùng Liên Dung ngẩn ra, “Nhưng lần trước Hoàng thượng không cần mà.”

Nàng thì muốn ngoáy cho hắn.

“Bây giờ Trẫm muốn, không được à?” Triệu Hữu Đường trừng nàng, “Nói nhiều vậy làm gì, lát nữa là tối rồi.”

Phùng Liên Dung nhìn ra ngoài, quả nhiên trời đã một mảnh ráng hồng, mặt trời chỉ nhỏ như quả trứng muối.

“A, vậy thiếp thân bảo người lấy.” Nàng định gọi Bảo Lan đi lấy muôi lấy ráy tai.

Triệu Hữu Đường giữ chặt nàng: “Tự mình lấy, đừng kêu các nàng vào.”

Phùng Liên Dung sững sờ.

Nàng nhìn chằm chằm Triệu Hữu Đường, bỗng nhiên phì một tiếng bật cười.

“Cười cái gì?” Triệu Hữu Đường trách mắng, “Còn không nhanh lên!”

Phùng Liên Dung lén cười mấy tiếng rồi mới đi tìm muôi lấy ráy tai, tìm được lấy ra một cái ghế con gọi hắn ngồi: “Hoàng thượng rất cao, thiếp thân không nhìn thấy.”

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường ngồi xuống ghế con.

“Đầu nghiêng sang trái chút.” Nàng ngồi ở ghế cao hơn đằng sau.

Triệu Hữu Đường nghe lời nghiêng đầu sang trái.

“Nghiêng thêm chút nữa.” Phùng Liên Dung lại nói.

Triệu Hữu Đường vẫn nghe theo.

Phùng Liên Dung thấy hắn nghe lời như vậy, ho khan một tiếng nói: “Thiếp thân thấy hướng ánh sáng không đúng lắm, nghiêng sang bên phải đi.”

Triệu Hữu Đường vụt đứng dậy, sắc mặt âm u như trời mưa, bắt lấy cổ tay nàng: “Đừng bức trẫm xử lý nàng! Ngay tại chỗ này, nàng tin không?”

Phùng Liên Dung sợ đến mức hoa dung thất sắc, vội nói: “Không dám nữa.”

Triệu Hữu Đường hừ một tiếng lại ngồi xuống.

Lúc này Phùng Liên Dung thành thật lấy cho hắn, cẩn thận kéo lỗ tai hắn nhìn vào bên trong, nói: “Hình như cũng không nhiều.”

“Nàng quản nhiều hay không làm gì, lấy đi.”

Phùng Liên Dung a một tiếng, chậm rãi bỏ muôi vào.

Loại cảm giác này vô cùng xa lạ, Triệu Hữu Đường có chút không quen, hắn hơi hơi động, Phùng Liên Dung vội hỏi: “Đau à?”

“Không.” Hắn lại ngồi thẳng .

Phùng Liên Dung nói: “Hoàng thượng không phải sợ, thiếp thân sẽ rất nhẹ, như là lấy cho Tiểu Dương.”

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nói: “Trẫm lại sợ cái này?” Trong lòng thì lại rất cao hứng, hắn từng thấy nàng lấy ráy tai cho nhi tử, muốn bao nhiêu ôn nhu thì có bấy nhiêu.

Phùng Liên Dung lấy cho hắn một lát sau hắn dần thích ứng, cảm thấy càng ngày càng thoải mái, khó trách bản thân luôn quên không được ngày đó nàng lấy ráy tai.

Nhìn vẻ mặt của Triệu Hữu Đường và Triệu Hữu Ngô, là biết không phải chuyện xấu gì.

Phùng Liên Dung lấy xong tai trái, lại lấy sang tai phải.

Do nàng lấy cực kỳ cẩn thận, thời gian tiêu phí cũng không ngắn.

Triệu Hữu Đường kém chút ngủ luôn.

Buổi tối hắn ở lại ăn cơm, nếu không phải tấu chương hôm nay vẫn chưa xử lý xong, nhất định sẽ không đi.

Phùng Liên Dung đi theo hắn ra cửa, giơ tay cho hắn nhìn: “Hoàng….. Thượng, thật sự không thể rửa ạ?”

Triệu Hữu Đường rất kiên quyết: “Giữ lại.”

Hắn nghẹn cười đi khỏi Diên Kỳ cung.

Phùng Liên Dung ủ rũ quay lại, càng nhìn tay càng thấy đau đầu, nếu không rửa, không chừng mực đỏ trên tay sẽ làm bẩn chăn mất.

“Ma ma, ngươi lau cho ta đi.” Nàng nghĩ nghĩ, giơ tay ra trước mặt Chung ma ma.

Chung ma ma thầm nghĩ bà còn chưa muốn chết.

https://thuviensach.vn

“Nương nương cứ giữ lại đi, đây chính là Hoàng thượng tự tay đóng lên, vinh hạnh to lớn cỡ nào chứ, không thể lau đâu.” Chung ma ma an ủi, “Cố gắng mấy ngày nữa, tự nó sẽ biến mất.”

Phùng Liên Dung nhíu mày: “Nhiều như vậy, làm sao có thể biến mất chứ? Ma ma lau đi là tốt nhất, chẳng lẽ Hoàng thượng còn có thể trách hỏi ma ma à, đến lúc đó ta sẽ nói là ma ma không cẩn thận lau mất.”

Chung ma ma ho khan: “Nương nương, nô tì còn có việc bận.” Nhấc chân bước đi.

Phùng Liên Dung nhìn quanh, Bảo Lan Châu Lan cũng không biết đã chạy ra ngoài từ lúc nào.

Chỉ có Triệu Thừa Diễn còn ở, khó hiểu nhìn tay Phùng Liên Dung. Vừa rồi mẫu phi cứ giơ tay ra, hồng hồng trên tay kia là cái gì vậy.

“Mẫu phi sao vậy ạ?” Hắn hỏi, “Tay đau ạ?”

“Không phải.” Phùng Liên Dung thở dài, “Cái này là phụ thân con đóng lên, không cho mẫu phi lau đi.”

Triệu Thừa Diễn a một tiếng, tay nhỏ bé cầm lấy tay nàng nhìn nhìn: “Vì sao phụ thân không cho lau vậy?”

“Phụ thân con….” Phùng Liên Dung nghĩ, đó là bởi vì trứng thối muốn bắt nạt nàng, nhưng trước mặt nhi tử, sao có thể nói bậy về phụ thân hắn chứ, nàng cười cười nói, “Là đang đùa với mẫu phi, xem mẫu phi không tự mình lau, cái này biến mất kiểu gì?”

Triệu Thừa Diễn tò mò giơ tay xoa lên, chỉ thấy mực đỏ dính sang tay mình, hắn nghĩ nghĩ nghiêng đầu nói: “Vậy Tiểu Dương lau cho mẫu phi, mẫu phi không phải tự mình lau.”

https://thuviensach.vn

Đúng rồi!

Phùng Liên Dung con mắt phát sáng: “Tiểu Dương thật thông minh!”

Nhi tử lau, hắn còn có thể trách con trai hay sao? Phùng Liên Dung lập tức cảm thấy mình được cứu giúp, không cần ngủ một giấc còn phải sợ mực đỏ sẽ dính vào chăn.

Triệu Thừa Diễn được nàng khích lệ, giơ tay lau.

Phùng Liên Dung nói: “Đừng để bẩn tay.”

Triệu Thừa Diễn ngẫm lại, đến hỏi Ngân Quế, Ngân Quế bưng đến một chậu nước ấm, còn có bồ kết, chính nàng cũng không dám rửa, chỉ đứng ở bên cạnh.

Triệu Thừa Diễn đặt tay Phùng Liên Dung vào trong nước ấm, có dáng có vẻ rửa cho nàng.

Phùng Liên Dung cười hì hì xem, lại hỏi: “Tiểu Dương à, nếu phụ thân giận Tiểu Dương lau tay cho mẫu phi, Tiểu Dương có sợ không?”

Triệu Thừa Diễn khó hiểu: “Vì sao phụ thân lại tức giận?”

Hắn nháy đôi mắt to, khuôn mặt phấn nộn, làm người nhìn một cái là mềm lòng.

Phùng Liên Dung nghĩ, thôi, Triệu Hữu Đường khẳng định sẽ không lỡ mắng con.

Triệu Thừa Diễn rửa tay cho Phùng Liên Dung xong, còn như tiểu đại nhân lau tay cho nàng.

Phùng Liên Dung cao hứng, cúi người ôm hắn lên, hôn cái cái lên mặt hắn: “Tiểu Dương thật tốt, tốt hơn bọn họ mấy lần, tốt hơn cả Chung ma ma

https://thuviensach.vn

nữa.”

Triệu Thừa Diễn đương nhiên không biết nàng đang nói gì, chỉ nghe hiểu nói hắn tốt, hắn cười hì hì.

Không còn nguy cơ, mấy cung nhân và Chung ma ma lại thoải mái đi vào.

Phùng Liên Dung liếc mắt nhìn các nàng: “Lương tháng này đều giao hết ra đây, các ngươi còn không bằng một đứa nhỏ đâu.”

Mấy người thành thật giao ra.

Chung ma ma tự phạt mình mười lượng: “Nô tì thật xin lỗi chủ tử.”

Nhưng cho bà thêm mười lá gan bà cũng không dám lau con dấu ngọc tỷ của Hoàng thượng đâu!

Phùng Liên Dung biết các nàng khó xử, phạt xong rồi không lại lấy ra nói.

Qua mấy ngày, Triệu Hữu Đường hỏi việc này, Nghiêm Chính hồi bẩm: “Nghe nói buổi tối Đại hoàng tử rửa tay cho Quý phi nương nương, dùng bồ kết rửa.”

Triệu Hữu Đường cười rộ lên.

Nàng không có can đảm nhưng giảo hoạt thì có thừa đấy!

Bắt đầu vào đông, Trưởng công chúa An Khánh tiến cung vấn an Thái hoàng thái hậu, Thái hoàng thái hậu lớn tuổi, thời tiết lạnh càng thêm không lộ mặt, nghe nói nàng đến, miễn cưỡng gặp mặt.

Trưởng công chúa An Khánh rất là lễ phép, hỏi han ân cần, còn mang theo mấy củ nhân sâm đến.

https://thuviensach.vn

Gặp không đánh khuôn mặt tươi cười, Thái hoàng thái hậu thái độ cũng ôn hòa.

Trưởng công chúa An Khánh nói chuyện một lát liền nhắc đến Triệu Hữu Ngô.

“Hiện thời Tam đệ cũng không ở Kinh thành, cháu gái muốn mời Tứ đệ đến phủ ở một thời gian, dù sao cháu gái cũng không thể thường xuyên tiến cung.”

Hóa ra là vì chuyện này, Thái hoàng thái hậu cười cười: “Các ngươi cùng một mẫu thân, cảm tình so người khác sâu hơn, có điều chuyện này ai gia không làm chủ được.”

An Khánh sửng sốt.

Thái hoàng thái hậu nói: “Ngươi đến chỗ Hoàng thượng một chuyến đi.”

An Khánh bị từ chối, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ đành phải đến cung Càn Thanh.

Triệu Hữu Đường nghe nói nàng cầu kiến, tuyên nàng tiến vào.

Muốn nói hai huynh muội bọn họ, thật sự là không có cảm tình gì. Triệu Hữu Trinh, Triệu Hữu Ngô thì đỡ hơn chút, dù sao cũng từng cùng nhau học, nhưng Triệu Hữu Đường và An Khánh, thật đúng là có chút xa cách.

Bình thường hai người cũng không nói chuyện.

An Khánh hành lễ xong, nói: “Hoàng thượng, thiếp thân muốn đón Tứ đệ đến phủ ở mấy ngày.”

Triệu Hữu Đường nhìn nàng, ừ một tiếng nói: “Ngươi gả đến Tạ gia cũng đã ba bốn năm, nhưng đây là lần đầu muốn đón người về, hiện Tam đệ

https://thuviensach.vn

cũng không ở đây, không bằng chờ Tam đệ trở về, Trẫm mệnh bọn họ cùng đi, thế nào?”

An Khánh bị nghẹn nói không ra câu, cắn răng nói: “Đó là thấy Tứ đệ ở đây quạnh quẽ, thiếp thân mới…..”

“Đi ra ngoài đi, Trẫm vừa đã nói rồi.” Không đợi nàng nói xong, Triệu Hữu Đường đã cắt đứt.

An Khánh dù thế nào cũng không dám nhiều lời, chỉ phải cắn môi rời đi.

Triệu Hữu Đường hơi hơi nhíu mày.

Hai người đệ đệ của hắn, hắn xem như hiểu biết, nhưng muội muội này thì không nhất định, hắn phân phó xuống: “Sau này Trưởng công chúa An Khánh không được tùy ý vào cung.”

Vừa mới dứt lời, Tiểu hoàng môn ngoài cửa hớt hải chạy vào nói: “Hoàng thượng, Thái hoàng thái hậu nương nương hôn mê.”

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Một Năm

Triệu Hữu Đường vội vàng đứng dậy đi đến Thọ Khang cung.

Hoàng thái hậu và Phương Yên đã ở đó, Hoàng thái hậu đang hỏi Cảnh Hoa.

Cảnh Hoa quỳ trên mặt đất nói: “Sau khi Trưởng công chúa An Khánh cáo lui, Thái hoàng thái hậu vốn muốn nghỉ tạm, nô tì đỡ Thái hoàng thái hậu nằm xuống thì Thái hoàng thái hậu nương nương nói đầu rất nặng, nô tì vội sai người đi mời thái y, quay đầu thì thấy Thái hoàng thái hậu nương nương đã hôn mê.”

Hoàng thái hậu nghe xong không khỏi kinh hãi.

Tổ phụ của bà cũng qua đời như vậy, vừa còn ngủ ngon lành, bỗng tỉnh dậy nói chóng mặt, đợi đến khi mời đại phu đến, người đã không còn. Loại bệnh trạng này tái phát rất đột ngột, chữa cũng không chữa kịp.

Hai tay bà xoắn vào nhau.

Phương Yên an ủi: “Mẫu hậu đừng lo lắng, có Chu thái y ở đây rồi.”

Triệu Hữu Đường không nói chuyện, đi quanh phòng mấy bước rồi đứng im không động.

Qua một lát, Chu thái y đi ra, cái gì cũng không nói đã phịch một tiếng quỳ xuống, trán áp sát xuống nền đá nói: “Hạ thần tội chết, không chữa khỏi được cho Thái hoàng thái hậu nương nương!”

https://thuviensach.vn

Ông nước mắt ngang dọc.

Triệu Hữu Đường trong lòng chấn động: "Ý ngươi là…."

"Hoàng thượng, Thái hoàng thái hậu nương nương đi rồi!"

Theo lời này, tiếng khóc lập tức từ bốn phía vang lên.

Toàn bộ Thọ Khang cung lâm vào trong bi thương.

Tin tức truyền đến cung Diên Kỳ, cung nhân hoàng môn đều khá kinh ngạc, dù sao tết Trung thu lần trước Thái hoàng thái hậu còn lộ mặt ăn mừng, sao có thể nói không còn là không còn.

Chung ma ma đi vào báo cho Phùng Liên Dung biết.

Phùng Liên Dung vốn đang cùng Triệu Thừa Diễn thổi hưởng hồ lô, nghe thế, mặt lập tức trắng bệch.

Thái hoàng thái hậu vậy mà qua đời?

Hơn trước nửa năm lận.

Đời trước khi nàng nghe được tin tức này, bản thân nàng cũng ốm đau trên giường, không bao lâu cũng….

Nhưng lúc này nàng không có thời gian suy nghĩ chuyện này, vội vàng đổi sang đồ tang, nhanh chóng mang theo hai đứa con đi ra ngoài.

Triệu Thừa Diễn cười hì hì hỏi: "Mẫu phi, là muốn đi gặp Hoàng tổ mẫu ạ?"

Phùng Liên Dung thở dài, không biết giải thích với hắn thế nào, suy nghĩ một lát nói: "Hoàng tổ mẫu lớn tuổi, người lớn tuổi, đều phải đến một nơi khác, sau này sẽ không gặp được."

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Diễn a một tiếng: “Bây giờ Hoàng tổ mẫu phải đi ạ?”

“Đúng vậy, chúng ta phải đi cáo biệt Hoàng tổ mẫu, sau này Hoàng tổ mẫu sẽ ở đó sống thoải mái, có điều lúc này Hoàng tổ mẫu không thể nói chuyện, con đứng nhìn từ xa là được, đừng quấy rầy Hoàng tổ mẫu.”

Triệu Thừa Diễn gật đầu.

Phùng Liên Dung lại nhìn Triệu Thừa Mô.

Triệu Thừa Mô chỉ nghiêng đầu nghe bọn họ nói chuyện, vẻ mặt tò mò.

Bọn họ rất nhanh đã đến Thọ Khang cung.

Từ xa đã nghe thấy tiếng khóc.

Triệu Thừa Diễn hỏi: “Là muốn tiễn Hoàng tổ mẫu, không bỏ được cho nên khóc ạ?”

“Đúng rồi.” Phùng Liên Dung xoa xoa đầu hắn.

Vào trong cung, ánh mắt đầu tiên nàng đã nhìn thấy Triệu Hữu Đường, hắn đứng trước giường Thái hoàng thái hậu, tuy không nhìn thấy vẻ mặt hắn, nhưng Phùng Liên Dung nghĩ, hắn nhất định đang vô cùng đau khổ.

Nàng nghĩ vậy, con mắt cũng đỏ.

Thiên Kỷ ngày mùng ba tháng mười một năm hai, Thái hoàng thái hậu qua đời, Triệu Hữu Trinh cũng gấp rút từ Tuy Dương trở về, cả nước trên dưới mặc đồ trắng. Do là mùa đông, mấy ngày nay lại có tuyết rơi, trong trời đất giống như đều chỉ còn lại một màu khiến, khiến tâm trạng con người ủ dột.

Phùng Liên Dung dạo này có chút tâm sự, ngủ đến gần sáng thì mơ thấy ác mộng.

https://thuviensach.vn

Bảo Lan phát hiện đầu tiên, bị biểu cảm trên mặt nàng làm giật mình, lại nghe thấy nàng phát ra âm thanh thống khổ, vội vàng lay Phùng Liên Dung dậy.

Trên trán nàng đầy là mồ hôi, mở to mắt, thấy đỉnh màn màu xanh nhạt thêu đông trùng hạ thảo, nàng nói không ra lời.

Trong mơ, nàng trở lại đời trước.

Nàng sắp chết.

Nhưng lại có khác biệt, lúc này nàng có con, Phùng Liên Dung không bỏ được con, trước khi chết, Chung ma ma ôm hai đứa con đến cho nàng xem, nàng khóc đến thần trí không tỉnh táo, nàng cầu ông trời nhưng ông trời không nghe thấy, vẫn muốn câu hồn nàng đi.

Nàng vừa sợ hãi lại đau khổ, nhưng vô lực.

Đang nằm mơ đến đó thì bị Bảo Lan đánh thức.

Phùng Liên Dung xoa ngực, vẫn có thể cảm nhận được từng cơn đau, trong mắt cũng tràn đầy nước mắt, gối đầu cũng bị ẩm.

“Chỉ là mơ thôi mà, chủ tử, đừng nghĩ nhiều.” Bảo Lan ôn nhu an ủi, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, nhất định là chủ tử mơ thấy gì đáng sợ lắm mới có thể như vậy.

Phùng Liên Dung ngồi dậy, muốn uống nước.

Bảo Lan vội đi lấy, lại nói với Chung ma ma.

Chung ma ma lập tức đi xem Phùng Liên Dung.

Kết quả Phùng Liên Dung uống hết nước, bỗng nhiên muốn gặp Chu thái y.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma kinh hách: “Nương nương có chỗ nào không thoải mái?”

Phùng Liên Dung: “Chỉ muốn hỏi Chu thái y một việc thôi.”

Chu thái y rất nhanh liền tới, Phùng Liên Dung vội hỏi: “Chu thái y, có một loại chứng bệnh, chóng mặt, ăn không vào, người càng ngày càng gầy, càng về sau, ánh mắt cũng sẽ không nhìn thấy gì, bệnh này ngài có chữa được không?”

Chu thái y sửng sốt, đây là bệnh gì vậy!

Ông ngạc nhiên hỏi: “Xin hỏi nương nương vì sao lại hỏi cái này?”

Phùng Liên Dung do dự một lát, mới nói khẽ: “Nằm mơ thấy mình bị bệnh, sợ quá nên mới muốn hỏi ngài.”

Nàng lộ ra vẻ mặt khiếp sợ thật rất chọc người trìu mến, Chu thái y không khỏi nghĩ đến cháu gái của mình, biểu cảm trên mặt nhu hòa hơn: “Hồi nương nương, nằm mơ đều là ngược lại, nương nương không cần để ý, nếu thật có bệnh gì, hạ thần nhất định sẽ nhận ra.”

“Nhưng….” Phùng Liên Dung nói, “Thái y, phiền ngài suy nghĩ chút xem, ta vừa nói, thật sự không thể chữa sao?”

Chu thái y thấy nàng có chút chấp nhất, cũng nói: “Loại chứng bệnh này hiếm thấy, nương nương miêu tả cũng không rõ ràng, trừ phi hạ thần gặp được thật, mới có thể nghĩ ra đối sách. Hiện tại chỉ dựa vào nương nương nói, thật sự không có cách nào khác.”

Phùng Liên Dung khẽ thở dài một cái.

Có điều Chu thái y nói nhìn thấy người, có thể sẽ cứu được, nàng có chút được an ủi, vội tạ ơn Chu thái y.

https://thuviensach.vn

Đến khi Chu thái y đi rồi, Chung ma ma nói: “Chỉ là mơ thôi mà, chủ tử để ý làm gì?”

Phùng Liên Dung không nói chuyện.

Đây đâu phải là mơ, chính là bệnh trước kia, chỉ là thân thể nàng vẫn luôn chưa từng có loại bệnh trạng này, nàng không nghĩ đến phương diện đó, kết quả lại mơ giấc mơ này. Cho nên nàng muốn có một đáp án xác thực, rốt cuộc có thể chữa hỏi hay không.

Có điều hiện tại tất cả đều đã khác, chưa chắc sẽ như vậy. Phùng Liên Dung nghĩ, vẫn ăn được ngủ được, thân thể dưỡng rất tốt mà.

Do Thái hoàng thái hậu qua đời, lễ mừng năm mới năm nay cũng rất quạnh quẽ, Triệu Hữu Đường vẫn không lâm triều, thẳng đến năm sau dưới sự thỉnh cầu của các vị đại thần hắn mới lần nữa quản lý. Nhưng trong cung đã lâu không nghe thấy tiếng đàn sáo, ai nấy đều thấy được Tiên đế băng hà cũng không so được với lần này. Triệu Hữu Đường giữ đạo hiếu cực kỳ tận tâm, không nói không gần nữ sắc, ngay cả đồ ăn cũng không ăn thức ăn mặn.

Cho nên Phùng Liên Dung chẳng sợ rất ít nhìn thấy hắn, cũng không dám viết thư, hoặc là sai người đến, chỉ cảm thấy một năm này thật khó trôi qua, may sao có hai đứa nhỏ ở bên, cũng náo nhiệt hơn chút.

Mãi cho đến Thiên Kỷ năm thứ tư, còn là Hoàng thái hậu khuyên bảo Triệu Hữu Đường, trong cung mới khôi phục bình thường.

Hôm đó Triệu Hữu Đường triệu kiến Hoa đại nhân Thượng thư Hộ bộ, vội vàng đến.

Kết quả người vừa đến ngưỡng cửa chính điện Càn thanh cung thì thấy từ bên trong có gì đó bay ra, mạnh mẽ nện xuống đầu ông, Hoa đại nhân bị nện đầu hoa mắt choáng, kém chút là gục.

https://thuviensach.vn

Đương Quý Lượng thấy vậy vội vàng đỡ, ông mới đứng vững.

Hoa đại nhân cúi đầu nhìn đồ dưới đất, sắc mặt trắng bệch, cúi đầu nói: “Thần tham kiến Hoàng thượng.”

“Nhặt lên tự mình xem đi.” Triệu Hữu Đường lạnh lùng nói, “Mười vạn thạch lương thực bị hủy chỉ trong chốc lát, sao trước đây lại không tấu rõ ràng? Thân là Thượng thư, người được đại nhậm (đại là to, nhậm là giao cho việc gì đó, nhậm chức), không phải bảo ngươi cả ngày mang chim đi dạo nơi tĩnh mịch!”

Ông quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, kho thóc ở Kinh thành còn tồn đọng quá nhiều, đó chính là chuyện bình thường, thật sự không có biện pháp giải quyết, cho nên….”

“Thiên hạ này có chuyện gì là không thể giải quyết?” Triệu Hữu Đường vỗ ngự án, “Lương thực đọng lại, dùng làm lương thảo, cũng có thể giúp nạn thiên tai, thậm chí cho dân, cái nào mà không được? Đâu phải là vật trong quốc khố đâu mà không thể động, ngươi có từng báo cho Trẫm biết chưa?”

Hoa đại nhân không tìm được từ để trả lời.

Triệu Hữu Đường biết ông là cựu thần, nhưng làm việc câu nệ như thế, thật sự làm hắn không vui.

“Không chỉ liên quan đến lương thực, năm trước quốc khố thu vào 3200 vạn lượng bạc, chi lại đạt 300 ngàn lượng, còn dư mới chưa đến hai triệu lượng, tiếp tục như thế, tương lai biên phòng báo nguy, quân ngân từ đâu mà ra!” Triệu Hữu Đường nói, “Ngươi trở về cẩn thận suy nghĩ lại cho Trẫm, nên tăng thu giảm chi thế nào, đừng để đến mức ngày nào đó phải giật giấu vá vai!”

Hoa đại nhân vội vàng thưa vâng.

https://thuviensach.vn

Sau khi ra ngoài, ông lập tức giơ tay lên, dùng tay áo lau mồ hôi.

Mắt thấy bản thân mình sắp đến tuổi về hưu, sao lại làm ra loại chuyện này đây? Hoa đại nhân buồn bực, vốn thầm nghĩ làm thêm hai năm nữa sẽ xin về quê dưỡng lão, nhưng bây giờ xem ra, nếu không xử lý tốt chuyện này, không chừng mũ quan trên đầu cũng không còn!

Ông ngay cả nhà cũng không dám về, vội vàng đến quý phủ của Vương đại nhân.

Vương đại nhân là Tả thị lang Hộ bộ, làm quan cùng triều với ông, hiện Hộ bộ có việc, ông ấy cũng không thoát khỏi quan hệ.

Quả nhiên Hoa đại nhân vừa nói xong, Vương đại nhân cũng thấy tình thế nghiêm trọng, hai người lập tức thương nghị, qua hai ngày, đề cử cho Triệu Hữu Đường một người. Người này tên là Hà Dịch, Tri phủ Hồ Châu đương nhiệm, ba năm trước hắn từng dâng tấu chương, nhắc đến cải cách tài chính Cảnh quốc, chỉ là khi đó Tiên đế không chọn dùng, còn kỹ càng nhắc đến hai trọng điểm trong đó.

Triệu Hữu Đường vừa nghe nói Hà Dịch này có thực học, lập tức hỏi: “Người này trước kia nhậm chức ở đâu?”

Vương đại nhân nói: “Năm ấy Hoàng thượng đi Sơn Đông, Hà đại nhân từng nhậm chức Tri Huyện ở Huyện Đại Trang.”

Triệu Hữu Đường cẩn thận nghĩ nghĩ, nhớ ra rồi, Hà Dịch này rất có ý tứ, chỉ là khi đó hắn chỉ là Thái tử không thể phân công, sau khi đăng cơ lại bận việc tước phiên, nhất thời cũng quên mất, hắn gật đầu nói: “Để hắn lại đưa một tấu chương lên đi.”

Hoa đại nhân nhẹ nhàng thở ra.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường tâm trạng chuyển sang tốt đẹp, gặp hai vị đại thần xong liền đi Diên Kỳ cung.

Nhưng lúc này Phùng Liên Dung lại không ở trong Diên Kỳ cung.

Xuân về hoa nở, hôm nay đẹp trời, nàng dẫn theo hai đứa con đi ra ngoài vườn chơi.

Hai huynh đệ tay dắt tay, chậm rãi đi ở đằng trước, nàng đi theo ở phía sau, nhìn thấy bông hoa nào đẹp thì kêu Châu Lan hái xuống, lát nữa mang về cắm bình.

Triệu Thừa Diễn cầm tay đệ đệ rất cao hứng, còn giảng giải cho đệ đệ biết: "Nhìn này, đây là bươm bướm, bay tới bay lui, đẹp đúng không?"

Triệu Thừa Mô nhìn nhìn, gật gật đầu, hắn không quá thích nói chuyện.

Phùng Liên Dung đi tới nói: "Tiểu Dương, A Lý, muốn đi xem cá không? Mẫu phi cầm theo cái ăn."

"Muốn, muốn!" Triệu Thừa Diễn vội hỏi: "Mẫu phi nói còn có chim chóc, phải không ạ?"

"Đúng rồi, còn có cả uyên ương, cò trắng." Nàng dẫn hai đứa con trai đi về hướng Tây.

Kết quả vừa đến hồ cá thì thấy đã có một nhóm người ở đó, trừ Triệu Thừa Dục, cung nhân hoàng môn có hai mươi người.

Triệu Thừa Diễn thấy, cười hì hì nói: "Là Nhị đệ đó!" Một bên bước qua, vẫy tay nói: " Nhị đệ, Nhị đệ, đệ cũng đến xem cá à."

Triệu Thừa Dục hôm nay mặc áo dài màu đen, tuổi còn nhỏ đã ăn mặc cực kỳ uy nghiêm, trên đầu còn đội vũ quan, chỉ là dáng người hơi béo, mặt cũng tròn, nhìn qua vô cùng buồn cười.

https://thuviensach.vn

Dù sao Phùng Liên Dung kém chút là cười ra, nhịn nghẹn về.

Đây chính là Thái tử đấy, ngay cả nàng nhìn thấy cũng phải gọi một tiếng Thái tử điện hạ.

Triệu Thừa Dục ngọt ngào ngây thơ nói: “Đại ca, Tam đệ.”

Bọn họ bình thường không hay gặp mặt, nhưng có đôi khi Phùng Liên Dung đi thỉnh an, Phương Yên sẽ yêu cầu nàng dẫn theo hai đứa nhỏ qua, hoặc là Triệu Hữu Đường sẽ để ba huynh đệ gặp mặt, cho nên vẫn khá quen thuộc.

Phùng Liên Dung nhìn chung quanh, xác định không nhìn thấy Phương Yên, lập tức hỏi cung nhân: “Chỉ có Thái tử điện hạ đến đây thôi à? Hoàng hậu nương nương đâu?”

Cung nhân trả lời: “Hoàng hậu nương nương hôm nay bận.”

Phùng Liên Dung thầm nghĩ khó trách phải phái nhiều người như vậy, chắc là sợ xảy ra sơ suất gì.

Lúc này Triệu Thừa Diễn đã chạy đến bờ ao.

Phùng Liên Dung đưa thức ăn cho cá cho hắn, hắn ném xuống mặt áo, đàn cá đủ các loại màu sắc lập tức xuất hiện, tranh nhau cướp ăn.

Triệu Thừa Diễn cao hứng cười không ngừng.

Triệu Thừa Mô cũng cúi đầu nhỏ xem.

“Đây là cái gì?” Triệu Thừa Dục khó hiểu, quay đầu hỏi hoàng môn Hoa Thì đi theo hầu hạ, “Chúng ta không có à?”

Hoa Thì nghĩ, tiểu tổ tông ngài lúc đầu chỉ nói đi ra ngoài lượn mấy vòng, cũng không nói xem cá, làm sao có thể có thức ăn cho cá chứ! Hắn

https://thuviensach.vn

vội nói: “Nô tài lập tức đi lấy cho Thái tử điện hạ.”

Triệu Thừa Dục vừa nghe nói không có liền không vui, vươn tay hỏi muốn từ Triệu Thừa Diễn: “Cho ta.”

Triệu Thừa Diễn chớp mắt hai lần, nhìn Phùng Liên Dung: “Mẫu phi?”

“Cho đi, dù sao còn nhiều mà.” Phùng Liên Dung cười tủm tỉm.

Triệu Thừa Diễn liền chia cho Triệu Thừa Dục một ít.

Triệu Thừa Dục cũng ném vào trong hồ, thấy cá vội lao tới ăn, cao hứng không ngừng cười khanh khách.

Lát sau lại xem uyên ương cùng cò trắng.

Có điều lần này không có thức ăn cho chúng nó ăn, thức ăn cá không được.

Triệu Thừa Dục ngẫm nghĩ, nhìn về phía eo mình.

Phùng Liên Dung cũng nhìn theo, thì thấy hóa ra trên eo hắn còn đeo một cái hầu bao.

“Đây là cái gì vậy?” Triệu Thừa Diễn hỏi, chỉ chỉ nó.

Triệu Thừa Dục cười hì hì: “Đồ ăn.”

Hắn mở hầu bao ra, bên trong có mấy loại đồ ăn, cái gì bánh táo, bánh sừng ngào đường, nhãn khô, thịt khô đều có, một loạt mùi bay ra.

Triệu Thừa Diễn nhìn có chút thèm.

Triệu Thừa Dục nói: “Lấy cái này có thể cho chim ăn.”

https://thuviensach.vn

“Có thể cho ăn.” Triệu Thừa Diễn nói, “Có điều cái này chúng ta cũng có thể ăn.”

“Ừ, đúng vậy.” Triệu Thừa Dục nghĩ cũng không bỏ được, cầm lấy thịt khô ra liền cho lên miệng, ăn cực kỳ ngon.

Triệu Thừa Diễn và Triệu Thừa Mô ở bên cạnh nhìn.

Phùng Liên Dung nhìn ra con mình đang thèm, vội vàng muốn kéo đi.

Triệu Thừa Dục bỗng lương tâm trỗi dậy, lấy cái bánh táo ra đưa cho Triệu Thừa Diễn: “Cho ngươi ăn này, vừa rồi ngươi chia thức ăn cá cho ta, còn có Tam đệ.” Hắn cho cái thạch anh cuộn.

Hai đứa mỗi người một cái, không biết có phải Triệu Thừa Mô tay nhỏ quá hay không, không cầm chắc, trực tiếp rơi xuống đất, điều này chọc tức Triệu Thừa Dục.

“Sao ngươi có thể ném đi chứ, bánh cuốn của ta!” Triệu Thừa Dục kêu to, hung hăng trừng Triệu Thừa Mô.

Triệu Thừa Diễn vội che chở trước mặt đệ đệ: “Là hắn còn nhỏ, bị rơi chứ không phải ném.”

Hắn đã năm tuổi, nói chuyện rất có thứ tự, Triệu Thừa Dục nhỏ tuổi hơn hắn, cũng không phải ngu ngốc, tức giận nói: “Dù sao cũng là rơi!”

Triệu Thừa Diễn nói: “Nhưng ngươi vốn là đưa cho A Lý mà.”

Triệu Thừa Dục tức giận đến gân cô lên: “Là để ăn.”

“Đúng là để ăn, nhưng A Lý không cẩn thận làm rơi, vậy cũng là ăn rồi.”

Triệu Thừa Dục vẫn tức giận.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung thấy thế, không thể để con gây gổ, tiến lên nói: “Thái tử điện hạ, bánh cuốn này bình thường chúng ta cũng hay ăn, hay là lát nữa ta kêu người làm bồi thường cho ngài, ngài muốn ăn bao nhiêu thì ăn.”

Triệu Thừa Dục ngẩng đầu nhìn nàng, ấp úng nói: “Không cần.”

Triệu Thừa Diễn trả lại bánh táo cho hắn: “Vậy ta cũng không cần.”

Triệu Thừa Dục nói: “Đưa cho ngươi chính là cho ngươi.”

Hắn là Thái tử, mẫu hậu thường nói nhất ngôn cửu đỉnh, cho đi rồi chính là cho đi, hắn không thể lại lấy lại. Nhưng cho ăn cũng là ăn, người khác không thể không nghe.

Không nghe là không đúng.

Nhưng vừa rồi Tam đệ lại làm rơi đồ hắn đưa xuống đất.

Triệu Thừa Dục thở phì phì xoay người bước đi.

Cung nhân hoàng môn liên can cũng vội đuổi theo.

Triệu Thừa Diễn trong tay còn cầm bánh táo, có chút không rõ hỏi: “Con làm sai rồi ạ?”

Phùng Liên Dung nói: “Không liên quan đến Tiểu Dương, là A Lý không cầm chắc bánh cuốn làm Thái tử tức giận, có điều A Lý cũng không phải cố ý, đúng không nào?”

Triệu Thừa Diễn dùng sức gật đầu.

“Vậy thì không có ai đúng ai sai, chỉ là ngoài ý muốn, lần sau Tiểu Dương nhìn thấy Thái tử vẫn phải vui vẻ, đừng nghĩ đến chuyện này nữa.”

Triệu Thừa Diễn lại gật đầu.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung dẫn bọn họ trở về.

Triệu Thừa Diễn hỏi: “Mẫu phi có thể để Tiểu Dương cũng làm một hà bao treo bên hông không ạ?”

Phùng Liên Dung nghĩ đến đồ ăn của Triệu Thừa Dục, lại nghĩ đến khuôn mặt tròn vo của hắn, lắc đầu nói: “Hầu bao là để đựng tiền, sao có thể đựng đồ ăn chứ, nếu Tiểu Dương đói bụng thì nói với mẫu phi, muốn ăn cái gì cũng được.”

Trẻ con tuổi lớn ăn nhiều chút cũng không sao, nhưng lúc nào cũng ăn thì cũng không tốt lắm.

Triệu Thừa Mô được Đại Lý bế đi bên cạnh, vẫn chưa nói một câu nào.

Đến Diên Kỳ cung, Phùng Liên Dung vừa bước vào cửa thì thấy Đại Lý đi qua nói: “Nương nương, Hoàng thượng đến, đang ở trong thư phòng.

Nàng vô cùng cao hứng, bước nhanh đi vào.

Triệu Hữu Đường đang nhìn giấy Tuyên Thành trên án thư, bên trên viết mấy chữ, xiêu xiêu vẹo vẹo, không cần nói cũng biết nhất định là Triệu Thừa Diễn viết, có thể thấy được bình thường cũng không hay luyện.

“Hoàng thượng.” Phùng Liên dung như một cơn gió tiến vào, cười tủm tỉm bám lấy tay hắn, “Hoàng thượng sao lại đến đây, sớm biết vậy thì thiếp thân sẽ không ra ngoài.”

Triệu Hữu Đường thấy nàng hôm nay trang điểm kiều diễm, sắc mặt cũng nhu hòa hơn chút, cười nói: “Cũng không thiếu một lát này.” Vừa nói vừa chỉ vào chữ, “Nàng dạy Tiểu Dương viết?”

“Vâng ạ. Hôm qua viết, Hoàng thượng thấy thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Nàng nói xem?” Triệu Hữu Đường nhíu mày, “Bình thường đừng chiều hắn, hắn tuổi này cũng nên tĩnh tâm đọc sách viết chữ rồi.”

Phùng Liên Dung nói: “Mới năm tuổi mà.”

“Năm tuổi thì sao? Bảy tám tuổi đã có thể thi đậu tú tài.” Triệu Hữu Đường nói, “Nên học phải học, có điều cũng đừng để con bị mệt, lần tới Trẫm đến, nếu chữ còn như vậy xem Trẫm phạt nàng thế nào.”

Phùng Liên Dung ủy khuất, sao lại muốn phạt nàng, nàng cũng đâu phải phu tử.

Triệu Hữu Đường thấy dạy dỗ xong rồi, lại thấy nhi tử liền kêu Triệu Thừa Diễn đọc Tam tự kinh cho mình nghe, về phần Triệu Thừa Mô còn nhỏ, không bị sao. Xong rồi lại kéo Phùng Liên Dung đến thư phòng, mỹ kỳ danh nói muốn dạy đứa nhỏ luyện chữ, trước phải luyện chữ của mình cho đẹp đã.

Kết quả luyện cái gì, hắn chỉ điểm một chút liền ép buộc Phùng Liên Dung một hồi.

Muốn nói cũng là quá hung hãn, vì giữ đạo hiếu hắn vẫn luôn không chạm vào nàng, năm sau mới sủng hạnh nàng hai lần, một lần mạnh hơn một lần, lần này lại không nhịn được, cả buổi chiều bắt Phùng Liên Dung ngồi ở trên người hắn.

Phùng Liên Dung xấu hổ đến mặt đỏ bừng.

May mắn hai đứa nhỏ không ở bên ngoài gọi nàng, bằng không cũng không biết phải làm sao.

Có điều vừa nghĩ lại, có lẽ là do Chung ma ma ngăn đón rồi.

https://thuviensach.vn

“Lần sau không thể như vậy nữa.” Phùng Liên Dung thỉnh cầu nói, “Tiểu Dương đã biết chuyện rồi, Hoàng thượng có thể chờ sắc trời tối hơn chút lại làm không?”

Như vậy hai đứa nhỏ cũng đã ngủ, sẽ không đến cửa tìm nàng.

Triệu Hữu Đường nghĩ nghĩ, điều này cũng đúng, dù sao còn phải cố kị hai đứa nhỏ, hắn hôn mặt nàng: “Trẫm sẽ chú ý, hoặc là lần sau Trẫm đón nàng tới Càn Thanh cung.”

“Hoàng thượng thật tốt.” Nàng đến gần, hôn lên mặt hắn, “Cám ơn Hoàng thượng.”

Triệu Hữu Đường khóe miệng nhếch lên: “Muốn cám ơn phải cám ơn như vậy này.”

Hắn giữ lấy eo Phùng Liên Dung rồi hơi nâng lên, lại mạnh ấn xuống, Phùng Liên Dung thở nhẹ một tiếng, mới phát hiện bản thân lại được lấp đầy, thầm nghĩ một tiếng chán ghét, người lại mềm nhũn như đậu hũ, động theo tâm ý hắn.

Hai người một hồi lâu mới xong, Triệu Hữu Đường gọi người đi chuẩn bị nước ấm.

Nàng xấu hổ đi ra, tắm xong rồi mà mặt vẫn còn hồng.

Lại nói Phương Yên lúc này đang dùng cơm, hôm nay nàng bận quản lý trướng vụ trong cung, không rảnh cùng nhi tử, chỉ sai người mang ra ngoài đi một vòng rồi về, nghe nói còn gặp Phùng Liên Dung và hai Hoàng tử. Vừa hỏi, chuyện liền ra, chính là Triệu Thừa Mô làm rơi bánh cuốn Thái tử đưa.

Phương Yên nói với Triệu Thừa Dục: “Rơi một cái không sao cả, lần sau còn như vậy con phải bắt hắn nhận lỗi, cái khác thì thôi, con là Thái tử,

https://thuviensach.vn

rộng lượng chút.”

Triệu Thừa Dục nói: “Nhưng không phải mẫu hậu nói không nghe con chính là không đúng ạ.”

“Đó là chuyện khác, con còn nhỏ.” Phương Yên xoa xoa đầu hắn, “Sau này nương sẽ nói cho con biết, ngoan, ăn cơm đi.”

Triệu Thừa Dục nhìn thấy một bàn đồ ăn, lại vui vẻ.

Phương Yên biết hắn thích ăn cái gì, mỗi một món đều gắp cho hắn, thầm nghĩ Triệu Hữu Đường hôm nay lại ăn cơm ở chỗ Phùng Liên Dung, trong lòng nàng lại không cao hứng.

Muốn nói con nàng mới là Thái tử, tính ra, Triệu Hữu Đường gặp hai đứa con trai đó còn nhiều hơn gặp con trai nàng, tiếp tục như vậy còn được sao?

Phụ thân và đứa nhỏ tình cảm thâm hậu cũng không thể khinh thường.

Phương Yên nghĩ, Triệu Thừa Diễn cũng đã năm tuổi, nếu tách ra ngủ một mình cũng không phải không thể.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Chuyện Trẫm Đồng Ý Với Nàng

Hôm đó Phương Yên dẫn theo Triệu Thừa Dục đến Cảnh Nhân cung thỉnh an Hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu qua đời là một đả kích nặng nề với Hoàng thái hậu, tuy rằng trên miệng bà đồng ý ra mặt quản lý nội vụ, nhưng trên thực tế bà càng ít ra ngoài hơn. Nếu không phải Phương Yên chủ động đi thăm, căn bản là không thấy mặt.

Hoàng thái hậu chậm rãi đi ra, chỉ mặc một chiếc áo cánh trong nhà, ngồi xuống nói: “Đã nói là không cần qua đây, bình thường ngươi cũng bận rộn mà.”

Phương Yên cười nói: “Đây là con dâu nên làm, không đến thì không yên tâm.” Lại nhìn Hoàng thái hậu một cái, thân thiết nói: “Ngài phải chú ý thân thể, nên ra ngoài đi lại nhiều hơn chút.” Một bên khẽ đẩy Triệu Thừa Dục.

Triệu Thừa Dục giòn giã nói: “Tôn nhi tham kiến Hoàng tổ mẫu.”

Hoàng thái hậu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của hắn nói: “Thừa Dục lại béo rồi, vóc dáng cũng cao hơn, lớn nhanh quá.”

“Thằng bé thích ăn.” Phương Yên cười nói, “Còn thích nhất là thức ăn mặn, ăn đồ ngọt, không thích ăn chay, ngày nào con dâu cũng phải mất ba trâu hai hổ mới để thằng bé ăn nhiều hơn chút.”

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu biết nàng thương yên con, không nỡ nói.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy không phải chuyện tốt.

Hoàng thái hậu nghĩ, vẫy tay gọi Triệu Thừa Dục đi qua: "Ngươi có bằng lòng ở lại chỗ này của Hoàng tổ mẫu mấy hôm không?"

Phương Yên ngẩn ra.

Triệu Thừa Dục không hề không đồng ý, gật đầu nói: "Được."

Hoàng thái hậu cười nói: "Bé ngoan." Lại nhìn Phương Yên, "Chỗ này của ta thật sự quạnh quẽ, khó có được Thừa Dục đến đây một chuyến, theo giúp ta một thời gian tốt quá."

Phương Yên không nghĩ đến Hoàng thái hậu lại làm như vậy, nghĩ muốn từ chối lại không có lý do, lập tức cũng đành đồng ý, lại nhắc đến chuyện của Triệu Thừa Diễn: "Quy củ trong cung, Hoàng tử tuổi này đã sớm phải ra ở riêng, có điều con dâu cũng là mẫu thân, biết Phùng quý phi sợ là không nỡ. Mẫu hậu ngài xem, có phải nên nói với Hoàng thượng một tiếng không?"

Năm đó Triệu Hữu Đường cũng mới năm tuổi đã phải chuyển ra, Hoàng thái hậu vì bồi dưỡng tính tự lập cho hắn, điều kiện tiên quyết là người bên cạnh hắn phải là người tự bà chọn, không thể để nhóm hoàng môn dạy hư.

Nhưng Triệu Thừa Diễn….

Đó là con trai Phùng Liên Dung sinh.

Hoàng thái hậu tuy không để ý đến mọi chuyện, nhưng mấy năm nay bà nhìn ra, Triệu Hữu Đường là thật sự sủng ái Phùng Liên Dung, bằng không cũng không đến mức không chạm vào bất cứ phi tần nào.

https://thuviensach.vn

Cái này và năm đó Tiên đế sủng ái Hồ quý phi khác nhau, Tiên đế dù có thế nào, cuối cùng vẫn chạm vào những người khác.

Bà nghĩ nghĩ: "Ai gia sẽ nói với Hoàng thượng, ngươi đã nói với ai gia thì khi gặp Hoàng thượng đừng nhắc lại việc lại."

Phương Yên cười cười, giải thích nói: "Con dâu cũng là vì tốt cho Thừa Diễn."

Hoàng thái hậu hiểu rõ tâm tư nàng.

Dù sao làm Hoàng hậu, thấy một Quý phi độc sủng, thế nào cũng sẽ không cảm thấy thoải mái, bà đề điểm nói: "Ngươi cũng nên thân cận với Hoàng thượng thêm chút nữa, Hoàng thượng không phải người hà khắc, hắn thích cái gì thì ngươi cùng hắn nói nhiều chút, cảm tình giữa người với người đều là từ từ mà tăng."

Phương Yên gật gật đầu.

Thật ra nàng cũng không phải chưa từng làm vậy, cũng không biết vì sao, nàng không nói đến Phùng Liên Dung hắn cũng phải nhắc tới. Nói đến hai đứa con trai, hoặc ít hoặc nhiều cũng sẽ liên quan đến Phùng Liên Dung, nàng nhịn không được liền tức giận.

Vì thế Lý ma ma đã nói không ít lần, nhưng nàng không đổi được, mất công như vậy, còn không bằng nói ít chút, cũng có thể giảm bớt mâu thuẫn.

Phương Yên vừa đi, Hoàng thái hậu bớt chút thời gian kêu người đi mời Triệu Hữu Đường đến.

Triệu Hữu Đường đang xem tấu chương Hà Dịch dâng lên, cảm thấy đề nghị của hắn rất tốt, đã thăng nhiệm hắn làm Hữu Thị Lang bộ Hộ, lập tức nhập Kinh.

https://thuviensach.vn

Hắn tâm trạng vui vẻ đi vào Cảnh Dương cung.

Hoàng thái hậu kêu phòng ăn bưng hai chén canh ngọt lên, cười nói: "Đây là canh ngọt không đặc không loãng, lúc này ăn vừa vặn lót bụng, sẽ không chậm trễ bữa tối.

Triệu Hữu Đường tạ ơn, bưng ăn.

Hai người không nói chuyện, ăn canh xong Hoàng thái hậu mới nói: "Ai gia có một chuyện muốn hỏi Hoàng thượng."

"Mẫu hậu mời nói." Triệu Hữu Đường buông bát.

"Mặc dù hiện nay Hữu Trinh vẫn còn đang ở Tuy Dương, nhưng tuổi cũng không còn nhỏ, ai gia không biết Hoàng thượng nghĩ thế nào, rốt cuộc tương lai hắn muốn đi đất phiên, hay là ở lại Tuy Dương vậy?" Hoàng thái hậu mơ hồ có chút hiểu rõ ý hắn, nhưng lại cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

Triệu Hữu Đường nói: "Tam đệ thích trị thủy, sau này để hắn trị thủy, Trẫm thấy hắn rất có tài hoa về phương diện này, ngay cả Tào đại nhân cũng khen ngợi. Về phần thành thân, Trẫm cũng đã nghĩ qua, chờ sang năm để hắn trở về một chuyến." Hắn ngừng một chút, "Chuyện này Trẫm vốn cũng muốn thương nghị với mẫu hậu, dù sao cũng là chuyện chung thân đại sự của Tam đệ."

Hóa ra thật sự không phải phiên.

Hoàng thái hậu nói: "Hoàng thượng không để ý đến bách quan?"

Triệu Hữu Đường cười: "Chuyện nhà của Trẫm, không cần bọn họ nhúng tay."

Tuy rằng ấm áp, nhưng trong lời lẽ lại lộ ra thái độ cường ngạnh.

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu trong lòng rùng mình.

Hắn quả thật khác với Tiên đế, thật sự rất có chủ kiến.

Bà liền không nhắc lại, chỉ nói: “Còn có Thừa Diễn, Hoàng thượng, không nói quy củ trong cung trước nay thế nào, hắn cuối cùng vẫn là nam nhi, cứ ở chung với mẫu thân mãi cũng không tiện, Hoàng thượng tính khi nào thì để hắn chuyển ra?”

So với cách nói ban đầu của Phương Yên thì Hoàng thái hậu nhu hòa hơn, nghe qua vẫn giống đang hỏi ý kiến Triệu Hữu Đường.

Triệu Hữu Đường suy nghĩ chốc lát: “Mẫu hậu nói cũng đúng,” hắn ngừng một chút, nghĩ đến Phùng Liên Dung, trong lòng biết nàng sẽ không bỏ được, có điều theo tính nàng, quả thật cũng quá ôn nhu, ngoáy lỗ tai đút cơm gì đó, hắn cũng sợ tương lai hai đứa con trai khuyết thiếu khí tức nam nhi, lập tức nói: “Chuyển ra là chuyện sớm muộn, Trẫm thấy không bằng đợi đến khi hắn bảy tuổi.”

Bảy tuổi, chính là khi đứa nhỏ hiểu chuyện nhất, đừng nói Triệu Thừa Diễn còn ngoan ngoãn hơn đứa nhỏ bình thường.

Trì hoãn thêm hai năm, cũng xem như có thể, Hoàng thái hậu gật gật đầu: “Vậy thì làm theo lời Hoàng thượng.” Bà cười cười, “Thừa Dục mấy ngày nay sẽ ở chỗ ta, thật sự là thấy hắn quá béo.”

Triệu Hữu Đường nghe, cũng nói: “Dạ, Trẫm cũng cảm thấy béo, đứa nhỏ này thích ăn.” Nói xong nhăn mày lại, “Trẫm dạo này bận chuyện bên bộ Hộ nên quên không nói với A Yên, trẻ con không quản được miệng cũng không tốt, không có lực tự chủ!”

Hoàng thái hậu nói: “Ngươi cũng đừng trách nàng, nàng sinh ra Thừa Dục không dễ dàng, tự nhiên sẽ coi là bảo, thấy hắn nhỏ nàng không nỡ nói, cho nên ta mới giữ Thừa Dục lại.”

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường cười nói: “Vậy thì làm phiền mẫu hậu rồi.”

Hắn từ nhỏ cũng là Hoàng thái hậu nuôi lớn, hiểu rõ tính tình của bà, nếu nói nhu thì cũng nhu, nhưng nếu cứng rắn lên, cũng khiến người sợ hãi, cho nên thói quen của hắn đến giờ đều rất tốt.

Hắn yên tâm giao Triệu Thừa Dục cho Hoàng thái hậu.

Kết quả mấy ngày sau Triệu Thừa Dục thảm, một bữa cơm đừng nghĩ được ăn nhiều thịt, chỉ cho ăn một chút, còn có món khác, tất cả đều là thức ăn chay. Triệu Thừa Dục không chịu ăn liền đói bụng, hoàng môn cung nhân cũng không dám vụng trộm cho hắn ăn, cũng không cho hắn ra ngoài, cuối cùng vẫn phải ăn chay.

Sau khi Phương Yên biết được thì đau lòng, nhiều lần muốn đi đều bị Lý ma ma kéo lại.

“Nương nương không nhẫn tâm được, cũng không trách được Thái hậu nương nương, đây còn không phải là vì tốt cho nương nương?” Lý ma ma nói, “Nương nương thấy đúng không?”

Phương Yên nghĩ thấy cũng đúng, hiện tại tình cảm giữa nàng và Hoàng thái hậu không tệ, cũng không thể vì chuyện này mà ầm ĩ không thoải mái, đành nhịn.

Qua mấy ngày, buổi sáng Phùng Liên Dung đến thỉnh an thì thấy Phương Yên sắc mặt có chút tiều tụy, tưởng nàng bị bệnh. Sau này vẫn là Ngân Quế nói cho nàng, nói Thái tử ở Cảnh Nhân cung, Thái hậu nương nương quản.

Phùng Liên Dung liền biết Phương Yên lo lắng cho nhi tử, có điều cũng là vì bỏ tật xấu kén ăn, đây là chuyện tốt, nói ra, Hoàng thái hậu đối Thái tử rất có tâm.

https://thuviensach.vn

Từ Càn Thanh cung đi ra, Phùng Liên Dung do là Quý phi, nhóm quý nhân cũng phải chủ động tránh đường. Khi nàng đi ngang qua Tô Cầm, bước chân không khỏi hơi ngừng lại.

Triệu Hữu Đường vì Thái hoàng thái hậu giữ đạo hiếu một năm, nhưng khoảng cách này chỉ còn hai tháng, hắn vẫn chưa từng sủng hạnh mấy quý nhân này, cho nên lúc này khi nhìn thấy Tô Cầm, tâm tư Phùng Liên Dung hơi chút phức tạp.

Ban đầu lúc nào nàng cũng lo lắng chuyện này xảy ra, đến cuối cùng chính mình sẽ phải chết tâm, nhưng kết quả lại ra ngoài dự liệu của nàng, hắn không giống như kiếp trước.

Phùng Liên Dung nghĩ rồi lắc đầu, dù sao cũng nghĩ không ra.

Đằng sau Trần Tố Hoa nhìn bóng lưng nàng, răng nanh gắt gao cắn môi, nàng ta cũng không nghĩ tới sẽ thành như vậy, vốn tình hình cực tốt, kết quả ở giữa cố tình gặp phải Thái hoàng thái hậu qua đời, vì thế trì hoãn một năm.

Sau đó, một năm trôi qua, Triệu Hữu Đường thật giống như hoàn toàn không nhớ Tô Cầm, cũng không nhớ còn có quý nhân như các nàng.

Vậy quý nhân như các nàng phải sống sao, chẳng lẽ thật sự phải học Tôn Tú? Trần Tố Hoa nghiêng đầu nhìn Tô Cầm, khẽ cười nói: “Lần trước ta thấy ngươi làm một đôi hầu bao, rất đẹp, cần phải phải giấu, tặng ra ngoài đi.”

Tô Cầm cúi đầu cuống, thở dài.

Tuy rằng vốn cũng tốt, giống như cũng không phải chờ nhiều lắm, nhưng cuối cùng theo như lời Trần Tố Hoa, cả đời này nàng đều phải phí hoài trong cung, nghĩ cũng rất không cam lòng.

https://thuviensach.vn

Nàng sờ sờ hầu bao trong tay áo.

Phùng Liên Dung trở lại Diên Kỳ cung, Triệu Thừa Diễn là người đầu tiên nhào lên, kêu mẫu phi mẫu phi, Triệu Thừa Mô thì chậm rãi đi ở phía sau, đến trước mặt nàng mới cười kêu một tiếng mẫu phi. Hắn tuy còn nhỏ, nhưng cũng đã nhìn ra được trầm ổn trong tương lai.

Dưới ánh mặt trời, con ngươi hắn sáng rọi lộng lẫy, như một khối đá quý lóe sáng, giống Triệu Hữu Đường như đúc.

Phùng Liên Dung ngồi xổm xuống cười nói: “A Lý, đến đây.”

Triệu Thừa Mô liền giang tay ra, ôm lên cần cổ nàng, Phùng Liên Dung ôm hắn lên, bàn tay còn lại nắm lấy tay Triệu Thừa Diễn.

Nàng phát hiện từ sau khi sinh hai đứa con trai, sức lực càng lúc càng lớn, trước kia một tay ôm đứa nhỏ ba tuổi ôm không nổi, bây giờ rất nhẹ nhàng.

Ba người đi về cửa điện, kết quả còn chưa đi đến thì thấy xa xa trên mặt đất vốn sạch sẽ có nhiều đống đất, Phùng Liên Dung khó hiểu hỏi: “Đang làm gì vậy?”

Châu Lan cũng không rõ lắm, hướng về đằng trước hô một tiếng.

Hoàng Ích Tam nghe thấy, vội vàng đi qua nói: “Hồi nương nương, hoa tượng đã nuôi tốt hoa Liên Dung, giờ đang chuẩn bị trồng một mảng lớn cho nương nương, là Hoàng thượng phân phó.”

Phùng Liên Dung kinh ngạc: “Thật sự nuôi tốt rồi?”

Chỗ này của nàng vẫn chỉ có hai chậu, năm ngoái từ gốc dài thêm một cành, hoa tượng chiết đi đào tạo, sau đó nàng không để ý lắm.

https://thuviensach.vn

Nàng nhanh chân hơn đi qua nhìn, thấy trong vườn một mảnh đất lớn đều cắm cành cây, không khỏi kinh hỉ nói: “Tất cả đều là cành cây lần trước nảy ra?”

“Hồi nương nương, đúng vậy.” Hoa tượng cười nói, “Hoa này thích ánh sáng, ít tưới nước, bón nhiều có thể sống rất lâu, năm trước nô tài đã thử, nảy ra rất nhiều cành mới. Có điều hoa này cũng rất dễ bị bệnh, nhưng nương nương yên tâm, nô tài đã biết trị thế nào rồi.”

“Tốt, tốt.” Phùng Liên Dung rất cao hứng, “Vất vả ngươi rồi.” Một bên kêu Bảo Lan lấy bạc ra thưởng cho hắn.

Hoa tượng tạ ơn, lại đi bận việc.

Phùng Liên Dung đứng nhìn nhìn, tưởng tượng đến lúc hoa nở rộ, nhất định là rất đẹp, có điều cái đẹp đó cũng so ra kém thỏa mãn trong lòng nàng.

Nàng cao hứng nhất chính là, Triệu Hữu Đường còn nhớ chuyện này, còn có hoa này là tên của nàng, quan trọng hơn bất cứ điều gì!

Chạng vạng khi Triệu Hữu Đường đến, còn chưa tới cửa đã thấy nàng từ trong chạy ra, mặc một bộ váy áo kiều diễm, mặt cũng trang điểm qua, trên đầu còn cài cây trâm hoa đào trước đây hắn tự tay chọn cho nàng. Đẹp không tính kinh thiên động phách, nhưng cũng đủ khiến lòng người ngứa ngáy.

Dù sao khi hắn nhìn thấy, thật chịu không nổi.

Nàng còn nhào thẳng vào trong lòng hắn, hương kim ngân trên mái tóc lẻn vào chóp mũi hắn, càng làm trái tim hắn như bị mèo con gãi gãi.

Hình ảnh thân thiết như vậy, người chung quanh tự giác tản đi.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường ôm eo nàng, bàn tay sờ soạng hai lần, giọng hơi khàn nói: “Lần trước Trẫm đến nàng nói thế nào, phải để ý đến hai đứa nhỏ ở đây.” Tay hắn chậm rãi chuyển qua mông nàng, hơi dùng sức, “Vậy hiện tại, là muốn Trẫm đợi đến buổi tối, hay là muốn Trẫm lập tức mang nàng đến Càn Thanh cung?”

Phùng Liên Dung gò má ửng đỏ: “Thiếp thân bảo bọn nhỏ đi thư phòng, mấy người Kim Quế và Đại Lý đều ở đó.” Nàng đến gần hôn lên mặt hắn, “Hoàng thượng, thiếp thân chờ ngài rất lâu rồi.”

Giọng nói ngọt ngào như bánh dẻo, Triệu Hữu Đường lập tức kéo nàng vào chính điện làm.

Lần này là nàng chủ động ngã vào lòng, hai người đều rất nhiệt tình, có điều mệt nhất vẫn là hắn, Triệu Hữu Đường thoải mái, nhưng cũng quá sức, nằm trên giường một hồi lâu không muốn động.

Phùng Liên Dung ghé vào trong lòng hắn, giống như mèo con, thỉnh thoảng còn giơ tay sờ sờ mặt hắn, cái mũi, môi, chỗ nào cũng không bỏ qua.

Triệu Hữu Đường bắt lấy tay nàng, đặt lên miệng khẽ cắn: “Bướng bỉnh, sờ loạn cái gì vậy.”

“Càng nhìn Hoàng thượng càng thấy tuấn, thiếp thân nghĩ , nhịn không được muốn sờ.” Ngón tay nàng giật giật, lại thuận thế vuốt ve bờ môi hắn.

Nghe lời khen này, Triệu Hữu Đường cười lên.

Qua một lát, hắn hỏi: “Hôm nay chuyện gì xảy ra?”

Bình thường hắn làm vậy nàng còn thẹn thùng.

Phùng Liên Dung nói: “Vì Hoàng thượng trồng hoa Liên Dung cho thiếp, chính thiếp thân còn quên, Hoàng thượng vẫn nhớ rõ, thiếp thân cao

https://thuviensach.vn

hứng.” Nàng dán mặt mình lên mặt hắn, khẽ nói: “Chỉ vì cái này.”

Triệu Hữu Đường cười rộ lên: “Vậy xem ra Trẫm nên thường xuyên làm như vậy.”

Phùng Liên Dung đưa tay xẹt qua xẹt lại trên mặt hắn: “Hoàng thượng nào có thời gian đó, chỉ cần một hai việc thiếp thân đã đủ thỏa mãn, nhiều hơn, thiếp thân cũng không biết hồi báo Hoàng thượng thế nào.”

“Nàng muốn hồi báo thế nào?” Triệu Hữu Đường cúi mắt nhìn thân thể nàng, “Dùng cái này là được, Trẫm cái gì chẳng có?”

Phùng Liên Dung thẹn thùng, lấy chăn che kín nửa mặt mình: “Thiếp thân còn có thể ngâm rượu, mát xa cho Hoàng thượng, làm áo lót.”

Triệu Hữu Đường khinh thường: “Chỉ có như vậy mà cũng dám lấy ra, còn không bằng ngoáy lỗ tai.”

Phùng Liên Dung mắt sáng lên: “Cái đó cũng có thể tính?”

“Có thể.” Triệu Hữu Đường cảm thấy cái đó thoải mái nhất, mát xa cũng tạm được.

Phùng Liên Dung suy nghĩ một lát: “Nếu nói ra thì thiếp thân còn có thể cắt móng tay, chải tóc nữa đấy.” Nói xong liền ngồi dậy, gọi Bảo Lan lấy cho nàng cái lược.

Bảo Lan đặt cây lược ở đầu giường, thấy hai người còn nằm trên giường, lập tức đỏ mặt chạy ra.

“Lược kiểu tóc nào?” Triệu Hữu Đường nói: “Trẫm cũng không phải là không có người lược tóc cho.”

Phùng Liên Dung mặc kệ, vươn tay kéo hắn ngồi dậy.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường lười biếng không muốn động, nửa tựa vào đầu giường.

Phùng Liên Dung cầm lược chải đầu cho hắn, chải một lần lại một lần.

Triệu Hữu Đường càng thêm mệt.

Phùng Liên Dung hỏi: “Thoải mái không?”

“Rất tốt.”

“Còn muốn không?”

“Tiếp tục.”

Phùng Liên Dung liền cứ chải cho hắn, kết quả hắn ngủ.

Nàng thấy thế, lén lút bới tóc cho hắn, một người vui vẻ nửa ngày, đến cùng vẫn không có lá gan làm rối tóc hắn.

Triệu Hữu Đường ngủ giấc này ngủ liền nửa canh giờ.

Hai đứa nhỏ đều đã ăn cơm xong, hắn mới ngủ dậy.

Phùng Liên Dung đã sớm sửa soạn xong đợi hắn.

Triệu Hữu Đường ngược lại có chút ngượng ngùng: “Đói bụng thì ăn trước, chờ cái gì.”

“Không đợi Hoàng thượng, thiếp thân cũng ăn không vào.” Nàng sắp đũa cho hắn.

Bát đũa của Triệu Hữu Đường đều là chuyên dụng, mấy tiểu hoàng môn tùy thân mang theo, hắn bỗng cảm thấy phiền toái, nói: “Trẫm để lại một bộ ở đây, đỡ phải lấy ra cất vào.” Lại nhìn nhìn nàng, lần trước hắn cho nàng

https://thuviensach.vn

một cái thìa, nàng vẫn đang dùng, có điều đôi đũa không đồng bộ, hắn nói với Nghiêm Chính: “Lấy thêm đôi đũa đến đây.”

Phùng Liên Dung giật mình: “Đưa cho thiếp thân?”

“Ừ, dùng đi.”

Phùng Liên Dung cầm đũa mới, chỉ cảm thấy nặng trịch, đôi đũa này xa xỉ tinh mỹ, chói mắt, nàng cũng không quen, có điều hắn ban cho, thế nào cũng tốt.

Nàng cười hì hì cầm gắp thức ăn.

Triệu Hữu Đường nhìn, hai người cầm hai đôi đũa giống nhau như đúc, nhìn cũng thuận mắt.

Chung ma ma và hai cung nhân ngầm líu lưỡi.

Trước kia chỉ nghe nói Hồ quý phi được sủng ái thế nào, hiện giờ chủ tử nhà mình chỉ sợ cũng không kém nhiều lắm.

Hai người dùng cơm xong, Triệu Hữu Đường lại mang Triệu Thừa Diễn đi thư phòng, dạy hắn viết chữ, đương nhiên, hiện tại cũng không dạy được cái gì, dù sao vẫn còn nhỏ, sức không đủ không nói, đầu cũng không theo kịp, cho nên chỉ nhìn xem tư thế có đúng không, thái độ khi luyện chữ là gì, đây là từ nhỏ có thể nhìn ra.

Phùng Liên Dung đứng ở bên cạnh xem, có chút đau lòng còn trai.

Khi nàng dạy thì nhẹ nhàng, chưa bao giờ nói nặng lời, Triệu Hữu Đường nghiêm túc hơn nàng, có điều may là Triệu Thừa Diễn thích phụ thân, không cảm thấy gì.

Do bàn và ghế đều cực thấp, đặc biệt làm theo yêu cầu, cho nên dù Triệu Thừa Mô nhỏ như vậy cũng có thể thấy.

https://thuviensach.vn

Hắn đứng ở bên cạnh, cực kì nghiêm túc.

Triệu Hữu Đường dạy một lát, nhìn tiểu nhi tử, vẫy tay nói: “A Lý, con tới viết thử xem.”

Phùng Liên Dung vội nói: “Con mới mấy tuổi chứ.”

Triệu Hữu Đường nói: “Xem nàng lo lắng kìa, chỉ là chơi thôi mà, đến, A Lý, đừng sợ.”

Triệu Thừa Mô nghe vậy bước qua, tay nhỏ duỗi ra, chuẩn xác cầm bút lông, không khác gì với tư thế vừa rồi của Triệu Thừa Diễn, mười phần tiêu chuẩn.

Hai người đều giật mình, Triệu Thừa Diễn cũng kêu lên: “Đệ đệ biết kìa!”

Phùng Liên Dung môi khẽ nhếch, nhìn chằm chằm Triệu Thừa Mô: “A Lý, vậy con có thể viết chữ không?”

Triệu Thừa Mô ngẩng đầu nhìn nàng, giống như không hiểu lắm.

Triệu Hữu Đường lại cầm bút lên, viết một chữ: “A Lý, con viết đi.” Hắn chỉ chỉ chữ kia sau đó đặt bút lại vào tay Triệu Thừa Mô.

Triệu Thừa Mô tay nhỏ bé giật giật, xiêu xiêu vẹo vẹo viết từng nét.

Phùng Liên Dung kinh hãi miệng có thể nhét quả trứng gà, đứa nhỏ này sao lợi hại thế! Nhớ ngày đó Triệu Thừa Diễn viết một chữ, đã bốn tuổi, nhưng hắn còn chưa đến ba buổi, nghiêm túc mà nói, ba tuổi còn kém bốn tháng.

Triệu Hữu Đường lại rất cao hứng, ai không hi vọng nhi tử mình thông minh chứ, có điều hắn dặn Phùng Liên Dung: “Hôm nay là chơi, con còn

https://thuviensach.vn

nhỏ, viết chữ phải đợi đến năm tuổi, bằng không tay sẽ không phát triển tốt.”

Phùng Liên Dung gật gật đầu.

Mấy người đi ra ngoài, lúc này Triệu Hữu Đường phải đi, hắn cũng không dám ở lại chỗ Phùng Liên Dung, không chừng buổi tối lại làm một hồi, sáng mai hắn còn phải lâm triều nữa.

Phùng Liên Dung hỏi: “Rượu ngâm đã uống hết chưa?”

“Hết sao được, nàng đưa mấy vò liền.” Triệu Hữu Đường nói, “Cũng không thể uống thường xuyên, nàng có thời gian đó, không bằng làm cái khác?” Hắn ngừng một chút, “Không phải nói biết làm rượu nho à, nàng làm cái đó đi.”

“Rượu nho à?” Phùng Liên Dung nói, “Giờ ở đâu có, hơn nữa nho đắt, bằng không lúc trước nương thiếp cũng sẽ không tự trồng.”

Triệu Hữu Đường cười rộ lên, ở trước mặt hắn nói nho đắt, mệt nàng lo lắng đến chuyện này.

“Vậy nàng cũng trồng đi.” Triệu Hữu Đường nói, “Dù sao Diên Kỳ cung này vườn rộng, trồng chút nho cũng không tính cái gì, nếu ngại không đủ thì dọn chỗ khác đi thêm đất.”

“Vậy cũng được ạ?” Phùng Liên Dung chớp chớp mắt, thật sự có thể thì nàng sẽ trồng ít hoa, đỡ phải qua ngự hoa viên.

“Sao không được, nàng muốn thế nào thì làm thế, có điều trồng nho rồi, sáng mai Trẫm sẽ phân phó bọn họ đi làm giàn nho, đến khi kết quả cũng rất đẹp.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung tưởng tượng, từng chùm từng chùm thật thích. Khi ấy trong nhà trồng nhiều, sau này dài ra, tất cả đều treo lủng lẳng, màu tím đen, miễn bàn thích mắt, nàng cầm giỏ cùng mẫu thân và ca ca hái.

Khi đó mẫu thân liền nói ngâm thế nào rượu nho mới có thể ngon, không bị chua, ca ca còn nói rượu nho bán bao nhiêu là hợp lý, thế nào mới có người đến mua.

Khi đó nàng vui vẻ bao nhiêu, cho rằng mình cả đời đều sẽ sống bên cạnh cha nương và ca ca.

Phùng Liên Dung bỗng rất muốn khóc.

Thấy nàng nãy giờ không nói gì, Triệu Hữu Đường nói: “Sao vậy?”

Phùng Liên Dung lắc đầu, cảm thấy yết hầu nghẹn lại.

Hóa ra nhoáng cái đã sáu năm rồi.

Nàng rời nhà đã sáu năm, đến bây giờ cũng không thể gặp bọn họ.

Triệu Hữu Đường cảm thấy không thích hợp, giơ tay nâng cằm nàng lên nhìn, chỉ thấy nàng nước mắt giàn giụa.

“Sao vậy, nàng đây là?” Hắn hỏi.

Phùng Liên Dung chỉ khóc, tiếng nức nở từ trong miệng nàng phát ra, giống như bài ca bi thương giữa đêm khuya.

Triệu Hữu Đường bỗng hiểu rõ, vươn tay ôm nàng vào trong ngực, ôn nhu nói: “Dung Dung, còn nhớ chuyện Trẫm từng đồng ý với nàng không?”

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Đoàn Tụ

Phùng Liên Dung sửng sốt, mới đầu không biết là ý gì, sau đó nghĩ ra, nàng vui kém chút nhảy lên: “Hoàng thượng cho phép thiếp thân được gặp người nhà ấy hả?”

Nói giống như hắn không cho phép vậy, nhưng bình thường hắn bận việc triều chính, nào có thể chu toàn tất cả mọi việc, nàng không nhắc đến, hắn tự nhiên sẽ có chỗ sơ sót.

Triệu Hữu Đường giọng điệu cũng có chút oán trách: “Trẫm nghĩ nàng chỉ viết thư thôi là thỏa mãn, chính mình lại không nói.”

Phùng Liên Dung yếu ớt nói: “Thiếp thân cũng tưởng đã thỏa mãn, nhưng hôm nay nghĩ đến, bỗng lại cảm thấy buồn.”

Triệu Hữu Đường thở dài vuốt ve tóc nàng: “Cũng không phải chuyện lớn gì, nàng muốn gặp, sáng mai Trẫm phái người đến nhà nàng nói một tiếng.”

“Vậy ca ca đại tẩu của thiếp thân có thể đến không?” Nàng chớp mắt.

“Nàng muốn bọn họ đến, bọn họ có thể đến.”

Phùng Liên Dung cao hứng đến gần hôn chụt cái lên mặt hắn: “Hoàng thượng thật tốt!”

Chỉ là thẫm nghĩ lại, thật ra nàng muốn gặp không chỉ có bọn họ, nói đến thân thích nhà nàng, người rất nhiều. Chỉ nhà bà ngoại đã có bà ngoại,

https://thuviensach.vn

hai cữu cữu, cữu mẫu, liên quan biểu tỷ muội biểu ca gì đó, còn có Phùng gia, cũng có đường thân, nhưng nàng sao có thể nói.

Triệu Hữu Đường cười cười: “Nàng muốn gặp bọn họ hôm nào?”

“Ngày mai?” Nàng nói xong lại lắc đầu, “Không, ngày kia đi, thiếp thân phải chuẩn bị đã.”

Triệu Hữu Đường nói được.

Ngày hôm sau lâm triều trở về hắn liền đến Khôn Ninh cung.

Phương Yên đi lên hành lễ.

Thấy quầng mắt nàng có chút xanh xao, Triệu Hữu Đường nói: “Chỉ là không ăn đồ ăn mặn mấy ngày, có thể bị làm sao? Nàng cũng đừng lo lắng, mẫu hậu cũng không phải chưa từng nuôi con.”

Trong giọng Phương Yên có chút nức nở: “Sợ Thừa Dục sợ, con còn nhỏ mà.”

Triệu Hữu Đường chau mày, qua một lát mới trấn an: “Lát nữa Trẫm sẽ đi Cảnh Nhân cung một chuyến.”

Phương Yên thế mới thở ra một hơi.

Hoàng thái hậu là bà bà của nàng, tuy rằng là vì tốt cho Thừa Dục, nhưng liên tục mấy ngày không được nhìn thấy con trai, nàng sẽ luôn suy nghĩ linh tinh. Lại là con dâu nên cũng không tốt nói cái gì, hiện giờ Triệu Hữu Đường hứa ra mặt, vậy thì không thể tốt hơn.

Triệu Hữu Đường lại nói: “Thừa Dục trở về, nàng cũng đừng luôn theo con, bây giờ còn nhỏ béo chút không sao, nhưng tật xấu kén ăn này nếu không đổi, không tốt cho thân thể con.”

https://thuviensach.vn

Phương Yên gật gật đầu: “Thiếp thân biết.”

Hai người nói chuyện phiếm một lát, Triệu Hữu Đường liền nhắc đến chuyện của Phùng Liên Dung: “Phùng quý phi từ khi vào cung chưa được gặp người nhà, Trẫm đã chuẩn, người Phùng gia ngày kia sẽ vào cung, nàng an bày đi.”

Phương Yên ngẩn người, thật ra chuyện này vốn nên thông qua nàng trước, nhưng bây giờ Triệu Hữu Đường nói, cũng là ý thông, Phương Yên khó mà nói được gì.

Dù sao đó là sự thật, Phùng Liên Dung đúng là chưa từng gặp người nhà, coi thân phận quý phi của nàng, không coi là quá đáng.

Phương Yên nhớ tới Hoàng thái hậu dặn dò, cười cười nói: “Đúng là nên gặp một lần, đến hôm đó thiếp thân sẽ phái người đi giúp đỡ.”

Triệu Hữu Đường hài lòng, quay đầu đi Cảnh Nhân cung.

Triệu Thừa Dục được Hoàng thái hậu dạy dỗ mấy ngày thành thật hơn, bây giờ cho ăn cái gì thì ăn cái đó, hoàng nhân cung môn cũng không dám lén đưa đồ ăn.

Hoàng thái hậu cảm thấy trẻ nhỏ dễ dạy, để Triệu Hữu Đường mang về.

Lại nói Phùng Liên Dung ngày mai là có thể nhìn thấy người nhà, đêm hôm trước hưng phấn ngủ không ngon, sớm tinh mơ thức dậy đã kêu người quét dọn phòng ở, sân cũng quét một lần.

Thật ra bình thường vẫn phải quét dọn sạch sẽ, nhưng lần này là do chính miệng nàng nói, ban đầu nàng cũng không quan tâm, chuyện gì mà không phải do Chung ma ma phân phó.

https://thuviensach.vn

Xong rồi nàng lại viết thực đơn, muốn ngự trù chuẩn bị một bàn thịnh soạn, mời bọn họ ăn bữa cơm.

Thấy nàng tinh thần phấn khởi, cười hì hì, Chung ma ma cũng cao hứng thay nàng.

Dù sao khuê nữa đã gả ra ngoài, nhà bình thường chỉ cần không phải gả xa, hàng năm thế nào cũng có thể về nhà một chuyến, nhưng trong cung thì không giống vậy, có thể gửi một bức thư cũng là Hoàng thượng mở đại ân rồi.

Bên nàng cao hứng, người Phùng gia cũng vậy.

Đường Dung vội vã lật quần áo trong rương, lật nửa ngày thở dài nói: "Giờ mới phát hiện mình chẳng có cái nào mới, sáng mai tiến cung làm sao bây giờ đây!"

Phùng Lâm cười nói: "Dung Dung cũng không phải muốn xem quần áo của nàng, nàng nghĩ cái gì chứ? Ta thấy mặc cái này đi, đây không phải tháng trước mới làm à, rất tốt, mặc vào nhìn trẻ hơn mấy tuổi."

Đường Dung nhận lấy, ướm thử lên người: "Thật à?"

"Thật, cái này đi." Phùng Lâm đau đầu, rất sợ nếu bà tiếp tục chọn nữa đến mai cũng chưa có quần áo mặc ra ngoài.

Đang nói, nha hoàn bên ngoài nói: "Lão phu nhân đến đây."

Cha nương Phùng Lâm đều đã qua đời, lão phu nhân này tự nhiên là nhạc mẫu Tôn thị, Đường Dung vội đi ra, một bên nói: "Nương sao ngài lại đến đây?"

"Ai yêu, chuyện lớn như vậy sao ta có thể không biết chứ?" Tôn thị cười nói, "Trên đường ai cũng đang nói các ngươi sắp vào cung gặp Quý phi

https://thuviensach.vn

nương nương, đó là Dung Dung nhà chúng ta mà."

Đường Dung cũng cười: "Đúng vậy, nhưng không biết lại truyền đi nhanh thế."

Tôn thị trong tay xách hơn mười con cá: "Cá muối này ngươi mang vào đó đi, trước kia Dung Dung cũng thích ăn, nếu không phải hiện trời đang ấm thì ta cũng làm thêm ít nữa."

Đường Dung nghĩ, nữ nhi ở trong cung sơn hào hải vị nào mà chưa được ăn qua, cũng không biết còn thích ăn cái này không? Có điều tâm ý của mẫu thân, bà cũng không từ chối.

Tôn thị nói: "Hai cữu cữu của nàng vừa rồi còn hỏi có thể đi cùng không, ta nói tưởng trong cung là chợ chắc, đi cái gì chứ, lần này là hoàng ân các ngươi mới có thể đi, nhìn thấy Dung Dung, nhất định phải thay ta hỏi thăm đấy."

Đường Dung thở dài: "Trong cung nhiều quy củ, Dung Dung vẫn nhớ đến người."

Tôn thị gật gật đầu: "Đứa nhỏ này thành thật, cái khác ta không sợ, chỉ sợ đứa nhỏ này chịu thiệt, nhưng thấy càng ngày càng tốt hơn rồi."

Bà ngồi thêm một chút liền về.

Ngày hôm sau, Phùng Lâm dẫn theo cả nhà vào cung.

Đến trước cửa cung, Hoàng môn vào bên trong thông báo.

Đầu tiên là báo đến chỗ Phương Yên, Phương Yên nghe nói người Phùng gia đến, lập tức phái hai cung nhân ra nghênh đón, sau đó dẫn đến Diên Kỳ cung.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung ngàn trông vạn trông, thật vất vả mới nghe bên ngoài Hoàng Ích Tam hộ to một tiếng: “Phùng lão gia và Phùng lão phu nhân, Phùng đại gia, Phùng phu nhân, Phùng tiểu thiếu gia cầu kiến.”

Chung ma ma nói: “Kêu cái gì, còn không mau mời vào!”

Phùng Liên Dung không đợi được bọn họ vào, một đường chạy ra, xa xa thấy phụ thân mẫu thân mình, nước mắt kìm không được rơi xuống.

Phùng Lâm mắt cũng đỏ lên, còn phải theo quy củ, tiến lên hành lễ.

Kết quả Phùng Liên Dung giữ chặt lấy ông khóc to kêu phụ thân, lại nhào vào trong lòng Đường Dung, gọi mẫu thân, Đường Dung làm mẫu thân tự nhiên cũng không nhịn được, hai nương con ôm nhau khóc.

Phùng Lâm thấy không tốt lắm, vội vàng khuyên.

Đường Dung thầm nghĩ dù sao cũng được gặp một lần, đó là chuyện tốt, đúng là không nên khóc, nhưng nước mắt không nghe lời cứ không ngừng chảy xuống. Phùng Mạnh An thấy thế nói: “Nương nương, người còn chưa xem Đại chất tử đâu.”

Phùng Liên Dung ngẩng đầu, đúng rồi, quay đầu tìm người.

Phùng Mạnh An thê tử Ngô thị ôm Đại Nguyên tiến lên: “Bái kiến nương nương.”

Phùng Liên Dung nhìn thấy đại điệt nhi, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn béo trắng của hắn, cuối cùng nín khóc, nhìn Phùng Mạnh An: “Ca ca, rất giống huynh, con mắt hẹp dài.” Lại nhìn Ngô thị: “Đại tẩu thật xinh đẹp.”

Ngô thị mặt hơi đỏ lên: “Nương nương tán thưởng, nếu nói đẹp, thiếp thân không thể sánh bằng nương nương.”

https://thuviensach.vn

Nàng là lần đầu tiên nhìn thấy Phùng Liên Dung, lại nói, nàng nhỏ hơn Phùng Liên Dung ba tuổi, nhưng hôm nay vừa thấy, phát hiện một chút cũng không nhìn ra nàng là người đã sinh hai đứa con."

Nàng thầm nghĩ, đến cùng là Quý phi, ăn dùng không giống nhau, khẳng định rất nuôi người.

Phùng Liên Dung nhìn thấy Đại tẩu thì rất thích, lập tức cởi đôi vòng ngọc Dương Chi ra đưa cho nàng, còn tự tay đeo cho nàng, cười nói: "Cổ tay Đại tẩu cũng rất nhỏ."

Ngô thị vội vàng từ chối.

Chung ma ma nói: "Nương nương đưa, nương nương hãy thu đi."

Phùng Liên Dung là người dễ gần, không có cái giá của Quý phi, ngược lại Chung ma ma là nô tì, nhưng khí thế uy nghiêm mười phần, Ngô thị liền không dám nói không nhận.

Phùng Mạnh An vỗ vỗ tay nàng: "Đệ muội đưa, cầm đi không sao đâu."

Phùng Liên Dung hướng ca ca cười cười.

Phùng Mạnh An nhiều năm không gặp nàng, thấy nụ cười nàng vẫn y nguyên như trước đây, trong lòng ấm áp, nhịn không được liền vươn tay xoa xoa đầu nàng.

Chung ma ma và mấy cung nhân hoàng môn đều giật mình.

Dù sao Phùng Liên Dung là Quý phi, trừ Hoàng thượng, người nào dám loạn đụng vào nàng.

Nhưng Phùng Liên Dung lại cao hứng hỏng rồi, cho Phùng Mạnh An xoa, thật giống như trở lại thời niên thiếu, nàng và ca ca thường ở chung với

https://thuviensach.vn

nhau, ca ca dạy nàng viết chữ, kể chuyện xưa cho nàng nghe, dẫn nàng đi chơi.

Ca ca là một ca ca tốt, ở bên cạnh hắn, nàng luôn cảm thấy rất an toàn.

Vẫn là Chung ma ma nhìn không được, nhắc nhở: "Nương nương, có phải nên vào trong ngồi không?"

"Quên mất!" Phùng Liên Dung cười rộ lên nắm lấy tay Đường Dung: "Nương, mau vào xem nơi ta ở, rất lớn, nơi này toàn bộ đều xem như là của ta đấy."

Hiện đang đứng trong sân, mọi người chung quanh nhìn thấy cũng nhịn không được líu lưỡi.

Bọn họ chưa vào nội điện, không nghĩ tới cung điện này lớn như vậy, chỉ một sái sân đã to gấp mấy lần nơi bọn họ ở, trước sau đều rất rộng mở, đá giả, một khối lớn nhất ở giữa là vườn hoa, bên trái có hòn non bộ, bên cạnh trồng đủ các loại hoa cỏ, bên phải trồng một mảnh hoa lớn không biết tên, còn có khối còn trống.

Phùng Liên Dung nhớ tới một chuyện, cười nói: "Nương, chỗ này là để trồng nho đó, nương đến đây, vừa vặn nói cho ta biết ngâm rượu nho như thế nào đi."

Đường Dung cười rộ lên: "Người là nương nương còn ngâm rượu nữa hả?"

"Vâng." Nàng đỏ mặt nhỏ giọng nói, "Cho Hoàng thượng uống."

Giống như nói đến tướng công mình, vẻ mặt đắc ý, hạnh phúc, thẹn thùng này.

https://thuviensach.vn

Đường Dung thấy thế, ngược lại không biết nên mừng hay nên lo, nhìn qua, Hoàng thượng có vẻ rất sủng nữ nhi mình, bằng không cũng không thể sinh hai con trai, nghe nói cũng không có Hoàng tử khác, nhưng, sủng ái nàng có năng lực kéo dài bao lâu?

Đường Dung đau lòng nữ nhi, nhưng cũng không nói lời gì không may, chỉ yêu thương xoa xoa tay nàng, cười nói: "Lát nữa nương sẽ dạy ngươi, hiện giờ tay nghề nương rất tốt đấy, cha ngươi nói, ngon hơn bên ngoài bán nhiều."

Phùng Liên Dung liên tục gật đầu.

Lúc này Du thị nắm tay Triệu Thừa Diễn và Triệu Thừa Mô chờ ở cửa, mọi người vừa thấy đều biết đây là hai vị Hoàng tử, nhất thời cũng tương đối kích động, nhìn lại nhìn, đều tán thưởng hai đứa trẻ lớn tốt.

Triệu Hữu Đường phê tấu chương một lát hỏi Nghiêm Chính: "Người Phùng gia đã đến chưa?"

"Đến rồi, vừa mới đến."

Triệu Hữu Đường ừ một tiếng, buông ngự bút.

Có điều chỉ chốc lát lại cầm lên, tuy rằng hắn rất muốn đi nhìn xem, nhưng hắn biết hắn mà đến chỉ sợ người Phùng gia sẽ trở nên câu nệ, như vậy lần đoàn tụ này chỉ sợ cũng không thoải mái.

Thôi, chỉ cần nàng cao hứng là được.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Sự Kiện Cá Mặn (1)

Editor: Linh

Phùng Liên Dung dẫn người nhà đi xem hết chính điện trắc điện, Phùng Lâm và Phùng Mạnh An là hai đại nam nhân, vẻ mặt khá bình tĩnh, Đường Dung và Ngô Thị thì khác.

Trong cung các loại gia cụ xa hoa, phú quý làm người không thể tưởng tượng, các nàng nhìn đến hoa cả mắt.

Đường Dung cuối cùng cũng rõ hoàng cung là bộ dáng gì, trước kia nghe người khác nói nữ nhi bà là Quý phi nương nương, bà chỉ biết lo lắng chứ không phải rất rõ ràng thân phận của nữ nhi.

Bây giờ xem mới biết Quý phi ở trong cung là sống như vậy.

Khó trách dưỡng tốt như vậy, Đường Dung nhịn không được sờ sờ mặt nàng, bây giờ và trước khi vào cung cũng không khác nhau lắm, người chỉ hơi đẫy đà hơn chút, cũng trưởng thành hơn.

“Dung Dung.” Bà nhớ tới đồ mẫu thân mình đưa, bà đưa cá muối cho Phùng Liên Dung, “Bà ngoại con muốn ta cầm đi, cũng không biết con còn thích ăn không.”

Phùng Liên Dung mở to hai mắt nhìn: “Cá muối ạ, cá muối bà ngoại làm là ngon nhất rồi!”

https://thuviensach.vn

Thấy nàng thích, Đường Dung cười nói: “Bà ngoại con có dự kiến trước rồi, nhưng là nương không biết đưa con cái gì.” Bà lấy ra hai đôi hài, “thường ngày làm, chân của con chắc là không thay đổi đâu nhỉ.”

“Nương còn đưa cái gì chứ, nữ nhi nhìn thấy ngài cũng đủ cao hứng rồi.” Phùng Liên Dung nhận lấy hài, cười hì hì nói, “Có điều có vẫn tốt hơn không có, hài này làm được một thời gian rồi ạ?”

“Đúng vậy, vốn muốn đợi lần sau gửi thư có thể gửi cùng không, không nghĩ tới có thể gặp được con.” Đường Dung ánh mắt ôn nhu nhìn nàng, chỉ muốn xem lâu một chút, đợi lát nữa đi về bà còn có thể nhớ được rõ ràng.

Phùng Liên Dung mũi cay cay: “Con sẽ đi thật tốt.” Lại bảo Quế Ngân đến phòng ăn truyền cơm, “Ta gọi ngự trù làm cơm, mọi người ở đây dùng bữa.”

Tốt nhất là có thể ở lâu một chút, lần tới muốn gặp không biết là khi nào.

Đường Dung gật gật đầu: “Nghĩ chắc là ngon lắm.”

“Đúng là ăn rất ngon.” Phùng Liên Dung nói đến đây mặt mày hớn hở, “Ngự trù có thể dùng nguyên liệu bình thường nấu thành mỹ vị, lát nữa mọi người ăn nhiều vào nhé.”

Phùng Mạnh An trêu ghẹo: “Khó trách ăn béo rồi.”

Phùng Liên Dung sẵng giọng: “Ca ca đáng ghét, ta mới không béo đâu, đúng không nương?”

Phùng Mạnh An cười ha ha.

Đường Dung nói: “Béo chút tốt, gầy quá mới là không tốt.”

Phùng Liên Dung lắc lắc cánh tay bà: “Nương, không béo mà.”

https://thuviensach.vn

Phùng Lâm chỉ cười.

Đường Dung bị nàng làm nũng, cười nói: “Được, được, không béo, Dung Dung nhà chúng luôn luôn yểu điệu.”

Thấy bốn người bọn họ vui vẻ hòa thuận, Ngô thị nghĩ không trách được công công bà bà và tướng công đều nhớ nàng như vậy, hôm nay thấy quả thật rất làm người thích.

Đáng tiếc cứ vậy vào cung, Ngô thị khẽ thở dài, nàng đến từ dõng dõi thư hương, kiến thức không ngắn, tuy cảm thấy Phùng Liên Dung được sủng ái, nhưng cứ mãi ở trong thâm cung như vậy cũng có chút bi ai.

Phùng Liên Dung lại hỏi thăm các thân thích khác, cả nhà nói mãi không hết chuyện.

Bữa cơm này cũng ăn rất lâu, mọi người đều hận không thể ăn mãi không hết, nhưng thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, thời gian không sai biệt lắm, bọn họ đều phải nói lời tạm biệt với Phùng Liên Dung. Lúc này Đường Dung không khóc, sợ lại làm nữ nhi buồn.

Nhưng chờ bọn họ đi rồi, Phùng Liên Dung vẫn khóc mãi không thôi.

Chung ma ma an ủi: “Cuối cùng cũng đã được gặp, người nhà nương nương đều tốt, nương nương cũng nên yên tâm rồi.”

Phùng Liên Dung thầm nghĩ, đúng là yên tâm, nhưng trong lòng giống như có một cái động lớn, lấp thế nào cũng không đầy. Hóa ra không thấy sẽ buồn, thấy rồi càng buồn thêm.

Nàng nghĩ đến bóng lưng người nhà rời đi, mắt lại ướt.

Khi Triệu Hữu Đường đến nàng vẫn còn đang khóc.

https://thuviensach.vn

“Sao lại không vui?” Hắn khó hiểu, rõ ràng là chuyện tốt, hắn vốn cho rằng hắn đến nàng sẽ giống lần trước nhào lên ôm cám ơn hắn.

Kết quả lại không phải, nhìn khiến người đau lòng nhường nào.

Phùng Liên Dung nức nở nói: “Thấy càng nhớ, cũng không biết lần tới đến khi nào mới có thể nhìn thấy bọn họ.”

Là vì chuyện này, Triệu Hữu Đường buồn cười: “Nàng muốn bao lâu gặp một lần?”

Phùng Liên Dung ngẩng đầu, đây là đang hỏi nàng? Chẳng lẽ còn có thể gặp nữa?

Nàng thử nói: “Hai năm một lần?”

“Xem ra cũng không phải rất nhớ.”

“Một năm?”

Triệu Hữu Đường khóe miệng hơi cong.

“Nửa năm?”

Hắn nhìn nàng, lúc này lông mày cau lại.

“Thôi.” Phùng Liên Dung cầm lấy tay ăn vỗ vỗ, “Thiếp thân rất dễ thỏa mãn, Hoàng thượng, một năm một lần, được không ạ?”

Động tác này……

Sao lại biến thành giống như đang trấn an hắn?

Triệu Hữu Đường giơ tay chọc chọc trán nàng, trách mắng: “Trẫm thấy nàng là được một tấc lại muốn tiến một thước! Cái gì mà một năm hai năm chứ.”

https://thuviensach.vn

“Một năm thôi.” Phùng Liên Dung quấn quýt lấy hắn, lại nghĩ tới cái gì, kêu Chung ma ma lấy cá muối ra, dụ dỗ nói: “Thiếp thân mời Hoàng thượng ăn cái này, đây là bà ngoại tự tay muối đó.”

Mùi cá muối xông thẳng vào mũi, kì dị nói không nên lời, Triệu Hữu Đường chưa từng ngửi qua, lấy tay che mũi, ghét bỏ nói: “Cái này có thể ăn ngon?”

“Đương nhiên, cam đoan ăn ngon, sáng mai Hoàng thượng đến ăn.” Phùng Liên Dung hận không thể thề, “Cho nên vẫn là một năm đi, dù sao đối Hoàng thượng mà nói không tính là gì mà.”

Lúc đó nàng muốn gặp, hắn lập tức sẽ đồng ý, hóa ra chỉ là chuyện của một câu nói, căn bản không được tính là gì.

Triệu Hữu Đường thấy nàng nghĩ vậy, chậm rì rì nói: “Nàng muốn gặp người nhà đến vậy à? Nếu Trẫm cho nàng trở về, nàng sẽ không phải là không muốn quay lại.”

Phùng Liên Dung ngẩn ngơ, đầu óc có chút hồ đồ.

Cho nàng trở về?

Nàng về nhà, có cha có nương có ca ca, đương nhiên là muốn trở về rồi!

Nhưng khi nghĩ đến hắn nàng lại do dự, vậy hắn phải làm sao bây giờ, còn có hai đứa nhỏ nữa.

Nàng vậy mà không nói gì, thoạt nhìn như đang tự hỏi.

Triệu Hữu Đường đen mặt.

Hóa ra trong lòng nàng, địa vị của hắn cũng không nặng lắm, mới chỉ dẫn người nhà của nàng ra nàng đã không biết chọn ai!

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường không hiểu sao lại cảm thấy phiền chán, cười lạnh nói: “Nàng nghĩ đẹp, tưởng thật sự có thể trở về?”

Phùng Liên Dung chu môi: “Hóa ra Hoàng thượng đùa thiếp thân!”

Triệu Hữu Đường hừ một tiếng: “Trẫm đi đây.”

Phùng Liên Dung vội vàng kéo cánh tay hắn: “Hoàng thượng, chuyện vừa rồi còn chưa nói xong.”

“Lần khác lại nói.” Triệu Hữu Đường mất hứng.

Phùng Liên Dung xách cá mặn lên cho hắn xem, tiếp tục dụ dỗ nói: “Vậy Hoàng thượng phải nhớ ngày mai đến ăn nhé, ăn ngon lắm! Trong cung không có đúng không?”

Triệu Hữu Đường ngó nhìn, cũng chưa nói có ăn hay không đã bước đi.

Phùng Liên Dung phân phó Kim Quế: “Bảo bọn Đại Hoàng làm cái dây phơi treo cá muối này lên, có điều không thể đặt ở nơi có ánh mặt trời, râm mát chút.”

Kim Quế đi ngay.

Hoàng Ích Tam vừa nghe, vậy thì có thể treo ở đằng sau, phía trước ánh mặt trời rất lớn.

Phùng Liên Dung cả tối đều nghĩ xem nên nấu cá mặn kiểu gì, hình như trong nhà có rán ăn, cũng có nấu cùng đậu hũ, bằng không hay là đi hỏi ngự trù?

Nàng nghĩ nghĩ rồi ngủ.

Ngày hôm sau, sáng sớm tinh mơ Chung ma ma còn đang ngủ, trời đen thui đã bị Châu Lan gọi tỉnh, Chung ma ma lớn tuổi, cần ngủ đầy đủ, buổi

https://thuviensach.vn

tối có đôi khi trực đêm ngủ không ngon, buổi sáng sẽ đau đầu, bị Châu Lan làm như vậy, thật sự bị choáng váng, bà day day thái dương nói: “Có chuyện gì vậy? Mới giờ nào hả!”

Châu Lan khẽ nói: “Xảy ra chuyện không tốt rồi.”

Chung ma ma giật mình, lập tức ngồi dậy: “Chuyện gì, ngươi chậm rãi nói.”

Chung ma ma sợ là đại sự, trái tim không chịu nổi ngất đi, vậy thì sẽ không chiếu cố được chủ tử.

Châu Lan nói: “Buổi sáng Đại Lý dậy xem cá muối, một con cũng không còn!”

“Cái gì?” Chung ma ma bị hù sợ, “Đã tìm chưa?”

“Tìm rồi, không thấy.” Châu Lan nói: “Trời lại quá tối, vậy nên mới muốn cùng ma ma thương lượng.”

Chung ma ma lập tức đi gặp Hoàng Ích Tam và mấy người Đại Lý.

Hiện hoàng môn có tám người, bên ngoài còn có hộ vệ, Chung ma ma cũng tức giận, dò hỏi: “Có người trộm cá muối đi, các ngươi không hề phát hiện?”

Hoàng Ích Tam vội nói: “Là chúng ta thất trách, ma ma nói xem nên làm sao bây giờ đi.”

Chung ma ma thở dài: “Các ngươi có biết cá muối này không chừng hôm nay Hoàng thượng muốn đến ăn không? Bây giờ không có, các ngươi nói xem!”

Mấy người nghe xong đều kém chút quỳ xuống.

https://thuviensach.vn

Bọn họ chỉ biết cá muối là người nhà Phùng Quý phi mang đến, nào biết đâu còn nhấc lên quan hệ với Hoàng thượng, Hoàng Ích Tam nói: “Ma ma, ngài cứu chúng ta đi!”

Chung ma ma thái dương giật giật, nghĩ nghĩ nói: “Mấy người các ngươi mấy người ở lại đây, mấy người khác thì đi chỗ khác tìm, hỏi xem tối qua có ai đi ngang qua đây không.”

Hoàng Ích Tam nói: “Hỏi mấy người rồi đều nói không nhìn thấy, nô tài cũng nghĩ, có ai dám đến Diên Kỳ cung trộm cá chứ.”

Cũng không phải cái gì đáng giá, nếu nói treo một chuỗi trân châu còn có khả năng, nhưng cá muối ngoài chợ ở đâu không bán, cũng rẻ, cần gì phải trộm.

Nhưng cố tình cá muối lại biến mất.

Hoàng Ích Tam cũng tức giận, chỉ phải dẫn người đi tìm tiếp.

Đến khi trời sáng, Chung ma ma cũng bảo bọn họ kéo dài thời gian, chỉ cần Phùng Liên Dung không hỏi, bà không nói gì, không chừng sẽ tìm được.

Bà thấy chủ tử mình là thật sự thèm ăn cá muối này, nếu biết không còn có lẽ sẽ buồn.

Chung ma ma càng ngày càng coi nàng như cháu gái.

Chuyện cá muối bị mất rất nhanh liền truyền đến trong tai rất nhiều hoàng môn cung nhân, biết người Diên Kỳ cung vẫn đang tìm, có chút manh mối đều đến báo cho biết để tạo ấn tượng tốt với bọn họ.

Dù sao người nào cũng biết thân phận của Phùng Liên Dung, tuy rằng vị này không hiện sơn không lộ thủy, nhưng hai đứa con vẫn còn ở đó, Hoàng

https://thuviensach.vn

thượng vẫn thường đến, trong cung người nào mà không phải tinh nhân?

Có người càng thêm ra sức, bỏ mặc luôn cả bổn phận của mình, cũng đi tìm cá muối.

Chỉ có Phùng Liên Dung còn chưa biết.

Nàng chậm rãi ăn bữa sáng, nói nói cười cười với hai đứa con trai, tuy rằng hôm qua Triệu Thừa Diễn gặp qua người Phùng gia, nhưng hắn vẫn chưa rõ quan hệ trong đó. Ngay cả Phùng Liên Dung giải thích cho rồi nhưng đầu vẫn đầy tương hồ, chỉ hỏi Phùng Liên Dung: “Hôm nay bọn họ lại đến chứ?”

Hắn bản năng cảm thấy bọn họ đều rất thích mình, sẽ đối tốt với mình.

Phùng Liên Dung thở dài, cũng không biết là một năm hay hai năm đây, hiện tại liền đặt hết lên cá muối, nói không chừng Triệu Hữu Đường ăn ngon, sẽ là một năm, hoặc là nửa năm?

Mắt nàng phát sáng, hỏi Chung ma ma: “không bằng sớm mang cá muối đến hỏi Vương ngự trù?”

Chung ma ma đen mặt.

Sao lại nhắc đến sớm vậy chứ.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Sự Kiện Cá Mặn (2)

Editor: Linh

Thấy Chung ma ma vẻ mặt kỳ quái, Phùng Liên Dung hỏi: “Sao vậy?”

Lúc này Chung ma ma chỉ có thể thành thật trả lời: “Cá muối mất rồi, có điều nương nương đừng nóng vội, bọn Hoàng Ích Tam đều đang đi tìm chung quanh rồi.”

Phùng Liên Dung hả một tiếng, vội la lên: “Cá muối còn có người trộm hả?”

“Đương nhiên, cá đó rất thơm mà.” Chung ma ma trái lương tâm nói, “Có điều nhiều như vậy, người khác trộm cũng ăn không hết, khẳng định là có thể tìm thấy.”

“Có phải là do mèo ăn không?” Phùng Liên Dung nghĩ nghĩ nói, “Trước kia khi còn ở nhà, treo bên ngoài cũng sợ bị mèo ăn, cho nên đều treo lên rất cao.”

“Bọn họ treo rất cao mà, mèo con làm sao với tới được, hơn nữa, trong cung cũng không có mèo, dù là có, sợ quấy nhiễu đến nhóm nương nương cũng sẽ bị bắt đi.”

Phùng Liên dung cắn môi, tính khí nàng vẫn luôn rất tốt, nhưng cũng không nhịn được tức giận: “Đó là bà ngoại ta tự tay làm, rốt cuộc là ai trộm,

https://thuviensach.vn

vốn hôm nay còn muốn mời……” Sắc mặt nàng biến đổi, “Buổi tối Hoàng thượng đến phải làm sao bây giờ?”

Chung ma ma nghĩ, Hoàng thượng không ăn thì thôi, dù thế nào cũng sẽ không trách tội lên người Phùng Liên Dung, chỉ là mấy người bên ngoài thì thảm. Đồ treo trong cung còn bị mất, không một ái phát hiện, đây là chuyện không làm tốt không chừng sẽ bị ăn hèo!

Chung ma ma nói: “Cứ tìm tiếp đi.”

Phùng Liên Dung rất nghiêm túc: “Bảo bọn họ phải tìm cho kỹ vào.”

Chủ tử lại lên tiếng, mấy người Hoàng Ích Tam vì an nguy của bản thân, hiện tại càng thêm nghĩ cách, vắt hết óc, hận mũi mình không thể biến thành mũi chó, như vậy vừa ngửi là có thể phát hiện, thậm chí còn nhờ Cẩm y vệ quen biết nhìn chung quanh xem có manh mối gì không.

Động tĩnh bên này của bọn họ không được tính là nhỏ, rất nhanh liền truyền tới Khôn Ninh cung.

Phương Yên hỏi Tri Xuân: “Thật là vì mấy con cá muối ầm ĩ đến gà bay chó sủa?”

Tri Xuân nói: “Hồi nương nương, đúng vậy, đều đang đoán xem có phải mèo ở đâu chạy đến, có mấy người đi bắt mèo, còn có người ngày bình thường kết thù, nói rằng hình như thấy ai đó ăn cá muối này rồi, có hương vị đó, cũng có Cẩm y vệ nhìn giúp, nói là người trộm đi, mèo con không có bản lĩnh đó.”

Phương Yên giận dữ, vỗ bàn nói: “Cũng chỉ là mấy con cá mặn mà đáng giá phí nhiều công sức như vậy? Phùng Quý phi này thật coi mình là cái gì, muốn toàn bộ người trong cung vì việc nhỏ như vậy mà quay xung quanh nàng!”

https://thuviensach.vn

Nàng phài người đi mời thái giám Đề đốc của Ti lễ giám đến.

Lý ma ma cũng không khuyên.

Những hoàng môn đó đúng là có chút khó hiểu, phải cho bọn họ chịu chút giáo huấn mới được.

Kết quả đến buổi trưa, nội cung giám, thần cung giám, đô tri giám, chung cổ tư, tửu thố diện cục, phòng ăn, cao cao thấp thấp chừng ba mươi người đều bị trách phạt, nhẹ thì chỉ bị phạt quỳ, nặng chút đều bị đánh hèo.

Mấy người Hoàng Ích Tam do là người của Diên Kỳ cung, tìm đồ bị mất là bổn phận của bọn họ, không bị liên lụy, nhưngx người khác muốn sáp tay vào, gần như không một ai may mắn thoát khỏi.

Đại Lý lau mồ hôi trên trán, nói với Hoàng Ích Tam: “Lần này chúng ta hại chết người rồi! Một người đồng hương của ta cũng bị đánh, vốn ta chỉ muốn để hắn xem phụ cận phòng ăn có mèo không, làm ổ ở đâu, aiz, đây không phải là bị ta liên lụy rồi.”

Hoàng Ích Tam cười lạnh nói: “Đây cũng không phải chuyện người quản được, chỉ là vì giết gà dọa khỉ thôi.”

Đại Lý nghĩ lại liền hiểu ý hắn, thở dài.

“Nhưng không tìm thấy cá muối phải làm sao bây giờ?”

Hoàng Ích Tam cũng tuyệt vọng, cắn răng một cái nói: “Còn có thể làm sao, chỉ có thể trông cậy vào người đánh hèo nhẹ tay nhẹ chân chút, không đến mức đánh chúng ta thành tàn phế.

Mấy người hoàng môn nghe được, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đây không thua gì sét đánh giữa trời quang, vốn bọn họ ở Diên Kỳ cung thoải mái không biết bao nhiêu lần, đi đâu người khác cũng đều mặt cười

https://thuviensach.vn

chào đón, chủ tử lại dễ hầu hạ, lần này chỉ vì mấy con cá muối, gặp phải họa to ngập đầu.

Khi mấy người trở lại Diên Kỳ cung, chân cũng mềm nhũn.

Trong Càn Thanh cung, Triệu Hữu Đường đang nghe Nghiêm Chính nói chuyện này.

Nghiêm Chính nói: "Ồn ào rất lớn, nhiều giám cục đều bị kinh động đến."

"Bọn họ không tra ra được?"

Nghiêm Chính nghĩ, đều đã bị hủy thi diệt tích, có thể tra ra được nữa? Đi lại là cao thủ đệ nhất, hắn nhịn không được trộm liếc xéo Triệu Hữu Đường.

Hắn đi theo Triệu Hữu Đường cũng có hơn mười năm, không nói hiểu rõ mười phần, nhưng cũng hiểu được đại khái tâm tư hắn, nhưng lần này, hắn thật sự không hiểu.

Đường đường là Hoàng đế, muốn đi trộm cá muối, lại không phải là vì ăn.

Ánh mắt này của hắn cho thấy rõ ràng là không thích, không thích ngươi đừng ăn, còn không cho Phùng quý phi ăn, tổn hại người không lợi mình, đây là vì sao chứ?

Dù sao Nghiêm Chính có đập vỡ đầu cũng không hiểu.

Lúc này Triệu Hữu Đường lại hỏi: "Là Trương Bản phụ trách?"

"Vâng." Nghiêm Chính trả lời.

Khóe miệng Triệu Hữu Đường hơi kéo.

https://thuviensach.vn

Vì mấy con cá mặn, trong cung cũng có thể gây ra một hồi trò hay, đại khái là do Phùng Liên Dung không hề biết gì hết, với tính tình đó của nàng, bên ngoài đấu thế nào, người bên dưới nghĩ thế nào nàng cũng sẽ không phát hiện.

Người như vậy, có đôi khi ngẫm lại, làm sao có thể sinh tồn ở trong cung? Nếu không có hắn, cũng không biết sẽ bị người bắt nạt thế nào?

Hắn đứng dậy đi Diên Kỳ cung.

Phùng Liên Dung đang sốt ruột, nhóm hoàng môn đều nói không tìm thấy cá muối, nếu Triệu Hữu Đường đến đây, nàng lấy cái gì cho hắn ăn đây. Hôm qua còn cam đoan nói ăn ngon, bây giờ ngay cả bóng con cá cũng không thấy!

Phải báo cáo kết quả công tác thế nào đây?

Nàng ở trong phòng đi tới đi lui, Ngân Quế từ bên ngoài đi vào nói Hoàng thượng đến.

Phùng Liên Dung trái tim nhảy dựng.

Triệu Hữu Đường tiến vào thì thấy nàng vẻ mặt muốn cười mà cười không nổi.

Hắn ngược lại cảm thấy vui vẻ, trước không nói gì, chỉ kêu hai đứa nhỏ đi qua, mỗi tay ôm một đứa, hỏi xem hôm nay học cái gì, Triệu Thừa Diễn nói: “Không học, hôm nay mẫu phi không dạy, chỉ để con tự viết chữ.”

Cả ngày nay Phùng Liên Dung đều suy nghĩ chuyện cá muối, còn đâu ra tâm trạng làm việc khác.

Triệu Hữu Đường ngẩng đầu nhìn nàng.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung cho tay lên miệng cắn cắn: “Là để con ôn cũ biết mới.”

Viết hai chữ còn có thể ôn cũ biết mới, đây là lấy cớ, hắn cười nói: “Sang năm mời giảng quan giảng bài cho Tiểu Dương, tuổi này có thể nghe được rồi.”

Phùng Liên Dung sửng sốt: “Sớm vậy?”

“Sớm cái gì, Trẫm bằng này cũng đã nghe lớp rồi.”

Phùng Liên Dung à một tiếng, lại cười: “Vậy vừa vặn cùng Tứ điện hạ cùng nhau nghe giảng được.”

“Hữu Ngô học hơn, con nghe sao hiểu, đến lúc đó để con và Thừa Dục học, nếu A Lý có thể nghe hiểu, cũng cùng đi.”

Phùng Liên Dung cũng có chút luyến tiếc, vậy sang năm hai con cùng đi, chỗ này của nàng liền vắng vẻ.

Nàng biết Triệu Hữu Đường trước kia đi nghe giảng bài, sớm tinh mơ đi ra ngoài, chạng vạng mới về.

Triệu Hữu Đường thấy nàng như vậy, vốn đang muốn nói đợi Triệu Thừa Diễn đến bảy tuổi phải chuyển ra ngoài, lúc này lại nuốt trở lại, vẫn là chờ đến sang năm rồi lại nói với nàng.

Nói xong chuyện của con, mắt thấy sắc trời không còn sớm sắp đến giờ ăn cơm, Phùng Liên Dung thấy Triệu Hữu Đường không có ý muốn đi, chỉ đành kiên trì nói: “Hoàng thượng, không ăn được cá muối.”

Giọng điệu buồn bã bất đắc dĩ, giống như đã mất một cái gì đó rất quan trọng.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường khóe miệng hơi mím: “Vậy không phải là nàng nuốt lời à? Không dám mời Trẫm ăn.”

Phùng Liên Dung nhận lỗi: “Là thiếp thân vô dụng, không coi kỹ cá muối, sớm biết vậy thiếp thân đã treo ngay trong nhà, tối qua còn nghĩ có thể làm được mấy món….”

Nghiêm Chính ở đằng sau nghe, đưa mắt nhìn về phía đầu sỏ gây nên.

Đầu sỏ gây nên rất lạnh nhạt, hôm qua hắn tức giận không xuống mới sai người đi lấy cá muối của Phùng Liên Dung, cho nàng không được ăn, cũng mất hứng, cho nên giọng điệu thản nhiên nói: “Chỉ là cá muối, không có thì thôi.”

Cái đó hương vị cũng khó ngửi, nói thật là hắn không muốn ăn một chút nào, nhìn giống như bị mốc, lúc ấy sao lại bị hấp dẫn đến, không cẩn thận nhìn kỹ?

Kiểm tra xem người làm việc như thế nào?

Nhưng Phùng Liên Dung vẫn còn đang khổ sở: “Thiếp thân không được ăn thì thôi, chỉ là Hoàng thượng không được nếm thử, thiếp thân nghĩ bình thường Hoàng thượng cũng không được ăn đến cái này. Cá muối này không thể so với người bình thường làm, bà ngoại làm rất tuyệt đấy, hương vị không dễ ngửi, nhưng ăn vào miệng không hề kém đồ ăn trong cung, nhưng bây giờ mất rồi.”

Triệu Hữu Đường giật mình, hỏi: “Là do Trẫm không được ăn nàng mới buồn như vậy?”

“Vâng ạ, thiếp thân ở nhà ăn hoài, không có thì có sao đâu.” Nàng tuy là vì lung lạc hắn, nhưng cũng là thật tình muốn cho hắn nếm thử món nàng thích.

https://thuviensach.vn

Đó là bà ngoại làm được, ý nghĩa bất đồng.

Triệu Hữu Đường im lặng.

Nghiêm Chính thầm nghĩ, đây là nâng tảng đá đập chân mình, bây giờ cho dù có lấy được ra, cái muối này cũng không thể ăn.

Qua một lát, Triệu Hữu Đường nói: "Trẫm sai người đến nhà bà ngoại nàng lấy một ít."

Phùng Liên Dung kinh hỉ: "Thật ạ?"

"Cũng không phải chuyện to tát gì.:

Phùng Liên Dung cuối cùng cao hứng: "Vậy thiếp thân vẫn có thể mời Hoàng thượng ăn rồi."

"Đấy được xem như là nàng mời?" Triệu Hữu Đường nhíu mày, "Cá là Trẫm phái người đi lấy, nói thế nào cũng là Trẫm mời nàng ăn chứ, nàng ra sức gì chứ?"

Phùng Liên Dung: …..

Đó là bà ngoại của thiếp mà! Nàng có ra sức chứ!

Nhưng có đôi khi ở trước mặt nàng hắn chẳng nói lý gì cả.

Phùng Liên Dung khuất phục: "Là Hoàng thượng mời."

Triệu Hữu Đường còn uy hiếp nàng: "Đến lúc đó nếu ăn không ngon, Trẫm không thích, nàng cũng chờ bị phạt đi."

Phùng Liên Dung: …..

Vậy ngài có thể không ăn mà, ai ép ngài đâu.

https://thuviensach.vn

Nhưng nàng không dám nói.

Triệu Hữu Đường nói xong lại thoải mái, đứng dậy đi ra ngoài, tập trung tất cả hoàng môn hộ vệ vào trong sân.

Tất cả mọi người sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, biết khẳng định là chuyện cá muối bị lộ, mông mình lại sắp gặp hạn rồi.

Quả nhiên Triệu Hữu Đường không do dự, lập tức lệnh cho Nghiêm Chính xử từng người một, mỗi người đánh mười hèo, hèo này không tính nặng, nhưng cũng đủ để cảnh tỉnh bọn họ.

Hắn tuy là phái cao thủ, nhưng có thể lấy được cá muối, cũng không phải chuyện tốt!

Có thể thấy được trong viện này phòng bị cũng không nghiêm mật.

Có điều Phùng Liên Dung đối ai đều là thái độ ôn nhu, bọn họ không biết lợi hại là bình thường, người thích bắt nạt kẻ yếu, hơn nữa trong bọn họ khẳng định có người ỷ vào sự sủng ái của Phùng Liên Dung, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút tâm tư.

Cho nên trước mắt hai đứa nhỏ còn nhỏ, sau này lớn hơn chút nữa trong cung này nhất định sẽ sinh ra không ít chuyện.

Nhưng chuyện tương lai ai cũng có thể quan tâm, chỉ riêng không cần nhóm hoàng môn cung nhân này quan tâm đến!

Triệu Hữu Đường nghe tiếng gậy rơi xuống, mặt hơi âm trầm, khi trở về thản nhiên nói: “Trương Bản này tuổi cũng không còn nhỏ, sáng mai ngươi đi thay nhận chức Đề đốc.”

Nghiêm Chính vui mừng quá đỗi, phịch một tiếng quỳ gối xuống đất.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Nữ Nhi

Editor: Linh

Thành môn thất hỏa, ương cập trì ngư Cửa thành bị cháy, tai họa lây cả cá.

Thật ra Trương Bản không làm sai chuyện gì, hắn cũng chỉ là nghe lệnh của Phương Yên phạt những người đó mà thôi, kết quả lại bị mất chức, Nghiêm Chính lên thay.

Nói đến Nghiêm Chính, hắn được xem là hoàng môn thân tín nhất của Hoàng đế, hơn nữa từ sau khi Triệu Hữu Đường đăng cơ, phẩm cấp của hắn vẫn luôn không được thăng, hiện giờ làm Đề đốc tuy không coi là cái gì, nhưng vấn đề là thời cơ không đúng.

Cho nên Phương Yên cũng giận muốn chết.

Nàng đánh những người đó là vì muốn đè khí thế của Phùng Liên Dung xuống, cũng để đám cung nhân hoàng môn đó hiểu rõ, hướng về phía Phùng Liên Dung không có chỗ tốt gì, kết quả bản thân mình bị mất mặt.

Lý ma ma thấy nàng đập vỡ hai cái bình hoa, lập tức nói: “Hoàng thượng cũng đánh người bên Quý phi nương nương.”

“Còn không phải là vì cá muối sao?” Phương Yên cả giận nói, “Bằng không sẽ đánh bọn họ chắc?”

https://thuviensach.vn

Lý ma ma nói: “Vậy cũng không cần phải ai cũng đánh, cũng là bởi vì bọn họ làm lớn chuyện này lên, bản thân tự tìm là được, liên lụy nhiều như vậy, Hoàng thượng vậy xem như là trừng phạt rồi.”

Phương Yên cắn cắn môi: “Nhưng Phùng Quý phi còn không phải là lông tóc vô thương à?”

Lý ma ma thở dài, ôn nhu nói: “Nương nương, hôm nay đã xảy ra chuyện này, có thể thấy được Hoàng thượng cũng không thích nương nương lập uy như thế, cũng là lỗi của nô ti không khuyên nương nương. Thật a Diên Kỳ cung đó, cung nhân hoàng môn càng không ra thể thống gì mới tốt, không phải sao? Nương nương cần gì phải quan, nếu là vì chỉnh đốn, không cần dính dáng gì đến Phùng quý phi.”

Lời này Phương Yên nghe hiểu.

Trong cung này nô tì không làm việc tốt, nàng có thể quản nhưng không thể là bởi vì Phùng quý phi nàng mới quảm, cái này tỏ vẻ tâm tư nàng quá nặng.

Phương Yên cười lạnh, nàng mới làm sai chút ít Triệu Hữu Đường đã bới móc, đối Phùng Liên Dung kia đã từng như thế? Nàng ta biết những gì, trừ biết hầu hạ người, sinh hai đứa con trai, nàng ta có chỗ nào đáng giá để người khác khen ngợi?

Nàng càng nghĩ càng thấy tức.

Lý ma ma chỉ lại phải khuyên nàng.

Lại nói Triệu Hữu Đường phái người đến nhà bà ngoại của Phùng Liên Dung lấy chút cá muối ề, cũng là mấy con cuối cùng. Hiện thời tiết ấm, không tốt để lâu, đến muộn kém chút không có.

https://thuviensach.vn

Lần này Phùng Liên Dung được cá muối, không dám treo bên ngoài, cá mặn biến mất kỳ lạ đã để lại bóng ma tâm lý nghiêm trọng trong nàng, chỉ dám treo trong phòng, hai bên cửa sổ mở ra cũng coi như thông gió, nàng đầu tiên là cầm hai con đến cho ngự trù làm.

Ngự trù 18 ban võ nghệ tinh thông, không gì không biết, chỉ là khi nhìn thấ bộ dáng của cá muối cũng thật sự có chút ăn không tiêu, chờ xử lý qua rồi mới dám xuống tay.

Buổi tối một con cho vào rán, một con cho vào làm món cá muối hấp nạm bò. Triệu Hữu Đường đúng hẹn đến nơi, Phùng Liên Dung như hiến vật quý muốn gắp cho hắn ăn.

Nhưng Triệu Hữu Đường vẫn nhớ rõ bộ dáng của cá muối, vẫn có chút ghét bỏ nói: “Chút nữa sẽ ăn.”

Phùng Liên Dung bĩu môi, tự mình ăn trước, ăn một miếng, mặt cười tươi như hoa, nàng đối cái ăn không quá kén chọn, rồi hỏi Triệu Thừa Diễn: “Món này ăn ngon không?”

Triệu Thừa Diễn liên tục gật đầu: “Ngon ạ, trước đây chưa từng được ăn.”

Triệu Hữu Đường lại nhìn Triệu Thừa Mô.

Triệu Thừa Mô cũng gật đầu.

Nếu con trai đã nói ngon, Triệu Hữu Đường liền xuống tay.

Cá muối này, hương vị có chút kỳ quái, cho dù là ngự trù làm cũng vẫn còn lại chút mùi, nhưng không thấy mùi tanh, thịt vào trong miệng có loại….

Hắn tỉ mỉ nhấm nháp, bỗng nở nụ cười.

https://thuviensach.vn

Đây có lẽ là hương vị của gia đình bình thường, mộc mạc, thậm chí là khô ráp, lại làm người ta cảm thấy an tâm.

Hắn giương mắt nhìn Phùng Liên Dung.

Nàng không ăn, đang nhìn hắn, trong mắt có tia sáng thích thú, hỏi: "Hoàng thượng, ăn ngon không?"

Hắn cười nhẹ: "Tạm được."

Tạm được chắc là xem như không tệ, Phùng Liên Dung cũng đủ thỏa mãn.

Dù sao hắn là Hoàng đế mà, có mĩ vị nào mà chưa nếm qua, đang ăn chính là cá muối trong nhà nàng, hắn có thể ăn hết đã là một chuyện rất khó.

Nàng nghĩ, con mắt đột nhiên có chút ướt át.

Giả sử hắn không phải Hoàng thượng thì tốt biết bao? Nếu hắn chính là tướng công của nàng, là con rể của Phùng gia bọn họ, ở trong căn nhà đơn sơ, dưới ánh nến mờ mờ, cùng hắn, cùng đứa nhỏ, ăn thức ăn đơn giản.

Thật là tốt biết bao?

Đây mới là cuộc sống nàng mong đợi.

Nhưng rất nhanh nàng đã bị suy nghĩ của chính mình dọa phát hoảng.

Đang nghĩ cái gì vậy?

Đời này nàng cuối cùng vẫn vào cung, hắn sủng ái, sinh con cho hắn, không có gì tốt hơn cái này, Phùng Liên Dung thở phù một hơi, cầm đũa lên.

https://thuviensach.vn

Đến tháng 3, Hà Dịch vào Kinh, Triệu Hữu Đường triệu kiến hắn nhiều lần, dần dần lập ra mấy điều lệ. Đầu tiên là trưng thu thuế lương từ dân chúng, không cần lại trực tiếp thu lương thực, mà là đổi thành số bạc tương đương, như vậy liền giải quyết được vấn đề kho lương Kinh thành nhiều quá thành họa. Hai là thanh tra đất đai, ba là cắt giảm người thừa, bốn là vấn đề tôn thất Hoàng thất.

Vì để cho mấy vấn đề này được lưu thông, hắn đi sớm về muộn.

Ngày hôm đó vừa mới lâm triều trở về, Đường Quý Lương vẻ mặt tươi cười báo cho biết: “Hoàng thượng, Quý phi nương nương có thai.”

Triệu Hữu Đường lập tức cười rộ lên.

Thật đúng là không chịu thua kém, lại mang thai một đứa!

Hai rời chân đi đến Diên Kỳ cung.

Phùng Liên Dung vừa được Chung ma ma đỡ đến ghế quý phi, nhìn thấy hắn liền đứng lên.

“Ngồi đi.”

Phùng Liên Dung nghe lời, nhìn hắn ngồi xuống ghế, thuận thế liền tựa người vào trong lòng hắn, cười hì hì hỏi: “Hoàng thượng, ngài đoán con là nam hay nữ?”

Mấy đáp án trước đều là hắn biết, nàng không biết, lần này ngược lại.

Có điều Triệu Hữu Đường không hề cảm thấy khó: “Là nữ nhi.”

Hắn vừa nghĩ liền đoán được, Phùng Liên Dug cảm thấy chơi không vui: “Hoàng thượng làm sao mà biết được?”

“Nhìn mặt nàng là biết, nếu ủ rũ khẳng định là nam.”

https://thuviensach.vn

Nàng chính là không dấu được chuyện gì.

Phùng Liên Dung cười nói: “Vậy cũng đúng, vốn Kim thái y không chịu nói, ta nói nếu không nói lát nữa ta hỏi Hoàng thượng thì cũng vậy thôi, Kim thái y nói có thể là nữ nhi. Cái gì mà có thể chứ, chín phần là đúng rồi.”

Nàng đặc biệt cao hứng, lần trước đã muốn nữ nhi, cuối cùng cũng được như nguyện.

Triệu Hữu Đường nói: “Vậy nàng càng phải dưỡng thai thật tốt, dạo này Trẫm bận, không rảnh quan tâm nàng, nàng nghĩ muốn cái gì thì sai người đến nói với Nghiêm Chính.”

Hiện tại Nghiêm Chính là Đề đốc thái giám, bên dưới đều là hắn quản.

Phùng Liên Dung nói: “Hoàng thượng cũng đừng để bị mệt.”

Triệu Hữu Đường gật gật đầu, lại dặn dò thêm mấy câu liền đi.

Hoàng thái hậu và Phương Yên cũng phái người đến xem.

Trong khoảng thời gian này Phùng Liên Dung chuyên tâm dưỡng thai. Thật ra ba tháng đầu cho dù Triệu Hữu Đường có đến nàng cũng không hầu hạ được, cho nên ngày rảnh rỗi nàng cũng cảm thấy quạnh quẽ.

May còn có hai đứa nhỏ, Triệu Thừa Diễn biết nàng sinh muội muội cho hắn, hưng phấn cực kỳ ngày nào cũng hỏi ít nhất mấy lần.

Sau này nghe nói đến mừng năm mới mới có muội muội, hắn càng trông chờ.

Về phần Triệu Thừa Mô còn nhỏ, lúc này đang chậm rãi lớn lên.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm đó Triệu Hữu Đường nghe tin Trưởng công chúa Vĩnh Gia đến, hắn cũng đến Cảnh Nhân cung, Hoàng thái hậu thấy nữ nhi hết sức cao hứng, khó được gọi nhạc nhân đến thổi khúc, nương nhi hai người trò chuyện vui vẻ.

Triệu Hữu Đường đến, Hoàng thái hậu mới cho nhạc nhân lui.

"Hoàng tỷ, sang năm để Ngạn Chân Ngạn Văn tham gia khoa cử đi." Hắn đưa ra đề nghị.

Hai người đều sợ ngây người.

Vĩnh Gia tự nhiên rất là kích động: "Hoàng thượng nói thật?"

"Trẫm còn có thể lấy chuyện nà ra đùa?" Triệu Hữu Đường nói: "Trúng, là bọn hắn có năng lực, tương lai Trẫm đương nhiên sẽ phân công bọn họ làm quan, tốt hơn là ở nhà không có việc gì."

Vĩnh Gia cười nói: "Hoàng thượng thật anh minh! Thiếp thân sẽ đốc xúc bọn họ."

Triệu Hữu Đường gật gật đầu.

Đợi Vĩnh Gia đi rồi, Hoàng thái hậu khó hiểu: "Là chỉ Vĩnh Gia, hay Trưởng công chúa khác cũng vậy….."

"Như nhau." Triệu Hữu Đường nói: "Vốn có tài thì không nên vùi lấp, hoặc nhiều hoặc ít đi làm mấy chuyện chính đáng."

Ở nhà nhàn rỗi một đám đi đá chó đá gà, thành ăn chơi trác táng, lấy không bổng lộc không nói, người đời sau rồi cũng suy bại.

Hoàng thái hậu nhíu nhíu mày, có lẽ đây là chuyện tốt? Bà tạm thời không có miệt mà theo đuổi, chỉ nó: "Hoàng thượng đã đến đây, ai gia chỗ này cũng có một chuyện, liên quan đến chung thân đại sự của Vĩnh Phúc."

https://thuviensach.vn

Trưởng công chúa Vĩnh Phúc do Huệ phi sinh năm nay 15, tính cách thành thật nhát gan, tuy rằng cũng là nữ nhi của Tiên đế, nhưng luôn làm người khác không cảm giác được nàng tồn tại.

Cuối cùng vẫn là nữ nhi của bà, Hoàng thái hậu còn có thể mặc kệ?

Huệ phi đó đã qua đây khóc mấy lần, bà thở dài: “Ai gia cũng không biết đặt nàng vào nhà ai.”

So với Thái hoàng thái hậu, bà thật sự là trốn tránh quá sâu, không biết một chút gì về văn võ bá quan trong triều, cho nên mới muốn hỏi ý kiến của Triệu Hữu Đường.

Triệu Hữu Đường nghĩ nghĩ, Vĩnh Phúc này cũng là muội muội hắn, thật ra trừ không làm người khác thích, khác cũng không có gì, hắn chỉ hơi chút trầm ngâm rồi lên tiếng: “Chuyện này Trẫm sẽ xem làm.”

Hoàng thái hậu thấy hắn như là đã có chủ ý, đương nhiên lập tức giao cho hắn.

Triệu Hữu Đường từ Cảnh Nhân cung đi ra, hắn đi mấy bước mới nghĩ ra một thời gian rồi chưa đến Diên Kỳ cung, tính tính thời gian, chắc cũng đã được một tháng?

Hắn cười cười, nàng vẫn không bảo người ta viết thư đến.

Điều này làm hắn có chút không vui, nhưng có lẽ, đây được xem như là một ưu điểm?

Nàng là sợ quấy rầy đến hắn, để hắn chuyên tâm vào xử lý đại sự triều chính, mặt khác, có lẽ cũng là sợ mình không hầu hạ được, mong hắn đừng đi qua.

Triệu Hữu Đường lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Hắn xuyên qua vườn, trực tiếp đến Diên Kỳ cung.

Kết quả trên đường lại gặp Tô Cầm.

Nàng mặc bộ váy áo màu hồng mân côi, tóc búi thành tùng vãn kế, mang theo chút hồn nhiên của cô nương, lại có chút lười nhác.

Nàng vốn đang đi trên thềm đá, đi qua đình ló đầu ra xem hoa mẫu đơn, nhìn thấy Triệu Hữu Đường, vội àng hành lễ: “Thiếp thân gặp qua Hoàng thượng.”

Triệu Hữu Đường lâu rồi mới lại nhìn thấy nàng, nhưng trí nhớ về nàng thật sự khắc sâu, đơn giản là vì nàng Phùng Liên Dung thương tâm nhiều lần.

Hắn cũng từng vì vậy mà nghĩ tới nhiều chuyện.

Hiện giờ lại nhìn thấy nàng, hắn đã không còn do dự.

Nhìn thấy Tô Cầm hành lễ, hắn thoáng vuốt cằm, sau đó đi qua bên người nàng, không có lưu lại.

Tô Cầm giật mình, trong lòng xẹt qua chút thất lạc, nàng cho rằng ít nhất hắn sẽ nói một câu, nhưng sự thật là không có, chẳng lẽ đúng như lời Trần Tố Hoa nói, quý nhân như các nàng nhất định là phải cô đơn đến già?

Nhưng cô độc cũng không đáng sợ, sợ là phải như vậy mấy chục năm.

Tô Cầm sững sờ, chân bước hẫng, người không đứng vững, lập tức từ trên thềm đá lăn xuống dưới.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Kết Quả

Editor: Linh

Hai cung nhân sợ hãi kêu lên, vội qua đỡ nàng.

Triệu Hữu Đường nghe thấy, quay lại nhìn, Tô Cầm đang nằm cách chân hắn nửa trượng, mặt nàng tái nhợt giống như đám mây trên trời.

Hắn bỗng nghĩ đến Trung thu lần trước, nàng cũng loạng choạng ngã về phía trước.

Còn có lần đó, nàng lạnh đến ca người đều run.

Sao mỗi lần ở trước mặt hắn nàng đều luôn chật vật như vậy?

Mày của hắn nhíu lại chặt hơn, phất tay áo rời đi.

Nghiêm Chính nghĩ, Tô quý nhân sợ là xong rồi, có điều quý nhân xong rồi làm sao chỉ có mình nàng? Hắn cũng không nói quá nhiều, Hoàng thượng thích ai, không thích ai không liên quan gì đến hắn, chủ tử của hắn vĩnh viễn chỉ có một, đó chính là Hoàng thượng.

Hắn cũng đi theo.

Đến Diên Kỳ cung, Triệu Hữu Đường từ xa đã nghe thấy tiếng cười, bên trong còn mang theo chút giọng trầm thấp của nam nhân, thanh âm này không phải của hai đứa con trai hắn.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường sắc mặt trầm xuống.

Kết quả bước vào thì thấy đúng là không phải con hắn, mà là Triệu Hữu Ngô.

Mấy người đi lên hành lễ, Triệu Hữu Đường nói: “Vừa đang làm gì vậy?”

Phùng Liên Dung cười nói: “Đang chơi thăng quan đồ, Tứ điện hạ mang đến, nói lúc rảnh có thể chơi, trẻ con cũng có thể biết chút chuyện về quan viên.”

Đây là một loại trò chơi kiểu bàn cờ, khi chơi lấy một con quay bốn phía có khắc chữ quay, quay đến chữ nào, cứ đi theo thứ tự của chữ đó, cuối cùng quan của ai đến chỗ cao nhất thì thắng.

Triệu Hữu Đường nhìn về phía Triệu Hữu Ngô: “Đây là Trẫm dạy đệ và Hữu Trinh.”

Triệu Hữu Ngô cười gật đầu: “Vâng, Tiểu Dương học rất nhanh, đã biết chơi rồi.”

Triệu Hữu Đường nhíu mày, cũng có chút hưng trí, bảo bọn hắn ngồi xuống.

Phùng Liên Dung cười đặt con quay vào trong tay hắn: “Hoàng thượng quay trước.”

Bốn người bắt đầu chơi, Triệu Thừa Mô ngồi trên ghế dựa xem. Hắn không giống đứa nhỏ khác nhìn thấy động sẽ nhịn không được bắt lấy, hắn chưa bao giờ làm vậy, cho nên so với Triệu Thừa Diễn khi đó, hắn còn dễ nuôi hơn.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chính là Đề đốc thái giám đương nhiệm, không thể so trước kia từ sáng đến tối lúc nào cũng đợi bên cạnh Triệu Hữu Đường, chỉ một lát sau đã có người đến cầu kiến.

Việc của 12 giám 4 cục, có một số chuyện đều cần hắn làm chủ.

Hắn đi ra ngoài sân, phân phó người nọ.

Thấy hắn hiện giờ phong cảnh, Hoàng Ích Tam vẫn có chút không phục, dù sao khi đó hắn và Nghiêm Chính đều ở bên cạnh Hoàng thượng, tín nhiệm cũng ngang nhau, ai ngờ vận khí hắn không tốt, bị đưa đến chỗ Phùng Quý phi, hiện giờ vẫn chỉ là một tiểu hoàng môn.

Hắn tuy hiểu rõ ý của Hoàng thượng, nhưng bồi tiền đồ của chính mình vào, có ai có thể thấy tiếc thay hắn?

Hoàng Ích Tam thăm dò nhìn vào trong, hiện tại kỳ vọng duy nhất cũng chỉ có hai vị Hoàng tử này, dù sao Phùng quý phi người chủ nhân này, hắn không ôm hi vọng gì.

Nhớ năm đó mấy người thái giám hầu hạ bên cạnh Hồ quý phi người nào mà không quản việc trong 12 lĩnh. Tuy có Thái hoàng thái hậu nhìn, không làm được thái giám, giám thừa, thiếu thừa thì vẫn có. Nhưng Phùng Quý phi cần gì phải đi thổi gió bên gối?

Hoàng Ích Tam thở dài, đi theo một chủ tử như vậy, an tâm thì an tâm, nhưng tương lai thì liếc mắt một cái đã nhìn thấy đầu.

Đang nghĩ đến đó, bên ngoài lại có người đến, Hoàng Ích Tam đi qua thì thấy chính là Trần Quý nhân.

Trần Tố Hoa vẻ mặt lo lắng: “Mong được thông báo, thiếp thân có việc gấp cầu kiến Quý phi nương nương?”

https://thuviensach.vn

Hoàng Ích Tam nhíu mày: “Chuyện gì?”

“Chuyện lớn cầu nương nương cứu mạng!”

Hoàng Ích Tam khó hiểu: “Cứu mạng không đi tìm thái y tìm nương nương của chúng ta làm gì?” Tâm trạng hắn đang không tốt, khoát tay chặn lại nói: “Đi đi, nương nương đang bận.”

Có câu là trước cửa Tể tướng thất phẩm quan*, hắn cũng chỉ là một tên hoàng môn lại có thể vô lễ với nàng như thế, Trần Tố tức giận muốn điên nhưng vẫn nhịn được, nàng cầu nói: “Tô quý nhân bị ngã đụng đầu, không chừng sẽ không còn mạng, nương nương tấm lòng nhân hậu, thiếp thân mới đến đây cầu.”

(*) Trước cửa tể tướng thất phẩm quan: Ý nói người trong cửa nhà tể tướng có địa vị ngang với quan thất phẩm.

“Tô quý nhân?” Lông mày Hoàng Ích Tam dựng ngược lên, là Tô Cầm kia sao? Hắn thầm cười lạnh, chết rồi mới tốt, hắn giả bộ không biết, “Tô quý nhân, Ngô quý nhân cái gì, hiện Hoàng thượng đang ở đây, không thể quấy rầy, ngươi mau về đi.”

Trần Tố Hoa nóng nảy, hét lớn: “Nương nương, cầu ngài cứu mạng Tô quý nhân!”

Tiếng nói rất lớn, Hoàng Ích Tam trong lòng lộp bộp, bắt đầu do dự, chỉ vì hắn không rõ ý của Hoàng thượng, vạn nhất Hoàng thượng thật sự có chút gì đó với Tô Cầm, nàng ta chết thật thì phải làm sao bây giờ? Giả sử bị Hoàng thượng biết Trần quý nhân từng đến cầu cứu, hắn lại không báo cho biết.

Hoàng Ích Tam trán đổ mồ hôi vì vừa rồi sơ ý, quả nhiên làm việc không thể dựa vào vui buồn của bản thân, hắn dậm chân: “Ngươi chờ!”

https://thuviensach.vn

Hắn bước nhanh đi vào nói cho Kim Quế.

Kim Quế cũng lộ ra vẻ mặt chán ghét, nhưng cũng không thể không nói, đành phải bẩm báo: “Nương nương, Trần quý nhân cầu kiến, nói Tô Quý nhân ngã rất nặng.”

Phùng Liên Dung tay dừng lại, con quay trong tay nàng rơi xuống mặt bàn, phát ra tiếng thịch thịch.

Nàng ngẩng đầu nhìn Triệu Hữu Đường.

Triệu Hữu Đường mặt trầm xuống nói: “Kêu nàng về đi.”

Phùng Liên Dung nghe thế mắt bỗng trừng to, nàng hoàn toàn không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy.

Không phải là Tô Cầm bị thương sao?

Theo lẽ thường, hắn….

Làm sao có thể?

Nàng có chút hỗn loạn.

Thấy trong mắt nàng tràn đầy nghi hoặc, Triệu Hữu Đường càng thêm xác định, xem ra nàng thật sự cho rằng hắn thích Tô Cầm. Bằng không vì sao lại có vẻ mặt như vậy? Vì sao lần trước lần lượt đau lòng?

So với coi trọng hắn dành cho nàng, chút hảo cảm đó có được tính là gì?

Triệu Hữu Đường cau mày nói: “Ngẩn người cái gì, chuyển lời đi.”

Phùng Liên Dung nhìn hắn, khẽ nói: “Hoàng thượng, thật sự mặc kệ ạ?”

“Quản cái gì, cũng không phải không có đại phụ.” Triệu Hữu Đường thản nhiên nói, “Hơn nữa, thật sự không còn cách nào khác, trong cung này

https://thuviensach.vn

cũng không phải chỉ có một mình nàng có thể cầu.”

Phùng Liên Dung thấy hắn như thế tâm trạng lập tức có chút phức tạp, cũng không nói được là cao hứng, đồng tình hay là áy náy, có lẽ nó hòa trộn vào nhau, phân không ra.

Nàng động tay, con quay liền bắt đầu xoay.

Trước khi nó chưa ngừng xoay, ai cũng không biết bản thân sắp phải đối mặt với chữ nào.

Hoàng Ích Tam chuyển ý tứ của Triệu Hữu Đường cho Trần Tố Hoa nghe.

Trần Tố Hoa chấn động, nàng ta không lại tiếp tục cầu xin mà là xoay người rời đi.

Như vậy xem ra Tô Cầm đối Hoàng thượng đã không còn sức hấp dẫn, khóe miệng nàng ta hơi nhếch, lộ ra một đường cong khinh miệt. Nàng thanh cao kiêu ngạo như vậy, hóa ra cũng không lọt được vào mắt hắn.

Trần Tố Hoa đi một đoạn, bước chân hơi dừng lại, nhưng xem trên tình tỷ muội một hồi, nàng ta vẫn nên lại giúp nàng một lần.

Nàng ta đi Khôn Ninh cung.

Nghe nói Tô Cầm bị thương, Phương Yên ngược lại hào phóng, lập tức sai người đi mời thái y qua xem.

Trần Tố Hoa lau khóe mắt nói: “Nương nương trạch tâm nhân hậu, thiếp thân vốn nghĩ nương nương cả ngày bận rộn, không tiện quấy rầy nên mới đi cầu Quý phi nương nương. Ai ngờ nàng lại là người ý chí sắt đá, ngay cả mặt thiếp thân cũng không gặp, quả nhiên là giống rắn rết coi thường mạng

https://thuviensach.vn

người khác! Vẫn là nương nương có khí độ, quan tâm mọi người, đúng là mẫu nghi thiên hạ, đâu giống Quý phi nương nương vậy.”

Lời này nói Phương Yên nghe hưởng thụ, cười cười nói: “Ngươi cũng đừng lại buồn, thái y đã qua xem, chắc hẳn có thể cứu Tố quý nhân.”

Trần Tố Hoa gật đầu, lại khen Phương Yên mấy câu rồi mới rời khỏi Khôn Ninh cung.

Tô Cầm bị thương rất nặng, dưỡng một tháng mới có chuyển biến tốt Trần Tố Hoa đi qua thăm nàng nói: “Nếu không phải nương nương cứu ngươi thì ngươi đã bị Phùng Quý phi hại chét rồi. Lần trước nàng chỉ giả vờ tốt bụng thôi, nào có phải thật lòng, chuyện lần này liên quan đến mạng ngươi, nàng ta còn chẳng có phản ứng gì chứ đừng nói là cứu người.”

Tô Cầm không nói chuyện.

Nàng rất gầy, trong lòng cũng hiểu rõ tâm tư Hoàng thượng, ví dụ như hắn có ý đó, lúc nàng bị ngã hắn đã không thờ ơ.

Đáng tiếc cả thân thể và trái tim mình lại đều bị thương.

Vốn nàng đã biết đế vương vô tình, khi vào cung chưa từng nghĩ đến sẽ thích hắn, có lẽ là ngày dài cô tịch, có lẽ là vì ánh mắt hắn, có lẽ một chút ấm áp kia, có lẽ là vì lời của Trần Tố Hoa khiến nàng dần có chút chờ đợi.

Nhưng mà, hiện tại tất cả đều không còn.

Trần Tố Hoa vẫn còn nói, Tô Cầm đột nhiên mở miệng: “Sau này ngươi đừng tiếp tục đến đây nữa.”

Trần Tố Hoa sửng sốt.

Tô Cầm nói: “Ngươi đi đi.”

https://thuviensach.vn

Giọng điệu quyết tuyệt.

Trần Tố Hoa nhíu nhíu mày, thầm nghĩ ngươi bây giờ cũng chỉ là đồ bỏ lại còn dám đuổi nàng ta đi? Cũng được, nàng ta cũng lười lại phí tâm tư, Tô Cầm ngươi dù có thế nào cũng không có khả năng giữ lấy chút nhỏ nhoi!

Nàng ta xùy một tiếng, quay đầu đi ra ngoài.

Tô Cầm dựa vào đầu giường, nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, bỗng che mặt khóc lên, nếu vẫn là nàng của lúc trước, nàng tình nguyện cứ như vậy cô độc suốt đời.

Nhưng mà, nàng đã không phải là nàng khi đó nữa rồi.

Nhưng mà, nàng cũng không có hi vọng gì nữa.

Ngày, sẽ vĩnh viễn trôi qua như vậy.

Hai cung nhân tùy thân thấy đều thở dài.

Đến tháng sáu, Triệu Hữu Đường chỉ hôn Trưởng công chúa Vĩnh Phúc cho Nhị công tử Vương gia. Nhị công tử Vương gia gia thế không coi là hiển hách, nhưng thân gia trong sạch, là Lễ bộ Viên ngoại lang đương nhiệm, tính cách giản dị, làm người hiền lành.

Hoàng thái hậu nghe nói cũng không có dị nghị gì, tính cách như của Trưởng công chúa Vĩnh Phúc, gả người thành thật không còn gì tốt hơn. Cho nên Trưởng công chúa Vĩnh Phúc cứ vậy thuận lợi gả ra ngoài, về phần bản thân nàng có nguyện ý hay không, thật ra không ai biết, dù sao khi hỏi thì nàng gật đầu.

Khi xuất giá, đồ cưới cũng rất phong phú, không hề kém Trưởng công chúa An Khánh.

https://thuviensach.vn

Chỉ là nàng người này thật sự quá an tĩnh, thiếu hay không thiếu nàng, trong cung không hề có thay đổi gì.

Ngày hôm đó, Triệu Hữu Đường thu được nhiều tấu chương, tâm trạng không quá thoải mái, đều là tấu chương buộc tội Hà Dịch. Lại nói, hiện hắn giao quyền to cho Hà Dịch để hắn đi chấp hành mấy quyết nghị đó, nhận đến lực cản là chuyện bình thường. Cứ nhìn mấy quan viên buộc tội này thì biết, trừ huân quý ra, cũng không thiếu quan viên bình thường.

Có thể thấy được vẫn có nhiều người không ủng hộ biến hóa trên phương diện tiền bạc, hoặc là, có lẽ Hà Dịch làm sai chỗ nào đó, hắn không lập tức sửa lại mà để lại sửa sau.

Đến gần năm mới, Triệu Hữu Trinh rốt cuộc từ Tuy Dương trở lại, Triệu Hữu Đường tiếp kiến hắn, cười nói: “Vốn còn muốn để đệ ở đó thêm mấy năm, có điều mẫu hậu lại nhớ kỹ chung thân đại sự của đệ.”

Triệu Hữu Trinh mặt khẽ biến hồng, ngược lại không biết nói như thế nào.

Triệu Hữu Đường nhìn hắn một cái, thiếu niên năm đó đã trưởng thành, anh tuấn khôi ngô, giữa trán rút đi ngây ngô, hắn nhìn hắn, lại nghĩ đến Tiên đế.

Chính hắn không giống, nhưng hai đệ đệ thì có mấy phần tương tự.

Hắn giơ tay vỗ vai Triệu Hữu Trinh, “Đi qua thăm mẫu hậu đi.”

Hai người đi hướng Cảnh Nhân cung, Triệu Hữu Ngô nghe nói ca ca trở về cũng nhanh chóng chạy đến hai huynh đệ gặp mặt, ôm lấy nhau, Hoàng thái hậu cười nói: “Quả đúng là tình cảm tốt.”

Triệu Hữu Ngô mặt đỏ lên, nới ca ca ra.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nhắc đến chuyện nếu đã muốn thành thân thì không thể lại ở trong cung.

Hoàng thái hậu nói: “Đó là đương nhiên.” Bà nói xong lại nhìn Triệu Hữu Đường một cái, thật ra vẫn không hiểu rõ lắm ý hắn. Phiên vương không phải phiên, ở lại Kinh thành, đến cùng không biết aà tốt hay xấu?

Bản triều không có loại lệ thường này, có điều tiền triều ngược lại có.

Nói đi nói lại, vẫn là Hoàng đế tự mình quyết định.

Hoàng thái hậu nói: “Không bằng ngụ ở phố Phúc Lương đi.”

Trên đường Phúc Lương có một phủ đệ trống, ban đầu là Minh vương tiền triều ở, sau này lập nước mới, khai quốc Hoàng đế ban cho Hoa quốc công, sau đó Hoa quốc công liên quan đến chuyện mưu phản bị tịch gia, phủ đệ này vẫn luôn để trống, cũng được mấy chục năm rồi.

“Vậy để ta phái người sửa lại.” Triệu Hữu Đường suy nghĩ một chút, “Hữu Trinh đệ tạm thời ở lại trong cung đi.”

Triệu Hữu Trinh lại nói: “Sau này thần đệ còn muốn về Tuy Dương, phủ đệ này đâu có dùng?”

Hoàng thái hậu nở nụ cười: “Sau này ngươi thành thân rồi, còn mang theo thê nhi đi bôn ba chung quanh hả? Lại nói, ngươi đi Tuy Dương trị thủy, chẳng lẽ không có lúc muốn nghỉ ngơi à?”

Triệu Hữu Trinh nghĩ lại thấy cũng đúng, gật đầu tạ ơn.

Hắn thập phần thuận theo, không hề có tí tí ý niệm nào khác.

Triệu Hữu Đường nhìn hắn, cười cười nói: “Trẫm và mẫu hậu sẽ chọn cho đệ một hiền thê, đệ yên tâm đi.”

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Trinh mặt lại đỏ bừng.

Chỉ chớp mắt đã đến lúc Phùng Liên Dung sắp sinh, chỉ là thời điểm không quá khéo, trước tết mấy ngày. Chung ma ma sáng sớm đã kêu cung nhân đốt than lửa, mặc kệ là noãn các hay là phòng khác đều ấm áp dễ chịu.

Phùng Liên Dung đây là lần thứ ba, nếu nói áp lực thì thật ra cũng không lớn, dù sao khi sinh Triệu Thừa Mô rất thông thuận, giống như gà sinh trứng vừa nghĩ sinh đã ra, ngay cả bà đỡ cũng nói nhanh.

Lần này nàng cũng hi vọng được giống vậy.

Triệu Hữu Đường biết được nàng sắp sinh, sớm cũng đến xem nàng, nói: "Đây chính là nữ nhi đấy, tiểu công chúa của Trẫm toàn bộ trông cậy vào nàng, nàng không thể để Trẫm thất vọng được."

Phùng Liên Dung nghe xong liền cảm thấy áp lực, vẻ mặt đau khổ nói: "Hoàng thượng, ngài đừng dọa ta."

Triệu Hữu Đường vội sửa miệng: "Vậy nàng tùy tiện đi, muốn sinh thế nào thì sinh….."

Lần này không chỉ Phùng Liên Dung, ngay cả Chung ma ma cũng nhịn không được phì một tiếng bật cười. Lời này nói, sinh đứa nhỏ còn có thể tùy tiện, hay không tùy tiện.

Nhưng Triệu Hữu Đường rất lạnh nhạt, nắm tay Phùng Liên Dung nói: "Lát nữa Trẫm đợi ở đây, nàng đừng căng thẳng."

Lúc này Phùng Liên Dung rất an tâm, có hắn lo cho mình, tốt hơn bất cứ cái gì."

Nàng dùng một chút thời gian cuối cùng, rúc đầu vào trong lòng hắn: "Đau bụng quá, đợi tí nữa là sinh rồi, Hoàng thượng ôm thiếp thân đi."

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường cười rộ lên, lúc này rồi mà vẫn muốn làm nũng, hắn nói: “Trẫm ôm nàng, nàng cũng phải đồng ý với Trẫm, nhất định phải tốt.”

Phùng Liên Dung ừ một tiếng, híp mắt, giống một con mèo nhỏ.

Hắn giơ tay ra ôm lấy nàng, thấy nàng sắp sinh tóc cũng chưa chải, lại vuốt tóc cho nàng.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Công Chúa

Editor: Linh

Lát sau Phùng Liên Dung càng đau nhiều hơn, bà đỡ vội chỉ huy mấy người Chung ma ma đỡ nàng sang phòng kế bên.

Triệu Hữu Đường ngồi ở bên ngoài chờ.

Không chỉ hắn, còn có hai đứa con trai, Triệu Thừa Diễn thỉnh thoảng còn quay sang hỏi hắn: “Phụ thân, muội muội khi nào mới ra ạ?”

“Vì sao mẫu phi lại bị nhốt, còn chưa được thả ra?”

“Muội muội lớn lên trông như thế nào ạ?”

Mới đầu Triệu Hữu Đường còn trả lời, càng về sau đầu liền đau, hóa ra lúc không có Phùng Liên Dung, con lớn nhất nói nhiều như vậy!

Xem ra bình thường đều đi làm phiền mẫu phi.

“Mấy chuyện này phụ thân cũng không biết.” Triệu Hữu Đường qua loa có lệ, “Chờ lát nữa mẫu phi ra rồi con hỏi mẫu phi đi.”

Triệu Thừa Diễn khó hiểu: “Phụ thân không phải là rất lợi hại à?”

Triệu Hữu Đường: ……..

Hắn quay đầu nhìn tiểu nhi tử.

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Mô từ lúc được Du thị đặt lên ghế dựa liền chưa từng động, cũng không làm ồn, đặc biệt ngoan.

Triệu Hữu Đường linh cơ vừa động nói: “Tiểu Dương, đến đây, con ngồi xuống thi với A Lý xem, xem ai có thể nói ít nhất, ai thắng phụ thân sẽ mang người đó đi xem ngựa.”

“Xem ngựa?” Triệu Thừa Diễn mắt sáng lên, “Có thể cưỡi không ạ?”

Hắn từng nhìn thấy bản vẽ ngựa trong sách, nhưng thật thì chưa từng được nhìn thấy.

Triệu Hữu Đường gật đầu.

Triệu Thừa Diễn lập tức nói: “Vậy con không nói chuyện nữa.”

Triệu Hữu Đường thở phào một hơi, lỗ tai cuối cùng cũng được thanh tịnh, không cần lại phải trả lời mấy vấn đề kỳ quái!

Sau đó Triệu Thừa Diễn liền không lên tiếng.

Triệu Hữu Đường khi thì đứng lên đi lại, lại ngồi xuống, qua hơn một canh giờ Phùng Liên Dung mới sinh, bà đỡ cười đi ra: “Chúc mừng Hoàng thượng, là một tiểu công chúa, nương nương cũng rất khỏe.”

Triệu Hữu Đường vội vàng đi vào xem.

Triệu Thừa Diễn nghe thế vui mừng nhảy xuống khỏi ghế, cũng ôm Triệu Thừa Mô xuống dưới, tay trong tay xem muội muội.

Phùng Liên Dung cười nói: “Lần này cũng rất thuận lợi, hình như còn nhanh hơn sinh A Lý một chút, Hoàng thượng, mau đến xem nữ nhi của chúng ta.”

https://thuviensach.vn

Chung ma ma thấy nàng muốn động, vội nói: “Sinh dễ là một chuyện, nương nương vẫn nên chú ý, nằm đi.”

“Đúng đấy, nằm yên!” Triệu Hữu Đường ôm lấy nữ nhi từ trong tay Chung ma ma, cúi mắt vừa thấy liền sững sờ, giật mình, “Bộ dạng không giống.”

“Cái gì?” Phùng Liên Dung sốt ruột, “Sao lại không giống?”

Triệu Hữu Đường ôm qua, hỏi: “Nàng xem có đúng không?”

Tuy rằng cũng làn da hồng hồng, nho nhỏ, nhưng vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không giống với hai đứa con trước, thấy như đặc biệt đáng yêu, Phùng Liên Dung cười hì hì: “Khẳng định giống ta.”

Triệu Hữu Đường ghét bỏ nói: “Nàng bộ dạng có bao nhiêu tốt? Giống ta còn không kém lắm.”

Phùng Liên Dung ngẩn ra, bởi vì hắn nói chữ ‘ta’, không nói Trẫm.

Nàng giống như đã rất lâu rồi chưa nghe thấy chữ đó.

Tuy rằng lúc trước khi hắn nói Trẫm cảm thấy rất uy nghiêm, làm người tâm động, nhưng lần này nói ta, lại như là trở lại thời điểm khi hắn vẫn là Thái tử.

Nàng mỉm cười, vùi đầu vào trong ngực hắn.

Triệu Hữu Đường còn chưa phát hiện, chỉ cho là nàng mệt mỏi, nói với hai con trai: “Mẫu phi muốn ngủ một lát, hai đứa cùng Chung ma ma đến chỗ kia xem muội muội đi.” Nói xong liền đưa con cho Chung ma ma ôm.

Chung ma ma dẫn bọn hắn sang phòng kế, thuận tiện gọi Du thị đến.

https://thuviensach.vn

“Nàng nghỉ chút đi, dù dễ thế nào cũng vẫn bị mệt.” Triệu Hữu Đường định đi.

Kết quả Phùng Liên Dung lại ôm chặt hắn không tha.

Triệu Hữu Đường bất đắc dĩ, đành phải ngồi xuống một lát.

Hắn ngồi, bỗng nghĩ đến lần đầu tiên nàng sinh con, hắn cũng đưa cánh tay cho nàng ôm ngủ như thế này, hóa ra thoáng cái đã bảy năm rồi.

Nhưng lại giống như thật sự quá nhanh.

Hắn cúi đầu nhìn Phùng Liên Dung, nàng do sinh đứa nhỏ, mặt tròn tròn, nhưng lần này nàng không sợ bộ dáng này bị hắn thấy. Rõ ràng năm đó còn cảm thấy bộ dáng mình khi ngủ xấu, sợ hắn thấy ghét bỏ, vùi mặt vào.

Bây giờ…..

Hắn nhẹ giọng cười, có phải hay không do đã quen thuộc nên quên sợ rồi.

Hắn đưa tay chạm vào mặt nàng, xấu bụng nói: “Nàng không phát hiện mặt nàng đã thành bánh nướng rồi à?”

“A!” Phùng Liên Dung giật mình, nhanh chóng giấu mặt mình đi, “Ai nói…. Mới không phải bánh nướng,” ngừng một chút, lại bất đắc dĩ phun ra mấy chữ, “Qua một thời gian nữa là tốt rồi.”

Triệu Hữu Đường cười lên ha ha.

Vừa chọc, cũng vẫn là bộ dáng của trước kia.

Phùng Liên Dung thấy hắn cười, tức giận, vốn đã sắp ngủ, làm sao có thể có người xấu như vậy, nàng đánh bạo nhéo hắn một cái.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường cánh tay ăn đau, biết là nàng làm nhưng không tức giận, xoa xoa đầu nàng nói: “Được rồi, được rồi, ngủ đi, không ồn đến nàng nữa.”

Phùng Liên Dung trút giận xong lại đi ngủ tiếp.

Ngày hôm sau Triệu Hữu Đường ban thưởng Công chúa phong hào Sùng Ninh, danh Huy Nghiên, lại ban cho Phùng Liên Dung ngàn lượng hoàng kim, vải vóc hai trăm, châu báu ngọc thạch 20 hộp.

Chỗ Hoàng thái hậu và Hoàng hậu cũng ban đồ.

Chung ma ma đem mỗi một dạng đưa cho Phùng Liên Dung xem, Phùng Liên Dung nhìn cũng thấy mệt mỏi, nói thật nàng hiện tại không thiếu cái gì hết, mỗi một lần sinh con đều có thưởng, trong khố đã tràn đầy. Nàng lại không ra cung, căn bản cũng không hao phí, muốn nói cầm đi cầu cung nhân hoàng môn, nhưng nàng thân là Quý phi, muốn làm việc gì, người đều gấp gáp chạy đến, chỗ nào còn cần nàng đi cầu.

Phùng Liên Dung khoát tay: “Cất hết đi đi.”

Chung ma ma ứng một tiếng.

Phùng Liên Dung lại muốn gặp nữ nhi.

Du thị ôm đến cho nàng, cười nói: “Tiểu công chúa ăn rất tốt, cũng không thích khóc.”

Phùng Liên Dung càng nhìn càng thích.

Triệu Thừa Diễn trước có đệ đệ, lại có muội muội, dạo này cũng chỉ chuyển động chung quanh muội muội.

Năm sau, Triệu Hữu Đường nói với Phương Yên chuyện giảng quan, : “Tháng sau Lý đại nhân sẽ giảng bài cho Thừa Diễn ở Xuân Huy các, Trẫm

https://thuviensach.vn

thấy Thừa Dục cũng có thể nghe.”

Phương Yên vẫn chưa biết, sửng sốt một lát mới nói: “Hoàng thượng nói là để Thừa Dục và Thừa Diễn cùng nhau nghe giảng? Như vậy sao được, Thừa Dục là Thái tử, sao có thể cùng Thừa Diễn, không thể tách ra nghe giảng sao?”

Triệu Hữu Đường nhếch miệng, hắn không nghĩ đến Phương Yên sẽ phản đối.

Hắn thả nhiên nói: “Vì sao không được, năm đó Trẫm cũng cùng Hữu Trinh, Hữu Ngô nghe cùng một quan giảng bài đấy thôi.”

“Chuyện này sao có thể giống nhau?” Phương Yên căn cứ vào đạo lý và bảo vệ quyền lợi của mình nói: “Khi đó là vì có Hồ quý phi, nếu không phải bà ta, Hoàng thượng cần gì phải như thế? Tam điện hạ Tứ điện hạ vốn cũng không thể cùng Hoàng thượng học như vậy!”

Triệu Hữu Đường đối phần ngôn luận này của nàng rất không vui: “Hiện tại con còn nhỏ, chỉ là để học hiểu, có gì khác nhau? Chuyện sau này, sau này hãy nói.”

Phương Yên thấy hắn vẻ mặt không tốt, cắn cắn môi nói: “Cũng được, Hoàng thượng đã nói còn nhỏ, vậy thì đợi thêm đi!”

Trong lời nói của nàng còn ẩn dấu ý tứ.

Hiện tại không cùng Hoàng thượng tranh luận, sau này qua mấy năm nữa, Hoàng thượng ngài chớ đừng lại sửa.

Triệu Hữu Đường sắc mặt trầm xuống.

Lý ma ma gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, trong khoảng thời gian này hai người coi như hòa hảo, vẫn luôn không có lại ra mâu thuẫn, ai ngờ vừa qua

https://thuviensach.vn

một năm, vì chuyện một đứa nhỏ nghe giảng bài lại bắt đầu ầm ĩ.

Bà hận không thể đi lên kéo tay áo Phương Yên.

Đợi hắn đi rồi, Lý ma ma liền mở miệng nói: “Nương nương à, ngài sao có thể ngay cả chuyện này cũng không nhịn nổi vậy?”

Phương Yên nói: “Bản cung đâu làm gì sai đâu, ma ma, việc này liên quan đến Thừa Dục, bản cung tuyệt sẽ không thoái nhượng, muốn nói lý lẽ vẫn còn có mẫu hậu làm chủ mà.”

Lý ma ma thở dài: “Cho dù có như vậy nhưng nương nương cũng nên hòa khí chút.”

Phương Yên hừ lạnh một tiếng, không lên tiếng.

“Mẫu hậu.” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói ngọt ngào ngây thơ, Triệu Thừa Dục chẳng biết đã đứng đó từ bao giờ, nhìn Phương Yên, hình như vẫn chưa hiểu rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Phương Yên cau mày nói: “Sao Thái tử lại ở đây?”

Tri Xuân vội nói: “Điện hạ vốn muốn đến thỉnh an, sau đó…. Nô tì đã muốn mang Điện hạ lui ra ngoài nhưng Điện hạ đi đến cửa lại không chịu, thế nào cũng đòi quay lại….”

Cho nên, vừa rồi một màn kia Triệu Thừa Dục cũng thấy, chỉ tránh ở đằng sau Tri Xuân, Triệu Hữu Đường đi ra cũng không phát hiện.

Phương Yên miễn cưỡng cười cười, nghĩ trẻ con thì biết cái gì, vẫy tay nói: “THừa Dục, vừa rồi phụ thân qua đây nói tháng sau kêu con đi nghe giảng đấy, sẽ có giảng quan đến.”

“Nghe giảng bài?” Triệu Thừa Dục hỏi, “Nghe giảng vui không?”

https://thuviensach.vn

“Vui, giảng quan giảng rất hay, đến lúc đó Thừa Dục nhất định phải nghe lời giảng quan, không thể phân tâm, nghe tốt mẫu hậu nhất định sẽ thưởng quà to.”

Triệu Thừa Dục cái hiểu cái không gật đầu.

Phương Yên xoa xoa đầu hắn, nghĩ đứa nhỏ của nàng nhất định sẽ không thua hai đứa con của Phùng Liên Dung, sau này đi Xuân Huy các, tự nhiên sẽ phân ra thắng bại!

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Nghe Giảng Bài

Do hai đứa nhỏ mấy ngày nữa sẽ đi Xuân Huy các, bên cạnh cũng phải có hoàng môn hầu hạ, mỗi người bốn, vậy có tám, cho nên Triệu Hữu Đường lại lệnh Nghiêm Chính điều mười hoàng môn đến.

Ngày hôm đó Chung ma ma liền cùng nàng nói chuyện chọn mấy người kia.

Các nàng nói chuyện bên trong, bên ngoài đa số hoàng môn đều rất để ý.

Dù sao lần này đi theo đó chính là ngày nào cũng ở bên cạnh hai vị Hoàng tử, có chút dã tâm, tự nhiên sẽ cảm thấy tốt hơn là ở bên cạnh Quý phi.

Nhưng xem thái độ Hoàng thượng đối hai vị phiên ương, tương lai phiên vương có khả năng sẽ không đến đất phiên, mà ở lại Kinh thành làm việc. Vậy đi ra ngoài, hoàng môn đi theo hầu hạ từ nhỏ như bọn họ cũng có thể đi theo. Có điều tương lai là phúc hay họa vẫn chưa thể nói rõ, nhưng đời này không cược một lần ai cũng không biết tương lai thế nào.

Chung ma ma thật ra đã sớm có tính toán: “Nô tì thấy cứ để Hoàng Ích Tam, Đại Lý, Phương Anh Tôn, Hứa nghị đi theo, lại chọn thêm bốn người mới, có người lâu năm như bọn họ dẫn chắc hẳn cũng thỏa đáng. Sân chúng ta bình thường cũng không có chuyện gì, để Tiểu Lý lại quản mấy người kia là được.

https://thuviensach.vn

Hoàng Ích Tam và Đại Lý đều là người có kinh nghiệm, nhất là Hoàng Ích Tam, còn từng hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng, ở bên cạnh Hoàng tử tương đối làm người yên tâm. Tuy rằng tiểu tử này có chút không an phận, có điều theo Chung ma ma quan sát vẫn biết đúng mực, về phần Đại Lý, rất là hiểu lòng người.

Phùng Liên Dugn không ý kiến, cười cười nói: "Tiểu Dương cũng rất thích bọn họ."

Chuyện này liền định vậy.

Hôm đó Triệu Hữu Đường đi qua, Triệu Thừa Diễn vừa nhìn thấy hắn con mắt liền phát sáng, nhào qua bắt lấy ống tay áo hắn nói: "Phụ thân, qua năm rồi ngày vẫn chưa mang con đi xem ngựa con."

Vì xem ngựa, lần trước hắn đã phải nhịn không nói chuyện.

Triệu Hữu Đường xoa xoa đầu hắn: "Được, chờ phụ thân rảnh sẽ mang con đi."

Phùng Liên Dung lộ ra vẻ mặt hâm mộ: "Muốn đi đâu xem vậy?"

"Đến bãi săn." Triệu Hữu Đường cười nói, "Chờ thời tiết tốt hơn chút, vừa vặn cùng Tam đệ đi săn thú, cũng đã rất lâu rồi chưa đi." Hắn ngừng một chút, nhìn Phùng Liên Dung một cái, "còn nữa, cảnh sắc ở đó cũng đẹp, đến tháng ba, khắp mặt cỏ đều là hoa."

Phùng Liên Dung nghe lòng nhộn nhạo, ánh mắt tỏa sáng.

Triệu Hữu Đường biết nàng cũng muốn đi, nhưng vẫn không chủ động nói, lại nói: "Đến lúc đó phụ thân dẫn bọn con đi cưỡi ngựa, bên kia còn có rất nhiều sông nhỏ nữa, chỉ dùng tay quơ cũng bắt được cá."

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Diễn và Triệu Thừa Mô đều rất hưng phấn, Triệu Thừa Diễn nói: “Phụ thân nhanh rảnh đi!”

Phùng Liên Dung ở bên cạnh cắn môi.

Đợi đến lúc hai đứa nhỏ ra bên ngoài chơi, nàng mới thấp giọng nói: “Hoàng thượng…..”

“Sao?”

“Hoàng thượng.” Nàng kéo kéo tay áo hắn, “Thiếp thân cũng muốn đi.”

Triệu Hữu Đường biết ngay là nàng không nhịn được, thản nhiên nói: “Nàng đi thế nào, nàng còn phải ở cữ mà.”

“Qua một tháng nữa là được rồi.” Phùng Liên Dung vội nói, “Thiếp thân sinh mấy đứa rồi, không cần lâu như đứa thứ nhất.” Lại nhìn Chung ma ma, “Có phải không ma ma?”

Chung ma ma khóe miệng giật giật: “Vâng, chú ý chút thì cũng không sao.”

Đây là đứa nhỏ thứ ba, ở cữ hai tháng đúng là đủ rồi.

Triệu Hữu Đường nói: “Trẫm nghĩ đã.”

Phùng Liên Dung nóng nảy: “Không sao đâu mà, Hoàng thượng, thiếp thân rất muốn đi, thiếp thân vào cung rồi vẫn chưa ra khỏi cửa đâu, ngày nào cũng vậy rất buồn.” Hấp dẫn bên ngoài đối nàng thật sự quá lớn, được cưỡi ngựa còn được bắt cá, thú vị biết bao!

Thấy nàng sắp khóc, Triệu Hữu Đường mới nói: “Vậy Trẫm mang nàng đi, Trẫm được gì?”

Chuyện này cũng phải được gì….

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung nghĩ nghĩ, còn có thể thế nào, chính mình lên.

Nàng tiến lên ôm rồi hôn lên miệng hắn.

Chung ma ma và cung nhân lập tức thức thời lui xuống.

Lúc này cũng không lo lắng cái gì ở cữ hay không ở cữ, từ lúc Phùng Liên Dung có con, thời điểm Hoàng thượng ngủ lại như thường, mặc kệ hai người hoan ái thế nào, dù sao Phùng Liên Dung không xảy ra chuyện gì là được.

Có điều lần này hắn cũng tàn nhẫn, Phùng Liên Dung giúp hắn hai lần hắn mới thỏa mãn, lấy quan hệ thân mật hiện tại của hai người, Phùng Liên Dung đương nhiên không thể không nhìn ra hắn chưa từng sủng hạnh người khác, ngay cả chỗ Phương Yên cũng không.

Nếu nói ra, nàng đương nhiên là cao hứng, có điều cao hứng này tập trung lại lại thành áp lực, quay đầu nhìn lại vẫn thấy giống như là đang mơ.

Phùng Liên Dung hơi hơi thở dài, tựa đầu vào ngực hắn: “Thiếp thân xin lỗi Hoàng thượng.”

Triệu Hữu Đường khó hiểu: “Sao đột nhiên lại nói vậy?”

Nàng im lặng một lát: “Tự nhiên nghĩ vậy thôi, thật ra, Hoàng thượng…..” Nàng dừng một chút, “Mấy quý nhân đó, Hoàng thượng thật sự không coi trọng ai à?”

Nàng nói có chút giãy dụa, tuy thanh âm nhẹ nhàng, nhưng đối nàng mà nói, từng chữ đều rất nặng.

Nhưng là, sau này không chừng nàng sẽ lại có thai, chẳng lẽ thật sự cứ để hắn nghẹn mãi như vậy?

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nghe xong ngược lại cảm thấy buồn cười, cúi mắt nhìn vào mặt nàng: “ý nàng là muốn Trẫm đi sủng hạnh mấy Quý nhân đó?”

Phùng Liên Dung trái lại không muốn trả lời.

Ý nàng là vậy, nhưng nghĩ thật thì lại một vạn cái ko đồng ý, nhưng nếu không đồng ý nàng lại luôn cảm thấy như vậy là không đúng. Giống như chuyện của Tô Cầm, nàng không có tư cách đi ngăn cản, cho nên cho đến bây giờ nàng cũng không có nói ra miệng.

“Thôi đi.” Triệu Hữu Đường đưa tay vỗ vỗ nàng, “Trẫm biết nàng cũng không chịu, cần gì vì tỏ ra hào phóng mà để mình mất hứng?”

Phùng Liên Dung ngẩn người: “Thiếp thân, thiếp thân không, không mất hứng.”

“Thật sự không?” Triệu Hữu Đường ngồi dậy, “Vậy bây giờ Trẫm đi xem mấy quý nhân đó, xem người nào thích hợp.”

Phùng Liên Dung gấp gáp kéo hắn lại.

Triệu Hữu Đường xoay qua, cúi người nhìn nàng: “Rốt cục có cao hứng không?”

Hắn đây là đột nhiên biến thành ép hỏi rồi.

Nếu hắn là tướng công của nàng thì từ lúc Tô Cầm xuất hiện nàng có lẽ còn có gan hỏi, không hi vọng hắn gặp nàng ấy, nhưng, hắn cố tình lại là Hoàng thượng.

Nàng có thể nói sao?

Nàng gắt gao mím môi, con mắt cũng muốn nhắm lại.

https://thuviensach.vn

Nàng không muốn trả lời, lại hối hận vì sao vừa rồi nhắc đến cái này làm chi, nàng giả vờ như không biết không phải là được rồi sao?

Triệu Hữu Đường giơ tay lật mí mắt nàng lên: “Nhìn Trẫm, nói mau!”

Phùng Liên Dung dành phải nói: “Không có mất hứng.”

Thấy nàng vẫn còn dối lòng, Triệu Hữu Đường có chút tức giận, cười lạnh một tiếng nói: “TỐt, nàng không mất hứng, vậy Trẫm đi sủng hạnh Quý nhân đây, sủng hạnh Tô Quý nhân.”

Nghe đến đằng sau, Phùng Liên Dung mạnh mẽ ngồi dậy ôm lấy cánh tay hắn không cho hắn đi.

“Sao vậy, nàng còn muốn đưa Trẫm đi?” Triệu Hữu Đường nhíu mày.

Phùng Liên Dung bị hắn làm cho không còn cách nào khác, nước mắt tí tách rơi xuống. Nàng tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng nàng làm sao có thể nói ra khoi miệng, không để hắn đi sủng hạn người khác?

Nàng sợ những lời đó.

Triệu Hữu Đường thấy nàng khóc, trong lòng lại mềm nhũn, đành phải dỗ nàng: “Thôi, Trẫm không bức nàng, đừng khóc. Trẫm không đi, cho dù không đi cũng không phải lỗi do nàng.”

Phùng Liên Dung gật gật đầu.

Thấy nàng chỉ mới một lát nước mắt đã giàn dụa khắp mặt, Triệu Hữu Đường lấy tay áo lót lau cho nàng: “Đã lớn như vậy rồi động tí là khóc, nếu bị con nhìn thấy, còn ra cái gì!”

“Dây cũng là do Hoàng thượng bắt nạt.” Nàng khóc thút thít nói, “Nếu không ta cũng không khóc.”

https://thuviensach.vn

“Là nàng nói linh tinh trước,” Triệu Hữu Đường nói, “Gan thì nhỏ, không có gan thì đừng lôi ra, lại không dám thừa nhận!”

Phùng Liên Dung cúi đầu, hạ quyết tâm lần sau không nói nữa, cho hắn nghẹn.

Hai người nằm một lát mới đứng lên, tắm rửa xong, Triệu Hữu Đường dặn dò: “Tiểu Dương và A Ly đi Xuân Huy các, nàng xem giờ chút đừng để bị muộn, lúc đó không có chuyện gì cũng đừng phái người qua xem, để con chuyên tâm nghe giảng.”

Phùng Liên Dung vẫn chưa bỏ được: “Thật ra nhỏ như vậy nghe làm gì chứ, lại không cần phải thi.”

Triệu Hữu Đường nhìn nàng một cái: “Vậy nàng muốn con mấy tuổi mới học, có phải tốt nhất là không học, làm một tên ăn chơi trác táng, cả ngày sống phóng túng?”

“Vậy cũng không phải.” Phùng Liên Dung vội nói, “Sao có thể ăn không ngồi rồi chứ.”

Nói đến đây Triệu Hữu Đường lại ngồi xuống, cũng kêu nàng ngồi: “Nàng là mẫu thân của con, nàng đã từng nghĩ đến sau này con sẽ làm gì chưa?”

Phùng Liên Dung cười nói: “Thiếp thân thấy giống Tam điện hạ là được rồi, Tam điện hạ không phải là thích trị thủy sao, thiếp thân thấy hắn đi Tuy Dương rất vui. Sau này Tiểu Dương và A Lý cũng giống vậy, tìm một việc mình thích làm là được.

Quả nhiên là người không có chí hướng lớn lao gì, đối nhi tử cũng không có kỳ vọng, nhưng đây cũng tương đối phù hợp với tình cách của nàng, nếu là người có dã tâm, cũng mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nói: “Hiện tại chính là thừa dịp còn nhỏ phải học, đánh tốt trụ cột rồi, sau này học cái gì cũng nhanh, nàng kệ chuyện này đi. Về phần có thích cái gì hay không vẫn chưa nhìn ra, mấy cái đó chờ lớn lên lại nói.”

Phùng Liên Dung ừ một tiếng, không hài lòng nói: “HOàng thượng nói cái gì thì làm cái đó.”

Triệu Hữu Đường nói: “Vậy thì nghe Trẫm.”

Phùng Liên Dung thầm nghĩ, nghe thì nghe, hắn thích quả như vậy nàng đỡ mệt, dù sao hắn học ấn uyên bác, hai đứa nhỏ cho hắn quản, chẳng lẽ còn có thể học cái xấu?

Nàng liền cười nói: “Vậy thì giao hết cho Hoàng thượng.”

Triệu Hữu Đường gật gật đầu, lại bảo Phương thị ôm Triệu Huy Nghiên đến.

Triệu Huy Nghiên mới hơn một tháng, nho nhỏ, Phùng Liên Dung nói: “Nàng cũng giống Tiểu Dương, không thích khóc, dù đói bungj cũng chỉ khóc hai tiếng là thôi.”

“Vậy cũng là bé ngoan.” Triệu Hữu Đường đưa tay xoa xoa mặt nàng, “Không biết lớn lên sẽ là như thế nào.” Hắn nhìn Phùng Liên Dung, mỉm cười.

Nữ nhi có lẽ giống nàng thì tốt hơn.

Hai người vây quanh Triệu Huy Nghiên một lát Triệu Hữu Đường mới đi.

Ngày mùng một tháng hai, rốt cục đến ngày Triệu Thừa Diễn và Triệu Thừa Mô đi nghe giảng bài, sớm tinh mơ đã dậy, mắt hai người đều nhập

https://thuviensach.vn

nhèm, Phùng Liên Dung không khỏi đau lòng, lại tự tay mặc quần áo cho con, ăn cơm xong mới kêu Hoàng môn dẫn đến Xuân Huy các.

Bên kia Phương Yên cũng vậy, còn tự mình đưa đi qua.

Hai phe gặp nhau, hai huynh đệ đi qua chào mẫu hậu, Phương Yên nhìn một cái, ăn mặc ngay ngắn chỉnh tề, hai đứa con bộ dáng cũng tốt, còn nhỏ tuổi đã nhìn ra tuấn tú sau này.

Có điều đứa nhỏ của nàng cũng không kém, Phương Yên bảo bọn hắn ngồi thành một hàng, răn dạy nói: "Đợi lát nữa đều phải nghiêm túc nghe bài, đừng làm mất thể diện Hoàng thất."

Ba đứa nhỏ đều ứng.

Chờ Lý đại nhân đến đây nàng mới đi.

Ba huynh đệ ngồi thành một hàng.

Lý đại nhân là người có nhiều kinh nghiệm, mở đầu nói rất thú vị, Triệu Thừa Diễn và Triệu Thừa Dục nghe ngon lành, Lý đại nhân cũng rất có cảm giác thành tựu. Kết quả giảng đến một nửa, ngẩng đầu nhìn phản ứng của ba đứa nhỏ, chỉ thấy đầu Triệu Thừa Mô lắc lư, sau đó bịch một tiếng, cúi gục xuống bàn.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Hôn Sự

Editor: Linh.

Lý đại nhân đen mặt.

Triệu Thừa Diễn vội vàng lay đệ đệ mình.

Triệu Thừa Dục cười ha ha: “Hóa ra là con sâu ngủ!”

Triệu Thừa Mô bị ca ca mình đánh thức, cụp mắt xuống tiếp tục nghe, kết quả buổi sáng lung lay mấy lần, làm hại Triệu Thừa Diễn luôn phân tâm để quản hắn.

Lý đại nhân mất hứng, cùng Hoàng Ích Tam nói: “Để Tam Hoàng tử ngủ đủ lại đến!”

Hoàng Ích Tam biết Lý đại nhân là người khó tính, lại đã từng dạy Hoàng thượng, lập tức cũng không dám cãi lại, để Phương Anh Tôn nhanh chóng đón về Diên Kỳ cung.

Phùng Liên Dung đang ngủ bù, nghe nói Triệu Thừa Mô trở về, vội vàng ngồi dậy, “Sao lại thế này?”

Kim Quế nói: “Vừa rồi Phương Anh Tôn nói, ở Xuân Huy các cứ ngủ gà ngủ gật, chọc giận Lý đại nhân.”

“Cái gì?” Phùng Liên Dung vẫy vẫy tay kêu Triệu Thừa Mô lại gần, “Mệt nhọc?”

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Mô gật gật đầu.

Phùng Liên Dung đau lòng, cau mày nói: “Lý đại nhân này cũng thật là, trẻ con bị mệt không phải là rất bình thường sao, còn đuổi người chứ! A Lý, mình không đi nữa, con ở đây muốn ngủ thì ngủ, tinh thần tốt rồi mẫu phi dạy con.” Nàng bảo bọn Kim Quế cởi quần áo giày cho Triệu Thừa Mô, ôm lên giường, cười hì hì nói, “Chăn mẫu phi rất ấm, thoải mái đúng không?”

Triệu THừa Mô dạ một tiếng, chui vào trong chăn liền ngủ.

Phùng Liên Dung vươn tay xoa xoa đầu con.

Đứa nhỏ này vẫn luôn rất ngoan, không làm nàng lo lắng, hiện tại ngẫm lại, thời gian nàng dùng lên người hắn không nhiều bằng Triệu Thừa Diễn, bởi vì hắn rất trầm lặng, không quá làm nàng chú ý.

Có điều đứa nhỏ này cũng thật có thể ngủ, Triệu Thừa Diễn hồi nhỏ tinh lực dư thừa, thả ra liền chạy khắp nơi, để hắn ngồi yên không nhúc nhích gần như là không có khả năng.

Nhưng đứa nhỏ này không giống vậy, là đứa ngy cả ngồi cũng có thể ngủ.

Phùng Liên Dung thán một tiếng, trìu mến cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn.

Chuyện này rất nhanh đã bị Triệu Hữu Đường biết được, hắn không thiếu được nghĩ đến ngày Triệu Thừa Mô chọn đồ vật đoán tương lai, khi đó cũng ngủ, ngẫm lại ngày thường hình như cũng không thích động, lập tức liền mời Chu thái y đến xem cho Triệu Thừa Mô.

Hắn sợ nhi tử này thân thể quá yếu.

https://thuviensach.vn

Kết quả Chu thái y xem xong không phát hiện có chỗ nào không đúng, nói có lẽ là do tuổi còn nhỏ, vì thế, Triệu Hữu Đường chỉ phải lùi thời gian Triệu Thừa Mô đi nghe giảng lại một năm.

Phùng Liên Dung ngược lại cao hứng, con lớn nhất đi nghe giảng, hiện tại có tiểu nhi tử ở cùng, nàng ở cữ cũng rảnh rỗi, nữ nhi còn nhỏ không có khả năng trao đổi liền cùng Triệu Thừa Mô cùng nhau, đọc thi thư cho hắn nghe, cùng hắn chơi thăng quan đồ, hưởng hồ lô, cửu liên hoàn.

Mắt thấy phủ đệ trên đường Phúc Lương sắp sửa xong, Triệu Hữu Đường bắt đầu tìm thê tử cho Triệu Hữu Trinh, đang đau đầu, có thì có mấy người nhưng lại không định ra được.

Chủ yếu hắn cảm thấy mình là đại ca của Triệu Hữu Trinh, thật sự cứ như vậy định ra, vạn nhất chọn phai người không tốt, đến lúc đó phu thê bất hòa phải làm sao?

Cứ vậy kéo dài hai ngày, hắn gọi Triệu Hữu Trinh đến.

“Đừng câu thúc, ngồi đi.” Triệu Hữu Đường nói, “Vốn nói năm nay cho ngươi thành thân, mẫu hậu cũng ngóng trông, Trẫm xem mấy nhà….” Hắn ho khan một tiếng, “Nhưng không biết đệ thích thế nào.”

Triệu Hữu Trinh mặt hơi đỏ lê: “Toàn bộ dựa vào Hoàng thượng làm chủ.”

Đây không phải là không làm chủ được à, Triệu Hữu Đường nói: “Bảo đệ đừng câu thúc, đệ nói thử xem có ý tưởng gì về thê tử tương lai không?”

Triệu Hữu Trinh ngẩn người: “Ý tưởng? Cái này, thần đệ không nghĩ tới.”

Hắn ở Tuy Dương mấy năm học trị thủy mà, cũng không có khả năng nhìn thấy tiểu thư khuê các, phương diện này là trống rỗng.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nhíu nhíu mày, Tam đệ này đủ chậm chạp.

Hắn nói: “Bây giờ nghĩ cũng không khó, ví dụ như dung mạo phải xinh đẹp chút, phải biết cầm kỳ thư họa, còn có tính tình, ôn nhu, hoặc là người thông minh chút….”

Hắn ngẫm ngẫm lại nghĩ đến trên người Phùng Liên Dung.

Hình như mấy cái đó nàng đều đáp cạnh.

Triệu Hữu Đường mới phát hiện muốn tìm ưu điểm của Phùng Liên Dung hóa ra thật đơn giản, một, hai, không có!

Hắn không thể không cười lên, lần tới nói với nàng các ưu điểm của tiểu thư khuê các xem nàng còn mặt dày được không.

Triệu Hữu Đường nghe hắn nói như vậy, liền nói: “Vậy thì theo Hoàng thượng nói.”

“Trẫm nói đó là thập toàn thập mỹ, đệ ít nhất cũng phải có mấy cái đặc biệt để ý chứ.” Triệu Hữu Đường thầm nghĩ, thiên hạ nào có chuyện tốt bực đó, có tất, đó là tiên nữ, hắn nghiêm túc nói, “Đệ về cẩn thận suy nghĩ đi.”

Triệu Hữu Trinh gật gật đầu.

“Hai ngày sau cho Trẫm câu trả lời thuyết phục.”

Triệu Hữu Trinh liền cáo lui.

Lúc này Đường Quý Lễ dẫn hai tiểu hoàng môn tiến vào, nâng đống tấu chương đặt lên bàn, Triệu Hữu Đường đã sớm có thói quen, vươn tay lấy xuống xem.

Nhưng tình huống hôm nay không giống ngày thường, hắn xem mấy cái liền tức giận.

https://thuviensach.vn

Khi lâm triều còn có mấy vị đại thần nhắc đến việc đệ tử tôn thất không được thi, ám chỉ hắn không làm việc theo tổ ấn, có lỗi với tiên hoàng tiên đế. Bây giờ lại dâng tấu chương, khuyên hắn thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, là vì suy nghĩ cho tương lai Cảnh quốc.

Triệu Hữu Đường hợp tấu chương lại, kết quả lật liền hơn mười cái, tất cả đều là ý kiến phản đối.

Hắn ném bốp tấu chương xuống đất.

Tuy rằng hắn mới đăng cơ 5 năm, hắn cũng đã được lĩnh giáo đầy đủ bản sự của mấy vị đại thần đó, khó trách năm đó tiên đế lập Thái tử cũng phải xem ánh mắt bọn họ, thật sự là quyền hạn của bọn họ to lắm rồi.

Hiện thời hắn tính bổ nhiệm đệ tử tôn thất làm quan, tương lai thế nhất định sẽ trở thành một cỗ thế lực mới chống lại bọn họ, vậy nên nóng nảy? Thật ra chỉ một ít tôn thất nào có thể lay động được toàn bộ Cảnh quốc? Đúng như vậy thì tiền triều cũng sẽ không thể cường thịnh trăm năm.

Hắn hơi hơi thở ra, lại xem mấy tấu chương khác.

Lần này lại là buộc tội Hà Dịch, nói đến người này, có khả năng quyết đoán cao, đúng là một lương tài, chỉ tiếc theo hắn quan sát, khuyết điểm cũng nhiều hơn, vừa quá mức tự đại, không nghe ý kiến người khác, thứ hai là nóng vội.

Có phải hay không thật sự phải bỏ Hà Dịch xuống.

Cần phải tìm ai thay thế đây?

Dương đại nhân tuổi cao, Vương đại nhân đang tuổi tráng niên, nhưng trong kinh không thể thiếu ông, Lý đại nhân phải giảng bài, tính khí lại táo bạo, Phùng đại nhân….

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung vị phụ thân này lại quá mức chính trực, tuy rằng hắn có lòng đề bạt, nhưng cũng không thích hợp xử lý chuyện này.

Hắn buông bút, nhu nhu trán.

Hai ngày sau, Triệu Hữu Trinh đến trả lời, Triệu Hữu Đường nghe hắn nói, thấy hắn mặt đỏ bừng, hắn cũng bị kinh hách đến, chần chờ một lát mới cam đoan: "Đệ yên tâm, Trẫm sẽ cho đệ một thê tử tốt."

Quay đầu hắn liền nhịn không được, khi đến Diên Kỳ cung nói chuyện với Phùng Liên Dung nói: "Nàng đoán Tam đệ muốn cưới thê tử thế nào?"

Phùng Liên Dung nghĩ nghĩ nói: "Tam điện hạ tính cách tốt, hắn cũng muốn tìm một người có tính cách tốt đúng không? Còn có, người đẹp hả?"

Triệu Hữu Đường lắc đầu: "Sai rồi, sai rồi."

"Vậy thì phải biết tri thư đạt lí?"

"Không đúng."

"Giúp phu dạy con?" Phùng Liên Dung lại đoán.

Kết quả đều không đúng.

Triệu Hữu Đường thần thần bí bí nói: "Hắn thích làn da hơi đen chút, cảm thấy như vậy đẹp, còn muốn đầy đặn chút, tốt nhất là hơi béo."

Đũa trong tay Phùng Liên Dung rơi xuống, Tam điện hạ vậy mà….

Cái này cũng quá đặc biệt đi?

Triệu Hữu Đường cũng cười: Trẫm cũng không nghĩ đến."

"Nhưng Hoàng thượng chọn cho hắn thế nào đây, Hoàng thượng sao mà biết cô nương nhà ai lớn lên như vậy." Phùng Liên Dung cũng thay hắn khó

https://thuviensach.vn

xử.

“Không có gì, Trẫm muốn biết, thì không có gì không thể biết đến.”

Phùng Liên Dung há to mồm: “Chẳng lẽ Hoàng thượng muốn phái người đi từng nhà xem?”

“Vẫn đang xem xét.” Triệu Hữu Đường nói vô cùng tùy ý, “Chuyện nhà ai mà Trẫm không biết?” Hắn nói xong ngừng một chút, nhìn Phùng Liên Dung, “Ca ca nàng hôm qua về mua lòng dê trên quán nhỏ ven đường, hình như đã mua nhiều lần, nhà nàng thích ăn cái này?”

Đũa trong tay Phùng Liên Dung lại rơi xuống, nhìn Triệu Hữu Đường như nhìn thấy quỷ, cảm thấy hắn thật khủng bố.

“Đúng vậy không?” Triệu Hữu Đường truy vấn.

Phùng Liên Dung nói: “Dạ, đúng vậy.”

Triệu Hữu Đường cười, vươn tay vỗ vỗ đầu nàng: “Sợ cái gì, không làm việc trái với lương tâm không sợ quỷ gõ cửa.”

Phùng Liên Dung run run nói: “Hoàng thượng nói đúng.”

Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, lần sau cha nương đến, nàng nói cho bọn họ ngàn vạn đừng nói xấu sau lưng bọn họ.

Thấy nàng vẻ mặt hoảng sợ, Triệu Hữu Đường thầm buồn cười.

Chỉ là bịa mà thôi, nào có thể chuyện nhà nào hắn cũng biết, chuyện lòng dê là do nghe một lần, chuyện khác chỉ là đoán.

Xem lá gan nàng này.

Triệu Hữu Đường cười ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Qua một thời gian hắn liền tìm cho Triệu Hữu Trinh một thê tử theo ý hắn, chính là đen, đầy đặn, là đại nữ nhi của Thông chính tư Tả tham chính Kim đại nhân. Kim đại nhân này vốn đe, nữ nhi lại giống ông, về phần dung mạo cũng không kém, ngũ quan vẫn rất thanh tú, Triệu Hữu Đường cũng không nghĩ tìm người xấu cho hắn, tuy rằng hắn yêu cầu kỳ quái như vậy.

Hắn và Hoàng thái hậu nương nương thương lượng một hồi, hôn kỳ định vào ngày mùng sáu tháng tư, cũng để Kim gia có thời gian chuẩn bị.

Việc của Triệu Hữu Trinh được định ra, rất nhanh liền đến tháng ba.

Ngày hôm đó Vĩnh gia Trưởng công chúa đột nhiên vào cung, vẻ mặt giận đùng đùng, Triệu Hữu Đường hỏi, hóa ra hai nhi tử của Vĩnh gia công chúa đi tham gia khoa thi, chỉ là một tú tài, giám khảo cư nhiên không chịu, nói vi phạm lệ cũ đệ tử tôn thất bị cấm vào trường thi. Vĩnh Gia bị tức không nhẹ, khám giải khác khuyên bảo, giám khảo kia không nghe, lấy thân chặn cửa.

Vĩnh Gia thế mới vào cung.

Triệu Hữu Đường nghe xong cũng nhíu mày: “Quan viên đó tên gì?”

“Gọi Lưu Thạch Thanh.”

Mày hắn càng nhíu chặt hơn.

Chỉ vì Lưu Thạch Thanh này tác phong làm người giống y tên, cứng như đá.

Nhưng tôn thất đệ tử có thể tham gia khoa cử là pháp lệnh chính hắn ban bố, tuy rằng trong triều bây giờ vẫn còn quan viên không đồng ý, thỉnh thoảng nhảy ra phản đối, nhưng công nhiên không theo vẫn là người đầu tiên!

https://thuviensach.vn

Vĩnh Gia nói: “Hoàng thượng, Lưu Thạch Thanh này thật là kỳ quái, mệnh lệnh của Hoàng thượng mà cũng dám cãi lại, nếu để các quan viên khác làm theo thì còn ra thể thống gì?”

Nàng thân là Trưởng công chúa cũng là lần đầu tiên chịu tức giận này!

Triệu Hữu Đường lập tức hạ lệnh bắt Lưu Thạch Thanh lại.

Kết quả vừa đến bắt người thì nghe nói Lưu Thạch Thanh thắt cổ tự sát, còn lưu loát viết một bài sớ, chỉ trích Triệu Hữu Đường dung túng tôn thất hành hung.

Triệu Hữu Đường thế mới biết hóa ra nhi tử Lưu Thạch Thanh bị giết!

Lưu Thạch Thanh này chỉ có một nhi tử, hắn và Vĩnh Gia Trưởng công chúa tranh chấp xong, đến khi nhóm học trò thi xong, hắn về nhà mới phát hiện nhi tử vẫn chưa về, lập tức mời người giúp hắn tìm khắp nơi, kết quả ở sông đào phát hiện thi thể của nhi tử. Lưu Thạch Thanh cảm thấy nhất định là Vĩnh Gia Trưởng công chúa phái người giết nhi tử hắn.

Hắn tự nhận đấu không lại hoàng thân quốc thích, dưới cơn giận dữ lấy chết minh oan!

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Tần Quý Nhân

Việc này ồn ào rất lớn, toàn bộ Kinh thành đều huyên náo, thậm chí kinh động đến Hoàng thái hậu, dù sao liên quan đến nữ nhi mình, êm đẹp bị chụp tội danh hành hung giết người lên đầu sao có thể được?

Hoàng thái hậu nhanh chóng đến Càn Thanh cung.

“Hoàng thượng, Vĩnh Gia tuyệt sẽ không giết người!”

Hoàng thái hậu vẫn luôn bình tĩnh lần này có thể tự mình đến đây, có thể thấy được việc này chấn động đến bà thế nào.

Triệu Hữu Đường nói: “Trẫm cũng biết Hoàng tỷ sẽ không, nhưng việc này không phải nhỏ.”

“Hoàng thượng tính xử lý thế nào?”

“Chỉ có thể tạm thời bắt giữ Hoàng tỷ.”

“Cái gì!” Hoàng thái hậu thân mình lung lay, “Vậy làm sao được? Nàng không giết người, sao có thể bắt nàng được?”

Triệu Hữu Đường biết bà yêu thương Vĩnh Gia, khẽ thở dài một cái nói: “Lưu Thạch Anh mặc dù là người cứng nhắc không biết biến báo, nhưng cương trực công chính, thanh liêm, ở trong dân chúng, quan viên đều có ảnh hưởng. Lần này lấy phương thức này minh oan, chiếm được mọi người đồng tình, nếu Trẫm không bắt Hoàng tỷ, không thể bình giận.” Hắn dừng

https://thuviensach.vn

chốc lát, “Có điều xin mẫu hậu yên tâm, việc này Trẫm nhất định sẽ tra ra manh mối, trả lại trong sạch cho Hoàng tỷ!”

Hoàng thái hậu trong lòng biết hắn nói không sai, nhưng cuối cùng vẫn khổ sở, nhịn không được rơi lệ.

Triệu Hữu Đường lại trấn an vài câu, tự mình đưa bà về Cảnh Nhân cung, xong rồi mới triệu Hình bộ Tả thị lang Hoàng đại nhân, Đại lý tự khanh Hồng Đại nhân đến.

Hai người trên đường đi cũng đã biết xảy ra chuyện gì, chính là để bọn hắn tra rõ việc này.

Cho nên khi đến Càn Thanh cung, Triệu Hữu Đường hỏi thì hai người đều nói đã phái người đi tra xét cẩn thận, ngay cả cửa thành cũng đã phong tỏa, phòng ngừa hung thủ ra khỏi thành.

Triệu Hữu Đường ngón tay nhẹ gõ xuống mặt bàn hai cái, trầm ngâm chốc lát nói: “Việc đứa nhỏ rơi xuống nước đến rất đúng dịp, tuyệt đối không phải là ngoài ý muốn, các ngươi cảm thấy thế nào?”

Hoàng đại nhân vội nói: “Nhất định là vu oan giá họa!”

“Người là ngày thường có mỗi hận cũ với Trưởng công chúa.” Hồng đại nhân cũng nói.

Thật ra Triệu Hữu Đường cũng nghĩ vậy, hắn rất hiểu Vĩnh Gia, tuy kiêu ngạo ương ngạnh nhưng cũng không đến nỗi giết người. Vả lại đối phương vẫn là một đứa trẻ, nhưng, người dưới tay nàng thì chưa chắc.

“Người trong phủ Trưởng công chúa cũng không được bỏ qua.” Hắn chậm rãi nói một câu.

https://thuviensach.vn

Hắn biết hắn không nói, người nha môn chưa chắc đã có lá gan đi thăm dò.

Vì việc này hắn cũng đủ phiền lòng, ở trong phòng đi lại mấy vòng rồi mới lại ngồi xuống xem tấu chương.

Ngày hôm đó, Phùng Liên Dung nắm tay Triệu Thừa Mô đứng trong sân xem nho, nho này trồng một năm cuối cùng cũng trưởng thành, lan kín giàn, lá xanh mượt sinh trưởng trên dây may, rủ xuống nhìn thích vô cùng.

“Đây là dây nho, đợi đến tháng tám có thể dài ra chùm nho.” Nàng nói cho Triệu Thừa Mô nghe.

Triệu Thừa Mô gật đầu: “Nho ăn ngon.”

“Đúng vậy, chua chua ngọt ngọt, đến lúc đó mẫu phi còn có thể lấy ra ngâm rượu.”

“Rượu?” Mày Triệu Thừa Mô nhăn lại, “Rượu uống không ngon.”

“Phụ thân con uống là rượu vàng nguyên chất, đương nhiên không ngon. Mẫu phi ngâm chính là rượu nho, ngọt ngọt, con uống sẽ biết, biện pháp đó là nương của mẫu phi dạy.”

Triệu Thừa Mô cười: “Vâng.”

Hai người đang nói, bên ngoài lại loáng thoáng truyền đến tiếng đàn, Phùng Liên Dung hơi hơi nghiêng đầu nghe, chỉ cảm thấy tiếng đàn thanh việt êm tai, vô cùng dễ nghe, nàng đối cái này cũng không tinh thông, nhưng cũng biết đây nhất định là người tài ba.

Phùng Liên Dung không khỏi tò mò, nói với Chung ma ma: “Ai ở bên ngoài đánh đàn vậy?”

Chung ma ma sắc mặt trầm xuống: “Nô tì đi xem.”

https://thuviensach.vn

Bà không phải tò mò, mà là tức giận.

Phụ cận Diên Kỳ cung không có cung điện nào gần đến mức đánh đàn cũng có thể truyền đến như vậy, rõ ràng là có người cố ý, Chung ma ma lập tức gọi thêm Kim Quý Ngân Quế và bốn hoàng môn đi ra ngoài.

Kết quả phát hiện trong rừng đào ngay tại cung điện bên trái cách đó không xa có một quý nhân đang ngồi đó, mặc một bộ váy áo màu xanh, dưới nền màu hồng của hoa anh đào vô cùng dễ thấy.

Chung ma ma nhíu mày, đây rốt cục là người phương nào.

Kim Quế đi lên báo cho biết: “Là Tần Quý nhân.”

Chung ma ma lớn tuổi, không hay theo Phùng Liên Dung đi ra ngoài, Kim Quế lại thường đi, nàng có chút ấn tượng về Tần Quý nhân, cũng bởi vì có lần Trung thu Tần Quý nhân đánh đàn xếp thứ nhất, Thái hoàng thái hậu máy người đều thưởng, đúng là đàn rất khá.

Tần Quý nhân cũng không dự đoán được có người đến, bàn tay trắng nõn dừng lại, tư thái tao nhã đứng lên.

Chung ma ma tiến lên phía trước nói: “Hóa ra là Tần Quý nhân, không biết vì sao ngài lại đánh đàn ở đây?”

Tần Quý nhân thấy chính là mấy nô tì, cười cười nói: “Ta thích hoa đào, biết ở đây có rừng đào cho nên tới, hưng trí lên liền ngồi xuống đàn một khúc.”

Chung ma ma thấy nàng nói đường đường chính chính, không khỏi xem thường.

Do Hoàng thượng hiện tại độc sủng Phùng Liên Dung, Quý nhân này cũng không được sủng hạnh, sợ là sốt ruột, một đám không có việc gì liền

https://thuviensach.vn

tiếp cận nơi này.

Đánh đàn này phong nhã đúng là phong nhã, nhưng mục đích còn không phải chỉ có một?

Chung ma ma cười lạnh: “Ngài đánh đàn quấy nhiễu thanh tịnh của nương nương, vẫn mong Tần Quý nhân đổi vị trí.”

Tần Quý nhân sắc mặt cũng có chút khó coi, thản nhiên nói: “Hiện cũng không phải buổi tối, sao có thể quấy nhiễu nương nương?”

“Sao lại không nhiễu, không phải buổi tối thì không cần nghỉ ngơi chắc?” Chung ma ma nói, “Nương nương hiện vẫn đang ở cữ, thỉnh thoảng phải nghỉ tạm một lát, ngươi thân là quý nhân ngay cả đạo lý này cũng không hiểu à? Vẫn mong nhanh chóng rời đi đi!”

Thấy chủ tử nhà mình bị một nô tì nói như vậy, cung nhân Hương Nguyệt của Tần Quý nhân nhịn không được, cắn răng nói: “Nơi này cũng không phải của một mình Quý phi nương nương! Chủ tử của ta đánh đàn ở đây thì sao? Cái gì mà nhiễu thanh tịnh chứ, cầm nghệ của chủ tử chúng ta dù là Hoàng thái hậu nương nương, Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương đều khen ngợi!”

Ý là nói Quý phi nương nương không biết thưởng thức.

Chung ma ma giận nở nụ cười, nói với Tần Quý nhân: “Quý nhân không dạy được nô tì, cũng đừng trách chúng ta.”

Bà hướng Kim Quế liếc mắt ra hiệu.

Kim Quế chà chà tay, tiến lên hai bước đến trước mặt Hương Nguyệt, một cái tát tai vang lên.

https://thuviensach.vn

Nàng đánh rất nặng, trên má Hương Nguyệt lộ rõ nốt lăm ngón tay, bị đánh cho choáng váng, bụm mặt khóc lên.

Tần Quý nhân tức đến run người, nhưng cố tình không dám cãi lại, chỉ vì Chung ma ma khí thế thật sự quá mạnh, bà một nô tì còn như thế, đừng nói là Phùng Quý phi.

Tần Quý nhân cắn răng muốn đi, chỉ là vừa nhấc chân thì thấy Triệu Hữu Đường đến đây, nàng ta dừng lại, lập tức khóc nức nở, khóc muốn bao nhiêu bi thiết thì có bấy nhiêu.

Hoàng thượng đến, tất cả mọi người đi lên chào.

Triệu Hữu Đường thấy Tần Quý nhân như thế, cau mày nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Chung ma ma vừa muốn trả lời, Tần Quý nhân giành trước, quỳ trên mặt đất nói: “Hồi Hoàng thượng, là thiếp thân vô lễ trước, do thích hoa đào nên đến đây ngắm, không nghĩ quấy nhiễu đến Quý phi nương nương. Ma ma cũng giáo huấn đúng, nơi này thiếp thân vốn không nên đến, dù là đi ngang qua cũng không nên, mong Hoàng thượng thứ tội.”

Giỏi cho ác nhân cáo trạng trước!

Chung ma ma mới phát hiện Tần quý nhân này cũng rất lợi hại đấy!

Cũng phải, bây giờ không tranh, sau này lớn tuổi càng tranh không được, cũng xác thực là dùng hết sức mình để được Hoàng thượng ưu ái!

Triệu Hữu Đường nghe xong nhìn về phía Chung ma ma.

Chung ma ma có Phùng Liên Dung ở đằng sau cũng không sợ Tần Quý nhân này, không nhanh không chậm nói: “Hồi Hoàng thượng, Tần Quý nhân không chỉ đi ngang qua đây mà còn ngồi đây đánh đàn, nô tì đến đây

https://thuviensach.vn

xem cũng bởi là vì nghe thấy tiếng đàn truyền đến Diên Kỳ cung, nô tì nghĩ điều này ít nhiều ảnh hưởng đến nương nương nên mới bảo Tần Quý nhân rời đi."

Tần Quý nhân khóc càng thêm bi thương: "Nếu chỉ bảo thiếp thân đi, thiếp thân cũng sẽ không do dự, tại sao còn muốn đánh Hương Nguyệt?"

Hương Nguyệt này nghe xong, cũng khóc.

Chung ma ma tự nhiên phải giải thích: "Hương Nguyệt này là ám phúng nương nương chúng ta nghe không hiểu tiếng đàn của Quý nhân, Hoàng thượng, mong Hoàng thượng phân xử, nàng một cái nô tì dám nói Quý phi nương nương như thế, chẳng lẽ không nên đánh sao? Lại nói đánh đàn, sao là hôm nay đến, sao hôm qua, hôm trước không đến."

Những lời đằng sau ngoan độc, một châm kiến huyết.

Tần Quý nhân ở đây đánh đàn chính là muốn gặp được Hoàng thượng thôi.

Tần Quý nhân không nghĩ đến Chung ma ma nói chuyện sắc bén trực tiếp như vậy, trái tim lập tức nhảy lên thình thịch.

Triệu Hữu Đường thật sự tức giận, phân phó xuống, trực tiếp kéo Tần Quý nhân đến chỗ ở phía Tây hoa viên giam lại, phía Tây tương đương với lãnh cung, một mảnh hoang vu.

Tần Quý nhân tuyệt đối không nghĩ đến sẽ là kết quả này, sợ đến mức hôn mê bất tỉnh.

Hai cung nhân phía sau khóc thành một nùi.

Chung ma ma cũng rất là giật mình.

https://thuviensach.vn

Thật ra Tần Quý nhân vận khí cũng không tốt, nếu là bình thường nhất định sẽ không phải kết cục này, thật sự là tâm trạng lúc này của Triệu Hữu Đường không tốt, vấn đề cải cách tài chính, đệ tử tôn thất, lại thêm chuyện của Vĩnh Gia Trưởng công chúa, chuyện nào cũng không thể giải quyết xong ngay, hắn thế mới đến Diên Kỳ cung.

Tần Quý nhân đụng đầu vào ngay đầu đao.

Triệu Hữu Đường phân phó xong liền đi trước.

Chung ma ma lúc này cũng không dám nói nhiều, sợ mình nói sai chỗ nào cũng đưa đến tai họa bất ngờ, chỉ theo ở phía sau, không dám phát gia bất cứ thanh âm gì.

Mọi người đến Diên Kỳ cung, Phùng Liên Dung vốn muốn hỏi Chung ma ma sao lại đi lâu vậy, lại không nghĩ rằng Triệu Hữu Đường đến đây.

Nàng nắm tay Triệu Thừa Mô đi qua.

Triệu Hữu Đường đến đây cũng đi xem giàn nho: “Lớn rất nhanh, năm nay Trẫm có rượu nho để uống rồi.”

Phùng Liên Dung cười nói: “Vừa mới cùng A Lý nói chuyện này đấy.”

Triệu Hữu Đường ừ một tiếng, không nói gì thêm, khoanh tay đứng im trong sân.

Phùng Liên Dung thấy thế liền kêu Chung ma ma dắt Triệu Thừa Mô vào trong điện.

Chuyện của Vĩnh Gia Trưởng công chúa nàng cũng biết, hắn lúc này vốn đang xem tấu chương, đến đây khẳng định là vì tâm trạng không tốt, bằng không đã sớm kéo nàng thân mật thắm thiết rồi.

https://thuviensach.vn

Nàng nghĩ nghĩ, sai người nâng một cái bàn đến, bên trên bày một bộ trà cụ, trái phải để nệm gấm.

Triệu Hữu Đường nhìn, hỏi: “Làm gì vậy?”

“Uống trà.” Phùng Liên Dung cười nói, “Thiếp thân thấy cứ ngồi bên ngoài như vậy vừa uống trà vừa phơi nắng rất thoải mái.”

Triệu Hữu Đường ngồi xuống.

Phùng Liên Dung cũng ngồi xuống, giơ tay lên châm trà cho hắn, rót xong rồi, chính mình cũng cầm lên chậm rãi nhấm nháp.

Triệu Hữu Đường uống một ngụm: “Là trà Vân Vụ.”

“Đúng rồi, Hoàng thượng thật lợi hại, thiếp thân đến bây giờ vẫn chưa phân biệt được đâu.”

“Cái này vốn uống nhiều mới có thể nhận ra, nàng bình thường chỉ thích ăn ngọt, sao phân biệt được.” Triệu Hữu Đường lại uống thêm mấy ngụm, quay đầu nhìn hoa Liên Dung bên cạnh, “Đúng là mọc tốt, thời gian nữa chuyển một ít đến Càn Thanh cung đi.”

Phùng Liên Dung trong lòng ngọt ngào: “Được.”

Hai người lại im lặng, Phùng Liên Dung uống trà, nhìn hắn, ngược lại thích ý.

Triệu Hữu Đường cầm cốc trà trong tay, cả người được ánh mặt trời sưởi ấm, tâm trạng chậm rãi tốt lên, qua một lát nói: “Vừa rồi Tần Quý nhân đánh đàn nàng cũng biết?”

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Xử Lí

Editor: Linh

Phùng Liên Dung kinh ngạc: “Hóa ra là nàng, thiếp thân chỉ bảo Chung ma ma đi xem, cũng không biết sao lại đi lâu như vậy, Hoàng thượng đến, thiếp thân còn chưa kịp hỏi nữa.”

Triệu Hữu Đường cũng biết nhất định không phải do nàng phân phó.

Chuyện như đánh người này, dù là hắn lệnh nàng đi đánh một nô tì chỉ sợ nàng cũng sẽ do dự nửa ngày. Người như vậy có Chung ma ma ở bên cạnh cũng coi như chuyện tốt, nếu bên cạnh toàn người mềm, cũng không tốt.

Triệu Hữu Đường thản nhiên nói: “Đã bị Trẫm giam đến phía Tây rồi.”

Phía Tây là nơi thế nào Phùng Liên Dung đương nhiên biết, ở trong ấn tượng của nàng, đời trước hắn cũng chưa từng giam bất luận người nào đến nơi đó, nhưng Tiên đế thì có mấy người. Tần Quý nhân này phạm vào lỗi gì mà lại bị trừng phạt nặng như thế?

Mắt nàng hơi trợn to, trắng đen rõ ràng, giống như cốc trà trong tay, trong suốt thấy đáy.

Triệu Hữu Đường thầm nghĩ, nhiều năm như vậy nàng vẫn luôn không thay đổi, trực tiếp đi lên địa vị Quý phi, tâm tình vẫn như hồi còn là Quý nhân, không hề cao cao tại thượng.

https://thuviensach.vn

Cũng không biết hắn nên cao hứng hay là nên lo lắng.

“Cũng không phải là không có nơi đánh đàn, đến đây là sai rồi.” Hắn đặt cốc trà xuống.

Chỉ vì cái này mà hắn biếm Tần Quý nhân vào lãnh cung.

Phùng Liên Dung chớp chớp mắt, hắn ác thật đấy.

Thấy nàng vẻ mặt này, Triệu Hữu Đường hừ lạnh một tiếng: “Trẫm còn không phải là vì nàng? Chỉ bông vải như nàng, không mấy ngày, bên ngoài một loạt người ngồi đánh đàn, cho nàng nghe đủ!”

Phùng Liên Dung phì cười, thật đúng là khoa trương, nhưng nàng thành tâm thực lòng nói: “Đa tạ Hoàng thượng thay thiếp thân suy nghĩ.”

“Chỉ biết nói miệng.” Triệu Hữu Đường giơ tay chỉ chỉ lỗ tai.

Phùng Liên Dung lại cười, bảo Kim Quế đi lấy muôi lấy lỗ tai.

“Ở đây ạ?” Nàng hỏi rồi chuyển nệm gấm qua.

Triệu Hữu Đường ừ một tiếng, nghiêng người nằm xuống, đầu đặt lên đùi Phùng Liên Dung, cũng không quan tâm nệm gấm bên dưới không đủ to, hai cái chân dài không có chỗ đặt, long bào quét hết xuống đất.

Phùng Liên Dung không nói gì.

Hắn lúc này không khác hai đứa con trai nàng là mấy.

Nàng đưa tay sờ sờ mặt hắn, ánh sáng mặt trời chiếu lên mặt hắn, gần như có loại cảm giác trong suốt, giờ khắc này, nàng xem như có thể nhìn thấy tất cả mỏi mệt của hắn.

Hắn có lẽ là thật sự mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

Hoàng đế thật không dễ làm.

Phùng Liên Dung đau lòng thở dài, lấy lỗ tai cho hắn.

Kết quả chưa được bao lâu hắn đã ngủ, dưới ánh mặt trời ấm áp, trên đùi nàng.

Mọi người xa xa nhìn thấy đều ngầm líu lưỡi.

Loại cảnh tượng này ai có thể dễ dàng nhìn thấy?

Phùng Liên Dung cũng không dám động sợ đánh thức hắn, tuy rằng dáng ngồi như vậy hơi mệt, nhưng hắn ngủ như vậy, nàng ngồi xem, cho dù là cả đời, chính mình ngồi thành tảng đá nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Lâu sau Triệu Hữu Đường tỉnh, nàng cảm giác mình thật biến thành đá, động cũng không động được.

Triệu Hữu Đường đứng lên, chạm vào nàng nàng liền kêu ‘a a a’, cả người đều đau nhức vô cùng.

Chung ma ma vội nói: “Ngồi lâu quá.”

Triệu Hữu Đường môi dưới giật giật.

Nàng quả nhiên là dại cái gì cũng làm được, hắn ngủ đến tối nàng làm sao giờ?

Phùng cúi người ôm Phùng Liên Dung về trong phòng.

Chân chua xót vậy tự nhiên là phải xoa bóp nhiều, mọi người chỉ nghe thấy bên trong truyền ra từng đợt tiếng kêu thảm thiết, Triệu Thừa Mô cũng bị dọa sợ liên tục hỏi có phải mẫu phi bị bệnh hay không.

Chung ma ma nhanh chóng dỗ hắn đi ra bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma có kinh nghiệm, hiện Phùng Liên Dung đã ra tháng, hai người đùa như vậy còn cần nói sao, nhất định là phải lâu nữa mới đi ra.

Lại nói chuyện của Tần Quý nhân truyền đến Khôn Ninh cung.

Lý ma ma nói: “Cũng là do bản thân Tần Quý nhân này sai, đánh đàn sao cứ phải qua bên kia, đó chính là sát vách Diên Kỳ cung, cũng khó trách Hoàng thượng tức giận.

Phương Yên cười lạnh: “Quả đúng là đồ ngu! Có điều Hoàng thượng cũng quá dung túng Phùng Quý phi, dù có thật sự tồn tâm tư thì sao? Cũng là phi tần của hắn, cần gì làm quả phụ người khác.”

Lý ma ma im lặng.

Phương Yên lại khoát tay: “Bản cung cũng lười cứu nàng.”

Lý ma ma nhanh chóng nói: “Nương nương đương nhiên không cần quan tâm nàng, hiện giờ việc của Vĩnh Gia công chúa, Hoàng thượng đang tức giận, nương nương không thể vì một quý nhân mà tranh luận với Hoàng thượng.”

Phương Yên thở dài, muốn nói nàng và Vĩnh Gia cũng coi như tốt, vị Đại tỷ này thường xuyên thay nàng nói chuyện, nàng suy nghĩ chút nói: “Vĩnh Gia hiện đang trong lao, cũng không biết thế nào rồi.”

“Tự nhiên là không để nàng bị khổ, Hoàng thượng cũng vì bình ổn sự phẫn nộ của dân chúng, người nào không biết Trưởng công chúa nhất định sẽ không giết người.” Lý ma ma nói, “Chỉ là sợ hai đứa nhỏ nhớ mẫu thân.”

Phương Yên nói: “Vậy cũng đúng,'” nàng dừng một chút, “Không bằng ta đến chỗ mẫu hậu một chuyến, hỏi mẫu hậu xem có cần đón bọn họ vào trong cung không?”

https://thuviensach.vn

Lý ma ma cũng đồng ý.

Phương Yên đi đến Cảnh Nhân cung, trấn an Hoàng thái hậu mấy câu rồi nói mục đích đến.

Hoàng thái hậu đang lo lắng Vĩnh Gia, tự nhiên cũng lo hai đứa cháu, nghe nói tra án đều đã tra vào trong phủ công chúa, lập tức đồng ý, Phương Yên liền phái người đón Chu Ngạn Chân và Chu NGạn Văn vào trong cung.

Triệu Hữu Đường biết việc cũng không phản đối.

Hiện tại đã tra được chút manh mối, hắn nghe bẩm báo xong, một hồi lâu không nói gì, qua một lát mới nói: “Hình bộ, Đại lý tự, Đô sát viện, Thuận thiên phủ, nhằm vào toàn bộ đệ tử tôn thất trong Kinh, lục ra tất cả các án chìm trong mấy năm vừa rồi ra!”

Hóa ra mấy năm nay đệ tử tôn thất ỷ vào thân phận làm không biết bao nhiêu chuyện xấu, dù không phải chính mình làm thì nô bộc bên dưới cũng không thành thật. Nhóm quan viên cũng nguyện ý bao che, cho nên làm ra rất nhiều án oan, cũng chồng chất không ít oán khí, trong đó đương nhiên ẩn tàng rất nhiều hung thủ có cừu oán với đệ tử tôn thất.

Lần này chính là đại trận thế, từ phủ Vĩnh Gia công chúa mở rộng đến phủ đệ hoàng thân quốc thích các triều đại.

Triệu Hữu Đường sợ xảy ra chuyện không may nên phái thêm cấm quân Cẩm y vệ, ban ngày ban đêm tuần tra.

Án kiện lần này liên quan đến không biết bao nhiêu người, nhất thời dân tâm trong Kinh hoảng sợ. Dương đại nhân, Vương đại nhân vội vàng vào triều yết kiến.

https://thuviensach.vn

“Cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ sẽ xảy ra đại loạn, mong Hoàng thượng cân nhắc lại?”

Triệu Hữu Đường nhíu mày: “Trẫm muốn trọng dụng đệ tử tôn thất các ngươi không chịu, hiện Trẫm muốn thanh toán đệ tử tôn thất các ngươi cũng không chịu? Rốt cuộc là vì sao?”

Hai vị đại nhân hai mặt nhìn nhau.

Triệu Hữu Đường nói: “Trẫm biết đệ tử tôn thất không thể tham gia chính sự, cả ngày không có việc làm, lại do thân phận đặc thù, nguy hại dân chúng, xưng bá một phương cũng không tránh được. Lần này xử lí xong, Trẫm sẽ tu sửa pháp lệnh liên quan đến tôn thất, nghiêm lệnh bọn họ chấp hành, tương lai vài triều làm quan cũng sẽ giống các ngươi!”

Dương đại nhân kinh hãi: “Hóa ra Hoàng thượng sớm có chủ ý!”

Triệu Hữu Đường thản nhiên nói: “Cho nên các ngươi đừng tiếp tục nói nữa, việc này xử lí xong càng sớm càng tốt, việc đã nổi liền thì tuyệt đối không có khả năng kết thúc qua loa.”

Dương đại nhân và Vương đại nhân chỉ phải lui ra.

Đến tháng tư, đệ tử tôn thất bị định tội có trên trăm người, trong đó tội lớn có 27 người, lúc này đã bị xử trảm, rất nhiều án oan có thể giải tội, dân chúng hoan hô vạn tuế.

Vĩnh Gia Trưởng công chúa cũng được thả ra, chỉ vì người giết người đằng sau màn chỉ muốn một đáp án, hắn chính là người bị hại trên một án oan, chỉ tiếc nhiều lần kiện lên trên không được nha môn nhận mới nghĩ đến hạ sách này, thắng được mọi người chú mục.

Hiện tại Triệu Hữu Đường không làm hắn thất vọng, hắn lên nha môn tự thú, lấy chết tạ tội.

https://thuviensach.vn

Vì thế, nha môn lại có một đám quan viên bị tước mũ quan.

Đến hôm nay việc này mới tính có một cái kết.

Triệu Hữu Đường ngựa không dừng vó, lại để Hình bộ định ra một pháp lệnh mới dành cho tôn thất, chiêu cáo thiên hạ, không chỉ Kinh thành mà toàn bộ đệ tử tôn thất Cảnh quốc đều tuân theo pháp lệnh mới này.

Tệ nạn đệ tử tôn thất nguy hại thiên hạ cuối cùng đã có thể sáng tỏ.

Sau khi xong chuyện này, Triệu Hữu Đường cuối cùng cũng đã có thể thoải mái nghỉ ngơi.

Ngày hôm đó hắn triệu hai người đệ đệ đến, muốn đi bãi săn săn thú, Triệu Hữu Trinh và Triệu Hữu Ngô tự nhiên cao hứng, Triệu Hữu Ngô cười nói: “Đúng là lâu rồi chưa đi, không biết tiễn pháp còn chuẩn không?”

“Thử một lần sẽ biết.” Triệu Hữu Đường cười, vỗ vỗ bả vai hắn, “Cây cung đó Trẫm còn giữ, đệ cần không?”

Năm đó do Hồ quý phi, Triệu Hữu Trinh không dám nhận cung tiễn của hắn, hiện tại không giống với, hắn đã sớm nghĩ thông, cười nói: “Đa tạ Hoàng thượng.”

Triệu Hữu Đường liền kêu Đường Quý Lễ đi lấy cung tiễn, lại bảo bọn họ đi chuẩn bị đồ.

Hai người đi rồi, Triệu Hữu Đường đầu tiên là đến Khôn Ninh cung.

“Trẫm muốn đi bãi săn, mang Thừa Dục đi xem ngựa.” Hắn nói với Phương Yên.

Phương Yên sửng sốt: “Đi bãi săn? Vậy không phải là nơi săn thú à, Thừa Dục có thể đi sao? Hắn còn nhỏ mà.”

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên là sẽ không gặp được hổ báo, nàng yên tâm.” Triệu Hữu Đường nói, “Tiểu Dương và A Lý cũng đi.”

Phương Yên bĩu môi, quả nhiên là đến đau cũng không các được nhóm kia. Nàng thầm nghĩ, nếu hai đứa kia cũng đi, vậy bên nàng cũng không thể kéo xuống, lập tức lại dặn này dặn kia mới bằng lòng cho Triệu Thừa Dục đi.

Triệu Hữu Đường liền mang theo Triệu Thừa Dục đi.

Triệu Thừa Dục rất hưng phấn, trên đường hỏi cái này cái kia.

Triệu Hữu Đường giao hắn cho Đường Quý Lễ, lại đến Diên Kỳ cung.

Hắn đã sớm đồng ý với hai đứa con này, lúc này tự nhiên là phải đi đón tụi nó.

Hai đứa nhỏ biết sắp đi bãi săn liền hào hứng, Triệu Hữu Đường nhìn Phùng Liên Dung một cái, “Nàng không vui, ngẩn người gì vậy?”

Phùng Liê Dung mở to hai mắt: “Thật sự dẫn thiếp thân đi?”

“Trẫm còn có thể gạt nàng?” Triệu Hữu Đường nhìn ra đằng sau, một tiểu hoàng môn lập tức dâng một bộ quần áo lên, “Cầm đi thay đi, cũng không không biết vừa không, mới sai người đi mua.”

Phùng Liên Dung khó hiểu, sao còn đưa quần áo cho nàng.

Nàng nhận lấy đi vào thay thì thấy hóa ra là quần áo cưỡi ngựa, áo lót màu trắng, bên ngoài màu đỏ, thêu đồ án hạc đang bay, bên dưới còn một đôi giày da hươu, nhìn thập phần tinh xảo, chắc là mua ở cửa hàng thêu nhà ai trong Kinh.

“Chung ma ma, ngươi nói đẹp không?” Nàng hỏi.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma cười nói: “Hoàng thượng đưa cái gì mà không tốt, nương nương còn hỏi nô tì, lần này cao hứng lắm đúng không?”

Phùng Liên Dung cười hì hì, đương nhiên là cao hứng muốn chết.

Nàng nhanh chóng thay.

Chung ma ma lại bảo Châu Lan đến buộc tóc cho nàng, đã đến bãi săn thì không thể làm búi tóc phức tạp, chỉ sơ một cái loa đơn, bên trên cài một cây trâm bạch ngọc là được.

Trên lỗ tai đeo cho nàng một đôi trân châu trắng, đi đường sáng lên, tôn lên vành tai xinh xắn của nàng.

Trang điêm như vậy xong Phùng Liên Dung từ bên trong đi ra.

Triệu Hữu Đường vừa thấy, ánh mắt tỏa sáng.

Hóa ra nàng mặc bộ quần áo này lại xảy ra biến hóa lớn như thế, biến hóa này làm hắn cảm thấy mới mẻ, như là một loại lạc thú chưa từng có qua.

Xem ra sau này phải bảo nàng mặc thêm mấy kiểu khác.

Phùng Liên Dung thấy hắn nhìn mình chằm chằm, mỉm cười nói: “Hoàng thượng, đẹp không?”

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Cưỡi Ngựa

Editor: Linh

Triệu Hữu Đường lấy lại tinh thần, lông mày nhíu lại: “Có thể đẹp đến thế nào, nàng chỉ được vậy thôi.”

Phùng Liên Dung tức đến nghiến răng, tiến lên cầm tay hai đứa nhỏ dắt đi, vừa đi vừa hỏi: “Tiểu Dương, A Lý, mẫu phi mặc vậy có xinh đẹp không?”

Triệu Thừa Diễn mạnh gật đầu: “Xinh đẹp!”

Triệu Thừa Mô cũng gật đầu.

Vẫn là nhi tử của mình tốt nhất, Phùng Liên Dung thỏa mãn, một trái một phải hôn lên mặt hai đứa nhỏ.

Triệu Hữu Đường khóe miệng dưới giật giật.

Nàng hiện có nhi tử, tính khí quả nhiên tăng lên, còn dám không để ý hắn!

Hắn đi lên mấy bước, ôm Triệu Thừa Mô lên, thuận thế nắm lấy bàn tay kia của Phùng Liên Dung, Phùng Liên Dung từ chối hắn hai lần, hắn lại không tha.

Phùng Liên Dung nghĩ còn chê nàng xấu, xấu còn cố cầm lấy, nàng lại cười.

https://thuviensach.vn

Hoàng đế đến bãi săn, ở trong cung mà nói xem như là chuyện lớn, hộ vệ là ắt không thể thiếu, ngự y ngự trù cũng mang theo. Có điều lần này khác với đi tuần, Triệu Hữu Đường tính điệu thấp làm việc, cho nên cũng không ngồi long liễn, chỉ kêu Nghiêm Chính chuẩn bị mấy chiếc xe ngựa bình thường, mấy người liền ngồi lên đi.

Phùng Liên Dung và Triệu Hữu Đường ngồi chung một chiếc, ba đứa nhỏ ngồi trên một chiếc khác, hai huynh đệ Triệu Hữu Trinh và Triệu Hữu Ngô cùng ngồi một chiếc.

Ra đến cửa cung, Phùng Liên Dung có chút không an phận, vốn trước khi vào cung đi ra ngoài dạo đối nàng mà nói là việc thật sự rất nhỏ. Do nhà nghèo nên nàng không giống mấy tiểu thư khuê khác không ra cửa trước không bước cửa sau. Trên thực tế nàng thường cùng nương ra ngoài đi chợ, Phùng Mạnh An có rảnh cũng nguyện ý mang nàng ra ngoài.

Nhưng mà, mấy năm nay, nàng vậy mà một lần cũng chưa ra khỏi hoàng cung!

Phùng Liên Dung lén vén một góc mành lên nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài người đến người đi, mặc dù chỉ là mấy người qua đường nhưng nàng vẫn cảm thấy vô cùng thân thiết, tiếng thét rao hàng bay vào trong tai, dễ nghe hơn cả nhạc.

Nàng thậm chí hít hít mũi hai lần, ngửi hương vị trong không khí.

Nơi có có hương bánh, mùi bụi đất, khói dầu, nhiều hương vị hỗn tạp vào nhau, đó là thứ mà trước kia nàng quá quen thuộc, thường xuyên ngửi thấy.

Thấy nàng tư thế hận không thể nhảy ra ngoài, Triệu Hữu Đường chậm rì rì nói: “Nếu không nàng đi xuống nhìn xem?”

https://thuviensach.vn

“Thật sự?” PHùng Liên Dung kinh hỉ quay đầu.

Chờ đến khi nhìn thấy vẻ mặt hắn nàng mới biết đó là không có khả năng, hắn lại đang đùa nàng, lập tức tụt hứng buông mành xuống, thở dài.

Triệu Hữu Đường hỏi: “Nàng muốn ra ngoài như vậy à?”

“Đương nhiên!” Phùng Liên Dung nói: “Nơi thiếp thân lớn lên sao có thể không nhớ, không nhớ mới là không đúng.”

Lời này ngược lại khiến Triệu Hữu Đường không biết phản bác thế nào.

Hắn không lớn lên ở dân gian tự nhiên là không thể hiểu được, nhưng hắn biết những mới mẻ ở bên ngoài, nơi này đương nhiên khác với trong cung.

Hắn vươn tay ôm Phùng Liên Dung vào lòng, cười nói: “Sau này nếu có cơ hội, Trẫm cũng có thể thỏa mãn nàng.”

Phùng Liên Dung buồn bã nói: “Hoàng thượng lại dỗ người.”

“Ai dỗ nàng, chỉ là đi trên đường, có gì khó.” Hắn nâng cằm nàng lên, thấy môi nàng hồng nhuận đầy đặn, như là trái cây chín mọng ngày xuân, nhịn không được liền cúi đầu hôn xuống.

Phùng Liên Dung ôm lấy cổ hắn, mặc cho hắn hái trái thơm ngọt này, hai người càng hôn càng triền miên.

Kết quả xe ngựa đột nhiên xóc nảy, răng hai người kém chút va vào nhau, Triệu Hữu Đường nhanh chóng ngẩng đầu lên, thở phào một hơi: “Hóa ra trên xe ngựa không được làm như vậy.”

Phùng Liên Dung cũng nghĩ lại mà sợ: “May mà không sứt.”

Bằng không sưng lên, lát đi ra ngoài gặp người thế nào?

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường hơi chút thất vọng, cú đầu nhìn nhìn bộ ngực ngày càng to của nàng, nghĩ, vẫn là để lúc khác vậy.

Xe ngựa đi được đến cửa thành, Nghiêm Chính lấy ra kim bài đưa thủ vệ xem, thủ vệ cả kinh lập tức muốn quỳ xuống, Nghiêm Chính bảo hắn không cần để lộ, mở cửa thành là được.

Xe ngựa rất nhanh liền đi ra ngoài thành.

Bãi săn nằm ở phía Đông cách Kinh thành trăm dặm, gần núi gần sông, cho dù không săn thú thì đây cũng là một nơi có phong cảnh tuyệt đẹp. Tiếc là được quy hoạch vào vật của đế vương, người bình thường không được phép vào.

Bãi săn bình thường có chừng trăm người thủ vệ, ở đây có ba tòa đại trạch, mọi người nghe nói Hoàng thượng và Thái tử Hoàng tử, Phiên vương muốn đến, sớm đã xuất ra nghênh đón, ngựa, cung tiễn đều đã chuẩn bị tốt.

Nghe thấy thanh âm bên ngoài, Phùng Liên Dung vội vàng kéo quần áo, trên đường hắn không ngồi yên, chỗ này sờ chỗ kia bóp, biến hai người đều dục hỏa đốt người. Như thế rất tốt, lại làm không được, cũng không biết là đang hại ai nữa.

Triệu Hữu Đường thấy ngọc trâm trên đầu nàng cũng bị nghiêng, đưa tay cắm lại cho nàng, thế này mới cùng nàng đi xuống.

Trên đất đã quỳ đầy người.

“Đều đứng lên đi, nên làm gì thì làm cái đó.” Triệu Hữu Đường phân phó.

Những người đó nhanh chóng lên tiếng trả lời rồi rút lui.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung nhìn chung quanh, chỉ thấy phía trước là thảo nguyên mênh mông một màu xanh mờ, bên trên còn còn có một đàn trâu bò đang nhàn nhã gặm cỏ, sườn tây là dải núi, sườn đông là cánh rừng, nàng cười nói: “Hóa ra bãi săn đẹp như vậy!”

Ba đứa nhỏ cũng mở to mắt nhìn.

Triệu Hữu Trinh nói: “Lần trước thần đến đây là mùa đông, cỏ cây đều héo rũ, quả đúng là không được đẹp như mùa xuân.”

Triệu Hữu Đường cười nói: “Mùa hè mùa đông lại là một cảnh trí khác.” Vừa nói vừa sai người dắt ngựa đế, có cả ngựa con, ngựa con là dùng để cho đứa nhỏ xem.

Triệu Thừa Diễn ba đứa đều vây lên.

Ngựa được Hoàng thất sử dụng tự nhiên là tốt nhất Cảnh quốc, con nào con nấy đều tinh thần phấn chấn, mười phần cường tráng. Phùng Liên Dung cười nói: “Con ngựa này thật tuấn, xem rồi không lỡ cưỡi.”

Triệu Hữu Đường cười rộ lên, chọn cho nàng một con: “Con này cho nàng.”

Phùng Liên Dung cả kinh sắc mặt trắng bệch: “Cao như vậy!”

Cho dù nàng muốn leo lên, chỉ sợ cũng khó.

Triệu Hữu Đường không để ý, chỉ cho ba đứa nhỏ xem ngựa con: “Con ngựa này tính cách dịu ngoan, mấy đứa đến sờ xem.” Hắn vỗ vỗ cổ ngựa, con ngựa hơi lắc lắc.

Triệu Thừa Diễn hoạt bát nhất, lập tức đưa tay lên sờ soạng hai lần, cao hứng cười nói: “Chơi vui quá, con ngựa con này con có thể mang về nuôi không ạ?”

https://thuviensach.vn

“Muốn nuôi cũng không khó, chờ con lớn hơn chút nữa đã.” Triệu Hữu Đường lại nhìn hai đứa con khác, hỏi: “Thừa Dục, A Lý sợ?”

Triệu Thừa Dục nói: “Con muốn nhìn xem có phải thật sự sẽ đá người không?”

Triệu Hữu Đường nói: “Con không sờ từ phía sau thì không đá, ngựa cũng có tính cách, nếu chọc giận nó, tự nhiên cũng sẽ phát giận.”

Triệu Thừa Dục à một tiếng, giơ tay vỗ vỗ lưng ngựa.

“A Lý sờ không?” Triệu Hữu Đường nhìn tiểu nhi tử.

Triệu Thừa Mô lại nói: “Phụ thân, con ngựa đói bụng ạ, cứ mãi ăn đất.”

Chỗ này là đất trống, không có cỏ, con ngựa con này thỉnh thoảng cúi xuống dũi dũi đất, đuôi cũng lắc qua lắc lại, nhìn giống như là không kiên nhẫn.

Triệu Hữu Đường cười nói: “Con ngựa đói thì phải ăn cỏ, lát nữa dắt nó qua chỗ kia có cỏ cho nó ăn.”

Triệu Thừa Mô gật gật đầu, thế này mới đi sờ ngựa.

Triệu Hữu Trinh và Triệu Hữu Ngô đều đã tự chọn được ngựa, Triệu Hữu Ngô lần đầu tiên đến, Triệu Hữu Trinh đang dạy hắn cách săn thú, hai huynh đệ nói mãi chưa hết.

Triệu Thừa Diễn thấy hai người cưỡi ngựa, hâm mộ nói: “Phụ thân, con có thể cưỡi ngựa không ạ?”

“Có thể, đến, mấy đứa mỗi đứa cưỡi một con.” Triệu Hữu Đường phân phó xuống, hộ vệ kia lập tức chọn thêm hai con ngựa con dịu ngoan, sáu người phụ trách một vị Hoàng tử, sợ ngã sấp xuống.

https://thuviensach.vn

Ba đứa nhỏ cưỡi trên lưng ngựa, miễn bàn nhiều hưng phấn, cao hứng không ngừng cười khanh khách.

Phùng Liên Dung nói: “Chưa bao giờ thấy bọn họ cao hứng như vậy.”

Triệu Hữu Đường liếc mắt nhìn hai huynh đệ đó, thấy Triệu Hữu Trinh còn đang bận dạy đệ đệ, liền dắt con ngựa vừa chọn cho Phùng Liên Dung đến: “Nàng cưỡi lên đi.”

Con ngựa này cả người tuyết trắng, thần tuấn vô song, lông bờm trên cổ rất dài, chảy xuôi xuống, không hề kém tóc nàng một chút nào, nhìn rất đẹp.

Nhưng Phùng Liên Dung không dám cưỡi nó.

Triệu Hữu Đường thấy nàng do dự không dám, cũng biết là nàng nhát gan liền tự mình đi lên trước, lại cúi người ôm nàng lên ngựa.

Hắn kéo dây cương, con ngựa lập tức chạy lên phía trước.

Phùng Liên Dung sợ đến mức thét chói tai, mới đầu ngay cả ánh mắt cũng không dám mở.

Cuối cùng chạy được một lát nàng mới định tâm lại, mở mắt ra nhìn về phía trước, chỉ cảm thấy mới mẻ, con ngựa chạy, cảnh sắc hai bên đều nhanh chóng lui về phía sau, trái tim người cũng đi theo con ngựa muốn bay lên trời.

“Thật thích quá!” Nàng rốt cục nở nụ cười, “Hóa ra cưỡi ngựa là loại cảm giác này.”

Triệu Hữu Đường ngược lại có chút kinh ngạc, không nghĩ tới nàng thích ứng nhanh vậy, tưởng rằng nàng còn sợ một hồi nữa.

“Đến, nắm chặt lấy dây thừng.” Hắn nhẫn nại nói, “Kéo chặt chút là nó sẽ chạy nhanh, nếu muốn chậm thì hơi thả lỏng ra, kéo về bên này là đi về

https://thuviensach.vn

phía bên trái.”

Hắn giảng giải một phen, Phùng Liên Dung nói: “Thật sự để thiếp thân cưỡi?”

“Có gì không thể, có Trẫm ở đây.”

Phùng Liên Dung liền cầm dây cương, kết quả mới cầm một lát liền kêu đau tay.

Triệu Hữu Đường vội dừng ngựa lại, nhìn nhìn lòng bàn tay nàng thì thấy có dấu hồng in rõ ràng, bàn tay nàng quá non, không chịu nổi lực đạo này, dây thừng lại cọ xát thêm tí nữa sẽ bị rách da.

Triệu Hữu Đường ảo não: “Ta đã quên đưa cho nàng đeo cái này!”

Hắn lấy ra một miếng giống như thuộc da bọc tay nàng lại, như vậy là có thể che phần tay.

Phùng Liên Dung thử, quả nhiên hữu dụng. Do nàng bế con nhiều nên khí lực không nhỏ, kéo dây cương hoàn toàn không thành vấn đề, lập tức liền cao hứng lên, kéo dây cương, con ngựa một đường chạy băng băng.

Nàng thỉnh thoảng phát ra tiếng cười vui, hoặc là tiếng kinh hô, nhưng không có sợ hãi bởi vì có hắn ở phía sau.

Triệu Hữu Đường buồn cười, giơ tay ôm lấy eo nàng, cằm đặt lên vai nàng: “Được rồi, Trẫm có thể nghỉ ngơi, nàng thích chạy đi đâu thì chạy.”

Phùng Liên Dung đắc ý: “Hoàng thượng thấy thiếp thân cưỡi được không?”

“Được.”

Nàng nói: “Vậy chúng ta đi phía Đông xem?”

https://thuviensach.vn

“Được.”

“Đi phía Tây thì sao?”

“Cũng tùy nàng.”

Trời đất mênh mông, Phùng Liên Dung nhìn phía trước, chỉ thấy xa xa trời và đất gắn liền với nhau, nàng mỉm cười hỏi: “Đi chân trời góc biển thì sao?”

Triệu Hữu Đường nghe nàng hỏi như vậy, nghiêng đầu hôn lên vành tai nàng, nói nhỏ: “Chân trời góc biển, Trẫm cũng theo nàng đi.”

Cả trái tim Phùng Liên Dung đều tê dại, thầm nghĩ, đây nếu là thật thì tốt quá.

Thấy nàng đột nhiên sững sờ không động, Triệu Hữu Đường nói: “Không phải là muốn đi chân trời góc biển sao, còn không đi?”

Hắn vung roi trong tay lên, con ngựa chạy nhanh như tên rời cung.

Phùng Liên Dung vội vàng giữ chặt dây cương, khống chế tốt phương hướng.

Triệu Hữu Trinh đứng tại chỗ nhìn lại, chỉ thấy hai người đó sắp biến thành một chấm đen, hắn cười nói: “Đệ đệ, chúng ta đuổi theo Hoàng thượng đi!”

Hai người đeo cung tiễn lên, xoay mình lên ngựa, dẫn theo một đội hộ vệ liền cùng chạy ra ngoài.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Quỳ Xuống Cho Bản Cung

Phùng Liên Dung thúc ngựa đi thẳng về phía cánh rừng, đã đi qua thảo nguyên rộng rãi, bây giờ nàng muốn đi vào trong rừng xem.

Triệu Hữu Đường thấy nàng dừng lại, chính mình xuống ngựa trước rồi ôm nàng xuống.

Đội hộ vệ theo đằng sau vốn không dám lơi lỏng, lúc này cũng nhịn không được hơi hơi cúi đầu.

Triệu Hữu Đường nói: “Trong rừng khó đi, nàng không sợ mệt?”

Phùng Liên Dung giơ chân lên: “Có cái này rồi.”

Triệu Hữu Đường cười nhìn nàng.

Mặt mày nàng tràn đầy khoan khoái, bộ quần áo cưỡi ngựa mặc trên người nàng nhiều thêm mấy phần anh khí, anh khí này làm nàng nhìn sáng sủa hơn.

Triệu Hữu Đường giơ tay vén lại tóc mai cho nàng: “Rối rồi này, nhìn nàng giống dã nha đầu!”

Phùng Liên Dung cũng kiễng chân chỉnh lại búi tóc cho hắn, học giọng điệu của hắn nói: “Lệch rồi này, nhìn chàng giống dã tiểu tử!”

Triệu Hữu Đường cười lên ha ha.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy hai người muốn đi vào, đội họ vệ nhanh chóng chạy lên mở đường trước, vạn nhất bên trong có mãnh thú, bọn họ đảm đương không nổi.

Hai người đi ở chính giữa, Phùng Liên Dung lần đầu tiên vào rừng, cảm thấy bên trong có chút âm trầm, ngẫu nhiên nghe được tiếng thú kêu liền túm chặt lấy Triệu Hữu Đường. Đồng thời lại tò mò đánh giá nhìn chung quanh, nhìn thấy con sóc trên cây cũng phải kinh hỉ chọc hắn hai cái, chia sẻ với hắn.

Đi được một lát, hai huynh đệ Triệu Hữu Trinh chạy đến.

Triệu Hữu Đường nói: “Sắc trời cũng không còn sớm, đi săn trước, nàng cảm thấy không đủ thì lần sau lại đến.”

Phùng Liên Dung liên tiếp nói được, ánh mắt cong cong như lưỡi liềm.

Nụ cười này ngọt ngào, Triệu Hữu Ngô nhìn nàng, khóe miệng hơi vểnh lên, nhỏ giọng nói với Triệu Hữu Trinh: “Ca ca, nương tử huynh cưới có đẹp như Quý phi nương nương không?”

Triệu Hữu Trinh giật mình, vội che miệng hắn lại: “Đệ nói bừa cái gì đấy.”

Triệu Hữu Ngô khó hiểu, hắn chỉ tò mò nên hỏi chút xíu, hắn thường đến chỗ Phùng Liên Dung, chỉ cảm thấy nàng đẹp, người cũng tốt, còn ngoáy lỗ tai cho hắn nữa.

Đến Diên Kỳ cung luôn làm hắn cảm thấy cao hứng, còn có hai đứa cháu trai cũng đáng yêu.

Triệu Hữu Trinh nói: “Không có việc gì thì đừng bàn về Quý phi, về phần tẩu tử đệ, qua hai ngày nữa là gặp rồi.”

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Ngô nghĩ lại thấy cũng đúng.

Đoàn người lại đi ra.

Bây giờ là muốn đi săn thú.

Săn bắn này cũng không phải chỉ cưỡi ngựa không, gặp được con mồi phải truy đuổi, nhắm, bắn chết, không chỉ ba huynh đệ Triệu Hữu Đường, ngay cả đầu lĩnh thủ vệ cũng phải tham dự, cảnh tượng có thể nói là kịch liệt vô cùng.

Triệu Hữu Đường sợ Phùng Liên Dung không chịu được, tự nhiên không nghĩ mang nàng đi.

Kết quả Phùng Liên Dung không chịu: "Thiếp thân ngồi ở đằng sau, tuyệt không quấy rối Hoàng thượng, đã đến đây thiếp đương nhiên muốn xem phong tư của Hoàng thượng."

Nàng chưa thấy hắn săn bắn bao giờ, nàng nhìn thấy vĩnh viễn đều là ở trong cung, làm Hoàng đế Triệu Hữu Đường.

Nàng muốn xem hắn làm một thợ săn sẽ như thế nào.

Triệu Hữu Đường đồng ý, xoay mình lên ngựa, nàng ngồi phía sau hắn, phụ trách coi túi tên.

Triệu Hữu Đường lại dặn dò thị vệ ở lại chiếu cố ba đứa nhỏ, xong rồi mới vung tay lên ra lệnh cho bọn họ xuất phát.

Lần này tốc độ của con ngựa khác với vừa rồi, chạy nhanh như gió, Phùng Liên Dung nghiêng đầu thì thấy tất cả mọi người cưỡi ngựa đều chạy như bay về phía trước.

Xa xa muông thú nhận đến kinh hách, chạy trốn như ong vỡ tổ.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường hét: “tên!”

Phùng Liên Dung nhanh chóng đưa tên cho hắn.

Hắn lắp tên vào cung, tạm dừng một chút, chỉ nghe một tiếng vút xé gió, mũi tên bay ra ngoài, xa xa lập tức truyền đến một trận gầm rống.

Phùng Liên Dung thăm dò nhìn qua thì thấy trên đất nằm một con dã lộc, sợ nó giãy dụa đào tẩu, Triệu Hữu Đường không chút do dự bắn thêm một mũi tên.

Lúc này hắn lãnh khốc quyết đoán, thật sự là một thợ săn vô tình.

Phùng Liên Dung đột nhiên cảm thấy con mồi thật đáng thương.

“Thế nào?” Triệu Hữu Đường muốn nàng khích lệ.

Phùng Liên Dung vội nói: “Hoàng thượng thật là lợi hại, trăm phát trăm trúng!”

Triệu Hữu Đường cười sang sảng, hai chân kẹp bụng ngựa lại đuổi theo con khác.

Qua nửa canh giờ đã được rất nhiều thu hoạch, Triệu Hữu Đường thấy không sai biệt lắm, hiện đúng là mùa xuân, thời điểm thú săn giao phối, săn bắn quá nhiều cũng không tốt liền lập tức dừng tay, sai người đưa con mồi lên xe.

Triệu Hữu Trinh hôm nay cũng bắn được không ít, Triệu Hữu Đường khích lệ hắn nói: “Tiễn pháp của đệ không bị lùi, tốt lắm!”

Triệu Hữu Trinh cười nói: “Lúc đầu cũng có chút gượng, nhưng lạp hai mũi tên cảm giác quen thuộc liền quay lại.”

Triệu Hữu Ngô tức giận: “Chỉ có thần đệ không săn được gì.”

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường cười nói: “Đệ cần phải luyện tập thêm, nói đến bắn tên thì Hữu Trinh cũng không kém Trẫm bao nhiêu.”

Khi nói chuyện ba đứa nhỏ thấy bọn trở về cũng vây lên.

Bọn họ còn nhỏ tuổi, nếu muốn học cưỡi ngựa là không có khả năng, cho nên Triệu Hữu Đường cũng không trông cậy vào bọn hắn, chỉ là dẫn bọn hắn đi chơi mà thôi.

Nhìn sắc trời đã là buổi chiều, về đến trong cung là chạng vạng, mọi người liền lên xe về cung.

Ba đứa nhỏ đều mệt mỏi, vừa lên xe liền ghé vào nhau ngủ.

Triệu Hữu Đường cũng cảm thấy mệt, có thể là hai tháng trước căng thẳng quá, lúc này đột nhiên buông lỏng, lại cưỡi ngựa bắn tên, như là thân thể không thể thích ứng ngay được.

Hắn ngồi không phải rất thẳng, đôi mắt hơi hơi khép hờ.

Phùng Liên Dung nhìn ra, nói: “Để thiếp thân mát xa cho Hoàng thượng nhé.”

Triệu Hữu Đường cười nhẹ, nói: “Nàng không mệt à? Đừng cố quá, đợi lát nữa ấn ra một thân mồ hôi, hiện đang có gió, không chừng lát nữa lại bị cảm lạnh.”

“Không sao, thiếp thân có chừng mực.” Phùng Liên Dung cam đoan.

Triệu Hữu Đường lại cười: “Vậy được, đầu vai, chân chỗ này nữa.”

Phùng Liên Dung liền ấn cho hắn.

Triệu Hữu Đường nhắm mắt lại.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung toàn tâm toàn ý, lúc đầu cũng không chú ý, mãi sau mới phát hiện hắn như là đang ngủ, nàng dừng lại đánh giá mặt hắn.

Khuôn mặt này nhìn hoài không chán, tuy đã mấy năm trôi qua nhưng vẫn tuấn mỹ như xưa.

Nàng nhìn một lát, con mắt hơi nheo lại, hình như hôm nay hắn ngủ không được yên lòng lắm?

Mày sao lại cau chặt thế này?

Nàng nhìn lại gần, cẩn thận xem xét, phát hiện gò má hắn cũng có chút hồng.

Phùng Liên Dung bối rối, vội vàng đặt tay lên trán hắn, chạm vào rồi mới phát hiện trán hắn nóng rần, lập tức kêu dừng xe.

Kêu xong rồi nhìn lại thấy hắn vẫn không có phản ứng gì, nàng khẩn trương, động tĩnh lớn như vậy mà hắn cũng không nghe thấy vậy khẳng định là bị bệnh, nàng ló đầu kêu thái y.

Thái y ngồi ở xe phía sau, Nghiêm Chính vừa nghe vội phái người báo cho biết, Thái y sợ tới mức kém chút thì một đường lăn lại.

Lần này tự nhiên không mang theo thái y lớn tuổi như Chu thái y, chỉ có Kim thái y và Giang thái y.

Phùng Liên Dung quen thuộc với Kim thái y, để hắn vào chẩn đoán trước.

Hai huynh đệ Triệu Hữu Trinh cũng lo lắng đứng ở bên cạnh.

Kim thái y trên trán đã đổ mồ hôi, trong ấn tượng của hắn, Hoàng đế chưa từng bị bệnh, lần này ở trên dường lại bị bệnh. Chính mình vận khí

https://thuviensach.vn

cũng không tốt, nếu xảy ra sai lầm gì, vậy đầu cả nhà cũng khó mà giữ được!

Hắn vừa nghĩ vừa nhanh chóng lấy lại tinh thần, nín thở ngưng thần bắt mạch cho Triệu Hữu Đường.

Qua mợt lát mới chậm rãi thở ra một hơi, nói với Phùng Liên Dung: "Hồi Quý phi nương nương, Hoàng thượng đây là bị phong nhiệt*…."

Đang nói, bên trong Triệu Hữu Đường mở to mắt: "Sao vậy, không đi nữa à?"

Phùng Liên Dung vội hỏi: "Hoàng thượng có thấy chỗ nào không thoải mái không? Kim thái y nói Hoàng thượng bị phong nhiệt."

Triệu Hữu Đường khoát tay: "Bệnh nhỏ mà thôi, đi tiếp đi, bây giờ cũng không thể sắc thuốc, trì hoãn thời gian cái gì!"

Phùng Liên Dung nói: "Nhưng là…." Nàng ngừng giây lát, "Kim thái y, liệu có thuốc gì cho Hoàng thượng tạm dùng trước không?"

"Như vậy có." Kim thái y vội lấy ra một cái bình nhọc, "Có thanh nóng giải độc, Hoàng thượng có thể dùng tạm một viên."

Nghiêm Chính lấy nước cho Triệu Hữu Đường uống vào.

Tạm dừng như vậy, đoàn xe lại tiến về phía trước.

Phùng Liên Dung thấy hắn hình như cũng chưa đỡ hơn bao nhiêu, nghĩ nghĩ, kêu Nghiêm Chính lấy nước đến, nàng làm ẩm chiếc khăn tay đắp lên trán hắn.

Do Hoàng thượng bị bệnh, tốc độ đi cũng nhanh hơn, người không liên quan tất cả đều bị dạt vào ven đường, xe ngựa một đường chạy như điên, không bao lâu liền vào Kinh.

https://thuviensach.vn

Vừa vào hoàng cung Kim thái y liền đi ngự dược phòng sắc thuốc.

Tin tức Hoàng thượng bị bệnh rất nhanh liền truyền đến trong tay Phương Yên.

Trước đó Phương Yên cũng đã rất tức giân, nàng ta cũng không biết hóa ra Phùng Liên Dung cũng đi theo Triệu Hữu Đường đến bãi săn, lúc biết đến thì bọn họ đã sớm đi rồi.

Nhưng Triệu Hữu Đường không hề thông báo với nàng ta, thậm chí cũng không mời nàng ta đi!

Hắn đây là đặt chính thất như nàng ta ở chỗ nào?

Phùng Liên Dung là cái gì, dựa vào cái có thể cùng hắn đi ra ngoài? Nàng ta thân là Hoàng hậu, lại không thể?

Lý ma ma thấy nàng bị chọc điên, cũng không biết nên an ủi thế nào, hiện trong cung ai nấy đều thấy được chỉ có một mình Phùng Liên Dung được tâm Hoàng thượng, mà Hoàng hậu, Quý nhân gì đều không thể.

Nhưng đó là như thế, có năng lực thế nào?

Năm đó Tiên đế sủng ái Hồ Quý phi, ngay cả Thái hoàng thái hậu cũng hết cách, đừng nói Hoàng thái hậu hiện tại!

Bà chỉ có thể lấy Triệu Thừa Dục ra khuyên Phương Yên, để Phương Yên xem trên phần Triệu Thừa Dục là Thái tử mà nhịn.

Dù sao Triệu Hữu Đường là Hoàng đế, chọc giận hắn, có lợi cho ai?

Làm chính thất vốn không dễ, nhất là Hoàng hậu, nhà bình thường có lẽ có thể không có tiểu thiếp, nhưng Hoàng đế thì sao, nhất định phải có phi tần.

https://thuviensach.vn

Không sủng Phùng Liên Dung hắn cũng có thể sủng người khác.

Phương Yên bị bà nói, cuối cùng nén tức giận xuống.

Mà lúc này Triệu Hữu Đường cố tình trên đường bị bệnh.

Phương Yên vội vàng đến Càn Thanh cung.

Phùng Liên Dung và ba đứa nhỏ đã ở, nhìn thấy nàng ta đến vội vàng hành lễ, sau đó lui sang một bên.

Phương Yên thấy quần áo nàng đang mặc, tức giận đến sắp hộc máu.

Quả đúng là chơi vui quá rồi, còn mặc trang phục cưỡi ngựa, nàng ta cắn chặt răng mới nhịn được tức giận xuống, ngồi ở đầu giường nói: “Hoàng thượng cần phải dưỡng bệnh cho tốt, tuy rằng không phải bệnh gì nghiêm trọng, nhưng Long thể của Hoàng thượng quan trọng hơn bất cứ cái gì.”

Triệu Hữu Đường nói: “Đa tạ Hoàng thượng quan tâm.”

Một câu nói dư thừa cũng không có, hai người từ từ ly tâm, trừ bỏ mấy mời khách sáo thì không còn gì khác.

Phương Yên liền cáo từ, lại nhìn Phùng Liên Dung một cái: “Ngươi cũng đừng quấy rầy Hoàng thượng nữa.”

Phùng Liên Dung tự nhiên cũng không tốt ở lại, đi theo phía sau nàng ta đi ra ngoài.

Đợi đến ra ngoài Càn Thanh cung, Phương Yên mới bộc phát.

Phùng Liên Dung bị nàng ta nhìn chằm chằm, chỉ cảm thấy trong lòng nhảy dựng.

https://thuviensach.vn

Giọng nói Phương Yên tựa như hàn băng: “Bản cung cho tới nên đều tha cho ngươi làm càn, bây giờ xem ra thật sự là sai càng thêm sai, ngươi có nhận ra chút sai lầm nào không? Hôm nay còn hại Hoàng thượng bị bệnh, bản cung không thể không trừng phạt ngươi.” Nàng ta hơi hơi ngâng đầu lên, phun ra một câu, “Ngươi quỳ xuống cho bổn cung!”

Lúc này các nàng đang ở trên đường to, không nói người đến người đi, luôn có người đi ngang qua, Phùng Liên Dung trong lòng giật mình, tuy rằng nàng quỳ trước Phương Yên là thiên kinh địa nghĩa.

Nhưng trên thực tế, không biết đã bao nhiêu năm nàng chưa từng quỳ lại trước mặt nàng.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Quyết Liệt

Không khí phảng phất như đang dần ngưng kết lại, rõ ràng là ngày xuân mà ngay cả tiếng chim hót chung quanh cũng biến mất vô tung.

Kim Quế thấy vậy, không muốn chủ tử chịu nhục, giành trước quỳ xuống, kết quả bị Phùng Liên Dung kéo ống tay áo lại, nàng kinh ngạc nhìn lại.

Phùng Liên Dung vẻ mặt bình tĩnh, nhẹ giọng phân phó: “Ngươi mang Tiểu Dương và A Lý về đi.”

Khí thế của Phương Yên hôm nay, nàng biết tránh không khỏi, dù là cung nhân hoàng môn của mình đi cầu tình cũng không được, một khi đã như vậy thì cần gì phải vẽ vời thêm chuyện?

Có điều, nàng cũng không muốn quỳ ở trước mặt hai đứa nhỏ.

Phương Yên nghe xong cười lạnh nói: “Vì sao phải mang bọn họ đi? Ngươi phạm sai thì nên để hai đứa nhỏ nhìn, học được giáo huấn, vạn lần không thể học ngươi.”

Lời này vừa ra, Phùng Liên Dung không thể chấp nhận nói: “Nương nương, thiếp thân chỉ có một yêu cầu này, Tiểu Dương và A Lý còn nhỏ, có thể biết cái gì?”

“Đã không hiểu thì sao phải đi?” Phương Yên nhíu mày, “Ngươi tuy dưỡng dục hai đứa nhỏ, nhưng theo lý bọn họ kêu bản cung là mẫu hậu,

https://thuviensach.vn

ngươi lại là cái gì?" Nàng ta vẻ mặt nghiêm túc, "Ngươi thân là Quý phi, một mình cùng Hoàng thượng xuất hành không nói, còn để Hoàng thượng bị nhiễm bệnh, hiện bản cung trừng phạt ngươi, ngươi ngược lại không phục?"

Phùng Liên Dung nén giận nói: "Nương nương dạy bảo, thiếp thân không có không ohucj."

"Vậy ngươi còn không quỳ xuống!" Phương Yên quát, "Hay là muốn bản cung động thủ?"

Thấy tình thế như vậy, Hoàng Ích Tam thầm nghĩ, cho đến nay Hoàng hậu tuy rằng có bất mãn về Phùng Quý phi, nhưng bên ngoài vẫn hòa khí, ít nhất chưa bao giờ răn dạy kiểu này. Nhưng lần này, Hoàng hậu tự mình đánh vỡ cân bằng này, mặt hồ vốn yên tĩnh nổi lên gợn sóng.

Đây là một cơ hội tốt.

Hắn hướng Đại Lý liếc mắt ra hiệu, Đại Lý hiểu ý nháy mắt lại, lập tức tạo ra hỗn loạn.

Mọi người thấy Đại Lý đột nhiên lao về phía trước, tư thế này là hận không thể bổ nhào lên người Phương Yên, người bên cạnh Phương Yên bị kinh hách, cho rằng hắn muốn làm cái gì, tất cả đều vây lại ngăn Đại Lý.

Tri Xuân khiển trách: "Nô tài lớn mật, ngươi muốn làm gì hả?"

Nào ngờ Đại Lý lại ngã xuống đất, khóc to: "Xin nương nương bỏ qua cho Quý phi nương nương! Quý phi nương nương vô tội, đi bãi săn là Hoàng thượng hạ lệnh, chẳng lẽ nương nương của chúng ta có thể không đi sao? Đây không phải là không có biện pháp sao, Hoàng thượng sinh bệnh cũng là do mấy ngày liền mệt nhọc…."

https://thuviensach.vn

Hắn một đại nam nhân khóc đến nước mắt nước mũi giàn dụa, ánh mắt mọi người bị hắn hấp dẫn, Hoàng Ích Tam liền nhân cơ hội từ phía sau lén chạy đi.

Hắn chạy như bay, khi đến cửa Càn Thanh cung thở hổn hển, mặt đầy mồ hôi, xoay người nói với thủ vệ: “Chạy nhanh gọi Nghiêm công công đến đây.”

Nghiêm Chính ở ngay sau cửa đang định đi ra ngoài, thấy Hoàng Ích Tam bộ dạng này, cau mày nói: “hấp ta hấp tấp, xảy ra chuyện gì?”

Hoàng Ích Tam tiến lên, ghé vào bên tai hắn nói mấy câu.

Nghiêm Chính ngẩn ra, lập tức nói: “Hoàng thượng đang nghỉ ngơi mà!”

Ở trong lòng Nghiêm Chính ai cũng không quan trọng bằng Hoàng thượng, hai nữ nhân này, mặc kệ các nàng muốn nháo thế nào thì nháo, dù sao Hoàng thượng dưỡng bệnh quan trọng hơn.

Hoàng Ích Tam sốt ruột, lại đi đến gần, cắn răng nói: “Nếu Quý phi nương nương xảy ra chuyện gì huynh có gánh được không? Lúc ta đến đây Hoàng hậu nương nương đã bắt Quý phi nương nương quỳ xuống, còn muốn đánh nàng nữa, mấy cái tát tai đó rơi xuống, cũng không phải lập tức có thể tiêu sưng. Đến lúc đó Hoàng thượng biết chuyện, hừ hừ, ta đã đến nói cho huynh biết, huynh nghĩ sẵn nên giải thích thế nào đi!”

Nghiêm Chính thế này mới coi trọng hơn.

Nói thật, hắn cũng không phải kẻ ngốc, nào có không nhìn ra Triệu Hữu Đường sủng ái Phùng Liên Dung, lần này đi bãi săn còn mang theo, cũng không phải đãi ngộ bình thường.

Nghiêm Chính phất tay áo: “Ngươi chờ!”

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường đúng là đang nghỉ ngơi, Ngự thiện phòng vừa mới bắt đầu sắc thuốc, còn phải đợi lát nữa, hắn mê mê trầm trầm đang muốn ngủ, chợt nghe Nghiêm Chính ở bên tai, do do dự dự nói: “Hoàng thượng…..”

Triệu Hữu Đường hơi hơi mở mắt.

Nghiêm Chính thấy dáng vẻ này của hắn, thật sự không muốn nói nhưng lại sợ hắn biết được việc hôm nay, bản thân không có trái cây ngon ăn, đành phải nói: “Vừa Hoàng Ích Tam đến đây nói Hoàng hậu nương nương ở trên đường phạt Quý phi nương nương quỳ, nghe nói còn muốn trừng phạt khác nữa.”

Triệu Hữu Đường nghe xong lập tức từ trên giường ngồi dậy.

Nghiêm Chính thấy hắn muốn đi ra ngoài, nghĩ đến lời thái y nói, vội hỏi: “Thái y dặn không thể ra gió, Hoàng thượng ngài… Hay là Hoàng thượng hạ lệnh, nô tài đi thông báo?”

“Không cần, lấy quần áo đến đây.”

Tiếng nói như xen lẫn hàn băng, Nghiêm Chính lén nhìn vẻ mặt hắn, vừa thấy liền sợ đến mức không dám nói nhiều nữa, chạy nhanh đi lấy quần áo đến.

“Đi giày cho Trẫm!” Triệu Hữu Đường vừa mặc quần áo vừa phân phó.

Nghiêm Chính cúi đầu xỏ giày cho hắn.

Triệu Hữu Đường tóc cũng không chải, đứng lên bước đi.

Hoàng Ích Tam còn đang chờ ở cửa, nhìn thấy Triệu Hữu Đường đến, thấy hắn tóc tai hỗn loạn, mặt lại có chút đỏ ửng cũng bị hắn dọa đến, không dám nói gf, chỉ đi đằng trước dẫn đường.

Thật ra khoảng cách cũng không xa.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường vốn đang chóng mặt, bị gió thổi tới, chỉ cảm thấy đầu càng đau hơn, thấy Hoàng Ích Tam dẫn còn chưa đến nơi, không khỏi lên tiếng mắng: “Đồ vô dụng, ở đó mà không biết che chở chủ tử!”

Hoàng Ích Tam nghĩ Hoàng hậu hạ lệnh ai dám không nghe, nhưng lại không thể phản bác, chỉ cúi đầu nói: “Hoàng thượng mắng phải, là nô tài vô dụng.”

Khi nói chuyện, mấy người đã đến nơi.

Triệu Hữu Đường từ xa nhìn lại chỉ thấy Phùng Liên Dung đang quỳ trên mặt đất, nàng vẫn mặc trang phục cưỡi ngựa, bóng dáng nho nhỏ cuộn thành một đoàn, như là bông hoa rơi xuống mặt đất, bị gió nhẹ thổi qua không còn.

Ở bên cạnh nàng còn có hai đứa nhỏ.

Lửa trong lòng hắn bùng lên, mấy bước tiến lên, quát to: “Phương Yên, nàng đang làm gì vậy!”

Phương Yên giật mình, quay đầu mới thấy Triệu Hữu Đường đến.

Hắn tuy mặc Long bào màu vàng sáng nhưng tóc chưa chải, rơi trên bả vai, từ trong ánh mặt trời đi ra, khuôn mặt nửa sáng nửa tối, nhất thời nhìn không rõ là vẻ mặt gì.

Phương Yên cố trấn tĩnh đáp: “Phùng Quý phi không chăm sóc tốt cho Hoàng thượng, thiếp thân cũng chỉ răn dạy hai câu.”

Triệu Hữu Đường trầm giọng nói: “Trẫm sinh bệnh, nàng muốn răn dạy cũng phải răn dạy thái y, răn dạy người bên cạnh Trẫm, việc này có liên quan gì đến nàng ấy?”

https://thuviensach.vn

Hắn nói xong liền đi đến trước mặt Phùng Liên Dung, xách nàng lên như xách gà con.

Phùng Liên Dung nhìn thấy hắn, nước mắt lập tức nhịn không được tức tốc rơi xuống. Nàng vốn cũng không muốn quỳ, còn là quỳ trước mặt hai đứa nhỏ, cố tình phân vị ở đó, nàng có năng lực làm gì?

Bây giờ hắn đến đây, nàng giống như đứa nhỏ lạc đường rốt cục tìm được nhà, bao nhiêu ủy khuất đều trào ra.

Hai đứa nhỏ cũng kéo tay áo Triệu Hữu Đường, bọn họ tuy còn nhỏ nhưng cũng vẫn hiểu rõ chuyện gì xảy ra, cũng biết mẫu phi mình bị bắt nạt.

Nhìn cả nhà này gắt gao kề nhau, Phương Yên cắn môi đều ra máu, nàng ta gắng lắm mới nói: “Trách nhiệm của Phùng Quý phi là hầu hạ tốt Hoàng thượng, hôm nay Hoàng thượng nhiễm bệnh, chẳng lẽ nàng không sai? Thiếp thân thân là Hoàng hậu, răn dạy vài câu thì thế nào? Đây cũng là bổn phận của thiếp thân!”

Nàng ta là Hoàng hậu, Hoàng hậu quản lý hậu cung phi tần, nàng ta sai ở đâu?

Chỉ vì Phùng Liên Dung là người hắn sủng ái nên nàng ta không thể làm gì hay sao?

Triệu Hữu Đường cười lạnh nói: “Muốn gán tội thì sợ gì không nói lí do? Như Trẫm bị bệnh muốn trách tội người khác thì trong cung này tất cả mọi người đều tránh không thoát,” hắn ngừng một chút, nhìn về phía Phương Yê, “Hoàng hậu cũng vậy!”

Phương Yên biến sắc: “Hoàng thượng!”

https://thuviensach.vn

“Trẫm nói nàng sai, nàng không phục à?” Triệu Hữu Đường khoanh tay nói, “Lần này Trẫm đi bãi săn, nàng một chưa từng dặn dò ngự y thị vệ, hai chưa từng bảo Trẫm chú ý thân thể, thân là Hoàng hậu, chẳng lẽ không phải thất trách? Trẫm bảo nàng quỳ xuống nàng có dám không?”

Một câu cuối cùng như tiếng chuông đồng, chấn động Phương Yên trong lòng đau xót, kém chút phun ra một búng máu.

Nàng ta cả kinh kêu lên: “Hoàng thượng, ngài thật muốn thiếp thân…..”

Nàng ta không dám tin.

Mọi người cũng đều hai mặt nhìn nhau, Triệu Thừa Dục đột nhiên oa một tiếng khóc lên.

Triệu Hữu Đường nhìn Phương Yên vẻ mặt thê lương, cuối cùng vẫn không thật muốn nàng quỳ xuống.

Dù sao nàng vẫn là Hoàng hậu đứng đầu lục cung, thân phận này cũng là chính mình tự tay cho.

“Chuyện hôm nay dừng ở đây.” Hắn khẽ thở dài, nhìn về phía Phương Yên, “Khổng Tử nói gặp người hiền thì suy nghĩ sao cho bằng được họ, gặp người không tốt thì tự suy xét lại bản thân mình. Trẫm thấy Hoàng hậu cũng nên dùng một ngày để tự suy xét lại bản thân, xem mình có đảm đương nổi không!”

Phương Yên không nói gì chỉ cúi đầu xuống, hai hàng nước mắt chảy xuống, rơi xuống lòng đất, biến mất không thấy.

Triệu Hữu Đường kêu Hoàng Ích Tam mang hai đứa nhỏ về, chính mình thì dắt tay Phùng Liên Dung về Diên Kỳ cung.

https://thuviensach.vn

Phương Yên lúc này mới ngẩng đầu lên, trong mắt lửa giận bừng bừng, nếu ánh mắt này có thể thành thật, nàng ta thật sự muốn đốt Phùng Liên Dung thành tro!

Phùng Liên Dung, sau này không phải ngươi chết thì chính là ta mất mạng!

Nàng ta chậm rãi đứng lên, đi về phía Khôn Ninh cung.

Lý ma ma lúc này mới tới, thấy vậy nhầm dậm chân, chỉ hận chính mình đến chậm.

Tương lai hắn là một bước không rời mới tốt!

Phùng Liên Dung đi theo Triệu Hữu Đường vào trong điện, trong lòng tràn đầy lo sợ bất an. Chuyện hôm nay nhất định sẽ truyền khắp trong cung, mặc dù nàng cao hứng vì hắn che chở mình như thế, nhưng cũng sợ kết quả này.

Phương Yên bây giờ nhất định là hận chết nàng rồi!

Ngày sau gặp nhau, muốn duy trì hòa bình cũng không dễ dàng.

Phùng Liên Dung hơi hơi thở dài.

Triệu Hữu Đường lúc này đầu càng choáng váng, ngồi cũng ngồi không vững, Phùng Liên Dung vội vớ áo cởi giày cho hắn, lại đắp thêm chăn.

“Là thiếp thân làm hại Hoàng thượng phải ra ngoài, nếu bệnh nặng thêm, thiếp thân không biết phải chuộc tội thế nào.” Nàng nghẹn ngào, nắm lấy tay hắn, “Hoàng thượng mau khỏe lại nhé.”

Triệu Hữu Đường tay hơi động: “Trẫm không sao, ngược lại nàng đó, tương lai gặp được loại chuyện thế này, không phải lỗi của mình thì không cần nghe theo bất luận kẻ nào phân phó.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung khẽ nói: “Vậy sao được, bất luận thế nào cũng phải làm tròn quy củ, thiếp thân biết thân phận của mình.”

Cho nên mấy năm nay mặc dù Triệu Hữu Đường sủng nàng thế nào nàng cũng chưa từng sinh lòng kiêu ngạo ương ngạnh, nàng biết bản thân không nên như thế.

Hiện tại khi nói như thế nàng cũng là thật lòng thật ý.

Nhưng Triệu Hữu Đường nghe xong trong lòng lại không quá dễ chịu, trước đây hắn chưa từng thấy Phùng Liên Dung bị ủy khuất, nhưng hôm nay lại để hắn gặp được.

Hắn nhớ lại cảnh tượng lúc nàng quỳ, chỉ cảm thấy trong lòng ẩn ẩn đau.

Giờ khắc này, hắn bỗng nhớ đến phụ hoàng hắn.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Cầu Tình

Editor: Linh

Hắn từ đáy lòng phát ra một tiếng thở dài, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Phùng Liên Dung thấy mày hắn cau lại, như một tòa núi nhỏ dựng đứng liền không dám lại động, chỉ ngồi ở bên cạnh.

Một lát sau Ngự thiện phòng đưa thuốc đến, nàng nhẹ giọng gọi hắn dậy, nhìn hắn uống hết, lại nhẹ nhàng giúp hắn lau đi chút nước thuốc dính trên khóe miệng.

Triệu Hữu Đường nhíu mày nói: “Đắng quá, cũng không biết dùng cái gì!”

Phùng Liên Dung cười nhón một miếng đường từ trong khay lên bỏ vào trong miệng hắn: “Thân thể Hoàng thượng vẫn luôn rất tốt, tự nhiên là không có thói quen uống thuốc.”

Triệu Hữu Đường cười cười: “Nói cũng đúng.”

Phùng Liên Dung thấy hắn ăn xong, lại đưa nước cho hắn: “Miệng có vị ngọt cũng không thoải mái, Hoàng thượng uống nước xong nên ngủ, thiếp thân cũng nên cáo từ.”

Triệu Hữu Đường cầm lấy tay nàng: “Nàng trở về cũng nên nghỉ ngơi, hôm nay cưỡi ngựa mệt đúng không?”

https://thuviensach.vn

Không chỉ cái này, nàng còn bị Phương Yên răn dạy, chưa chắc đã ít mệt hơn hắn, lại còn túc trực ở bên cạnh chăm sóc hắn, trên mặt thậm chí còn không một chút che giấu.

Phùng Liên Dung cười nói: “Cưỡi ngựa không mệt, thiếp thân cảm thấy rất thích chỉ tiếc chưa đi hết cánh rừng, còn có Hoàng thượng nói bắt cá cũng chưa đi được.”

“Chuyện này có gì khó, đợi Trẫm khỏe rồi sẽ dẫn nàng đi.” Hắn ánh mắt ôn nhu, “Qua đây.”

Phùng Liên Dung tiến tới gần.

“Có sợ Trẫm lây bệnh sang cho nàng không?” Hắn hỏi.

“Không sợ, thật hi vọng có thể bị bệnh thay Hoàng thượng.” Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, không chút do dự hôn lên bờ môi hắn,

Động tác này ngược lại dọa sợ Triệu Hữu Đường, hắn vội lui về phía sau nói: “Làm cần, Trẫm chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi chứ không thật sự muốn vậy, nàng mau đi đi!”

Phùng Liên Dung phì cười: “Vậy thiếp thân đi đây, Hoàng thượng nhanh khỏi bệnh nhé.”

Triệu Hữu Đường ừ một tiếng.

Phùng Liên Dung đỡ hắn nằm xuống, xong liền đi.

Vừa mới đi ra khỏi cửa cung thì thấy Chung ma ma đã chờ ở bên ngoài.

Xem ra sự kiện vừa rồi đã bị bà biết, Phùng Liên Dung khoát tay, ý bảo bà đừng nói chuyện, trước đi ra khỏi Càn Thanh cung đã. Mãi cho đến khi về đến Diên Kỳ cung, Chung ma ma mới nói: “Sớm biết vậy, lão nô nghe nói nương nương trở về nên qua đón, khiến nương nương chịu tội này!”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung mấp máy môi, cuối cùng lại không biết nên nói gì.

Nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ muốn tranh thủ tình cảm với ai, dù là hiện giờ Triệu Hữu Đường thích, cũng chỉ xem như là ông trời chiếu cố, nhưng cố tình Phương Yên không chịu buông tha cho nàng.

Thậm chí trước mặt hai đứa nhỏ, muốn nàng quỳ xuống.

Để tay lên ngực tự hỏi, nàng tức giận, cũng khổ sở.

Cho nên khi Triệu Hữu Đường đến nàng mới có thể nhịn không được khóc lên.

Nhưng, kết quả lại như thế nào?

Nàng thở dài: “Dù là ma ma đến, cũng không giúp được gì.”

Chung ma ma tức đến dậm chân: “Nói là nói như vậy, nhưng có lão nô ở đó, thế nào cũng tốt hơn, Kim Quý Ngân Quế hai nha đầu đó biết cái gì! May mắn Đại Hoàng và Đại Lý cơ trí, bằng không không biết Hoàng hậu muốn thế nào đâu!” Bà dừng một chút, “Có điều qua chuyện hôm nay cũng đã nhìn ra, Hoàng thượng vẫn nghiêng về phía nương nương.”

Phùng Liên Dung nghĩ, đó là càng thêm không tốt, nàng càng khiến Phương Yên ghét, sau này đi thỉnh an, cũng không biết phải chịu nàng ta làm khó thế nào.

Phùng Liên Dung đau đầu, hỏi Chung ma ma: “Tiểu Dương và A Lý thế nào?”

Chung ma ma nói: “Đại Hoàng tử sau khi trở về không nói một tiếng, như là biết nương nương bị bắt nạt. Tam Hoàng tử thì đỡ hơn, kéo Đại Hoàng tử chơi xúc cúc.”

Phùng Liên Dung đi đến sân, quả nhiên thấy hai đứa nhỏ đang chơi.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy nàng, hai đứa nhỏ liền quấn lấy.

“Mẫu phi đến chỗ phụ thân ạ?” Triệu Thừa Diễn hỏi, “Phụ thân hết bệnh rồi sao?”

“Nào có nhanh như vậy, phải mấy ngày nữa.” Phùng Liên Dung cười nói, “Hai đứa chơi đi, mẫu phi muốn tắm rửa, còn phải thay quần áo.”

Nàng quay đầu lại nhìn Triệu Thừa Mô.

Triệu Thừa Mô cũng nhìn nàng, hai con ngươi đen nháy hơi động, “Mẫu phi, lát nữa chúng ta cùng nhau ăn cơm.”

“Được.” Phùng Liên Dung đưa tay xoa xoa đầu hắn.

Kim Quế Ngân Quế lập tức đi chuẩn bị nước ấm.

Trong Cảnh Nhân cung, Hoàng thái hậu đã ngồi được một lúc, lúc biết được chuyện này bà đã hết sức kinh ngạc. Một là không nghĩ tới Phương Yên sẽ không đầu không đuôi đi phạt Phùng Liên Dung, hai là không nghĩ tới sau đó Triệu Hữu Đường sẽ đích thân ra mặt.

Hiện tại bà đã đợi được một lát, vốn tưởng rằng Phương Yê sẽ đến, nhưng nàng ta lại không đến.

Hoàng thái hậu có chút ngồi không yên.

Tuy bà không muốn quản việc, nhưng khi Thái hoàng thái hậu còn sống, không lúc nào là không dặn dò bà, muốn bà phải quản tốt nội cung, trước mắt thật sự đã xảy ra chuyện, Hoàng thái hậu khởi giá đi Khôn Ninh cung.

Lý ma ma nghe nói bà đến, vui mừng nói: “Nương nương, nương nương, Thái hậu nương nương đến đây!”

https://thuviensach.vn

Ở trong cung này, Hoàng đế lớn nhất, nhưng Hoàng thái hậu thủy chung đều là Hoàng đế mẫu thân. Mặc kệ nói như thế nào vẫn có chút phân lượng, hiện giờ tự mình đến đây, đây cũng là cái mặt mũi.

Phương Yên khóc đến con mắt sưng đỏ, đi qua chào.

Hoàng thái hậu thở dài.

Năm đó bà làm Hoàng hậu, cũng không phải không có cảm thụ này, chỉ là bà khác với Phương Yên, bà là tức giận Hoàng đế không giữ lời, hận hắn tâm địa gian giảo.

Đến sau này, bà chết tâm, bà cũng nhìn thấu người này không đáng để mình thích.

Nhi tức trước mắt này nên đi ra khỏi như thế nào?

Hoàng thái hậu day day mi tâm, làm bà bà, vẫn phải có trách nhiệm này, bà kéo tay Phương Yên, kêu nàng ta ngồi ở bên cạnh.

Phương Yên nức nở nói: “Là lỗi của con dâu, khiến mẫu hậu lo lắng.”

Hoàng thái hậu nói: “Đúng là ngươi không đúng, vốn ai gia không muốn nói, nhưng ngươi thân là Hoàng hậu, trước mặt mọi người lộng quyền bắt Phùng Quý phi quỳ xuống, thật sự là có chút không ra thể thống gì. Dù có cảm thấy nàng ấy sai, ngươi cũng nên có lí có cứ đúng không?”

Phương Yên ngược lại không nghĩ tới bà vừa đến liền chỉ trích mình, càng thêm cảm thấy khổ sở.

“Cho nên đây là ngươi không đúng.” Hoàng thái hậu thản nhiên nói, “Về phần Hoàng thượng, ngài ấy đương nhiên cũng có chỗ không đúng, ai gia cũng không chỉ nói một người. Lần này các ngươi vì một Phùng Quý phi mà ầm ĩ, ngươi nên biết ngươi sai ở đâu.”

https://thuviensach.vn

Phương Yên cắn môi: “Nhưng con dâu là Hoàng hậu, chẳng lẽ phạt một Quý phi cũng không được?”

“Đương nhiên là không được, chuyện gì cũng phải nói quy củ.” Hoàng thái hậu nói, “Ai gia cũng chưa từng tự nhiên phạt Hồ Quý phi, ngươi cho rằng Tiên đế cho phép sao? Cuối cùng còn không phải lại cùng ai gia ầm ĩ?”

Đây là chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, Phương Yên giật mình. Hồ Quý phi đối Hoàng thái hậu mà nói, đây chính là một sỉ nhục lớn, tuy rằng cuối cùng bà là người thắng.

Hoàng thái hậu nói: “Ai gia chính là ví dụ, ngươi suy nghĩ cẩn thận đi, hiện nay cũng không có Hoàng tổ mẫu đến giúp ngươi. Ai gia như thế nào ngươi cũng rõ ràng, cũng chỉ có thể đề điểm ngươi hai câu thôi.”

Phương Yên cả kinh.

Ý của Hoàng thái hậu rất rõ ràng, bà không có năng lực gì, không giống Thái hoàng thái hậu có thể khống chế được Tiên đế năm đó, bà đối Triệu Hữu Đường là thúc thủ vô sách.

Lý ma ma nghe xong cũng hít một hơi lạnh.

Phương Yên cắn răng một cái nói: “Lời của mẫu hậu, con dâu ghi nhớ trong lòng!”

“Ngươi cũng phải nhớ được bổn phận của mình, Hoàng hậu thì nên có cái dáng của Hoàng hậu.” Hoàng thái hậu cuối cùng nói, “Hôm nay ai gia nói những lời này, có lẽ là một lần cuối cùng, A Yên, ngươi không thể lại làm Hoàng thượng thất vọng nữa.”

Cảm tình của đôi phu thê này, Hoàng thái hậu cũng nhìn ở trong mắt, đến nông nỗi như hôm nay, con dâu ngu dốt này chiếm không ít quan hệ.

https://thuviensach.vn

Chính là thân ở trong núi, con dâu này chưa hẳn đã hiểu rõ, năm đó chẳng phải bà cũng như vậy?

Có điều vận khí của bà tốn hơn Phương Yên, bà có một người dì Thái hậu cường thế, cho nên bà mới có thể tùy tâm sở dục, không muốn quản thì mặc kệ, đã có dì làm thay cho bà.

Nhi tử của mình còn thuận lợi lên làm Hoàng đế, nhưng Phương Yên có cái gì?

Hoàng thái hậu thở dài, bà cũng chỉ có thể giúp người con dâu này đến bước này, lát nữa lại đến nói chuyện với Hoàng thượng. Làm bà bà, tốt xấu gì cũng nên vì con dâu nói ít lời hay, chẳng lẽ thật có thể mặc kệ?

Bà chỉ hi vọng Phương Yên có thể hiểu rõ tình cảnh của mình.

Phương Yên thấy bà đi rồi, thật lâu vẫn chưa nói gì.

Hoàng thái hậu lại đi xem Triệu Hữu Đường.

Triệu Hữu Đường đang ngủ, nhưng không an ổn, cũng không biết có phải do bị bệnh không, giấc ngủ này ngủ như tỉnh, tỉnh lại nhu ngủ, nhìn thấy cảnh trong mơ thật không phải thật, giả không phải giả.

Hoàng thái hậu tiến vào ngồi một lát, bỗng thấy hắn đột nhiên mở to mắt, hít sâu mấy hơi, vẻ mặt âm trầm đáng sợ.

“Hoàng thượng…” Bà vội hỏi, “Có phải nằm mơ thấy ác mộng không?” Vừa nói vừa kêu người mang nước lại.

Nghiêm Chính nhanh chóng phân phó mang nước.

Triệu Hữu Đường còn chưa biết bà ở đây, lắp bắp kinh hãi, qua một lát mới lấy lại tinh thần: “Đúng là nằm mơ.” Nói xong liền muốn đứng dậy chào Hoàng thái hậu.

https://thuviensach.vn

“Hoàng thượng cứ nằm đi.” Hoàng thái hậu đưa nước cho hắn, “Ai gia là tới thăm Hoàng thượng, cũng không phải vì muốn quấy rầy Hoàng thượng nghỉ ngơi, dậy rồi nhỡ cảm lạnh nữa thì sao.”

Triệu Hữu Đường uống một hơi mấy ngụm nước mới cảm thấy cổ họng thoải mái hơn chút, cười nói: “Đã đỡ hơn rồi, mẫu hậu không cần tự mình tới.”

“Không đến lại không yên tâm.” Hoàng thái hậu sắc mặt nhu hòa, “Hoàng thượng mấy năm nay chưa từng bị bệnh, có thể thấy được tự gò ép mình quá. Thân là Hoàng đế, tuy rằng triều đình đại sự quan trọng, nhưng vẫn phải chiếu cố đến thân thể chính mình, dù sao thân thể có tốt thì người mới có tinh thần.”

“Mẫu hậu nói đúng, sau này Trẫm sẽ không nóng lòng nhất thời nữa.”

Hai người nói chuyện phiếm một lát, Hoàng thái hậu mới nói đến Phương Yên, “Vừa rồi ai gia cũng đi đến Khôn Ninh cung, A Yên đứa nhỏ này thẳng tính, hôm nay đúng là làm sai, không nên phạt Phùng Quý phi, dù sao cũng là Hoàng thượng mang đi, có điều là do nàng lo lắng Hoàng thượng bị bệnh thôi.”

Triệu Hữu Đường nghe vậy liền biết là bà đang cầu tình cho Phương Yên.

Triệu Hữu Đường im lặng, nghĩ đến giấc mơ vừa rồi, Phùng Liên Dung quỳ trên mặt đất, dưới gối tất cả đều là đá vụn, máu chảy uốn lượn, đỏ tươi đập vào mắt, cố tình chính mình lại không thể đi qua.

Hắn chỉ có thể đứng nhìn từ xa, ngay cả âm thanh cũng không phát ra được, cứ như vậy bừng tỉnh.

Hoàng thái hậu thấy hắn không nói chuyện: “Hoàng thượng…”

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường lúc này mới nói: “TRẫm biết, mẫu hậu không cần nhiều lời, tính tình A Yên, Trẫm sớm đã hiểu rõ.”

“Nhất dạ phu thê bách nhật ân, Hoàng thượng hãy tha thứ cho A Yên lần này đi.”

Triệu Hữu Đường gật gật đầu, từ chối cho ý kiến: “Làm phiền mẫu hậu rồi.”

Hoàng thái hậu cau mày, càng là vì lo lắng cho tương lai của Phương Yên, hắn không có đồng ý tha thứ, có thể thấy được hắn để ý chuyện này thế nào.

Nhưng bà cũng không tốt nhiều lời.

Nhi tử này hồi nhỏ nghe lời bà thế nào, một khi làm Hoàng đế, có thể nói, không còn là người kia nữa rồi.

Già rồi theo con, ở trong cung cũng là một đạo lý.

Hoàng thái hậu cáo từ ra về.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Báo Cho Biết

Editor: Linh

Đã mấy ngày Triệu Hữu Đường vẫn không lâm triều, chỉ kêu quan viên có việc thì dâng tấuchương, đợi hắn khỏi hẳn sẽ phê duyệt, đồng thời cũng đến thời gian Triệu Hữu Trinh thành hôn.

Hoàng thượng giao cho Phương Yên lo liệu, có chút ý lấy công chuộc tội.

Phương Yên lần trước được Hoàng thái hậu gõ, dạo này đóng cửa suy nghĩ, hôm qua còn đi Càn Thanh cung thăm Triệu Hữu Đường, có điều hai người thật sự không có gì để nói.

Ở trong mắt Phương Yên, nàng ta có thể lùi một bước, nhưng muốn nàng ta xin lỗi về việc của Phùng Quý phi là tuyệt không có khả năng, cho nên quan hệ của hai người cũng không có tiến triển gì.

Nhưng hôn sự của Triệu Hữu Trinh, Phương Yên vẫn lo liệu chu đáo, nên có đều không thiếu, còn phái ngự trù qua phủ Tĩnh vương nấu 20 bàn tiệc. Tuy khách nhân không tính nhiều, nhưng đều là trọng đầu, Trần gia – Thái hoàng thái hậu nương gia, Giang gia – Hoàng thái hậu nương gia đều có người đến, bao gồm của Phương gia, còn có thân bằng hảo hữu bên nhà gái, một ít tôn thất đi gần, phủ Trưởng công chúa Vĩnh gia.

Cho nên cuộc hôn sự này mặc dù không tính quá long trọng, nhưng vẫn có ảnh hưởng không nhỏ trong Kinh thành và văn võ bá quan.

https://thuviensach.vn

Dù sao đây là người thứ nhất từ khi khai quốc đến nay có phiên vương ở lại Kinh thành, không thể không nói đây là một thay đổi không nhỏ, đối tương lai không thể nghi ngờ cũng là một ảnh hưởng to lớn.

Nhưng kết quả như thế nào, ai cũng không dám kết luận trước.

Ngày hôm sau, Triệu Thừa Diễn nghe giảng trở về, nói với Phùng Liên Dung: “Trên đường gặp được Tứ hoàng thúc, thúc nói hôm qua Tam hoàng thúc thành thân, thúc ấy vốn định mang còn cùng đi.”

Phùng Liên Dung cười nói: “Vốn con là nên đi, chỉ là con tuổi còn nhỏ, bọn họ đều là người lớn, ngồi cùng nhau con cũng không thể uống rượu.”

Triệu Thừa Diễ gật gật đầu.

Phùng Liên Dung hỏi: “Tứ điện hạ còn nói gì khác không?”

Triệu Thừa Diễn nghĩ nghĩ: “Hình như còn nói tẩu tử gì đó, thấy không cao hứng lắm.” Hắn ngừng một chút, “Nói là không dễ nhìn, mẫu phi, tẩu tử là nương tử của Tam Hoàng thúc ạ?”

Phùng Liên Dung nghĩ đến lời Triệu Hữu Đường nói, có chút muốn cười, xem ra Triệu Hữu Trinh thích, Triệu Hữu Ngô khẳng định không thích, như vậy thê tử tương lai của hắn có lẽ là phải trắng, phải yểu điệu rồi.

Hai người đang nói, Càn Thanh cung phái người đến mời nàng đi qua.

Phùng Liên Dung vội hỏi: “Hoàng thượng đã khỏe chưa?”

Tiểu hoàng môn nói: “Vẫn chưa, còn đang uống thuốc, Hoàng thượng nói mời Quý phi nương nương đi qua cùng nhau dùng bữa.”

Nếu đã vẫn còn chưa khỏi hẳn, Phùng Liên Dung cũng không dám mang bọn nhỏ đi qua, nàng là người lớn, không dễ dàng bị lây, nhưng trẻ con thì chưa chắc, liền chỉ dặn Chung ma ma chiếu cố tốt ba đứa nhỏ.

https://thuviensach.vn

Nàng lập tức đi cùng tiểu hoàng môn.

Triệu Hữu Đường lúc này đang dựa người vào cạnh giường, trên án kỷ bên giường đặt một chồng tấu chương, Phùng Liên Dung vừa vào liền thấy, nhịn không được lên tiếng: “Sao Hoàng thượng lại không nghỉ ngơi còn xem cái này nữa!”

“Rảnh rỗi không có việc gì làm.” Triệu Hữu Đường nói: “Không phải là gọi nàng tới sao.”

Phùng Liên Dung ngồi xuống đầu giường, lấy tấu chương ra khỏi tay hắn: “Dù rảnh cũng không thể bị mệt, xem tấu chương hao tổn tinh thần lắm, nhóm thần tử đó nhất định là lại ra đề khó với Hoàng thượng rồi.”

Triệu Hữu Đường cười rộ lên: “Nói rất đúng, chỉ mới mấy ngày mà bên này hạn hán, bên kia tham ô, không có một ngày được an ổn.”

“Cho nên Hoàng thượng mới phải bảo trọng long thể, Cảnh quốc cao thấp bao nhiêu việc đều cần Hoàng thượng phải quan tâm đến.” Nàng đặt tay lên trán Triệu Hữu Đường, cười nói: “may là không còn nóng nữa.”

“Thật ra Trẫm cảm thấy khỏe rồi, là do đám thái y đáng ghét kia, thế nào cũng bắt trẫm phải nghỉ ngơi thêm mấy ngày.” Triệu Hữu Đường đột nhiên kéo Phùng Liên Dung qua, “Cởi giày ra đi lên, chỉ trông chờ vào nàng giải buồn thôi.”

Mặt Phùng Liên Dung lập tức đỏ lên, e lệ nói: “như vậy, như vậy không tốt lắm đâu.”

Triệu Hữu Đường thấy nàng hiểu sai, mặc dù hắn không phải bệnh nặng mới khỏi, nhưng cả năm không bị bệnh, cũng không phải sẽ không đến một lần nữa, hắn cũng không muốn lại nằm trên giường, chế nhạo nói: “Chơi cờ có gì không tốt, nàng nói Trẫm nghe nào.”

https://thuviensach.vn

“Chơi cờ?” Phùng Liên Dung trợn tròn mắt.

“Chính là chơi cờ.” Triệu Hữu Đường tay dài, với tay lấy bàn cờ, quân cờ bày ra giữa giường, cười nhìn nàng nói: “Vừa rồi nàng nghĩ gì vậy?”

Phùng Liên Dung đỏ mặt nói: “Không có, có thể nghĩ cái gì.” Chạy nhanh cởi giày trèo lên.

Triệu Hữu Đường lại bắt lấy tay nàng, tay kia thì vòng qua, thật sự ôm ghì nàng vào trong ngực.

Mùi hương trên người hắn lấp đầy mũi nàng.

Cũng không biết có phải mới tắm xong hay không, thay áo lót khác, đặc biệt tươi mát, Phùng Liên Dung khẽ ngửi, có chút giống như mùi hoa lan, lại như có chút hương bồ kết.

Thấy nàng như chó con, Triệu Hữu Đường buồn cười: “Dễ ngửi không?”

“Có, thật muốn cắn một miếng.” Phùng Liên Dung trêu ghẹo.

“Cắn thì dễ thôi.” Hắn nâng cằm nàng lên, cúi đầu cắn một cái lên miệng nàng, “Ừ, ăn rất ngon, hôm nay dính đường.”

Phùng Liên Dung phì cười, coi miệng là đường nữa, nàng cũng dán lên liếm bờ môi hắn: “Cái này cũng ngon, non mềm như đậu hũ vậy.”

Bị đầu lưỡi mềm mại của nàng chạm vào, như là lông chim gãi vào lòng hắn, con ngươi Triệu Hữu Đường thêm sâu, giọng hơi khàn nói: “Vậy nếm thử bên trong xem.”

Hắn áp xuống hung hăng hôn nàng.

Qua một hồi lâu mới ngẩng đầu lên, quyết đoán nói: “Chơi cờ.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung lén cười, cũng nhanh chóng ngồi xuống đối diện.

Hai người chơi sáu bàn, Phùng Liên Dung khó lắm mới thắng được một bàn, cũng không biết có phải hắn thấy nàng đáng thương mà nhường không, dù sao thì Phùng Liên Dung phát hiện hắn hơi đong đưa bên dưới.

Nàng hơi có chút áy náy, xem sách dạy đánh cờ mấy năm mà vẫn rối tinh rối mù, chính mình quả là đã cô phụ hắn rồi.

Có điều Triệu Hữu Đường cũng không thèm để ý, vốn là giải buồn, hắn chỉ chỉ quân cờ trên bàn: “Thu lại đi.”

Phùng Liên Dung quỳ thu lại, đặt lên án kỷ.

Triệu Hữu Đường dựa vào đầu giường, tiếp tục xem tấu chương, Phùng Liên Dung không việc để làm, nằm bên cạnh hắn, chốc thì nhìn mặt hắn, chốc lại tựa đầu vào ngực hắn cọ cọ, kết quả bị nàng phát hiện hôm nay hắn mặc áo lót tự nàng làm, vạt áo thêu là đồ án tứ quân tử..

Trong lòng nàng ngọt ngào, thầm nghĩ rảnh lại làm cho hắn mấy bộ.

Triệu Hữu Đường đột nhiên sờ sờ đầu nàng, hỏi: “Nàng thật cảm thấy ca ca nàng không tệ?”

“Đúng vậy.” Phùng Liên Dung không một chút do dự, “Ca ca của thiếp thân, trong bất cứ người nào đều là tốt nhất, chẳng lẽ Hoàng thượng không phát hiện ca ca rất có khả năng?”

Là người nhà của Phùng Liên Dung, Triệu Hữu Đường quả thật chú ý rất nhiều, theo ý hắn, Phùng Mạnh An dù còn hơi trẻ, nhưng ngắn ngủi mấy năm đã lộ ra tài cán phi phàm. Hắn hỏi Phùng Liên Dung cũng là bởi vì Phùng Mạnh An dâng một tấu chương, chỉ ra vấn đề của Hà Dịch, còn có ý tự đề cử mình.

https://thuviensach.vn

Hay là tìm cho Hà Dịch một phó thủ?

Hắn nghĩ nghĩ, đặt tấu chương xuống, nói với Phùng Liên Dung: “Qua hai ngày nữa Trẫm muốn gặp ca ca nàng một lần.”

Phùng Liên Dung tự nhiên quan tâm, vội hỏi vì sao.

“Làm việc cho Trẫm, đến hôm đó nàng có muốn gặp không?”

Phùng Liên Dung cầu còn không được: “Đương nhiên, Hoàng thượng đồng ý ạ?”

Triệu Hữu Đường cười nói: “Không đồng ý thì không hỏi, về sau hàng năm Trung thu, năm mới đều chuẩn cho người nhà nàng vào cung một lần, xem như Trẫm thưởng cho nàng.”

Phùng Liên Dung bị tin vui đến đột nhiên này đập cho ngây ngốc, một năm có thể gặp hai lần, đó là hoàn toàn vượt quá mong đợi của nàng, nàng nhào lên ôm cổ hắn nói: “Cám ơn Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế!”

Triệu Hữu Đường cười lên ha ha, bóp bóp mặt nàng: “Thật sự vui đến vậy à?”

“Vui!” Phùng Liên Dung nói: “Nhưng vì sao lại muốn thưởng cho thiếp thân?”

Nàng không hiểu, thầm nghĩ chính mình hình như cũng không lập công lớn gì, chỉ sinh con, đó cũng là chuyện của mấy tháng trước rồi.

Triệu Hữu Đường nói: “Cần gì làm gì cũng phải có lý do, Trẫm muốn thưởng thì thưởng.”

Phùng Liên Dung nghĩ, quả nhiên là Hoàng đế có khác, cái gì cũng tùy thuộc vào cảm xúc của hắn.

https://thuviensach.vn

Nàng nhào lên, hung hăng hôn hắn một cái.

Ba ngày sau, Triệu Hữu Đường bắt đầu lâm triều lại, hôm nay triệu Phùng Mạnh An đến Càn Thanh cung.

Triệu Hữu Đường nói: “Trẫm đã xem qua tấu chương, cảm thấy có thể làm, có điều ngươi thật sự có dũng khí vậy ạ? Hà Dịch người này không dễ ở chung, còn nữa, việc thanh tra đất đai nhiều chướng ngại, Ngô đại nhân cũng đã chủ động từ quan.”

Phùng Mạnh An nói: “Trong lòng thần có tính toán, nhưng chỉ nói thôi thì mãi không nhìn ra được.”

Triệu Hữu Đường cười cười: “Cũng phải, ngày mai ngươi liền khởi hành đi Ninh Huyện đi.”

Ninh Huyện ruộng tốt vạn khoảnh, ở đây có được điền trang đa số đều là hoàng thân quốc thích, Hà Dịch chính là bị ngăn trở ở chỗ này, mấy tháng không có tiến triển.

Phùng Mạnh An lĩnh mệnh.

Triệu Hữu Đường lại chuẩn cho hắn đi gặp Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung nhìn thấy ca ca lập tức kéo hắn nói chuyện, hỏi đều là chuyện nhà, Phùng Mạnh An nhất nhất đáp, lại thấy nàng vẫn là dáng vẻ ngày trước, không hề có thần sắc tiều tụy, trong lòng cũng an tâm.

“Hoàng thượng muốn ca ca đi làm việc gì vậy?” Phùng Liên Dung tò mò.

“Việc của Hộ bộ, muội yên tâm, ta đi, dễ như trở bàn tay.

Phùng Liên Dung phì cười, lúc không có phụ thân, ca ca luôn rất cuồng ngạo, hắn là người đặc biệt tự tin, nhưng có phụ thân ở, sẽ nói hắn như vậy

https://thuviensach.vn

là không tốt, cho nên ca ca cũng không lộ ra thực lực thật.

Nhưng Phùng Liên Dung rất hiểu hắn, cũng tin tưởng hắn có thể làm tốt.

Hai huynh muội nói chuyện được một lát, Phùng Liên Dung kêu Bảo Lan đi lấy ít vải ra đưa Phùng Mạnh An mang về, làm cho mẫu thân, đại tẩu mấy bộ quần áo, Phùng Mạnh An cũng không từ chối, cầm rồi cáo từ.

Hoàng Ích Tam thấy hắn đi, bước nhanh tiến lên muốn đích thân tiễn hắn.

Hai người đi ra cửa điện, Phùng Mạnh An nghiêng đầu nhìn hắn: "Hoàng công công là có chuyện muốn nói?"

Hoàng Ích Tam nở nụ cười, khen nói: "Phùng đại nhân quả nhiên là người thông minh."

Phùng Mạnh An khóe miệng hơi nhếch, lại lập tức nghiêm túc nó: "Là muội muội ta có việc?"

Hoàng Ích Tam gật gật đầu: "Khoảng thời gian trước Hoàng hậu nương nương tìm cớ bắt nương nương quỳ trên đường, may mắn Hoàng thượng đến kịp, bằng không không biết sẽ thế nào nữa. Nô tài nghĩ nương nương nhất định sẽ không nói với Phùng đại nhân, thế nên mới nhắc đến."

Chân mày Phùng Mạnh An cau lại.

Hắn trầm ngâm nửa khắc: "Cám ơn Hoàng công công báo cho biết."

Hoàng Ích Tam cười nói: "Nô tài cũng là vì tốt cho nương nương."

Phùng Mạnh An nhìn hắn một cái, chân thành nói: "Sau này vẫn mong Hoàng công công chiếu cố tốt nương nương, muội muội này của ta trời sinh đơn thuần, bên cạnh có người như Hoàng công công, không thể tốt hơn."

https://thuviensach.vn

Hoàng Ích Tam nhanh chóng nói không dám.

Phùng Mạnh An xoay người bước đi.

Đến ngoài cung, hắn mới quay đầu nhìn cửa cung một cái, trong đầu không khỏi có chút cân nhắc.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Ý Nguyện

Editor: Linh

Ở Phùng Mạnh An xem ra, muội muội này của hắn có thể ngồi vào vị trí Quý phi hoàn toàn là bánh thịt từ trên trời rơi xuống. Cũng không phải nói không xứng, chỉ là tính tình, thủ đoạn này của nàng, nếu không phải Hoàng thượng mười phần mười sủng ái, tuyệt không đủ để chống đỡ nàng đến bước này.

Giờ còn kéo đến Hoàng hậu hận, Hoàng Ích Tam là muốn nói cho hắn, tình cảnh của Phùng Liên Dung không có tốt như trong tưởng tượng.

Phùng Mạnh An thở dài.

Tốt mới lạ, trừ khi Hoàng hậu là thánh nhân, nhưng nghe Hoàng Ích Tam nói, người này vẫn cách thánh nhân vô cùng xa. Hiện tại nếu như đã bắt đầu, sau này nhất định cũng sẽ không bỏ qua, muội muội này của hắn phải làm thế nào mới được đây?

Hắn dừng chân một lát mới rời đi, về đến nhà, Phùng Mạnh An kêu thê tử Ngô thị thu thập hành lý, lại đi nói với Đường Dung hắn muốn đi Ninh Huyện.

Đường Dung giật mình nói: “Hoàng thượng mệnh ngươi đi?”

Phùng Mạnh An: “Đương nhiên rồi, còn được gặp mặt muội muội nữa.”

“Được?”

https://thuviensach.vn

Phùng Mạnh An tự nhiên sẽ không nói ra chuyện kia "Gặp được, chỗ vải này là muội muội đưa, nghe nói trong khố chất đầy, luôn có ban cho, để đó cũng không dùng."

Hắn còn báo cho một tin tức tốt: "Nghe muội muội nói, Hoàng thượng đồng ý chúng ta hàng năm Trung thu, năm mới đều có thể tiến cung một lần, nương không cần sợ không gặp được muội muội nữa."

Đường Dung vô cùng cao hứng: "Như vậy thì tốt rồi, ta cũng không cần lại suy nghĩ linh tinh, có chuyện gì lo lắng ít nhiều cũng có thể dặn nàng mấy câu."

Phùng Mạnh An gật gật đầu.

Đợi đến chạng vạng Phùng Lâm trở về, nghe nói Phùng Mạnh An sáng mai sẽ đi Ninh Huyện, lập tức gọi hắn đến, mặt trầm xuống nói: "Ngươi rốt cục đã dâng tấu chương gì? Việc hiệp tra này cái nào mà không phải là quan viên tam tứ phẩm, ngươi chỉ là một chủ sự, Hoàng thượng lại đột nhiên dùng ngươi?"

Phùng Mạnh An cười nói: "Là nhi tử chủ động đợi lệnh."

"Cái gì!" Phùng Lâm ngẩn ra, "Ngươi muốn cùng đi làm việc với Hà đại nhân?"

"Nhi tử cũng không phải muốn cùng hắn." Phùng Mạnh An nhíu mày, giọng điệu pha chút xem thường, "Nhi tử chỉ làm việc cho Hoàng thượng."

Phùng Lâm nhắc nhở: "Hiện thời Dung Dung là Quý phi, chúng ta làm việc ạn không thể qua loa."

Hắn sợ nhất bản thân bị người nói là mượn thế của nữ nhi.

https://thuviensach.vn

Có điều Phùng Mạnh An chẳng liêng dè mấy cái này, hắn nghiêm mặt nói: “Thân chính không sợ tà, lại nói, bọn họ cũng chỉ là ghen tị mà thôi, hận không thể trong nhà cũng ra một Quý phi.”

Phùng Lâm răn dạy nói: “Nói thì nói như vậy, ngươi ở bên ngoài làm việc khiêm tốn chút, thanh tra đất đai không phải việc dễ làm, càng là Ninh Huyện…” Ông ngừng một chút, “Giang gia kia cũng không phải dễ đối phó, đến cùng cũng còn Hoàng thái hậu, dù là Hà đại nhân cũng còn phải bó tay bó chân.”

Phùng Mạnh An nói: “Hắn đắc tội nhiều người, tất nhiên là khó khăn trùng tùng, ai cũng muốn làm hỏng việc này của hắn.”

Phùng Lâm ừ một tiếng: “Vậy cũng đúng, lần trước vì vấn đề lương thực, gọt sạch bao nhiêu quan viên, còn lại đều nơm nớp lo sợ, sợ bị hắn để mắt đến, ngươi cũng phải cẩn thận chút, đừng để đi tra mũ quan cũng mất.”

“Phụ thân cứ yên tâm đi.” Phùng Mạnh An mỉm cười, “Ta đi, chính là để hắn nhìn chằm chằm.”

Lời này là có ý gì?

Phùng Lâm không rõ, Hà Dịch người này hiện có tiếng là soi mói, phàm là quan viên hắn thấy không thích hợp, hoặc là không giúp được hắn, hắn sẽ chẳng phân biệt trắng xanh báo lên.

Vấn đề là, Hoàng thượng đa số đều duy trì hắn.

Cho nên hiện tại có rất nhiều người giận mà không dám nói gì.

Phùng Lâm cũng nhìn ra, Hoàng thượng người này rất có quyết tâm, cho nên trong tay Hà Dịch này quyền lợi cũng rất lớn, ông là thật lòng lo lắng cho nhi tử mình.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà Phùng Mạnh An cũng không sợ, cũng không giải thích, tấu chương này của hắn cũng không phải thật sự chỉ để làm một quan viên cùng nhau giải quyết, Hà Dịch người này tuy có chút tài cán, nhưng hắn còn không vừa mắt đâu.

Hắn vốn có ý đồ của chính mình.

Hà Dịch, của hắn làm cũng chỉ đến đó thôi.

Hắn nói chuyện với Phùng Lâm xong rồi lại về Đông sương phòng nơi mình ở.

Ngô thị đã gọi người chuẩn bị tốt hành lí mang đi, nô bộc đi theo cũng đã điểm. Phùng Mạnh An ngồi xổm xuống chơi với nhi tử Đại Nguyên: "Phụ thân muốn đi Ninh Huyện, cũng chưa biết khi nào mới trở về, con ở nhà không được gây phiền toái cho nương, biết không?"

Đại Nguyên năm nay ba tuổi, bộ dáng to hơn đứa nhỏ cùng tuổi, nói: "Phụ thân phải sớm trở về đó."

Phùng Mạnh An cười cười, xoa xoa đầu hắn.

Ngô thị nói: "Tướng công không cần lo lắng chuyện trong nhà, thiếp thân sẽ chiếu cố tốt cha và nương."

"Ta biết, cũng chưa từng lo lắng." Phùng Mạnh An nắm lấy tay nàng, kéo nàng về phía mình, Ngô thị thế này mới thẹn thùng dựa vào trong lòng hắn,

"Nhưng chính nàng phải giữ gìn sức khỏe, đừng để nhạc phụ nhạc mẫu thấy đau lòng, nhìn cũng có chút gầy rồi." Tay hắn khẽ vuốt gương mặt nàng.

https://thuviensach.vn

Thê tử này là năm đó Hoàng thượng nhắc tới, hắn nhìn cũng rất thích, nhưng mấy năm nay ở chung mới càng phát hiện ra điểm tốt của nàng, bốn chữ hiền thê lương mẫu là lời khen thỏa đáng nhất cho nàng.

Cho nên mặc dù hắn ra ngoài, không bỏ xuống được cũng chỉ có mình nàng.

Ngô thị sắc mặt khẽ biến hồng gật đầu.

Sáng sớm hôm sau Phùng Mạnh An xuất phát đi Ninh Huyện.

Dạo Này Triệu Huy Nghiên lớn rất nhanh, đã có thể phát ra âm thanh kỳ kỳ quái quái, người cũng có thể ngồi dậy, còn nhận ra Phùng Liên Dung, chỉ cần nhìn thấy nàng sẽ yy nha nha, đặc biệt cao hứng.

Phùng Liên Dung ôm nàng ngồi trong phòng, bây giờ đang là giữa hè, không có lúc nào nóng bằng lúc này, nếu không có hai chậu băng to, nàng nhất định sẽ chết khô.

Nhưng mặc dù như vậy nàng vẫn cảm thấy nóng, một khắc cũng không cách được chậu băng.

Nhớ đến ngày xưa ở trong nhà, cũng là mùa hè như này, chỉ có thể lấy quạt hương bồ quạt cho mát, chính nàng cũng cảm thấy mình trở nên chiều chuộng hơn.

Khó trách người xưa nói xa xỉ thì dễ tằn tiện thì khó.

Chung ma ma phân phó Ngân Quế: “Băng này chỉ chút nữa là tan hết, lại bảo bọn hắn đi lấy thêm một ít.

Ngân Quế lập tức đi ngay.

Phùng Liên Dung còn đang nghĩ chuyện đặt nhũ danh cho Triệu Huy Nghiên: “Nghĩ tới nghĩ lui cũng không có cái tên nào dễ nghe.”

https://thuviensach.vn

Chung ma ma nói: “Chỉ là nhũ danh thôi mà, còn có thể nghĩ cả tháng? Theo lão nô thấy, để dễ nuôi, đơn giản chính là mấy tên miêu miêu cẩu cẩu, hoặc là khúc khúc tiểu trùng gì đó.”

“Nhưng lại không dễ nghe, nàng là cô nương, không thể đặt như vậy.” Phùng Liên Dung lại suy nghĩ, qua một lát, con mắt sáng lên, “Hay là gọi Trùng Nương.”

Chung ma ma cũng bị nàng biến thành phiền, có lệ nói: “Cái này được, vừa là côn trùng vừa là nương, vừa nghe liền bết là nhũ danh của cô nương.”

Phùng Liên Dung thầm cao hứng, càng nghĩ càng cảm thấy hài lòng.

Ngược lại có phải Triệu Huy Nghiên không vừa ý hay không, cái miệng nhỏ bỗng khóc lên.

Phùng Liên Dung đưa nàng cho Phương thị: “Sợ là đói bụng rồi.”

Phương thị ôm đi cho ăn sữa, trở về nói: “Hóa ra là mọc răng rồi.”

Phùng Liên Dung giật mình: “Sớm vậy?”

Nàng nhớ hai đứa nhỏ trước hơn nửa năm mới mọc, nhưng đứa này mới năm tháng, nàng tới gần én môi Triệu Huy Nghiên lên, quả nhiên thấy một cái răng nhỏ như gạt gạo.

Chung ma ma ôi một tiếng: “Mọc sớm, sau này nhanh biết nói, tiểu công chúa khẳng định là người thông minh, sẽ không kém hai vị ca ca.”

Phùng Liên Dung nói: “Đứa nhỏ của Hoàng thượng, há lại có ngốc.”

Triệu Hữu Đường vừa vặn đến, nghe được mỉm cười, vẫn là có tự mình hiểu lấy, không có nói giống nàng.

https://thuviensach.vn

Kim Quý Ngân Quế vội vàng hành lễ.

Phùng Liên Dung cười nghênh tiếp nói: “Hoàng thượng, Huy Nghiên mọc răng sữa rồi, thiếp thân cũng vừa nghĩ ra nhũ danh, kêu Trùng Nương, Hoàng thượng thấy được không?”

Triệu Hữu Đường ôm lấy Triệu Huy Nghiên xem.

Tiểu cô nương tuy rằng còn nhỏ, bộ dáng cũng đã mi thanh mục tú, ánh mắt còn đen nhánh ngập nước, cằm đầy, nhìn ra tương lai nhất định là một mỹ nhân.

Như vậy kêu Tiểu Trùng thật sự thích hợp sao?

Có điều nhìn dáng vẻ đắc ý của nàng vừa rồi, hắn cũng không nghĩ đả kích nàng, chỉ cười nói: “Nàng thích gọi vậy thì gọi đi.” Một bên ôm lấy Triệu Huy Nghiên giơ lên cao, “Trùng Nương, Trùng Nương, khi nào thì gọi phụ thân đây?”

Triệu Huy Nghiên chỉ cười khanh khách, xem ra rất thích như vậy.

Triệu Hữu Đường bế ngang nàng ra, xoay mấy vòng, nàng vẫn cười đến rất khoan khoái.

“Thật sự là nữ nhi gan to.” Hắn ngạc nhiên.

“Giống Hoàng thượng.” Phùng Liên Dung nói, một bên để Kim Quế gọi Triệu THừa Mô dậy, “A Lý còn đang ngủ trưa, đứa nhỏ này đến mùa hè càng thêm hay ngủ.”

“Đã ngủ thì thôi, đừng đánh thức hắn.” Triệu Hữu Đường ngăn cản.

Kim Quế liền không đi.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung ngồi xuống, hai người xem nữ nhi một lát, nàng nói: “Trời nóng như vậy, Hoàng thượng có phải nên kêu bọn nhỏ nghỉ ngơi mấy ngày không?”

Nàng không đành lòng nhìn Triệu Thừa Diễn mỗi lần trở về đầu đầy mồ hôi.

Xuân Huy các không có nhiều băng cho hắn làm mát.

Triệu Hữu Đường nói: “Chút khổ đó cũng chịu không được, sau này phải làm sao? Trời nóng như vậy Trẫm không phải vẫn phải lâm triều, phải phê tấu chương?”

Phùng Liên Dung thở dài: “Tiểu Dương không giống, Hoàng thượng nghiêm túc với Thái tử điện hạ chút cũng là lẽ thường, Tiểu Dương cần gì phải vậy, hắn nào có cần phải học nhiều như thế.”

Nếu là người khác nói những lời này, có thể hắn sẽ cho rằng nàng dụng tâm kín đáo, nhưng Phùng Liên Dung nói ra, nhất định không phải vậy.

Nàng đây là ăn ngay nói thật, hoàn toàn thật lòng.

Triệu Hữu Đường bỗng có chút phiền muộn, trầm giọng nói: “Có gì mà khác, đều là Nhi tử của Trẫm! Hôm nay Trẫm đến, vừa vặn có chuyện nói với nàng, “Tiểu Dương sang năm bảy tuổi, đến lúc đó phỉ chuyển đến Nguyên Hòa điện ở.”

Phùng Liên Dung vừa nghe, lập tức đau lòng: “Không thể để thêm một thời gian nữa à?”

“Không thể, hắn tuổi này nên như vậy.” Triệu Hữu Đường không có đường sống cho thương lượng.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung cũng không dám lại nói, chỉ cúi đầu nhìn ngón tay mình, môi mím lại, vốn là đôi môi đẹp, thành đóa hoa nhắn rơi xuống.

Triệu Hữu Đường thấy nàng như vậy, mặc dù có chút mềm lòng, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Triệu Thừa Diễn không còn nhỏ, bất kể như thế nào đều không thích hợp ở lại đây. Nàng làm mẫu thân, cũng nên có giác ngộ, tương lại Triệu Thừa Mô, Triệu Huy Nghiên đều phải sống riêng.

Phùng Liên Dung im lặng một lát, mới ngẩng đầu, đưa tay kéo ống tay áo hắn: "Vậy khi đó thiếp thân có thể đi gặp con không?"

Yêu cầu này cũng quá đơn giản chút.

Triệu Hữu Đường nói: "Dù Trẫm nói không được, nàng có nguyện ý không?"

Phùng Liên Dung lại cao hứng trở lại, cười cười nói: "Thật ra Hoàng thượng nói cũng đúng, cho dù hắn ở thêm hai năm, sau này cũng phải chuyển ra, tương lai thế nào cũng phải thành gia, còn muốn sinh đứa nhỏ, ở đây không được."

Nói nàng nghĩ ít, lúc này nàng lại nghĩ nhiều rồi.

Triệu Hữu Đường than một tiếng, đưa tay chọc trán nàng: "Nàng cái này gọi là cái nên nghĩ không nghĩ, không nên nghĩ, lại lãng phí đầu óc…" Đang nói, hắn đột ngột dừng lại.

Phùng Liên Dung theo ánh mắt hắn nhìn xuống.

Tốt rồi, nữ nhi đái cho hắn đầy một quần.

Đây là lần đầu tiên, hai đứa con trai trước cũng không làm như vậy!

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Động Đất

Editor: Linh

Nàng phì cười.

Triệu Hữu Đường mặt tối sầm, “Nàng còn cười?”

Phùng Liên Dung đầu tiên là kêu Phương thị ôm Triệu Huy Nghiên đi thay quần áo, sau nói: “Thật ra đây là chuyện bình thường, thiếp thân nuôi ba đứa nhỏ, không biết bị tiểu bao lần rồi đâu.”

“Ha?” Triệu Hữu Đường nói, “Vậy chính là Trẫm bế con ít rồi?”

“Đúng vậy, Hoàng thượng.” Phùng Liên Dung chớp mắt, “Đúng là ít, cho nên Trùng Nương cũng là vì thích Hoàng thượng, bằng không người khác ôm chưa chắc đã là nước tiểu đâu.”

Triệu Hữu Đường cười rộ lên: “Hóa ra là vậy, là Trùng Nương thích Trẫm.”

“Còn không phải vậy sao.” Phùng Liên Dung một bên bảo hoàng môn đi lấy một bộ quần áo đến, một bên hỏi Triệu Hữu Đường, “Hoàng thượng thay ngay ở đây không?”

Triệu Hữu Đường gật gật đầu.

Thời tiết này cũng không cần nước ấm, đợi đến khi lấy quần áo đến, hắn tùy tiện tắm qua một chút liền thay vào.

https://thuviensach.vn

Lúc đi ra, Phùng Liên Dung bảo người cắt dưa hấu, thịt dưa đỏ mọng, cắt thành từng miếng nhỏ, lúc ăn nước dưa mới không rơi ra tay.

Triệu Hữu Đường thấy dưa hấu thịt đỏ tươi, vừa nhìn liền thấy bớt nóng, sau đó ăn rất nhiều.

Triệu Thừa Mô lúc này cũng tỉnh, vừa nhu mắt liền nhìn thấy phụ thân, Phùng Liên Dung đút hắn mấy miếng dưa hấu, kết quả miếng cuối cùng không cẩn thận bẹt một cái dính lên mặt Triệu Thừa Mô.

Triệu Hữu Đường cười ha ha: “Sao vậy, đút dưa hấu cũng không biết nữa hả?”

“Mới không phải đâu.” Phùng Liên Dung nhíu mày, “Hình như vừa rồi hơi rung chuyển một chút, tay thiếp thân mới bị run.”

Triệu Hữu Đường không tin: “Còn kiếm cớ.” Hắn đoạt lấy thìa, “Để Trẫm đút.” Nói xong liền múc dưa hấu.

Lúc này mặt đất ngược lại thật sự chấn động, dưa hấu từ trong thìa trượt xuống, rơi xuống mặt đất, Triệu Hữu Đường cả kinh, vội vàng đứng lên.

Phùng Liên Dung cười nói: “Xem đi, thiếp thân mới không có nói dối, có điều làm sao có thể chấn….”

Thấy nàng còn mơ mơ màng màng, Triệu Hữu Đường lập tức phát lệnh, quát to mấy người đã bắt đầu hoảng loạn: “Nhanh chóng chạy ra ngoài, động đất, một người cũng không được ở lại!” Lại nghĩ đến Triệu Huy Nghiên, lập tức kêu Nghiêm Chính ôm ra.

Hắn một tay kéo Phùng Liên Dung, một tay ôm Triệu Thừa Mô, sải bước đi ra chính điện.

https://thuviensach.vn

Trong ấn tượng của Phùng Liên Dung, đây là lần đầu tiên gặp được động đất, đầu cũng có chút choáng váng, chỉ cảm thấy khó hiểu sao có thể dao động, người đứng cũng đứng không vững, trong lòng cũng kìm không đậu dâng lên cảm giác sợ hãi.

Như là sắp xảy ra đại nạn gì đó.

Nàng cầm chặt lấy tay Triệu Hữu Đường.

Cũng may mà có hắn, trái tim nàng cuối cùng cũng ổn định lại chút, một đường đi theo hắn ra ngoài sân rộng.

Lúc này, mặt đất rung mạnh hơn, tựa như sóng biển, người chỉ là chiếc thuyền nhỏ lung lay trên mặt biển, Phùng Liên Dung sợ tới mức dùng hai tay ôm chặt lấy eo Triệu Hữu Đường, giống như hắn là cây cỏ cứu mạng của nàng.

Triệu Hữu Đường ôm nàng, an ủi: "Đừng sợ, sẽ qua ngay thôi." Hắn vội vã nhìn phía trước, nhìn thấy Nghiêm Chính bế Triệu Huy Nghiên đến, có thế này mới thở nhẹ một hơi, nhưng trong lòng cũng không khỏi lo lắng, trận động đất này đến quá nhanh, chỉ sợ hiện tại ngoài thành cũng một mảnh hỗn loạn.

Lúc này Phùng Liên Dung lại đột nhiên kêu lên: "Hoàng thượng, Tiểu Dương, Tiểu Dương, hắn vẫn còn ở Xuân Huy các!"

Nàng vừa mới nghe được phía trước trong Diên Kỳ cung không ngừng phát ra tiếng loảng xoảng, có thể thấy được là có không ít đồ vật rơi xuống. Trong Xuân Huy các cũng không trống trải, vạn nhất có cái gì rơi xuống người bọn trẻ thì phải thế nào?

Trái tim Triệu Hữu Đường nhảy dựng.

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn rất nhanh liền tỉnh táo lại, “Có Lý đại nhân ở đó hắn là không có việc gì!”

Lý đại nhân từng tuổi này, khẳng định đã gặp qua động đất, tự nhiên biết phải che chở cho đứa nhỏ như nào, mà hắn cũng tinh tường địa chấn chỉ là việc giây lát.

Nhưng Phùng Liên Dung vẫn sợ hãi, cả trái tim đều không ổn, nhưng cố tình hiện tại đất rung núi chuyển, một bước cũng đi không nổi!

Triệu Hữu Đường biết nàng lo lắng, chỉ càng thêm dùng sức ôm chặt nàng.

Cánh tay còn lại của hắn vẫn ôm Triệu Thừa Mô, lúc này nghiêng đầu nhìn con, thấy trên gương mặt nho nhỏ của con vẫn là vẻ mặt bình tĩnh, hơi có chút kinh ngạc, nhẹ giọng hỏi: “A Lý, con không sợ à?”

Triệu Thừa Mô lắc đầu, hắn chỉ tò mò đây là cái gì, vì sao tất cả mọi người đều chạy ra.

Vì sao còn có người sợ tới mức khóc lên.

Trong đôi mắt đen như lưu ly của hắn tràn đầy nghi hoặc, chỉ riêng không có sợ hãi.

Khóe miệng Triệu Hữu Đường hơi mím, đứa nhỏ này xem ra thật đúng không bình thường.

Lúc này trong Khôn Ninh cung cũng rối thành một nùi. Phương Yên vừa mới ngủ trưa dậy, còn chưa kịp uống miếng nước thì đã xảy ra động đất.

Phương Yên sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, động đất, hồi nhỏ nàng ta nghe người nhà nói qua, nếu có động đất sẽ chết rất nhiều người, đó là thiên tai!

https://thuviensach.vn

Chân nàng ta lập tức mềm nhũn, hô Tri Xuân đỡ nàng ta đi ra ngoài.

Trong điện ngoài điện, chúng cung nhân hoàng môn đều tự chạy trối chết.

Lý ma ma lớn tuổi, không cẩn thận ngã xuống, Phương Yên thấy lại bảo Tri Họa đi đỡ, nàng ta và Tri Xuân đi ra cửa trước.

Ai ngờ vừa bước ra ngoài chợt nghe Tri Họa thét lên một tiếng kinh hãi, kêu 'ma ma', nhưng Phương Yên cũng không dám ở lại, cũng không dám quay đầu lại.

Nàng ta thẳng tắp đi xuyên qua sân.

Loại thời điểm này, phải đứng ở nơi không có gì hết mới an toàn, nàng ta nhớ được điều này.

Chỉ là lúc này mặt đất rung lợi hại, muốn đứng cũng khó, nàng ta và Tri Xuân hai người bị rung ngã lên ngã xuống, chính trong giờ khắc này, nàng ta nghĩ đến nhi tử.

Bên phía nàng ta rung lợi hại như vậy, bên kia nhất định cũng giống vậy!

Nhưng Triệu Thừa Dục nhỏ như vậy, làm sao biết chạy trốn thế nào?

Phương Yên lòng nóng như lửa đốt, cắn răng đứng lên.

Tri Xuân kêu lên: "Nương nương, ngài cẩn thận chút!"

Phương Yên mắng: "Ngươi còn không đứng lên, nhanh đỡ ta đến Xuân Huy các!"

Tri Xuân lại không đứng lên được.

https://thuviensach.vn

Phương Yên nhìn chung quanh thì thấy chúng cung nhân hoàng môn đều sợ tới mức ngồi bệt xuống, nàng ta quát: “Các ngươi nhanh chóng theo ta đi Xuân Huy các, bằng không phàm là Thái tử có chuyện gì, bản cung muốn tru di cửu tộc các ngươi!”

Những người đó vừa nghe, sợ tới mức cả người phát run, nhưng là đúng lúc này động đất đột nhiên dừng lại, đột nhiên như vậy, giống như vừa rồi tất cả đều chưa có gì xảy ra.

Phương Yên thấy vậy lập tức chạy ra ngoài, cung nhân hoàng môn tùy thân cũng vội vàng đứng dậy đuổi theo.

Mà lúc này, trong Diên Kỳ cung cũng ậy, Triệu Hữu Đường dẫn đầu đi về hướng Xuân Huy các, Phùng Liên Dung vội nói: “Hoàng thượng, thiếp thân cũng đi.”

Triệu Hữu Đường gật gật đầu.

Chung ma ma thì phân phó cung nhân hoàng môn chạy nhanh đi thu thập Diên Kỳ cung, về phần Triệu THừa Mô và Triệu Huy Nghiên, bà tạm thời không ôm bọn họ về đó, ai biết có còn động đất nữa hay không.

Lại nói Khôn Ninh cung cách Xuân Huy các gần, Phương Yên nhanh nhất, chỉ trong chốc lát đã chạy đến trước Xuân Huy các, trên đường đã gọi: “Thừa Dục, Thừa Dục! Con ở đâu!”

Hoa Thì nghênh diện chạy tới, hành lễ nói: “Nương nương, Điện hạ không có chuyện gì, sớm đã chạy ra ngoài, nô tài vốn muốn đến bẩm báo với nương nương, không nghĩ tới nương nương nhanh như vậy.”

Phương Yên nhẹ thở ra, chỉ cảm thấy cả người vô lực, ngã ngồi trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Vừa rồi nàng rất sợ Thừa Dục sẽ xảy ra chuyện gì, dùng hết khí lực toàn thân, lúc này một chút sức cũng không có.

Tri Xuân vội đỡ lấy nàng, Phương Yên dừng một chút mới hỏi: “Đại hoàng tử đâu?”

Hoa Thì nói: “Cũng chạy ra, Lý đại nhân phát hiện ra đầu tiên, lập tức lệnh cho nhóm nô tài, có điều động đất này đến quá nhanh, vẫn để Thái tử và Đại hoàng tử bị chấn kinh.”

Phương Yên lại sốt ruột: “Bị dọa đến rồi?” Vừa nghĩ đến còn chưa nhìn thấy Triệu Thừa Dục, lập tức nói: “Thừa Dục đâu rồi, sao ngươi không dẫn qua đây?”

Hoa Thì lập tức đi ngay.

Lúc này Triệu Hữu Đường và Phùng Liên Dung cũng đến nơi, Phương Yên thấy hai người này lại cùng nhau, trong lòng tự nhiên căm tức, cắn cắn môi mới đi lên hành lễ, Phùng Liên Dung cũng bái kiến nàng ta.

“Bọn nhỏ thế nào rồi?” Triệu Hữu Đường hỏi.

Phương Yên nói: “May mà có Lý đại nhân, không bị sao cả.”

“Khôn Ninh cung, còn tốt không?” Triệu Hữu Đường lại hỏi.

Phương Yên biến sắc, lúc đó nàng ta vội vã chạy trốn, có nghe thấy tiếng kêu của Tri Họa, nhưng động đất quá mạnh, nàng ta cũng chưa kịp quay đầu lại xem.

“Tri Xuân, ngươi mau quay lại xem đi.”

Tri Xuân ứng một tiếng, bước nhanh rời đi.

https://thuviensach.vn

Lúc này mấy tên hoàng môn dẫn Triệu Thừa Diễn và Triệu Thừa Dục qua, mặt hai đứa nhỏ đều trắng bệch, có thể thấy được là sợ tới mức không nhẹ, nhìn thấy mẫu thân đều nhào vào trong ngực mẫu thân mình khóc lên.

Phùng Liên Dung vỗ vỗ sau lưng Triệu Hữu Đường: "Đừng sợ, không phải phụ thân và mẫu phi đều đến đây rồi sao?"

Triệu Thừa Diễn khóc nói: "Mẫu phi, rất đáng sợ, con kém chút nữa bị cái ghế đổ lên người, còn có chỗ này…." Hắn giơ cánh tay lên cho Phùng Liên Dung xem, bên trên có một khối xanh tím.

Triệu Hữu Đường lập tức hung hăng trừng Hoàng Ích Tam một cái.

Hoàng Ích Tam sợ run lên.

Nhưng lúc đó hắn đã tẫn lực vẫn không nhanh được, Triệu Thừa Diễn lúc đi ra bị đụng vào góc bàn, hắn lập tức quỳ xuống xin tha.

Triệu Thừa Diễn nhìn thấy, lại nói: "Không liên quan đến Đại Hoàng, là Đại Hoàng ôm con chạy ra."

Triệu Hữu Đường liền nói: "Đứng lên đi, lần sau cẩn thận chút."

Hoàng Ích Tam nói dạ.

"Lý đại nhân đâu?" Triệu Hữu Đường giờ mới nhớ tới trọng thần triều đình.

Hoàng Ích Tam thấp giọng nói: "Đại Lý mang Lý đại nhân đi xem thái y rồi."

Lý đại nhân tuy tính cách không tốt, nhưng đã lớn tuổi, gặp động đất, thân thể cũng ăn không tiêu.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường gật gật đầu, xem ra nên để Lý đại nhân nghỉ ngơi mấy ngày.

May mắn hai đứa nhỏ không có chuyện gì, hắn cuối cùng cũng yên tâm.

Hai vị mẫu thân đều tự dẫn con mình trở về.

Kết quả Phương Yên vừa đến Khôn Ninh cung, Tri Xuân sắc mặt trắng bệch đi tới, vừa nói vừa khóc: "Nương nương, Lý ma ma, Lý ma ma chết rồi!"

"Cái gì!" Phương Yên kinh hãi, "Chết như thế nào?"

Tri Xuân nói: "Tri Họa nói bị một bình hoa rơi vào đầu, nhưng là lúc ấy cũng không có cách nào khác đỡ Lý ma ma dậy, Tri Họa chỉ có thể tự mình trốn, sau này đi vào thì thấy, Lý ma ma đã…"

Phương Yên trái tim nhảy dựng, từ lúc nàng ta vào cung, Lý ma ma vẫn luôn hầu hạ nàng ta, đã có chục năm, bình thường phàm là nàng ta làm sai cái gì, Lý ma ma sẽ luôn nhắc nhở nàng ta, nhưng bây giờ Lý ma ma đã cách nàng ta mà đi!

Phương Yên sải bước đi vào trong.

Bên trong một mảnh tiếng khóc.

Lý ma ma nằm trên mặt đất không nhúc nhích, Tri Họa nhìn thấy nàng ta đi vào, vừa dập đầu vừa khóc nói: "Nương nương, là lỗi của nô tì, lúc ấy nô tì không nên một mình chạy đi, chỉ cần nô tì quay đầu kéo Lý ma ma ra, có lẽ Lý ma ma sẽ không phải chết."

Phương Yên lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, nửa ngày mới nói: "Lý ma ma quả thật là ngươi hại chết, ngươi tự mình đi nhận 20 hèo đi!"

https://thuviensach.vn

20 hèo, nam nhân cũng có chút không chịu nổi, đừng nói cô nương da thịt mềm, đó là phải chết, Tri Họa sợ tới mức mềm nhũn ngã trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 103

Editor: Linh

Phương Yên chỉ gọi người kéo ra ngoài.

Tri Xuân vội vàng quỳ xuống xin tha thứ, nàng cùng Tri Họa cùng nhau hầu hạ Phương Yên nhiều năm, cảm tình không ít, nhưng Phương Yên cũng không để ý, chỉ nắm tay Triệu Thừa Dục đi vào trắc điện, thấy hắn nằm ngủ mới đứng dậy đi Cảnh Nhân cung, Triệu Hữu Đường thì trực tiếp đi.

Lúc này đang cùng Hoàng thái hậu nói chuyện.

Hoàng thái hậu tính tình bình tĩnh, gặp được chuyện lớn bực này cũng không có kích động, cho nên Cảnh Nhân cung không xảy ra chuyện gì, bà thở dài nói: “Trong Kinh đô chúng ta khó xảy ra động đất, lần này chỉ sợ là từ nơi khác lan đến.”

Triệu Hữu Đường gật đầu: “Trẫm cũng cho là như vậy, còn nhớ năm Trẫm bảy tuổi cũng có một lần như vậy, lần đó là Huyện Nhân Hoa bị động đất mạnh, cả Huyện đều bị hủy hoại trong chốc lát.”

Lần động đất của mười mấy năm trước kinh động toàn bộ Cảnh quốc, Hoàng thái hậu cũng có ấn tượng rất sâu, vội nghiêm mặt nói: “Hoàng thượng mau đi xử lý đi, đừng trì hoãn thời gian.”

Triệu Hữu Đường nhìn thấy Hoàng thái hậu không có việc gì cũng liền đi.

https://thuviensach.vn

Hắn mới đi, Phương Yên lại đây thỉnh an.

Hoàng thái hậu nói: “Vừa rồi nghe Hoàng thượng nói Thừa Dục nhận đến kinh hách, bây giờ đã đỡ hơn chút nào chưa?”

“Cũng chưa biết nữa, vừa rồi nhìn thấy con dâu liền khóc, khi ngủ cũng ngơ ngác, hỏi thì thái y nói không có việc gì, thiếp thân liền để hắn đi nghỉ tạm một lát.” Nàng ta nói xong con mắt liền đỏ, thở dài nói, “Mẫu hậu, Lý ma ma đã chết, đều là Tri Họa không chiếu cố tốt, con dâu đã phạt nàng.”

Hoàng thái hậu giật mình: “Lý ma ma chết rồi?”

Nhớ năm đó Lý ma ma cũng từng hầu hạ qua bà, người rất thông minh, thỉnh thoảng còn khuyên giải bà, chỉ là khi đó bà quyết tâm không muốn cùng Tiên đế hòa hảo, cuối cùng không có nghe lời Lý ma ma nói. Ai ngờ lần động đất này, người liền không còn.

Hoàng thái hậu trong lòng cũng khó qua: “Đưa nàng về Lý gia an táng, Lý gia bên đó cũng phải trợ cấp.”

Phương Yên đương nhiên đồng ý.

Hoàng thái hậu lại dặn dò: “Lần động đất này chỉ sợ các cung điện đều có đồ bị hỏng, đến lúc đó ngươi bảo bọn họ báo lên, nên bổ sung thì bổ sung, cái khác không dùng đến không bổ sung cũng được. Lần này dân chúng nhất định là tổn thất thảm trọng, chúng ta cũng nên tiết kiệm chút.”

Phương Yên vuốt cằm: “Mẫu hậu nhân từ, con dâu tất nhiên làm theo.”

Khi trở về nàng ta lại gặp được Trần Tố Hoa, hình như là muốn đi Khôn Ninh cung, nhìn thấy Phương Yên, trên mặt lộ ra thần sắc vui sướng, cười nói: “Thiếp thân bái kiến nương nương.”

https://thuviensach.vn

Phương Yên tâm tình cũng không tốt, thản nhiên nói: “Ngươi đến đây làm gì?”

Trần Tố Hoa nói: “Thiếp thân lo lắng nương nương an nguy, chạy đến xem, nương nương đã không có việc gì, thiếp thân cũng an tâm.”

Nàng ta cáo từ rời đi.

Phương Yên thầm nghĩ, cũng không biết thật tình hay giả ý đây, có điều nhiều quý nhân như vậy chỉ có nàng ta lập tức đi qua tìm hiểu cũng tốn tâm tư, nàng ta nghĩ đến Lý ma ma, lại thở dài. Lập tức đi vào Khôn Ninh cung sai người mang Lý ma ma về Lý gia, nghĩ đến Hoàng thái hậu dặn dò lại tặng sáu trăm lượng bạc, xem như an ủi người Lý gia.

Triệu Hữu Đường đến Càn Thanh cung, ngồi một lát, Nghiêm Chính nói: “Hoàng thượng, bốn vị Thượng thư đại nhân đều đã vào cung, chỉ có Dương đại nhân chưa đến, nói là thân thể không khỏe.”

Dương đại nhân đều đã tám mươi tuổi, đúng là làm khó ông, bây giờ vẫn còn vì Cảnh quốc ra lực. Triệu Hữu Đường phái Nghiêm Chính dẫn thái y qua xem, hắn lập tức triệu kiến bốn vị Thượng thư.”

Hiện tại rốt cục động đất lan đến từ đâu còn chưa điều tra ra, chỉ là Kinh đô đô bị ảnh hưởng rất nhiều, không ít phòng ốc bị sập, đó là Kinh thành, nhà dân kiến tạo không chắc cũng bị hỏng không ít, dân chúng tử thương vô số. Triệu Hữu Đường lệnh Hộ bộ lập tức trích một khoản bạc hỗ trợ thiên tai, ở trong thành mở cửa hàng cháo, lại lệnh Công bộ hiệp trợ dọn dẹp thành. Về phần Hình bộ Binh bộ thì phụ trách vấn đề an toàn, những ai nhân dịp này cháy nhà đi hôi của xử trọng hình. Sau lại triệu kiến binh mã Tư tuần tra chung quanh ngoài thành.

Đến buổi tối mới biết là từ Khánh Huyện phía Tây Kinh đô lan đến, Khánh Huyện gặp phải động đất càng thêm vô cùng thê thảm. Triệu Hữu

https://thuviensach.vn

Đường lại cả đêm triệu kiến bốn vị quan viên, mệnh bọn họ đến Khánh Huyện trước, còn phái hai vạn binh qua đó.

Thời điểm như này rất dễ xảy ra sai lầm, càng là dân chúng lầm than, càng xuất hiện bệnh dịch đạo tặc, hắn phòng bị trước những thứ chưa xảy ra.

Một ngày này tất cả mọi người đều bề bộn nhiều việc, Diên Kỳ cung một mảnh hỗn độn, đến tối mới miễn cưỡng quét dọn xong, Phùng Liên Dung vừa bôi thuốc mỡ lên cánh tay Triệu Thừa Diễn xong thì bên phía Phương Yên phái một tiểu hoàng môn đến. Nói là các cung báo tổn hại, ngày sau mới dễ bổ sung.

Chung ma ma rất có kinh nghiệm, sớm đã điểm toán xong, bà ở bên cạnh nói, bên kia Bảo Lan liền viết xuống.

Chỉ một lát sau đã kín hết một mặt giấy tuyên thành.

Phùng Liên Dung nhìn, âm thầm đau lòng, lần động đất này không biết phá hủy bao nhiêu đồ, chỉ riêng bình hoa, đế cắm hoa cũng đã mấy cái, tất cả đều là ngọc giá trị xa xỉ, thật khiến người ta nhìn mà kinh.

Nàng ngồi xuống, nghĩ đến trong nhà, trong cung mà còn như vậy, bên ngoài phòng ở khẳng định không được kiến tạo vững chắc như trong cung, cũng không biết có phải bị sập toàn bộ không, người có bị thương tổn gì không?

Nhưng đang vào thời điểm này, nàng nào có thể đi làm Triệu Hữu Đường phân tâm.

“Không biết bên ngoài như thế nào nữa.” Phùng Liên Dung nhịn không được khẽ thở dài.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma nói: “Khẳng định là chết không ít người, năm đó Hoa Huyện bị động đất mạnh, khi đó nương nương còn nhỏ chắc không biết, chết hơn một ngàn người, cả Huyện cũng mới hơn ba ngàn người, nhiều nhà bị sập nát.”

Phùng Liên Dung nghe vậy chỉ cảm thấy thế sự vô thường, thiên tai nói đến là đến, quả nhiên làm người không thể ứng phó.

Triệu Thừa Diễn cũng kinh hãi: “Vậy chúng ta lần này xem như tốt rồi.”

“Đúng đó Đại hoàng tử, chúng ta chỉ rơi vỡ mấy cái, dân chúng khả năng ngay cả mạng sống cũng không còn.”

Triệu Thừa Diễn a một tiếng, nhìn Phùng Liên Dung hỏi: “Mẫu phi, vậy có bao nhiêu đáng thương a, chúng ta có thể giúp bọn họ sao?”

Phùng Liên Dung ngẫm lại: “Đưa chút bạc được không? Trước đây phàm là có nạn dân, nhiều người đều thi cháo, có điều chúng ta không thể đi ra ngoài, không làm được cái này.” Nàng ngừng một chút, “Chờ phụ hoàng con đến đây mẫu phi thử hỏi xem.”

Triệu Thừa Diễn gật gật đầu.

Phùng Liên Dung phân phó Du thị Phương thị dẫn ba đứa nhỏ đi ngủ.

Chung ma ma cầm lấy tờ danh sách những đồ bị tổn hại, muốn để Đại Lý đưa đến Khôn Ninh cung.

Phùng Liên Dung gọi bà lại: “Nếu không có gì khác thì đừng báo, chỉ sợ trong cung cũng đang căng thẳng.”

“Vậy không được.” Chung ma ma nói, “Nếu không báo, lần tới thẩm tra sẽ cho là chính nương nương làm hỏng, vậy phải làm sao? Tất cả đều tính trên đầu Diên Kỳ cung, cho nên tất cả phải báo.”

https://thuviensach.vn

Đang nói thì Triệu Hữu Đường đến.

Mọi người nhanh chóng hành lễ.

Phùng Liên Dung không nghĩ hắn sẽ đến vào lúc này, ân cần hỏi han: "Hoàng thượng hôm nay mệt mỏi, sao không sớm nghỉ ngơi?"

"Không phải là nàng cũng chưa nghỉ ngơi sao?"

Phùng Liên Dung cười cười: "Vốn là muốn đi, có điều đang bận điểm toán."

"Hửm?" Triệu Hữu Đường lấy tờ danh sách qua xem, nhíu nhíu mày, "Cây ngọc cũng hỏng rồi à?"

Lúc đó vì nàng bày trí Diên Kỳ cung, bồn cảnh cây ngọc là cái hắn nghĩ đến đầu tiên, kết quả hôm nay cũng không may mắn thoát khỏi.

Phùng Liên Dung cũng tiếc hận: "Đúng vậy, cây ngọc đẹp biết bao, vào mùa đông không có hoa gì, chỉ nhìn nó thôi cũng thấy thỏa mãn. Bây giờ không còn, thiếp thân cũng đau lòng, ngọc tan nát dưới đất, quét ra đầy ba cái gầu hốt rác."

Triệu Hữu Đường thở dài: "Thôi, lần sau Trẫm lại đưa nàng một chậu."

Phùng Liên Dung vội nói: "Không cần đâu, ai biết sau này có còn động đất nữa hay không, thiếp thân thấy trong phòng ít đồ thì tốt hơn. Vừa rồi đang nói với Chung ma ma, báo thiếu một chút, thật ra rất nhiều cái đều không dùng đến, cũng lãng phí."

Triệu Hữu Đường không đồng ý: "Nàng có lòng như vậy đương nhiên tốt, có điều nàng là Quý phi, trong cung nàng có thể đơn sơ hay sao? Vẫn bổ sung lại như trước, Trẫm không đến nỗi ngay cả chút đồ ấy cũng cấp không nổi."

https://thuviensach.vn

Hắn vừa nói vừa đi đến trước giường la hán.

Phùng Liên Dung đi theo phía sau nói: “Thiếp thân là sợ ngoài kia động đất mạnh, quốc khố ăn không tiêu.”

“Còn chưa đến trình độ đó.” Triệu Hữu Đường ngồi xuống, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh.

Phùng Liên Dung đi qua ngồi xuống.

Hắn nắm lấy tay nàng nói: “Lần này đúng là có chút nghiêm trọng, nhưng Cảnh quốc có năm nào mà không có hạn hán thiên tai đâu, lần này động đất cũng giống vậy. Như vậy đã không chịu nổi, Cảnh quốc cũng sớm không còn đúng không? Nàng đừng lo lắng mấy chuyện này.”

Xảy ra chuyện này, hắn rất là tự tin, cũng không có vì thế mà phiền não.

Phùng Liên Dung tâm định xuống, cười một cái nói: “Vừa rồi Tiểu Dương còn hỏi thiếp thân, chúng ta có thể giúp dân chúng không, thiếp thân nói đến lúc đó hỏi hoàng thượng, thiếp thân chỗ này có chút bạc.”

“Được rồi.” Triệu Hữu Đường cắt đứt nàng, “Trẫm sớm đã phát bạc trợ giúp thiên tai, chỗ bạc đó của nàng có thể làm được gì, vẫn là giữ lại tự mình dùng đi.”

“Vậy Tiểu Dương hỏi thì làm sao bây giờ?”

Triệu Hữu Đường trầm ngâm nửa khắc nói: “Là hắn muốn giúp, nàng xem hắn có nguyện ý cho hay không.”

Phùng Liên Dung a một tiếng, thầm nghĩ Triệu Thừa Diễn quả đúng là có rất nhiều tiền, đều là mấy năm nay lễ tết các trưởng bối thưởng. Nếu nàng đi nói, hắn khẳng định sẽ lấy ra, có điều Triệu Hữu Đường hỏi như vậy, khẳng định là muốn xem tâm tính của Triệu Thừa Diễn rồi.

https://thuviensach.vn

Thật ra có cái gì phải đoán, nhi tử này của nàng là đứa rất tâm nhãn, dù có nói là giúp Chung ma ma hắn cũng nguyện ý.

Hai người nói chuyện một lát rồi đi tắm lên giường nghỉ tạm.

Triệu Hữu Đường thường xuyên ở lại chỗ này, Phùng Liên Dung sớm đã thói quen.

Chỉ là hôm nay nàng lại không ngủ được, lại không dám ầm ĩ đến hắn, cho nên không thể lật qua lật lại, chỉ cảm thấy khó chịu. Đến khi nàng muốn nghiêng người lần thứ hai, Triệu Hữu Đường đột nhiên hỏ: “Sao vậy, còn chưa ngủ à?”

Phùng Liên Dung liền giật mình, vừa rồi hắn im hơi lặng tiếng, nàng tưởng hắn ngủ rồi.”

“Cũng không có gì, thiếp ngủ ngay đây.” Nàng vội trả lời.

Triệu Hữu Đường xoay người qua, ôm nàng vào trong ngực, cúi đầu cắn vành tai nàng hỏi: “Hay là hôm nay Trẫm không chạm vào nàng, nàng không ngủ được?”

Phùng Liên Dung đỏ mặt: “Mới không phải đâu!”

Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, không có tâm tình cùng phòng cũng là bình thường, lại nói, hắn khẳng định cũng mệt mỏi rồi.

Triệu Hữu Đường nhíu mày: “Vậy thì vì sao? Chẳng lẽ là không thoải mái? Hay là, nàng gạt Trẫm cái gì?”

Gạt cũng đã lấy ra, đó là tội khi quân đấy!

Phùng Liên Dung chỉ phải buồn giọng nói: “Là vì người nhà thiếp, cũng không biết bọn họ có khỏe không.”

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường ngẩn ra.

Hôm nay hắn đúng là đã xem nhẹ việc này, nhưng là, chuyện này nàng cũng phải che đậy, hắn vỗ đầu nàng, mắng: “Nàng không biết nhắc Trẫm à? Chỉ một mình buồn, biến thành ngủ không ngon, nàng ngốc hay không hả?”

“Không phải là sợ làm phiền Hoàng thượng sao.” Nàng nhẹ giọng nói, “Hoàng thượng đã đủ bề bộn rồi.”

“Đây là hai việc khác nhau!” Triệu Hữu Đường nói, “Nàng đó, lần sau có gì cứ nói, không nói mới là làm phiền Trẫm!”

Còn phải lo lắng nàng có chuyện gì.

“Sáng mai Trẫm phái người đi hỏi.” Hắn kéo đầu nàng vào trong ngực mình, “Mau ngủ đi.”

Ai ngờ lúc này Kim Quế ở bên ngoài truyền lời nói: “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương phái người đến nói, Thái tử điện hạ bệnh rồi!”

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Bồi Đọc

Editor: Linh.

Muộn như vậy, có thể thấy được bệnh cũng không nhẹ.

Phùng Liên Dung nhanh chóng đứng lên, giúp Triệu Hữu Đường mặc quần áo.

Triệu Hữu Đường xuống giường nói: “Nàng ngủ trước đi, Trẫm đi xem.”

Hắn mặc áo khoác vào, sải bước bước đi.

Trong Khôn Ninh cung, Phương Yên đang khác.

Triệu Hữu Đường đi vào hỏi: “Sao lại thế này?”

Phương Yên nức nở nói: “Vốn đang tốt, không biết sao lại làm ác mộng, gọi tỉnh, thiếp thân sờ trán thì thấy nóng rát, người cũng nóng không nhẹ.” Sắc mặt nàng ta trắng bệch, đứa nhỏ này là mạng của nàng ta.

Không có người khác đều có thể , chỉ riêng đứa nhỏ này là không được.

Sắc mặt Triệu Hữu Đường cũng trầm xuống, vỗ vỗ bờ vai nàng ta, trấn an nói: “Nàng đừng sốt ruột, trán nóng, nhất định là bị cảm nóng, Trẫm lần trước cũng vậy, Thái y nhất định sẽ trị khỏi.”

Phương Yên lúc này đã sắp không trụ được, cả người ngã vào trong lòng Triệu Hữu Đường, lau nước mắt nói: “Thiếp thân chỉ có một đứa con này,

https://thuviensach.vn

Hoàng thượng, nếu hắn xảy ra chuyện gì, thiếp thân cũng không sống nổi. Hoàng thượng, ngài nhất định phải để Thái y cứu sống hắn!”

Triệu Hữu Đường thấy nàng ta như thế, cũng không đẩy ra, đứng yên để nàng ta dựa vào.

Qua một lát, Chu thái y đi ra hắn mới để Phương Yên đứng thẳng.

“Rốt cục là bị sao?” Triệu Hữu Đường hỏi.

Chu thái y đầu tiên là quỳ xuống rồi mới nói: “Là cảm nóng, chỉ là lần này đến quá nhanh, cũng mạnh cho nên Thái tử vẫn còn mơ màng.”

“Có thể trị khỏi sao?”

Chu thái y nói: “Hắn là có thể trị khỏi.”

“Cái gì gọi là hắn là!” Triệu Hữu Đường tức giận nói: “Chỉ là một bệnh nhỏ, ngươi còn do dự?”

Chu thái y vội nói: “Hạ thần nhất định có thể trị khỏi.”

Chủ tử đã muốn nghe những lời này, vậy thì nói, dù sao trị không khỏi, đầu cũng không còn.

Chu thái y sớm đã có giác ngộ, thái y như bọn họ xem trong phần đông đại phu thì rất là vẻ vang, thật ra thời thời khắc khắc đều phải lo lắng đề phòng, động một tí là không còn mạng. Ông từng tuổi này, coi như vận khí tốt, còn có gì phải sợ.

Chu thái y kê đơn thuốc gọi người đi Ngự thiện phòng sắc thuốc.

Triệu Hữu Đường vào xem Triệu Thừa Dục, trở lại chính điện hỏi Phương Yên: “Lúc dẫn về không phải là còn rất tốt sao? Cũng kêu thái y xem qua, sao đột nhiên lại sinh bệnh?”

https://thuviensach.vn

Phương Yên mắt đỏ hồng nói: “Thiếp thân cũng không biết, hỏi cung nhân hầu hạ, đánh rồi cũng không nói không biết, thiếp thân nghĩ nhất định là bị dọa, trẻ nhỏ nhát gan, có lẽ do vậy nên dễ bị bệnh.”

Triệu Hữu Đường lại gọi Chu thái y đến hỏi.

Chu thái y nói: “Đúng là có khả năng này, dù sao Thái tử điện hạ cũng vẫn còn nhỏ.”

Triệu Hữu Đường lại bảo ông lui ra.

Phương Yên áy náy nói: “Là thiếp thân không chiếu cố tốt Thừa Dục, sớm biết vậy, thiếp thân nên một bước không rời.”

“Đúng là lỗi của nàng!” Triệu Hữu Đường lạnh mặt nói, “Thừa Diễn và Thừa Dục cùng nhau học ở Xuân Huy các, cũng nhận đến kinh hách, vì sao không sinh bệnh? Đó là bình thường nàng quá nuông chiều, nuôi hắn thân thể cũng không tốt, nàng tự kiểm điểm đi.”

Phương Yên vốn đang thương tâm, lại nghe hắn nhắc tới Thừa Diễn, một hơi kém chút không lên nổi, đưa tay lên đỡ ngực.

Triệu Hữu Đường thấy nàng ta như thế, sắc mặt dịu xuống nói: “Có điều nàng cũng là không có kinh nghiệm, không có ai ngay từ đầu đã biết làm nương, nàng cũng đừng sốt ruột, Chu thái y cũng nói trị khỏi.”

Phương Yên im lặng.

Thật ra Triệu Thừa Dục cũng không phải bị bệnh nặng gì, chính là vì tuổi còn nhỏ, sau này bệnh phát nặng, cũng không thể kéo, bằng không đầu sẽ nóng hỏng (cũng giống như trẻ con sốt trên 40 độ sẽ biến ngốc ấy). Điều này cũng khiến Chu thái y cảm thấy khó có thể giải quyết, có điều ông nhiều kinh nghiệm, cả đời không biết đã trị qua bao nhiêu chứng bệnh, lần này cũng thuận lợi.

https://thuviensach.vn

Chỉ là hơi mất chút thời gian.

Triệu Hữu Đường cũng không đi, ngồi đó đợi, thỉnh thoảng đi xem Triệu Thừa Dục.

Khi hắn nhìn nhi tử, sắc mặt cực kỳ ôn hòa, cũng nguyện ý dành thời gian cho hắn, Phương Yên chăm chú nhìn hắn, trong lòng nhất thời ngũ vị tạp trần.

Cũng không biết đã có bao lâu, hắn không có ở lại Khôn Ninh cung. Có đôi khi nàng ta còn cảm thấy chính mình không còn là thê tử của hắn, mà chỉ là một Hoàng hậu mà thôi. Nàng ta mỗi ngày đều lẻ bóng một mình, trừ nhóm nô tì ra, ai sẽ đối nàng ta hỏi han ân cần?

Hôm nay sau động đất, hắn cũng đi nghỉ ở Diên Kỳ cung.

Có lẽ, ở trong lòng hắn, Phùng Liên Dung mới là thê tử của hắn đi?

Phương Yên cũng không biết có phải là đã đau lòng đến cùng cực hay không, lúc này thế nhưng không cảm thấy tức giận, chỉ là bi thương nói không nên lời. Vừa rồi cũng không biết nếu người bị bệnh là nàng ta, lại nói cho hắn biết, hắn có đến hay không?

Nàng ta thở dài, may mắn mình còn có nhi tử.

Lúc này Chu thái y đi qua báo tin vui: “Điện hạ hạ sốt rồi.”

Phương Yên vội vàng đưa tay lên sờ, quả nhiên trán Triệu Thừa Dục đã không nóng như vừa nãy, nàng ta cuối cùng yên lòng.

Triệu Hữu Đường nói: “Chu thái y ngươi cũng mệt nhọc rồi, đi nghỉ ngơi đi.”

Lại thưởng cho Chu thái y.

https://thuviensach.vn

Chu thái y tạ ơn sau đó cáo từ rời khỏi.

Triệu Thừa Dục tuy đã đỡ hơn, nhưng do người bị bệnh nên đặc biệt suy yếu, rất nhanh lại ngủ.

Phương Yên cúi đầu hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của con, vạn phần trìu mến.

Triệu Hữu Đường nhìn nàng, chỉ thấy dưới ánh nến, gương mặt nàng vẫn rất trẻ, khóe miệng hơi nhếch lên mang theo mấy phần ôn nhu. Nhớ năm đó khi nàng gả cho hắn, cũng không làm hắn không thích như vậy. Hắn cũng từng cho rằng bản thân có lẽ sẽ chậm rãi thích nàng, hai người là một đôi phu thê cử án tề mi.

Nhưng kết quả không như ý.

Vào một khắc này, hắn cũng có chút ảm đạm.

Phương Yên đắp lại chăn cho Triệu Thừa Dục, quay đầu nhìn Triệu Hữu Đường nói: “Hoàng thượng cũng nên nghỉ ngơi, sáng mai sợ là sẽ có rất nhiều chuyện phải xử lí.”

Triệu Hữu Đường gật gật đầu.

Phương Yên thấy hắn muốn đi, do dự một lát mới nói: “Hiện trời đã rất tối, Hoàng thượng hay là nghỉ ở đây đi, đỡ phải trở về trên đường gặp gió.”

Bước chân Triệu Hữu Đường hơi dừng lại.

Phương Yên giữa lông mày hiện chút vui vẻ, cho rằng hắn sẽ ở lại.

Nhưng qua một lát hắn vẫn nói: “Không cần, nàng đi nghỉ sớm đi.”

Hắn đi về phía trước.

https://thuviensach.vn

Ban đêm gió lạnh thổi vào, như là nước lạnh dội xuống người Phương Yên.

Triệu Hữu Đường đi đến ngoài điện, mới dừng chân.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng trên trời, hơi thở dài.

Có một số việc đi qua chính là đi qua, mặc dù hắn muốn giữ lại, nhưng hình như cũng không làm được nữa.

Nghiêm Chính ở phía sau hỏi: “Hoàng thượng muốn về đâu ạ.”

“Đi Càn Thanh cung đi.” Đã muộn thế này, hắn cũng không muốn đánh thức Phùng Liên Dung, nhưng vẫn phái Đường Quý Lượng đến Diên Kỳ cung xem. Dù sao nàng biết chuyện này, nếu đã ngủ thì thôi, nếu chưa ngủ cũng báo cho một tiếng.

Đường Quý Lượng đi rồi quay lại.

Triệu Hữu Đường đang ở thư phòng uống trà nóng.

“Hồi Hoàng thượng, Quý phi nương nương vẫn chưa ngủ, nói với nô tài, Hoàng thượng nên đi nghỉ ngơi sớm, đừng nghĩ rằng đã muộn rồi liền phê tấu chương một lát, lát sau vừa vặn vào triều.” Hắn ngừng một chút, hơi có ý cười, “Nương nương nói khẳng định sẽ gục xuống bàn ngủ.”

Triệu Hữu Đường cười rộ lên, nàng thật sự là càng ngày càng hiểu hắn.

“Thôi, đi ngủ đi.” Hắn đứng dậy đi và phòng trong.

Đúng như Phùng Liên Dung dự đoán, hắn thấy giống như không sai, kết quả vừa đặt đầu lên gối liền ngủ, thẳng đến trời sáng mới tỉnh lại, bỏ lỡ luôn cả thời gian lâm triều.

Triệu Hữu Đường tỉnh dậy không khỏi mắng Nghiêm Chính một chút.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chính cũng cam chịu.

Làm nô tài, còn có thể không suy nghĩ cho chủ tử sao, đừng tưởng rằng bản thân còn trẻ là có thể xằng bậy, thân là Hoàng đế, thân thể là quan trọng nhất. Nghiêm Chính cảm thấy chủ từ nhà mình phải sống càng ngày càng tốt, cho nên buổi sáng không đánh thức hắn.

Nhưng Triệu Hữu Đường tuy không lâm triều, vẫn gọi mấy vị đại thần vào Càn Thanh cung thương nghị đại sự.

Bận vậy cũng không quên chuyện của Phùng Liên Dung, phái người qua Phùng gia xem.

Phùng Liên Dung biết nhà mình không có việc gì, cuối cùng cũng yên tâm.

Nhớ tới Triệu Hữu Đường nói, gọi Triệu Thừa Diễn đến.

Triệu Thừa Diễn quả nhiên không có một chút không nỡ, trực tiếp lấy hòm ra, nói dùng để cứu người. Phùng Liên Dung tương đối đắc ý, phái Hoàng Ích Tam xem tình huống mang đến đưa cho Triệu Hữu Đường.

Hoàng Ích Tam ở bên ngoài chờ, Nghiêm Chính nói được, hắn mới cầm vào.

Triệu Hữu Đường vừa thấy liền cười.

Đứa con lớn này của hắn đúng là có một tấm lòng tốt, gia sản cũng không cần, cũng được, vậy liền thành toàn hắn, hắn lấy trợ cấp cho dân chạy nạn.

Phương Yên thì đang xem danh sách các vật bị hỏng của các cung đưa đến, do Tri Họa đã chết, bên dưới Tri Thu liền làm đại cung nữa. Ngày

https://thuviensach.vn

thường bên cạnh nàng ta không cần nhiều người lắm, trừ Lý ma ma và hai đại cung nữ khác, những người khác đều ở bên ngoài chờ.

Tri Thu đưa danh sách của Phùng Liên Dung qua: “Nương nương, đây là của Diên Kỳ cung.”

Nàng biết chủ tử mình luôn rất chú ý Phùng Quý phi.

Phùng Liên Dung nhìn lướt qua, chỉ thấy cả giấy đều vật, đương nhiên là có chút tức giận.

Ai bảo Phùng Liên Dung được sủng ái như vậy, trong Diên Kỳ cung tất cả đều là đồ tốt, nhưng cố tình thân phận nàng là Quý phi, chỉ thấp hơn nàng ta một đầu, không tốt nói nhiều.

“Giống như nơi khác, có đều đưa qua, cái khác tạm thời nhớ kỹ.” Phương Yên giọng điệu nhàn nhạt.

Tri Thu ứng một tiếng.

Đã nhiều ngày, do Lý đại nhân nghỉ ngơi, Triệu Thừa Dục lại mới khỏi hẳn nên Xuân Huy các không mở cửa học. Triệu Thừa Diễn tự nhiên là cũng không đi, chỉ ở nhà chơi với Triệu Thừa Mô.

Phùng Liên Dung rảnh rỗi không việc làm làm áo lót cho Triệu Hữu Đường.

Đại Lý ở ngoài nói: “Đồ bổ sung ở bên ngoài.”

Chung ma ma nói: “Vậy còn không mau mang vào.”

Đại Lý nhanh chóng bước đi.

Chung ma ma nghĩ, trong cung này những đồ gì bị hỏng phải nhớ, nhận được cái gì cũng phải nhớ, bằng không ở giữa rơi hỏng cái gì cũng phải tự

https://thuviensach.vn

mình bỏ tiền ra. Bà dẫn theo Châu Lan ra sân, thấy cái gì liền nhớ.

Qua một lát, đồ đưa xong.

Chung ma ma giật mình: “Chỉ có ít như vậy?”

Cung này đồ bị hỏng rất nhiều mà, chỉ một chút này sao bù được một phần mười.

Tiểu hoàng môn khuâ vác cười nói: “Không liên quan đến chúng nô tài, chúng ta tài chỉ biết mang qua đây, đây đều là Hoàng hậu nương nương phân phó.” Bọn họ cũng không dám đắc tội với người, nhất là Diên Kỳ cung, cho nên thái độ rất tốt, “Nếu có thiếu cái gì, ma ma ngài lại báo lên, nói rõ nguyên nhân ra.”

Chung ma ma nhăn mày nói: “Vì sao còn phải báo lại lần nữa? Lần trước đã viết danh sách rõ ràng rồi!”

Tiểu hoàng môn chớp mắt, nhỏ giọng nói: “Ma ma, nô tài liền nói thật cho ngài nghe vậy, nghe nói là Hoàng thái hậu nói, trong cung không thể quá mức xa xỉ, cho nên các cung điện chỉ được bổ sung một ít, không thể bổ sung toàn bộ.”

Chung ma ma khóe miệng giật giật, do nhắc đến Hoàng thái hậu, bà cũng không dám lắm miệng, quay đầu liền trở về.

Phương Yên lôi Hoàng thái hậu ra làm cớ thế nào chủ tử nhà mình cũng không sợ, còn có Hoàng thượng mà, chờ hết bận, xem nàng ta có dám không bổ sung đầy đủ không.

Hôm đó Vĩnh Gia Trưởng công chúa mang hai đứa nhỏ vào cung vấn an Hoàng thái hậu. Hoàng thái hậu cười nói: “Ta rất tốt, có thể có cái gì, ngươi đây là lo lắng linh tinh.” Bà nhìn hai đứa cháu ngoại, “Đều là đã tiểu tú tài rồi, năm sau xem có đứa nhảo khảo được cử nhân không.”

https://thuviensach.vn

Vĩnh Gia khá là kiêu ngạo: “Sợ là không khó.”

“Ngươi đó, không khiêm tốn chút nào hết.”

Nương con hai người đang nói chuyện thì Phương Yên đến.

Phương Yên làm con dâu xem như hiếu thuận, nên thỉnh an chưa bao giờ kéo xuống, nhìn thấy Vĩnh Gia cũng rất cao hứng: “Hoàng tỷ đến rồi.” Lại nhìn hai đứa nhỏ, “Bộ dạng thật tốt, càng nhìn càng thấy giống Hoàng tỷ.”

Vĩnh Gia cười nói: “Sao không dẫn Thừa Dục đến.”

“Ở Xuân Huy các học, mới nghỉ mấy ngày lại đi nghe giảng bài rồi.” Phương Yên kể khổ, “Thật sự hắn bị mệt.”

Vĩnh Gia nói: “Lý đại nhân giảng bài rất tốt mà, hai đứa con của ta muốn nghe còn không được, ngươi lại sợ Thừa Dục mệt. Hắn chính là Thái tử, không học nhiều sao được.”

“Đúng vậy.” Hoàng thái hậu nói: “Nên nghiêm khắc thì vẫn phải nghiêm khắc chút, ngươi đừng sợ mấy cái này, năm đó Hoàng thượng còn không phải cũng như vậy, có lúc nào được nhàn hạ, bằng không cũng không có ngày hôm nay!”

Hoàng thái hậu tương đối nghiêm túc.

Phương Yên liền không dám nói.

Vĩnh Gia lại hỏi: “Hiện Lý đại nhân còn dạy Thừa Diễn mà?”

Phương Yên trả lời: “Vâng, chờ sang năm Thừa Dục cũng muốn nghe, ta đã sớm cảm thấy không thích hợp, Thái tử về Thái tử, Hoàng tử về Hoàng tử, sao có thể dạy giống nhau.”

https://thuviensach.vn

Vĩnh Gia gật gật đầu: “Đúng là lí này, có điều bọn họ còn nhỏ, như vậy cũng không sao.” Nàng nghĩ nghĩ, chớp mắt nhìn về phía Hoàng thái hậu, “Nếu Lý đại nhân không chỉ dạy riêng Thừa Dục, có phải cũng có thể để Ngạn Chân, Ngạn Văn tới cùng nghe không?”

Hoàng thái hậu giật mình.

Phương Yên cũng giật mình. Nàng ta biết Vĩnh Gia là hướng về nàng ta, nàng dạy nhi tử nhất định cũng không kém, hiện hai đứa nhỏ là một chọi một, nhưng sang năm Triệu Thừa Mô cũng đi nghe giảng bài, Phùng Liên Dung còn có hai đứa nhỏ, cũng không biết có phải sẽ bắt nạt con trai của nàng ta không.

Nàng ta vội nói: “Được, để Ngạn Chân và Ngạn Văn bồi đọc được đó, vốn là người một nhà.” Nàng ta nhìn về phía Hoàng thái hậu, “Mẫu hậu, con dâu thật sự cảm thấy không sai!”

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Nho

Editor: Linh

Hoàng thái hậu nói: “Ngạn Chân đều đã mấy tuổi, còn có thể làm bồi đọc? Lý đại nhân tuy giảng bài tốt, nhưng hiện tại Thừa Dục còn nhỏ, đều là mấy cái dễ hểu, hắn lớn như vậy, ai gia sợ hắn ngồi cũng ngồi không yên.”

Vĩnh Gia cười cười: “Điều này cũng đúng, vậy thì để Ngạn Văn đến nghe đi. Nhà chúng ta tuy mời Tây Tịch, nhưng nào có thể sánh được với Lý đại nhân. Ngạn Văn trụ cột khẳng định chưa vững, nghe lại từ đầu cũng không sao.”

“Vẫn phải hỏi qua Hoàng thượng đã.” Hoàng thái hậu không dám làm chủ.

Vĩnh Gia nói: “Vậy còn không dễ làm, nữ nhi đi ngay đây.”

Nàng mang hai đứa nhỏ cùng Phương Yên cáo lui, đi ra Cảnh Nhân cung.

Vĩnh Gia quay đầu nhìn Phương Yên, thấy sắc mặt nàng có chút tiều tụy, liền vẫy tay bảo cung nhân lùi lại, có thế mới hỏi: “Nhưng là do Phùng Quý phi? Hoàng thượng vẫn chưa nghĩ rõ sủng nàng à?”

Phương Yên thở dài.

https://thuviensach.vn

Cô tẩu hai người tuy rằng không thể xưng là thân cận, nhưng bình thường qua lại chưa từng có hiềm khích, cho nên khi Vĩnh Gia hỏi, Phương Yên con mắt đỏ lên nói: “Hoàng tỷ, ta đã sớm thói quen, Hoàng thượng thích nàng, ta cũng không có cách nào.”

Vĩnh Gia nhíu nhíu mày: “Ngươi thân là Hoàng hậu, muốn bắt chuôi một cái phi tần cũng không phải việc khó.”

Phương Yên nghe vậy giương mắt: “Sao lại không khó? Nhớ năm đó…” Nàng ta nói đến đây đột nhiên dừng lại, nhắc đến Hồ Quý phi, nhất định sẽ làm Vĩnh Gia tức giận.

Nhưng Vĩnh Gia cũng nghe ra, hầm hừ nói: “Đó là phụ hoàng hồ đồ.”

Phương Yên nhẹ giọng đáp: “Hiện nay Hoàng thượng còn không phải học theo.”

So với Hồ Quý phi khi ấy, ngày một nghiêm trọng, ngay cả Quý nhân cũng không chạm, ai biết về sau sẽ thế nào.

Ngày đó hắn không có ở lại, Phương Yên liền triệt để hết hi vọng, tùy theo mà đến là sợ hãi nhiều hơn.

Nàng ta dựa ào không lên Hoàng thái hậu, cũng dựa vào không lên nhà nương gia, mấy năm nay, Hoàng thượng đều không thay nương gia nàng ta suy nghĩ, phụ thân ngay cả một tước vị cũng không có, có thể thấy được tình cảnh của nàng ta. Nàng ta hiện tại trừ Triệu Thừa Dục, còn có cái gì? Đó là người duy nhất nàng ta có thể dựa vào.

Vĩnh Gia ngược lại không biết nói cái gì.

Đến Càn Thanh cung, Vĩnh Gia và hai đứa nhỏ cầu kiến.

Triệu Hữu Đường cười nói: “Qua nhìn mẫu hậu rồi hả?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, Hoàng thượng, lần trước động đất làm thiếp thân bị dọa, may mắn nghe nói trong cung không có chuyện gì. Trong nhà thiếp thân lại sập hai tòa đình, cả mái ngói cũng rơi xuống, tan nát dưới đất, cho nên đến hôm nay mới rảnh.”

Triệu Hữu Đường nói: “Trong cung cũng vậy, đổ vỡ rất nhiều đồ, có điều người không bị thương là tốt rồi.”

Vĩnh Gia gật gật đầu, nói đến việc của Ngạn Văn.

“Thiếp thân muốn cho Ngạn Văn cùng Thừa Dục Thừa Diễn cùng nhau nghe giảng bài, hắn tuy thi được tú tài, nhưng thiếp thân cảm thấy Tây Tịch trong nhà không đủ tỉ mỉ, mong Hoàng thượng ân chuẩn.”

Tỷ tỷ mình tự mình mở miệng cầu, Triệu Hữu Đường không có cự tuyệt, hắn cũng rất thích hai đứa cháu ngoại: “Ngạn Văn tuổi nhỏ như vậy đã được giám khảo khen, có Lý đại nhân dạy, tương lai nhất định có thể thành đại tài.”

Vĩnh Gia cao hứng vô cùng, đẩy đẩy tiểu nhi tử.

Chu Ngạn Văn vội tạ ơn.

Vĩnh Gia nói: “Ngạn Văn nhất định sẽ không cô phụ Hoàng thượng kỳ vọng, vậy hom nay thiếp thân liền dẫn hắn đến Xuân Huy các xem thử thế nào.”

Triệu Hữu Đường chấp thuận.

Vĩnh Gia lại nói: “Vừa rồi thiếp thân còn gặp được cả A Yên, nàng nhưng là thường đi hiếu kính mẫu hậu.”

Triệu Hữu Đường ừ một tiếng, Phương Yên đối đãi trưởng bối quả thật không có chỗ nào để soi mói.

https://thuviensach.vn

“Chỉ là người nhìn gầy đi rất nhiều, làm thiếp thân không khỏi nghĩ đến khi nàng mới gả qua, lúc ấy Hoàng thượng và nàng còn rất tốt không phải sao?” Vĩnh Gia thán một tiếng, “Thật ra phu thê nào không có lúc gập ghềnh, thiếp thân cùng phu quân cũng vậy, có điều ít nhiều có phu quân độ lượng, thường bao dung thiếp thân, Hoàng thượng cũng biết tính cách của thiếp thân rồi đấy. Nam nhi gia, luôn phải săn sóc thê tử nhiều hơn mới tốt.”

Triệu Hữu Đường nghe nàng nói mấy lời này, thản nhiên nói: “Sao hôm nay cảm khái nhiều vậy? Hay là Hoàng hậu nói gì mới ngươi rồi?”

“Không nói gì, chỉ là thiếp thân nhớ tới chuyện năm đó, lắm miệng mà thôi.” Vĩnh Gia tuy rằng rất muốn nhắc đến Hồ Quý phi, nhưng nhìn mặt Triệu Hữu Đường, cuối cùng vẫn là không dám lấy hắn cùng Tiên đế so, chỉ phải từ chỗ khác khuyên.

Triệu Hữu Đường rũ mắt: “Chuyện quá khứ không có gì để nói, Trẫm còn có tấu chương cần phê, ngươi đi ra ngoài đi.”

Ba người Vĩnh Gia chỉ phải đi ra ngoài.

Chu Ngạn Chân nói: “Nương, Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương thật sự không tốt à?”

Hắn là một thiếu niên mười năm tuổi, đương nhiên nghe hiểu đối thoại của hai người bọn họ.

Vĩnh Gia nói: “Cũng xem là vậy, vì vậy nương cũng không tốt khuyên.” Nàng dặn dò, “Ngươi cũng không thể đi ra ngoài nói.”

Chu Ngạn Chân cười nói: “Cái này làm sao sẽ, nhưng là đệ đệ sau này cùng Điện hạ, Đại hoàng tử, Tam hoàng tử cùng nhau đọc sách, chuyện nghe được mới nhiều, nhưng hắn chưa chắc đã kín miệng.”

Chu Ngạn Văn vội nói: “Ai nói, ta cũng không nói.”

https://thuviensach.vn

Vĩnh Gia sờ sờ đầu hắn: “Ngươi chỉ tập trung nghe giảng là được, còn có, đừng cùng Đại hoàng tử, Tam hoàng tử nói nhiều.”

Chu Ngạn Văn khó hiểu: “Bởi vì bọn họ không phải Thái tử?”

“Đúng vậy, ngươi đến là bồi Thái tử nghe giảng bài, làm tốt bổn phận là được, không cần mù quáng tham gia cái gì. Ngươi tuổi còn nhỏ, rất nhiều chuyện đều không rõ ràng.” Chính nàng có thể nói, nhưng đứa nhỏ nhỏ, chưa hẳn đã biết đúng sai.

Chu Ngạn Văn dạ một tiếng.

Sau đó Vĩnh Gia liền dắt bọn hắn đến Xuân Huy các.

Lý đại nhâ dạy một lát đang ngồi nghỉ, nhìn thấy Vĩnh Gia Trưởng công chúa đến, đứng dậy qua gặp.

Vĩnh Gia nói: “Hoàng thượng đã chấp thuận Ngạn Văn đến đây cùng nhau nghe giảng.” Lại bảo Chu Ngạn Văn bái kiến Lý đại nhân.

Lý đại nhân nhìn Chu Ngạn Văn, người bộ dạng mi thanh mục tú, ngôn hành cử chỉ cũng khiêm tốn hữu lễ, đúng là có chút thích, bảo hắn ngồi vào đằng sau.

Hai đứa nhỏ nhìn thấy có người mới đến, đều dò đầu ra xem.

Triệu Thừa Dục nói: “Là Ngạn Văn biểu ca!”

“Gặp qua Điện hạ.” Chu Ngạn Văn vội chào, lại đối Triệu Thừa Diễn hành lễ, “Gặp qua Đại hoàng tử.”

Triệu Thừa Diễn đối Chu Ngạn Văn ấn tượng không sâu, dù sao hắn vẫn luôn ở Diên Kỳ cung, dù Vĩnh Gia có mang đứa nhỏ đến, cũng chỉ cùng Triệu Thừa Dục gặp mặt. Hai người này quan thuộc, hắn lại rất xa lạ, thậm chí còn có chút không nhớ được, chỉ theo Triệu Thừa Dục cũng kêu biểu ca.

https://thuviensach.vn

Nghe xong khóa trở về, hắn liền cùng Phùng Liên Dung nói chuyện này.

“Hôm nay có một biểu ca đến, nói sau này sẽ cùng nghe giảng.”

Phùng Liên Dung nghĩ đây nhất định là đứa nhỏ của Vĩnh Gia Trưởng công chúa. Những người khác, không có khả năng có loại đãi ngộ đó.

“Là Ngạn Văn biểu ca đúng không?” Nàng hỏi, “Người có được không, có nói gì với con không?”

Triệu Thừa Diễn lắc đầu, có chút cô đơn: “Không nói chuyện với con, nhưng Nhị đệ và hắn quen biết, hai người nói gì đó, cười mãi.” Hắn còn nhỏ nhưng đã thở dài, “Trừ nghe giảng ra, lúc nghỉ ngơi con đều không biết làm cái gì, Nhị đệ cũng không để ý đến con.”

Hắn là lần đầu nhiên nhắc tới việc này.

Phùng Liên Dung giật mình.

Không nghĩ tới đứa nhỏ này cũng có phiền não, có điều Triệu Thừa Dục không để ý hắn cũng là bình thường. Hoàng hậu dạy dỗ nhi tử không có khả năng thích nhi tử của nàng, nàng nghĩ nghĩ nói: “Con có thể nói chuyện với bọn Đại Hoàng.”

“Đại Hoàng không được vào, chỉ được ở bên ngoài.”

“Vậy có muốn mang chút đồ chơi đi không?”

“Lý đại nhân không cho.”

Lúc này, Triệu Thừa Mô nghe, bỗng nhiên nói: “Nương, con cũng đi nghe giảng bài.”

“Con không phải sẽ buồn ngủ à?”

https://thuviensach.vn

“Không buồn ngủ nữa.” Hắn lắc đầu.

Triệu Thừa Diễn rất cao hứng: “A Lý, đệ đi thì tốt rồi, chúng ta có thể cùng nhau chơi đấy! Lý đại nhân nói đệ nghe không hiểu ta cũng có thể dạy đệ.” Một bên liền kéo ống tay áo Phùng Liên Dung, “Nương, để A Lý cùng đi đi, không phải đệ ấy nói không buồn ngủ rồi sao.”

“Con thật sự sẽ không buồn ngủ?” Phùng Liên Dung không bỏ được, hai đứa nhỏ đi rồi, nàng lại chỉ còn một mình.

Triệu Thừa Mô thành thật nói: “Chỉ hơi mệt thôi, ngủ một lát là tốt rồi.”

Phùng Liên Dung không nói gì, thầm nghĩ không được lại chọc giận Lý đại nhân. Con ngủ như ậy, Lý đại nhân sẽ cảm thấy chính mình giảng bài không tốt, tổn thương tự tôn biết bao!

Nàng kiên định nói: “Không cho đi.”

Triệu Thừa Diễn lại mất hứng, quấn quít lấy Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung đau đầu, buổi tối nhìn thấy Triệu Hữu Đường liền nhào tới, vẻ mặt ‘mau cứu ta’.

“Sao vậy?” Triệu Hữu Đường buồn cười.

“Tiểu Dương muốn A Lý đi nghe giảng bài, A Lý buồn ngủ nhưng lại muốn đi, thiếp thân không cho, bọn nó cũng không chịu.

Dù nàng cứng rắn nói mấy lời độc ác, hai đứa nhỏ cũng không sợ nàng.

Ai bảo ngày thường nàng quá ôn nhu.

Triệu Hữu Đường liền gọi hai đứa nhỏ đến, mỗi người ngồi trên một cái ghế con.

https://thuviensach.vn

“A Lý, là tự con muốn đi hay là ca ca bảo con đi?” Hắn hỏi.

Triệu Thừa Mô nói: “Là tự con muốn đi.”

“Vì sao, không phải buồn ngủ à?”

“Ca ca nói không ai để ý đến huynh ấy.”

Triệu Hữu Đường nghe lời này, chân mày cau lại, hóa ra đứa nhỏ này là vì đi bồi Triệu Thừa Diễn.

“Thừa Dục không để ý con?” Hắn hỏi.

Thật ra Triệu Thừa Diễn còn nhỏ, chỉ đem cảm thụ của mình nói ra, cũng không biết cái gì là nói xấu người khác, nhưng trong tiềm thức lại biết vậy hình như không tốt, cho nên đột nhiên do dự, qua một lát mới nói: “Cũng không phải, chỉ là có đôi khi không để ý, con hỏi huynh ấy, huynh ấy không trả lời con.”

Triệu Hữu Đường trầm ngâm nửa khắc, lại nhìn về phía Triệu Thừa Mô: “Con đi nghe giảng sớm cũng không sao, nhưng người phải xem sức mà làm, nếu không buồn ngủ, lại đi.”

Triệu Thừa Mô vội nói: “Không ngủ gật nữa.”

Triệu Hữu Đường nheo mắt lại: “Vậy sáng mai đi thử, buồn ngủ thì sang năm lại đi.”

Triệu Thừa Mô gật gật đầu.

Triệu Thừa Diễn lại cao hứng, kéo tay đệ đệ mình đi chơi.

Đến buổi tối, từ sớm Triệu Thừa Mô đã lên giường ngủ.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma nói cho hai người: “Còn sớm hơn lúc trước, cũng không cần thúc giục đã rửa mặt rửa chân.”

Phùng Liên Dung đau lòng: “Xem ra là sợ ngày mai ngủ gật.”

Triệu Hữu Đường có chút ngoài ý muốn, hắn vốn cho rằng Triệu Thừa Mô không biết giữ lời, không ngủ gật cũng là thuận miệng nói, dù sao còn nhỏ mà, ai biết hắn còn hiểu được phải đi ngủ sớm chút, hắn cười cười nói: “Để hắn đi đi, nếu sáng mai thật không ngủ gật thì để hắn đi nghe tiếp.”

Đến ngày hôm sau, Triệu Thừa Mô tỉnh dậy, cùng Triệu Thừa Diễn đi Xuân Huy các.

Triệu Thừa Diễn cũng sợ hắn buồn ngủ, nhìn chằm chằm.

Thật ra Lý đại nhân cũng vậy.

Kết quả Triệu Thừa Mô cứ thế chịu đựng không ngủ, Triệu Thừa Diễn rất cao hứng, lúc nghỉ ngơi cùng hắn giảng tri thức trước đó Lý đại nhân đã dạy.

Triệu Thừa Dục ngồi ở phía trước, quay đầu lại nhìn, thấy hai người cười cười nói nói, hơi hừ một tiếng lại quay đầu.

Ngày đó mẫu thân để Phùng Quý phi quỳ xuống, hai huynh đệ này đều khóc, hắn còn có chút khổ sở. Nhưng là phụ thân đến, lớn tiếng trách cứ mẫu thân, hắn không quên mẫu thân rơi nước mắt. Tuy hắn còn nhỏ, nhưng hắn đã có chút hiểu rõ, hắn cùng hai người này khác nhau.

Mẫu thân của bọn họ không giống nhau.

Thân phận của bọn họ cũng không giống, hắn là Thái tử, mà bọn họ là Hoàng tử.

Hắn yên lặng ngồi, yên lặng cầm bút viết chữ.

https://thuviensach.vn

Chu Ngạn Văn có mẫu thân dặn dò, cũng không nói nhiều.

Cả ngày Triệu Thừa Mô vẫn luôn không ngủ gật, Triệu Thừa Diễn trở về, từ trên đường đã kêu: “Mẫu phi, mẫu phi, A Lý không ngủ gật đâu!”

Phùng Liên Dung ở bên trong nghe thấy, cười đi ra nói: “A Lý thật là lợi hại, hôm qua cha con nói, nếu không ngủ gật thì cứ để con đi nghe giảng.”

Triệu Thừa Diễn hoan hô một tiếng: “A Lý, sau này chúng ta có thể ngày ngày cùng đi rồi!”

Triệu Thừa Mô gật gật đầu, mỉm cười.

Phùng Liên Dung nhìn hai huynh đệ, thầm nghĩ tính cách hai người này thật sự là khác quá xa.

Cũng không biết nữ nhi tương lai sẽ có tính cách thế nào.

Qua mấy ngày, Triệu Hữu Đường phái người đi tu sửa Đông cung, nơi đó đã nhiều năm không có người ở, đã có chút cũ.

Phương Yên nghe nói, lắp bắp kinh hãi, nghĩ rằng Triệu Hữu Đường làm cái gì vậy, kết quả nàng ta còn chưa kịp hỏi, Triệu Hữu Đường đã tự mình đến, cùng nàng ta nói: “Thừa Dục cũng không còn nhỏ, sang năm liền dọn qua Đông cung ở lại, người bên cạnh hắn, Trẫm tự nhiên sẽ chọn lựa, nàng đừng nhúng tay.”

Phương Yên hít một ngụm khí lạnh: “Vì sao? Không thể lại đợi thêm mấy năm à? Thừa Dục nhỏ như vậy sao có thể tự chiếu cố mình, thiếp thân lo lắng!”

“Tự nhiên sẽ có nô tì chiếu cố, lại có cái gì? Trẫm năm đó cũng từ sớm đã chuyển ra.” Triệu Hữu Đường nói: “Lại nói, cũng không phải không để

https://thuviensach.vn

nàng gặp con, nam nhi gia, sớm chuyển ra ngoài cho thỏa đáng, đỡ phải tương lai có thói quen ỷ lại, có thể có tiền đồ gì?”

Phương Yên đỏ mắt, cầu nói: ‘Hoàng thượng, nếu không lại chờ một năm, được không?”

Triệu Hữu Đường chau mày: “Không phải nàng cũng cho là con nên sớm chuyển ra ngoài sao? Sao đến lượt Thừa Dục nàng lại không chịu? Ý Trẫm đã quyết, không cần nhiều lời nữa.”

Phương Yên nghẹn lời.

Lúc ấy quả thật là nàng ta cùng Hoàng thái hậu nói muốn Triệu Thừa Diễn chuyển ra. Hôm nay Triệu Hữu Đường lấy chuyện này ra chặn nàng ta, đây là vì xả giận cho Phùng Liên Dung hay sao? Phương Yên tức giận đến ngực đau, nhưng một câu nói phản bác cũng không có.

Chuyện này Triệu Hữu Đường đoán ra là xuất từ miệng nàng, dù sao Hoàng thái hậu mặc kệ mọi chuyện, vô duyên vô cớ lại dẫn ra chuyện này. Mà Phương Yên thường quan đó, liền thuận lý thành chương.

Chỉ là hắn không phải vì lòng riêng.

Thật ra dù Phương Yên không nhắc tới, nam hài cũng phải chuyển ra ở riêng.

Triệu Hữu Đường béo cho biết chuyện này xong liền xoay người đi đến Xuân Huy các.

Bốn đứa nhỏ đang nghe giảng, cũng không chú ý đến ở cửa đứng một người. Triệu Hữu Đường đứng một lát, Lý đại nhân cũng không nói, kêu bốn đứa nhỏ nghỉ ngơi. Hắn nhìn nhìn, quả nhiên Triệu Thừa Dục chỉ cúi đầu đọc sách viết chữ, hắn một người ngồi ở phía trước.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường lập tức bảo Hoa Khi gọi Triệu Thừa Dục ra.

Triệu Thừa Dục nhìn thấy phụ thân, lộ ra nụ cười, nhào lên nói: “Phụ thân!” Lại hỏi, “Sao phụ thân lại đến đây vậy? Mẫu phi nói phụ thân bề bộn nhiều việc.”

“Ngẫu nhiên cũng có lúc rảnh rỗi.” Triệu Hữu Đường đi về phía trước vài bước, Triệu Thừa Dục theo kịp.

“Thừa Dục, sao con không cùng Thừa Diễn, Thừa Mô nói chuyện?” Hắn hỏi, “Các con là huynh đệ, bình thường nên hữu ái hỗ trợ.”

Triệu Thừa Dục sửng sốt.

Hắn không nghĩ tới Triệu Hữu Đường lại đột nhiên hỏi chuyện này.

“Con…” Hắn ấp úng, “Con không biết cùng bọn họ nói chuyện thế nào, con không cùng bọn họ ở chung.”

“Không ở chung thì không phải huynh đệ hay sao?” Triệu Hữu Đường nói, “Sang năm con sẽ phải qua Đông cung ở, Thừa Diễn cũng phải chuyển ra. Tương lai không có mẫu thân bên cạnh, huynh đệ liền rất quan trọng, có chuyện gì cũng có thể cùng nhau thương lượng.”

Triệu Thừa Dục dạ một tiếng, ngẩng đầu nhìn Triệu Hữu Đường, cẩn thận nói: “Con sẽ cùng Đại ca, Tam đệ nói chuyện, phụ thân đừng tức giận.”

Triệu Hữu Đường cười cười: “Phụ thân không có tức giận, chỉ nói cho con biết chút đạo lý thôi.”

Triệu Thừa Dục gật gật đầu: “Con biết, con sẽ nghe lời phụ thân.”

Triệu Hữu Đường lại cao thấp đánh giá hắn một lần: “Con phải gầy chút, nhớ không được tham ăn.”

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Dục lại gật đầu: “Hiện con không mang theo thức ăn bên người nữa.”

“Tốt, đi nghe giảng bài đi.”

Triệu Thừa Dục hành lễ cáo lui.

Lại nói trận động đất này làm trì hoãn rất nhiều việc, dù là Ninh Huyện cũng bị lan đến, cho nên Phùng Mạnh An vừa đi, chưa làm được gì lại phải đi xử lý việc này trước. Những việc vốn phải làm đều gác lại, Kinh đô, bao gồm phụ cận Kinh đô, Khánh Huyện, phụ cận Khánh Huyện đều bị vây trong trạng thái trùng kiến.

May mắn quốc khố coi như tràn đầy, cũng có thể chống đỡ qua cửa ải khó khăn này.

Chỉ chớp mắt đã đến tháng tám.

Hôm đó Phùng Liên Dung thức dậy, thấy nho trên giàn đều đã chín, từng chuỗi từng chuỗi, tím đen tím đen, miễn bàn rất đẹp mắt, giống như dùng ngọc khắc thành. Nàng ngắm một lát liền kêu Kim Quế lấy ckeos đến, lại bảo Ngân Quý xách cái giỏ.

“Là phải làm rượu nho rồi.” Chung ma ma rõ ràng, chủ tử bà đã đợi rất lâu, thường xuyên quan xem không phải là vì vậy sao.

Phùng Liên Dung quẹo trái quẹo phải, cắt nhiều nho xuống.

“Mấy chùm này đều là tốt nhất, các ngươi mang đi rửa, hôm nay trời cũng đẹp, nhanh phơi khô.”

Đây là nàng tự mình chăm sóc lớn lên, Kim Quế Ngân Quế cũng không dám mượn tay người khác rửa sạch, chỉ phái cung nhân khác đi lấy nước, các nàng tự mình rửa từng chuỗi một.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma cười nói: “Rượu nho muốn ủ không dễ, nương nương phải cố gắng, có điều là cho Hoàng thượng uống, nương nương cũng sẽ không ngại mệt.”

Phùng Liên Dung cười rộ lên, sẵng giọng: “Nói như là chỉ để Hoàng thượng uống vậy, ma ma cũng có lộc ăn.”

“Tất nhiên.” Chung ma ma theo lời Phùng Liên Dung phân phó, kêu Tiểu Lý đi thố diện Cục mang cái vại to về, còn có đường. Vại thường dùng để muối dưa, thố diện Cục có rất nhiều, hiện tại dùng để làm rượu nho thì quá thích hợp.

Đợi đến chạng vạng, hai đứa nhỏ trở về, thấy trong viện phơi nho, ồn ào muốn ăn.

Phùng Liên Dung cười nói: “Chờ chút nữa phụ thân đến, chúng ta lại hái nho tươi.”

Triệu Thừa Diễn khó hiểu, nhưng vẫn chờ.

Kết quả Triệu Hữu Đường cũng không làm bọn họ thất vọng, quả nhiên đến ngay.

Cũng giống như bọn họ, thấy trong viện có nho, ý nghĩ đầu tiên chính là muốn nếm thử.

Phùng Liên Dung ngăn lại nói: “Này đều đã phơi nửa ngày, muốn ăn thì phải ăn nho tươi.”

“Đúng vậy phụ thân, mau dẫn con đi hái.” Triệu Thừa Diễn sốt ruột chờ, bụng cũng cảm thấy đói.

Triệu Hữu Đường mỗi tay dắt một đứa, đến khi đi đến trước giàn nho, con mắt sáng lên, cao hứng nói: “Hóa ra kết nhiều như vậy, nhìn xem, cũng

https://thuviensach.vn

sắp thành vườn trái cây rồi! Màu sắc cũng tốt, này không kém nho dùng để cúng tí nào.”

Nghiêm Chính thầm nghĩ, lúc đó Phùng Quý phi muốn trồng nho, hoa tượng sao có thể không chuẩn bị tốt. Mầm mống chính là giống nho dùng để cúng, đương nhiên sẽ không kém.”

Nhưng hắn đương nhiên sẽ không nói ra, Hoàng thượng cao hứng, hắn quét cái gì.

Phùng Liên Dung đưa cây kéo cho hắn: “Hoàng thượng, ngài cắt đi.”

Triệu Hữu Đường nhận lấy, cười nói: “Nàng cắt chán rồi hả?”

Mấy rổ nho, nàng hôm nay cắt cũng phải mấy chục chuỗi.

“Mới không phải chán, là có ý tứ.” Phùng Liên Dung ánh mắt sáng long lanh, nghĩ rằng Triệu Hữu Đường ngày ngày lâm triều xem tấu chương, rất buồn tẻ, cái gì vui chơi đều không có, bảo hắn hái nho rất mới mẻ, hắn nhất định thích.

Triệu Hữu Đường gật gật đầu: “Vậy Trẫm thử xem.”

Hắn cũng không cắt ngay, chỉ tìm tìm, còn chậm rãi nói: “Trẫm muốn cắt, khẳng định là chuỗi đẹp nhất.”

Phùng Liên Dung hé miệng cười, đều lớn lên như nhau, nào có tốt nhất chứ.

Lúc đầu nàng cũng muốn tìm tốt nhất, nhưng nhìn hoài hoa mắt luôn.

Hai đứa nhỏ lại rất hưng phấn, Triệu Thừa Diễn lát lại nói: “Phụ thân, chuỗi này tốt!” Lát lại nói, “Chuỗi này cũng tốt, to quá đi.”

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường ở dưới giàn nho chui tới chui lui, quả nhiên như Phùng Liên Dung sở liệu, thật sự là hoa mắt!

Hắn ho khan một tiếng, cầm một chùm nho: “Trẫm thấy chuỗi này tốt nhất, vừa to lại sai.”

Phùng Liên Dung đi tới gần, nhìn một cái: “Ừ, đúng là tốt.”

Triệu Hữu Đường đắc ý cười cười, cắt xuống.

“Hoàng thượng, mau nếm thử.” Phùng Liên Dung nói, “Nho này không phải ngọt hoàn toàn, có một chút chua, càng thêm ngon miệng.”

Triệu Hữu Đường không ăn, chỉ nhìn.

Phùng Liên Dung nào có không hiểu ý hắn, còn phải bóc cho hắn ăn!

Đồ lười!

Nàng nói nhỏ một câu, cầm quả nho lên lột vỏ, bỏ thịt vào trong miệng hắn.

Triệu Hữu Đường cười rộ lên: “Ăn ngon, khẳng định ngon hơn nho nàng hái.”

Phùng Liên Dung bĩu môi: “Không tin, thiếp thân hái cũng ăn ngon.”

Nàng hôm nay mặc một chiếc váy ở nhà, màu hồng mân côi thêu hoa sen, tóc lược hình đan loa, thắt một chiếc khăn vải màu xanh nhạt, có chút giống cô nương nông gia. Nhưng trên đời cô nương nông gia tốt như vậy cũng không nhiều.

Triệu Hữu Đường nhìn nàng, khóe miệng cong lên: “Không tin, nàng nếm thử xem.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung đưa tay ra hái nho của hắn, vừa lột vỏ muốn cho vào trong miệng.

Triệu Hữu Đường lại đi trước một bước, đoạt lấy, tiếp theo cúi đầu dán miệng lên miệng nàng.

Phùng Liên Dung giật mình, cả người cứng đờ.

Hắn chậm rãi đưa nho đến trong miệng nàng.

Phùng Liên Dung chỉ nghe thấy trái tim đập thình thịch, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hắn đứng thẳng, cúi mắt nhìn nàng: “Trẫm nói không sai, ngon hơn nho của nàng đúng không?”

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Bùng Nổ

Editor: Linh

Hai đứa nhỏ đều ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Phùng Liên Dung mặt đỏ bừng, thấp giọng sẵng giọng: "Hoàng thượng, Tiểu Dương A Lý còn ở đây mà."

"Vậy thì sao." Triệu Hữu Đường chế nhạo, "Rốt cuộc ngon hay không ngon? Không ngon, Trẫm lại đút cho nàng quả khác."

"Ăn ngon!" Phùng Liên Dung vội trả lời, sợ hắn thật sự lại đút nữa.

Triệu Hữu Đường cười rộ lên.

Hai đứa nhỏ cũng cười ngây ngô, bọn họ vẫn không rõ vừa rồi có ý gì, nhưng phụ thân mẫuphinhư vậy làm bọn hắn rất vui vẻ, cảm thấy đây là việc tốt.

Bởi vì mẫuphicó khi cũng sẽ hôn lên mặt bọn hắn, đó là thích bọn họ nên vậy.

Triệu Hữu Đường lại cắt thêm hai chuỗi nho, cho hai đứa con mỗi đứa một chuỗi: "Cầm gọi người rửa sạch rồi ăn."

Hai đứa nhỏ cao hứng cầm đi.

Cũng chỉ còn lại hai người bọn họ.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường hỏi: "Nàng phơi nho là muốn làm rượu nho hả?"

Hắn đứng dưới giàn nho, mặc long bào màu vàng sáng, sáng đến chói mắt.

Phùng Liên Dung đột nhiên lại có chút căng thẳng.

Thật ra đều đã bao nhiêu năm trôi qua, khi đối mặt hắn, nàng đã thập phần tự nhiên, nhưng hiện tại trái tim đập nhanh còn chưa bình ổn lại, cũng không biết có liên quan đến vừa rồi hắn đút nho cho nàng hay không.

"Hồi Hoàng thượng, đúng là làm rượu nho." Nàng hơi hơi gật đầu.

Triệu Hữu Đường thấy nàng lại câu nệ, tiến lên phía trước hai bước, kéo gần lại cự ly của hai người, nhìn chằm chằm nàng hỏi: "Đang nghĩ muốn ăn nho à?"

Phùng Liên Dung mặt càng đỏ hơn, phủ nhận nói: "Không có, nho gì chứ."

Triệu Hữu Đường nhíu mày: "Vậy sao nàng không nhìn Trẫm?"

Phùng Liên Dung hơi hơi ngẩng đầu, khuôn mặt nho nhỏ dưới giàn nho chỗ tối chỗ sáng có vẻ đặc biệt nhu hòa. Ngũ quan của nàng đều là nhu, lông mày giống như chồi mùa xuân, ánh mắt giống hồ nước, môi giống hoa, dù có lộ răng ra, cũng trắng như gạo nếp.

Người như vậy, nhìn thôi đã làm hắn mềm lòng, trong mềm còn mang theo chút ngọt.

Hắn tiến lên ôm nàng vào trong ngực rồi hôn xuống.

Giống như lần hắn thân chinh Hoa Tân về, bọn họ lần đầu tiên ở bên ngoài thân mật như vậy, Phùng Liên Dung mới nhớ tới, khó trách trái tim nàng đập nhanh vậy.

https://thuviensach.vn

Đó là một loại rung động đã lâu.

Triệu Hữu Đường thấy nàng thở không nổi mới buông nàng ra.

Phùng Liên Dung mặt đỏ hồng.

Triệu Hữu Đường giơ tay sửa lại khăn trên đầu cho nàng, nói: "Bộ quần áo này của nàng không tốt, mặc ào người gọn gàng, ngồi xổm xuống là có thể cấy mạ được rồi."

Phùng Liên Dung phì cười, giơ tay đấm đấm ngực hắn: "Hoàng thượng chỉ biết giễu cợt thiếp thân."

"Thế nào là giễu cợt, Trẫm nói lời trong lòng mà, lần tới nàng mặc cho Trẫm xem, Trẫm mà cao hứng, không chừng sẽ mang nàng ra đồng lượn một vòng."

Phùng Liên Dung hừ hừ nói: "Không tin đâu, lần trước còn nói dẫn thiếp thân ra đường chơi mà còn chưa dẫn."

Nàng nhớ rất rõ chuyện này đấy, lòng tràn đầy kỳ vọng.

"Trẫm nói qua?"

"Đương nhiên, chính là trên xe ngựa lần đi bãi săn ấy."

Triệu Hữu Đường nghĩ tới, cười nói: "Được, mang nàng ra đường trước, lần này tuyệt đối không quên."

Nghiêm Chính nghe được, trong lòng liên tục bồn chồn.

Hoàng đế mangsủngphira đường dạo, đây là chuyện lịch đại hoàng đế đều không có.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, có khả năng sẽ có người lén đi, không bị sử quan chép lại, nhưng đi ra ngoài như vậy, thật sự được không? Nghiêm Chính đau đầu, sợ sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nói như vậy, còn không phải không hay ho sẽ là bọn nô tài hắn.

Hai người trở về chính điện.

Đang rửa tay thì Phương thị bế Triệu Huy Nghiên qua.

Tiểu cô nương đang vui vẻ, cười khanh khách, hai cánh tay trắng như ngó sen vung vung, miễn bàn có bao nhiêu khoan khoái.

Phùng Liên Dung lau tay, gãi gãi chóp mũi nàng hỏi: "Vui vẻ gì vậy, hay là nhìn thấy phụ thân rồi?"

Triệu Huy Nghiên mắt to chớp chớp: "Cha, cha."

Thanh âm thanh thúy.

Triệu Hữu Đường bế nàng qua, hôn lên mặt nàng: "Tiểu thỏ thật ngoan, thật thông minh! Nhanh lớn lên phụ thân mang con đi hái nho."

Một bên xòe lòng bàn tay ra hỏi Triệu Thừa Diễn muốn nho.

Triệu Thừa Diễn cho hắn một quả.

"Bóc ra."

Triệu Thừa Diễn nghe mệnh lệnh của phụ thân, lột vỏ lại đưa cho hắn.

Hắn cầm lấy liền đút cho Triệu Huy Nghiên.

"Từng chút thôi." Phùng Liên Dung sợ nàng bị nghẹn, không khỏi nhắc nhở.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường là nam nhân, quả thật không thận trọng như vậy, nhưng vẫn nghe theo nàng, gọi người lấy cái đĩa đến, dùng đũa tách thành hai nửa rồi mới đút cho nàng ăn.

Triệu Huy Nghiên ăn nho, cái miệng nhỏ nhắn cố động nửa ngày, người xem đều cười, nhưng là sạch sẽ, không có một chút nước chảy ra.

Triệu Hữu Đường đút nàng ăn hai quả, tiểu cô nương cảm thấy mỹ mãn, cười hì hì tựa đầu vào vai hắn, ánh mắt chậm rãi díp lại.

Thấy nàng buồn ngủ, Phùng Liên Dung bảo Phương thị ôm về, lại sai người thu nho đã phơi được lại.

Triệu Hữu Đường nhìn quanh một vòng, thấy trừ cây ngọc lần trước hắn bổ sung ra, vẫn là bộ dáng trước, không khỏi hỏi: "Sao nơi này vẫn là trống rỗng?"

Cách động đất lần trước đã rất lâu, tuy rằng đồ quý trọng cần một lần nữa chế tạo hoặc thu mua, nhưng đây cũng quá khó hiểu.

Chung ma ma vừa nghe, khóe môi mím mím, bà chỉ chờ Hoàng thượng hỏi thôi, chủ nhân của bọn họ không thích so đo, nhưng Hoàng thượng thì không vậy.

Phùng Liên Dung nói: "Cũng không có gì, dù sao cần dùng đều có."

Lần đó bị đổ vỡ rất nhiều thứ, nàng nhìn cũng đau lòng, thật ra trong phòng bày cái gì quan trọng hơn cái gì, hắn thường đến tốt hơn bất cứ cái gì, cho nên nàng không cần mấy cái đó, nên cũng không bảo bọn Chung ma ma đi đòi. Lúc trước lại truyền là ý của Hoàng thái hậu, nàng lại càng không chịu mở miệng.

Triệu Hữu Đường nhướng mày liền phát tác, trực tiếp mắng Nghiêm Chính: "Ngươi làm Đề đốc kiểu gì vậy, chút chuyện này cũng làm không

https://thuviensach.vn

xong? Còn không mau đi nội cung kiểm tra lại xem! Lại kéo dài nữa, kéo ra ngoài chém cho Trẫm!"

Nghiêm Chính thật tình oan uổng.

Hắn không liên quan đến chuyện này, việc bổ sung lại đồ bị hỏng đều là Phương Yên làm chủ, Hoàng thái hậu lại lên tiếng, hắn có thể làm gì chứ!

Hắn nhanh chóng lui ra ngoài.

Người trong nội cung thấy Nghiêm Chính, một đám đến hành lễ, Trương Duyên quản lý nội cung giam cười nói: "Ai ui, Nghiêm công công sao có rảnh đến chỗ này vậy? Mau ngồi đi."

Hắn sai người châm trà.

Nghiêm Chính gấp đến độ đầu đầy mồ hôi: "Ngươi còn rảnh rỗi nữa? Hoàng thượng bên kia nổi trận lôi đình, bảo các ngươi nhanh chóng đem đồ còn thiếu qua chỗ Quýphinương nương, bằng không đầu của các ngươi cũng không giữ được!"

Trương Duyên mặt trắng xanh: "Thiếu cái gì? Chúng ta nơi này không biết mà! Nghiêm công công, ngài mau nói tỉ mỉ đi, đầu của chúng ta đều đặt trên tay ngài."

Nghiêm Chính sửng sốt: "Các ngươi không có tờ danh sách các đồ bị hỏng cần bổ sung?"

"Cái gì vậy, nên bổ chúng ta đều đã bổ rồi mà."

Nghiêm Chính vừa nghe, đồng tình nhìn qua Trương Duyên: "Xem ra đầu của các ngươi là nằm trong tay Hoàng hậu nương nương rồi."

Trương Duyên hướng hắn chắp tay rồi lập tức chạy đi Khôn Ninh cung.

https://thuviensach.vn

Phương Yên đang xem sách, chỉ thấy Tri Xuân tiến vào nói: "Nương nương, nội cung giam thiếu giam Trương công công cầu kiến, nói là muốn tờ danh sách các đồ bị hỏng trong Diên Kỳ cung."

Phương Yên mày nhăn lại: "Cái gì? Hắn muốn cái đó làm gì?"

Tri Xuân cúi đầu nói: "Hình như là Hoàng thượng muốn bọn họ bổsung đồ trong Diên Kỳ cung, bọn họ không biết bổ cái gì."

"Buồn cười!" Phương Yên cười lạnh nói: "Lần trước là mẫu hậu nói phải làm đơn giản, Phùng Quýphinày ngay cả Hoàng thái hậu cũng không để vào mắt rồi! Ngươi nói với hắn, không có gì hết, Phùng Quýphimuốn cái gì, nàng tự mình viết lại một tờ nữa."

Tri Xuân do dự một lát nói: "Nương nương, hay là lấy ra..."

Tuy rằng là ý của Hoàng thái hậu, nhưng quả thật cũng bổ thiếu, dù sao cũng là Quýphi, không thể so ới các Quý nhân khác. Hiện nay Hoàng thượng lên tiếng, nương nương phải làm ra vẻ chút, nếu không sẽ nháo cương.

Nhưng Phương Yên nào chịu nghe, trong cung nàng ta cũng không bổ sung tất cả, Phùng Liên Dung tính cái gì? Còn muốn bổ tất cả, thật sự là được một tấc lại muốn tiến một thước. Nàng ta lạnh giọng nói: "Chỉ bảo nàng ta một lần nữa điểm tính lại một lần nữa có sao không? Bản cung không rảnh để ý đến việc nhỏ này!"

Tri Xuân chỉ phải rời khỏi.

Trương Duyên nghe nói không có, bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, nhưng cũng không dám lại quấy rầy Hoàng hậu. Nô tài như bọn họ, chính là thịt cá trên da thớt. Hắn chỉ phải trở về, mỗi một bước chân đều phải run hai lần.

https://thuviensach.vn

Giờ không còn cách, chẳng lẽ phải đi cầu Phùng Quýphi? Phùng Quýphingười rất hòa thuận, hắn là nguyện ý một lần nữa viết ra.

Nhưng vấn đề là, Hoàng thượng ở nơi đó, hắn đến đó, sẽ không phải là lập tức bị gậy roi hầu hạ chứ?

Trương Duyên sợ tới mức hồn đều bay đi, đi đến Diên Kỳ cung, đầu tiên là cẩn thận ngó đầu vào bên trong thăm dò.

Tiểu Lý nói cho Đại Lý, Đại Lý nói lại cho Hoàng Ích Tam, Hoàng Ích Tam đi tới, cười một cái nói: "Trương công công ngài không bận sửa soạn lại, còn có thời gian rảnh đến đây?"

Trương Duyên vội kêu: "Chỉnh thế nào, không có danh sách, không biết nơi này thiếu cái gì."

Hoàng Ích Tam trong lòng có tính toán: "Lời này ngài thật sự nói cho Hoàng thượng hả."

"Liệu Hoàng thượng có đánh chết ta không?"

"Ngươi nói hay không nói đều bị đánh thôi, có điều xảy ra chuyện này ngươi rõ ràng nhất, có lẽ Hoàng thượng cũng sẽ lượng giải một hai. Chúng ta cũng chỉ là nô tài, khi nào thì có thể làm chủ cho chủ tử đâu? Bên trên nói không có, chính là không có."

Trương Duyên vừa nghe, đúng là lí này, dù sao đều phải chết, trước khi chết hắn phải minh oan cho bản thân đã.

Hắn đi theo Hoàng Ích Tam vào trong, quỳ ở bên ngoài.

Hoàng Ích Tam bẩm báo nói: "Hoàng thượng, nội cung thiếu giam Trương Duyên đến rồi."

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường sửng sốt, cơn tức trong lòng lại vọt lên, lúc này không đi làm việc lại còn dám qua đây. Hắn đứng vụt dậy, không hỏi gì, quả nhiên lập tức sai người đi lấy gậy đánh.

Phùng Liên Dung vội khuyên nhủ: "Hoàng thượng, cũng không phải việc lớn gì, sao có thể vừa tới liền đánh người đâu. Cũng là thiếp thân sai, không gì lại đi muốn này nọ, bọn họ nào biết thiếu cái gì."

Triệu Hữu Đường nói: "Không phải đã viết ra rồi sao?"

Phùng Liên Dung gật gật đầu: "Đúng là viết rồi..."

"Viết rồi là được." Triệu Hữu Đường lại bảo người đánh.

Trương Duyên một câu cũng chưa được nói, trước đã bị ăn gậy, quỳ rạp trên mặt đất liên tục rên hừ hừ.

Triệu Hữu Đường thế này mới hỏi.

Trương Duyên kể khổ: "Hồi Hoàng thượng, nội cung giam không bổ là Hoàng hậu nương nương phân phó bổ sung cái gì, chúng ta bổ cái đó, không liên quan gì đến bọn nô tài. Vừa rồi nô tài biết cũng lập tức đi Khôn Ninh cung cầu, nhưng Hoàng hậu nương nương nói không đưa, kêu nô tài đến đây đẩ Phùng Quýphinương nương điểm tính lại lần nữa, cầu Hoàng thượng ta mạng a! Nô tài oan uổng!"

Hắn nằm sấp không ngừng dập đầu.

Phùng Liên Dung thấy cũng đáng thương, vội nói: "Mâm, ngài điểm tính lại lần nữa đi."

"Không cần!" Triệu Hữu Đường lạnh giọng nói: "Nàng đã viết rồi, không cần viết lại!"

Hắn sải bước liền bước ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung lòng lộp bộp một tiếng, xem tư thái này, hắn là muốn đi tìm Phương Yên, vậy phải thế nào mới tốt? Nàng vặn tay, mày nhăn lại.

Hoàng Ích Tam nhìn bóng lưng Triệu Hữu Đường, cười cười, hai người này càng ầm ĩ càng tốt.

Nghĩ vị trí của Phương Yên sớm muộn gì cũng là của chủ tử hắn!

Khôn Ninh cung, Phương Yên đang nổi nóng, chỉ là bày trí trong cung, Triệu Hữu Đường cũng muốn can thiệp, hắn là nam nhân, quản việc nội cung làm gì?

Sao còn cần Hoàng hậu như nàng ta làm gì?

Đang nghĩ, Triệu Hữu Đường đã tiến vào.

Triệu Hữu Đường nói thẳng: "Danh sách Phùng Quýphiviết, bên nàng có đúng không, nhanh chóng đưa đến nội cung giam, cần mua thêm đều mua, đừng có kéo dài."

Phương Yên thấy hắn một bộ dáng đòi nợ, cắn cắn môi nói: "Khi ấy mẫu hậu nói, do động đất, dân chúng quá khốn khổ, trong cung chúng ta cũng nên đơn giản chút, thiếp thân tự nhiên nghe theo. Sao vậy, Phùng Quýphicảm thấy trong cung nàng thiếu cái gì à? Nhưng Quý nhân nào mà chẳng giống nhau."

Triệu Hữu Đường nở nụ cười: "Nàng coi nàng ấy là Quý nhân đối đãi?"

Hắn năm đó vụt cái liền phong Phùng Liên Dung làm Quýphi, cũng là không nghĩ để nàng chịu ủy khuất. Hiện giờ tốt, Quýphinhưng lại cùng Quý nhân không kém một hai.

Phương Yên vội nói: "Thiếp thân không có ý đó, chỉ là không quản là Quý nhân, hay là Quýphi, mẫu hậu nói ...."

https://thuviensach.vn

"Nàng đứng lôi mẫu hậu ra, Cảnh Nhân cung không phải là Trẫm không đi qua, bên nào mà không bổ sung!" Triệu Hữu Đường nhìn chung quanh, nhíu mày đáp, "Nàng nơi này cũng to không kém, sao chỗ Phùng Quýphilại ít đi nhiều như vậy?"

Phương Yên nghe xong lời này cũng căm tức, lạnh lùng nói: 'Hoàng thượng, Phùng Quýphisao có thể cùng mẫu hậu, cùng bản cung so sánh? Nàng lại thế nào cũng chỉ là mộtphitần, Hoàng thượng xin ngài nói cẩn thận!"

Nàng ta lúc này khí thế ngược lại dâng cao.

Nhưng nghe vào trong tai Triệu Hữu Đường lại hết sức chói tai.

Đó là một loại khinh thường, khinh thường cùng Phùng Liên Dung đánh đồng.

Đúng rồi, Phùng Liên Dung làphitần, nàng ta là Hoàng hậu không ai bằng!

Trong nháy mắt này Triệu Hữu Đường không thiếu lại nghĩ đến cảnh tượng Phùng Liên Dung quỳ xuống. Lúc đó hắn đã cảnh giới nàng, kêu nàng suy nghĩ cho kĩ, hiện thời chỉ là bổ sung đồ bị hỏng, nàng cũng muốn chèn ép Phùng Liên Dung, thật tốt biểu hiện quyền lợi trong tay mình.

Buồn cười, Phùng Liên Dung cũng là người ngu ngốc.

Nàng một chút cũng không cần mấy cái này, sao có thể nghĩ tới muốn tranh giành với Phương Yên đâu?

Triệu Hữu Đường nhìn Phương Yên, trong con ngươi như mang theo băng tuyết, gằn từng chữ nói: "Trẫm không biết nàng lại có suy nghĩ này, Hoàng hậu nương nương, tốt, thân phận cao quý biết bao! Nhưng đây là Trẫm đưa cho nàng, nàng còn lấy nó kêu Trẫm nói cẩn thận!"

https://thuviensach.vn

Một câu cuối cùng như sấm trong mây, chấn động Phương Yên lùi lại hai bước.

Ánh trăng theo cửa sổ chiếu vào, hắn đứng trên mặt đất trắng, nhìn qua vô cùng đáng sợ. Phương Yên mở to hai mắt, nghe thấy hắn nói: "Trẫm cho nàng Hoàng hậu vị, muốn lấy cũng dễ dàng!"

Lời này rót vào tai, cả người Phương Yên đều ngây ngốc.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, như là vạn vật đều đã chết.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Suy Nghĩ

Editor: Linh

Thân thể nàng ta chậm rãi bắt đầu run rẩy, vào một khắc này nàng ta mới phát hiện hóa ra thân phận Hoàng hậu yếu ớt như thế, từ trong miệng hắn nói ra, nhẹ như hạt bụi, hắn muốn lau là lau được.

Chân nàng ta mềm nhũn, không tự chủ được quỳ xuống, thanh âm hai đầu gối chạm đất trong không gian yên tĩnh này có vẻ phá lệ vang dội.

Cái quỳ này, từ đây Phương Yên cũng mới hiểu được, nàng ở trước mặt Triệu Hữu Đường được coi là cái gì.

Cái gì cũng không phải.

Cho nên khi hắn nói ra lời nói tuyệt tình như thế, nàng ta ngay cả một chút phản kháng cũng không dám, có chính là hoàng sợ phát ra từ sâu trong lòng.

Nàng ta sợ rồi.

Cuộc đời này lần đầu tiên chân chính cảm nhận được sợ hãi.

Nhưng sau khi sợ rồi, theo đó mà đến là hận ý sâu đậm.

Hận Triệu Hữu Đường, càng hận Phùng Liên Dung.

Nàng ta cắn chặt răng quỳ, không nói một câu.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường xoay người rời đi.

Hôm nay muốn nói hắn đều đã nói, thấy nàng cũng không có tâm tình nói mấy chuyện khác.

Tri Xuân, Tri Thu đứng ở cửa không dám vào.

Câu nói kia phảng phất như còn phiêu đãng trong không trung, làm người ta không hiểu sao đáy lòng thấy lạnh lẽo, giống như cả Khôn Ninh cung đều lung lay sắp đổ, nhưng không cách nào đỡ được nó.

Trong gió đêm, đèn lồng bị gió thổi hơi chớp lên, chiếu xuống đường không được yên bình.

Triệu Hữu Đường đi đằng trước, Nghiêm Chính vốn tưởng rằng hắn muốn đến Diên Kỳ cung, kết quả lại phát hiện hắn trở về Càn Thanh cung. Hắn thấy quá muộn rồi, to gan tiến lên nói: "Hoàng thượng, ên dùng bữa tối rồi."

Triệu Hữu Đường thản nhiên nói: "Truyền đi."

Lại chưa nói muốn ăn cái gì.

Nghiêm Chính thấy hắn không có khẩu vị gì liền gọi mấy món nhẹ, người ở phòng ăn không biết tâm trạng Hoàng thượng hôm đó thế nào, cho nên vẫn luôn mỗi thứ chuẩn bị một ít để ngừa vạn nhất, cho nên rất nhanh đã đưa đến.

Triệu Hữu Đường ăn mấy miếng liền buông đũa xuống, mắt thấy còn có hai món chưa động, một món là tôm phỉ thúy, một món là canh đậu hủ liền kêu Nghiêm Chính đưa đến Diên Kỳ cung: "Nói Trẫm bận cho nên không đến nữa."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chính ứng một tiếng, gọi người cho vào hộp đựng thức ăn rồi đưa đến Diên Kỳ cung.

Phùng Liên Dung quả thật còn đang chờ, bởi vì vừa rồi Triệu Hữu Đường chưa ăn cơm đã bước đi, nàng vẫn rất lo lắng, chỉ cho ba đứa nhỏ ăn trước.

"Quý phi nương nương ngài có thể dùng cơm rồi." Nghiêm Chính truyền lời đến, dùng sao ý của Hoàng thượng chính là như vậy.

Phùng Liên Dung hỏi: "Hoàng thượng ăn chưa?"

"Ăn rồi." Nghiêm Chính cười nói, "Vậy nên mới cho nô tài mang đến, sợ nương nương bị đói."

Phùng Liên Dung thế này mới cười nói: "Làm phiền Triệu công công đi chuyến này."

Nghiêm Chính vội vàng nói không dám rồi cáo từ.

Kết quả mới ra đến cửa điện, Hoàng Ích Tam liền từ phía sau đuổi theo, nhìn chung quanh thấy không có ai mới nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng đi Khôn Ninh cung, nói như thế nào?"

Nghiêm Chính nhăn mi nói: "Lời của Hoàng thượng sao ta có thể tiết lộ, ngươi là muốn mạng của ta à? Mau đi đi, ta còn phải trở về phục mệnh đấy."

Hoàng Ích Tam chậc chậc hai tiếng: "Ngươi hiện tại là Đề đốc, ngay cả có lệ ta hai câu cũng không chịu? Hôm nay Hoàng thượng nổi giận đùng đùng đi, ta cũng không tin không có trách cứ Hoàng hậu nương nương."

Hai người này cùng nhau hầu hạ Triệu Hữu Đường nhiều năm, tình cảm tự nhiên là có, Nghiêm Chính hạ giọng nói: "Ngươi biết vậy là tốt rồi, còn

https://thuviensach.vn

hỏi cái gì!"

Dù sao phía trước hắn bị dọa sợ rồi.

Hoàng thượng thế nhưng ngay cả phế hậu đều nói ra, cũng khôngbiết là thật hay giả, nếu là sự thật, vậy tương lai Hoàng hậu vị không phải Phùng Liên Dung thì không ai hết, Hoàng Ích Tam giờ hầu hạ tốt cũng không oan uổng.

Muốn phế bỏ Hoàng hậu cũng không phải đơn giản như vậy, bản triều từ khi khai quốc đến nay còn chưa có tiền lệ, chưa nói đến còn có Thái tử ở đây.

Hoàng Ích Tam là nhân tinh, nói đến sát ngôn quan sắc Nghiêm Chính còn không kịp nổi hắn, cho nên Hoàng Ích Tam nhìn sắc mặt Nghiêm Chính liền biết đã xảy ra đại sự.

Hắn cười hắc hắc, vừa biết Hoàng thượng và Hoàng hậu cãi nhau to, tức thời cũng không ép buộc Nghiêm Chính, dù sao Nghiêm Chính thật sự một năm một mười nói cho hắn nghe, để Triệu Hữu Đường biết được đó là muốn rơi đầu, đến lúc đó tìm ai đến thay thế Nghiêm Chính? Nhóm cung nhân cũng không có ai thân thiết với hắn hơn Nghiêm Chính nữa.

Hắn lấy tay phủi phủi vạt áo cho Nghiêm Chính, lấy lòng cười nói: "Được, ta cũng không hỏi nhiều nữa, ngươi đi đi lại lại vất vả, đi tốt."

Nghiêm Chính tà liếc hắn một cái, chạy đi.

Ngày hôm sau, Phương Yên liền bị bệnh, lần này bệnh thật sự nghiêm trọng, dậy cũng dậy không được. Chu thái y xem qua, khai mấy vị thuốc vẫn không thể giúp nàng ta chuyển biến tốt đẹp.

Nghe nói sốt đến mơ mơ màng màng, người cũng không nhận ra, Hoàng thái hậu biết được, vội đến Khôn Ninh cung.

https://thuviensach.vn

Bà triệu cung nhân tùy thân tới hỏi.

Tri Xuân, Tri Thu quỳ trên mặt đất.

Hai người đều nói là chuyện sáng nay, nhưng vẻ mặt ấp úng, vừa thấy liền biết là giấu chuyện.

Hoàng thái hậu kêu đám người còn lại lui ra.

Tri Xuân ngược lại vẫn không dám nói, Tri Thu tuy lên chức muộn, nhưng lá gan to hơn nàng, nói: "Hồi Thái hậu nương nương, thật ra hôm qua Hoàng thượng đã tới, nói muốn phế nương nương. Nô tì nghĩ hẳn là vì cái này, nương nương nhận đến kinh hách mới có thể như thế."

Làm một nô tì, Tri Thu cảm thấy vẫn nên nói.

Tuy rằng ngày hôm nàng bị dọa đến cả người phát run, nhưng là một khi Hoàng hậu bị phế, nàng ta một chút ưu việt cũng không có, hiện thời có thể cầu cũng chỉ có Hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu nghe xong kinh hãi: "Thật sự có chuyện này?"

"Nô tì lấy đầu ra đảm bảo." Tri Xuân dập đầu nói, "Hoàng thượng quả thật là nói như vậy."

Hoàng hậu nhìn Tri Xuân, Tri Xuân cũng là bộ dáng cam chịu, chân mày bà cau lại, nghĩ khó trách Phương Yên sẽ sinh bệnh. Nghĩ nàng còn trẻ, không đến mức trúng gió liền bị bệnh thành như vậy, có thể thấy được là bị dọa đến. Đổi thành một người khác xảy ra chuyện như vậy sợ là cũng chịu không nổi.

Bà khoát tay kêu các nàng lui ra.

Lát sau liền vào phòng trong xem Phương Yên, Triệu Thừa Dục ở đầu giường, nức nở nói: "Hoàng tổ mẫu, mẫu hậu bị sao vậy, uống thuốc rồi vẫn

https://thuviensach.vn

không tốt lên."

Hoàng thái hậu xoa xoa đầu hắn, nhẹ giọng nói: "Thừa Dục chớ sợ, mấy ngày nữa mẫu hậu sẽ khỏe lại thôi, cháu đừng quấy rầy mẫu hậu nghỉ ngơi là được, bản thân nên làm cái gì thì cứ làm cái đó đi."

Triệu Thừa Dục nhu thuận gật đầu.

Hoàng thái hậu gọi người đưa hắn ra bên ngoài, bà ngồi ở đầu giường nhìn Phương Yên.

Phương Yên nhắm chặt hai mắt, môi khô nứt toác ra, nhìn qua thập phần tiều tụy, bà khẽ thở dài một cái, kêu Chu thái y chữa tốt.

Chính bà đi Càn Thanh cung.

Triệu Hữu Đường vừa dùng bữa xong.

Hoàng thái hậu nói: "A Yên bị bệnh, ai gia mới qua xem."

Chuyện Phương Yên bị bệnh hắn tự nhiên là biết đến, tức thời chỉ nói: "Vậy phải nhờ thái y tốn nhiều tâm tư rồi."

Hoàng thái hậu vừa nghe lời này liền biết là hắn sẽ không đi, bà ngồi xuống, bĩu môi một cái mới chậm rãi nói: "Nghe nói hôm qua Hoàng thượng đi Khôn Ninh cung? Không phải ai gia nói nhiều, chỉ là A Yên đột nhiên bị bệnh, ai gia không thiếu được muốn đến hỏi một chút."

Triệu Hữu Đường im lặng nghe.

Thật ra hôm qua câu kia cũng là hắn nhất thời xúc động nói ra, nhưng không biết vì sao nói ra xong lời này liền vô pháp tiêu tán, dù là hắn cũng có chút kinh hãi.

Đó là một loại cảm giác không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

Cho nên khi đó hắn không có về lại Diên Kỳ cung, hắn chỉ muốn yên lặng một lát.

Hoàng thái hậu thân phận dù sao cũng bày ở đây, nhi tử nhi tức đi đến bước này, bà sao có thể ngồi yên coi như không thấy, bà hơi nghiêng mình về trước, nhẹ giọng hỏi: "Hoàng thượng, thật sự có nói muốn phế A Yên à?"

Triệu Hữu Đường không phủ nhận: "Đúng."

Hoàng thái hậu biến sắc.

Hắn thẳng thắn như vậy, chẳng lẽ không phải chỉ nói suông.

Trong nháy mắt, bà trở tay không kịp.

Từ sau khi bà lên làm Thái tử phi, sự vụ lớn nhỏ trong cung đều có biểu di bà quản, chuyện lớn bằng trời cũng không cần bà quan tâm. Dù là biểu di đi rồi bà cũng cho rằng ngày sẽ thật yên lặng, ai ngờ đến hiện tại nhi tử mình vậy mà lại muốn phế hậu.

Chuyện này mặc kệ là với hắn, hay với Cảnh quốc mà nói, đều là đại sự!

Hoàng thái hậu không dám tiếp tục hỏi, bà bỗng thấy sợ hãi cái đáp án đó, chỉ khẩn thiết nói: "Hoàng thượng, A Yên ngàn sai vạn sai, thủy chung đều là thê tử của Hoàng thượng mà. Ai gia vốn không nên nhiều lời, nhưng A Yên là ai gia nhìn đến bây giờ, hiện tại như vậy, ai gia cũng có trách nhiệm. Ai gia mong Hoàng thượng cân nhắc, A Yên.... Nàng mấy năm nay không có công lao cũng có khổ lao, cũng cùng Hoàng thượng có một nhi tử rồi."

Bà ngừng một chút, nội tâm chờ mong Triệu Hữu Đường đừng làm quyết định này: "Năm đó Hoàng thượng thú thê, cũng là ai gia tự mình lựa chọn cho Hoàng thượng. Hoàng thượng có thể được lập làm Thái tử,

https://thuviensach.vn

Phương đại nhân cũng mất không ít tâm tư, bây giờ Phương Yên cũng luôn rất quy củ, với lại A Yên cũng không làm ra chuyện to tát gì!"

Đôi mắt Triệu Hữu Đường hơi híp.

Phương gia đại tộc trăm năm, ra không ít lương đống trong triều, nếu là bình thường, thê tử này của hắn sẽ không nằm trong tuyển chọn, nhưng Hoàng tổ mẫu lại chọn Phương Yên tự nhiên là có đạo lý của bà.

Hắn hơi hơi vuốt cằm: "Trẫm đều biết, làm phiền mẫu hậu phải lo lắng rồi."

Hắn vẫn không nhắc đến rốt cục phế hậu hay không phế hậu.

Bà biết, cho dù hắn nói muốn phế, bà thủy chung cũng chẳng làm gì được, chỉ là vài ba lời, có năng lực phát huy bao nhiêu công dụng? Cuối cùng kết quả vẫn nằm trong tay hắn.

Tin Phương Yên bệnh nặng tự nhiên rất nhanh liền truyền ra, chỉ là nội tình ngày hôm qua không ai biết đến, hơn nữa cũng không ai dám truyền, tổng cộng chỉ có người thân cận bên cạnh Hoàng đế Hoàng hậu biết được. Một khi có người biết, đầu bọn họ đều khó có thể giữ được. Nhưng dù sao vẫn có dấu vết để lại, tối hôm qua Triệu Hữu Đường qua đó, chuyện này giấu không được, mà sau khi Phương Yên bị bệnh, Triệu Hữu Đường không có đi xem, chuyện này mọi người cũng biết.

Có chút tâm cơ, tự nhiên không thể thiếu phán đoán, ví dụ như Trần Tố Hoa.

Nàng ta sớm đã đến thăm, chẳng sợ Phương Yên còn chưa thanh tỉnh nàng ta đều ở bên ngoài chờ, liên tục qua lại mấy lần, sau khi Phương Yên tỉnh nàng ta lại hỏi han ân cần, coi mình như làm nô tì.

https://thuviensach.vn

Vì thế, Phương Yên vẫn tương đối thấy vui mừng, nàng ta lần bệnh này, cả người như một lần nữa được sống lại, nàng ta biết kết cục của mình hơn phân nửa là cái gì.

Người sáng suốt chỉ sợ cũng biết, nhưng Trần Tố Hoa vẫn còn nguyện ý thân cận nàng ta, đây không phải cực kỳ thâm trầm thì chính là thật sự có lòng tốt.

Nhưng mặc kệ là người trước hay người sau, giờ khắc này đối nàng ta mà nói, có lẽ cũng không tính là chuyện xấu.

Phương Yên ngồi ở đầu giường thấp giọng phân phó Tri Xuân: "Sắp đến Trung thu rồi, nên chuẩn bị thì chuẩn bị, lát nữa kêu bọn họ đến báo lại đi."

Tri Xuân thở dài: "Thân mình nương nương cần phải nghỉ ngơi nhiều."

Phương Yên nói: "Tóm lại là phải quản, bằng không ai đến làm, mẫu hậu thì chưa bao giờ để ý đến mấy chuyện này."

Ở một bên Trần Tố Hoa cười nói: "Thứ thiếp thân nhiều lời, nương nương đúng là cần phải nghỉ ngơi, lại tiếp tục mệt nhọc chẳng biết khi nào mới có thể khỏi hẳn. Thật ra chuyện này sao không giao cho Quý phi nương nương làm? Quý phi nương nương trong lòng các cung nhân vốn có tiếng nói, không bằng nương nương giao cho nàng thử xem."

Phương Yên ngẩn ra.

Nàng ta còn chưa trả lời, Tri Thu tiến vào nói: "Quý phi nương nương đến thăm nương nương."

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Cùng Nhau Xử Lý Lục Cung

Editor: Linh

Phùng Liên Dung phía trước cũng đã đến Khôn Ninh cung, có điều Phương Yên còn chưa tỉnh nên không nhìn thấy, hiện thời nghe nói đã tỉnh, tự nhiên là phải đi.

Nàng đứng ngoài cửa, chờ cung nhân bẩm báo.

Trời tháng tám, nhưng lại hơi hơi mang theo chút lạnh.

Thật ra ngày ấy biết được Phương Yên bị bệnh, nàng vẫn luôn đều rất lo lắng, chuyện sẽ không khéo như vậy chứ, nàng đột nhiên bị bệnh nhất định là có liên quan đến Triệu Hữu Đường.

Mà Triệu Hữu Đường chắc cũng là vì việc bổ sung đồ bị hỏng, cho nên hôm nay nàng đến đây, áp lực không nhỏ.

Cung nhân rất nhanh liền đi ra mời vào.

Phùng Liên Dung trên đường gặp được Trần Tố Hoa, nàng ta hơi khụy gối hành lễ, không nói lời nào đã cáo từ bước đi.

Nàng một đường đi vào phòng trong.

Phương Yên đang dựa vào đầu giường, hơi hơi giương mắt liền thấy nàng chậm rãi đi tới.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung hôm nay mặc rất đơn giản, bên trong mặc chiếc áo màu xanh nhạt, bên ngoài mặc chiếc áo mỏng văn chìm, bên dưới là váy dài gấp nếp màu tuyết, trên mái tóc trừ một cây trâm bạch ngọc ra thì không mang đồ trang sức gì khác, có vẻ cực kì thanh lệ.

Trong lúc hoàng hốt, Phương Yên như nhìn đến ngày ấy, nàng ta kêu Phùng Liên Dung gặp mặt Triệu Hữu Đường.

Nhoáng một cái đã nhiều năm trôi qua, nàng thế nhưng không có bao nhiêu thay đổi, mà bản thân, lấy gương ra soi mình, chỉ cảm thấy khóe mắt nếp nhăn mọc lan tràn, nếu không phải dùng son phấn tốt nhất, che cũng che không hết.

Nhưng Phùng Liên Dung làn da sạch sẽ, thần thái an bình, y như lúc trước.

Phương Yên bỗng cười lên.

Nếu năm ấy nàng ta biết được tương lai thì tốt rồi, chỉ tiếc, lúc ấy đã muộn.

Ánh mắt nàng ta hơi lóe lên, hoặc là, vẫn chưa tính quá muộn.

Nàng ta kêu Phùng Liên Dung ngồi xuống: "Nghe nói phía trước ngươi đã đến thăm ta rồi?"

"Hồi nương nương đúng vậy, thiếp thân lo lắng nương nương bệnh, tiết trời dạo này khi lạnh khi nóng, nếu chưa khỏi hẳn sẽ dễ bị tái phát." Phùng Liên Dung giọng điệu ôn hòa.

Phương Yên ừ một tiếng: "Ta hiện tại đã đỡ hơn rồi."

Phùng Liên Dung gật gật đầu: "Vậy thiếp thân an tâm, mong nương nương nhiều chú ý thân thể."

https://thuviensach.vn

Phương Yên lại hơi đánh giá nàng chút.

Phùng Liên Dung ở trước mặt nàng ta luôn là bộ dáng khiêm tốn, chưa bao giờ từng ngỗ nghịch, nhưng nếu nàng thật sự là người như vậy, vì sao Triệu Hữu Đường lại che chở nàng như thế?

Nàng so với Hồ Quý phi thì không bằng, hiện thời Triệu Hữu Đường nói ra ý phế hậu, nói vậy có liên quan đến nàng!

Phương Yên trong đầu tự nhiên là tràn đầy hận ý, nhưng nàng ta khắc chế, thậm chí còn khẽ cười nói: "Hôm nay ngươi đã đến, ta cũng có chuyện nhờ vả."

Phùng Liên Dung ngẩn ra.

Đời này đây là lần đầu tiên Phương Yên nói có chuyện muốn giao thác cho nàng, nàng không khỏi sinh cảnh giác, lưng hơi thẳng lên hỏi: "Không biết nương nương nói là chuyện gì?"

Phương Yên thở dài một hơi nói: "Trung thu gần đến, ttrong cung tất cả sự vụ đều là bản cung đến quản, chỉ là thân thể của bản cung còn chưa tốt, thật sự lực bất tòng tâm, trừ ngươi ra cũng không còn người nào khác để tín nhiệm nữa. Ngươi từ sớm đã đi theo Hoàng thượng, đối quy củ trong cung rất quen thuộc, bản cung thấy ngươi có thể đảm đương việc này."

Phùng Liên Dung lắp bắp kinh hãi, đây là muốn nàng phụ trách tất cả công việc liên quan đến Trung thu?

"Nương nương," nàng do dự nói, "Thiếp thân trước đây chưa bao giờ tiếp xúc đến mấy chuyện này, sợ sẽ làm hỏng."

Phương Yên cười nói: "Làm sao có thể, ngươi thông minh như vậy, chắc chắn có thể." Nàng ta ngừng một chút, "Ngươi cũng chớ sợ, lát nữa bản cung sẽ nói với mẫu hậu, thân mình của bản cung sợ là một năm nửa năm

https://thuviensach.vn

cũng không tốt lên được, Thái y cũng kêu bản cung phải tĩnh dưỡng cho thật tốt. Ngươi cũng là Quý phi, giúp đỡ bản cung cùng nhau xử lý lục cung không sao cả."

Phùng Liên Dung đôi mắt hơi trợn to.

Vừa rồi chỉ nói việc Trung thu, trong giây lát liền nhắc tới lục cung.

Phương Yên, nàng thật sự sẽ nguyện ý ủy quyền?

Nàng không phải người mù, Phương Yên đối nàng thế nào nàng rất rõ ràng, hiện thời thái độ Phương Yên đột nhiên tốt như vậy nhất định là có lý do, rốt cục, ngày ấy Triệu Hữu Đường đã nói gì?

Phùng Liên Dung trầm ngâm nửa khắc, đứng dậy hành lễ nói: "Nương nương tín nhiệm thiếp thân như thế thiếp thân thụ sủng nhược kinh, chỉ là thếp thân cũng có tự mình hiểu lấy, sợ là khó có thể gánh chịu đại nhậm này."

Phương Yên cười nói: "Cần gì khiêm tốn như thế, lát nữa bản cung sẽ phái Tri Xuân đến nói tỉ mỉ với ngươi."

Phùng Liên Dung chỉ phải cáo từ ra về.

Khi đi ra đến ngoài, Kim Quý Ngân Quế lòng tràn đầy đều là khiếp sợ. Các nàng đi theo Phùng Liên Dung nhiều năm, tự nhiên vô cùng rõ ràng quan hệ giữa Phương Yên và Phùng Liên Dung.

Phương Yên ở trước mặt Phùng Liên Dung luôn là cường thế, mà thái độ của chủ tử thường là nhân nhượng cho khỏi phiền không cùng Phương Yên so đo, hiện thời nàng ta thế nhưng muốn chủ tử quản lý hậu cung!

Chuyện này giống như mặt trời mọc từ hướng Tây vậy.

https://thuviensach.vn

Mấy người về đến Diên Kỳ cung, Kim Quế lập tức nói với Chung ma ma.

Chung ma ma phản ứng cũng như vậy.

Bà chạy đến trước mặt Phùng Liên Dung nói: "Chủ tử, phương diện này chỉ sợ có âm mưu đó! Sao chủ tử không từ chối cho xong việc? Nô tì không tin, Hoàng hậu nương nương thật sự không quản việc nữa!"

Phùng Liên Dung nói: "Ta cũng không nói đồng ý, chỉ là nương nương đã kéo Thái hậu nương nương ra," nàng ngừng một chút, "Nói vậy nhất định là Thái hậu nương nương cũng đồng ý, đến lúc đó chuyện xấu sẽ dừng trên đầu ta."

Chung ma ma khó hiểu, vì sao Thái hậu nương nương lại đồng ý?

Tuy rằng Hoàng thượng không thích Phương Yên, nhưng nàng ta vẫn là Hoàng hậu mà, sao lại tự dưng lui về mặt sau? Bà nghĩ đi nghĩ lại, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Xem ra chuyện hôm qua còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của bà.

Phương Yên sinh bệnh là một chuyện, hành động ngày hôm nay khẳng định cũng không phải chỉ vì bị bệnh.

Chung ma ma lo lắng nhìn Phùng Liên Dung.

Chủ tử nhà mình hồn nhiên đơn thuần, nghĩ thật có thể làm được loại chuyện xấu thế này? Sau này, bà dù có phải liều cái mạng già này cũng phải giúp đỡ chủ tử thật tốt!

Lại nói Phương Yên rất nhanh liền phái người đến báo cho Thái hậu nương nương biết ý tưởng của mình.

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu nghe, trầm ngâm một lát mới nói với Tri Thu: " Nàng lần này thật đúng là bị thương thân thể, cần phải nghỉ ngơi cho tốt, kêu Phùng Quý phi cùng nhau giải quyết lục cung cũng là lẽ thường. Dù sao nàng là Quý phi nương nương, trong cung này không còn phi tần nào vị phần cao hơn nàng, ai gia đã biết."

Đây là ý phê chuẩn.

Tri Thu lập tức đi ngay.

Chuyện này tự nhiên cũng phải cho Hoàng thượng biết, có điều đây lại là Hoàng thái hậu phái người đi báo cho biết.

Triệu Hữu Đường nghe xong, đặt bút trong tay xuống.

Hắn đứng dậy liền đi về hướng Diên Kỳ cung.

Phùng Liên Dung vừa nghe Tri Xuân nói về Trung thu năm vừa rồi Phương Yên xử lý ra sao, nàng yên lặng nhớ kỹ, ngẫu nhiên sẽ hỏi một số vấn đề.

Chỉ là vấn đề này Tri Xuân có chút nói, có chút không nói rõ, có chút lại không nói.

Lúc này, Triệu Hữu Đường đến nơi.

Mọi người hành lễ.

Triệu Hữu Đường kêu đám người còn lại lui ra, chỉ chừa một mình Phùng Liên Dung.

"Hoàng hậu bảo nàng cùng nhau xử lý lục cung, nàng có muốn quản không?" Hắn đầu tiên liền hỏi việc này.

Phùng Liên Dung giật mình.

https://thuviensach.vn

Có nghĩ...

Vấn đề này không rõ là thế nào, nàng thành thật trả lời: "Thật ra thiếp thân quen biếng nhác, chuyện gì cũng chưa từng quản, nếu nói có nghĩ không, thiếp thân là không nghĩ."

Nàng tính tình như vậy, cho đến bây giờ đều không có dã tâm, vốn cũng chỉ nguyện thoải mái vui vẻ qua ngày.

Nhưng Triệu Hữu Đường lại cố tình nghe ra ý của nàng, nhíu mày đáp: "Còn có đâu?"

Phùng Liên Dung ngẩng đầu lên nhìn hắn: "Thiếp thân không nghĩ, nhưng không biết ý Hoàng thượng thế nào."

Triệu Hữu Đường nở nụ cười, nói nàng ngốc, nhưng là nàng có đôi khi thật đúng không ngốc.

Hắn xoa xoa đầu nàng: "Chuyện này là nên hỏi ta, Trẫm cảm thấy nếu Hoàng hậu đã bảo nàng lo, vậy nàng cứ nhúng ta vào đi."

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Mới Quản Việc

Editor: Linh

Giọng điệu hắn thật nhẹ nhàng, nhưng Phùng Liên Dung lập tức cảm thấy an tâm.

Tuy nàng vẫn còn rất nhiều nghi vấn, ví dụ như ngày đó rốt cục đã xảy ra chuyện gì, lại ví dụ như, sao hắn lại đồng ý cho nàng đi quản này việc này.

Nếu là bình thường, hắn tuyệt sẽ không hi vọng nàng quan tâm nhiều, nàng chỉ cần cùng hắn là được, nhưng hiện tại cùng nhau giải quyết lục cung, đây không phải một việc đơn giản. Nàng sẽ tốn rất nhiều tinh lực, nhưng hắn lại không hề có ý ngăn cản, mà Phùng Liên Dung cũng không dám hỏi.

Hắn muốn nàng làm cái gì, vậy nàng làm cái đó.

Đương nhiên, nàng phản kháng khẳng định cũng vô dụng.

Phùng Liên Dung cười nói: "Vậy từ sáng mai thiếp thân sẽ bắt đầu bận rộn rồi."

Triệu Hữu Đường bóp bóp mặt nàng, "Bận một tí cũng tốt, giờ Tiểu Thỏ cũng dần lớn, ba đứa nhỏ không cần nàng quan tâm, nàng cả ngày chỉ lười, sớm muộn gì cũng béo lên."

https://thuviensach.vn

Tuy rằng mặt bánh nướng cũng rất đáng yêu, so sánh, khẳng định là hiện giờ đẹp mắt hơn.

Phùng Liên Dung bĩu môi: "Hoàng thượng đây là đang ghét bỏ thiếp thân hả?"

"Đúng rồi đấy, nàng cẩn thận một chút, không thể lại béo thêm nữa."

Triệu Hữu Đường nghiêm túc nói, "Cho nên nàng phải quản việc cho thật tốt, ai không nghe, không cần nói nhiều, đánh trước đã, bọn họ sẽ thành thật hơn, sau đó lại nói."

Phùng Liên Dung không khỏi bĩu môi một cái.

Hắn đây là đang giảng đạo dạy người của hắn hả.

Nhưng là, vừa đến đã đánh không khỏi quá hung tàn chút đi?

Mỗi khi quay lại nhìn hắn như vậy, Phùng Liên Dung đều rất hết hồn, đáng thương cho đám nô tì đó, lại âm thầm may mắn chính mình đầu thai tốt. Tuy rằng lúc sống lại cũng hối hận cảm thấy không hay ho sao lại vào cung, nhưng tốt xấu gì cũng là một chủ tử, chưa từng chịu qua loại khổ này.

Triệu Hữu Đường thấy nàng lại mềm lòng, thản nhiên nói: "Nàng là quản lý hậu cung hay quản lý cái sân này của nàng thôi?"

Tuy rằng mấy tên nô tài phía dưới tạm được, nhưng dựa theo tính cách của Phùng Liên Dung đến nói, cũng coi như quản được không tệ, ít nhất mấy năm nay không xảy ra rắc rối gì. Nhưng có một số chỗ nô tì không ra nô tì, ở trong mắt Triệu Hữu Đường, đều là mấy người vì chút lợi ích, phủng cao đạp thấp, không có nguyên tắc.

Cho nên hắn từ nhỏ liền không thích cung nhân hoàng môn, trừng phạt bọn họ cũng không chùn tay.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung lại không quá đồng ý, "Vậy cũng phải phân đúng sai rồi nói chứ, vạnh nất đánh nhầm người thì làm sao?"

"Đánh nhầm thì đánh nhầm, lại không bảo nàng đánh chết tại chỗ." Hắn cũng không thèm để ý.

Phùng Liên Dung nhìn nhìn hắn, thầm nghĩ hắn đối đãi nô tài quả nhiên là thô bạo.

Có điều đây thật sự là biện pháp tốt à?

Nàng không tranh cãi thêm.

Hai người nói thêm một lát Triệu Hữu Đường liền về.

Phùng Liên Dung theo Tri Xuân nói, xem nửa ngày, hôm sau thức dậy, lệnh Hoàng Ích Tam đi gọi chưởng sự của mười hai giam, tám cục, sáu thượng đến.

Hoàng Ích Tam tinh thần chấn hưng.

Hiện thời Hoàng hậu mặc kệ chuyện này. Phùng Liên Dung lên, đó là xu thế nước lên thì thuyền lên, làm một thành viên của Diên Kỳ cung, làm sao có thể mất hứng? Hắn tức tốc làm thỏa đáng, quay đầu nói với mấy người Đại Lý: "Thái độ của mấy người đó cũng cung kính, không giống với bình thường."

Xem ra đều cảm thấy nếu vị trí Hoàng hậu không giữ vững được, vậy Phùng Liên Dung nhất định là vị Hoàng hậu tiếp theo.

Đương nhiên, chuyện này ai cũng không dám chọc thủng.

Thái giám cô cô quản sự rất nhanh liền đến.

https://thuviensach.vn

Thật ra vốn bọn họ cũng muốn đến, dù sao Phùng Liên Dung quản sự, tuy rằng không phải Hoàng hậu nhưng cũng là thay thế Hoàng hậu sử dụng quyền lực, bọn họ muốn bẩm báo cũng phải trình lên đây, chỉ không nghĩ tới Phùng Liên Dung lại gọi sớm như vậy.

Ba mươi hai người nhất tề hành lễ.

Chung ma ma đứng bên cạnh, mặt cười tủm tỉm.

Bà vốn còn sợ Phùng Liên Dung chân tay lóng cóng không dám làm, kết quả lại vượt qua dự kiến. Sớm tinh mơ nàng đã nghĩ đến chuyện này, bảo là muốn gặp quản sự trước mới dễ phân phó làm việc, xem ra cũng là có dự tính.

Phùng Liên Dung nâng tay gọi bọn họ không cần đa lễ, nói: "Gần đây Hoàng hậu nương nương muốn điều dưỡng thân thể, mọi việc đều từ ta thay mặt, mong chư vị vẫn giống như trước kia, đừng buông lỏng."

Mọi người xưng vâng.

Phùng Liên Dung lại nói: "Hôm nay chủ yếu là có việc liên quan đến Trung thu, cũng không còn mấy ngày nữa, ta gọi các ngươi đến là muốn nghe xem năm vừa rồi Hoàng hậu nương nương đều xử lí như thế nào."

Mọi người vừa nghe lời này, hai mắt nhìn nhau.

""Đều không cần câu thúc, cứ nói."

Nàng giáp mặt hỏi như vậy, ai dám không nói, lập tức một lăm một mười ào ào nói ra.

Phùng Liên Dung cẩn thận nghe, thỉnh thoảng gật đầu, nghe xong mới nói: "Các ngươi đều đã nhớ rõ ràng, vậy năm nay cứ làm như vậy, nếu có thay đổi gì về người, kịp thời báo lại." Nàng ngừng một lát, "Chỉ là đừng

https://thuviensach.vn

tưởng rằng Hoàng hậu nương nương không quản các ngươi liền quan loa cho xong, đến lúc đó bản cung cũng sẽ không chùn tay."

Mọi người vẻ mặt sợ hãi.

Phùng Liên Dung nghĩ nghĩ, lại tăng thêm mấy câu: "Nếu có cải biến gì, bản cung sẽ phái người báo cho biết."

Nàng khoát tay bảo bọn họ lui ra.

Những người đó khi đến lòng còn tồn ý khinh thường, chỉ vì ấn tượng về Phùng Liên Dung trong lòng mọi người thật sự là vô cùng hiền lành, dù là lên làm Quý phi rồi cũng không ỷ thế hiếp người. Thật ra đây vốn là chuyện tốt, nhưng thân phận của nàng cao, ngược lại khiến mấy người đó cho rằng nàng yếu đuối. Kết quả hôm nay nàng làm việc cực kì rõ ràng, không có mấy lời thừa thãi, lại một châm kiến huyết, an bày mọi việc cực thỏa đáng, bọn họ tự nhiên cũng có chút kinh ngạc.

Quản sự cô cô Thượng công cục nhỏ giọng nói: "Đây là trong bông giấu kim, vẫn dựa theo ban đầu mà làm, đến lúc đó sai chỗ nào, ai cũng không bới móc được."

Nàng nói rất cẩn thận, nhưng người khác đều nghe ra.

Đó là dựa theo quy cách trước đây của Hoàng hậu nương nương đi làm, có sai, cũng là lỗi của Hoàng hậu nương nương, không liên quan gì đến Phùng Liên Dung.

Mọi người trao đổi ánh mắt, sau đó đều tự giải tán.

Phùng Liên Dung trở lại chính điện uống mấy ngụm trà.

Hôm qua Tri Xuân nói không quá tường tận, nàng cũng chỉ có thể như thế, dù sao cũng là lần đầu tiên làm việc, chỉ mong không có lỗi, tự hỏi

https://thuviensach.vn

lòng, nàng cũng thật sự không muốn bị Phương Yên bới móc.

Chung ma ma cười nói: "Nương nương làm tốt lắm, có điều việc ban thưởng bánh trung thu, hàng năm đều không giống nhau, vấn đề này nương nương cũng phải đắn đo cẩn thận. Có một số đại thầntrong nhà xuống dốc hoặc là hoạch tội, năm nay sẽ không ban thưởng, hoặc có đại thần nào mới thăng quan..."

"Vậy không phải là phải hỏi Hoàng thượng sao?" Phùng Liên Dung ngừng một lát, nghĩ đến một chuyện, "Vẫn là nên đến Khôn Ninh cung một chuyến."

Chung ma ma kêu người chuẩn bị liễn xa.

Phương Yên vừa mới nghe Tri Xuân bẩm báo xong, đang giật mình.

Dù sao mấy năm nay Phùng Liên Dung đừng nói là quản việc, ngay cả việc trong sân của mình cũng không quản, kết quả hôm nay vừa kêu nàng cùng nhau giải quyết lục cung, hôm nay sớm tinh mơ liền gọi tất cả quản sự đến, nàng ta cười lạnh, đuôi hồ ly cuối cùng cũng lộ ra rồi?

Đừng nói là không có dã tâm gì!

Chỉ sợ nàng ta bệnh thêm mấy ngày nữa, Phùng Liên Dung nghĩ nàng ta đã chết, thế mới dễ chiếm lấy.

Phương Yên khóe miệng hơi mím: "Hãy nói hôm qua bản cung ngủ không ngon, vẫn đang ốm, nếu tất cả đã giao cho nàng, cũng không cần chuyện gì cũng đến hỏi."

Tri Xuân liền sai người đi nói.

Phùng Liên Dung ăn canh bế môn.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma lo lắng, lần này cùng đi theo, nghe vậy cười lạnh nói: "Thật sự là bệnh nặng quá đi, ngay cả gặp một lần cũng không có sức, ai tin được? Nương nương, không bằng nương nương tự mình quyết định, cũng chẳng phải chuyện lớn gì."

Phùng Liên Dung lắc đầu: "Đi Cảnh Nhân cung."

Chung ma ma giật mình: "Nương nương muốn đi gặp Hoàng thái hậu nương nương?"

Đúng. Phùng Liên Dung một lần nữa ngồi lên liễn xa, thoáng nhìn qua liễn xa được khảm đá quý, vô cùng xa hoa này, nàng khẽ thở dài một cái.

Trước đây thật sự là lười quen, giờ mới biết làm việc thật không dễ dàng.

Vừa không muốn làm người có tội, lại muốn làm việc tốt, tốn sức quá đi.

Liễn xa một đường đi đến Cảnh Nhân cung.

Hoàng thái hậu cũng mới ngủ dậy, nghe nói Phùng Liên Dung đến đây, không khỏi kinh ngạc.

Lại nói, bà đối Phùng Liên Dung ấn tượng không xấu, dù sao mấy năm nay nàng chưa từng gây ra chuyện gì không tốt, không giống Hồ Quý phi năm đó, cho nên tuy Triệu Hữu Đường sủng ái nàng, Hoàng thái hậu cũng chưa từng nghĩ đến muốn trách cứ Phùng Liên Dung.

Chỉ là lần này Phương Yên đột nhiên nổi lên ý niệm muốn Phùng Liên Dung quản việc, Hoàng thái hậu đối quyết định này có mấy phần do dự.

Nhưng bà vẫn đồng ý.

https://thuviensach.vn

Nguyên nhân chủ yếu là bà cảm thấy với tình huống hiện nay của đôi phu thê này, Phương Yên tạm tránh lui một chút, chỉ có lợi.

Bà kêu cung nhân mời Phùng Liên Dung tiến vào.

"Sao đột nhiên lại đến chỗ này của ai gia vậy?" Hoàng thái hậu cười cười, đánh giá nhìn nàng một cái.

Phùng Liên Dung nói: "Hồi Thái hậu nương nương, là vì Trùng thu, năm trước đều phải làm yến hội, đều là Hoàng hậu nương nương lo liệu. Nhưng hiện nay nương nương bị ốm, thiếp thân không nắm được chủ ý, cho nên nghĩ muốn hỏi Thái hậu nương nương chút, năm nay có cần nữa không?"

Ý là Thái hậu nương nương muốn náo nhiệt nàng sẽ làm như cũ.

Hoàng thái hậu khoát tay: "Vậy thì không làm đi, ai gia cũng không thích phần náo nhiệt này,A Yên lại không thể tham dự, chỉ là mấy Quý nhân, không bằng kêu các nàng tự tụ tập chơi đùa đi."

Hoàng thái hậu vẫn thật hiền hòa, Phùng Liên Dung cười nói: "Vậy thiếp thân liền nghe Thái hậu nương nương."

"Được." Hoàng thái hậu cười rộ lên, "Chờ Huy Nghiên lớn, ngươi nhiều mang nàng qua đây."

Bà tổng cộng chỉ có một đứa cháu gái, tự nhiên là tương đối chú ý chút.

Phùng Liên Dung gật đầu xưng vâng.

Nàng cũng không nói thêm gì nữa, cáo từ đi về.

Quá mấy ngày Triệu Hữu Đường hạ triều trở về, Nghiêm Chính nói mấy chuyện nghe được cho hắn nghe, hắn vừa nghe vừa gật đầu, thẳng đến khi về đến Càn Thanh cung Nghiêm Chính mới nói xong, nói tất cả đều là mấy ngày nay Phùng Liên Dung xử lý mọi việc thế nào.

https://thuviensach.vn

Nhưng đều là có lý, không có quá loạn.

Duy nhất làm không tốt chính là án bên Thượng phục cục. Nguyên nhân là có người trộm vật liệu may mặc, chuyện đã xảy ra hai ngày mà Phùng Liên Dung còn chưa tra ra. Không cần phải nói, đó là nàng không đủ nhẫn tâm đánh người, chỉ nghe miệng lưỡi của mấy cung nhân đó, nàng có thể nghe ra được đúng sai.

Nàng mấy năm nay chuyện gì cũng không dính dáng, nô tài dưới trướng cũng thu liễm không trêu chọc chuyện gì, chỉ bằng kinh nghiệm của nàng không bị mấy điêu nô lừa dối mới là lạ.

Nghiêm Chính do dự một lát nói: :Hay là để nô tài đi làm?"

Triệu Hữu Đường khoát tay: "Ngươi kệ đi, để nàng tra xem ra không."

Lời này có chút vui sướng khi người gặp họa.

Nghiêm Chính khóe miệng giật giật.

Đang nói thì Hoàng Ích Tam đến.

Triệu Hữu Đường hỏi: "Chuyện gì?"

Hoàng Ích Tam quỳ xuống hành lễ rồi mới đứng lên nói: "Hồi Hoàng thượng, là Quý phi nương nương kêu nô tài đến hỏi Hoàng thượng, liên quan đến bánh trung thu ban cho quan viên. Quý phi nuowg nương hỏi, có cần nàng quản không? Thêm cũng không biết phải ban cho những ai."

Đây ý là ngày lễ Trung thu, Hoàng thượng cùng quan viên vui vẻ bình thường đều sẽ ban thưởng đi, Triệu Hữu Đường nói: "Được rồi, ngươi về trước đi."

Hoàng Ích Tam không lấy được đáp cũng liền đi ngay.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung khó hiểu: "Hoàng thượng chưa nói hả?"

"Chưa nói." Hoàng Ích Tam gãi gãi đầu, "Có thể là Hoàng thượng còn chưa nghĩ ra."

"Ừ." Phùng Liên Dung gật gật đầu, tiếp tục vùi đầu xem sổ sách.

Chuyện của thượng phục cục còn chưa giải quyết xong, giờ lại đưa đến mấy bản sổ sách, nàng đột nhiên cảm thấy thời gian một ngày không đủ dùng.

Chung ma ma nói: "Hay là để nô tì xem cho nương nương?"

"Ngươi cũng già rồi, xem thế nào." Phùng Liên Dung nói, "Thôi, sổ sách này rất quan trọng đấy, nếu sơ hở thì xong, vẫn là ta tự mình xem thôi. Xem xong còn phải phân phó các nàng thu mua quần áo mùa đông thế nào."

Nói đến đây nàng lại đau đầu.

Bảo Lan Châu Lan nhìn đều thở dài.

Hoàng hậu thật không tốt làm, ngày nào cũng bận như vậy!

Xem ra chủ tử nhà mình làm Quý phi vẫn rất tốt, Bảo Lan nghĩ, bưng đến cho nàng một bát canh tổ yến: "Nương nương nên bồi bổ nhiều, hiện tại mới mấy ngày, sau này phải thế nào."

Phùng Liên Dung cũng cảm thấy vậy.

Chung ma ma lại nói: "Đây mới là bắt đầu, nương nương đương nhiên là phải tự thân tự lực, sau này tự nhiên không giống với." Lại nhiều chỉ điểm Bảo Lan Châu Lan, "Hai người các ngươi cái gì cũng phải biết rõ, tương lai tự nhiên sẽ phát huy công dụng, đừng có mơ mơ màng màng gì cũng không biết."

https://thuviensach.vn

Hai người vội vàng nói vâng.

Phùng Liên Dung tiếp tục xem sổ sách.

Tới buổi chiều, Triệu Hữu Đường đi qua lại nhìn thấy Phùng Liên Dung gục xuống bàn ngủ gật, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Bảo Lan Châu Lan đều sợ hãi, nhìn về phía Chung ma ma.

Chung ma ma nhỏ giọng hồi bẩm: "Là nương nương nói chỉ nghỉ một lúc, không cần đi lên giường, nô tì khuyên cũng vô dụng."

Thật ra bà vốn có thể đánh thức Phùng Liên Dung, nhưng cố ý không kêu.

Triệu Hữu Đường nghe xong quả nhiên liền đau lòng, khoát tay kêu các nàng đi ra ngoài, hắn cúi người ôm Phùng Liên Dung lên.

Phùng Liên Dung từ trong mộng bừng tỉnh, mắt nhập nhèm phát hiện chính mình bay lên không, lại ngẩng đầu thì thấy cằm Triệu Hữu Đường. Mặt hắn tuy rằng tuấn mỹ, nhưng mấy năm nay càng phát triển về hướng nghiêm nghị, đường cong chiếc cằm cũng kiên nghị theo, nàng a một tiếng: "Hoàng thượng đến khi nào vậy?"

Triệu Hữu Đường không đáp, chỉ nói: "Mệt thành như vậy còn muốn ngủ trên bàn?"

"Cũng không phải, chỉ là ánh mắt hơi mỏi, muốn nhắm một lát." Phùng Liên Dung nháy mắt.

"Mắt mỏi, nhắm đến nỗi nước miếng cũng chảy xuống?" Triệu Hữu Đường nhìn chằm chằm mặt nàng.

Phùng Liên Dung đưa tay lên sờ, như đúc, thật có chút ẩm!

https://thuviensach.vn

Mặt nàng vọt cái đỏ rực.

Triệu Hữu Đường buồn cười.

Thật ra hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nàng chảy nước miếng.

Xem ra ăm sắp trên bàn ngủ thật không được.

Phùng Liên Dung thẹn chết rồi.

Lớn như vậy còn chảy nước miếng, nàng dùng sức lau, càng lau mặt càng đỏ.

TriệuHữu Đường lại cười không ngừng.

Phùng Liên Dung lầu bầu nói: "Cười cái gì, không phải là chảy nước miếng thôi à, bọn Tiểu Dương A Lý đều chảy qua."

"Đúng vậy, Trẫm hồi nhỏ cũng chảy qua, quả thật là chuyện thường." Triệu Hữu Đường đặt nàng lên giường, chế nhạo nói, "Nhưng sau khi lớn lên Trẫm không chảy nữa."

Phùng Liên Dung lén xì một tiếng khinh thường, nàng đây là tình huống đặc thù được không!

Nàng lại đưa tay lên lau.

"Được rồi, lau nữa sẽ rách da đấy." Triệu Hữu Đường bắt lấy tay nàng, "Sớm không còn, lau cái gì."

Phùng Liên Dung dẩu môi, ai bảo hắn cười nàng.

Hắn ngồi ở đầu giường, ngón tay khẽ vuốt trên mu bàn tay nàng: "Có phải là quá mệt rồi không?"

https://thuviensach.vn

"Thật mệt." Phùng Liên Dung thấy hắn cách mình gần, rất tự nhiên quay qua ôm lấy thắt lưng hắn, "Nếu thiếp thân mệt, vậy có phải không cần làm hay không?"

"Đương nhiên là không được." Triệu Hữu Đường nói, "Nàng là Quý phi, nàng không làm, ai làm?"

Phùng Liên Dung không lên tiếng, thầm nghĩ, Phương Yên khẳng định là giả vờ, bệnh của nàng nào có nghiêm trọng như vậy chứ. Lần này sao hắn thế nào cũng phải muốn nàng quản mấy chuyện xấu này, cố hết sức còn chưa hắn đã được cám ơn.

Triệu Hữu Đường thấy nàng như thế, hơi hơi nghiêng người nói: "Nàng không thích quản việc đến vậy à?"

Phùng Liên Dung khó hiểu: "Ai sẽ nguyện ý quản việc?"

Triệu Hữu Đường bị nàng tức nở nụ cười: "Nàng động não tí đi! Không có người thích cái này thì sẽ không có người nào làm quan, ai làm quan mà bỏ mặc mọi việc?"

"Cái này không giống nhau." Phùng Liên Dung nói: "Làm quan khác, bọn họ có quyền lợi nơi tay, có thể làm việc mình muốn làm."

Cho nên phụ thân, ca ca đều chăm chỉ nỗ lực đọc sách, chỉ vì khảo cái công danh đi làm quan, gần nhất là có thể thực hiện ý tưởng của mình, thứ hai cũng có thể kiếm tiền, đó là việc đẹp cả đôi đường.

Triệu Hữu Đường buồn cười, nâng cằm nàng lên xem: "Nàng bây giờ chẳng lẽ không có quyền lợi? Nàng cùng nhau giải quyết lục cung, trong cung nô tài người nào không dám nghe lời nàng? Cho dù là Quý phi, trừ Trẫm, Hoàng thái hậu, Hoàng hậu ra còn có ai dám bắt nạt nàng, nàng, không có quyền lợi nơi tay sao?"

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung ngẩn ra.

Hắn nói không sai, hóa ra nàng cũng có quyền lợi đấy!

Nhưng là, vì sao nàng chưa từng có thời điểm bày ra. Không nghĩ muốn đi thực hiện cái gì?

Phùng Liên Dung im lặng.

Là nàng chưa bao giờ dám nghĩ sao?

Nàng hơi cuộn người lại, đầu dán lên eo hắn không nhúc nhích.

Triệu Hữu Đường cúi đầu nhìn nàng, trong đầu suy nghĩ ngàn vạn.

Thiên hạ quyền lợi, thật ra cho đến bây giờ chính là cần, hoặc là không cần. Có được chính là ngươi có thể đạt được hay không.

Ở trên triều đình, ở trong hậu cung cũng giống vậy.

A Dung, lòng nàng thật sự quá nhỏ, chưa bao giờ từng biểu hiện ra mơ ước, cho nên hắn liền chưa bao giờ từng nghĩ đến cho.

Hắn hơi hơi thở dài, tay dừng trên tóc nàng.

Lại nói tin tức Phương Yên bệnh rất nhanh cũng truyền đến Phương gia, Hoàng thái hậu đặc chuẩn Phương gia phu nhân đến thăm Phương Yên. Nói đến Phương Yên gia thế, nàng xem như là chính nữ thứ hai của Phương gia đại phu nhân. Năm đó khi tuyển tú, tuyển đến nàng, thật ra người Phương gia cũng có chút giật mình.

Vốn từ khi khai quốc, Hoàng hậu, Thái tử phi, Hoàng tử người được chọn đa số dẽ không xuất từ thế gia, nhất là Thái tử phi, cho nên Phương Yên được chọn khi đó cũng đưa đến không ít nghị luận.

https://thuviensach.vn

Nhưng Phương đại nhân hiểu rõ, Hoàng thái hậu lựa chọn Phương gia hắn tự nhiên là hy vọng Phương gia hiệp trợ Hoàng thái hậu, giúp Triệu Hữu Đường đi lên Thái tử vị.

Hắn môn sinh khắp thiên hạ, quả thật cũng ra lực.

Chỉ là chuyện phía sau vượt ra ngoài hắn dự kiến.

Triệu Hữu Đường sau khi lên ngôi chẳng những không dìu dắt Phương gia, ngược lại khắp nơi dùng thế lực chèn ép. Hắn hiện tại Binh bộ thị lang nhìn như thể diện phong cảnh, nhưng trên thực tế binh quyền đã không ở trong tay, Triệu Hữu Đường càng thêm nể trọng mấy vị đại thần khác.

Cho nên tình cảnh của Phương đại nhân là xấu hổ.

Ngày hôm đó Phương phu nhân vào cung, hắn liền dặn dò mấy câu.

Phương Yên nhìn thấy mẫu thân tự nhiên cao hứng, nhịn không được khóc lên, hai cung nhân đều đến khuyên bảo.

Phương phu nhân cũng đau lòng, nữ nhi mình là bảo bối trong tay, từ nhỏ nâng niu trong tay nuôi lớn, sợ nàng chịu chút ủy khuất gì, cho nên sớm bà đã nghĩ tìm cho nàng một lang quân như ý gả cho, không thể để nàng chịu khổ. Ai biết năm đó nàng thế nhưng vào cung làm Thái tử phi!

Bà thở dài, cầm tay Phương Yên nói: "Nữ nhi à, nương cũng cả ngày nhớ ngươi, hiện giờ ngươi bệnh này đã thấy đỡ hơn chưa? Ngày ấy nghe được ngươi bệnh làm nương bị dọa không nhẹ."

"Đỡ hơn rồi, mẫu thân không cần lo lắng, thái y nói dưỡng nhiều là được." Phương Yên cười nói, "Mẫu thân có thể đến xem nữ nhi, nữ nhi đã tốt hơn phân nửa rồi."

https://thuviensach.vn

Phương phu nhân lại càng khóc nhiều hơn: "Ngươi chớ gạt ta, thái y y thuật cao mình, bệnh gì mà trị không hết, ngươi vậy mà còn phải điều dưỡng, có thể thấy là bệnh rất nặng! Này phải thế nào mới phải? Vi nương thấy ngươi cũng gầy đi nhiều, năm ngươi đi không phải như thế."

Phương Yên vội nói: "Thật ra đã tốt rồi, chỉ là thân thể này của ta, nương biết đấy, trước đây chưa sinh con đã kém hơn người bình thường một ít, Thái y là lo lắng mới nói điều dưỡng nhiều chút."

Phương phu nhân thế này mới nín khóc: "Thật?"

"Thật mà." Phương Yên cười nói: "Nương đừng sợ."

Phương phu nhân gật gật đầu, nương nhi hai người nói chút chuyện riêng tư, Phương phu nhân đột nhiên nói: "Các ngươi đều lui ra đi."

Bà là mẫu thân của Hoàng hậu, mấy cũng nhân cũng đều nghe theo.

Phương Yên nói: "Nương muốn nói gì vậy?"

Phương phu nhân nói: "Còn có thể nói cái gì, ngươi đã nói bệnh không kém nhiều lắm, sao còn muốn để Phùng Quý phi kia quản lý lục cung? Ngươi chính là Hoàng hậu nương nương, chuyện này đều truyền ra ngoài cung, lão gia cũng sốt ruột, ngươi nói thật đi, ngươi và Hoàng thượng là có cái gì không đúng!"

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Du Ngoạn (1)

Editor: Linh

Phương Yên từ sau khi vào cung vẫn luôn thuận buồm xuôi nước, từ Thái tửphiđến Hoàng hậu, lại sinh con trai lập làm Thái tử, căn bản cũng không có chỗ nào gọi người cảm thấy lo lắng, cho nên Phương gia chỉ cho là Triệu Hữu Đường vì vấn đề ngoại thích mới kiềm chế Phương gia.

Phương đại nhân cũng có chút hiểu rõ, nhưng nữ nhi nhà mình đột nhiên buông tha cho quản lý lục cung, chuyện này cũng có chút không thích hợp, Phương phu nhân nào có thể không hỏi.

Phương Yên giật mình.

Chuyện nàng ta và Triệu Hữu Đường tình cảm không tốt, cho tới bây giờ cũng chưa từng nhắc tới với Phương phu nhân. Năm đó nàng ta gả cho Triệu Hữu Đường, trừ cha nương không tha, người hâm mộ ghen tị cũng không ít, làm sao có thể nói mấy chuyện này để bọn họ chê cười nàng ta?

Phương Yên rũ mắt nói: "Ta và Hoàng thượng có thể có cái gì không đúng, nương ngài đừng nghĩ nhiều, để Phùng Quýphiđi quản là ý của ta chứ không phải không tình nguyện.

Phương phu nhân nhíu mày: "Dù là ngươi không nói ta và lão gia cũng biết, Phùng Quýphinày rất đượcsủngái, nàng còn có hai đứa con trai, không chỉ như vậy, lão gia nói Phùng gia khá được Hoàng thượng coi trọng, chúng ta bình thường không gặp được ngươi, làm sao có thể không lo lắng? Hiện

https://thuviensach.vn

giờ ngươi mặc kệ mọi chuyện, cần phải càng thêm chú ý nhiều hơn, trên đời này mỹ nhân rắn rết còn nhiều!"

Tuy rằng Phương đại nhân không có tiểu thiếp, nhưng những người khác không phải không có, Phương phu nhân nhìn thấy nhiều, lợi hại, có thể mê hoặc nam nhân đầu óc mơ hồ, không phân rõ trái phải.

Đáng tiếc nữ nhi này của bà nào đâu biết mấy cái đó?

Phương gia tuy là đại tộc trăm năm, nhưng nối dòng đến đời Phương đại nhân cũng chỉ còn một mình ông, trong nhà tổng cộng hai nữ nhi, một nhi tử, chi thứ cũng không nhiều. Phương Yên từ nhỏ được cha nương, tỷ tỷ ca ca yêu thương lớn lên, đâu biết bên ngoài hiểm ác thế nào.

Cho dù khi vào cung Phương phu nhân có dặn dò qua, nhưng đến cùng không giống với mưa dầm thấm đất, cho nên Phương phu nhân vẫn luôn rất lo lắng nữ nhi, sợ nàng chịu thiệt.

May mà trung gian cũng không xảy ra chuyện gì.

Phương Yên nghe Phương phu nhân nói như vậy, gật đầu nói: "Nữ nhi biết ý nương, độc nhất lòng phụ nhân, nữ nhi lúc nào cũng sẽ cảnh giác.

"Ngươi biết là tốt rồi." Phương phu nhân lại hỏi, "Ngươi bị bệnh, Hoàng thượng có đến thăm chưa?"

Phương Yên không lập tức trả lời, nàng do dự lại bị Phương phu nhân xem vào trong mắt.

Phương phu nhân gần như có thể xác định, từ chính nữ nhi mình xem ra là cùng Hoàng thượng vô cùng không tốt.

Bằng không đều bệnh đến không thể quản gì, làm trượng phu, cho dù là Hoàng đế thế nào cũng phải rút thời gian đi qua một chuyến đúng không?

https://thuviensach.vn

Bà lại vô cùng hiểu rõ Phương Yên, mấy năm trước đã phát hiện, chỉ là nữ nhi này của bà tính tình kiêu ngạo, không muốn nhắc tới, bà cũng không tiện truy vấn, dù sao phu thê nào có không va chạm, bà cũng chỉ khuyên hai câu xong việc.

Phương phu nhân nhịn không được thở dài.

Phương Yên vội hỏi: "Cũng không phải không đến, chỉ là không thường đến, Hoàng thượng cũng bận mà."

Phương phu nhân nhìn nữ nhi, con ngươi ảm đạm, đoán nàng ở trong cung có lẽ là càng ngày càng không như ý cho nên mới nản lòng thoái chí kêu Phùng Quýphicùng nhau giải quyết lục cung. Bà vỗ vỗ tay Phương Yên, tận tình khuyên nhủ nói: "Ta và lão gia cũng không phải chưa từng tranh cãi, ta nhường nhịn chút cũng không sao, ngươi làm thê tử, cũng nên như thế. Nương biết ngươi ủy khuất, nhưng là chúng ta gả cho ai, chính là của người đó. Hoàng thượng lại không thể so với nam nhân nhà bình thường, càng thêm khác, Yên Nhi, ngươi phải nghe nương..."

Bà ôn nhu nói nhỏ nhẹ.

Phương Yên đột nhiên khóc lên.

Ở trên đời này, cũng chỉ có cha nương là thật tâm nghĩ cho nàng, từ sau khi vào cung, ai sẽ đối nàng như thế?

Nàng ta khóc đến bi thiết: "Cũng không phải nữ nhi không nhường, chỉ là hắn, hắn một lòng đặt trên người Phùng Quýphi, nữ nhi có thể làm cái gì? Ngay cả có cácphitần khác hắn cũng không chạm, nữ nhi với hắn mà nói, trái không phải, phải cũng không ohair, hiện thời chỉ có thể làm hắn hài lòng, mặc kệ mọi chuyện! Tương lai lại để Phùng Quýphilàm Hoàng hậu, càng thêm tốt!"

Phương phu nhân kinh hãi.

https://thuviensach.vn

Từ trong cung trở về, bà liền cùng Phương đại nhân nói chuyện này.

"Nàng hôm nay rốt cục nói ra tình hình thực tế, hai người quan hệ vẫn luôn nhạt nhão, Hoàng thượng độcsủngPhùng Quýphi, cho nên nàng lòng dạ không thuận, lần này nương sinh bệnh liền kêu Phùng Quýphiđến quản việc..."

Phương phu nhân còn chưa nói xong, Phương đại nhân đã trách mắng: "Hồ đồ, hồ đồ! Bà không khuyên nàng?"

"Đương nhiên là có khuyên, bình thường phu thê, thê tử là theo trượng phu chứ càng đừng nói là Hoàng thất." Phương phu nhân thở dài.

Phương đại nhân nói: "Đó là do bình thường bà quá nuông chiều nàng, mọi chuyện đều theo."

Phương phu nhân lau khóe mắt: "Thiếp thân cũng không nghĩ tới nàng sẽ bị tuyển vào cung, gia thế giống như chúng ta, tìm một nhà tốt, cô gia không nạp thiếp cũng không phải không có, chú ý gia phong người còn nhiều! Tìm một người thể thiếp cho nàng thì có gì khó?"

Phương đại nhân thở dài: "Chỉ mong chính nàng có thể nghĩ rõ ràng, nhi tử cũng đã là Thái tử rồi."

Phương phu nhân còn muốn thay nữ nhi nói một câu: "Có điều Phùng quýphisợ cũng không phải người tốt gì, vạn nhất giống Hồ Quýphinăm đó thì biết thế nào?"

Lúc ấy do lập Thái tử, tên tuổi của Hồ Quýphibách quan văn võcả triều đều biết, vì thế người buộc tội như tre già măng mọc.

Nếu Phùng Quýphinày quả thực như thế, nghĩ vì nhi tử mình tranh Thái tử vị, nàng thắng, vậy Phương Yên nhất định sẽ trở thành phế hậu, ngoại tôn Thái tử của hắn sớm muộn gì cũng xong theo. Tương lai tân thiên tử

https://thuviensach.vn

đăng cơ, có thể trân trọng huynh đệ như Hoàng thượng không thì khó mà nói.

Không thể không nói, Phương gia bọn họ chỉ sợ cũng phải đổ.

Triệu Hữu Đường rất nhanh liền đưa danh sách xuống, Phùng Liên Dung nhìn nhìn, phát hiện bên trong cũng có Phùng gia, nàng khẽ cười, phái người trước trung thu một ngày ban xuống. Đến trung thu, trong cung hoàng môn cung nhân đều được tiền thưởng, không khí vui mừng.

Về yến hội trung thu, Phùng Liên Dung cũng phải tham dự, Hoàng thái hậu, Hoàng thượng, Phương Yên thích ăn gì, không thích ăn gì nàng phải biết sau đó định ra đồ ăn, vì bữa cơm này nàng ngược lại không có tâm tư nghĩ món mà mình thích ăn.

Chung ma ma nhìn nàng vất vả, cười nói: "Lát nữa là người nhà nương nương đến rồi."

Phùng Liên Dung lập tức cao hứng: "Đúng vậy, ta kém chút cũng quên mất!"

Nàng ngồi trước gương, kêu Bảo Lan Châu Lan trang điểm cho nàng, hai đứa nhỏ nhân trung thu nên không nghe giảng, cầm hoa đăng ra sân chơi, đang đuổi nhau. Hoàng Ích Tam dẫn Phùng Lâm, Đường Dung, còn có Phùng gia thiếu gia Phùng Đình Nguyên đến.

Triệu Thừa Diễn vẫn còn nhớ rõ bọn họ, vui rạo rực đi qua xem.

Đường Dung thấy ngoại tôn, vốn cao hứng nhưng lại khó xử trên vấn đề xưng hô, trên danh nghĩa, Triệu Thừa Diễn chỉ có thể xem như con trai Phương Yên, cho nên bọn họ không được xưng mình là bà ngoại tổ mẫu.

Hoàng Ích Tam thấy vậy giới thiệu nói: "Đại Hoàng tử, Tam Hoàng tử, đây là Phùng đại nhân, Phùng phu nhân, đây là Phùng tiểu thiếu gia."

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Diễn à một tiếng, gật gật đầu, lại hiếu kỳ hỏi: "Người kia đâu?"

Hoàng Ích Tam con ngươi xoay xoay, mới đoán được hắn đang nói Phùng Mạnh An, hắn cười nói: "Đó là Phùng thiếu gia, nghe nói đi Ninh Huyện rồi."

Triệu Thừa Diễn lại à một tiếng.

Hoàng Ích Tam dẫn mấy người vào.

Triệu Thừa Diễn hỏi Triệu Thừa Mô: "Bọn họ trước kia cũng đã tới, đệ có còn nhớ không?"

"Không nhớ rõ." Triệu Thừa Mô lắc đầu, "Là ai vậy?"

"Là phụ thân, nương của mẫuphiđấy." Triệu Thừa Diễn sờ sờ đầu đệ đệ, "Đi, chúng ta cũng đi xem."

Hai người cầm tay đi vào.

Phùng Liên Dung đã cùng Đường Dung ngồi xuống, đang hỏi Hoàng thị.

"Hôm qua bị cảm lạnh, sợ lây sang nương nương nên không đến."

Phùng Liên Dung thân thiết nói: "Vậy phải dưỡng thật tốt, thời tiết này dễ sinh bệnh lắm." Lại nhìn Phùng Đình Nguyên, cười hì hì nói, "Đại Nguyên đã lớn vậy rồi, lần trước gặp còn bé xíu, ta nhớ được hắn nhỏ hơn A Lý bốn tháng phải không?"

"Đúng rồi." Đường Dung kêu Phùng Đình Nguyên đi lại, "Còn không chào nương nương."

https://thuviensach.vn

"Nương nương." PhùngĐình Nguyên thật nhu thuận, đôi mắt rất giống phụ thân, hẹp dài.

Hai đứa nhỏ tiến vào cũng nhìn Phùng Đình Nguyên.

Phùng Đình Nguyên cũng nhìn bọn hắn, ba người đều rất hiếu kỳ.

Phùng Liên Dung thấy thế, hé miệng cười, gọi hai đứa nhỏ đến nói: "Hắn gọi Phùng Đình Nguyên, cũng gọi Đại Nguyên, nhỏ hơn hai đứa, giống đệ đệ vậy. Hắn khó được đến một lần, hai đứa dẫn hắn cùng đi chơi hoa đăng đi."

Phùng Đình Nguyên miệng ngọt, trước ca ca, sau ca ca.

Triệu Thừa Diễn cười rộ lên: "Vâng, mẫuphi. Vậy con dẫn Đại Nguyên đi chơi, ba người càng vui."

Ba người liền đi ra cửa.

Phùng Lâm vẫn luôn im lặng, lúc này hỏi: "Nghe nói nương nương hiện đang quản việc hả?"

Ông làm đại thần triều đình, tin tức cũng rất linh thông, tuy rằng hậu cung và tiền triều không liên quan, nhưng đây cũng chỉ là nói, trên thực tế liên hệ không nhỏ. Nữ nhi này của ông hiện tại thế rất mạnh, đã có người ở sau lưng nói nhảm, đương nhiên là không dễ nghe.

Đường Dung lo lắng nhìn Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung biết ý của phụ thân, giải thích nói: "Là Hoàng hậu nương nương bảo nữ nhi quản, nàng muốn dưỡng thân, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng nói như vậy, nữ nhi từ chối không được."

Phùng Lâm cau mày: "Không phải là ngươi muốn xen vào?"

https://thuviensach.vn

Mặc dù là đối mặt với nữ nhi đã là Quýphi, giọng điệu ông vẫn có chút chấn vấn.

Phùng Liên Dung nói: "Đương nhiên không phải, quản việc mệt lắm, nữ nhi chưa bao giờ nghĩ tới."

Đường Dung lập tức cười: "Đúng đó tướng công, Dung Dung là tính tình gì chẳng lẽ chàng không biết? Nàng há có thể thích mấy cái này, chỉ là bất đắc dĩ thôi."

Phùng Lâm thế này mới không nói.

Phùng Liên Dung lại hỏi Phùng Mạnh An: "Ca ca ở Ninh Huyện có khỏe không, có gửi thư về sao?"

"Viết hai lần, nói là ở bên đó đã ổn định, hắn muốn đại triển quyền cước." Đường Dung cũng rất hiểu rõ con trai, nói xong lại muốn cười, lại nhìn Phùng Lâm, biết phùng Lâm không thích kiểu cách của con trai liền nói, "Hắn rất tốt, con chớ lo lắng."

Nói chuyện một lát, Phùng Liên Dung kêu Phương thị ôm Triệu Huy Nghiên đến, đắc ý nói: "Nương gặp ngoại tôn nữ này."

Đường Dung vừa thấy ngoại tôn nữ, quả nhiên là xinh xắn, tuy rằng còn nhỏ nhưng mặt hồng hào, con mắt tròn vo, sáng rạng rỡ như đá quý, tự nhiên là vô cùng thích: "Con khi ấy cũng không xinh bằng nàng đâu." Lại nhẹ giọng nói, "Có điều cũng đúng, Hoàng thượng anh tuấn hơn cha con nhiều."

Phùng Liên Dung phì cái cười lên.

Phùng Lâm đen mặt.

https://thuviensach.vn

Do là trung thu, Phùng Liên Dung cuối cùng cũng không giữ bọn họ lại ăn cơm, một là thời gian không đủ, thứ hai Hoàng thị không có ở đây, Trung thu là đoàn viên, liền bảo bọn họ trở về cả nhà cùng ăn cơm. Hai huynh đệ lại cùng Phùng Đình Nguyên chơi rất vui, còn luyến tiếc đưa hắn đi.

Mãi sau Phùng Đình Nguyên nói về sau lại đến Triệu Thừa Diễn mới cao hứng.

Như vậy ngoáng một cái liền đến buổi tối.

Phùng Liên Dung vẫn giống trước đây, một mình dùng bữa, cho dù nàng là Quýphithân phận cao đến đâu, nhưng cơm tất niên, cơm trung thu đoàn viên, trừ khi Hoàng thái hậu, Hoàng hậu cho mời. Mấy năm nay đều là như vậy.

Chỉ là hai đứa con trai cũng không bồi bên người, bọn họ đến chỗ Hoàng thái hậu, Hoàng thượng cùng ăn cơm.

Bọn họ cũng lớn, không còn là đứa nhỏ năm đó, như Triệu Huy Nghiên có thể bồi bên cạnh mình.

Nghĩ đến sang năm Triệu Thừa Diễn phải chuyển ra, Triệu Thừa Mô cũng ở không được bao lâu, mắt nàng bỗng có chút cay cay, nhìn một bàn đồ ăn, ngẩng đầu nhìn trăng mới thấy trung thu này, giờ khắc này với nàng mà nói, hóa ra là cô đơn như vậy.

Cũng bởi vì nàng không phải chính thất, cho nên nàng chỉ có thể như thế.

Nàng cũng có quyền lợi, nàng cũng có thể có thứ mà chính mình muốn.

Ví dụ như nàng có thể tưởng, nàng muốn hắn ngày ngày đều cùng mình, con của nàng và hắn chỉ biết gọi nàng là mẫu thân, nàng vĩnh viễn đều

https://thuviensach.vn

không cần lo lắng sẽ bị người khác chỉ trích, bị người khác làm khó dễ.

Nhưng mấy cái đó, có thể thành sự thật sao?

Suy nghĩ nhiều, chỉ có thể khiến mình càng thêm đau khổ.

Phùng Liên Dung hít sâu một hơi, lại lộ ra nụ cười nói: "Ma ma, ngươi cũng ăn chút đi, một mình ta ăn sao hết chỗ này, cả Bảo Lan Châu Lan nữa."

Nhưng ba người này, chỉ có Chung ma ma dám ăn.

Phùng Liên Dung ưu điểm lớn nhất chính là dễ thỏa mãn, nàng rất nhanh liền vui vẻ trở lại.

Chỉ là không nghĩ tới, mới ăn xong một lát Nghiêm Chính lại đến.

Nếu là bình thường, giống như đều là Triệu Hữu Đường đến, như vậy lúc này, nàng sẽ càng thỏa mãn.

Thấy Phùng Liên Dung lộ ra vẻ mặt khó hiểu, Nghiêm Chính ho khan một tiếng nói: "Hoàng thượng muốn nô tì đón Quýphinương nương đi Càn Thanh cung."

Phùng Liên Dung càng thêm khó hiểu.

Thật ra bây giờ Triệu Hữu Đường rất ít gọi nàng đi Càn Thanh cung thị tẩm chứ chưa nói đến là ngày trung thu. Hơn nữa Nghiêm Chính này, hắn chính là Đề đốc thái giám đấy, muốn đón người cũng đâu cần hắn tự mình đến.

Có điều nghĩ mãi cũng nghĩ không rõ, Phùng Liên Dung vẫn đi theo.

Đi được một lát, nàng phát hiện một vấn đề.

https://thuviensach.vn

Từ liễn xa nhìn ra ngoài, đường không đúng.

Nàng vừa muốn hỏi, liễn xa đột nhiên dừng lại, một bóng dáng không biết từ đâu đến, như tia chớp vào liễn xa của nàng.

Phùng Liên Dung sợ run người, thất thanh kinh hô.

Người nọ mạnh tay che miệng nàng lại, ở bên tai nàng nói: "Đừng kêu."

Phùng Liên Dung càng bị dọa phát ngốc.

Giọng nói này nghe sao lại giống của Triệu Hữu Đường vậy?

Nhưng là hắn sao có thể mặc thành như vậy?

"Hoàng, Hoàng thượng?" Nàng không thể tin hỏi, người bị ôm, nói cũng không rõ ràng lắm.

Triệu Hữu Đường nhẹ giọng cười: "Là ta."

Hắn buông tay ra.

Phùng Liên Dung nương ánh trăng đánh giá, người trước mặt tu mi tuấn mục, quen thuộc đến không thể quen hơn, quả nhiên là hắn. Chỉ là lúc này ý cười trên khóe miệng hắn mang theo mấy phần xấu xa, nàng theo bản năng nói: "Hoàng thượng như vậy là muốn làm gì vậy?"

Bốn phía đều đen kịt, bị cây cối chặn lại, chỉ lộ ra mấy tia sáng.

Nàng có chút cảm giác cổ quái nói không nên lời, cũng có chút sợ hãi.

Triệu Hữu Đường nói: "Không phải là nàng muốn ra ngoài sao?"

Phùng Liên Dung sửng sốt, ngay sau đó liền kinh hỉ nói: "Hoàng thượng muốn dẫn thiếp thân đi ra ngoài?"

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên."

"Nhưng là..." Nàng nhăn mày, "Vì sao lại là buổi tối chứ?"

Triệu Hữu Đường giơ tay bóp mũi nàng: "Đương nhiên là ban ngày không dễ đi ra ngoài, bãi săn thì đỡn, chứ trên đường thì sao được.

Phùng Liên Dung nghĩ lại thấy cũng đúng.

Giờ khắc này nàng đã rất hưng phấn, vừa rồi sợ hãi đều trở thành hư không, bắt lấy tay áo hắn hỏi: "Tối như vậy đi ra ngoài thế nào?" Nàng nhìn nhìn quần áo trên người Triệu Hữu Đường, chỉ thấy hắn mặc trường bàocủa thiếu gia bình thường, tóc lấy mũ ngọc cuộn lại, tuấn dật tiêu sái, trong lòng nàng nóng lên, nghĩ đến bản chuyện xưa trước kia ca ca kể cho nàng nghe: "Là muốn thiếp thân nữ giả nam trangà?"

Triệu Hữu Đường phì cười, vừa rồi thấy nàng còn rất hoảng sợ, lúc này lại kích động, ngay cả ý niệm như vậy cũng nghĩ ra.

Quýphinày của hắn nhìn như văn tĩnh, thật ra trong nội tâm căn bản không phải người theo khuôn phép.

Hắn nhăn mày nói: "Nàng không sợ?"

Phùng Liên Dung lắc đầu: "Không sợ, dù sao có hoàng thượng đi cùng mà." Nàng nói xong, đột nhiên nói: "Ôi, Hoàng thượng, ngài mặc như vậy không tốt đâu!"

"Sao lại không tốt?" Triệu Hữu Đường trước khi đến đã xem qua, bộ quần áo này rất thích hợp, nhìn thế nào cũng thấy phong lưu phóng khoáng.

Phùng Liên Dung nói: "Chúng ta ra ngoài không cần giả trang thành hoàng môn à? Như vậy mới dễ lừa dối qua cửa chứ, không phải còn có yêu bài à? Yêu bài lấy ra lướt qua một cái là có thể đi ra ngoài, dù sao còn có

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chính dẫn đường nữa, khẳng định dễ dàng, bọn họ không dám hỏi nhiều."

Triệu Hữu Đường.

Như vậy đúng là cũng có thể.

Nhưng là hắn không muốn giả làm hoàng môn.

Hắn cốc một cái lên trán Phùng Liên Dung: "Nghĩ linh tinh gì vậy, Trẫm muốn đi ra ngoài còn phải giả làm hoàng môn hả? Lát nữa Trẫm bảo Nghiêm Chính điều người ở cửa Tây đi, chúng ta nghênh ngang đi ra ngoài, sợ cái gì."

Phùng Liên Dung nhướng mày.

"Lại sao nữa?" Triệu Hữu Đường hỏi.

Phùng Liên Dung nói: "Hôm nay Nghiêm công công đón thiếp thân đi Càn Thanh cung, bên kia sẽ không nghi ngờ sao?"

Nàng không hiện thân, sợ là không được.

"Đương nhiên là sẽ nghi ngờ." Triệu Hữu Đường nói, "Cho nên Trẫm đến đây nói trước với nàng, lát nữa nàng lại đến Càn Thanh cung." Hắn nói xong vỗ vỗ đầu nàng, "Đợi lát nữa đừng sợ, bị cung nhân phát hiện Trẫm không dẫn nàng đi chơi đâu."

Phùng Liên Dung ngoan ngoãn dạ một tiếng.

Triệu Hữu Đường rời đi.

Sau khi hắn đi, Nghiêm Chính liền dẫn nàng đi Càn Thanh cung, ở Càn Thanh cung lướt qua một vòng, còn thay bộ quần áo khác, lát sau Nghiêm

https://thuviensach.vn

Chính kêu cung nhân thay ca, trung gian dùng chút thủ đoạn, nàng liền thừa dịp người không chú ý từ đằng sau chuồn đến xe ngựa đã đậu sẵn.

Triệu Hữu Đường đã chờ bên trong.

Phùng Liên Dung tiến vào, hắn liền cười nhìn nàng.

Do là muốn ra ngoài, nàng khẳng định không thể mặc trang phục trong cung, hắn chuẩn bị cho nàng một bộ quần áo của cô nương bình thường mặc. Rất vừa người, nàng mặc thật giống như nàng vốn nên mặc như vậy, vào ngày thu, đi trên con đường nở đầy hoa quế.

Triệu Hữu Đường cúi đầu hôn lên môi nàng, phân phó xa phu đánh xe.

Xe ngựa đúng như dự đoán, thuận lợi chạy ra cửa cung.

Hai người ở trong xe hôn môi, lại bọ xóc khó có thể tiếp tục.

Triệu Hữu Đường buông nàng ra, cuộn mành xe lên nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy người đi đường như thoi đưa, ngày hội như này buổi tối vẫn rất náo nhiệt, đôi mắt hắn cong cong nói: "Lát nữa xuống xe nàng cũng không thể kêu Trẫm là Hoàng thượng đâu."

Phùng Liên Dung ơ một tiếng: "Vì sao?"

"Ngốc, bị người nghe được làm sao bây giờ?" Triệu Hữu Đường nói: "Vậy chúng ta chỉ có thể hồi cung thôi."

Phùng Liên Dung cười rộ lên: "Cũng đúng, may mà Hoàng thượng nghĩ chu đáo, có điều thiếp thân gọi Hoàng thượng là gì đây?"

"Cái này hả..." Triệu Hữu Đường tà liếc nàng một cái, "Kêu Triệu lão gia?"

https://thuviensach.vn

"Lão gia?" Phùng Liên Dung phì một tiếng, "Hoàng thượng đâu già đâu."

"Hừm, vậy kêu công tử?" Triệu Hữu Đường lại lắc đầu, "Cũng không tốt, bọn họ kêu Trẫm công tử, nàng kêu thì không thích hợp lắm." Hắn bóp bóp mặt nàng, "Hay là gọi tướng công?"

"Tướng công?" Phùng Liên Dung mắt phát sáng, "Tốt, tướng công!"

Nàng kêu vừa dễ nghe lại thanh thúy.

Triệu Hữu Đường ha ha cười rộ lên.

Phùng Liên Dung nghiêng đầu nhìn hắn, mặc dù là ngồi trong xe tối, nhưng hắc ám cũng không thể che lấp ánh sáng trên người hắn, trong lòng nàng hơi chát, ôm lấy cánh tay hắn, dựa đầu lên, kêu: "Tướng công."

Tiếng đó cũng nhẹ nhàng, mang theo vô hạn tình ý.

Triệu Hữu Đường nghe được trong lòng tê dại, từ tướng công này, hắn đương nhiên cũng là lần đầu nghe được.

Hắn giang tay ra ôm nàng, nhẹ giọng nói: 'Ừ, nương tử tốt."

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Du Ngoạn (2)

Editor: Linh

Xe ngựa đi đến ngã tư đường mới dừng lại, hai người đi xuống, Phùng Liên Dung hưng phấn hết nhìn đông tới nhìn tay. Nàng cách ngã tư kinh đô này đã rất lâu rất lâu, lâu đến mức chính mình tưởng rằng không có cơ hội nhìn thấy nữa.

Triệu Hữu Đường ở bên tai nàng hỏi: "Đứng ngốc ở đấy làm gì vậy?"

Phùng Liên Dung cười nói: "Như nằm mơ vậy."

Triệu Hữu Đường giơ tay nhéo lỗ tai nàng: "Còn giống nằm mơ không?"

Phùng Liên Dung đau a lên một tiếng, vội lấy tay xoa xoa: "Đau quá đi! Đúng là không phải mơ, nhưng chỗ này thay đổi nhiều quá, vốn chỗ này có một cửa hàng giữ độc quyền về bánh bao hấp."

"Xa cách nhiều năm, tự nhiên là khác, có lẽ là chuyển đến nơi khác rồi."

Hai người thế này mới bước về phía trước.

Ngày hội trung thu, rất nhiều người nhà dùng xong cơm tối đều sẽ đi ra ngoài chơi, nhà nhà trước cửa đều treo đèn màu, mặc dù không náo nhiệt huy hoàng như tết nguyên tiêu, nhưng cũng chiếu lên đường phảng phất ban ngày.

https://thuviensach.vn

Do nhiều người, các cửa hàng đều không đóng cửa, tùy thời chờ làm ăn đến cửa, ven đường tiểu thương bán đồ ăn vặt rao hàng hét to chấn trời.

Mùi bay đến chóp mũi, Phùng Liên Dung liền tham, kéo tay áo Triệu Hữu Đường nói: "Tướng công, chúng ta mua chút hoa quả khô ăn đi?"

Nàng con mắt sáng ngời, mang theo chờ mong.

Triệu Hữu Đường nói: "Cái đó ăn ngon không?"

"Ngon lắm, nhất là hạt dẻ nướng." Nàng chỉ chỉ vào một người trong đó cho hắn xem, "Lưu đại thúc đó đã bán hơn hai mươi năm, cả nhà chúng ta đều cảm thấy thúc ấy làm là ngon nhất."

Triệu Hữu Đường khó hiểu: "Ăn ngon thì phải kiếm được rất nhiều tiền chứ, sao lại ngay cả cái quầy cũng không có?"

Phùng Liên Dung ngẩn ra, chỉ là ăn hạt dẻ thôi mà, sao hắn lại hỏi đến loại vấn đề này vậy!

Nàng suy nghĩ một chút nói: "Mở cửa hàng phải trả tiền thuê rất cao, thuế cũng cao nữa. Lưu đại thúc chỉ bán hạt dẻ, làm ăn lại không lớn, tự nhiên không cần thiết mở cửa hàng, như vậy có thể tiết kiệm chút. Thật ra nói làm ruộng đáng thương, làm buôn bán cũng vậy, nhất là kinh doanh đàng hoàng."

Triệu Hữu Đường cau mày, thầm nghĩ thương nhân đều là gian xảo, trả giá ít, lợi nhuận lại to, rất khác với nông nhân. Cho nên xưa nay đối thương nhân có nhiều chèn ép, đất đai mới là căn bản để đất nước yên ổn, tự nhiên là khác biệt.

Có điều lời này hắn sẽ không nói với Phùng Liên Dung, đưa tay ra sau ngoắc ngoắc, Nghiêm Chính vẫn âm thầm theo sau lập tức đi lên đưa tiền cho hắn.

https://thuviensach.vn

"Hạt dẻ nướng bán thế nào?" Triệu Hữu Đường đi mua hạt dẻ.

Phùng Liên Dung nghe được, nhịn không được phì cười.

Nhiều năm như vậy, nàng nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy hắn mua đồ, thấy thế nào cũng buồn cười.

Lưu đại thúc ngẩng đầu lên nhìn hắn, cười tủm tỉm nói: "Công tử muốn mua bao nhiêu? Một cân sáu đồng tiền."

Triệu Hữu Đường quay đầu nhìn Phùng Liên Dung: "Nàng nói đi?"

"Nửa cân là đủ rồi, còn cái khác nữa mà."

Triệu Hữu Đường liền mua nửa cân.

Hạt dẻ dùng giấy dầu đựng, cầm trong tay nóng hầm hập, hắn cười mở ra đưa cho nàng: "Mèo tham, ăn đi."

Dưới trời đêm, hắn cười ôn nhu, thật giống nhân gia trượng phu bình thường trên con đường này.

Mũi Phùng Liên Dung đột nhiên có chút cay cay, cúi đầu cầm hạt dẻ bóc ăn, cái thứ nhất không cho bản thân mà là cho hắn: "Chàng nếm thử là biết ta không nói dối."

Thịt hạt dẻ vào miệng, thịt bở lại mang theo chút ngọt, con mắt Triệu Hữu Đường nheo lại: "Đúng là không tệ."

Phùng Liên Dung thấy hắn thích, liên tục bóc mấy cái cho hắn ăn.

Ăn hạt dẻ, Triệu Hữu Đường ngược lại lên hứng thú, đi đường từ trong tay những người kia mua rất nhiều đồ ăn, có hạt điều, lê khô, có sư tử đường, táo vòng, chỉ thiếu không mua nước canh, mặt sau Nghiêm Chính và mấy người hộ vệ hai tay đều tràn đầy.

https://thuviensach.vn

Hai người ăn không ít, một đường đi đến phố Tây, nhìn thấy nơi có đoán đố đèn.

Triệu Hữu Đường nhất thời quật khởi, kéo nàng đi chơi.

Chỗ kia đã vây quanh rất nhiều người, có dân chúng bình thường, cũng có công tử, học trò, Triệu Hữu Đường vốn cũng muốn đoán mấy cái, kết quả đến nhìn liền cảm thấy mất hứng thú.

Hắn mới phát hiện chỗ này rất nhiều nam nhân, Phùng Liên Dung không sai biệt lắm là một nhành độc tú, có một số người ánh mắt không thành thật, thường thường liếc về phía Phùng Liên Dung xem.

Nàng tuy là xuất từ Kinh thành, nhưng khí chất dịu dàng văn tĩnh, hơi có chút ý nhị của nữ tử Giang Nam, mặt lại xinh xắn, hấp dẫn người cũng là bình thường.

Chỉ là chính nàng vẫn chưa biết, đứng ở trước một cái hoa đăng, lúc thì nhíu mày, lúc thì nghiêng dđầu, ắt hết óc, lại không biết dáng vẻ này sớm dừng ở trong mắt rất nhiều người.

Triệu Hữu Đường cực kì tức giận.

Cư nhiên còn có người dám nhìn Quý phi của hắn, muốn chết! Nếu là ở trong cung hắn đã sớm kéo ra ngoài đánh rồi!

Hắn sắc mặt âm trầm kéo Phùng Liên Dung ra.

Phùng Liên Dung còn không vừa ý: "Kém chút nữa là đoán được rồi! Trước đây ca ca ra ngoài, ca ca đều luôn đoán được rất nhiều cái, hôm nay vốn cũng tưởng đoán một cái.

Triệu Hữu Đường nhíu mày, tay hơi nắm lại: "Nàng trước kia cũng ra ngoài như vậy?"

https://thuviensach.vn

"Đúng, sao vậy?" Phùng Liên Dung khó hiểu.

Còn làm sao, bị người khác nhìn cũng không biết.

Triệu Hữu Đường gọi Nghiêm Chính đến: "Ngươi tức tốc đi mua cái nón che mặt về đây cho ta."

Kẻ trí giả cũng có khi sai mà, sao lại lộ cái mặt nàng ra ngoài như vậy?

Nghiêm Chính nghẹn họng trân trối: "Lúc này làm gì có mũ che mặt mà mua?"

"Mua không được thì ngươi không cần hồi cung đâu."

Nghiêm Chính lại không dám nói thêm một câu, co cẳng chạy.

Phùng Liên Dung lại hé miệng cười rộ lên, giờ mới biết vì sao Triệu Hữu Đường tức giận: "Trước kia khi cùng ca ca ra ngoài, tự nhiên là còn nhỏ mà, dù là hiện tại cũng đã là phụ nhân, đâu phải cô nương gia."

Triệu Hữu Đường vẫn không vui, bất kể nàng có phải phụ nhân hay không, dù sao không thể để người khác xem!

Nghiêm Chính lát sau đã quay lại, chạy đến hụt hơi.

Triệu Hữu Đường từ trong tay hắn đoạt lấy mũ che mặt, khẽ đội lên đầu Phùng Liên Dung.

Giờ thì tốt rồi, cái gì cũng nhìn không thấy.

Hắn hài lòng, thế này mới lại mang nàng đi dạo, bất tri bất giác liền đi đến hồ Ngọc.

Hồ Ngọc nằm ở phía Tây kinh thành, là hồ nước lớn nhất kinh đô, rất được dân chúng yêu thích, vào ngày hội Trung thu cũng là vị trí náo nhiệt

https://thuviensach.vn

nhất.

Trong đám người nhốn nha nhốn nháo, hai người dắt tay đi trong đó, vui mừng nói không nên lời.

Triệu Hữu Đường cũng là lần đầu tiên đến đây, hắn thân ở trong cung quanh năm không ra, muốn nói có hướng ngoại hay không, tự nhiên là không có, ngày ngày đều có vô số việc làm không xong, rất ít có rảnh rỗi.

Hôm nay đến đây, chỉ cảm thấy cả người thoải mái, nhìn ra thế tục cuộc sống cũng không phải không có chỗ tốt.

Phùng Liên Dung ở bên cạnh hắn nhỏ giọng nói: "Ta trước kia cũng thường tới, có điều sau này mẫu thân không cho, tính tính cũng đã có mười năm rồi."

Đang nói, bên tai vang lên tiếng sáo, Triệu Hữu Đường đưa mắt nhìn, hóa ra là du thuyền ở xa xa.

Phùng Liên Dung thấy hắn đang nhìn, giải thích nói: "Đây đều là gia đình phú quý mới ngồi được, dân chúng bình thường cũng không có nhiều tiền như vậy, nghe nói bọn họ sẽ mới đào kép ở trên ca hát khiêu vũ, còn có người ở đầu thuyền nấu ăn nữa."

"Vậy là nàng chưa từng ngồi hả?"

Phùng Liên Dung nói: "Đương nhiên là không rồi."

Chưa từng nghĩ đến, vì nhà bọn họ thật sự rất nghèo, nào có ý niệm như vậy.

Triệu Hữu Đường cười nói: "Vậy chúng ta lên ngồi một lát."

Phùng Liên Dung còn đang sững sờ đã bị hắn kéo đi.

https://thuviensach.vn

Du thuyền trước đây chỉ có thể hi vọng không thể ngồi lúc này lại ngay trước mắt nàng, người trên thuyền cung kính mới bọn họ đi lên, một bên hỏi: "Thiếu gia phu nhân muốn xem ca múa?"

Triệu Hữu Đường vốn muốn, nhưng lại thấy nhiều ng chướng mắt liền không muốn, chỉ thêm một câu, "Kêu đầu bếp đến chuẩn bị ít thức ăn."

Nghiêm Chính và chúng hộ vệ nghe thấy, khóe miệng đều giật giật.

Vừa rồi hai người kia không phải đã ăn rất nhiều rồi sao, thế nhưng còn muốn? Chưa nói đến còn là ăn cơm tối mới đi.

Triệu Hữu Đường nhìn đồ trong tay bọn họ: "Mấy cái đó các ngươi ăn đi, không ăn thì vứt."

Dù sao cũng không thể mang về cung.

Sau khi một đám người đi lên, du thuyền liền chậm rãi khởi động.

Nghiêm Chính rảnh rỗi không có việc làm, cùng hộ vệ đứng cuối thuyền, không có gánh nặng ăn đồ ăn vặt. Dù sao làm cái gì cũng tốt, chỉ là không cần đi quấy rầy hai người ở đằng trước là được rồi.

Triệu Hữu Đường và Phùng Liên Dung sóng vai đứng ở đầu thuyền, gió nhẹ thổi qua, thỉnh thoảng lay động quần áo của bọn họ.

Đứng ở trên hồ nhìn ánh trắng, ánh trăng giống như có vẻ to hơn, trời đất bao la, ánh trăng to, chỉ có chiếc du thuyền này của bọn họ ở trong nước phá lệ nhỏ bé.

Triệu Hữu Đường không khỏi nhớ đến đêm nằm trên sa mạc Hồ Mộc Cáp nhìn bầu trời.

Đó là cảm giác này.

https://thuviensach.vn

Hắn từ phía sau ôm lấy Phùng Liên Dung, nhẹ giọng hỏi: "Hôm nay vui vẻ không?"

"Vui." Phùng Liên Dung cười nói, "Không có hôm nào vui hơn hôm nay, còn có thể ra ngoài chơi nữa."

Thanh âm nàng đặc biệt khoan khoái, như là con chim nhỏ bay trên bầu trời.

Hôm nay, nàng trải qua một buổi tối không bình thường, tuy rằng buổi tối, dân chúng bình thường nào không phải như thế, nhưng đối nàng mà nói lại cực khó được, có lẽ đây là một lần cuối cùng của đời này cũng không chừng.

Do đó cực kỳ trân quý.

Nàng quay đầu tựa lên vai Triệu Hữu Đường, nhẹ giọng nói: "Cám ơn Hoàng thượng."

Câu nói này bao hàm chân tình, cảm kích hắn ban cho.

Triệu Hữu Đường cười cười: "Cám ơn cái gì, vốn chính là ta đồng ý nàng, có điều lần này rất thú vị, khó trách Vũ Hiến đế tiền triều thích cải trang đi tuần như vậy, mọi chuyện không phải không có lý do."

"Hoàng thượng cũng muốn học ông ấy à?" Phùng Liên Dung nháy nháy mắt.

Triệu Hữu Đường không đáp, khóe miệng ý cười nhợt nhạt, kéo nàng ngồi xuống hỏi: "Nàng còn muốn ăn cái gì, kêu đầu bếp làm ở ngay đuôi thuyền, ta cũng là lần đầu tiên ngắm trăng như vậy."

"Bảo hắn làm cá rán đi, cá ở hồ Ngọc không tệ đâu."

Triệu Hữu Đường phân phó xuống.

https://thuviensach.vn

Chỉ chốc lát sau, đuôi thuyền đã có mùi bay ra.

Hai người vẫn ngồi ở đầu thuyền, Phùng Liên Dung ỷ người trong lòng hắn, ngẩng đầu nhìn ánh trắng, phía sau là lồng ngực rộng lớn của hắn, bên tai xa xa là tiếng sáo trúc, trong lòng một mảnh yên bình.

Không có chờ đợi về tương lai, không có hoài niệm về trước kia, chỉ mong giờ khắc này có thể biến thành vĩnh hằng.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Chống Đối

Editor: Linh

Không sai biệt lắm đến giờ hợi hai người mới trở về, đến Càn Thanh cung trước tắm rửa, lại triền miên một hồi mới đi ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau Phùng Liên Dung về Diên Kỳ cung.

Chung mâm nhìn khí sắc trên mặt nàng cũng biết hôm qua rất cao hứng, cười nói: "Đại hoàng tử, Tam hoàng tử vừa mới nhắc đến ngài xong, không nhìn thấy nương nương trở về bọn họ mới chịu ăn cơm đấy."

Vừa nói xong Triệu Thừa Diễn liền chạy ra, kêu lên: "Mẫu phi, hôm qua ngài đến chỗ phụ thân ạ? Sao không mang bọn con theo?"

Phùng Liên Dung tự nhiên không tốt giải thích, chỉ nắm tay hắn đi vào, một bên nói: "Lần sau nhất định sẽ mang bọn con đi, mau ăn cơm đừng để bị muộn."

"Con ăn xong rồi, chỉ còn A Lý chậm rì rì."

Phùng Liên Dung vừa nhìn, quả nhiên bát con của Triệu Thừa Mô vẫn còn nguyên.

Con trai nhỏ thấy nàng, mỉm cười: "Mẫu phi về rồi."

Phùng Liên Dung cầm thìa đút cho hắn: "Là mẫu phi không tốt, khiến các con nhớ thương."

https://thuviensach.vn

Do nàng rất lâu rồi không đi Càn Thanh cung thị tẩm, bọn nhỏ đều thói quen sáng nào cũng thấy nàng, nàng sẽ cùng bọn nhỏ ăn cơm, sửa sang lại quần áo cho chúng, lại dặn dò phải mang theo cái gì, việc này tuy rằng nhỏ, nhưng không làm lại khiến người không quen.

Triệu Thừa Mô thấy nàng đưa thìa qua, đầu ló ra, vững vàng ăn một miếng.

Bên cạnh Triệu Thừa Diễn lại hối hận, sớm biết vậy thì đã ăn chậm chút, như vậy cũng có thể được mẫu phi đút cho rồi.

Phùng Liên Dung đút xong, hỏi chuyện ngày hôm qua.

Triệu Thừa Diễn đáp: "Mẫu phi mới vừa đi một lát thì bọn con trở về, có điều Nhị đệ ngủ ở chỗ Hoàng tổ mẫu. Nghe nói mẫu hậu thân thể vẫn chưa khỏe hẳn, sợ lây qua cho Nhị đệ nên Hoàng tổ mẫu nói không cần chúng ta thường xuyên đi thỉnh an."

Phùng Liên Dung gật gật đầu, xem ra Phương Yên ngay cả yến hội trung thu cũng không đi.

Nàng hơi hơi nhíu mày, cứ tiếp tục như vậy thì nàng vẫn phải quản việc.

Nàng đứng lên, dặn dò hai đứa nhỏ phải chăm chú nghe giảng bài.

Hai đứa nhỏ ứng một tiếng, cười bước đi.

Phùng Liên Dung ăn sáng xong nghỉ ngơi một lát rồi mới dậy cùng Chung ma ma nói chuyện của Thượng phục cục.

Vụ án này vẫn tra mãi không ra, Chung ma ma nói: "Chỉ giam giữ thì có lợi ích gì, không chịu nói lời thật, hay là bỏ đói mấy ngày, theo lão nô thấy các nàng sớm muộn gì cũng đầu hàng, trừ phi ngay cả mạng cũng không cần."

https://thuviensach.vn

"Có phải là có ẩn tình gì không?" Phùng Liên Dung hỏi: "Bằng không trộm vải của Thượng phục cục làm cái gì, chẳng lẽ các nàng còn thiếu quần áo hay sao?"

Dù có là cung nhân thế nào, ăn mặc thế nào cũng tốt hơn nhân gia bình thường chút ít.

Chung ma ma cười lạnh nói: "Những người này lòng tham không đáy, ai biết được."

Phùng Liên Dung cũng không nghĩ ra được, nàng đứng dậy đi ra ngoài: "Tính thời gian là nên đi xem rượu nho rồi."

Chung ma ma vội kêu Tiểu Lý và bốn hoàng môn khác đuổi kịp.

Lúc trước rượu nho bỏ đường đặt trong vại sứ, vẫn luôn đặt trong hầm ở thố diện cục, trung gian nàng đi qua xem hai lần, lần này đi qua, mấy hoàng môn vội vàng quỳ xuống hành lễ, Phùng Liên Dung bảo bọn họ đứng lên, dẫn nàng xuống hầm.

Một đám người đi vào, hoàng môn đi trước mở nắp vại ra, một dòng mùi rượu bay ra, Phùng Liên Dung lấy muôi múc rượu, chỉ thấy màu hồng thấu, nhìn qua hết sức mơ người, nàng cúi đầu uống một hớp nhỏ, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, nhẹ giọng nói: "Ma ma, hình như thành công rồi."

Chung ma ma cũng thường thức, mặt mày hớn hở: "Không sai, có chút giống rượu trái cây trong cung làm, có điều vị nho nùng hơn."

"Đúng vậy, chính là hương vị này."

"Vậy là được rồi hả?" Chung ma ma hỏi.

Phùng Liên Dung nói: "Được rồi, có điều phải đổ rượu ra, không thể để trộn lẫn vào với vỏ nho."

https://thuviensach.vn

Chung ma ma liền chỉ huy mấy hoàng môn, nâng vại lên đổ vào mấy vò rượu nhỏ, một lần nữa đậy kín.

Phùng Liên Dung nhìn sáu vò rượu nhỏ trên mặt đất, nghĩ nghĩ nói: "Đưa một vò đến chỗ Thái hậu nương nương, một vò cho Hoàng hậu nương nương, lại thêm một vò chuyển đến chỗ ta."

Ba tên hoàng môn phân nhau làm việc.

Hoàng thái hậu rất sảng khoái nhận lấy, Phương Yên nghe nói Phùng Liên Dung tặng rượu nho cho mình, cười lạnh nói: "Ngược lại rảnh thật đấy, còn có thời gian làm cái này, cứ để đó đi." Một bên hỏi Tri Xuân, "Trong cung an bày thỏa đáng không?"

"Không xảy ra chuyện gì, vẫn chiếu theo ban đầu nương nương làm."

Phương Yên nghe xong, bĩu môi lại nằm xuống, đi đường dài mới biết sức ngựa, không tin Phùng Liên Dung thật sự có năng lực gì.

Hiện thời là rập khuôn nàng ta, sau này thì sao?

Để nàng nếm thử lại hơi, dù sao nàng ta rảnh rỗi nghỉ ngơi cũng không có gì không tốt.Phùng Liên Dung khi đó bận, xem nàng còn có bao nhiêu thời gian cùng Triệu Hữu Đường, sớm muộn gì cũng sẽ giống nàng ta.

Phương Yên cầm sách ở đầu giường lên xem, lại nói: "Đợi lát nữa mời Chu thái y đến, dạo này càng ngày càng thấy mệt mỏi."

Tri Xuân thở dài: "Nương nương nằm nhiều sẽ càng thêm mệt mỏi thôi."

Tiếp tục như vậy, nhất định không bệnh cũng thành có bệnh, mất nhiều hơn được.

Phương Yên xoa bóp mi tâm: "Cũng phải, ngươi đỡ ta đứng lên đi một chút."

https://thuviensach.vn

Hai người đi dạo ngay trong sân.

Phùng Liên Dung mang theo một vò rượu trở về, tâm tình sung sướng, đổ một chút ra cho tất cả mọi người trong Diên Kỳ cung thưởng thức, chia sẻ thành tựu của nàng, tự nhiên là người người đều khen ngon, nàng nói với Kim Quế: "Kêu phòng ăn buổi tối chuẩn bị chút đồ nhắm."

Kim Quế chạy đi.

Nàng ngồi xuống cũng uống một chén nhỏ, cúi đầu xem sổ sách.

Vừa xem lại sắp đến chiều, nghĩ đến mùa đông muốn thu mua vật liệu may mặc, sai người gọi quản sự cô cô thượng phục cục đến.

"Vẫn là dựa theo hạn ngạch ban đầu, có điều có vật liệu may mặc mới được cống nạp, như là da hồ thượng hạng, da chồn, vân gấm, chọn cái tốt nhất cho Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, thừa lại ấn vị phần phân cho Tiệp dư, Quý nhân."

Quản sự cô cô cười nói: "Vậy Quý phi nương nương ngài không cần à?"

Phùng Liên Dung quần áo còn nhiều, hàng năm đều thêm mới, nói thật muốn hay không đều không sao cả, có điều không cần tỏ rõ bản thân thanh cao, nàng nói: "Cũng lấy như vậy đi." Lại hỏi một chuyện, "Năm rồi nghe nói chưa từng có trộm vật liệu may mặc, cả ba tú nương ngươi cũng nói là người thành thật, ta nghĩ thầm hẳn là có ẩn tình, không phải là vì tiền tài."

Nếu chỉ vì tiền tài, dụ dỗ đe dọa không chừng đã nói, những người này tâm không chính, tự nhiên cũng không đủ kiên cường.

Nhưng ba người kia không phải, miệng ngậm vô cùng chặt.

Quản sự cô cô nói: "Nô tì cũng không biết, khuyên mấy ngày các nàng cũng không chịu nói."

https://thuviensach.vn

"Trước đây các nàng có từng phát sinh chuyện gì không?" Phùng Liên Dung mấy ngày trước bận đến xoay quanh, thật vất vả qua trung thu thế này mới tốt hơn chút, vừa rồi khi xem sổ sách đã nghĩ một hồi, "Nhất định là có chuyện gì, ngươi tỉ mỉ hỏi lại cung nhân ở chung với các nàng xem. Đúng rồi, có thể nói ra chỗ phát sinh bản cung có thưởng, nói sai cũng không sao, ngươi cứ nói như vậy."

Quản sự cô cô kinh ngạc, nhưng vẫn đồng ý.

Tới buổi chiều muộn, nàng tới hồi bẩm, còn dẫn theo hai cung nhân, lúc này mới tính tra rõ.

Hóa ra còn có quan hệ với hoàng môn, có một hoàng môn thường xuyên ra khỏi thành mua đồ, nhận thức một cung nhân trong đó, nói là nhà nàng đã xảy ra chuyện, phụ thân bị bệnh nặng, trong nhà đã bán tất cả những đồ đáng giá, mẫu thân ra ngoài ăn xin.

Đáng tiếc cung nhân này vốn lại không thể ra cung, chỉ phải lục tục đưa tích tụ mấy năm nay nhờ hoàng môn mang ra ngoài, sau không còn, thậm chí trộm vật liệu may mặc kêu hoàng môn bán lấy tiền, hai cung nhân khác cũng biết chuyện, đồng tình nàng. Nhưng trong nhà cũng là con gái một, sợ cha nương trôi qua thê thảm liền kết bè trộm vật liệu may mặc bán lấy tiền đưa về nhà.

Chuyện chỉ đơn giản như vậy.

Chỉ là các nàng nói ra sợ liên lụy đến hoàng môn kia nên không nói, hơn nữa nói ra vậy tiền này phải trả về, cha nương sống thế nào? Ba người chỉ phải chết cũng không buông miệng, còn làm chứng cho đối phương.

Phùng Liên Dung nghe xong thở dài.

Quản sự cô cô nói: "Xin nương nương định đoạt."

https://thuviensach.vn

Nhưng Phùng Liên Dung do dự một lát vẫn chưa thể làm ra quyết định.

Buổi tối Triệu Hữu Đường đến đây, Phùng Liên Dung như hiến vật quý đưa rượu nho cho hắn uống.

Rượu này vào miệng ngọt ngào, mùi rượu đạm không nùng, nhưng thật ra làm hắn kinh ngạc, cười nois: "Ủ không tệ, dễ uống hơn rượu ngâm nhiều."

Phùng Liên Dung phì cười: "Rượu ngâm là để bổ thân thể, làm sao có thể so với cái này? Rượu này uống chơi là tốt nhất, nếu vào mùa hè bỏ đá vào khẳng định cũng ngon, nương ta nói vậy đó, đáng tiếc hiện giờ thời tiết đã lạnh rồi."

"Ssang năm còn không nóng? Nàng cũng đừng quên, đến lúc đó bỏ đá vào rồi mang đến cho Trẫm." Triệu Hữu Đường uống một hơi cạn sạch, thấy hai đứa nhỏ dáng vẻ muốn thử, cười nói: "Chuẩn cho hai đứa cũng uống một chút, có điều ngày thường đừng chạm, còn nhỏ uống rượu không tốt."

Hai đứa nhỏ liều mạng gật đầu.

Phùng Liên Dung bón cho bọn hắn mỗi đứa một ngụm nhỏ, lát sau Triệu Huy Nghiên đến, cũng đút nàng một ngụm.

Tiểu cô nương uống hết, híp mắt lại, lắc lắc đầu.

Triệu Hữu Đường cười lên: "Có thể thấy được nàng không thích uống."

"Đáng ghét, ghét bỏ rượu của ta kìa." Phùng Liên Dung nắm lấy má nàng.

Triệu Huy Nghiên lại cười khanh khách.

https://thuviensach.vn

Ăn xong bữa tối, Phùng Liên Dung dỗ ba đứa nhỏ đi ngủ, nàng mới cùng Triệu Hữu Đường nói chuyện này.

Triệu Hữu Đường giận tái mặt nói: "Có gì để nói, dám trộm đồ, tự nhiên phải chặt tay rồi."

Phùng Liên Dung giật mình: "Như vậy sao được? Chuyện này về tình có thể tha thứ, nếu không phải trong nhà gặp chuyện không may, các nàng vẫn luôn quy củ."

Lòng dạ đàn bà!

Triệu Hữu Đường cười lạnh nói: "Vậy vì gia đình là có thể làm chuyện xấu hả? Các nàng vào trong cung thì chính là cung nhân, nàng nuông chiều như vậy, lần tới sẽ tiếp tục phạm tội, đương nhiên phải phạt răn đe. Nàng chớ mềm lòng lung tung, mấy cung nhân hoàng đó có mấy ai tốt, giết cũng chả coi là gì!"

Hắn đối nô tì cung nhân luôn rất tàn khốc, có đôi khi cũng không hỏi xanh đỏ trắng đen, Phùng Liên Dung đối cái này luôn luôn không đồng ý.

Lúc này nghe vậy cũng có chút tức giận, nhịn không được căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình nói: "Cung nhân hoàng môn vì sao không phải đồ tốt, Chung ma ma, Bảo Lan Châu Lan bên người thiếp thân, người nào mà không tốt? Hơn nữa, những cung nhân đó vốn cũng không muốn vào cung, các nàng ở nhà không chừng đều là tiểu cô nương cha nương thương yêu, vào cung rồi không ra được không nói, dù là gặp người nhà một mặt cũng khó. Hoàng thượng, ngài làm sao mà hiểu loại thống khổ này? Nếu như không có nguyên nhân khác, ai sẽ nguyện ý vào cung chứ?"

Nàng vừa nói ra lời này, trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Chung ma ma sợ hãi sắc mặt trắng bệch.

https://thuviensach.vn

Bảo Lan Châu Lan tuy rằng cảm động nương nương thay các nàng nói chuyện, nhưng không muốn nàng chống đối Hoàng thượng mà!

Mấy người cả kinh trên lưng đều ra mồ hôi lạnh.

Phùng Liên Dung nói xong, lúc này cũng cảm thấy sợ hãi, nhịn không được lui ề sau mấy bước, trong lòng bàn tay cũng ướt sũng, nhưng nàng không cúi đầu, nàng cảm thấy bản thân không có nói sai, tuy rằng Triệu Hữu Đường cao cao tại thượng, nhưng cũng không thể không nói đạo lý.

Triệu Hữu Đường im lặng nhìn Phùng Liên Dung, ánh mắt nàng sáng ngời lóng lánh quang hoa, giống hệt ánh trăng bên ngoài, chảy xuôi ôn nhu, cũng dập dờn bất khuất.

Nàng cùng ngày thường không giống.

Khóe miệng hắn hơi mím, thanh âm trầm thấp nói: "Vậy nàng năm đó, có phải cũng rất không nguyện ào cung không?"

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Va Chạm

Editor: Linh

Không muốn!

Câu trả lời đầu tiên xuất hiện trong đầu Phùng Liên Dung chính là câu này.

Năm đó khi biết nàng bị điểm danh vào cung, phụ thân mẫu thân ca ca không có một ai không đau buồn, nhưng bọn họ đều tận lực khắc chế, nhưng như vậy lại càng khiến người khổ sở, giống như thế giới sắp sụp, lại không ai có thể ngăn cản.

Nàng đêm nào cũng lăn lộn khó ngủ, nước mắt chảy xuống thấm gối ướt đẫm.

Ai cũng đều biết vào cung rồi muốn cùng người nhà gặp mặt một lần là khó khăn cỡ nào, lần xa nhau này không khác vĩnh biệt là mấy.

Nhưng tình thân bao năm nay sao có thể vứt bỏ?

Nàng đã sớm có thói quen ngày ngày cùng người nhà ở chung, mặc kệ là nghèo khổ hay gian nan, bọn họ đều sẽ cùng nhau đối mặt, cho dù là nàng có gả ra ngoài, phụ thân mẫu thân chắc chắc sẽ tuyển chọn cho nàng một giai tế tốt. Cuộc sống tương lai của nàng không cần vinh hoa phú quý, chỉ cần tương thân tương ái như phụ thân mẫu thân là đủ.

Kết quả, ý niệm như vậy vô tình bị đánh nát!

https://thuviensach.vn

Nhớ lại năm đó, cho dù là một vạn lần hỏi nàng có muốn vào cung không, nàng đều sẽ nói không muốn.

Trong ánh mắt nàng tràn đầy là ý phủ định, ngay cả che giấu cũng không kịp.

Sắc mặt Triệu Hữu Đường cũng càng ngày càng lạnh.

Chung ma ma vội vã nói: "Nương nương..."

Hồi Phùng Liên Dung mới vào cung, Chung ma ma liền chăm sóc nàng, sao có thể không nhìn ra bi thương khi phải rời nhà của nàng, lại nói tiếp, bị tuyển vào cung, trừ khi có dã tâm, hoặc ở trong nhà quá bất hạnh, chứ không có mấy ai cam tâm tình nguyện? Cho nên bà muốn nhắc nhở Phùng Liên Dung, vào thời khắc này không giống bình thường, tuy rằng không phải tội khi quân, nhưng Hoàng đế cũng là nam nhân, dỗ dành một chút lại như thế nào?

Không cần nói quá rõ ràng.

Triệu Hữu Đường quát: "Đều lui ra ngoài!"

Chung ma ma giật mình, cùng các cung nhân lui ra sau.

"Cút ra bên ngoài!" Giọng Triệu Hữu Đường lạnh như băng.

Một đám người lại lui về phía sau, lui đến ngoài phòng.

Tiếng quát rất to, Phùng Liên Dung tim nhảy dựng lên, vừa muốn mở miệng, Triệu Hữu Đường nói: "Nàng chớ gạt Trẫm."

Phùng Liên Dung ngẩn ra, chợt trả lời: "Thiếp thân không lừa Hoàng thượng, lúc trước đúng là không nguyện ý."

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường tuy rằng không muốn nàng nói dối, nhưng nàng thẳng thắn nói không muốn tiến cung, trong lòng hắn cũng vô cùng không thoải mái. Năm đó hắn đã là Thái tử, là Thái tử của Cảnh quốc, không nói đến thân phận, dù là cái khác, lại có chỗ nào không trội hơn nam tử trong Kinh đô?

Nàng có cái gì mà không nguyện ý?

Hắn cười lạnh một tiếng: "Nàng cũng không phải tuyệt thế giai nhân gì!"

Phùng Liên Dung nghe ra ý trào phúng trong lời của hắn, nhăn mi nói: "Chuyện này có liên quan gì đến giai nhân hay không? Thiếp thân không muốn là vì phải rời khỏi nhà, không giống xuất giá bình thường, bình thường còn có thể về nhà thăm phụ mẫu, ngược lại không biết Hoàng thượng là có ý gì!"

"Trẫm có ý gì, chính nàng rõ ràng! Nàng có thể vao cung, đó là thiên đại phúc phận." Đừng còn không biết đủ!

Phùng Liên Dung tức đến bật cười.

Đời này nàng vận khí tốt hơn chút ít, kiếp trước nàng trải qua cuộc sống thế nào? Ngày ngày nơm nớp lo sợ không nói, đến cuối cùng còn thê thảm như vậy, tuổi còn trẻ tươi sống bệnh chết. Nếu không phải năm ấy Hoàng thái hậu tùy tiện viết một đạo ý chỉ, nàng có thể như thế hay sao?

Nhưng hiện tại Triệu Hữu Đường lại nói nó thành thiên đại phúc phận.

Đúng vậy, một câu nói của hắn là có thể điên đảo vận mệnh chúng sinh, bọn họ cao cao tại thượng, mà người khác ti tiện như con kiến.

Phùng Liên Dung nắm tay hơi xiết chặt: "Cho nên thiếp thân mới nói Hoàng thượng không biết loại thống khổ đó, nếu Hoàng thượng đổi lại là thiếp thân, có song thân từ ái, lại do một câu nói của người khác mà không

https://thuviensach.vn

thể không rời khỏi bọn họ, thậm chí ngay cả gặp cũng không được gặp một lần, Hoàng thượng có cam tâm tình nguyện nghe theo không? Hoàng thượng nhưng là người tham mộ hư vinh bực đó, chỉ vì hôn phu có được thân phận tôn quý, do tương lai có thể được thăng chức nhanh liền nguyện ý bỏ qua song thân? Chỉ vì một người mình không biết, không biết hắn tốt hay xấu liền nguyện ý rời khỏi gia tộc mình từ nhỏ lớn lên?" Giọng nàng bỗng chốc cao vút, "Hoàng thượng, ngài nguyện ý sao?"

Mi tâm ngày thường luôn ôn nhu lúc này lại ẩn chút kiên nghị, như là đao kiếm lộ ra sắc bén vốn có.

Triệu Hữu Đường nhất thời không thốt lên lời.

Nàng nói từng câu chữ đều có lẽ, không có một câu có thể phản bác.

Ai ở trong lập trường của nàng, chỉ sợ đều sẽ không nguyện ý.

Nhưng là, vừa rồi hắn lại vì câu không muốn kia của nàng giận đến váng đầu.

Triệu Hữu Đường bỗng nhiên cũng rất phiền lòng, mạnh vỗ bàn đứng lên nói: "Nàng suy nghĩ thật kĩ cho Trẫm, thế nhưng giám nói chuyện với Trẫm như vậy!"

Hắn thậm chí còn đá đổ ghế.

Phùng Liên Dung bị tiếng vỗ bàn dọa đến, nhưng nàng vẫn còn đang trong cơn kích động, không thu lại được. Nàng lại muốn dỗ Triệu Hữu Đường, vừa quýnh lên con mắt liền đồng, mắt đẫm lệ, hận không thể lập tức khóc lên.

Triệu Hữu Đường thấy nàng như vậy, quát: "Khóc cái gì, vừa rồi lúc mắng Trẫm không phải rất đúng lí hợp tình sao?"

https://thuviensach.vn

"Không có mắng, mắng Hoàng thượng." Nàng chỉ ăn ngay nói thật, sao lại trở thành mắng rồi? Lại nói, cho nàng mười lá gán nàng cũng không dám mắng.

Triệu Hữu Đường hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bước đi.

Mấy người Chung ma ma thấy hắn nổi giận đùng đùng đi ra, quỳ xuống, thấy hắn đi không thấy bóng dáng các nàng mới chạy vội đi vào.

Phùng Liên Dung một mình ngơ ngác ngồi đó.

Chung ma ma cảm thán nói: "Nương nương đây là tội gì, Hoàng thượng hỏi, nương nương cứ nói dối như này...."

"Hắn nói không được nói dối."

Chung ma ma khóe miệng giật giật, thầm nghĩ vậy phải thế nào mới phải!

Muốn nói, Hoàng thượng cũng là ăn no rửng mỡ, Phùng Quý phi năm đó có nguyện ý tiến cung hay không, có quan hệ gì. Dù sao cuộc đời này đều ở trong cung, cũng không biết hai người này đang nói chuyện của thượng phục cục sao lại chuyển đến chuyện này.

Chung ma ma đau đầu.

"Nếu không sáng mai nương nương đi nhận sai."

Hai người này cãi nhau to như vậy đây là lần đầu, nếu là phu thê bình thường thì không sao, nhưng trượng phu này lại là Hoàng đế, người tôn quý nhất thiên hạ. Chủ tử nhà mình lại chỉ là một Quý phi, làm sao có thể được? Chung ma ma cảm thấy Phùng Liên Dung cần phải đi xin lỗi.

Phùng Liên Dung lại ngẩng đầu nhẹ giọng hỏi: "Ma ma, thật ra ta cũng không nói sai đúng không, cung nhân hoàng môn nào có xấu như vậy,

https://thuviensach.vn

chuyện lần này các nàng mặc dù có sai, nhưng cũng có nguyên nhân."

Chung ma ma đối chuyện này tất nhiên là cảm động, lại biết thân phận của mình: "Nương nương, chúng ta làm nô tì, tốt hay không tốt, xấu hay không xấu lại có gì để nói? Cũng chỉ là dựa vào một câu nói của chủ tử, mạng của chúng nô tì tốt gặp được nương nương, người khác thì khó nói, nhưng đây cũng là số mệnh thôi."

"Đúng vậy, là số mệnh, nhưng số mệnh cũng sẽ thay đổi, chỉ cần có cơ hội không giống vậy." Nàng cũng là như vậy, chỉ là, số mệnh này vẫn dựa theo những người đó, giống Hoàng thái hậu năm đó, giống Triệu Hữu Đường, đời này không có sủng ái của hắn, số mệnh của nàng có lẽ sẽ không thay đổi.

Phùng Liên Dung nghĩ vậy, ý tưởng trong nội tâm cũng càng ngày càng rõ ràng, hóa ra quyền lực càng lớn có lẽ người giống chúa tể càng nhiều, nhưng trong những người này cũng có người xấu người tốt, làm sao có thể dựa vào tâm tình của bản thân liền định ra sống chết của bọn họ?

Nàng quay đầu nhìn Bảo Lan Châu Lan, đang vào độ tuổi như hoa, nhưng là lại không thể lập gia đình, trong cung này còn rất nhiều người như vậy, các nàng cũng giống nàng ngày trước, vô pháp cải lệnh, chỉ có thể vô điều kiện nghe theo.

Những người này, đâu có gì sai đâu?

Ví dụ như cung nhân gọi Tú Liên đó, là con một trong nhà, đột nhiên bị triệu vào cung, đi qua chính là mười mấy năm, trong nhà phụ thân mẫu thân bệnh nặng tiêu hết tiền tài, mẫu thân còn phải đi ra ngoài ăn xin sống qua ngày, trong lòng nàng cần phải có bao nhiêu khó chịu? Dù có phạm sai, cũng làm người đáng thương, nàng vốn muốn cùng Triệu Hữu Đường nói chuyện này.

Phùng Liên Dung khẽ thở dài một cái, nhưng lại làm hỏng rồi.

https://thuviensach.vn

Có khẽ, ngày mai thật sự đi nhận sai?

Cũng không biết hắn có thật sự tức giận không nữa.

Nàng ở đây suy nghĩ, Triệu Hữu Đường cũng vậy.

Trở lại Càn Thanh cung liền ngồi rầu rĩ, sợ tới mức mấy hoàng môn ngay cả thở cũng không dám thở, Nghiêm Chính đây là lần đầu thấy hắn từ Diên Kỳ cung trở về còn nghiêm mặt, phải biết trước đây hắn đi đến đó đều là để thay đổi tâm trạng, lần này ngược lại rồi.

Cũng không biết chuyện này qua đi, Phùng Quý phi có phải là xong rồi không?

Làm Hoàng môn, có đôi khi phải nghĩ trước nhiều chút, ví dụ như thế này, vậy sau này chuyện của Phùng Quý phi liền không cần nói thêm nhiều nữa.

Nhưng Phùng Quý phi xong rồi, vị Quý nhân nào có thể được Hoàng thượng ưu ái đây?

Nghiêm Chính đang miên man suy nghĩ, Triệu Hữu Đường bỗng gọi hắn vào.

"Bái kiến Hoàng thượng." Nghiêm Chính quỳ xuống.

Triệu Hữu Đường cũng không bảo hắn đứng lên, chỉ nhàn nhạt hỏi: "Năm đó vì sao ngươi vào cung?"

Nghiêm Chính ngốc rồi.

Hắn hầu hạ Triệu Hữu Đường hơn hai mươi năm, hắn chưa từng hỏi qua vấn đề này, cũng vẫn chưa từng quan tâm đến vấn đề này.

Sao lại như vậy nhỉ?

https://thuviensach.vn

"Đừng nghĩ lừa gạt Trẫm, trừ khi ngươi không cần đầu, nói đi." Triệu Hữu Đường nói.

Nghiêm Chính trong lòng lộp bộp một tiếng, vội nói: "Thật ra chính là nghèo, lúc đó trong nhà nô tài do tổ phụ thích cờ bạc, gánh nợ, do hắn chết đi, đành phải từ phụ thân đến trả, dựa vào chút đất cằn trong nhà ngay cả cơm cũng không có để ăn, quần áo cũng mặc không đủ ấm. Sau này nô tài lớn hơn chút liền vào thành kiếm tiền, có ngày nghe nói trong cung chiêu hoàng môn, có thể đổi chút bạc, nô tài nghĩ đệ đệ muội muội còn nhỏ như vậy đã phải thường xuyên chịu đói bụng, thật sự đáng thương liền tự quyết, sau này được mười lượng bạc, bọn họ cuối cùng có thể có bữa cơm no."

Triệu Hữu Đường biết hoàng môn là thế nào, chỉ là không nghĩ tới Nghiêm Chính vì mười lượng bạc mà chôn vùi cả đời.

Nhưng là chuyện này ban đầu hắn căn bản không nghĩ hỏi, Nghiêm Chính là ai, người trong nhà ở đâu hắn một mực không muốn biết, hiện giờ mới biết Nghiêm Chính có bao ngốc, có bao nhiêu săn sóc người nhà.

Khó trách mấy năm nay bản thân luôn dùng hắn, có thể thấy được hắn làm người quả thật không sai.

Triệu Hữu Đường khoát tay bảo hắn lui ra.

Hắn tuy rằng do những lời đó của Phùng Liên Dung mà tò mò đi hỏi Nghiêm Chính, nhưng hiện tại trong lòng vẫn rất mẫu thuẫn.

Mấy năm nay Phùng Liên Dung ở trước mặt hắn ngoan ngoãn phục tùng thế nào hắn nhớ rất rõ, nhưng hôm nay nàng lại dám chống đối hắn, không chỉ chống đối, còn nói đến khiến hắn vô pháp phản bác, đây là một hành động có tính đảo điên, làm hắn có chút không thể nhận.

Nhưng về phương diện khác, hắn lại có chút cảm giác mới mẻ, hóa ra nàng còn có một mặt như vậy!

https://thuviensach.vn

Hóa ra nàng cũng không phải một mặt nịnh hót mình.

Đêm này, hai người đều ngủ không ngon.

Lúc Phùng Liên Dung ngủ dậy, dưới mắt có quầng thâm, giống như bị người dùng chì vẽ đậm, Chung ma ma nhìn một cái liền biết nàng đây là đang hối hận.

Cũng là đáng đời!

Chung ma ma tức, gặp được loại chuyện như này sớm cần phải kêu Hoàng thượng lượng giải, hoặc mấy cung nhân đó sống hay chết thì có liên quan gì đến nàng chứ, còn cầu tình, thậm chí vì chuyện này mà băn khoăn? Chung ma ma cảm thấy không đáng giá, cho nên cũng không có an ủi Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung đeo hai vành mắt thâm quầng ăn cơm sáng cùng nhi tử.

Triệu Thừa Diễn nhìn lại nhìn, hỏi: "Mẫu phi không vui ạ?"

"Không có, chỉ là tối qua làm ác mộng ngủ không ngon." Phùng Liên Dung cười cười.

"À, vậy lát nữa mẫu phi phải ngủ thật ngon." Triệu Thừa Diễn thân thiết nói, "Chờ hài nhi học về lại bồi mẫu phi."

Phùng Liên Dung xoa xoa đầu hắn: "Thật ngoan, mẫu phi sẽ nghỉ ngơi."

Triệu Thừa Mô chỉ nghe, không nói chuyện.

Hai đứa nhỏ đi rồi, Phùng Liên Dung liền cân nhắc có phải nên viết phong thư.

https://thuviensach.vn

Nàng và Triệu Hữu Đường chưa từng cãi nhau như vậy, hôm qua cũng là lần đầu tiên hung dữ dạy dỗ nàng, nghĩ nghĩ, nàng cảm thấy Triệu Hữu Đường là tức giận, dù sao hắn là Hoàng đế mà, thói quen người khác nghe theo hắn, nàng lại luôn không phát giận.

Nàng kêu Bảo Lan mài mực, Bảo Lan vén tay áo lên mài mực.

Phùng Liên Dung nhấc bút lên hơi chấm chấm, đến giữa không trung lại dừng lại.

Nên viết cái gì đây?

Nói chính mình không nên nói vậy, làm hắn mất hứng? Nói chình mình miệng không đắn đo? Nói chính mình năm đó tuy không muốn vào cung, nhưng là, hiện giờ cũng chưa từng hối hận?

Nói cái gì đây?

Hôm qua thế nào cũng phải chọc hắn, hôm nay lại ba ba viết thư qua cầu hắn.

Sẽ không làm hắn phiền chán chứ?

Bình sinh lần đầu tiên nàng thấy bút trong tay thật nặng.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Bức Thư

Editor: Linh

Cuối cùng nàng một chữ cũng chưa viết, kêu Châu Lan rửa bút.

Chung ma ma vội la lên: "Sao lại không viết nữa vậy?"

"Hoàng thượng khẳng định vẫn còn đang nóng giận, viết gửi qua, không chừng cũng không xem, đợi hai ngày nữa đi." Phùng Liên Dung thầm nghĩ, hắn đã kêu nàng tự kiểm điểm, tự kiểm điểm thì sao có thể không cần thời gian? Nhận sai cũng phải có thái độ nhận sai chứ.

Chung ma ma không còn cách nào khác, chỉ nói: "Dù thế nào cũng không thể quá lâu, Hoàng thượng có thể có bao nhiêu nhẫn nại?"

Phùng Liên Dung ừ một tiếng.

Triệu Hữu Đường vẫn lâm triều, phê duyệt tấu chương, triệu kiến đại thần như trước. Hôm đó đột nhiên thu được một cái tấu chương đến từ Ninh Huyện, vừa khéo lại là buộc tội Phùng Mạnh An, ký tên còn là Hà Dịch. Dù sao Phùng Mạnh An là hắn phái đi làm phó thủ cho Hà Dịch, thời gian này nguyên nhân do động đất nên vẫn chỉ an trí nạn dân, hiện giờ mới bắt đầu thanh toán đất đai một thời gian, sao hai người đã nảy sinh sung đột rồi?

Hắn cẩn thận nhìn kỹ hai lần, mày hơi nhíu lại, Hà Dịch nói Phùng Mạnh An làm việc không chuyên chú, thường thường rảnh rỗi đi dạo lung tung, chưa từng giúp được việc gì, hi vọng mình cách chức hắn.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nhớ lại dáng vẻ hùng tâm vạn trượng của Phùng Mạnh An ngày đó, trầm ngâm nửa khắc, viết hồi phê, báo cho Hà Dịch quan sát thêm một thời gian, chớ đừng quá gấp. Dù sao Phùng Mạnh An tuổi còn trẻ, hi vọng hắn chỉ giáo nhiều hơn, xem như làm người hòa giải một hồi.

Viết xong, hắn nhìn về phía Nghiêm Chính một cái.

Nghiêm Chính bị hắn nhìn da đầu run lên.

Triệu Hữu Đường bỗng ném bút trong tay đi.

Nghiêm Chính tim nhảy dựng, đại khái cũng đoán được, không cần phải nói, hắn khẳng định là đang nghĩ vì sao Phùng Quý phi không có phản ứng gì.

Trán hắn ra mồ hôi lạnh, thầm nghĩ phái người đi nhắc nhở Phùng Quý phi, lại thấy chính mình mệnh khỏe, chỉ muốn toàn tâm toàn ý hầu hạ Hoàng thượng, vì sao mấy việc nam nam nữ nữ này còn phải phiền hắn, hắn nào biết được mấy cái này!

Nghiêm Chính đầu cúi càng thấp hơn.

Ai ngờ Triệu Hữu Đường lại đột nhiên đứng lên đi ra ngoài, Nghiêm Chính vội vàng đuổi theo, chỉ thấy hắn đi về phía Xuân Huy các.

Trong Xuân Huy các, ba đứa nhỏ cùng Chu Ngạn Văn đang nghe giảng, hắn đứng ngoài cửa sổ nhìn vào, thấy ba đứa nhỏ ngồi cùng nhau, Chu Ngạn Văn ngồi ở phía sau, đều hết sức chăm chú, hắn khẽ gật đầu. Xem ra Triệu Thừa Dục vẫn nghe hiểu lời mình nói, không còn không để ý đến ca ca đệ đệ.

Hắn đứng một lát, Lý đại nhân liền kêu nghỉ giải lao, lại hướng ra phía ngoài thi lễ, nói bái kiến Hoagf thượng.

https://thuviensach.vn

Bên trong bốn người lục tục đi ra.

Triệu Hữu Đường hỏi chút vấn đề Lý đại nhân về nội dung vừa giảng, thấy ba đứa nhỏ đều đáp được, lại hỏi Chu Ngạn Văn: "Nói vậy mấy cái này ngươi đều học qua rồi."

"Bẩm Hoàng thượng, đúng vậy." Chu Ngạn Văn tuổi còn nhỏ lịch sự có lễ, "Khi còn bé ở trong nhà, không chỉ tiên sinh, còn có phụ thân, ca ca đều đã dạy, chỉ là Lý đại nhân dạy lại có một đạo lý khác, cho nên cũng không cảm thấy buồn chán."

Triệu Hữu Đường cười gật đầu, nói với ba đứa nhỏ: "Các con nghe thấy chưa? Trên đời này học vấn chính là như vậy, cho dù trong lòng đã hiểu rõ nhưng cũng vẫn phải thường xuyên cân nhắc, nếu như có cách hiểu bất đồng, cũng phải nói cho nhau biết, thật tốt học theo biểu ca."

Ba đứa nhỏ nói vâng.

Dứt lời hắn lại nhìn về phía Triệu Thừa Dục nói: "Con đã ở bên chỗ tổ mẫu nhiều ngày nay, có từng đi gặp mẫu hậu chưa?"

Triệu Thừa Dục nói: "Hôm qua mới gặp qua, mẫu hậu nói đỡ hơn chút, nhưng vẫn còn đang uống thuốc."

Hắn bây giờ còn nhỏ, không rõ ràng chuyện giữa cha nương, nhưng cũng không phải cái gì cũng không biết, loại cảm giác này quanh quẩn trong lòng, bảo hắn phải nhanh lớn lên. Ít nhất, hiện tại hắn đã biết, ở trước mặt phụ thân là phải cẩn thận, không thể làm phụ thân tức giận.

Triệu Hữu Đường ừ một tiếng, lại đến hỏi hai đứa nhỏ khác: "Mẫu phi các con thì sao?"

Triệu Thừa Diễn nghĩ nghĩ nói: "Mẫu phi hình như ngủ không ngon."

https://thuviensach.vn

"Ngủ không ngon?" Triệu Hữu Đường nhíu mày, cái này không phải là đáng đời?

Có điều đã ngủ không ngon, sao không biết quay lại đây nhận sai?

Triệu Thừa Mô chớp chớp mắt, hai đến chuyện hai ngày nay nghe được, nói: "Mẫu phi sáng hôm nay chỉ ăn nửa bát cháo, ngay cả bánh bao nhân tôn mà người thích nhất cũng không ăn. Hài nhi còn nghe Kim Quế nói hôm qua mẫu phi nhốt mình trong thư phòng, ai cũng không cho tiến vào."

Triệu Hữu Đường thấy khó hiểu, nhốt mình trong thư phòng làm gì? Viết thư? Nhưng cũng đã mấy ngày, viết thư gì mà cần lâu vậy?

Hắn phân phó ba đứa nhỏ cùng Chu Ngạn Văn cẩn thận nghe giảng rồi đi.

Kết quả trên đường gặp được Trưởng công chúa Vĩnh Gia.

Xem ra, nàng là từ Khôn Ninh cung tới.

"Hoàng thương, là muốn đi xem Hoàng hậu nương nương à?" Nàng cười tiến lên hành lễ.

Triệu Hữu Đường: "Nàng bị ốm, Trẫm không tiện quấy rầy."

Vĩnh Gia thầm nghĩ, quả nhiên hai người này quả nhiên ầm ĩ to, khó trách vừa rồi nàng hỏi Hoàng thái hậu, Hoàng thái hậu dáng vẻ giữ kín như bưng, nhưng cứ tiếp tục như vậy thì sao được? Nàng khuyên giải nói: "A Yên muội muội là thê tử của Hoàng thượng, Hoàng thượng đi thăm chỉ càng làm nàng thêm vui vẻ, nào có quấy rầy gì chứ. Vừa rồi muội muội còn nhắc đến Hoàng thượng đấy, lo Hoàng thượng bận rộn, mệt thân mình."

Nhưng Triệu Hữu Đường vẫn bất vi sở động.

https://thuviensach.vn

Bệnh của Phương Yên trong lòng hắn rất rõ ràng, chỉ là vì câu nói kia của hắn, hiện thời lui một bước làm vạn toàn thôi. Chỉ là hắn cũng không nghĩ vạch trần nàng, phu thê nhiều năm còn lưu một đường sống, nhưng Phương Yên muốn dứt khoát thay đổi, cũng trách không được hắn.

Vĩnh Gia thấy thế đành phải không nói tiếp nữa, lại nói đến Phùng Liên Dung: "Hôm nay đến mới biết thế nhưng là Phùng Quý phi cùng nhau xử lý lục ucng, chỉ là nàng nhiều năm mặc kệ việc này, có thể làm được không? Thiếp thân thấy còn không bằng kêu mẫu hậu đến quản."

Nàng vẫn luôn nhìn không quen Triệu Hữu Đường sủng ái Phùng Liên Dung, hiện giờ Phùng Liên Dung thế nhưng còn có thể quản lý lục cung, đây là muốn lật đổ Hoàng hậu hay sao?

Triệu Hữu Đường khóe miệng hơi mím: "Vì sao không được? Đã là Quý phi, Hoàng hậu bị bệnh không thể quản việc tự nhiên là nàng, Trung thu năm nay chính là Phùng Quý phi làm, cũng không xảy ra sai lầm gì. Hơn nữa, mẫu hậu xưa nay thích thanh tịnh, sao có thể làm phiền người?"

Hắn tuy rằng đang giận Phùng Liên Dung, nhưng người khác muốn nói nàng, vậy thì không được.

Vĩnh Gia mỗi lần nhắc đến chuyện này đều không đạt được mong muốn.

Do là hôm nay Hoàng thái hậu báo cho không cần vì Phùng Liên Dung mà cùng Hoàng thượng có gì không hợp, cho nên lời nói vọt tới bên miệng nàng vẫn nuốt xuống, tóm lại hắn là Hoàng đế, nàng có năng lực làm gì? Mấy năm nay nàng đã lĩnh giáo quân uy của hắn, năm đó Phụ hoàng như thế, nàng vì lấy lòng ông, cũng không phải chưa từng như vậy.

Nàng cười cười: "Hoàng thượng nói rất đúng, là thiếp thân nghĩ nhiều." Nàng ngừng một chút, "Thiếp thân hôm nay đến đây thật ra còn có một việc. Hoàng Hiến vương Tam nhi tử năm nay hai lăm, tuổi trẻ đầy hứa hẹn,

https://thuviensach.vn

thích giúp người khác, nếu là năm trước, sợ là nên phong Quận vương rồi đúng không?"

Bản triều từ khi khai quốc đến nay, con của phiên vương các đời trừ trưởng tử dòng chính kế thừa phong tước Thân vương của phụ thân, nhi tử khác đều phong Quận vương. Nhưng Triệu Hữu Đường lại không làm vậy, mấy năm nay hắn chỉ phong trưởng tử dòng chính, Vĩnh Gia đã có chút khó hiểu, thứ hai lại được người nhờ vả, nàng thân là tỷ tỷ của Hoàng đế mới dám đến hỏi một hai.

Triệu Hữu Đường lại rất mẫn cảm, hỏi: "Là Triệu Dược cầu?"

Vĩnh Gia cân nhắc rồi nói: "Hắn tự nhiên là có chút lo lắng, có lần cùng Ngạn Chân nói mấy câu."

Triệu Hữu Đường ừ một tiếng: "Việc này không vội, hắn đã có khả năng còn sợ nuôi không nổi mình sao? Với lại không phải Trẫm đã chuẩn cho bọn họ vào triều làm quan rồi à?"

Vĩnh Gia thầm nghĩ, xưa nay tôn thất đều là kim chi ngọc diệp, sớm đã chỉ chờ được phát bổng lộc, sao có thể làm bọn họ quen? Làm quan này cũng chẳng phải dễ làm, nào có thoải mái bằng ở nhà, có điều, chính nàng lại hi vọng nhi tử có tiền đồ.

Nhưng trên đời mỗi người một ý không giống nhau.

Nàng cũng có chút lo lắng: "Thiếp thân sợ bọn họ không cam lòng."

Triệu Hữu Đường nghĩ nghĩ, sau một lát nói: "Trẫm sẽ suy nghĩ."

Vĩnh Gia liền không lại nhắc lại, chỉ ngẩng đầu cười nói: "Hoàng thượng đối Nhị thúc tốt quá, mấy nhi tử của hắn Hoàng thượng đều phong thưởng."

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nói: "Túc vương lui địch có công khác với các phiên vương khác, trên đời này làm gì có chuyện bánh bột ngô từ trên trời rơi xuống? Nói đến Hoàng Hiến vương, khi hắn còn trên đời một việc tốt cũng không làm, chỉ mải ăn uống vui đùa, con trai của hắn, Trẫm còn chưa thanh toán đâu!"

Hiện tại, thứ tử của hắn còn muốn được phong tước, nói dễ hơn làm?

Sắc mặt Vĩnh gia hơi biến, đã có chút nghĩ mà sợ.

May mắn mình không cầu xin nhiều!

Hai người nói thêm một lát Vĩnh Gia liền cáo lui.

Triệu Hữu Đường đi Diên Kỳ cung.

Hắn đi rất nhanh, hơn nữa còn không đi vào gian trong mà trực tiếp đi thư phòng.

Chung ma ma giật mình, lúc này muốn đi báo cáo với chủ tử cũng không còn kịp.

Lại nói Phùng Liên Dung còn đang viết thư, thư này hôm qua nàng viết cả một buổi trưa mà vẫn cảm thấy không hài lòng, hôm nay viết lại, nào biết cửa từ bên ngoài bị đẩy ra, ngược nắng, nàng nhìn thấy một bóng dáng cao lớn chậm rãi đi tới, che khuất tất cả ánh sáng bên ngoài.

Tuy rằng hắn chưa phát ra bất cứ thanh âm gì, nhưng khí thế vẫn khiếp người.

Bút trong tay Phùng Liên Dung 'cạch' một cái rơi xuống bàn, ánh mắt trợn to.

Triệu Hữu Đường thấy nàng dáng vẻ kinh hoàng, phì cái cười lên.

https://thuviensach.vn

Chỉ vì trên gương mặt trắng nõn của nàng có mấy vệt đen, nhìn vô cùng buồn cười.

Phùng Liên Dung bị hắn cười, nhưng lại không biết vì sao, đứng lên nói: "Hoàng thượng..."

Lời còn chưa dứt, thanh âm đã nghẹn ngào.

Nàng không nghĩ tới Triệu Hữu Đường sẽ đến trước, vốn nàng tính viết một lá thư nhận sai, nhưng không biết vì sao viết thế nào cũng cảm thấy không được, hoặc là cảm thấy chữ xấu, hoặc là cảm thấy ý biểu đạt không được, trên bàn đã có mấy tờ bị bỏ.

Nhưng nàng lại sốt ruột, sợ chậm thêm hai ngày Triệu Hữu Đường sẽ càng tức giận.

Nhưng là, hắn vậy mà lại đến.

Trong thanh âm nàng có kinh hỉ, có ủy khuất, có cẩn thận, có sợ hãi, hai chữ ngắn gọn hoàn toàn bị nàng đọc thành trăm chuyển ngàn hồi.

Lòng Triệu Hữu Đườngthật ra đã mềm nhũn, nhưng vẫn phụng phịu không để ý nàng, ánh mắt lại lướt đến trên bàn, chỉ thấy trên đó giấy tuyên thành để loạn thất bát tao, trái một tờ, phải một tờ, có có bị vo thành một cục, thật sự khiến người nhìn nóng ruột.

Đây là cái gì vậy!

Hắn đi qua, cầm lấy một tờ lên xem.

Chỉ thấy bên trên viết: Hoàng thượng, thiếp thân biết sai rồi, ngày ấy thiếp thân không nên chống đối Hoàng thượng.

Lại cầm lên một tờ, chỉ thấy viết: "Thiếp thân nhất định là váng đầu, mong Hoàng thượng tha thứ thiếp thân. Ngài bụng tể tướng có thể chống

https://thuviensach.vn

thuyền, thiếp thân chỉ là một tiểu nữ tử, không hiểu chuyện không nên vọng ngôn, cũng chỉ vì đáng thương các nàng, không phải chất vấn quyết định của Hoàng thượng...

Lại cầm một tờ: Hôm qua thiếp thân làm mơ ác mộng, sáng nay nhìn thấy bánh bao nhân tôm ăn không vào, Hoàng thượng ác quá đi, cũng không đến xem thiếp thân...

Lại một từ: Thật đáng ghét, vì sao viết mãi không được, rõ ràng là muốn xin lỗi mà! Sau đó trên giấy vẽ một quả trứng, vỏ trứng còn vỡ.

Triệu Hữu Đường mặt tối sầm.

Phùng Liên Dung ở bên cạnh gấp gần chết, mắt thấy hắn muốn cầm tờ giấy tuyên thành bị naàng o tròn, nàng a một tiếng nhào lên: "không cho xem!"

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Chính Miệng Nói Ra

Editor: Linh

Nàng nói như vậy, Triệu Hữu Đường càng muốn xem, tay dài duỗi ra liền cầm tờ giấy vào trong tay.

Phùng Liên Dung muốn giật lấy, tay hắn liền giơ lên cao.

Phùng Liên Dung thấp hơn hắn một cái đầu, dù là kiễng chân cũng không thể đụng tới, nàng gấp đến độ mặt đỏ bừng, cầu xin nói: "Hoàng thượng, ngài đừng xem tờ này."

Triệu Hữu Đường nhướng mi nói: "Nàng giật được Trẫm sẽ không xem."

Phùng Liên Dung lập tức nhảy lên lấy lại.

Tóc của nàng theo động tác của nàng chậm rãi tung ra, Triệu Hữu Đường đắc ý dao động tờ giấy, Phùng Liên Dung mắt thấy không cong cách nào, lại bắt đầu túm lấy long bào của Triệu Hữu Đường, hận không thể biến hắn thành một cái thân cây, chính mình leo lên.

Nhưng Triệu Hữu Đường khí lực lớn như vậy, nàng gắng lắm cũng không có cách nào, chỉ một lát sau liền mệt đến thở hổn hển.

Hắn cúi mắt nhìn nàng, thấy môi nàng khẽ nhếch, khuôn mặt ửng hồng, tóc xõa ra nằm rải rác trên vai, ánh mắt nhìn theo tay hắn, gấp gáp như một

https://thuviensach.vn

con mèo tham ăn. Hắn đột nhiên nghĩ đến quả trứng kia, không phải là nàng còn viết bậy gì nữa đấy chứ?

Nếu không tại sao lại muốn lấy lại?

Hắn lập tức trầm mặt nói: "Nàng thành thật khai báo, có phải là chê trách Trẫm không?"

Nếu đúng là như vậy, hắn cũng không muốn xem!

Xem rồi tức giận lại cùng nàng trở mặt.

Loại cảm giác này làm hắn rất không thoải mái, mấy năm nay hắn và nàng chưa từng ồn ào cãi nhau, qua lần này mới biết hắn cũng không muốn như thế, bằng không hắn cũng sẽ không chủ động đến đây.

Phùng Liên Dung vội nói: "Không có."

Nàng dù có không tán thành với Triệu Hữu Đường thế nào, mặc kệ là ngoài mặt, hay là trong lòng nàng đều sẽ không dám thật sự trách cứ Triệu Hữu Đường.

Triệu Hữu Đường khí hiểu, vậy vì sao không cho hắn xem?

Hắn vội mở tờ giấy ra, chỉ thấy bên trên có hai hàng chữ: "Thiếp thân thích Hoàng thượng, trước đây không muốn vào cung cũng là bởi vì không biết chuyện tương lai, trên thế gian này người thiếp thân yêu nhất chính là Hoàng thượng! Thiếp thân yêu ngài, yêu nhất là ngài, cho dù là kiếp sau cũng sẽ yêu ngài, lại sinh con cho ngài.

Triệu Hữu Đường cầm tờ giấy, nhất thời không thể động đậy.

Tuy rằng Phùng Liên Dung thích hắn, hắn không phải không biết, nhưng là cho đến bây giờ nàng chưa từng nói ra miệng, hôm nay viết trên đây, hiển

https://thuviensach.vn

nhiên là biểu hiện điên khùng, hắn lại bị xúc động đến, khóe miệng hơi cong, nụ cười liền tràn ra.

Phùng Liên Dung lại xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt.

Những lời này là suy nghĩ trong lòng nàng, nhưng không khỏi quá mức trực tiếp nên nàng không dám cho Triệu Hữu Đường xem, cho nên mấy năm nay, chẳng sợ nàng rất thích hắn nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng nói qua thích hắn này kia, chứ đừng nói đến nói yêu.

Triệu Hữu Đường chậm rãi gấp tờ giấy lại, nhét vào trong tay áo: "Khó trách không cho Trẫm xem, mấy lời kiểu này viết thì có ý tứ gì."

Phùng Liên Dung ngập ngừng nói: "Thiếp thân không dám viết nữa rồi."

"Đúng là không cần viết, nói là được rồi." Hắn đứng trước mặt nàng, bâng quơ nói, "Hiện Trẫm đã đến đây, nàng nói một lần đi."

Phùng Liên Dung bỗng chốc không phản ứng kịp: "Cái gì?"

"Nói mấy lời nàng viết với Trẫm, Trẫm lại suy nghĩ xem có nên tha thứ cho nàng không." Hắn nhịn cười.

Phùng Liên Dung mặt lại có chút trắng bệch: "Nói, nói ra?"

"Ừ, Trẫm đang chờ đấy."

Phùng Liên Dung lập tức cảm thấy cổ họng có chút khô, lại bắt đầu mặt đỏ tai hồng, cả trái tim đều nhảy loạn, nữ nhi gia chú ý dè dặt, nàng tuy rằng không quá dè dặt, nhưng giáp mặt nói thích Triệu Hữu Đường, nàng thật chưa làm qua. Bây giờ nàng mới phát hiện, có đôi khi nói chưa chắc đã dễ hơn làm.

Nàng hô hấp trở nên hơi trầm, độ ấm trong thư phòng hình như cũng trở nên nóng hơn chút.

https://thuviensach.vn

Rốt cục, nàng cố lấy dũng khí nói: "Thiếp thân, thiếp thân thích Hoàng thượng, yêu nhất Hoàng thượng."

Nhưng thanh âm lại thấp đến chỉ đủ cho ruồi muỗi nghe.

Triệu Hữu Đường hơi cúi đầu: "Trẫm nghe không rõ."

Phùng Liên Dung cắn cắn môi: "Thiếp thân yêu nhất Hoàng thượng."

"Vẫn không đủ to."

Phùng Liên Dung nóng nảy: "Thiếp thân nói thiếp thân thích Hoàng thượng, yêu nhất Hoàng thượng..."

Còn chưa nói xong, tay Triệu Hữu Đường đã nâng một bên má nàng lên, mạnh hôn xuống.

Môi nàng mềm mại, lưỡi sinh hương, hắn luôn vừa hôn liền ngừng không được, thường thường làm môi nàng sưng đỏ lên.

Lần này hai người lại bởi tranh chấp trước đó, chiến tranh lạnh mấy ngày, mấy ngày không gặp, có câu là đầu giường đánh nhau cuối giường hòa hợp, càng không thể vãn hồi. Hắn hôn một lát liền nhịn không được, lột quần áo nàng ra, theo đó liền ở trên bàn sách làm một hồi.

Phùng Liên Dung vừa tỉnh táo lại liền muốn che mặt.

Vốn trên bàn sách đã loạn thất bát tao, hiện tại càng thêm lộn xộn, không chỉ giấy bay loạn, ngay cả ông đựng bút cũng bị vỡ một cái, bút lông đủ loại lăn trên đất, nghiên mực cũng bị lật ngược, có chút mực bắn lên quần áo nàng.

Triệu Hữu Đường thấy nàng vội vã mặc áo lót, lại thấy mấy dấu đen trên mặt nàng, nhịn không được cười nói: "Cũng không biết viết thư thế nào, nhìn mặt nàng kìa."

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung hỏi: "Sao vậy?"

"Còn làm sao, xấu không thể nhìn." Hắn dùng lòng ngón tay xoa xoa, thấy chẳng những không xá đi được, do ngón tay hắn có mồ hô, ngược lại càng thêm đen, hắn cười lên ha ha, "Được rồi, vẫn phải dùng nước rửa," Một bên kêu người chuẩn bị nước.

Bên ngoài thật ra đã sớm biết bên trong xảy ra chuyện gì, bọn họ bây giờ đối chuyện này vô cùng quen thuộc, trên cơ bản hai người làm việc bao lâu đều truyền ra ngoài cửa, trước đã sớm chuẩn bị sẵn, vừa ra lệnh liền pha nước lạnh, nước ấm vừa đủ liền bê lên.

Hai người tắm xong, thay quần áo rồi mới về chính điện.

Phùng Liên Dung thấy Triệu Hữu Đường không tức giận, tự nhiên cũng cao hứng, hai người nói lên chính sự.

Triệu Hữu Đường nói: "Nên làm cái gì còn phải làm sao nữa, không thể bởi vì về tình có thể tha thứ liền không trách phạt."

"Thiếp thân chưa nói không trách phạt, chỉ là cảm thấy quy củ trong cung, có phải hơi..." Nàng đắn đo nói, "Những cung nhân bị tuyển chọn vào cung đến ba mươi tuổi mới được ra, tuổi đó thân thể cha nương nhà ai kém một chút đều qua đời, ngay cả mặt cũng không thấy."

Cung nhân không thể so phi tần, phi tần ít nhất còn có hi vọng gặp được người nhà, ít nhất có thể gửi thư. Cung nhân phần nhiều là chết ở trong cung cũng không ra được, chờ chết, đa số cũng là tùy tiện tìm một chỗ chôn.

"Chỉ riêng chuyện này, mấy tú nương đó trộm đồ là phạm vào sai, nhưng người đâu phải cỏ cây sao có thể vô tình? Để tay lên ngực tự hỏi, dù là các nàng nói tình hình thực tế của gia đình, quản sự cô cô có thể thả các nàng đi sao? Có thể cho các nàng tiền sao? Thiếp thân thấy là không thể, ở trong

https://thuviensach.vn

cung, quy củ là chết, nhưng người cũng sống không nổi. Các nàng làm như vậy cũng là do không có biện pháp, nói đến cùng, sai đúng là sai, nhưng ít ra không có hại đến người khác mà." Nàng nhìn thoáng qua hắn, "Hoàng thượng, có thể xử lý nhẹ không?"

Triệu Hữu Đường lại rất cố chấp: "Xử lý nhẹ tất nhiên là không được, ăn mười roi đi."

Phùng Liên Dung trong lòng chợt lạnh.

Mười roi, nửa cái mạng không chừng cũng không còn.

Nàng trầm lặng xuống.

Triệu Hữu Đường nhìn nàng, hơi hơi thở dài, ở trong cung này, thiện tâm là không giải quyết được vấn dề. Nhưng là một người nếu trái tim vẫn luôn không mềm được, người này hơn phân nửa là không được tình người, vậy cũng còn cái gì đâu, cũng chỉ là lợi ích thôi.

Hắn sủng ái nàng, đương nhiên cũng thích nàng thiện lương, nếu một ngày nào đó nàng thay đổi, giống với người kia, chỉ biết tính kế thiệt hơn, lại có khác gì với người khác đâu?

Ánh mắt hắn nhu hòa xuống, đưa tay xoa xoa đầu nàng: "Nếu các nàng vượt qua được, Trẫm liền chuẩn cho các nàng trở về."

Phùng Liên Dung con mắt sáng lên, đây cũng là một ban ân!

Chỉ hi vọng các nàng có vận khí đó.

Người một khi có hi vọng, cũng sẽ trở nên càng thêm kiên cường hơn.

Nàng trầm ngâm nửa khắc lại nói: "Hoàng thượng, thật ra không chỉ các nàng, đã nhiều ngày thiếp thân ều suy nghĩ, có phải cũng nên để các cung nhân khác được trở về trước thời hạn hay không. Trước đó thiếp thân đã

https://thuviensach.vn

nói, ba mươi tuổi có chút muộn, nếu như có thể trở về khi 25 tuổi, các nàng có lẽ còn có thể xuất giá sinh con."

Mà nữ nhân 30 tuổi, chính là xuất giá sinh con chỉ sợ cũng không dễ, còn nữa, lớn tuổi sinh con càng nguy hiểm hơn.

Những nữ nhân đó không có con, già rồi có năng lực dựa vào ai đâu? Đời này nhất định vẫn là kết cục thê thảm.

Triệu Hữu Đường cười cười: "Nàng đây là được một tấc lại muốn tiến thêm một bước."

"Thiếp thân chỉ mong Hoàng thượng có thể suy nghĩ một hai, cung nhân cũng là đi ra từ gia đình bình thường, nếu nói ra, đều là thiên hạ dân chúng." Phùng Liên Dung không quên vuốt mông ngựa, "Hoàng thượng là minh quân thiên cổ khó gặp, một lòng vì dân, chút việc nhỏ này đối Hoàng thượng mà nói cũng chỉ là một cái nhấc tay."

Nhúm đường này đút đúng chỗ, Triệu Hữu Đường nhướng mày đáp: "Không nghĩ đến cái đầu nhỏ của nàng nghĩ đến còn rất nhiều, chuyện này Trẫm đều có định luận."

Phùng Liên Dung thấy hắn không có lập tức cự tuyệt, đương nhiên là thỏa mãn, cười tủm tỉm ôm lấy cánh tay hắn nói: "Hoàng thượng thật tốt, phụ thân thường nói nước có minh quân mới có thể cường thịnh, Hoàng thượng chính là vị minh quân đó đấy."

Triệu Hữu Đường ừm một tiếng: "Xem ra sách đọc không vô ích."

Hai người nói thêm một lát Triệu Hữu Đường trở về Càn Thanh cung.

Thượng phục cục nhận được lệnh, lập tức liền thi hành đánh phạt ba người tú nương, Phùng Liên Dung rất chú ý việc này, phái Hoàng Ích Tam

https://thuviensach.vn

qua nhìn. Hoàng Ích Tam trở lại nói với nàng: "Nhìn qua là bị đánh rất thê thảm, thật ra chỉ là hư nhược, nằm dưỡng một tháng là tốt."

Phùng Liên Dung hỏi: "Vậy hiện tại đã đưa xuất cung rồi hả?"

"Đúng, đã đưa ra ngoài rồi."

Phùng Liên Dung lúc này mới thở phào một hơi.

Qua mấy ngày, Triệu Hữu Đường bớt chút thời gian đi Cảnh Nhân cung một chuyến.

Hắn cùng Thái hậu nói chuyện cho cung nữ xuất cung trước thời hạn.

Hoàng thái hậu cũng không kinh ngạc, chính bà mặc kệ chuyện này, nhưng thuộc hạ nô tì không ít. Lần trước chuyện của thượng phục cục là Phùng Liên Dung quản, còn cùng Hoàng thượng xảy ra mâu thuẫn, mấy tiếng gió kiểu này là dễ bị truyền đi nhất, xem ra lần này cũng là vì chuyện này.

Hoàng thái hậu gật đầu nói: "Những cung nhân đó đúng là rất đáng thương, chỉ là Hoàng thượng sao lại nghĩ đến chuyện này?"

Phải biết việc của hậu cung hơn phân nửa đều là Hoàng thái hậu, Hoàng hậu đi quản, Hoàng thượng bình thường không có thời gian rảnh, nên cũng không có nhiều tinh lực đi quản, chỉ đại sự bên ngoài thôi đã đủ làm hắn bận.

Triệu Hữu Đường cũng không giấu giếm: "Là Phùng Quý phi nhắc tới, Trẫm cảm thấy chủ ý này không sai, huống chi, trong cung hiện tại cũng không có bao nhiêu chủ tử, không cần quá nhiều cung nhân, vậy sao không thể các nàng về đoàn tụ cùng gia đình? Không chỉ giảm bớt tiêu phí trong cung, với Trẫm mà nói đây cũng là một việc công đức."

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu cười cười: "Phùng Quý phi đúng là tốt bụng, nếu Hoàng thượng đã cảm thấy có thể làm, ai gia tự nhiên không có dị nghị gì, có điều chuyện này có phải nên đi thông báo với Hoàng hậu một tiếng không?"

Triệu Hữu Đường ừ một tiếng.

Hoàng thái hậu lên tiếng, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lại nói: "Vừa rồi Hoàng thượng nói không có mấy chủ tử, ai gia mới nhớ tới đã lâu rồi trong cung chưa có thêm người mới, khó trách trong cung quạnh quẽ, có phải hay không nên..."

Bà dừng một chút, nhìn về phía Triệu Hữu Đường.

Trong đầu Triệu Hữu Đường lập tức hiện ra chuyện trước đây, vì mấy quý nhân đó, hắn cùng Phùng Liên Dung đều chịu ảnh hưởng, mấy chuyện này khiến hắn cực kì phiền lòng, hắn khoát tay nói: "Không cần, cũng đỡ làm mẫu hậu quan tâm."

Hoàng thái hậu ngẩn ra.

Vậy có phải sau này cũng không tuyển tú nữa? Nhưng nghĩ lại, không tuyển thêm có lẽ cũng là chuyện tốt, hiện nay mấy quý nhân đều chưa bị sủng hạnh kia, chỉ sợ phải cô đơn trong cung, lại tuyển thêm mấy người, cuối cùng vẫn vậy, đã thế, cần gì vẽ vời thêm chuyện?

Hoàng thái hậu liền không nói thêm gì, bà không có quyết đoán của Hoàng thái hậu năm đó, cũng không có dã tâm đó, đã là chuyện không tốt, vậy dứt khoát đừng làm.

Chỉ là nhìn bóng lưng Triệu Hữu Đường, giữa lông mày bà vẫn hiện lên lo lắng.

Từ sau khi Phùng Quý phi quản việc, quả thật cũng là tận lực, hôm nay đề nghị này cũng không có chỗ nào không tốt, chỉ là thái độ này của Triệu

https://thuviensach.vn

Hữu Đường sao có thể không làm bà nghĩ nhiều. Hắn đây là thật để Phùng Liên Dung vào trong lòng, mới có thể coi trọng đề nghị của nàng như vậy.

Hiện tại duy nhất có thể an ủi chính là, Phùng Quý phi vẫn chưa làm ra hành động gì khác thường.

Bà thở dài, đứng dậy trở về nội điện.

Phương Yên nghe nói Triệu Hữu Đường đến đây, tự nhiên là kinh ngạc, dù sao đã rất lâu rồi không đến. Tri Xuân vội đắp chăn cho nàng, nàng nghiêng người nằm xuống.

Triệu Hữu Đường tiến vào, nàng ta liền ở trên giường vấn an.

"Nghe Thừa Dục nói nàng đã đỡ hơn rồi?"

Phương Yên nói: "Hồi Hoàng thượng, đúng vậy, nhưng vẫn còn phải dưỡng thêm một thời gian."

Triệu Hữu Đường đến xem nàng ta, trong lòng nàng ta cũng không có vui mừng gì, nàng ta không phải người ngu, lần trước Triệu Hữu Đường nói ra lời đó, thật hiển nhiên tình cảm phu thê đã không còn sót lại chút gì. Hắn đối nàng ta không có mảy may chút tình nghĩa, cho nên Phương Yên cũng ôm lại ôm hi vọng.

Triệu Hữu Đường nói: "Có thể dưỡng tốt là được, hôm nay Trẫm đến là nói chuyện cung nhân."

Hắn nói ý đó ra.

Phương Yên trong lòng cười lạnh, không cần đoán, khẳng định là Phùng Liên Dung nói, nàng ở trước mặt hắn luôn là dáng vẻ giả thiện lương, cái gì mà suy nghĩ cho cung nhân, thật ra chỉ là vì lấy lòng hắn đi? Như thế, hắn tự nhiên sẽ cảm thấy Phùng Liên Dung là người tốt rồi!

https://thuviensach.vn

Phương Yên thản nhiên nói: "Hoàng thượng đã quyết định, thiếp thân cũng không có gì phản đối, như vậy cũng tốt."

Nàng ta không nói thêm lời dư thừa.

Triệu Hữu Đường đứng dậy rời đi.

Đến tháng chín hắn liền ban bố xuống, Cảnh quốc bắt đầu từ năm nay về sau lăm năm tuyển chọn cung nhân một lần, đến năm hai mươi lăm tuổi nếu không phạm phải tội gì, hoặc chưa đầy 25 tuổi, bị bệnh đều có thể xuất cung, mặt khác, ở trong cung tròn 10 năm, thưởng bạc 30 lượng, tròn 5 năm, 20 lượng.

Không chỉ có như thế, hắn còn cắt giảm số lượng cung nhân, từ một vạn cung nhân giảm đến còn bốn nghìn, hoàng môn cũng vậy.

Đây được xem là một biến đổi không nhỏ trong cung, sử quan nhất nhất ghi lại, ca tụng Triệu Hữu Đường tiết kiệm nhân thiện.

Trong triều cũng không có người phản đối, ngược lại do Triệu Hữu Đường hành động, trong nhà quan viên cũng có chút chỉnh đốn.

Dù sao Hoàng thượng đều cắt giảm nô tì, các đại thần còn dùng nhiều như vậy, đây không phải là muốn chết sao?

Nhiều gia đình phú quý cũng ào ào phân phán gia nô.

Triệu Hữu Đường tâm tình khoái trá, có lần nhìn thấy sử quan, cười nói: "Đây là vô tâm trồng liễu, vôn là do hùng Quý phi săn sóc cung nhân, Trẫm nghe lời nàng thấy có lý, không nghĩ tới lại có cảnh tượng như thế. Có thể thấy được Trẫm là vua một nước, thường xuyên cần làm gương."

Sử quan nghe lời ấy, dụng tâm ghi nhớ.

https://thuviensach.vn

Giờ khắc này, Phùng Liên Dung không biết nàng đã không cẩn thận được ghi vào sách sử.

Đương nhiên là không được ghi đầy đủ họ tên, chỉ ghi ba chữ 'Phùng Quý phi'.

Lúc này nàng đang làm mũ cho Triệu Huy Nghiên.

Vừa vào thu tiết trời dần mát, trẻ nhỏ dễ bị cảm lạnh, đội mũ sẽ ấm hơn chút. Chung ma ma ở bên cạnh xem, mắt thấy nàng lấy kéo trên vải bông cắt hai mảnh dài liền thấy khó hiểu.

Nào có mũ gì dài như vậy?

"Đây là tai con thỏ." Phùng Liên Dung cười hì hì nói, "Ta làm mũ con thỏ cho nàng, lỗ tai của thỏ đương nhiên phải dài hơn chút rồi."

Chung ma ma khóe miệng giật giật, nhưng lỗ tai này không khỏi dài quá đi, kéo đến tận mặt đất.

"Không đâu." Phùng Liên Dung nhìn ra suy nghĩ trong lòng bà, "Chỉ đến thắt lưng thôi, đến lúc đó khẳng định rất đẹp."

"Nương nương nói vậy vậy thì như vậy đi." Chung ma ma còn có việc cần thương lượng với nàng, "Hiện nay cung nhân 25 tuổi đều có thể ra ngoài, vậy Bảo Lan Châu Lan Kim Quế Ngân Quế đều đã đến tuổi này, nương nương xem xử trí thế nào? Nếu đều đi hết thì không tốt lắm."

Bốn người này nhưng đều là người có kinh nghiệm.

Phùng Liên Dung trong lòng biết rõ, chuyện này nàng đã kéo mấy ngày, đối bốn người này cũng luyến tiếc, dù sao đã đi theo mình gần mười năm, mai này ly biệt, vĩnh viễn không gặp lại.

https://thuviensach.vn

Mũi nàng có chút cay cay, than nói: "Các nàng đã muốn đi thì đi đi, ma ma đã nói đến đây, ngươi cho các nàng vào đi."

Chung ma ma liền đi kêu.

Bốn cung nhân đại khái cũng biết là cái gì, quỳ một hàng.

Phùng Liên Dung ổn định tâm tình rồi mới nói: "Ta biết các ngươi đều có người nhà, hiện thời Hoàng thượng khai ân, các ngươi có thể sớm trở về..." Nàng ngừng một chút, "Ta cũng không có bao nhiêu lời, mấy năm nay các ngươi đều hết sức bổn phận, chủ tớ một hồi, ta biết điểm tốt của các ngươi, nhưng thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, các ngươi cũng nên trở về tìm một lang quân như ý gả cho, tương lai lại sinh mấy đứa nhỏ, đều tốt hơn ở trong này sống uổng."

Bốn người nghe xong đều khóc lên.

Bảo Lan nói: "Nương nương, nô tì không muốn đi, nô tì muốn ở lại đây, vui vẻ hơn ở nhà nhiều."

Nhà người ta là bất đắc dĩ mới đưa nữ nhi đi, nàng đây là bị bán vào, chỉ vì giảm bớt chút gánh nặng trong nhà.

Kim Quế cũng khóc nói: "Nô tì không đi, nương nương đối tốt với nhóm nô tì, nô tì ăn ngon ở tốt, đi đâu cũng không bị khinh bỉ."

Phùng Liên Dung nghe xong ánh mắt cũng đỏ,

Chung ma ma khiển trách: "Chuyện tốt, đều khóc cái gì, còn làm nương nương chảy nước mắt. Các ngươi ai nguyện ý đi thì đi, không muốn đi thì ở lại làm bạn với lão nô, cũng dứt khoát chút, nương nương còn rất nhiều chuyện phải làm đấy."

https://thuviensach.vn

Bốn người thế này mới lau nước mắt, sau này vừa nói, Bảo Lan và Châu Lan không đi, Kim Quế Ngân Quế nguyện ý về nhà.

Chung ma ma lại đến hỏi các cung nhân khác, về phần hoàng môn không có một ai nguyện ý đi.

Vốn là người vô căn, dù có trở về cũng không cưới được thê tử, còn không bằng ở trong cung tự tại chút, đi ra ngoài không thiếu bị người khinh bỉ.

Chung ma ma liền báo lên Phùng Liên Dung.

Trong các cung khác cũng như vậy, qua mấy ngày liền thả ra ngoài hơn hai nghìn cung nhân.

Trần Tố Hoa đứng ở trong sân nghe được thanh âm bên ngoài ha ha cười rộ lên, không nghĩ tới làm Quý nhân cũng có một ngày không bằng cung nhân. Cung nhân còn có thể có tự do, Quý nhân có cái gì? Cũng chỉ là ăn no ở ấm.

Không đúng, vào ngày đông còn không cho dùng nhiều than!

Ngày ngày một mình trông phòng, không có gì tịch mịch hơn thế nữa.

Nàng ta bỗng có chút hối hận, sớm biết vậy thì gả cho hỗn đản kia lại như thế nào? Không chịu nổi nữa có lẽ cũng có thể hòa ly, nhưng hiện tại, Hoàng thượng căn bản không nhìn nàng ta một cái, còn có ý tứ gì?

Đáng giận nhất chính là Phương Yên kia, ngu xuẩn như thế, hiện thời Phùng Liên Dung quản việc, nàng ta cũng không biết động chút tay chân, chỉ chờ nàng phạm sai lầm vậy thì làm sao có thể thanhf

Khó trách có thể để Phùng Liên Dung sống đến hiện tại!

https://thuviensach.vn

Nếu như thủ đoạn cao hơn một chút, cũng chỉ là một Quý phi, được coi là cái gì?

Hoàng hậu thủy chung đều cao hơn nàng một đầu.

Trần Tố Hoa tay giấu trong tay áo, liên tiếp thở dài.

Xem ra, vẫn là nàng ta phải ra tay, cuộc sống như vậy nàng ta qua không nổi nữa, so với cứ vậy chết già, còn không bằng liều một trận!

Hôm đó Phùng Liên Dung đang làm mũ, Châu Lan cười nói, "Hoàng thượng đến."

Triệu Hữu Đường đã đến bên trong, nàng đứng lên thi lễ.

Triệu Hữu Đường ánh mắt hạ xuống, mắt đầu tiên liền nhìn thấy hai cái tai thỏ từ trên bàn rủ xuống dưới, trắng trắng, hắn hỏi: "Nàng đang làm cái gì vậy?"

"Mũ nha." Phùng Liên Dung rất đắc ý đưa cho hắn xem, "Xem này, sắp xong rồi, mắt thỏ đẹp không? Thiếp thân chọn rất lâu, cuối cùng dùng kê huyết thạch làm."

Triệu Hữu Đường nhìn nhìn, khinh thường nói: "Cái này của nàng cái gì mà kê huyết thạch chứ, tỉ lệ kém, trong hồng còn lộ đen, nào có chỗ nào giống mắt thỏ, mắt thỏ con ngươi phải đỏ rực." Hắn Quya đầu phân phó Nghiêm Chính, "Lát nữa thìm kê huyết thạch thượng phẩm mài thành mắt thỏ."

Nghiêm Chính lên tiếng trả lời.

Phùng Liên Dung nói: "Nào cần đồ tốt như vậy, nàng lớn là không dùng đến nữa."

https://thuviensach.vn

"Cái này tính cái gì, Tiểu thỏ là công chúa của Trẫm, cũng là công chúa duy nhất trong cung, đương nhiên là phải dùng đồ tốt nhất." Triệu Hữu Đường nói xong liền muốn gặp nữ nhi.

Phương Thị nhanh chóng ôm đến.

Triệu Huy Nghiên vừa mới tỉnh lại, mắt to còn nhập nhèm, vừa nhìn thấy Triệu Hữu Đường liền cao hứng vươn tay ra, "Phụ, phụ thân."

Nói rõ ràng, vừa thấy chính là đứa nhỏ thông minh.

Triệu Hữu Đường cười rồi ôm qua.

Phùng Liên Dung bĩu môi, thầm nghĩ, nàng còn đứng bên cạnh đây, tiểu nha đầu thế nhưng không thèm nhìn nàng! Nha đầu kia càng lớn càng giống phụ hoàng, nhưng là, nàng mới là người ngày ngày chăm sóc nàng mà, sao lại như vậy chứ!

Nàng hầm hừ nói: "Ta làm mũ thỏ không cho con đội nữa."

Triệu Hữu Đường phì cười: "Còn ghen với Trẫm nữa?"

"Ai ghen?" Phùng Liên Dung nói, "Ta còn có hai nhi tử mà."

"Nhi tử? Nhi tử lại thế nào cũng không đáng yêu bằng tiểu thỏ, tiểu thỏ thích nhất là Trẫm, đúng không nào?" Triệu Hữu Đường đắc ý bóp bóp má phúng phính của Triệu Huy Nghiên.

Triệu Huy Nghiên hơi cười, mắt to chớp chớp.

Phùng Liên Dung nói: "Còn không kêu mẫu phi à?"

Triệu Huy Nghiên giống như không nghe thấy, chỉ ở trong lòng Triệu Hữu Đường cười.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung tức giận, lấy mũ đội lên đầu mình, xoay người kéo hai cái tai bước đi.

Mũ này nhỏ, căn bản đội không được, chỉ treo ở bên búi tóc, hai lỗ tai sau gái vung vẩy, nhìn thế nào cũng thấy cổ quái.

Triệu Hữu Đường ở phía sau cười lăn lộn, nói với nữ nhi: "Mau gọi mẫu phi, mẫu phi giận rồi kìa."

Triệu Huy Nghiên cười khanh khách, ngọt ngào kêu một tiếng mẫu phi.

Phùng Liên Dung có thể này mới quay đầu lại, đội mũ lên đầu nữ nhi.

Triệu Hữu Đường nói đến chính sự: "Hữu Trinh thê tử Kim thị hồi Kinh, đại khái sáng mai sẽ vào cung bái kiến mẫu hậu, nàng mời thái y qua xem đi."

"Sao lại muốn gặp thái y?" Phùng Liên Dung ân cần hỏi, "Chẳng lẽ thân thể không thoải mái mới hồi Kinh?"

"Nghe nói là có tin mừng, trở về dưỡng thai, Trẫm thấy trong thư Hữu Trinh rất lo lắng." Hai người thường xuyên thư từ qua lại.

Phùng Liên Dung tự nhiên đồng ý, nhất thời lại thêm cao hứng, nàng đối Kim thị rất hiếu kỳ, chỉ là Kimm thị gả cho Triệu Hữu Trinh liền lập tức theo hắn đi Tuy Dương, nàng vẫn luôn không có cơ hội nhìn thấy, không nghĩ tới rốt cục có cơ hội gặp mặt.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Lời Đồn

Editor: Linh

Có điều Chu thái y tuổi tác đã cao, thể lực không bằng lúc trước, khoảng thời gian trước đã có ý về hưu, Phùng Liên Dung cũng không muốn làm phiền ông, ngày hôm sau nghe nói Kim thị đã vào cung, liền dẫn theo Kim thái y đến Cảnh Nhân cung.

Kim thị vừa bái kiến Hoàng thái hậu xong thì nàng đến.

Hoàng thái hậu dò hỏi: "Sao lại đến đây lúc này?"

Phùng Liên Dung cười nói: "Hồi thái hậu nương nương, là Hoàng thượng phân phó, nói Vương phi có thai, kêu thiếp thân mời Thái y đến xem."

Hoàng thái hậu rất là cao hứng, nhìn Kim thị nói: "Đây chính là chuyện cực tốt, sao vừa rồi không thấy nói với ai gia? Hay là xấu hổ?"

Bà tuy rằng trêu ghẹo, nhưng đến cùng giọng điệu không thân.

Dù sao Triệu Hữu Đường là bà nuôi lớn, hai người còn chưa nói đến vô cùng thân thiết chứ đừng nói đến thê tử của Triệu Hữu Trinh. Kim thị tự nhiên cũng biết, chỉ là theo lễ, từ Tuy Dương trở về bái kiến mẫu hậu trên danh nghĩa, nàng hé miệng cười cười.

Phùng Liên Dung nghiêng đầu nhìn nàng một cái, hơi hơi kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Vốn tưởng rằng là một nữ nhân đầy đặn, không nghĩ tới dáng người cũng rất yểu điệu, trừ làn da hơi đen một chút, ngũ quan rất là thanh tú, lại là nữ nhi nhà quan, khí chất cũng đoan trang hào phóng.

Kim thị nhận được ánh mắt nàng, gửi qua một nụ cười thân thiện.

Hoàng thượng đối xử tốt với Triệu Hữu Trinh, như vậy Quý phi mà Hoàng thượng sủng ái nhất, nàng không có lý do gì không cầu tốt.

Hai người đối mặt, nụ cười càng thêm rộng.

Phùng Liên Dung mời Kim thái y tiến lên bắt mạch cho Kim thị.

Hoàng thái hậu hỏi công việc lớn nhỏ trong cung: "Hiện giờ một mình ngươi quản, chỉ sợ cũng mệt mỏi nhỉ?"

Phùng Liên Dung nói: "Hồi Thái hậu nương nương, quả thật là như thế, chỉ mong Hoàng hậu có thể sớm ngày khỏe lại, thiếp thân thật là không phải người có thể lo liệu việc này."

"Có điều chuyện cung nhân lần trước ngươi làm rất tốt," Hoàng hậu lời nói có thâm ý, "Hi vọng phần thiện tâm nhân từ này, ngươi có thể luôn luôn giữ vững."

Phùng Liên Dung gật đầu nói vâng.

Chỉ lát sau Kim thái y đã xem xong, tất cả đều tốt, chỉ cần an tâm dưỡng thai là được, liền cười nói: "Tĩnh Vương phi thân thể rất tốt, không giống các đại gia khuê tú khác, có thể thấy được ngày thường thường xuyên đi lại, tương lai sinh con nhất định không phải vấn đề."

Kim thị hướng Hoàng thái hậu nói: "Đến Tuy Dương rồi thiếp thân mới thường ra ngoài, lại nói, gầy hơn rất nhiều rồi."

Hoàng thái hậu cười nói: "Vậy cũng đúng, có điều đẹp hơn trước."

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung giờ mới hiểu được vì sao Kim thị không phải đầy đặn, hóa ra là đi Tuy Dương rồi biến gầy, nàng nghe xong rất hâm mộ, xem ra Kim thị xuất giá rồi không lại cổng trước không bước cổng trước không ra cổng sau như xưa. Triệu Hữu Trinh người hiền hòa như vậy, khẳng định là thường mang thê tử ra ngoài chơi, không chừng hai người còn ngồi thuyền đi tuần tra Trường Giang và Hoàng Hà nữa!

Thật có ý tứ!

Hoàng thái hậu nói: "Hữu Trinh cũng là, ngươi đã có tin vui còn không biết trở về cùng ngươi, lần tới ta bảo Hoàng thượng thúc giục, cũng không phải một mình hắn biết trị thủy."

Kim thị vội nói: "Cám ơn Thái hậu nương nương, thật ra tướng công là muốn bồi thiếp hồi cung, là chính thiếp thân cảm thấy không cần thiết. Tướng công chàng thích ở Tuy Dương vậy thì để chàng ở đó đi, với lại cách thiếp thân sinh con còn lâu mà."

Hoàng thái hậu thấy nàng nói vậy cũng biết nàng là người hiểu lý lẽ, liền không lại nhắc lại.

Phùng Liên Dung lại hỏi Kim thị, Tĩnh Vương phủ thiếu cái gì, Kim thị lại khách khí từ chối, sau vẫn là Hoàng thái hậu tự mình đọc một ít gia cụ, vải vóc, Kim thị mới miễn cưỡng nhận.

Phùng Liên Dung nhất nhất ghi nhớ.

Hai người ngồi thêm một lát liền cáo từ.

Trên đường gặp được Triệu Hữu Ngô, thật ra hắn cố ý đến xem Kim thị, trong miệng lại nói: "Không ngờ lại khéo vậy."

Phùng Liên Dung buồn cười.

https://thuviensach.vn

Kim thị hành lễ nói: "Bái kiến Tứ điện hạ."

"Ca ca ta huynh ấy khỏe không?" Triệu Hữu Ngô hỏi, "Sao không cùng tẩu tử trở về?"

Tướng công bề bộn nhiều việc, không chỉ tuần tra đường đêm còn quả đồng ruộng hai bên bờ nữa, là thiếp thân bảo chàng không cần trở về sớm, bằng không tâm tâm niệm niệm mấy cá này, ở nhà cũng không yên." Kim thị cười nói, "Có điều tướng công luôn nhắc đến Tứ điện hạ."

"Cái gì điện hạ điện hạ, bảo ta Tứ đệ là được." Triệu Hữu Ngô cười hì hì, "Nghe nói ta sắp có cháu trái rồi?"

Kim thị mặt đỏ lên.

Triệu Hữu Ngô lại nhìn Phùng Liên Dung: "Phùng Quý phi, hôm nay ta gọi phòng ăn chuẩn bị thỏ nướng, có thể để Tiểu Dương và A Lý qua ăn cơm với ta không?"

Hắn trước đây còn nhỏ, thường xuyên đi qua Diên Kỳ cung, giờ hắn đã lớn, ngày thường phong thần tuấn lãng, vì ngăn ngừa lời ra tiếng vào cũng không tốt đi qua, nhưng hắn lại rất thích hai đứa cháu trai, cho nên thường xuyên xin bọn họ qua Cảnh Kỳ điện chơi.

Phùng Liên Dung cười tủm tỉm: "Đương nhiên được."

Hai đứa con trai của nàng cũng thích Tứ thúc này.

Phùng Liên Dung nói xong rồi hướng về phía Kim thị nói: "Ngươi hiện đang có thai, cái gì cũng cần chú ý, có chuyện gì thì để nô tì làm, nhất là ba tháng đầu vô cùng quan trọng, ta sẽ mời Kim thái y cách một đoạn thời gian đến xem một lần."

https://thuviensach.vn

Nàng nói chuyện ôn nhu, thái độ vô cùng thân thiện, Kim thị mặc dù mới cùng nàng gặp mặt lần đầu cũng đã rất thích nàng, nghe vậy cười nói: "Sợ làm phiền nương nương."

"Nào có gì, ta rất thích trẻ con, sau này ngươi sinh rồi, ba đứa con ta cũng có bạn chơi cùng."

Nàng nghĩ thầm, con của Triệu Hữu Trinh, nếu là bé trai, tương lai khẳng định cũng muốn vào cung đọc sách, vậy trong cung sẽ náo nhiệt hơn. Nếu là con gái, cũng có thể làm tỷ muội với tiểu thỏ, hiện nay trong cung chỉ có mình nàng là nữ, chính nàng cũng không biết khi nào mới có thể lại sinh, dù có sinh cũng không biết là nam hay nữ.

Trở lại Diên Kỳ cung nàng liền gọi Trương Duyên đến, còn có quản sự cô cô của thượng phục cục, phân phó bọn họ đưa những gì cần mua thêm đến Tĩnh Vương phủ.

Hai người xác nhận.

Trương Duyên lại hồi bẩm những vật cần bổ sung trong Diên Kỳ cung,

Lần trước nơi này của nàng vẫn chưa được bổ sung đầy đủ, có điều hiện cũng chỉ còn lại mấy gia cụ khắc hoa phức tạp, cần mất nhiều công phu, Phùng Liên Dung nói: "Cũng không gấp, làm từ từ cũng được, bảo bọn họ không cần vội."

Trương Duyên lên tiếng ứng, cùng quản sự cô cô rời đi.

Buổi tối, Triệu Hữu Đường đi qua, thấy hai đứa con trai không ở, cười nói: "Đến chỗ Hữu Ngô rồi hả?"

"Đúng vậy, bảo là muốn nướng thịt thỏ ăn."

https://thuviensach.vn

"Tiểu tử này, ăn còn rất đa dạng, nhất định là gọi người đặt bếp trong sân nướng."

Phùng Liên Dung hé miệng cười: "Đúng vậy, vậy mới có ý tứ, nói không chừng còn để Tiểu Dương tự mình nướng nữa đấy." Nàng nghĩ nghĩ lại lo lắng, "Ui, có bị bỏng tay không nữa? Lửa bùng lên không được đâu. A Lý lại còn nhỏ."

"Đừng lo lắng vớ vẩn, Hữu Ngô lại không nhỏ, Trẫm thấy hắn làm việc vẫn đủ mạch lạc, nếu thật có nguy hiểm cũng sẽ không gọi bọn hắn đi." Triệu Hữu Đường an ủi, "Đừng nói bên cạnh còn có hoàng môn nữa."

Phùng Liên Dung nghĩ thấy cũng đúng, Triệu Hữu Ngô là thiếu niên, nhưng hoàng môn đều có kinh nghiệm, Hoàng Ích Tam cũng ở đó, nghĩ đến cũng không có việc gì, nàng lại nhẹ thở ra một hơi, tò mò hỏi: "Nói đến Tứ điện hạ, Hoàng thượng tính để hắn làm gì? Tam điện hạ trị thủy càng ngày càng tốt, nghe Vương phi nói còn biết quản cả đồng ruộng."

Triệu Hữu Đường vui mừng: "Đúng vậy, Tam đệ ngày càng có khả năng, hiện tại cho dù Tào đại nhân lui Trẫm cũng không lo lắng. Về phần Hữu Ngô, chờ thêm hai năm cho hắn đi Tông nhân phủ đi, ban đầu cũng là phiên vương quản, Trẫm thấy vẫn là trở về chỗ ban đầu."

Tông nhân phủ từ lúc bắt đầu khai quốc cũng đã có, chính là quản lý mấy việc của hoàng gia tôn thất, hiện giờ là Lễ bộ đón lấy, có chút ý tứ là chức quan nhàn tản, Phùng Liên Dung nghĩ, có lẽ hắn cảm thấy Triệu Hữu Ngô tuổi còn nhỏ, muốn để hắn rèn luyện, thứ hai, Triệu Hữu Ngô cũng không biểu hiện ra có gì đặc biệt thích.

Có điều loại chuyện như này nàng chưa bao giờ suy nghĩ nhiều, quay đầu sai người dọn cơm.

Tới gần giờ thần hai đứa nhỏ mới trở về, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhìn qua vô cùng hưng phấn.

https://thuviensach.vn

Vừa hỏi, quả nhiên là ngồi bên đống lửa nướng thịt ăn.

Triệu Thừa Diễn cười nói: "Tứ thúc còn nướng gà ăn mày nữa, có điều không phải đặt trên lửa nướng, mà là bọc bùn rồi vùi dưới đống lửa nướng, rất thơm!"

"Còn nướng khoai ăn, ngọt như mật đường vậy." Triệu Thừa Mô cũng nói, kéo tay Phùng Liên Dung, "Lần tới chúng ta cũng nướng, mẫu phi, được không ạ?"

Phùng Liên Dung xoa đầu bọn họ: "Được, gọi phụ thân các con cùng nhau nướng."

Hai đứa nhỏ thỏa mãn, cao hứng phấn chấn đi ngủ.

Thoáng chớp mắt đã sắp đến cuối năm.

Ngày hôm đó là Triệu Huy Nghiên tròn một tuổi, chọn đồ vật đoán tương lai, Phùng Liên Dung đã sớm trang điểm tốt cho nàng, bên trong mặc chiếc áo màu hồng lựu thêu năm con dơi, bên ngoài lại khoác một chiếc áo choàng làm bằng da chồn, trên đầu đội mũ con thỏ, hiển nhiên chính là một tiểu thỏ.

Hai đứa con trai cũng không có lớp, cùng theo đến Cảnh Nhân cung.

Trong Cảnh Nhân cung, Triệu Thừa Dục đã ở, hai huynh đệ bái kiến Hoàng thái hậu, lại cùng Triệu Thừa Dục hành lễ, Hoàng thái hậu ôm Triệu Huy Nghiên, mặt mày đều là vui vẻ, cười nói: "Ui, thật sự là một tiểu công chúa xinh đẹp, Vĩnh Gia hồi nhỏ cũng như này đấy, đứa nhỏ này tương lai nhất định là một mỹ nhân."

Nói đến Trưởng công chúa Vĩnh Gia, cũng đúng là một đại mỹ nhân, chỉ là không phải kiểu ôn nhu, có vẻ có vài phần anh khí.

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu cũng khen Phùng Liên Dung vài câu: "Ba đứa nhỏ đều nuôi không sai, ngươi cũng vất vả."

Phùng Liên Dung khiêm tốn đáp lại mấy câu.

Hoàng thái hậu sai người khênh bàn lên, bên trên thả mấy đồ vật, có điều do Triệu Huy Nghiên là con gái, trừ bỏ mấy cái bình thường, còn bỏ thêm nhiều cái khác, ví dụ như cây kéo, thước đo, hoa văn, chỉ thêu, đây đều là nữ công, còn có gương đồng, các loại đồ trang sức.

Lúc này Triệu Hữu Đường cũng đến rồi.

Phùng Liên Dung nhìn nữ nhi bị đặt lên bàn, không khỏi có chút căng thẳng, ai bảo hai đứa con lần trước biểu hiện kỳ quái như vậy đâu, một đứa ăn hoa, một đứa nhỏ, bắt cũng không bắt, nàng chỉ mong Triệu Huy Nghiên có thể bình thường chút.

Triệu Hữu Đường ở bên tai nàng nói: "Chỉ là vui chút thôi, sợ cái gì."

Phùng Liên Dung lắc đầu, vui cũng phải vui bình thường một chút chứ!

Vừa rồi Hoàng thái hậu còn khen nàng đâu, lát sau con gái nàng cũng dính vào, làm sao bây giờ?

Mặt nàng vẫn căng thẳng, ánh mắt không chớp, biến thành chuyện này là chuyện vô cùng lớn, Triệu Hữu Đường buồn cười, nhưng không lại đùa nàng, cũng nhìn chằm chằm vào Triệu Huy Nghiên.

Triệu Huy Nghiên ngồi trên bàn, đầu tiên là nhìn khắp chung quanh, chỉ thấy tay trái nàng đầu tiên là cầm gương đồng, cười khanh khách.

Phùng Liên Dung nhẹ thở ra một hơi: Nữ nhi gia đều thích ăn mặc, không tệ không tệ.

https://thuviensach.vn

Triệu Huy Nghiên chơi một lát, tay phải liền thò về phía bàn tính, bàn tính này có chút to, vừa cầm lên hạt châu va vào nhau phát ra thanh âm, nàng rất cao hứng, cười càng thêm vui vẻ. Tay trái ném gương đồng đi, dứt khoát hai tay đều bắt lấy bàn tính.

Phùng Liên Dung không biết nói gì, có điều vừa rồi bắt gương hắn là cũng tính đi?

Hoàng thái hậu cười rộ lên: "Bàn tính tốt, ai gia hồi nhỏ cũng là bắt bàn tính, đừng nói, khi đó tiên sinh dạy đến số học, thật đúng là học rất nhanh."

Triệu Hữu Đường nói: "Vậy tiểu thỏ là giống mẫu hậu."

Mẫu tử hai người đều cười.

Phùng Liên Dung tiến lên ôm lấy Triệu Huy Nghiên, Hoàng thái hậu nói: "Đưa ta ôm đi."

Nàng liền đưa Triệu Huy Nghiên lại cho Hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu thấy mắt nàng vừa to vừa tròn, càng thích, dứt khoát giữ nàng ở lại thêm một lát, Phùng Liên Dung không hề không vui, dù sao nữ nhi có Hoàng tổ mẫu ưu ái, đó là chuyện tốt, tức thời liền dẫn hai đứa con trai về trước.

Triệu Thừa Diễn nói: "Muội muội bắt bàn tính, tương lai có phải sẽ làm phòng thu chi tiên sinh không?"

Phùng Liên Dung cười hì hì: "Cái gì mà phòng thu chi tiên sinh, muội muội con lại như thế nào cũng là công chúa, sao lại đi tính sổ sách chứ?" Nàng chọc chọc đầu hắn, "Con lúc ấy còn bắt hoa ăn đấy, chẳng lẽ lớn lên đi trồng hoa hay sao? Cũng chỉ là đùa thôi."

Triệu Thừa Diễn nói: "Hóa ra là vậy, vậy đệ đệ thì sao?"

https://thuviensach.vn

"Không bắt gì hết, ngủ gật." Nàng nhìn Triệu Thừa Mô.

Triệu Thừa Mô có chút kinh ngạc, hóa ra mình không bắt gì.

Triệu Thừa Diễn đã cười ha ha.

Phùng Liên Dung nhìn con trai lớn sang sảng, trong lòng đột nhiên có chua xót, ăn xong cái tết này là đến sang năm, hắn phải chuyển ra, nhưng chính nàng vẫn chưa nói với hắn, hiện tại cũng kéo không được, nàng nắm tay Triệu Thừa Diễn nói: "Tiểu Dương, con thường đến chỗ Tứ thúc, Tứ thúc một mình một tòa cung điện có phải rất tốt không, rộng rãi."

Triệu Thừa Diễn thật ra không quá rõ, nhưng cũng gật gật đầu.

"Về sau Tiểu Dương cũng giống vậy, được hay không?"

Triệu Thừa Diễn ngạc nhiên nói: "Vậy mẫu phi và đệ đệ muội muội ở đâu?"

"Tự nhiên là vẫn là Diên Kỳ cung, một mình Tiểu Dương chuyển ra thôi."

Triệu Thừa Diễn nghe vậy nóng nảy: "Không được, con không chuyển đâu, tuy rằng rộng rãi như lại quạnh quẽ, con muốn ở chung với mẫu phi, đệ đệ muội muội."

Phùng Liên Dung thở dài: "Nhưng con đã lớn, phải như vậy, con xem Tam thúc, Tứ thúc đã sớm ở tại Cảnh Kỳ điện, không ở chung với Hoàng tổ mẫu kìa. Hiện tại Tam thúc còn chuyển ra cung, bởi vì lớn rồi phải cưới thê, không tốt lại ở chung với mẫu phi."

"Cưới thế?" Triệu Thừa Diễn nhíu mày, "Tam thúc Tứ thúc đều rất lớn, cao hơn con nhiều, con con nhỏ mà." Hắn kéo tay áo Phùng Liên Dung, "Con không muốn chuyển ra ngoài, mẫu phi! Không muốn chuyển."

https://thuviensach.vn

Hắn nắm chặt lấy tay áo Phùng Liên Dung, giọng nói tràn đầy cầu xin.

Phùng Liên Dung lại nói không được nữa.

Có điều nàng mềm lòng, Triệu Hữu Đường lại khác, nghe nói Triệu Thừa Diễn không chịu chuyển, đến diên Kỳ cung mở đầu liền mắng một trận, làm Triệu Thừa Diễn sợ đến mức mặt trắng bệch, một chữ cũng không dám nói. Đến năm sau, ngoan ngoãn chuyển đến Nguyên Hòa điện, cùng lúc đó, Triệu Thừa Dục cũng dọn đến Đông cung.

Mặc dù nói chuyện này thuận lời, nhưng Phùng Liên Dung và Triệu Thừa Diễn ngày ngày ở chung một chỗ, nào có thể không nhớ, không cách mấy ngày lại đi Nguyên Hòa điện một lần, Triệu Thừa Diễn cũng vậy, năm ba ngày lại về Diên Kỳ cung ăn cơm. Triệu Hữu Đường nghe nói, lại nhớ đến dáng vẻ đáng thương của Phùng Liên Dung, chỉ phải mở một mắt nhắm một mắt cho qua, dù sao đứa nhỏ rất nhanh sẽ lớn lên, cản cũng không cản được, lâu rồi nàng từ từ sẽ quen.

Vẫn là cho nàng một ít thời gian thôi.

Sau đầu xuân, Triệu Huy Nghiên càng thêm hoạt bát, Phùng Liên Dung thường dẫn nàng đi chơi, tiểu cô nương mới biết đi, nghiêng ngả lảo đảo rất khoan khoái, nàng đặc biệt thích đi dưới giàn nho, đi vòng quanh giá trúc, nhưng học đi như vậy rất tốt, có cái đỡ.

Phùng Liên Dung thường ngồi ở bên cạnh, Kim Lan Bạch Lan hai cung nhân một trái một phải che chở, hai người cung nhân này là mới thăng lên để thay thế Kim Quý Ngân Quế, cũng coi như cơ trí.

Ngày hôm đó Phùng Liên Dung như cũ ngồi dưới giàn nho, mắt thấy sắc trời có chút tối, vừa mới chuẩn bị mang Triệu Huy Nghiên trở về thì thấy bọn Tiểu Lý vẻ mặt sợ hãi đi đến. Phùng Liên Dung khó hiểu, loại vẻ mặt này đã rất lâu rồi nàng chưa thấy qua trên mặt bọn họ.

https://thuviensach.vn

Trong lòng nàng không khỏi nổi lên lo lắng, nhíu mày.

Tiểu Lý nói khẽ: "Nương nương, không biết sao lại như vậy, trong cung đột nhiên nổi lên lời đồn, nói Đại hoàng tử mới là Thái tử, còn nói là ý của ông trời."

Phùng Liên Dung đầu phát ra một tiếng ầm, cả kinh nói: "Ngươi nói cái gì?"

Đây không phải chuyện lớn bình thường đâu!

Nàng vội đi vào trước, kêu Tiểu Lý đi theo, vào đến trong điện, để Phương thị ôm Triệu Huy Nghiên đi, có thể này mới gọi Chung ma ma đến.

Chung ma ma cũng rất giật mình.

Trong cung hay thay đổi, từ xưa đến nay Hoàng tử nhiều, thị phi cũng nhiều, mà lúc này mấy vị Hoàng tử còn nhỏ, vốn không cần lo lắng, sao lại đột nhên nổi lên loại tin đồn nhảm này? Phải biết, bị bên ngoài nghe thấy, tổn hại đối Phùng Liên Dung là rất lớn.

"Rốt cục là xảy ra chuyện gì vậy?" Chung ma ma chất vấn, "Thế nào cũng không thể vô duyên vô cớ phát ra loại chuyện này?"

Tiểu Lý nói: "Nô tài cũng là ngày hôm nay đi ra ngoài mới nghe được, vẫn là có một hoàng môn biết vụng trộm nói cho nô tài, để nương nương làm chuẩn bị, nhưng rốt cục là từ nơi nào truyền ra vẫn chưabiết, nô tài đã sai người đi hỏi."

Phùng Liên Dung trong lòng bất an.

Qua một lát, một tên tiểu hoàng môn tiến lên nói: "Hóa ra buổi chiều hôm nay Đại hoàng tử đi chơi, ở trên đường nhặt được một cái rễ cây hình

https://thuviensach.vn

rồng, sợ là hôm trước mưa bị bật ra, Đại hoàng tử liền lấy chơi, bị người nhìn thấy."

Chung ma ma kinh hãi: "Hình rồng?"

Thái tử này mặc dù là Thái tử, nhưng chân long tiên tử chính là Hoàng thượng, bà nghĩ thế nào cũng thấy lo lắng, lập tức sai Tiểu Lý gọi Hoàng Ích Tam đến.

Hoàng Ích Tam rất nhanh liền đến.

Phùng Liên Dung hỏi: "Tiểu Dương thật sự nhặt được rễ cây đó?"

Hoàng Ích Tam cúi đầu trả lời: "Vâng, cùng trách nô tài mắt không sắc, Đại hoàng tử phát hiện trước tiến lên nhặt, nô tài cản cũng không kịp, sau đó mới phát hiện là..." Hoàng Ích Tam quỳ xuống, "Là nô tài sơ sẩy, vốn tưởng rằng không có chuyện gì, ai nghĩ tới lại truyền ra!"

Chung ma ma mắng: "Hồ đồ, cái đó là có thể nhặt à?"

Nhưng lại nghĩ lại, Triệu Thừa Diễn dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ, tò mò, thật đúng là ngăn không được.

Chỉ là sự việc này từ đầu đến cuối đều lộ ra quỷ dị.

Phùng Liên Dung thận trọng, lại chậm chạp nói: "Xem ra ta phải đi Càn Thanh cung một chuyến."

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Âm Mưu

Chung ma ma vốn không hay xuất môn, nhưng tình thế nghiêm trọng, bà cũng vội vã đi theo ra ngoài.

Trên đường, Phùng Liên Dung nhẹ giọng hỏi Chung ma ma: “Ma ma cảm thấy nhặt được cái rễ cây đó có khả năng là ngoài ý muốn không?”

Chung ma ma nói: “Nô tì cảm thấy không có khả năng, bình thường rễ cây ở đâu cũng có, nhưng hình rồng, nô tì lớn tuổi như vậy chưa từng thấy, hơn nữa, loại chuyện này...” Bà dừng một chút, thanh âm nhẹ bẫng, “Trên sách sử có lẽ cũng có, nhưng đa số là bịa đặt, đều là lý do chính đáng đấy.”

Là chính đáng, đương nhiên là vì những Hoàng đế đó leo lên lên địa địa vị không hợp lẽ thường, như thế, vì danh chính ngôn thuận, luôn sẽ bịa ra một số chuyện, chứng minh mình làm Hoàng đế dựa theo ý ông trời. Hiện thời sự việc này cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu.

Chỉ là, chủ tử nhà mình tuyệt đối không có khả năng làm như vậy.

Phùng Liên Dung nghe xong, mày càng thêm cau chặt lại.

Nàng vào cung nhiều năm, đây là lần đầu tiên cảm giác được vô cùng lo lắng, cùng với phẫn nộ không nói ra được.

Tự hỏi nàng mấy năm nay yên lặng giữ bổn phận, chưa từng nghĩ đến muốn con mình tranh đoạt thái tử vị, cái ý niệm đó ngay cả một tí cũng

https://thuviensach.vn

chưa từng có, ai ngờ lại cũng có một ngày như vậy đến! Rốt cục đây là có chuyện gì?

Là ai hãm hại nàng, hay là trong đó cất giấu âm mưu gì?

Phùng Liên Dung không khỏi tăng nhanh bước chân.

Tới Càn Thanh cung, mấy tên hoàng môn nhìn thấy nàng đến, Đường Quý Lượng vội đi bẩm báo, sau đó mời nàng rời bước đến thư phòng.

Lúc này Triệu Hữu Đường đang cầm rễ cây đó xem.

Nhắc đến rễ cây, bộ dạng còn rất kỳ quái, nhìn qua đúng là hình rồng, rồng thật ở trên trời, cái rễ cây này dáng vẻ cũng giống như rồng đang vờn trong mây, có điều, dù là giống như đúc, hắn vẫn nhìn ra cái rễ cây này là bị người tỉ mỉ động tay qua.

Ví dụ như chỗ dư thừa toàn bộ bị bẻ hết, bên trên còn có một lớp bột vàng mờ, sợ là dưới ánh nắng sáng long lanh mới khiến người phát hiện.

Đang nhìn thì Phùng Liên Dung đến, hắn ngẩng đầu liền nhìn thấy nàng mặt đầy ủy khuất.

Hắn mỉm cười: “Qua đây.”

Phùng Liên Dung đi tới nói: “Hoàng thượng, cái rễ cây đó...”

Triệu Hữu Đường cầm lấy rễ cây đưa cho nàng xem.

Phùng Liên Dung kinh ngạc nói: “Hóa ra Hoàng thượng đều biết!”

“Chuyện lớn như vậy, Trẫm làm sao không biết? Nàng xem đi, có ý kiến gì không.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung cầm rễ cây lên trái xem phải nhìn, hận không thể dán ánh mắt mình lên đó, nàng không tin có cái rễ cây nào giống rồng như vậy, quả thật là như điêu khắc ra! Nàng không tin, cái rễ cây này nhất định là có chỗ nào không đúng, nhìn một lát nàng liền hô lên: "Ở đây có đoạn bị cắt mất, Hoàng thượng xem."

Triệu Hữu Đường ừ một tiếng: "Không chỉ như vậy, còn có chút bột vàng rơi xuống."

Nữ nhân các nàng trang điểm có đôi khi cài mấy hoa cài đầu, khó tránh khỏi sẽ cần đến một ít, Phùng Liên Dung nghe hắn nói vậy, quả nhiên cũng phát hiện, nàng lập tức bụng đầy nghi hoặc: "Đã có nhiều chỗ hở như vậy, làm người vừa nhìn liền biết là cố ý nói ra, vậy đắc dụng sao được?"

Thấy nàng nghiêng đầu, dáng vẻ vừa tức giận lại vừa không hiểu, Triệu Hữu Đường nói: "Giờ nàng lại ngốc, nếu là thật làm sao có thể đối phó người?"

Phùng Liên Dung ngẩn ra.

Nhưng nàng rất nhanh liền hiểu.

Đó là nếu như vậy, cái này vừa ra có thể khiến người miên man bất định, cảm thấy Triệu Thừa Diễn mới là Thái tử. Nhưng là cái này lại không vững chắc, điều tra là biết có người ý ý bày, chỉ là muốn cho Triệu Thừa Diễn có một cơ hội.

Sau này Triệu Thừa Diễn làm thái tử, trừ nàng ra, còn ai có thể có mong chờ như vậy?

Đây là con dao có thể giết nàng!

Phùng Liên Dung mặt hơi trắng bệch, độc kế như thế rốt cục là xuất từ tay người nào?

https://thuviensach.vn

Nói đến trong cung này, hận nàng cũng chỉ có Phương Yên, không phải nàng thì sẽ là ai chứ?

Nhưng là, Phương Yên thật sự phải làm đến mức này sao?

Nàng nhìn về phía Triệu Hữu Đường, cắn môi nói: “Hoàng thượng, Hoàng thượng có tin thiếp thân không?”

“Không tin còn nói với nàng chuyện này?” Triệu Hữu Đường nói, “Sớm đã ném cái đồ chơi này lên mặt nàng rồi!”

Phùng Liên Dung khóe miệng giật giật, thật đúng là hung tàn.

Lúc này sắc mặt Triệu Hữu Đường cũng không tốt lắm, từ lúc hắn biết được tin tức này liền chưa từng hoài nghi qua nàng. Nàng là người như thế nào hắn hiểu quá rõ, dù là có chút xíu dã tâm cũng chỉ đến loại trình độ muốn ra ngoài chơi.

Về phần tranh giành Thái tử vị gì đó, nàng căn bản sẽ không muốn, nhưng bây giờ lại có người dám mưu hại nàng như vậy.

Bị hắn tra ra, hắn nhất định sẽ chém người này thành ngàn mảnh.

“Nàng về đi,“ hắn khoát tay, “Chuyện này nàng mặc kệ đi, chỉ cần bảo người của Kỳ Diên cung đừng chạy loạn là được, Trẫm sẽ điều tra rõ ràng.”

Phùng Liên Dung ừ một tiếng, “Vậy Tiểu Dương thì sao?”

“Hắn đương nhiên là vẫn đi nghe giảng bài như cũ, nhỏ như vậy biết cái gì?”

Phùng Liên Dung than thở: “Sợ hắn còn nhặt được cái gì nữa.”

Triệu Hữu Đường xùy một tiếng nói: “Nói với Hoàng Ích Tam, nếu hắn lại để Thừa Diễn nhặt loạn cái gì nữa, Trẫm chặt tay hắn!”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung thầm nghĩ may mà Hoàng Ích Tam không có ở đây, bằng không khẳng định sẽ sợ run.

Nàng cũng sợ quấy rầy hắn liền cáo lui.

Chung ma ma vẫn luôn ở bên ngoài chờ, mắt thấy nàng đi ra vội hỏi: "Thế nào rồi, Hoàng thượng có tin nương nương không?"

"Ừ, Hoàng thượng cũng nói là có người hại ta."

Chung ma ma thở phào nhẹ nhõm, ở trong cung này, nhiều nguy hiểm hơn nữa cũng chống không lại được một câu nói của Hoàng thượng. Chỉ cần có sự tín nhiệm của Hoàng thượng, Phùng Liên Dung liền không có chuyện gì, cho nên, cái gì cũng có thể mất đi, chỉ có không thể mất đi sự sủng ái của Hoàng thượng.

May mà, chủ tử nhà mình vẫn có được cái đó.

Chung ma ma nở nụ cười, an ủi: "Hoàng thượng đã tin nương nương thì nương nương không có gì phải sợ, nên làm cái gì thì làm cái đó thôi."

Phùng Liên Dung gật gật đầu, nàng cũng cảm thấy vậy, không thể bởi vì bị người hại liền ăn không ngon ngủ không yên, đó không phải là trúng ý người khác sao?

Nhưng người này rốt cục là ai, nàng vẫn không hiểu.

Nàng luôn cảm thấy Phương Yên sẽ không gian trá ác độc như vậy.

Dù sao mấy năm nay nàng ở trong cung vẫn luôn an an ổn ổn, Phương Yên cũng chỉ bày ra tự cao tự đại, một lần nghiêm trọng nhất cũng chỉ là bắt nàng quỳ xuống, nhưng lần đó còn bị Triệu Hữu Đường nhìn thấy, nếu Phương Yên thật có tâm cơ như vậy, sao có thể chờ đến bây giờ mới đối phó nàng?

https://thuviensach.vn

Lại nói, con trai Phương Yên đã là Thái tử, Cảnh quốc lại có quy củ như vậy, ai có thể dễ dàng lay động Thái tử vị của Triệu Thừa Dục? Nàng cũng chưa từng làm chuyện gì khác người, dù là cùng nhau giải quyết lục cung vốn cũng là Phương Yên lệnh cho nàng, nói ra cũng chẳng có lý do gì để nàng hãm hại nàng như vậy!

Phùng Liên Dung nghĩ mãi không ra.

Lại nói Phương Yên biết được chuyện này cũng không giả bộ bệnh nữa, dù sao đã uy hiếp đến địa vị của con trai nàng ta, nàng ta sao có thể ngồi yên?

Nàng ta hỏi Tri Xuân: “Hoàng thượng xử trí thế nào, ngươi đi nghe ngóng cho ta!”

Tri Xuân thật ra đã hỏi thăm qua, chính là vừa rồi không dám nói, khẽ nói: “Hoàng thượng phái cẩm y vệ tra xét, có điều chỗ Quý phi nương nương không có động tĩnh gì, không thấy có người đi tra khảo. Hoàng thượng lệnh người giữ nghiêm tin tức này không cho tiết lộ ra ngoài, nếu truyề ra ngoài cung, người nào nói liền cắt đầu lưỡi người đó.”

Phương Yên tức giận ném vỡ cốc trà trong tay, chưa hết giận lại ném ấm trà.

Chả trách thế nhân nói mê hoặc lòng người đều là hồ ly tinh, hiện thời Phùng Liên Dung này không phải là một?

Hoàng thượng đã bị nàng mê hoặc!

Trong cung này còn có thể có ai hi vọng Triệu Thừa Diễn lên làm Thái tử? Trừ bỏ nàng, còn có thể là ai? Kết quả lại bài trừ nàng ra ngoài, giỏi cho một Phùng Liên Dung, nàng ta gọi nàng quản lý lục cung, nàng liền dọc theo cây thang bò lên, chưa thỏa mãn cái này, còn muốn cho con mình lên làm Thái tử nữa!

https://thuviensach.vn

Nằm mơ, muốn cướp địa vị của con trai nàng ta, chờ nàng ta chết mới được.

Phương Yên đi ra ngoài, lớn tiếng lệnh cho cấm vệ quân quanh mình: "Các ngươi đi bắt Phùng Quý phi đến đây!"

Làm Hoàng hậu, nàng ta tự nhiên có một đội hộ vệ của riêng mình.

Các cấm quân vừa nghe sắc mặt đều có chút biến hóa, Phùng Liên Dung hiện tại tuy rằng vẫn là Quý phi nhưng thứ nhất là quản lục cung, thứ hai, Hoàng thượng chuyển sủng, thấy thế nào đều không kém Hoàng hậu không được sủng ái. Nếu bọn họ thật sự đi bắt người, có thể sẽ bị Hoàng thượng đánh không.

Đây là một vấn đề.

Thấy bọn họ do do dự dự, con tức của Phương Yên càng cao, đang muốn giận giữ mắng mỏ chợt nghe bên ngoài có tiếng của Trần Tố Hoa, nói là có việc gấp bẩm báo.

Trong khoảng thời gian này Trần Tố Hoa thường đến, Phương Yên lúc rảnh rỗi còn có một người nói chuyện cùng, vả lại Trần Tố Hoa cực có ánh mắt, Phương Yên nói cái gì nàng ta cũng đều có thể ứng phó, cũng hiểu Phương Yên, cho nên càng thêm thành khách quen của nơi này.

Phương Yên nghe vậy tạm thời dừng lại, kêu Trần Tố Hoa tiến vào.

Hai người đi vào phòng trong.

Trần Tố Hoa trước khi đến liền biết theo tì khí của Phương Yên nhất định là muốn làm ầm một hồi, cho nên tới ngăn cản nàng, nàng ta ôn nhu nói: "Thiếp thân biết nương nương tức giận, nhưng trong lúc mấu chốt này, tuyệt đối không thể bắt Quý phi nương nương, sẽ hỏng việc đó."

https://thuviensach.vn

Phương Yên cười lạnh một tiếng: “Vì sao không thể, bản cung vẫn là Hoàng hậu!”

Trần Tố Hoa đánh bạo nói: “Nương nương chẳng lẽ không nhớ việc trước đây? Nương nương hiện thời không có chứng cớ đã làm khó Quý phi nương nương, để Hoàng thượng biết, Hoàng thượng sẽ nghĩ như thế nào? Sẽ chỉ cho rằng nương nương là mượn đề tài nói chuyện của mình, cố ý chỉnh Quý phi nương nương.”

Phương Yên cắn răng, nàng ta đã sớm biết Triệu Hữu Đường bất công, bằng không lúc trước cũng không đến mức bắt Phùng Liên Dung quỳ xuống, khiến hắn nói ra câu phế hậu.

Tay nàng ta vỗ mạnh lên bàn: “Buồn cười, bản cung lại hết cách với nàng ta?”

“Sao lại không còn cách nào khác, chỉ là mọi sự phải nói chứng cứ.” Trần Tố Hoa hơi nghiêng người về phía trước, “Thiếp thân cũng cảm thấy việc này nhất định là Quý phi nương nương làm, dù sao Đại hoàng tử là trưởng tử mà, khó tránh khỏi có chút ý kiến, lại ỷ vào Hoàng thượng sủng ái, xương lại càng thêm cứng. Nhưng nương nương hiện tại đừng so đo với nàng, nương nương, không thể đánh trận mà không có nắm chắc phần thắng!”

Phương Yên nghe được giật mình.

Trần Tố Hoa nói rất có lý, hiện thời với tình cảnh của nàng ta đúng là nên cẩn thận chút, nàng ta thở dài một hơi, xem như phát được ra chút lửa giận, mới hỏi: “Theo ý kiến của ngươi thì nên làm thế nào?”

“Tự nhiên là tìm chứng cứ.” Trần Tố Hoa cười cười, “Thật ra lúc ấy thiếp thân cũng ở đó, còn có mấy vị quý nhân ở trong vườn cùng nhau ngắm hoa, ngày ấy có rất nhiều người cùng nhau đi ngang qua, hình như có

https://thuviensach.vn

Bạch Lan của Diên Kỳ cung, còn có bao nhiêu hoàng môn thiếp thân cũng nhớ không rõ lắm.”

Phương Yên đương nhiên hiểu rõ ý của nàng ta, đánh rắn đánh giập đầu, đã muốn chứng cứ, vậy nàng ta lấy ra chứng cứ là được!

Đợi Trần Tố Hoa đi rồi nàng ta liền phân phó xuống.

Ngày hôm sau Hoàng Ích Tam và mấy tên hoàng môn hầu hạ Triệu Thừa Diễn đi Xuân Huy các đọc sách, trên đường đi Hoàng Ích Tam không dám lơi lỏng, chuyện hôm qua làm hắn sợ không nhẹ, may mắn Hoàng thượng không có hạ lệnh đánh hắn, bằng không thật sự là xong đời.

Cho nên hắn không thể để chuyện này lại tái phạm, hoàng môn khác cũng như vậy.

Thấy mấy người đi trầm ổn phía trước, Triệu Thừa Dục nghĩ đến chuyện hôm qua nghe được, hỏi Hoa Khi: “Nghe nói hoàng huynh nhặt được cái gì?”

Hoa Khi không dám nói tỉ mỉ, qua loa nói: “Hình như là vậy.”

“Hình như? Ta rõ ràng nghe thấy Khương Thập Bằng nói chặt được cái đó, cái đó cho thấy Hoàng huynh mới là Thái tử.” Hắn vừa nói vừa quay đầu nhìn chằm chằm Khương Thập Bằng.

Khương Thập Bằng cũng là hoàng môn tùy thân của hắn, sợ đến mức sau lưng chảy mồ hô lạnh, vội nói: “Đó là người khác nói bậy, nô tì cũng là nghe được bọn họ nói nhất thời phạm hồ hồ mới cùng người khác nhắc tới, Điện hạ mới là Thái tử, Đại hoàng tử nhặt được cái gì đi chăng nữa cũng sẽ không thể là Thái tử!”

Hoa Khi liếc xéo Khương Thập Bằng một cái, thầm nghĩ đáng đời.

https://thuviensach.vn

Lời này sao có thể nói ở Đông cung, nhưng hắn vẫn nói giúp: “Đúng vậy Điện hạ, những người đó nói bậy đã bị bắt lại, Điện hạ đừng để ý.”

Triệu Thừa Dục nhíu nhíu mày.

Hắn tuy rằng còn nhỏ nhưng cũng đã hiểu rõ thân phận của mình, hắn là Thái tử, không giống với Triệu Thừa Diễn, Triệu Thừa Mô, nên cũng chỉ có hắn có thể ở lại Đông cung, nhưng là tại sao lại có chuyện như vậy, chẳng lẽ mình sẽ có một ngày sẽ biến thành không phải Thái tử?

Hắn không nghĩ ra quan hệ trong đó.

Hắn quay đầu, tiếp tục nghiêm nghị đi về phía trước.

Tới buổi trưa, Bạch Lan vẫn chưa về, do hiện giờ là tháng tư, thời điểm trăm hoa đua nở, trong Diên Kỳ cung đế cắm hoa, bình hoa, không có hôm nào là không đổi hoa mới, Bạch Lan như mọi hôm mang theo hai cung nhân đi hái, kết quả lại không thấy tăm hơi.

Chung ma ma cũng khó hiểu, hỏi Kim Lan: “Rốt cục nàng đi làm cái gì, hay là còn làm cái khác nữa?”

Kim Lan lắc đầu: “Còn gì nữa đâu, chỉ đi hái hoa thôi.”

Chung ma ma mày nhíu lại sau đó kêu hoàng môn đi qua vườn nhìn xem, lúc này có người ở ngoài cửa ngó đầu vào thăm dò, Tiểu Lý đi qua thì thấy là cung nhân Thu Hoa ở cung của Tôn Tú liền hỏi chuyện gì, Thu Hoa nói: “Là nương nương của chúng ta phái nô tì tới nhắn cho Quý phi nương nương biết, cung nhân của các ngươi bị Hoàng hậu nương nương phái cấm vệ quân bắt đi.”

Tiểu Lý biến sắc, nói lời cảm tạ sau đó chạy nhanh vào bên trong.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma đang ở cửa, Tiểu Lý chạy lên nói: “Vừa rồi Thu Hoa nói Tôn tiệp dư thấy Hoàng hậu nương nương bắt ba người bọn Bạch Lan đi rồi.”

Nói ra lời này Phùng Liên Dung cũng nghe thấy.

Sắc mặt của mọi người trong phòng đều rất không tốt.

Phùng Liên Dung hơi ổn định lại tinh thần hỏi: “Dù sao sẽ không vô duyên vô cớ bắt các nàng, có phải ...” Nàng dừng một chút, kêu Kim Lan qua, “Hôm qua Bạch Lan làm cái gì?”

Kim Lan nói: “Vẫn giống thường ngày, hôm qua đi vào vườn hái hoa.”

Vườn!

Trái tim Phùng Liên Dung lập tức nhảy dựng lên, Triệu Thừa Diễn không phải cũng ở trong vườn nhặt được rễ cây sao.

Nói như vậy...

Nàng đi đến bên cạnh ghế dự, tay bám chặt thành ghế chậm rãi ngồi xuống.

Nói như vậy, Phương Yên là muốn cạy miệng Bạch Lan?

Nhưng nàng đi cứu thế nào?

Phương Yên thủy chung đều là Hoàng hậu, mà Bạch Lan chỉ là một nô tì, lại vừa vặn từng xuất hiện trong vườn, nàng nên làm như thế nào đây?

Nàng lòng rối như tơ vò, tay sít sao nắm chặt.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Giảng Co

Chung ma ma vội vàng xung phong nhận việc nói: “Nương nương rước đừng gấp, nô tì đi xem.”

Bà dẫn theo Kim Lan đi ra ngoài.

Chung ma ma muốn xác nhận lại cho nên đầu tiên là đến chỗ Tôn Tú, Tôn Tú nghe nói Chung ma ma đến liền nhanh chóng mởi vào, ân cần hỏi han: “Nương nương của các ngươi thế nào rồi? Bảo nàng phải bình tĩnh, Bạch Lan dù sao cũng là một nô tì, chớ đừng xúc động.”

Chung ma ma thở dài: “Đúng là vậy đó, có điều nương nương thiện tâm, lúc này đang lo lắng Bạch Lan kia.” Bà ngừng một chút: “Nương nương ngài là tận mắt nhìn thấy Bạch Lan bị bắt?”

Tôn Tú nói: “Đúng vậy, ta thấy hôm nay thời tiết tốt nên muốn ra ngoài vườn đi dạo, vừa vặn gặp được mấy người Bạch Lan đã hái được một giỏ hoa, còn thỉnh an với ta, sau đó ta đi vào trong thì chợt nghe thấy tiếng kêu sợ hãi, sai người đi nhìn thì nhìn thấy các nàng bị cấm vệ quân bắt, hoa kia rơi tan tác dưới đất. Ngay từ đầu cũng không biết chuyện gì, ta cảm thấy khó hiểu cho người đi theo liền phát hiện là bắt đến Khôn Ninh cung.”

Chung ma ma thầm nghĩ, vậy thì là sự thật rồi!

“Đa tạ nương nương báo cho biết, lão nô cũng phải đi đây.” Bà nói cảm tạ Tôn Tú rồi cáo từ rời đi.

https://thuviensach.vn

Tôn Tú nhìn bóng lưng bà, trên mặt lộ ra lo lắng.

Tiểu Chung ma ma lại vui sướng khi người gặp họa.

Bà cùng Chung ma ma một nhóm lão cung nhân, năm đó cũng cùng nhau hầu hạ Thái tử quý nhân, kết quả đến cuối cùng một trời một vực. Phùng Quý nhân trở thành Phùng Quý phi, gần với Hoàng hậu, mà Tôn Tú vẫn chỉ là một tiệp dư, còn là một tiệp dư cho tới bây giờ chưa từng bị sủng hạnh.

Muốn nói trong lòng có bất bình không, đúng là rất bất bình!

Cho nên Tiểu Chung ma ma nhìn thấy Diên Kỳ cung xảy ra chuyện, trong lòng âm thầm cao hứng.

Tôn Tú liếc bà một cái, hơi tức giận nói: “Ma ma như vậy không tốt đâu, nếu Quý phi nương nương có chuyện gì, chúng ta lại có ưu việt gì?”

Tiểu Chung ma ma thu liễm thần sắc.

Tôn Tú lại nói: “Quý phi nương nương so với Hoàng hậu nương nương người tốt hơn nhiều, cùng ta cũng coi như có chút giao tình, nếu Quý phi nương nương ngã, Hoàng hậu nương nương lại chưởng quản hậu cung, ta vẫn là một tiệp dư, từng này tuổi, Hoàng thượng chẳng lẽ còn cất nhắc ta không bằng?”

Nàng đã không có mĩ mạo, cũng không có bao nhiêu tài ba, lùi một bước nói, cho dù có, trong những quý nhân kia cũng có người mạnh hơn nàng, nhưng vẫn như thường không được sủng hạnh.

Cho nên mấy năm nay Tôn Tú đã sớm vứt bỏ ý niệm đó, với nàng mà nói, ở trong cung an an ổn ổn không lo ăn không lo mặc, ngẫu nhiên còn có thể giúp đỡ người nhà, coi như thỏa mãn, nàng cũng không có tâm tư gì khác, một lòng làm tiệp dư.

https://thuviensach.vn

Mà giữa Hoàng hậu và Phùng Liên Dung, nàng hiển nhiên là hướng về người sau.

Tiểu Chung ma ma trừ thở dài ra còn có thể như thế nào.

Đây cũng là số mạng thôi!

Lại nói Chung ma ma và Kim Lan ra ngoài một chuyến trở về, đang muốn đi bẩm báo Phùng Liên Dung, vừa đến cửa Diên Kỳ cung, mới cùng Tiểu Lý nói mấy câu thì đột nhiên bị cấm vệ quân đến bắt đi. Tiểu Lý sợ đến mức trợn mắt há hốc mồm, hoảng loạn chạy vào kêu lên: “Nương nương, không xong, Chung ma ma và Kim Lan, bị, bị bắt.”

Phùng Liên Dung lập tức đứng lên.

“Làm sao có thể?” Nàng hỏi, “Làm sao ngươi biết bị bắt?”

Tiểu Lý nói: “Bắt ngay ngoài cửa, cũng không biết sao lại vậy, cấm quân đi qua bắt các nàng đi rồi, hình như Bạch Lan nói gì đó, muốn bắt Chung ma ma đến hỏi.” Hắn hỏi: “Nương nương, thế nhưng cần phái cấm vệ quân đến đây? Đều đang ở bên ngoài đợi lệnh kìa.”

Phùng Liên Dung mở to hai mắt nhìn.

Phương Yên thế nhưng phái người đến Diên Kỳ cung bắt người?

Bạch Lan rốt cục nói cái gì? Cái rễ cây kia căn bản không hề liên quan đến nàng, Bạch Lan có thể nói cái gì? Nhưng nàng một tiểu cô nương, lá gan lại không lớn, cười rộ lên rụt rụt rè rè, tự nhiên là bị dọa sợ. Nhưng người đều đã bắt, nàng thật phái cấm vệ quân đến, chẳng lẽ còn cùng cấm vệ quan của Phương Yên đánh nhau, như vậy sẽ xảy ra đại loạn, khẳng định không được.

https://thuviensach.vn

Bảo Lan nghe nói Chung ma ma bị bắt, trong lòng cũng sợ hãi, hỏi: “Nương nương có muốn đi hỏi Hoàng thượng chút không?”

Tiểu Lý nói: “Vừa rồi Chung ma ma thuận đường đi qua, Nghiêm công công nói Hoàng thượng đang gặp đại thần, Chung ma ma cũng không dám nói gì.”

Phùng Liên Dung thầm nghĩ, dù là không gặp đại thần, cũng nhất định là bận phê duyệt tấu chương, nàng nào có thể đi qua quấy rầy? Triệu Hữu Đường từ trước đến nay lại coi mạng của cung nhân thành rơm rạ, lại nói, cho dù hắn biết, có thể thay một cung nhân xuất đầu? Rất không có khả năng.

Nàng cắn răng một cái, nói: “Bảo Lan Châu Lan, các ngươi đổi quần áo cho ta.”

Nàng vốn mặc quần áo bình thường, cũng không thích hợp ra ngoài, cần phải đi Khôn Ninh cung, lại là vì chuyện này, nàng cảm thấy không thể qua loa.

Phương Yên đang muốn tra khảo Chung ma ma, chợt nghe Phùng Liên Dung đến đây.

Nàng ta phất tay áo, nói: “Bản cung không quan tâm.”

Nàng ta muốn cho Phùng Liên Dung bị sập cửa vào mặt.

Nhưng lần này Phùng Liên Dung không đi, nói với hoàng môn kia: “Nương nương điều tra việc rễ cây, ta biết một hai cho nên mới đến cầu kiến, hiện tại nương nương không gặp, chẳng lẽ là không điều tra việc này? Vậy thì sao lại bắt người của Diên Kỳ cung ta, nhưng là có hiểu lầm gì đó?”

Hoàng môn vừa nghe, nguyên thoại báo cho Phương Yên biết.

https://thuviensach.vn

Phương Yên cười lạnh: “Nàng đã tự đưa đến cửa, cũng thế, cho nàng tiến vào.”

Phùng Liên Dung ngẩng đầu đi vào.

Phương Yên xa xa chỉ thấy nàng dáng vẻ thong dong, đợi đến khi tiến vào trong điện thì thấy nàng nhưng lại mặc bộ thường phục màu xanh nước biển, trên thêu ám văn ánh kim, lúc bước đi không ngừng lấp lánh, nàng khó được mặc phục sức trang trọng như thế, nhưng lại cũng không cảm thấy đột ngột.

Phương Yên khẽ híp mắt, lạnh lùng nói: “Bạch Lan đã khai, có thể thấy được cùng ngươi không thoát được liên quan.”

Phùng Liên Dung sớm đã đoán được như thế, cho nên vẻ mặt cũng không kinh ngạc, thời khắc nàng làm ra quyết định muốn cùng Phương Yên gặp mặt liền biết mình quyết không thể dùng thái độ khẩn cầu. Xin Phương Yên thả người, đó là có tật giật mình, cho nên nàng hiện tại lấy Quý phi tư thái, cho dù không thể cùng Phương Yên cùng ngồi ăn, ít nhất còn có thể biện giải.

Nàng hơi hơi nâng cằm lên nói: “Nương nương nói Bạch Lan đã khai, vậy có thể cho phép thiếp thân gặp nàng một lần không?”

Phương Yên nói: “Lời khai tại đây, ngươi tự xem đi!”

Tri Xuân lập tức đưa lời khai qua.

Phùng Liên Dung cầm lấy vừa xem thì thấy bên trên viết Bạch Lan thừa nhận chuyện bỏ rễ cây vào trong vườn, lại là bị người sai sử, người sai sử là ai bên trên không viết, nhưng dấu ngón tay đỏ tươi vô cùng rõ ràng in phía trên.

https://thuviensach.vn

Không nghĩ tới thời gian ngắn như vậy Bạch Lan đã khuất phục, có thể thấy được phải hứng chịu nổi sợ hãi ghê gớm.

Phùng Liên Dung dò hỏi: “Vậy vì sao nương nương lại bắt Chung ma ma?”

“Bạch Lan khai ra bà ta, nói tất cả đều nghe lời Chung ma ma.” Phương Yên nhìn chằm chằm nàng nói, “Ngươi còn có gì để nói?”

Phùng Liên Dung nói: “Ngày ấy Bạch Lan là đi hái hoa cho thiếp thân, thiếp thân không biết nàng có thể khai ra những lời này, hiện thời thiếp thân chỉ mong gặp nàng một lần, dù sao cho dù là đag ở trong nha môn cũng phải cần nhân chứng vật chứng đầy đủ. Xin hỏi nương nương, Bạch Lan hiện đang ở đâu?”

Nàng không nhanh không chậm, mặt không có thần sắc e sợ.

Bảo Lan Châu Lan ở phía sau âm thầm khen ngợi, phải biết dĩ vàng Phùng Liên Dung chưa bao giờ to gan như vậy.

Phương Yên biến sắc: “Bạch Lan ở đâu dính dáng gì tới ngươi? Lời nói của bản cung còn có thể là giả hay sao?”

Phùng Liên Dung hít sâu một hơi: “Nương nương, thiếp thân không đồng ý, cũng vô pháp thừa nhận lời khai này của Bạch Lan!”

Phương Yên tròng mắt hơi híp: “Ấn dấu tay, thiên chân vạn xác! Hiện thời tuy là ngươi quản sự, nhưng bản cung vẫn là Hoàng hậu, Bạch Lan kia cũng là người trong cung của ngươi, lại xưng có tội, hiện thời chỉ thẩm Chung ma ma, tất cả tự sẽ được phơi bày!”

Phùng Liên Dung thấy nàng ta khư khư cố chấp, thế nào cũng phải chụp tội danh lên đầu nàng, nàng cũng tức giận, cười lạnh nói: “Nương nương đã không chịu để thiếp thân gặp Bạch Lan chứng thực thật giả, lại bắt Chung

https://thuviensach.vn

ma ma, chỉ sợ tiếp tục thẩm tra nhất định phải đến phiên thiếp thân thôi? Chỉ là Chung ma ma lớn tuổi, không chịu nổi, thiếp thân tại đây, nương nương không ngại trực tiếp hỏi thiếp thân!”

Phương Yên giận dữ: “Ngươi cho là bản cung không dám?”

“Nương nương đứng đầu một cung, làm sao không dám?” Phùng Liên Dung nói, “Thiếp thân đến đây, đó là vì để nương nương giải nỗi nghi hoặc, nương nương, xin hỏi.”

Phương Yên tay nắm chặt, nàng ta vốn muốn bắt Chung ma ma để hỏi ra chân tướng, ai nghĩ tới Phùng Liên Dung ăn gan hùm mật báo cũng dám tự mình đến cửa, khắp nơi nhằm vào, nàng ta thiếu chút nữa thì thật sự thẩm vấn Phùng Liên Dung.

Nhưng lời đến khóe miệng cuối cùng vẫn là nuốt trở vào.

Trần Tố Hoa nói không sai, nàng ta bây giờ không có chứng cứ, cùng Phùng Liê Dung chống lại không chiếm được tiên cơ. Dù sao Phùng Liên Dung là quý phi, nàng ta còn có thể bắt nàng tra hỏi sao? Đến lúc đó Triệu Hữu Đường biết, nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta.

Nhưng những nô tì này thì khác!

Phương Yên khẽ mỉm cười nói: “Chung ma ma lớn tuổi bản cung cũng sẽ không làm gì bà ta, chỉ cần bà ta đàng hoàng tử tế nói vì sao phải sai phiến Bạch Lan đi đặt rễ cây, bản cung tự nhiên sẽ xử lý nhẹ, Phùng quý phi, ngươi vẫn là trở về đi.”

Nhưng Phùng Liên Dung nào sẽ trở về, vốn đến đây là vì Chung ma ma.

Mấy năm nay Chung ma ma đều hầu ở bên người nàng, nàng đã coi bà như người nhà, năm nay tuổi lại cao, vốn nên an hưởng tuổi già, như thế nào lại bị tai bay vạ gió bực này?

https://thuviensach.vn

Giả sử nàng bỏ mặc không quan tâm, sau đó Phương Yên nặng tay, không biết Chung ma ma sẽ phải chịu bao nhiêu đau khổ, lại có ai làm chủ cho bà?

Phùng Liên Dung quả quyết nói: “Chung ma ma không có phạm sai lầm, dù là nương nương cũng không thể chỉ bằng lời của một mình Bạch Lan liền lung tung định tội bà! Huống chi, Bạch Lan nói là thật là giả còn chưa được chứng thực đâu, xin nương nương thả Chung ma ma!”

Phương Yên cười lạnh nói: “Bản cung không thả thì sao? Trong cung Khôn Ninh, ngươi dám làm càn?”

Phùng Liên Dung đó ánh mắt nàng nói: “Làm càn, thiếp thân không dám, chỉ là Chung ma ma là người của thiếp thân, nương nương muốn thẩm vấn, chi bằng cho thiếp thân một lý do thiết thực. Lý do hiện giờ thiếp thân không phục.”

Hai người nhìn nhau, trong vô hình không khí cũng bắt đầu trở nên ngưng trọng, nhất thời giương cung bạt kiếm.

Lúc này chợt nghe bên ngoài có tiếng cung nhân nhắc nhở Phương Yên: “Nương nương, thái hậu nương nương đến đây.

Phương Yên lập tức thu liễm thần sắc.

Phùng Liên Dung cũng hơi hơi cúi đầu.

Do chuyện cái rễ cây thực tại không nhỏ, hoàng thái hậu tự nhiên là biết, cho nên dù bà không nhúng tay vào cũng không thể ngồi yên mặc kệ, vẫn phái người nhìn chằm chằm. Chỉ nghe Phương Yên mới bắt người, trong lúc bà còn đang do dự thì nghe nói Phùng Liên Dung đăng môn Khôn Ninh cung, Hoàng thái hậu rốt cục ngồi không yên.

https://thuviensach.vn

Hai người kia tuy rằng ở trong cung không được hòa thuận, nhưng đến cùng cũng không có gây ra khúc chiết gì, hiện nay chống lại, nhất định sẽ xảy ra sai lầm.

Hoàng thái hậu cảm thấy mình cần ngăn cản, cho nên một khắc không ngừng đến cung Khôn Ninh.

Hai người tiến lên hành lễ.

Hoàng thái hậu ngồi trên cao nói: “Lời đồn hiện nay Hoàng thượng đã phái cẩm y vệ điều tra, loại chuyện này chắc chắn sẽ không điều tra qua loa, A Yên ngươi đừng quan tâm.” Bà nói nhẹ nhàng bâng quơ, “Bắt ai thì thả ra hết đi.”

Phương Yên biến sắc, không nghĩ tới Hoàng thái hậu dĩ nhiên là đến giúp Phùng Liên Dung.

Nàng ta cắn răng nói: “Thiếp thân đang tra được một ít manh mối rồi.”

Hoàng thái hậu cau mày, cảm thấy đau đầu vì sự hồ đồ ngu xuẩn của Phương Yên.

Bà rõ ràng là đến giúp nàng giải khốn cục, đỡ phải đến lúc xuống đài không được, bởi vì Hoàng thái hậu tin tưởng chuyện này không phải xuất từ tay Phùng Liên Dung. Dù sao mấy năm nay Phùng Liên Dung biểu hiện một chút dã tâm cũng không có, dạy dỗ con cái cũng thân thiết, sao có thể đột nhiên có biến hóa lớn như vậy.

Bà cảm thấy nhất định là có người từ giữa làm khó dễ.

Bởi vì Hoàng thái hậu cũng hiểu rõ cách làm người của Phương Yên, nàng còn không có ác độc như vậy.

https://thuviensach.vn

Kế sách như này nếu như thật sự là nàng làm, chỉ sợ cugx sẽ không đi đến một bước này.

“Ai gia bảo ngươi thả thì ngươi thả đi, ngày ấy trong vườn có bao nhiêu người đấy, hay là ngươi muốn điều tra hết tất cả?” Hoàng thái hậu nói, “Ngươi hiện giờ thân thể vẫn chưa khỏe hẳn, vẫn nên dưỡng thêm đi,“ Một bên liền phân phó Tri Xuân, “Ngươi đi thả người.”

Tri Xuân không dám không theo.

Mắt thấy nàng đi rồi, Phương Yên lại nhụt chí.

Nàng ta đến cùng vẫn không giáp mặt chống đối Hoàng thái hậu, chỉ cảm thấy trên mặt không có ánh sáng, đối Phùng Liên Dung lại hận thêm một tầng, nghĩ nàng hẳn là lúc quản sự lấy lòng hoàng thái hậu, hiện thời hoàng thái hậu thế nhưng cũng đứng ở phía bên nàng!

Rõ ràng chuyện lần này nhất định là Phùng Liên Dung làm, bằng không còn ai vào đây chứ?

Vì sao thế nhân đều bị nàng lừa gạt?

Hoàng thái hậu lại nhìn về phía Phùng Liên Dung: “Phùng quý phi, ngươi cũng đừng quên mất thân phận của ngươi.”

Phùng Liên Dung khom người nói: “Thiếp thân biết, hôm nay là thiếp thân sai, mạo phạm Hoàng hậu nương nương.”

Phương Yên ngầm xì một tiếng khinh miệt.

Phùng Liên Dung cáo lui.

Lúc này mấy người Chung ma ma và Bạch Lan bị mang ra ngoài, nhìn thấy Phùng Liên Dung liền đỏ mắt: “Là bọn nô tỳ liên lụy nương nương.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung nhìn Bạch Lan, thấy nàng sắc mặt trắng bệch, đầu tóc rối bù, đến bây giờ vẫn còn đang run, có thể thấy được là bị rất nhiều kinh sợ, lập tức nói: “Trở về đi.”

Vừa ra khỏi Khôn Ninh cung Chung ma ma liền nói nhỏ: “Lấy kim châm Bạch Lan, đáng thương, đều sợ đến choáng váng, cái gì cũng nhận.”

Phùng Liên Dung nhíu mày.

“Hoàng hậu nương nương thật sự là không từ thủ đoạn.”

Đang nói thì thấy Triệu Hữu Đường đến.

Mọi người hành lễ.

Triệu Hữu Dường vừa thấy cách ăn mặc của Phùng Liên Dung hôm nay liền hết sức kinh ngạc, nàng ra nàng thành thục hơn mấy phần, ung dung hào phóng, thật sự giống một Quý phi nương nương. Hắn tiến lên mấy bước nắm lấy tay nàng lại phát hiện tay nàng ướt nhẹp, mang theo ý lạnh.

Con ngươi hắn trầm xuống, “nàng ấy đã làm gì nàng mà khiến nàng sợ đến vậy?”

Phùng Liên Dung nói: “Không làm gì, nhưng thiếp thân đã làm việc không nên làm với nương nương.” Nàng chậm rãi thở ra một hơi, “Thiếp thân đi cứu mấy người Chung ma ma và Bạch Lan.

Triệu Hữu Đường không biết nên nói nàng cái gì mới tốt, vì một cung nhân cứng rắn xuất đầu, cần gì đâu!

“Nàng nói nàng...”

Thấy hắn muốn trách cứ, Phùng Liên Dung lòng tràn đầy ủy khuất còn chưa phát ra đâu.

https://thuviensach.vn

“Chung ma ma lớn tuổi, thiếp thân sợ bà xảy ra ít chuyện, còn có Bạch Lan, vốn là đi hái hoa cho thiếp thân, đột nhiên bị bắt đi, thiếp thân làm sao có thể phục?”

Phương Yên áp chế nàng mấy năm nay nàng chưa từng phản kháng, chỉ là dù như vậy Phương Yên vẫn không buông tha nàng, hoài nghi nàng, vừa có chuyện liền lấy nàng ra trút giận, oan uổng nàng.

Dựa vào cái gì chứ?

Cũng bởi vì Triệu Hữu Đường sủng ái nàng, nàng phải gánh hết tất cả các thứ này sao?

Giờ khắc này, bất mãn chất chứa đã lâu trong lòng Phùng Liên Dung đột nhiên bạo phát ra.

“Thiếp thân không phục!”

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Nổi Lên Mặt Nước

Tay nàng nắm chặt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, ánh mắt hơn trừng lên, giống một con gà trống nhỏ đang giận dữ.

Triệu Hữu Đường nhìn ngược lại cảm thấy có chút muốn cười.

Nàng bày ra dáng vẻ tàn bạo thế nào đi chẳng nữa, cũng không dọa được người.

Hắn cốc đầu nàng: “Cái gì mà phục với không phục, Trẫm bảo nàng phải phục à? Nàng không sai thì không cần phục.

“Nhưng mà...” Có đôi khi không phục cũng không được, hôm nay nếu không phải Chung ma ma bị bắt, cho dù Phương Yên có nói nàng vài câu thì có là gì, Phùng Liên Dung còn đang tức giận.

Nàng khó được như thế, có thể thấy được bình thường bị không ít ủy khuất, tay Triệu Hữu Đường nắm chặt, bọc nắm đấm của nàng vào trong lòng bàn tay mình. Nói đến Phương Yên, thật sự ngày càng khiến hắn thất vọng, việc rễ cây còn chưa có định luận, nàng đã tự chủ chủ trương thẩm án, muốn định tội cho Phùng Liên Dung.

Đến bây giờ vẫn còn chưa thấy rõ tình thế.

Nàng người Hoàng hậu này, tâm tư như thế, thật sự là không làm cũng được!

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nới tay, ấm giọng nói với Phùng Liên Dung: “Nàng về trước đi.”

Nếu không phải Phùng Liên Dung đột nhiên đi Khôn Ninh cung, hắn vốn cũng không có ý định đến đây, còn không phải sợ nàng lỗ mãng, bị người bắt nạt, không nghĩ đến Hoàng thái hậu cũng tới, nói vậy mấy cung nhân được thả ra nhất định là nguyên nhân do Hoàng thái hậu.

Hắn vẫn hiểu biết Phương Yên, thê tử này của hắn tính tình cố chấp cao ngạo, Phùng Liên Dung dù có lấy thân phận quý phi đến đây, chưa chắc đã lấy lại được người.

Phùng Liên Dung ngẩng đầu lên nhìn hắn: “Hoàng thượng, chuyện này rốt cuộc có điều tra được không vậy?”

Phương Yên hoài nghi đến trên người nàng tuy rằng khiến nàng phẫn nộ, nhưng cũng không phải không có lý dó. Dù sao trong cung trừ Thái tử ra, hai vị Hoàng tử khác đều là con ruột của nàng, Triệu Hữu Đường lại sủng ái nàng, khó tránh khỏi làm người khác suy nghĩ nhiều, nếu như truyền ra đến ngoài cung, chỉ sợ càng thêm chọc người chê trách.

Nàng hy vọng có thể nhanh nhận được đáp án.

Triệu Hữu Đường nhớ đến lời nói của cẩm y vệ, cười cười nói: “Bất kỳ vụ án nào đều có chỗ sơ hở, tự nhiên là có thể tra được.”

Hắn rất có lòng tin.

Phùng Liên Dung cao hứng rời đi.

Hoàng thái hậu còn trong Khôn Ninh cung, Phương Yên lúc này đang ủ rũ, nàng ta không tin Phùng Liên Dung, nhưng vừa rồi Hoàng thái hậu lại khuyên nàng, nói hậu cung an ổn thì Hoàng thượng mới có thể chuyên tâm xử lý triều chính, bảo nàng ta và Phùng Liên Dung ở chung hòa thuận.

https://thuviensach.vn

Phương Yên kém chút thốt ra: “Sao năm đó bà và Hồ Quý phi không tỷ muội muội tình thâm đi!”

Có điều, nàng ta tự nhiên không dám nói ra.

Chẳng qua là cảm thấy Hoàng thái hậu đứng nói chuyện không đau eo, Hoàng đế có ba ngàn mĩ nữ, chẳng sợ hơn vạn cũng đều tốt hơn độc sủng một người. Thân là Hoàng hậu, ai có thể nhịn? Không thấy trong cung này, mấy đứa nhỏ đều là con của Phùng Liên Dung sao?

Phương Yên buồn bực nói: “Hiện thời sợ là Thừa Dục không làm được Thái tử nữa rồi.”

“Làm sao có thể!” Hoàng thái hậu vội nói, “Ngươi đừng nghĩ nhiều, chuyện này nhất định là có người cố ý quấy rối, ngươi chính mình không thể rối loạn đầu trận tuyến! Ai gia cũng chỉ có thể nói mấy lời này thôi, A Yên, ngươi không thể lại tiếp tục như vậy.”

Hoàng thái hậu vẫn luôn rất lo âu, chỉ vì lần trước Triệu Hữu Đường nhắc đến phế hậu, nhưng Phương Yên cố tình lại là người thế nào cũng không biết thay đổi.

Bà cũng không biết phải làm sao cho phải!

Hoàng thái hậu vừa bước ra khỏi Khôn Ninh cung thì nghênh diện Triệu Thừa Dục.

Bà khẽ cười: “Sao lại không ở Xuân Huy các?”

Triệu Thừa Dục kêu một tiếng Hoàng tổ mẫu sau đó nói: “Đang là giữa trưa nên Lý đại nhân kêu chúng ta nghỉ ngơi một lát, ta liền đến xem mẫu hậu.”

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu gật gật đầu: “Bé ngoan.” Trong lòng cũng thầm than một tiếng, đứa nhỏ này ngày càng lanh lợi nhu thuận, đáng tiếc Phương Yên lại khiến người không bớt lo, cũng là ủy khuất đứa nhỏ này. Bà hơi hơi cúi người, đưa tay nắm chặt tay Triệu Thừa Dục, “Đừng đi, nàng đang nghỉ trưa rồi, ngươi theo ta đi Cảnh Nhân cung, phòng bếp hôm nay có làm chút trà bánh mà ngươi thích ăn nhất đấy.”

Triệu Thừa Dục nghiêng đầu hỏi: “Mẫu hậu lại không thoải mái ạ?”

“Chỉ mệt tí thôi, khỏe lại ngay ấy mà.”

Triệu Thừa Dục liền cùng Hoàng thái hậu đi Cảnh Nhân cung.

Trong Diên Kỳ cung, Chung ma ma kêu Bạch Lan cởi áo ngoài ra, chỉ thấy trên cánh tay nàng chi chít dấu đỏ, không nhìn kỹ sẽ nhìn không ra, liền thầm mắng mấy câu, cũng không cần bôi rượu thuốc, nói: “Mấy ngày nay không động đậy là tốt ngay thôi.”

Bảo Lan đưa quần áo mới cho Bạch Lan đổi, hỏi: “Giống như là ma ma cũng từng bị thế vậy?”

“Còn nói nữa.” Chung ma ma lắc đầu, trong các phi tử của Tiên đế còn có người ác độc hơn, ta nhớ khi ấy mới vào cung, hầu hạ một vị quý nhân, đó mới gọi... Chậc chậc, độc nhất lòng nữ nhân, bên ngoài giả bộ đơn thuần, khi không có ai nhìn chúng ta không vừa mắt, nàng ta liền dùng kim châm lên người chúng ta, sau lưng ai mà không hận nàng ta.

Phùng Liên Dung ở bên cạnh nghe được nhíu mày, lại gần nói: “Sao trước đây không nghe ma ma nói qua.”

“Loại chuyện này có gì tốt mà nói.” Chung ma ma thở dài, “Nghĩ lại mà kinh.”

https://thuviensach.vn

“Vậy vị quý nhân đó sau này thế nào?” Bảo Lan suy nghĩ một chút nói, “Chưa từng nghe nói đến có người như vậy.”

Chung ma ma vui sướng khi người gặp họa: “Lại nói, Hồ quý phi còn làm chuyện tốt đấy, vị quý nhân kia muốn cùng nàng tranh thủ tình cảm, kết quả như thế nào, ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, Hồ quý phi thổi gió bên tai tiên đế, quý nhân kia bị nhốt vào lãnh cung, sau này cũng không biết vì sao lại chết.”

Có thể thấy được người ác độc thế nào đi chăng nữa, cũng ác không qua hoàng đế.

Phùng Liên Dung nghe dược cũng không biết nên nghĩ thế nào, nàng vào cung nhiều năm, phú quý không cảm thấy tốt, chuyện xấu lại nghe được không ít, an ủi duy nhất chính là bản thân còn đang được sủng ái.

Nàng chỉ hi vọng còn có thể giữ được cái mạng này.

Cái khác so với cái này, có đôi khi nghĩ lại thật không coi là cái gì.

Bảo Lan và Bạch Lan cũng cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua.

Đợi Bạch Lan đi rồi, Chung ma ma nhẹ giọng nói với Phùng Liên Dung: “Bạch Lan này tuy nhỏ, nhưng không phải có câu ba tuổi xem lão sao, chủ tử sau này không cần quá trọng dụng nàng, cho nàng ta ở bên ngoài truyền lời, bưng đồ ăn là được.”

Phùng Liên Dung biết bà là đang nói mấu chốt của vấn đề.Bạch Lan tuy rằng bị kim châm, sợ hãi, nhất thời phản kháng không được, nhưng ý của Chung ma ma là người nếu thật sự trung thành chẳng sợ gặp phải bất kỳ tình huống nào cũng không nên thay chủ tử nhận tội như vậy.

Nàng gật gật đầu, xem như là đồng ý.

https://thuviensach.vn

Phương thị ôm Triệu Huy Nghiên đến, tiểu cô nương nhìn thấy Phùng Liên Dung liền giang tay ra.

Phùng Liên Dung chọc chọc mũi nàng: “Tiểu bại hoại, cha ngươi đến đây ngươi chỉ bám lấy hắn, bây giờ có một mình ta, ngươi lại đến đòi tốt.”

Triệu Huy Nghiên chỉ cười, gương mặt phấn nộn đáng yêu, nhìn như thế nào cũng gọi người thích.

Nàng hỏi: “Đã ăn sữa chưa?”

“Ăn rồi, nô tì còn đút cho chút trái cây.”

Phùng Liên Dung liền ôm Triệu Huy Nghiên đi ra ngoài tản bộ.

Cẩm y vệ tra xét một ngày, hôm nay đột nhiên lại điều tra đến trên đầu các vị quý nhân, Trần Tố Hoa trong lòng cả kinh, hỏi Kim Mai: “Thật sự đến các điện lục soát à?”

Kim Mai nói: “Đúng vậy.”

Đang nói, chợt nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, Trần Tố Hoa ngó đầu ra ngoài cửa sổ, đúng là thấy cẩm y ệ xông vào. Vốn đây là chỗ ở của phi tần, bọn họ vốn là không được vào, chẳng lẽ là có đầu mối gì?

Nàng ta nhíu mày, không nghĩ tới phát sinh việc như vậy mà Hoàng thượng vẫn không nghi ngờ Phùng Liên Dung.

Điều này thật sự rất nằm ngoài dự liệu của nàng ta!

“Chủ tử, làm sao bây giờ?”

“Cái gì mà làm sao bây giờ, để bọn họ lục soát là được.” Trần Tố Hoa rất bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

Cẩm y vệ lục soát khắp mọi nơi trong điện một lần, thậm chí cả quần áo của nàng ta, sắc mặt Trầm Tố Hoa càng ngày càng khó coi, vì chuyện này, Hoàng thượng thất đúng không coi các nàng là phi tần, đãi ngộ như thế có chỗ nào khác với cung nhân đâu?

Nàng ta cắn mội một cái, đứng thẳng người, đợi cẩm y vệ đi rồi nàng ta mới đập mạnh cốc trà trong tay xuống."

"Thật sự là đồ ngu!" Nàng ta mắng Phương Yên, nàng ta đã tạo cho nàng một cơ hội tốt như thế rồi mà còn không đối phó được Phùng Liên Dung, hiện giờ còn đặt nàng ta vào trong nguy hiểm, quả là đáng giận. Tính ra Phương Yên cũng là từ dòng dõi thế gia đi ra ngoài, làm sao lại không có đầu óc vậy chứ!

Nàng ta không biết dùng đến gia tộc của mình sao?

Nhớ năm đó, Hồ Quý phi dù có được sủng ái thế nào, còn không phải bị những đại thần kia chặn lại?

Hôm nay, Phùng Liên Dung cũng nên giống vậy!

Trong quá trình Trần Tố Hoa mưu hại Phùng Liên Dung, bất tri bất giác càng thêm hận nàng, nếu không có Phùng Liên Dung thì những quý nhân như nàng ta sẽ không gặp phải tình cảnh này. Các nàng được tuyển vào cung, chính là để làm nền, nếu không được sủng hạnh thì cũng sẽ không có một đứa con của chính mình.

Nhưng nàng dựa vào cái gì mà được ưu đãi đó?

Trần Tố Hoa nhắm mắt, con ngươi nhìn đến con diều để ở góc tường, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Đã đến nước này, tiếp theo nhất định phải làm lớn hơn chút nữa.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường ngồi trong Càn Thanh cung nghe Hạ Bá Ngọc bẩm báo.

Cái rễ này nếu nói có chỗ nào sơ hở thì chỉ có bột vàng kia, nhưng hắn đã cho người đi điều tra, bột vàng này rất bình thường, trong cung bình thường vẫn có. Nhưng cái này cung nhân không dùng đến, trừ Hoàng hậu, Quý phi thì cũng chỉ còn Tiệp dư, Quý nhân.

Có lẽ là người có tâm trộm một ít, nhưng không dễ bị người phát hiện, cho nên chỉ từ bột vàng cũng không thể tìm đến bất kỳ đầu mối nào.

Mà ngày đó, trừ cung nhân hoàng môn trong Diên Kỳ cung, nhóm người Đại hoàng tử đi qua thì chỉ có Trương quý nhân, Hoa quý nhân, Trần quý nhân, Lý quý nhân và cung nhân của các nàng từng đi qua. Nhưng bốn quý nhân này cũng là phi tần, ngược lại không tiện phạt đánh.

Lúc này, mọi việc như là bị lạc vào sương mù, nhân chứng vật chứng không đủ liền khó có thể tra được. Chỉ là, án này không rõ ràng, nhưng người tạo ra vụ án thủy chung đều ở trong cung.

Trong cung người có thù oán với Phùng Liên Dung, trên danh nghĩa quả thật phải là Phương Yên, thế nhưng trên thực tế, trong hậu cung, một người được sủng ái, người khác hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ sinh ra lòng ghen tỵ, cho nên, kẻ địch của Phùng Liên Dung hắn là rất nhiều.

Nhưng là, có thể nghĩ đến một kế như vậy, nhất định là một người cực kỳ độc ác.

Người này rốt cuộc là ai?

Triệu Hữu Đường hỏi: “Lúc bọn họ đi lục soát, biểu hiện của bốn người kia như thế nào?”

Hạ Bá Ngọc nói: “Trừ Trần quý nhân ra thì đều bị kinh động.”

https://thuviensach.vn

“A?” Triệu Hữu Đường nhíu mày, “Trần quý nhân lại không sợ?”

“Vâng, ít nhất ở mặt ngoài là như vậy.”

Nhưng Triệu Hữu Đường thế nào cũng không nhớ nổi Trần Tố Hoa này.

Hắn gọi Nghiêm Chính đến hỏi: “Ngươi có nhớ Trần quý nhân gì đó không?”

Trí nhớ của Nghiêm Chính rất tốt, đương nhiên, trí nhớ không tốt thì sao có thể làm được hoàng môn, ít nhất trèo lên địa vị cao là không thể nào, cho nên những việc vặt Triệu Hữu Đường không nhớ được, Nghiêm Chính đều nhớ, hắn nghĩ nghĩ nói: “tiệc tối trung thu mấy năm trước có gặp qua, khi ấy...”

Hắn đột nhiên dừng lại.

Triệu Hữu Đường nói: “Nói.”

Nghiêm Chính nghĩ, đây không phải là một hồi ức rất tốt đâu!

“Ngày ấy Tô quý nhân kém chút đụng vào Hoàng thượng, Trần quý nhân đó ở ngay bên cạnh.”

Đây đúng là một hồi ức không tốt.

Chính là vì chuyện đó, hắn mấy ngày đều không vui vẻ.

Bây giờ nhớ lại, ngày đó hắn vốn muốn trách phạt Trần quý nhân, chỉ là không có tâm tình, sau này cũng liền quên mất, dù sao lúc ấy xem ra đây chẳng qua là chút tâm tư của nữ nhân, Trần Tố Hoa kia cố ý đẩy Tô Cầm, hắn hoàn toàn nhìn hết vào trong mắt.

Nhưng mà đã cách nhiều năm, người này lại lần nữa nhảy ra.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nói: “Ngươi cẩn thận điều tra Trần quý nhân này, dạo này nàng ta làm cái gì, còn có, từ giờ trở đi hãy phái người nhìn chằm chằm nàng ta!”

Khi hắn hạ mệnh lệnh này, Phương Yên vẫn còn đang tức giận, nhưng cố tình không có người để nói, trong cung này, Hoàng đế vắng vẻ nàng, con còn nhỏ chưa biết gì, ngay cả bà bà cũng chỉ biết trách nàng ta, đáng thương nàng ta mười năm nay không công làm lụng vất vả.

Cuối cùng lại được cái gì?

Nàng ta cầm bút lên viết cho nhà một phong thư, viết được một hàng chữ liền khóc lên, bụng đầy ủy khuất.

Ngày hôm sau Phương phu nhân nhận được thư, đọc thoáng qua, mặt biến sắc, đợi đến khi Phương đại nhân trở về, bà liền vội vàng kéo ông vào trong phòng nói: “Hóa ra trong cung xảy ra chuyện lớn! Lão gia ngài xem, đây là thư nữ nhi viết gửi về.”

Phương đại nhân cấp tốc xem xong, buông thư, hồi lâu không nói gì.

Phương phu nhân đang lau nước mắt: “Không nghĩ tới Phùng quý phi kia thật sự là hồ ly tinh, thế nhưng làm ra loại chuyện này, còn không phải là muốn con mình lên làm Thái tử sao! Cái gì mà rễ cây hình rồng, nghĩ như vậy là lừa được ánh mắt Hoàng thượng chắc.”

Phương đại nhân khoát tay: “Bà trước đừng nói bậy, có lẽ chỉ là một hồi hiểu lầm thôi.”

“Sao có thể là hiểu lầm được?” Phương phu nhân nói, “Loại chuyện này, nữ nhi còn có thể nói bậy hay sao? Có thể thấy được Hoàng thượng thiên vị Phùng quý phi kia thế nào, thế nhưng không trị tội nàng ta, lão gia, đây chính là một Hồ quý phi thứ hai đấy, Thái tử sớm hay muộn cũng để con nàng ta lên làm.”

https://thuviensach.vn

Phương đại nhân nhất thời im lặng.

Phương phu nhân nói: “Lão gia, có phải nên nghĩ chút biện pháp không?”

Phương đại nhân nói: “Chuyện này cũng không phải trò đùa, nữ nhi vẫn là Hoàng hậu đấy, đang tốt sao có thể đổi Thái tử? Có lẽ Yên nhi chỉ nhất thời tức giận, bà không cần nói thêm gì nữa, chuyện vẫn chưa đến bước đó!” Ông đặt tay lên bả vai Phương phu nhân, “Một bước sai, từng bước đều sai, tương lai cũng không dễ vãn hồi.”

“Nhưng nếu đây là sự thật thì sao?”

Con ngươi Phương đại nhân lóe lên, lộ ra chút sát ý: “Là thật, cũng chỉ có thể liều mạng một lần!”

Phương phu nhân rơi nước mắt.

Một nữ nhi đang tốt lại đưa vào, mẫu nghi thiên hạ vẫn không thể khiến nàng an ổn, không biết phải suy nghĩ bao nhiêu nữa!

Đều nói Hoàng thất vô tình, thật sự là tình nguyện sinh hết con trai!

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Lừa Gạt

Editor: Linh

Tuy rằng trong cung mấy ngày nay cẩm y vệ vẫn còn đang điều tra, nhưng đã cách khỏi cung điện của chúng phi tần. Trần Tố Hoa cảm thấy an toàn, trong lòng lại âm thầm đắc ý, ngày ấy nàng ta cực kỳ cẩn thận, lấy thân phận quý nhân che dấu, bất tri bất giác đi đặt rễ cây, quả nhiên là làm rất tốt!

Người khác đến bây giờ vẫn hoàn toàn chưa phát hiện ra.

Hiện tại nên là thời điểm nàng ta ra tay, bằng không chỉ trông cậy vào Phương Yên thì có thể thành chuyện gì?

Phùng Liên Dung muốn cho Triệu Thừa Diễn lên làm Thái tử, bịa đặt lời đồn, tội này thế nào cũng phải định ra mới được.

Hôm đó nàng ta dẫn theo hai người cung nhân ra ngoài, tìm đến thời cơ đuổi các nàng đi, chính mình thì ngồi xổm xuống, nhặt một mảnh ngói vỡ dưới đất lên liền đào, chỉ chốc lát sau mặt nàng ta lộ vẻ vui mừng, lấy tay kéo một cái, lấy ra một vật.

Đó cũng là một cái rễ cây hình rồng, bộ dáng cũng được xem là tốt, chỉ là so với cái trước thì vẫn kém một chút, không thể làm người khác liếc một cái liền nhìn ra.

https://thuviensach.vn

Thật ra loại rễ cây như này cũng không khó làm, ngoại tổ phụ của Trần Tố Hoa rất yêu thích điêu khắc gỗ, nàng ta lúc còn tấm bé thường sống ở đó, việc này gặp nhiều, những rễ cây này phần lớn đều rắc rối phức tạp, dáng vẻ thiên kì bách quái, chỉ cần tìm được cái thích hợp, với nàng ta mà nói thật sự không phải việc gì khó.

Có điều vẫn mất nhiều công phu tìm kiếm, thứ nhất là tìm rễ cây cũng không dễ dàng, phải tránh người, thứ hai, biến thành hình cũng giống như vậy, cho nên cái này tốn mất của nàng ta mấy tháng thời gian mới tạo ra được cái làm nàng ta hài lòng.

May mà hỏng cái này, nàng ta vẫn còn giữ lại.

Nàng ta dùng ống tay áo rộng che lấp, vốn chính là để đứa nhỏ nhặt cho nên tự nhiên là không cần lớn.

Hai cung nhân lục tục trở về, một người lấy nước, người nữa là hoàng môn. Vừa rồi Trần Tố Hoa đột nhiên nói mình không thoải mái, nhưng bọn họ đến đây rồi nàng ta lại rất tốt, hai cung nhân không nhịn được lẩm bẩm. Lại nói, chủ nhân của các nàng dạo này có chút là lạ, thần thần bí bí, thường đến vườn, trở về lại bảo các nàng tránh đi, có điều các nàng là nô tì cho nên chỉ có thể nghe theo.

Trần Tố Hoa được như mong muốn liền quay về, lại không biết tất cả những gì nàng ta làm đã sớm bị cẩm y vệ ẩn ở đó nhìn thấy.

Lập tức có người đi bẩm báo Triệu Hữu Đường.

Triệu Hữu Đường nghe nói đầu sỏ gây lên đúng là Trần Tố Hoa, trên mặt lập tức hiện lên sát khí, thiếu chút nữa thì cho cẩm y vệ đi bắt người mang đi chém. Nhưng lát sau hắn hơi tỉnh táo lại, mệnh cho cẩm y vệ tiếp tục theo dõi chặt chẽ, hắn muốn xem Trần Tố Hoa là thủ phạm chính hay tòng phạm, Phương Yên có từng tham dự không.

https://thuviensach.vn

Do khoảng thời gian trước Phương Yên và Trần Tố Hoa hay qua lại.

Nghiêm Chính ở bên ngoài nghe thấy, cùng Đường Quý Lượng hai mặt nhìn nhau.

Đường Quý Lượng nhỏ giọng nói: “Lần này Hoàng hậu xem như xong rồi, Hoàng Ích Tam chắc sướng đến phát điên đi.”

Nghiêm Chính nói: “Ngươi nói ít thôi, tóm lại chẳng liên quan đến chúng ta.”

Đường Quý Lượng không lại nói tiếp, lát sau lại cười khẽ nói: “Nghiêm đại ca, nghe nói hôm qua Hương Vân kia lại đến tìm người? Lại nói tiếp, nàng tuổi trẻ mỹ mạo, dù là cung nhân nhưng cũng không kém mấy quý nhân kia. Vốn là nhà giàu đi ra ngoài, gia cảnh sa sút mới có thể vào cung làm cung nhân, hiện giờ nhìn trúng huynh, sao huynh không thu?”

Trong cung hoàng môn và cung nhân xưa nay có cách nói đối thực, chính là kết thành phu thê, nhưng Nghiêm Chính nghe xong lại giận dữ, da mặt trắng nõn đỏ bừng, trách mắng: “Ngươi nói bậy nữa thì đừng trách ta đánh ngươi! Hương Vân kia chẳng có quan hệ gì đến ta, là chính nàng dựa vào, nhưng ta chưa từng nghĩ để ý đến nàng!”

Hương Vân kia là tiểu cung nhân cung Cảnh Nhân, hiện Nghiêm Chính còn trẻ đã được làm đề đốc, tuy là hoàng môn, nhưng do ngũ quan ngày thường thanh tú đoan chính, rất được cung nhân truy phủng, cho nên loại chuyện này hắn thật ra gặp được không ít.

Đường Quý Lượng vội nói: “Không nói thì không nói, có điều là ta, nhất định là phải ăn nàng.”

Nghiêm Chính lườm hắn: “Đừng nói ta không nhắc nhở ngươi, thái độ của Hoàng thượng đối hoàng môn chúng ta như thế nào, chẳng lẽ ngươi không biết? Đừng mới thăng quan liền không biết cân lượng, việc này tiên

https://thuviensach.vn

đế mặc kệ, nhưng Hoàng thượng biết chưa chắc đã thích, ngươi không tin thì cứ thử thu một cái thử xem!”

Đường Quý Lượng khóe miệng giật giật, không dám nói gì nữa.

Nhưng hoàng môn như bọn họ vốn cũng là một nam nhi, sau khi lớn lên, chung quanh luôn gặp cung nhân, khó tránh khỏi sẽ có chút tâm tư. Cho nên loại chuyện này trong cung nhìn mãi thành quen, có là một một số Hoàng đế hạ lệnh cấm, đến sau này vẫn không giải quyết được gì.

Đường Quý Lượng nghĩ, Nghiêm Chính địa vị cao như vậy sao không thử một chút, nếu được, mấy người bọn họ cũng có thể nếm một chút, nhưng kì lạ hắn là một cái cọc gỗ, cái gì cũng lấy tâm ý Hoàng thượng làm chuẩn.

Hắn thầm than một tiếng.

Một lát sau chỉ thấy cẩm y vệ đi ra, vội vã rời đi.

Trần Tố Hoa cầm rễ cây hình rồng trở về, ngày hôm sau đến Khôn Ninh cung một chuyến, đến chạng vạng thì đi ra ngoài thả diều, cố tình còn thả ở gần Diên Kỳ cung. Phương hướng này cũng rất có ý tứ, dây diều của nàng ta bị đứt, không khéo lại rơi vào trong Diên Kỳ cung.

Hai đứa nhỏ đang chơi trong sân thì thấy một con bươm bướm to xinh đẹp nhẹ nhàng rơi xuống, lập tức đều tò mò chạy qua xem.

Triệu Thừa Mô nói: “Mẫu phi, có diều giấy này.”

Phùng Liên Dung đi qua xem thấy vậy lập tức cũng thấy khó hiểu.

Triệu Huy Nghiên còn nhỏ chưa biết gì, ngồi xổm xuống, nghiêng đầu nhìn diều, đưa tay sờ sờ.

https://thuviensach.vn

Đại Lý vội đi qua xem, kết quả đụng phải Trần Tố Hoa, nàng ta hơi hoảng nói: “Không biết sao nó lại rơi vào trong sân, ta đi lấy ngay đây, lại bồi tội với nương nương.”

Như thế không có gì đáng trách.

Đại Lý dẫn nàng ta đi vào.

Phùng Liên Dung tất nhiên là khoan dung, chỉ nói: “Cũng không có gì, ngươi cứ lấy đi đi.”

Nhưng là Chung ma ma nhìn không được, giễu cợt nói: “Thả diều cũng có thể thả đến chỗ này? Về sau tránh xa chút.”

Trần Tố Hoa lơ đễnh, cười cười nói: “Ma ma nói rất đúng, chỉ là chơi diều cần chỗ rộng rãi cho nên thiếp thân mới đến phụ cận. Thiếp thân cảm thấy nơi này thật sự là phong thủy bảo địa, cũng chỉ có nương nương mới có phúc khí ở lại. Lần tới thiếp thân nhất định sẽ chú ý, không đến nơi này quấy rầy nương nương nữa.”

Chung ma ma hừ một tiếng, không khỏi nghĩ đến Tần quý nhân kia, Tần quý nhân kia chính là chạy đến phụ cận đánh đàn, nhưng kết quả như thế nào, bị Hoàng thượng đánh đến phía Tây.

Những người này nên tự biết mình, nếu thật sự có bản lĩnh cần gì phải chạy đến nơi này? Sao cứ phải mượn Phùng Liên Dung thì mới có thể có tiền đồ hay sao?

Chân chính lợi hại, không cần dùng đến loại thủ đoạn này.

Trần Tố Hoa vẫn cười híp mắt, xoay người nhặt diều, kết quả thân thể hơi lảo đảo, cả người ngã ngồi xuống đất.

https://thuviensach.vn

Mọi người bị tình huống đột phát này làm giật mình, chỉ có Chung ma ma cho rằng Trần Tố Hoa là đang diễn trò, vươn tay ấn lên nhân trung của nàng ta. Người bị ấn lên huyệt nhân trung sẽ cực kỳ đau đớn, bình thường là giả, nhất định sẽ tỉnh, dù là Trần Tố Hoa nhịn thế nào đi nữa cũng sẽ nhịn không được kêu lên a một tiếng, đau muốn chết muốn sống.

Chung ma ma âm thầm cao hứng, tiện chân lộ ra bộ mặt thật rồi?

Nhưng nào biết đau rằng, đột nhiên Trần Tố Hoa phun ra một búng máu.

Chung ma ma miệng há hốc, chẳng lẽ thật sự là đột nhiên phát bệnh.

Phùng Liên Dung thấy thế vội kêu người mang nàng ta vào bên trọng, người khác thì đi mời thái y đến.

Trần Tố Hoa nằm trên giường, mắt gắt gao nhắm chặt, Chung ma ma vẫn không buông tha nàng ta, đứng ở bên cạnh nhìn nàng ta chằm chằm. Thái y đến, đang muốn bắt mạch thì chợt nghe bên ngoài hoàng môn nói; "Nương nương, Hoàng hậu nương nương đến đây."

Phùng Liên Dung cả kinh.

Đây là có chuyện gì?

Phương Yên tiến vào, cau mày nói: "Hóa ra Trần quý nhân thật sự té xỉu ở chỗ của ngươi."

Phùng Liên Dung thuật lại chân tướng.

Phương Yên nói: "Nàng thường xuyên đến chỗ bản cung thỉnh an, nói ra thật sự là hết sức chân thành, trong cung hiếm có người như nàng, cho nên bản cung nghe nói chuyện này mới đến xem, hiện thái y đến đây, các ngươi đều tránh ra đi, cho thái y xem."

https://thuviensach.vn

Lúc này Phùng Liên Dung đương nhiên cảm thấy kỳ quái, không phải nói Trần Tố Hoa là một quý nhân, Phương Yên không thể đến xem, mà là hai ngươi này một trước một sau đến Diên Kỳ cung, khiến nàng cảm thấy có chút bất an.

Nhưng cảm giác bất an này muốn nàng nói rõ, nàng lại không nói rõ được.

Đây chỉ là một loại trực giác.

Phương Yên thấy nàng bất động, nhíu mày nói: “Trần quý nhân bị bệnh, các ngươi vây quanh chỉ làm nàng càng thêm không thoải mái, đều lui hết ra sau đi.”

Chính nàng ta bước ra ngoài trước.

Phùng Liên Dung đi chậm rãi, vừa ra đến bên ngoài thì nghe một loạt thanh âm cao thấp nối tiếp, tình huống giống như có chút hỗn loạn, nàng đang lúc nghi hoặc thì hoàng môn bên người Phương Yên đã lủi vào, gấp gáp nói: “Hoàng thượng đến.”

Sắc mặt Phương Yên lập tức trở nên khó coi.

Triệu Hữu Đường quả nhiên là che chở nàng thật đấy!

Chỉ mới nghe nói nàng ta đến đây đã sợ nàng ta bắt nạt Phùng Liên Dung, nhưng vậy cũng tốt, hôm nay liền cho hắn xem bộ mặt thật của Phùng Liên Dung.

Khóe miệng nàng ta lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Triệu Hữu Đường bước to đi vào, nhìn cũng không thèm nhìn mọi người, đi thẳng vào phòng trong, Phương Yên lắp bắp kinh hãi, đây là có chuyện gì? Nàng ta và Phùng Liên Dung vội vàng đuổi theo.

https://thuviensach.vn

Giờ khắc này Trần Tố Hoa vẫn đang nằm trên giường la hán, vừa rồi nàng ta loáng thoáng nghe thấy bên ngoài xảy ra chuyện, nhưng vừa rồi nàng ta cắn nát đầu lưỡi phun ra một ngụm máu chính là để giả bộ bệnh, hiện thái y đang ở bên cạnh, nàng ta sao có thể động được.

Cho nên vẫn bảo trì cái tư thế này.

Triệu Hữu Đường đứng ở chỗ không xa, nhìn đến dáng vẻ của Trần Tố Hoa, cười lạnh một tiếng nói: “Kéo nàng ta xuống dưới!”

Hai tên hoàng môn tiến lên, mỗi người bắt lấy một cánh tay của Trần Tố Hoa kéo mạnh nàng ta xuống dưới, Trần Tố Hoa bị dọa sắc mặt trắng bệch, run run.

Phương Yên cả kinh nói: “Hoàng thượng, ngài đây là vì sao? Trần quý nhân nàng bị bệnh...”

Triệu Hữu Đường nghiêng đầu lạnh lùng nói: “Là thật bị bệnh, hay giả bị bệnh trong lòng nàng rõ rất!”

Trái tim Phương Yên nhảy bình bịch, trên lưng xuất ra mồ hôi lạnh.

Hôm qua Trần Tố Hoa đến Khôn Ninh cung, nói với nàng chuyện liên quan đến Phùng Liên Dung, nói có chứng cứ thiết thực ở chỗ Phùng Liên Dung, chỉ cần hôm nay nàng vào nội điện của Phùng Liên Dung là có thể tìm thấy chứng cứ. Phương Yên tự nhiên cũng hoài nghi, nhưng Trần Tố Hoa lại lấy ra một lá thư cáo mật, thư này đương nhiên là tự nàng ta viết.”

Có điều Phương Yên không nhìn ra, trong thư người kia nói là cung nhân trong cung Phùng Liên Dung, do chịu không nổi Phùng Liên Dung bên ngoài một bộ, bên trong lại một bộ, lại từng bị khắt khe cho nên muốn lột trần Phùng Liên Dung. Nói trong Diên Kỳ cung vẫn còn một cái rễ cây hình rồng, Phùng Lên Dung vẫn chưa kịp hủy diệt, chỉ cần Phương Yên đến tìm là có thể tìm được chứng cứ.

https://thuviensach.vn

Đúng là như vậy, cho nên hai người liền định ra kế sách.

Do Phương Yên vốn không có lý do đi qua.

Ai nghĩ tới Triệu Hữu Đường lại đến đây.

Phương Yên bị hắn nhìn chằm chằm, trong lòng tự nhiên là bỡ ngỡ, nhưng Phùng Liên Dung còn chưa bị kéo ra, nàng ta cắn răng nói: “Thiếp thân hôm nay đến...”

Lời còn chưa dứt, lại bị Triệu Hữu Đường đánh gãy.

“Là đến tìm vật phải không?”

Phương Yên cứng đờ, không dám tin nhìn Triệu Hữu Đường, lúng túng nói: “Sao Hoàng thượng lại biết?”

Triệu Hữu Đường vung tay lên, hai tên hoàng môn trước mặt mọi người bắt lấy Trần Tố Hoa, dùng sức kéo đai lưng của nàng ta, chỉ thấy áo bị bung ra, trên eo nàng ta rõ ràng có một vật, vật đó màu nâu, nhiều nhánh rễ tủa ra, giương nanh múa vuốt.

Phương Yên đến gần nhìn, thiếu chút ngất đi.

Đây không phải rễ cây hình rồng là cái cái!

Nhưng, cái này tại sao lại ở trên người Trần Tố Hoa?

Chẳng lẽ bị nàng tìm được rồi?

Nhưng nghĩ kỹ lại, Trần Tố Hoa mới bị mang vào, nàng ta còn chưa kịp tranh thủ thời gian cho nàng, sao có thể nhanh như vậy đã tìm được rễ cây, chưa nói đến có thái y ở bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Phương Yên sắc mặt tái canh, hai gò má lại cảm thấy nóng rát, như là bị ai mạnh tát hai bàn tay.

Triệu Hữu Đường nói: “Trần Tố Hoa, ngươi có biết tội của ngươi không?”

Trần Tố Hoa quỳ rạp trên mặt đất, đã sớm sợ đến mức mặt không còn chút máu, cả người run rẩy như lá bay theo gió, nàng ta tuyệt không ngờ, kế hoạch mình thiết kế không chê vào đâu được lại bị người đương trường bắt tại trận, nhưng phải thừa nhận, cũng là một con đường chết.

Trần Tố Hoa kêu lên: “Thiếp thân vô tội, thứ này là của Phùng quý phi, thiếp thân thả diều, kết quả diều đứt dây bay vào đây, thiếp thân lại đột nhiên phát bệnh, bị mang vào, mơ mơ màng màng liền nhìn thấy cái này, đưa tay nắm lấy, không nghĩ tới lại là cái này, đây là Phùng quý phi giấu, Hoàng thượng!”

Nàng ta nói năng lộn xộn.

Phương Yên cả ánh mắt đều đang bốc hỏa, nàng ta xông lên, mạnh tát cho Trần Tố Hoa một bạt tai: “Nói năng bậy bạ, thiệt cho bản cung tin ngươi, biết ngươi bị bệnh liền chạy qua xem, ai nghĩ tới ngươi thế nhưng làm ra loại chuyện này!”

Trần Tố Hoa bị đánh khóe miệng đổ máu, há miệng nói: “Nương nương, xin nương nương mau cứu thiếp thân.”

Phương Yên lúc này hận không giết được nàng ta, nơi nào sẽ cứu nàng ta.

Triệu Hữu Đường nhìn ở trong mắt, khóe miệng lộ ra lãnh ý, thản nhiên nói: “Hoàng hậu cùng Trần quý nhân không phải rất tốt sao? Hôm qua hai người còn trò chuyện với nhau rất vui.”

https://thuviensach.vn

Phương Yên cắn chặt răng nói: “Thiếp thân không biết bộ mặt thật của nàng.”

Triệu Hữu Đường cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Trần Tố Hoa: “Ngươi thành thật khai báo, hôm nay là chuyện gì xảy ra, Trẫm có lẽ còn có thể cho ngươi toàn thây.”

Phương Yên vừa nghe những lời này, cả đầu tê dại, chân mềm nhũn, thiếu chút thì quỳ xuống.

Nhưng nàng ta vẫn cường chống được.

Con mắt nhìn chằm chằm Trần Tố Hoa, nếu Trần Tố Hoa nói ra một câu gây bất lợi cho nàng ta, hôm nay, chỉ sợ Triệu Hữu Đường tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng ta!

Không nghĩ tới nàng ta lại có hôm nay, vận mệnh của mình treo ở trên tay một quý nhân, còn là một quý nhân lừa gạt mình như thế.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Quyết Định

Editor: Linh

Trong nội điện hoàn toàn yên tĩnh.

Phùng Liên Dung đứng ở sau lưng Triệu Hữu Đường, tay không tự chủ nắm chặt lại.

Nàng vẫn thật không nghĩ tới rễ cây hình rồng đó lại xuất từ tay Trần quý nhân. Nhớ năm đó nàng mới vào cung, ở trong ấn tượng của nàng, cũng chỉ là một tiểu cô nương trẻ tuổi, rốt cuộc là vì sao mà Trần Tố Hoa lại muốn mưu hại nàng như vậy!

Là vì Triệu Hữu Đường sủng ái?

Là bởi vì chính mình độc chiếm phần sủng ái nàng, cho nên mới dẫn tới nàng hận thù mình?

Phùng Liên Dung nhẹ thở ra một hơi.

Vậy Phương Yên thì sao?

Rốt cục, nàng có tham dư vào chuyện này hay không?

Nhất thời, tất cả mọi người đưa mắt đến trên người Trần Tố Hoa.

Trần Tố Hoa bỗng nhiên cười lên.

https://thuviensach.vn

Nàng ta nhìn Phương Yên cười, nhìn Phùng Liên Dung lại cười, cuối cùng thản nhiên nói: "Chỉ là ta ghen tị Phùng quý phi mới trù hoạch kế sách này, ai nghĩ tới Hoàng thượng anh minh, bị Hoàng thượng tra ra." Nàng ta chậm rãi hướng Phương Yên dập đầu một cái, "Ta hướng nương nương xin lỗi, lừa gạt nương nương."

Lời này đưa Phương Yên ra bên ngoài.

Ánh mắt Triệu Hữu Đường lóe lên: "Tội lớn bậc này, Trẫm dù giết cả gia tộc ngươi cũng không đủ."

Thân mình Trần Tố Hoa run lên, nhưng nàng ta lập tức khôi phục thần sắc, nàng ta ngẩng đầu nhìn hắn, năm đó vào cung, tuy nói do không hài lòng hôn sự, đối trong cung cũng có chút hướng tới. Có thể làm Quý nhân, thấy hắn, nàng cuối cùng vẫn thích hắn, đã từng mong mỏi một ngày hắn sẽ đột nhiên ưu ái bản thân, sẽ sủng hạnh mình.

Ai biết, tất cả đều là ảo tưởng, dù là xinh đẹp như Tô Cầm, đến cuối cùng cũng không thể vào mắt của hắn.

Nhưng tất cả những thứ này, được ai ban tặng?

Hôm nay, nàng ta chết, nếu lại liên lụy Phương Yên, trong cung còn ai có thể đối phó Phùng Liên Dung đây?

Nàng ta mới không ngu như vậy!

Trần Tố Hoa nói: "Thiếp thân nói là lời thật, Hoàng thượng nhân từ cả nước đều biết, thiếp thân nguyện vì chuyện này chuộc tội!"

Nếu là cược, tự nhiên sẽ có khả năng thua.

Dù sao tóm lại là chết, ở trong cung chết già với chết trẻ như vậy, còn không biết cái nào tốt hơn đâu.

https://thuviensach.vn

Nàng ta cười khanh khách, nhìn về phía Phùng LiênDung: "Phùng quý phi, mạng của ngài tốt thật đấy, thiếp thân rất hâm mộ ngài, lần này hãm hại ngài cũng là vì ghe tị, ai bảo Phùng quý phi ngài được Hoàng thượng sủng ái như vậy chứ. Cho dù không có rễ cây hình rồng đó, tương lai con của ngài cũng chưa chắc lại không nhặt phải cái khác. Trong cung này, sớm muộn gì cũng là thiên hạ của ngài..."

Lời này là đang cảnh báo Phương Yên.

Phương Yên mím môi sít sao.

Những lời này giống như mũi dao đâm thẳng vào tim nàng ta.

Triệu Hữu Đường cau mày nói: "Dẫn nàng ta đi, tỉ mỉ thẩm vấn!"

Chuyện này vẫn chưa xong.

Mặt Phương Yên lại trắng bệch.

Trần Tố Hoa bị kéo đi rồi vẫn còn quay lại nhìn Phùng Liên Dung, Phùng Liên Dung bị nàng ta nhìn kinh hãi.

Giống như nàng là kẻ thù không đội trời chung vậy.

Nhưng, cũng chỉ là do phần sủng ái kia.

Năm đó nàng cũng không được đến, tuy rằng từng hâm mộ người khác, tuy rằng từng chờ đợi, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới muốn hại người.

Trần Tố Hoa, đây là tội gì đâu?

Phùng Liên Dung trong lòng không dễ chịu.

Triệu Hữu Đường nhìn chằm chằm Phương Yên nói: "Thân là Hoàng hậu còn làm ra loại chuyện này, thật sự là không ra thể thống gì!"

https://thuviensach.vn

Phương Yên giải thích: "Thiếp thân là bị lừa, Trần quý nhân nói có thể tìm được rễ cây hình rồng, còn có một lá thư cáo mật, thiếp thân tự nhiên sẽ tin. Nếu chỗ của Phùng quý phi không có, thiếp thân tự nhiên cũng sẽ không thể oan uổng nàng, thiếp làm sai chỗ nào chứ?"

"Có phải bị lừa hay không còn không biết đâu!" Triệu Hữu Đường nói, "Kể từ hôm nay ngươi chớ lại ra khỏi Khôn Ninh cung!"

Phương Yên vừa nghe, cả người đều ủ rũ.

Ngay cả Phùng Liên Dung cũng giật mình, vội hỏi, "Hoàng thượng, không phải vừa rồi Trần quý nhân cũng nói không phải..."

Triệu Hữu Đường cắt đứt lời nàng: "Ý Trẫm đã quyết, nàng chớ nhiều lời." Sai người kéo Phương Yên xuống.

Phương Yên lúc này khí lực toàn thân mất sạch, nàng ta không nghĩ tới Triệu Hữu Đường sẽ tuyệt tình như vậy. Rõ ràng vừa rồi Trẫn Tố Hoa đều đã thừa nhận, việc này tất cả đều là chủ ý của một mình nàng, sao hắn lại vẫn muốn nhốt mình chứ?

Nói đến cùng, nàng ta cũng là người bị hại mà!

Lúc nàng ta bị đỡ ra ngoài, hung tợn trừng Phùng Liên Dung một cái.

Vẫn là do nàng, nàng ta đường đường là một Hoàng hậu, nhưng bất luận thế nào cũng không thể đụng đến một quý phi như nàng!

Triệu Hữu Đường thấy thế, ghét bỏ nghiêng đầu đi.

Phương Yên chẳng sợ thật sự là bị lừa, nguyên nhân cũng rất rõ ràng, bởi vì nàng rất nóng lòng muốn đối phó Phùng Liên Dung, cho nên mới làm theo Trần Tố Hoa. Một khi nghe được mật báo gì, ngay cả đầu cũng không dùng, một lòng muốn định tội cho Phùng Liên Dung.

https://thuviensach.vn

Người như nàng, sao có thể tiếp tục làm Hoàng hậu?

Làm, vẫn cứ chỉ biết một lòng coi Phùng Liên Dung là kẻ địch, trong ánh mắt không nhìn tới bất kỳ cái gì khác!

Nhưng Hoàng hậu Cảnh quốc, thê tử của hắn, làm sao có thể là một người như vậy?

Vào khắc này Triệu Hữu Đường làm ra quyết định.

Phùng Liên Dung tự nhiên không biết suy nghĩ của hắn, nghĩ đến chuyện phía trước, nói: "Hóa ra chuyện này Hoàng thượng đã sớm biết, nhưng là lại giấu thiếp thân."

Triệu Hữu Đường ngồi xuống nói: "Hiện thời nàng cũng đã biết, bên ngoài tìm đến cửa, dù có chết trước mặt nàng, nàng cũng không thể tìm thái y cho các nàng. Những người này lòng dạ đen tối, chỉ có nàng ngốc, người nào cũng tin."

Phùng Liên Dung: "Đó là bởi vì Hoàng thượng biết quỷ kế này, bằng không sao có thể hạ quyết tâm."

Dù sao cũng là một cái mạng, không trì hoãn được, hơn nữa còn là một phi tần.

Triệu Hữu Đường hiểu biết nàng, cũng không nhắc lại, tính cách con người khó đổi, bất kể là tốt hay là xấu, cho nên mấy năm nay Phương Yên liền không có bao tiến bộ. Bất kể là làm Thái tử phi, vẫn là Hoàng hậu, nàng đều tự cho là đúng, đáng tiếc nhãn giới lại nhỏ, lần này còn bị một quý nhân đùa bỡn trong lòng bàn tay!

Hắn đột nhiên đứng lên.

Phùng Liên Dung vội lui lại một bước.

https://thuviensach.vn

"Trẫm đi Cảnh Nhân cung một chuyến." Hắn nói, "Buổi tối qua đây dùng bữa, nàng bảo phòng ăn chuẩn bị một chút."

Phùng Liên Dung gật đầu.

Hắn sải bước liền đi.

Lần này Triệu Hữu Đường vì chuyện của Trần Tố Hoa cũng trừng trị luôn cả Phương Yên, như vậy Hoàng thái hậu nhất định muốn khuyên hắn, hắn đi chuyến này cũng không biết mẫu tử hai người sẽ như thế nào. Phùng Liên Dung khẽ nhíu mày, suy nghĩ một chút nói: "Lát nữa bảo Vương ngự trù làm tôm chiên, chim cút hầm, còn lại cứ theo bình thường mà làm."

Khi Triệu Hữu Đường tâm trạng không tốt, ăn cũng ít, hai món này là món hắn thích, nên Phùng Liên Dug cũng không gọi thêm các món khác nữa. Đến lúc hắn qua đây nhìn thấy mấy món này, chắc là sẽ ăn được nhiều hơn chút, món khác lại gắp mấy đũa có lẽ cũng đủ.

Kim Lan nhanh chóng đi phòng ăn truyền lời.

Chỗ Hoàng thái hậu, đúng như Phùng Liên Dung nghĩ, nghe được tin Phương Yên lại bị lệnh cưỡng chế giam cầm, lập tức cũng sốt ruột, không đợi Triệu Hữu Đường đến, bà cũng đã đi đến cửa điện.

Hai người ở bên ngoài gặp, Hoàng thái hậu miệng há to, nhất thời cũng không biết nói cái gì.

"Mẫu hậu, đi vào trước đi."

Triệu Hữu Đường cùng bà đi vào trong nội điện.

Bên người cung nhân hoàng môn đều lui ra ngoài.

Hoàng thái hậu nhìn Triệu Hữu Đường một cái, thấy hắn vẻ mặt bình tĩnh, giống như trong lòng đã có dự tính, trong lòng lập tức lộp bộp một

https://thuviensach.vn

tiếng, xem ra lần này sợ là thật sự không xong, bà dứt khoát đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Hoàng thượng tính xử trí A Yên thế nào?"

Triệu Hữu Đường cũng không né tránh: "Trẫm tính phế hậu, cho nên mới qua đây, hi vọng mẫu hậu chấp thuận."

Hoàng thái hậu tuy rằng trong lòng sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn lắp bắp kinh hãi. Bà vẫn không nghĩ tới Triệu Hữu Đường sẽ dứt khoát như vậy, không khỏi thẳng sống lưng nói: "Chuyện này không thể thương lượng sao? Hoàng thượng, A Yên nhưng là Thừa Dục mẫu thân, nếu nàng bị phế, Thừa Dục nên xử trí thế nào?"

Đừng nói Triệu Hữu Đường, dù là bà cũng cảm thấy Phương Yên mắc lỗi thêm lần nữa quả thật khiến người khó có thể chịu được, chỉ đành hi vọng lấy tình mẫu tử có thể vãn hồi một chút.

Nhắc tới Triệu Thừa Dục, Triệu Hữu Đường quả nhiên cũng do dự.

Hoàng thái hậu rèn sắt khi còn nóng: "Hoàng thượng, Cảnh quốc từ khi khai quốc đến nay, dù là tiền triều, có ai mà không lập con của Hoàng hậu làm Thái tử? Hoàng thượng, A Yên tuy cá tính ngu dốt, có chút khuyết điểm, nhưng đến cùng không có thật sự phạm vào sai lầm lớn. Trong thời gian nàng làm Hoàng hậu, trong cung vẫn luôn thái bình, chuyện lần này là bị tiểu nhân che mắt, nàng nhất thời ấm đầu mới có thể hoài nghi Phùng quý phi. Nhưng đến cùng vẫn chưa làm gì Phùng quý phi, Hoàng thượng, không ngại lại cho nàng thêm một cơ hội?"

Lần này nhắc tới Phùng Liên Dung, chút do dự trong lòng Triệu Hữu Đường lập tức không còn, hắn nhíu mày nói: "Tính tình này của nàng vốn khó kham chức vụ lớn, Trẫm đã nhịn nhiều lần, là chính nàng không biết tốt xấu! Thừa Dục có mẫu thân như nàng, nhất định không thành được châu báu!"

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu vội la lên: "Vậy Hoàng thượng tính giao đãi thế nào với các đại thần?"

Triệu Hữu Đường cười lạnh nói: "Nàng lòng dạ hẹp hòi, thân tín tiểu nhân, đức hạnh có thiếu, đã sớm không xứng là Hậu, Trẫm lập tức truyền Lễ bộ bàn bạc."

Nói ra những lời này tự nhiên là không thể nào thu hồi lại, Hoàng thái hậu không khỏi nhớ tới quang cảnh khi Phương Yên mới vào cung, không nghĩ tới nàng lại là kết cục này. Hoàng thái hậu suy sụp dựa vào phía sau, bà ngay cả một câu phản đối cũng không có khí lực nói.

Đương nhiên, trong lòng bà cũng biết, lần này Triệu Hữu Đường đến đây nói là xin bà cho phép, nhưng thật ra bà có cho phép hay không cũng không đáng giá nhắc tới.

Bà chậm rãi thở ra một hơi hỏi: "Vậy Hoàng thượng chuẩn bị để ai làm Hoàng hậu đây?"

Triệu Hữu Đường nói: "Trẫm còn chưa quyết định."

Hoàng thái hậu hơi nhíu mày.

Nếu không phải Phùng Liên Dung, chẳng lẽ còn có người khác?

Trong cung này, các phi tần khác cũng không từng được sủng hạnh.

Bà khoát tay: "Ai gia đã biết, tất cả đều từ Hoàng thượng quyết định đi, chỉ là Thừa Dục còn nhỏ, sao chịu đựng nổi."

Triệu Hữu Đường nghĩ tới đứa con này, con ngươi hơi co lại, nhưng thật sự muốn để Phương Yên nuôi lớn Triệu Thừa Dục, còn không biết sẽ thế nào đâu, chỉ sợ từ nhỏ liền bị xúi giục huynh đệ bất hòa, dù sao Phương Yên hận Phùng Liên Dung như thế, tự nhiên là không được.

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu lại nói: "Nhưng hắn không phải Phùng quý phi sinh, hai người không có tình mẫu tử, theo ai gia xem, vẫn là muốn Hoàng thượng lo lắng nhiều hơn."

Triệu Hữu Đường nói: "Mẫu hậu nói rất đúng, Trẫm sẽ gia tăng chiếu khán hắn."

Hoàng thái hậu gật gật đầu, đối Phương Yên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đối tôn nhi cũng là đáng tiếc, Phương Yên một khi không phải Hoàng hậu, tình cảnh của Triệu Thừa Dục tự nhiên sẽ trở nên gian nan, nhưng trẻ con có tội gì đâu? Chỉ mong hắn có thể khỏe mạnh lớn lên.

Từ Cảnh Nhân cung đi ra, Triệu Hữu Đường đi Càn Thanh cung.

Hai ngày nay, do sự việc kia, chính hắn cũng có tâm sự, bất tri bất giác đã chất đống không ít tấu chương, lúc này cầm một ít lên xem, đột nhiên liền ném mạnh ngự bút lên bàn. Đường Quý Lượng nhìn, âm thầm phỏng đoán, không biết là vị quan viên nào rủi ro.

Thật ra tấu chương mỗi ngày luôn có một ít nội dung không đúng với khẩu vị của Triệu Hữu Đường, nhưng tâm tình tốt xấu có thay đổi, giống hôm nay thì tuyệt đối không phải một thời cơ tốt để chọc Hoàng đế.

Triệu Hữu Đường gọi Hạ Bá Ngọc đến: "Người phái người đi Ninh huyện xem xem, rốt cục Hà Dịch và Phùng Mạnh An đã xảy ra chuyện gì."

Phong tấu chương vừa rồi lại là Hà Dịch buộc tội Phùng Mạnh An.

Nói thật, Triệu Hữu Đường đối Hà Dịch rất là bất mãn, thỉnh thoảng nghĩ có nên cho người khác thay thế hắn hay không, nhưng chính bản thân Hà Dịch còn không tự biết, thường xuyên đối quan viên này có ý kiến, đối quan viên kia có ý kiến. Lần trước buộc tội Phùng Mạnh An, rõ ràng Triệu Hữu Đường đều đã làm người hòa giải.

https://thuviensach.vn

Ai nghĩ tới, hắn còn dẫn ra chuyện này.

Tốt xấu gì Phùng Mạnh An cũng coi như thân thích của hắn, Hà Dịch này thật sự là một chút đạo lý đối nhân xử thế cũng không biết, cho dù Phùng Mạnh A có chỗ nào không tốt, không biết chỉ bảo hay sao?

Nhưng cũng cho thấy người này không chấp nhận được người khác.

Hạ Bá Ngọc lập tức phái người đi.

Lúc này Triệu Hữu Đường cũng không có tâm tình, liền đi đến Diên Kỳ cung, vừa vào nội điện chợt nghe nói Phùng Liên Dung ở thư phòng, hắn đi qua thì thấy nàng đang vẽ tranh, có điều vẽ cái gì đó rất lớn, còn là vẽ trên mặt đất.

Triệu Huy Nghiên ở bên cạnh nghiêng đầu xem, nhìn thấy hắn liền gọi phụ thân.

Triệu Hữu Đường bế nàng, cười nói: "Đang nhìn cái gì vậy?"

"Thỏ, thỏ." Triệu Huy Nghiên chỉ vào bức tranh, vẻ mặt hồn nhiên.

Tuy rằng trong miệng nàng nói thỏ, nhất định không biết thỏ là cái gì.

Triệu Thừa Mô cũng đi qua hành lễ.

Phùng Liên Dung cười nói: "Hôm nay không phải nàng và A Lý đều nhìn thấy diều sao, A Lý nói hôm nào đó muốn đi thả diều. Thiếp thân liền vẽ cho bọn hắn diều hình con thỏ, lát nữa vẽ thêm cá chép, như vậy chơi mới vui."

Triệu Hữu Đường nhìn qua, khóe miệng lập tức giật giật.

Diều nếu thật làm theo hình này, không biết xấu thành dạng gì!

https://thuviensach.vn

"Nàng đây không phải con thỏ?" Hắn răn dạy nói, "Nói là heo còn tạm được, cũng chỉ một cái lỗ tai kéo lại. Hơn nữa, diều bay lên phải chú ý nặng nhẹ, hình này của nàng không đối xứng, không dễ làm khung diều."

Phùng Liên Dung vốn hưng trí bừng bừng, cảm thấy mình vẽ rất tốt, bị hắn nói xong liền khóc không ra nước mắt.

"Cái này không thể làm à?" Nàng ủ rũ.

"Không thể." Triệu Hữu Đường đặt Triệu Huy Nghiên xuống, cầm lấy bút trong tay nàng, "Lấy thêm tờ giấy đến đây."

Phùng Liên Dung thấy hắn muốn tự mình vẽ, lập tức cao hứng lại, vội lấy tờ giấy đến: "Thiếp mài mực cho Hoàng thượng."

Triệu Hữu Đường nghĩ nghĩ, vừa muốn đặt bút, lại nói: "Con thỏ là màu trắng, thả lên không đẹp, nàng xem mấy con diều, con nào không phải đủ loại màu sắc? Như vậy ở mặt dưới mới thấy rõ, cũng khiến người thích."

Phùng Liên Dung bừng tỉnh đại ngộ: "Vậy cũng đúng, vậy con thỏ không thể màu trắng?"

"Đương nhiên."

Phùng Liên Dung nghiêng đầu hỏi: "Vậy vẽ màu gì?"

"Màu đỏ được không?"

"Trên đời có con thỏ màu đỏ à?" Phùng Liên Dung hỏi.

Triệu Hữu Đường gặp khó.

Thỏ hoang lại không đẹp, đen thui, vẽ ra không thích.

https://thuviensach.vn

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, một hồi lâu không hạ bút, Phùng Liên Dung đột nhiên phì cười: "Hoàng thượng cũng có lúc ngốc, thiếp thân giờ mới nhớ, những con diều này có con nào được vẽ theo bộ dáng ban đầu đâu. Thiếp thân nhớ trước kia nhìn thấy một con diều sư tử, bên trên đủ loại màu sắc, đặc biệt tiên diễm, nhưng sư tử thật sự nào sẽ như vậy."

Triệu Hữu Đường nghĩ thấy cũng đúng, cũng cười rộ lên: "Vậy vẽ màu đỏ?"

"Thêm chút vàng, xanh được không?"

Triệu Hữu Đường gật gật đầu, vài nét bút đi xuống, một con thỏ hiện ra.

Phùng Liên Dung ở bên cạnh khen hắn, nói với Triệu Thừa Mô: "Chăm chỉ cùng Hoàng thượng học, Hoàng thượng vẽ rất đẹp đấy."

Triệu Hữu Đường nghe khóe môi hơi cong lên.

Phùng Liên Dung lại nói: "Bức tranh chỗ mẫu phi con nhìn thấy chưa, chính là phụ thân con vẽ đấy, đáng tiếc đã qua nhiều năm, phụ thân con chỉ vẽ một bức đó." Trong lời nói chưa rất nhiều u oán, tranh này nàng luôn xem, nói không chừng ngày nào đó sẽ chán, cũng không biết có đổi được không.

Bút trong tay Triệu Hữu Đường hơi dừng.

Đó là khi hắn vẫn còn làm Thái tử vẽ, nhoáng cái đã qua nhiều năm như vậy, hóa ra mình thật sự chưa vẽ cho nàng lần nữa.

Triệu Thừa Mô lại tò mò hỏi: "Phụ thân, người trên tranh là ai vậy ạ? Mẫu phi nói là mẫu phi, nhưng con nhìn không giống lắm."

Triệu HữuĐường phì một tiếng cười rộ lên, xoa xoa đầu con trai: "Trẫm cũng cảm thấy không phải mẫu phi con."

https://thuviensach.vn

Một bên Phùng Liên Dung tức chết, kêu lên: "Sao lại không phải, đúng mà!"

"Đúng chỗ nào, năm đó Trẫm cũng nói không phải nàng." Chính mình da mặt dày, thế nào cũng phải nói thành bản thân, hắn chưa từng thừa nhận qua.

Triệu Thừa Mô nhìn phụ thân, nhìn mẫu thân, mỉm cười.

Phùng Liên Dung tức giận quay đầu không để ý đến hắn.

Triệu Hữu Đường tiếp tục vẽ thỏ, Triệu Huy Nghiên cười khanh khách, chỉ vào tranh nói: "Thỏ thỏ."

"Lấy thuốc màu ra đây, thất thần cái gì." Triệu Hữu Đường vẽ một lát, thúc giục Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung còn đang tức giận, phụng phịu lấy tới, nhưng cuối cùng nhịn không được, vẫn vụng trộm nhìn hai mắt.

Nói đến bản sự vẽ tranh của Triệu Hữu Đường đúng là rất lợi hại, con thỏ này tuy bị hắn tô đủ loại màu, nhưng ánh mắt, cái mũi, lỗ tai đều rất sinh động, nhìn qua mười phần khả ái, hơn nữa hắn không đơn thuần chỉ vẽ con thỏ, mà là vẽ con thỏ ở trên vùng thảo nguyên, như vậy dễ dàng làm thành con diều cân đối.

Nàng muốn khen ngợi hai câu, nhưng vừa nghĩ đến Triệu Hữu Đường chê mình liền mất hứng.

Nàng hiện tại lớn tuổi, trên tranh kia chính mình mới bao tuổi chứ, kia là một hồi ức tốt đẹp, hắn cố tình không chịu thừa nhận ban đầu hắn vẽ là nàng.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường vẽ xong, liếc Phùng Liên Dung một cái, thấy nàng vẫn đang tức giận liền có chút buồn cười.

Lại không phải chuyện lớn gì, nữ nhân đúng là nữ nhân, nhỏ mọn.

Còn là nương của ba đứa nhỏ nữa chứ.

Hắn đứng lên, đi đến cạnh bàn, lấy một tờ giấy trải sẵn, chính mình phối màu.

Phùng Liên Dung khó hiểu, không phải muốn vẽ cá sao, nhưng nhìn dáng vẻ này không giống lắm.

Triệu Hữu Đường cũng không nói chuyện, hơi chút suy nghĩ liền đặt bút vẽ. Phùng Liên Dung đứng ở bên cạnh, dần dần phát hiện hắn đang vẽ người, hình dáng kia hiện ra, nàng liền nở nụ cười, không vui vừa rồi biến thành hư không, tiến lên ôm cánh tay hắn nói: "Hoàng thượng đang vẽ thiếp thân hả?"

Triệu Hữu Đường cau mày nói: "Còn không buồn tay, tí nữa là vẽ sai rồi."

Phùng Liên Dung buông tay ra, nhưng vẫn hỏi tới: "Có phải vẽ thiếp thân không vậy?"

"Nàng cảm thấy thế nào?"

"Đương nhiên là ta rồi, nhìn cái cằm này, mượt mà đáng yêu, còn có lỗ tai này, nhỏ nhắn xinh xắn, cùng thiếp giống nhau như đúc."

Triệu Hữu Đường giễu cợt nói: "Thật chưa thấy qua da mặt dầy như vậy, trên đời này chẳng lẽ không có ai lớn lên như vậy chắc?"

Phùng Liên Dung chế nhạo nói; "Có thì cũng có, nhưng Hoàng thượng lại không xuất cung, sao vẽ được người khác."

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nghẹn lời.

Qua chốc lát nói: "Trong tưởng tượng."

"Vậy tại sao cứ phải giống thiếp thân?"

Triệu Hữu Đường lại nghẹn lời.

Phùng Liên Dung thấy hắn dáng vẻ này, chết cười, cùng Triệu Thừa Mô nói: "A Lý, con cảm thấy đây có phải mẫu phi không?"

Triệu Thừa Mô gật gật đầu: "Cái này giống."

"Gì mà cái này giống, trong phòng ta cái nào cũng rất giống!" Phùng Liên Dung nói, "Trước kia mẫu phi còn trẻ nên vậy, giống như A Lý hiện giờ, còn nhỏ, sau này A Lý lớn rồi sẽ không giống hiện tại nữa."

Triệu Thừa Mô à một tiếng: "Hóa ra là vậy, có điều vừa rồi phụ thân nói không phải mẫu phi mà."

Triệu Hữu Đường ở bên cạnh tay bị lệch.

Quả nhiên lừa đứa nhỏ là không tốt.

Phùng Liên Dung cười nói: "Phụ thân đùa con đó, không thể coi là thật, người đó chính là mẫu phi."

Triệu Hữu Đường nghe vậy cũng không phản bác, lát nữa con hỏi đến hắn sợ chống đỡ không được.

Mấy người cơm chiều cũng không ăn, liên tục ở trong thư phòng, Chung ma ma đến qua một lần, nghe nói Triệu Hữu Đường đang vẽ tranh, cả nhà vui vẻ hòa thuận, cuối cùng không dám quấy rầy, chỉ bảo phòng bếp hâm nóng, lát nữa đợi muốn ăn lại bưng lên.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường vẽ thêm một lát, cuối cùng vẽ xong.

Phùng Liên Dung vui rạo rực qua xem, chỉ thấy trên tranh có một cô nương trẻ tuổi đứng dưới giàn nho, trên đầu trùm một cái khăn màu xanh, hơi ngước đầu, trong miệng còn ngậm một trái nho màu tím, hồn nhiên đáng yêu nói không lên lời.

Ánh nắng chiếu vào, nhuộm mái tóc đen của nàng lên ánh vàng.

Phùng Liên Dung nhìn, phảng phất như hình ảnh ngày đó đang ở trước mắt.

Hắn cúi đầu đút nho cho mình, miệng đầy ngọt ngào.

Khóe mắt nàng đột nhiên có chút cay cay, ngẩng đầu nhìn Triệu Hữu Đường: "Hoàng thượng vẽ thật đẹp, chỉ là thiếp thân hiện tại, nào còn trẻ như vậy."

Triệu Hữu Đường nói: "Rốt cục thừa nhận không phải nàng?"

Phùng Liên Dung bị tức, quay đầu muốn đi.

Triệu Hữu Đường kéo lại tay nàng: "Càng ngày càng biết phát tính tinh, là nàng còn không được sao? Hiện ở đây là nàng, trước kia cũng là, được chưa? Trong lòng Trẫm, nàng mãi mãi là bộ dáng này, tuổi trẻ thương lão, cũng chỉ là một cái túi da, mà nàng luôn là Phùng Liên Dung."

Phùng Liên Dung nghe xong tự nhiên là mềm nhũn, khẽ nói: "Đáng tiếc hiện tại không có nho, bằng không nhất định sẽ đút cho chàng ăn."

Triệu Hữu Đường cười lên ha ha, cúi đầu liền hôn lên môi nàng.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Phế Hậu

Editor: Linh

Lát sau mấy người liền đi dùng bữa.

Lúc này tâm tình của Triệu Hữu Đường cũng tốt hơn nhiều, ăn không ít, Phùng Liên Dung nhìn hắn vài lần, trong đầu thật ra vẫn tò mò hắn và Hoàng thái hậu nói những gì. Dù sao chuyện này vô cùng trọng đại, chỉ là nàng mặc dù không được thông minh lắm, nhưng chuyện gì không nên hỏi, nàng vẫn luôn rất rõ ràng.

Triệu Hữu Đường lại hỏi Triệu Thừa Mô bài tập, lại đùa với Triệu Huy Nghiên chốc lát liền đi.

Khi trở lại Càn Thanh cung, thời gian đã không còn sớm.

Tiểu hoàng môn bẩm báo nói: "Hoàng thượng, Thái tử điện hạ đợi Hoàng thượng đã lâu."

Triệu Hữu Đường ngẩn ra.

Hắn bước nhanh đi vào, xa xa liền thấy trong đình, một bóng dáng nho nhỏ đứng đó, mặc một chiếc áo choàng màu đen, đầu đội mũ ngọc, bóng lưng bị kéo dài, ở trong bóng đêm có vẻ phá lệ đáng thương, cô đơn.

Triệu Thừa Dục nghe nói hắn đến, xoay người chạy qua, đợi đến gần mới thả chậm bước chân, kêu lên: "Phụ hoàng."

https://thuviensach.vn

Trong thanh âm của hắn có chút căng thẳng, có chút vui mừng, cũng có chút ủy khuất.

Triệu Hữu Đường hỏi: "Sao lại chờ đến tận bây giờ, đã ăn cơm tối chưa?"

Triệu Thừa Dục lắc đầu: "Chưa ạ."

Triệu Hữu Đường nhướng mày, nhìnvề phía mấy hoàng môn sau lưng hắn.

Hoàng môn vội quỳ xuống, Hoa Khi nói: "Bọn nô tài đã khuyên qua, nhưng Điện hạ thế nào cũng muốn đợi Hoàng thượng."

Triệu Hữu Đường hỏi: "Rốt cục là chuyện gì?" Vừa hỏi vừa dắt Triệu Thừa Dục vào nội điện, lại phân phó bọn họ đi phòng ăn bưng chút thức ăn đến.

Triệu Thừa Dục lúc này đã có chút nức nở, nói: "Con đi gặp qua mẫu hậu, mẫu hậu cứ khóc mãi, nói cũng không ra câu, phụ hoàng, chuyện này có phải thật không ạ? Mẫu hậu như thế nào, vì sao lại bị nhốt lại ạ?"

Chiều nay hắn vừa mới từ Xuân Huy các trở về liền đi thăm Phương Yên, nhưng Phương Yên chịu đả kích này, tất nhiên là phải khóc, nhịn không được tố khổ với con hai câu.

Triệu Thừa Dục ít nhiều cũng nghe hiểu chút ít, có thể này mới qua đây.

Triệu Hữu Đường cũng rất tức giận.

Phương Yên đây là muốn lợi dụng con của mình lấy chút đồng tình?

Nhưng sớm biết vậy sao lúc trước còn làm thế, hiện thời đã không còn cách nào tiếp tục vãn hồi rồi.

https://thuviensach.vn

Hắn cúi đầu nói: "Thừa Dục, mẫu hậu con phạm sai lầm cho nên phải chịu chút trừng phạt."

Nếu Triệu Thừa Dục đã biết, dù có lừa gạt cũng không có tác dụng, hắn cuối cùng sẽ lớn, cũng sẽ phải biết, chỉ là làm phụ thân, tự tay xử trí mẫu thân của con mình, ít nhiều cũng làm người ta không thoải mái.

Triệu Thừa Dục a một tiếng: "Mẫu hậu phạm sai lầm? Vậy mẫu hậu không thể sửa đổi ạ?"

"Sửa tự nhiên là có thể, nhưng phạm sai lầm thế nào cũng phải bù lại, như vậy cũng giống như giảng quan hỏi con một vấn đề, con không đáp được, đây cũng là con học không tới nơi, giảng quan tự nhiên sẽ phạt con chép lại mấy lần. Cho nên mẫu hậu con bị nhốt, cũng là đạo lý như vậy."

Triệu Thừa Dục trầm mặc qua một lát hỏi: "Vậy phải nhốt bao lâu ạ?"

"Sẽ không quá lâu." Triệu Hữu Đường thấy thức ăn đã được bưng lên, nói: "Ăn cơm trước đã, không thể để đói bụng, con hiện đang tuổi lớn mà."

Triệu Thừa Dục nói: "Ăn ít một chút cũng không sao, phụ hoàng không phải đã nói không thể tham ăn sao, con nghe phụ hoàng, đã không còn mập."

Trên mặt hắn lộ ra thần sắc ngây thơ, lúc nói lời này, muốn đưa tay nắm chặt lấy tay áo Triệu Hữu Đường, nhưng nửa đường vẫn là rút tay về.

Triệu Hữu Đường thấy vậy, không khỏi khẽ thở dài một cái.

Lại nói tiếp, hắn đối đứa con trai này là hổ thẹn, trong ba đứa con trai, hắn cùng Triệu Thừa Dục chung đụng là ít nhất, mà hắn khi còn bé có chút tham ăn, cùng ca ca đệ đệ có chút xa lạ, cũng do người làm cha này như hắn mà ra.

https://thuviensach.vn

Hắn đối Triệu Thừa Dục quan tâm thật sự không nhiều lắm.

Nhưng bất kể như thế nào, hắn cũng là con của mình, phần máu mủ tình thân này không cách nào dứt bỏ hết, hắn trong lòng suy nghĩ, vẻ mặt càng thêm nhu hòa, nắm lấy tay Triệu Thừa Dục nói: "Thừa Dục, con chịu nghe lời Trẫm đó là chuyện tốt, có điều cũng không cần e ngại Trẫm, Trẫm luôn là phụ thân của con, con sau này có cái gì không hiểu, tùy thời đều có thể đến, dù là muốn gặp Trẫm cũng không cần câu thúc.

Triệu Thừa Dục nghe tự nhiên là cao hứng, do hắn trước kia luôn nghe bọn hoàng môn cung nhân nói Hoàng thượng ở Diên Kỳ cung, hắn rất ít có thể gặp phụ thân.

Hiện thời phụ thân đối hắn vẻ mặt ôn hòa, bảo hắn thường đến, hắn vui mừng liên tục gật đầu: "Vâng ạ."

Triệu Thừa Đường nhìn hắn ăn xong, lại kêu hắn viết chữ cho mình xem.

Triệu Thừa Dục viết chữ cực tốt, so với Triệu Thừa Diễn tùy tâm sở dục, có vẻ nội liễm hơn nhiều, mỗi một nét đều cực kỳ nghiêm túc, Triệu Hữu Đường không khỏi nghĩ đến Triệu Thừa Mô, hai đứa nhỏ ở phương diện này ngược lại có chút giống nhau.

Triệu Thừa Dục được phụ thân chỉ đạo, viết lên tờ giấy tuyên thành thứ năm mới dừng tay.

"Đã có tiến bộ rất lớn." Triệu Hữu Đường xoa xoa đầu hắn nói: "Trở tối rồi, trở về ngủ sớm đi."

Triệu Thừa Dục gật gật đầu, xếp giấy tuyên thành cẩn thận rồi kêu Hoa Khi cầm, xong mới hành lễ cáo từ đi về.

https://thuviensach.vn

Tin tức Phương Yên bị giam lỏng ở Khôn Ninh cung rất nhanh liền truyền khắp toàn bộ hậu cung, dù sao nàng cũng là Hoàng hậu, một khi bị giam cầm, rất khó không bị người khác phát hiện. Nhất thời mọi người ồn ào phỏng đoán, thường có người ở chỗ hẻo lánh châu đầu ghé tai, thêm Lễ bộ cũng đã có thủ dụ, ngoài cung cũng dần đều biết.

Phương đại nhân đã nhiều ngày tâm thần hoảng loạn, Phương Yên là nữ nhi hắn, hiện thời sắp bị phế, làm cha, nào có không nóng lòng.

Nhưng là, thánh mệnh khó trái, ông rốt cục nên làm thế nào mới phải đây?

Phương phu nhân rơi lệ nói: "Lão gia cũng chớ giấu giếm ta, Yên Nhi của chúng ta tai vạ đến nơi, ai không biết?" Bà tiến lên giữ chặt tay áo Phương đại nhân, "Lão gia mau nghĩ biện pháp cứu Yên Nhi đi, không thể trơ mắt nhìn nàng bị như vậy được!"

Phế hậu cùng những phi tần bị giam vào lãnh cung, không khác nhau lắm là cùng một quy túc, tóm lại là không có kết quả tốt.

Phương đại nhân im lặng không nói.

"Còn có Thái tử kìa, đó là ngoại tôn của chúng ta, Yên Nhi nếu không phải Hoàng hậu, hắn cũng không tốt được!" Phương phu nhân khóc đỏ tròng mắt, tức giận nắm chặt tay nói, "Cho rằng Hoàng thượng anh minh, năm đó lão gia mới nghe theo mệnh của Thái hoàng thái hậu nâng hắn lên Thái tử vị, hiện thời khen ngược, mới mấy năm liền phế Yên Nhi của chúng ta, thật sự là lòng lang dạ sói! Cũng không nghĩ xem năm đó nếu không có chúng ta, hắn có thể làm Hoàng đế được sao?"

Phương đại nhân mặt biến sắc, vội nói: "Thật đúng là ý kiến phụ thân! Muốn nói xông lao, cũng là Thái hoàng thái hậu, chúng ta được cho là cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Vậy cũng là ra một phần lực, lão gia, hiện thánh chỉ phế hậu còn chưa ra, lão gia ngài thế nào cũng phải cứu Yên Nhi đấy! Giống như năm xưa vậy, thiếp thân không tin Hoàng thượng có thể ngăn cản sự phản đối của các vị đại thần!"

Phương đại nhân thở dài.

Năm đí có thể thành, cũng là do tiên đế yếu đuối, những đương kim thánh thượng lại không phải người như vậy. Lại nói, trong triều trọng thần chưa chắc sẽ đứng ở bên phía ông, do trong các cựu thần còn lưu lại, Dương đại nhân đã trí sĩ (về hưu), Vương đại nhân, Lý đại nhân đều là giảng quan của Hoàng thượng, tình cảm thâm hậu. Mà những người khác đều là quan viên gần đây Hoàng thượng mới cất nhắc lên, ở trước mặt quyền thế, ở trước mặt ích lợi, lại có bao nhiêu người thật sự bỏ được?

Đừng nói ông hiện tại chỉ có một cái hư chức, nào còn giống trước kia có thể một hô trăm ứng.

Thấy ông như vậy, Phương phu nhân rất thất vọng, phẩy tay áo một cái nói: "Lão gia không có gan cũng được, ta về cầu nhà mẹ ta."

Phương đại nhân vội nói: "Nương tử chớ nóng lòng, thật ra chuyện của Yên Nhi rốt cục là nguyên nhân gì còn chưa biết đâu."

"Có thể có nguyên nhân gì, chính là do Phùng quý phi kia hãm hại, Yên nhi của chúng ta hồn nhiên đơn thuần, chưa từng nghĩ đến hại người chứ sao." Phương phu nhân hiểu biết con gái mình, nàng không phải người độc ác, lại như thế nào cũng không nên bị phế.

Nói đến cùng, vẫn là do Hoàng thượng bất công, hai người tình cảm phu thê không tốt, lại nghe lời bên gối của Phùng quý phi kia, nhất định là vậy!

Phương đại nhân muốn nói gì nữa, Phương phu nhân không chịu nghe, phất tay áo liền đi.

https://thuviensach.vn

Nói đến nương gia của Phương phu nhân cũng có chút thế lực, dù sao bà có thể gả vào Phương gia, không phải hoàn toàn dựa vào vận khí.

Chỉ là, muốn chống đối Hoàng thượng, nói dễ hơn làm.

Phương đại nhân buồn, buổi tối cũng ngủ không ngon.

Lại nói Trưởng công chúa Vĩnh Gia nghe được tin tức này, ngày thứ hai liền vào trong cung cầu gặp Hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu biết nàng muốn nói việc này, thản nhiên nói: "Hoàng thượng tâm ý đã quyết, ta cũng khuyên không được."

Vĩnh Gia giật mình nói: "Nhưng rốt cuộc là vì sao, Hoàng hậu làm chuyện gì mà lại khiến Hoàng thượng muốn phế nàng? Đó là Hoàng hậu đấy, cũng không phải tần phi bình thường, nào có thể nói phế liền phế, có phải..." Nàng ngừng một chút, "Có liên quan đến Phùng quý phi?"

"Coi là vậy, cũng không thể coi là vậy." Hoàng thái hậu nói chân tướng ra.

Vĩnh Gia nghe xong, vẻ mặt phức tạp.

Không nghĩ tới trong cung lại xảy ra loại chuyện ngư này!

Nàng nhíu nhíu mày, thở dài một hơi: "Hoàng hậu sao lại hồ đồ thế chứ! Dù là muốn đối phó Phùng quý phi cũng không nên như thế, nàng thân phận gì, nhưng lại cùng một quý nhân xen lẫn một chỗ." Nàng cũng là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liên tục lắc đầu.

Khó trách Triệu Hữu Đường sẽ sinh ra ý phế hậu.

Phương Yên lần này quả thật là làm quá khó coi.

https://thuviensach.vn

"Có điều chẳng ai hoàn mỹ, dù là Hoàng hậu có lỗi cũng không nên đuổi tận giết tuyệt chứ." Vĩnh Gia nói, "Mẫu hậu cũng không khuyên nhủ Hoàng thượng chút được à? Phùng quý phi kia có gì tốt, Hoàng thượng cứ vậy một lòng hướng về nàng, chuyện Hồ quý phi năm đó, Hoàng thượng quên rồi sao?"

Hoàng thái hậu khoát tay: "Hai người này không thể đánh đồng, ta ở trong cung cũng nhìn, Phùng quý phi chưa từng làm qua chuyện gì khác người, muốn nói, cũng là A Yên không tốt. Thôi, thôi, ta dù có đi nói, cũng có năng lực gì đâu? Lại không phải chưa từng khuyên qua, nói rồi ảnh hưởng đến tình mẫu tử, cuối cùng có ích gì?"

Vĩnh Gia nghe được câu này, đầu hơi thấp xuống.

Hai người dù sao cũng không phải mẫu tử ruột thịt, Phương Yên nói đến cùng cũng chỉ là nhi tức, hai tướng cân nhắc, không khó phân ra nặng nhẹ, chỉ là Phương Yên bị phế, nàng thủy chung không quá cao hứng, đối Triệu Hữu Đường có chút thất vọng.

Nàng trầm mặc một lát hỏ: "Vậy vị Hoàng hậu kế tiếp sẽ là Phùng quý phi?"

"Không biết nữa." Hoàng thái hậu nói: "Hoàng thượng cũng chưa nói."

Vĩnh Gia cười nhạo một tiếng: "Còn có thể là ai, chỉ không nghĩ tới mệnh nàng tốt như vậy, từ một quý nhân lên làm được hoàng hậu!"

Hoàng thái hậu nhắc nhở: "Đã như vậy, ngươi ngày sau nhìn thấy nàng cũng chớ lộ ra ý khinh miệt."

Vĩnh Gia bĩu môi.

Nể mặt Hoàng thượng nàng đúng là nên như vậy, nhưng trong lòng nghĩ như thế nào, ai cũng không quản được.

https://thuviensach.vn

Nàng đứng lên: "Ta đi xem A Yên."

Hoàng thái hậu cũng không biết nói cái gì, thở dài.

Vĩnh Gia đi đến Khôn Ninh cung, chỉ thấy chung quanh vắng tanh, cung điện này cùng chủ tử bên trong cùng chung một nhịp thở, được sủng ái, vừa đến liền có thể cảm giác được sinh khí, mà nơi đây lại không khí trầm lặng, hoàng môn cung nhân người người đều cúi thấp đầu.

Phương Yên cũng sắc mặt trắng xanh, ngồi ở đó không nhúc nhích, nhưng khi nghe nói nàng đến đây, vội vàng đứng lên.

"Hoàng tỷ." Nàng ta nắm tay Vĩnh Gia liền khóc lên.

Vĩnh Gia nói: "Ta trước đó không biết chuyện này, đến bây giờ mới đến thăm ngươi được."

Phương Yên vội la lên: "Vậy ngươi gặp qua mẫu hậu chưa? Ngươi giúp ta cầu xin mẫu hậu, để mẫu hậu đi gặp Hoàng thượng chút."

Mấy ngày nay nàng ta rốt cục hiểu rõ kết cục của bản thân, không phải chỉ bị giam cầm, mà là bị phế đi, vị Hoàng hậu này nàng ta tổng cộng mới chỉ ngồi bảy năm, đúng nói bản triều, dù là tiền triều cũng chưa có nghe nói qua loại chuyện này.

Nàng ta đến cùng phạm vào sai lầm lớn gì mà phải bị trừng phạt như vậy?

Nếu nói có, vậy chính là không được cưng chiều như Phùng quý phi!

Cuối cùng, Hoàng thượng vẫn giống tiên đế, bị sắc đẹp mê hoặc, Phùng Liên Dung như vậy, đến cùng có mấy phần nhiệt tình? Cũng chi là muốn lừa dối Triệu Hữu Đường, tương lai cho con mình lên làm Thái tử, nàng ta

https://thuviensach.vn

chỉ không dùng đúng biện pháp mà thôi, không có bắt được sai lầm của Phùng Liên Dung.

Nếu lại cho nàng ta một cơ hội, nàng ta sẽ không thất bại.

Nhưng vấn đề là, cơ hội này khó có nữa, nàng ta thất bại thảm hại, còn liên lụy đến con mình.

Nghĩ đến Triệu Thừa Dục, Phương Yên lại khóc rống lên: "Hoàng tỷ, Thừa Dục phải làm sao đây? Ta nếu bị phế đi, Thừa Dục còn có thể làm Thái tử sao?"

Vĩnh Gia an ủi: "Thừa Dục là đứa bé ngoan, Hoàng thượng vẫn rất thích hắn, bây giờ đấy, ngươi đừng tếp tục nghĩ đến những chuyện này." Nàng thở dài, ăn ngay nói thật: "Mẫu hậu đối chuyện này cũng bất lực, cho nên ngươi phải kiên cường chút, dù là đi lãnh cung, ngươi cũng phải nhớ kỹ, tương lai không phải không có tí cơ hội nào, ngươi đừng tái phạm sai lầm trước kia, nhiều nghĩ đến Thừa Dục."

Chân Phương Yên mềm nhũn, chậm rãi ngồi xuống: "Thật sự không có cách nào sao?"

Vĩnh Gia lắc đầu.

Nhìn nàng vẻ mặt như vậy, nhất định không phải lừa mình, nàng cũng không cần phải vậy, Phương Yên cắn môi một cái nói: "Cám ơn Hoàng tỷ hôm nay đến báo cho ta biết, tương lai Thừa Dục liền giao thác cho Hoàng tỷ."

Có lẽ đây là một lần cuối cùng nàng gặp Vĩnh Gia.

Phương Yên nản lòng thoái chí, cũng không còn gì khác để nói.

Vĩnh Gia thở dài, cáo từ rời đi.

https://thuviensach.vn

Nàng quay đầu liếc nhìn Khôn Ninh cung một cái, lại quay lại nơi này, có lẽ nơi ày đã đổi chủ rồi đi?

Cuộc đời thật đúng là không ngờ được.

Lời này đối Phùng Liên Dung mà nói cũng giống vậy.

Trong Diên Kỳ cung, người khác đều rất cao hứng, Chung ma ma thường xuyên cười híp mắt, chỉ khi đi ra ngoài mới thu liễm chút, dù sao Hoàng hậu còn chưa bị phế, chủ tử nhà mihf cũng chưa phải Hoàng hậu, không thể để người khác cảm thấy lỗ mãng.

Mà Phùng Liên Dung thì lại tâm tư trùng trùng, còn bị Triệu Hữu Đường nhìn ra.

Hắn hỏi: "Có phải là vì lời đồn đãi trong cung không?"

Phế hậu là nhất định, còn về vị Hoàng hậu kế tiếp, không cần phải nói, người người đều cảm thấy là Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung mím môi một cái nói: "Thiếp thân hi vọng chỉ là lời đồn đãi, Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương lần đó cũng là bị Trần quý nhân lừa, hiện thời Trần quý nhân đã bị Hoàng thượng ban chết, cần gì phải phế đi Hoàng hậu nương nương chứ?"

Trần Tố Hoa ở trong lao bị tra khảo vẫn gánh tất cả lên mình, cũng coi như có cốt khí, Triệu Hữu Đường liền sai người kéo ra chém. Trần gia đau mất một nữ nhi, nhưng cũng không dám phản kháng, còn phải khấu tạ Hoàng đế khoan hồng độ lượng, không truy cứu tội cả gia tộc.

Triệu Hữu Đường thản nhiên nói: "Nàng ấy cũng không phải lần một lần hai, lại cho nàng làm Hoàng hậu, nàng không sợ ngày nào đó nàng ấy lại tìm nàng phiền toái à?"

https://thuviensach.vn

Điều này làm Phùng Liên Dung không tiện phản bác.

Nàng đương nhiên không thích Phương Yên, nhưng Phương Yên bị phế, nàng biết hoặc ít hoặc nhiều cũng có liên quan đến mình, dù sao Triệu Hữu Đường là hướng về phía nàng, mà Phương Yên lại vô cùng chán ghét nàng, mới có thể tạo thành cục diện hôm nay.

Nhưng để tay lên ngực tự hỏi, nàng cũng không hi vọng Phương Yên bị phế.

Ở trong cung, Hoàng hậu bị phế, ý vị như thế nào, ai chẳng biết Phương Yên đời này xong rồi.

Đây là sự thật tàn khốc.

Triệu Hữu Đường cau mày nói: "Nàng lại mềm lòng cái gì, chuyện này như thế nào đi nữa cũng không liên quan đến nàng, nàng ấy là gieo gió gặt bão, Trẫm đã nhịn nàng ấy rất lâu rồi."

Phùng Liên Dung ngẩng đầu, chỉ thấy trên mặt hắn tràn đầy ghét bỏ, nàng không khỏi nhớ tới đời trước, hai người này cũng tình cảm bất hòa, cho nên Triệu Hữu Đường mới thích Tô Cầm kia, chỉ là nàng chết sớm, cũng không biết chuyện sau đó, không biết sau đó như thế nào.

Thấy nàng sợ, Triệu Hữu Đường cũng không muốn nhắc lại chuyện này, dò hỏi: "Nàng cùng nàng ấy giải quyết lục cung, thật sự cảm thấy mệt à? Trẫm thấy nàng thường ngáp, có đôi khi lại ngủ sớm, Trẫm đến đây cũng không gặp được."

Phùng Liên Dung gật đầu: "Nào có không mệt, quản lý hậu cung thật sự không dễ, cho nên mấy năm nay Hoàng hậu không có công lao cũng có khổ lao."

https://thuviensach.vn

"Được rồi!" Triệu Hữu Đường đánh gãy nàng, "Nàng đừng lại thay nàng ấy nói chuyện nữa, nàng bây giờ không biết lợi hại, như vậy một ngày nào đó bị nàng ấy lấy mạng, nàng dù có hối hận cũng không kịp."

Hắn quát to một tiếng, Phùng Liên Dung cũng sợ, không dám tiếp tục nói.

Triệu Hữu Đường thấy nàng nháy mắt, vẻ mặt ô tội, vẫn giống như tiểu cô nương, nhịn không được thở dài.

Nàng cái dạng này, có thể làm Hoàng hậu sao?

Nhưng Phương Yên bị phế, hậu vị hư không, tương lai thế nào cũng phải có Hoàng hậu.

Triệu Hữu Đường đau đầu, suy nghĩ một chút nói: "Nàng không phải cùng Tôn Tiệp Dư có chút giao tình sao, Trẫm nghĩ nàng ấy giúp đỡ nàng chút ít, đỡ phải sự vụ quấn thân, người cũng gầy."

Phùng Liên Dung lập tức cao hứng, nhanh chóng nói được.

Triệu Hữu Đường khóe miệng giật giật.

Xem ra nàng là thật sự không thích quản việc.

Đợi Triệu Hữu Đường đi rồi, Chung ma ma vội tiến đến gần, nói: "Vừa rồi Hoàng thượng hỏi nương nương, nương nương sao lại biểu hiện như vậy chứ!"

Bà là nhân tinh, tự nhiên nhìn ra ý của Triệu Hữu Đường.

Phùng Liên Dung khó hiểu: "Sao vậy?"

Còn hỏi sao vậy, Chung ma ma chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Hoàng hậu vừa bị phế, tự nhiên không qua bao lâu sẽ lập tân Hoàng hậu, trong

https://thuviensach.vn

cung này chẳng lẽ còn có người thích hợp hơn Phùng Liên Dung hay sao? Tự nhiên phải tự mình nắm chặt cơ hội.

Kết quả nàng lại vẫn nguyện ý kêu Tôn Tú cùng quản việc.

Chung ma ma tức giận nói: "Người khác đều muốn quyền càng to càng tốt, chủ tử đây là cái gì chứ." Bà hạ giọng, nhỏ như muỗi nói: "Hoàng thượng còn chưa muốn cho chủ tử làm Hoàng hậu đâu."

Phùng Liên Dung vội nói: "Ta cũng không muốn."

Chung ma ma nói: "Vậy vị chủ nhân kia là muốn cho ai làm Hoàng hậu? Nhưng chủ tử nghĩ qua chưa, người khác làm Hoàng hậu, Hoàng thượng dù sao cũng phải cho nàng một phần, về sau Hoàng thượng thường đi đến chỗ Hoàng hậu, chủ tử cũng không cần tức giận, không chừng còn nhiều thêm mấy vị Hoàng tử Công chúa đấy. À, đến lúc đó không chừng còn phải tuyển tú, tuyển chọn một chủ nhân tuổi trẻ xinh đẹp làm Hoàng hậu, cũng không phải là không được."

Vẻ mặt Phùng Liên Dung cũng có chút biến hóa.

Mấy năm nay, Chung ma ma nào không biết tâm tư của nàng, chủ tử nhà mình tuy rằng không có dã tâm gì, nhưng không thể nói không có lòng ghen tị của nữ nhân, nàng hiện đã quan với Hoàng thượng độc sủng, nếu thật xuất hiện một người, còn không biết như thế nào nữa.

Cái này gọi là ngồi nói chuyện không đau lưng.

Nàng giờ giả vờ hào phóng, sau này không chừng có lúc khóc.

Vạn nhất thật sự có một tân hoàng hậu hiền lành rộng lượng, tuổi trẻ xinh đẹp thì sao?

Chung ma ma là muốn đánh thức Phùng Liên Dung trước.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung bị bà nói á khẩu không trả lời được.

Nhưng một lát sau, nàng hỏi: "Vậy làm rồi, sau này Hoàng thượng muốn tuyển tú, xuất hiện một sủng phi tuổi trẻ xinh đẹp thì sao?"

Loại chuyện như này, không phải làm Hoàng hậu liền có thể giải quyết.

Lần này đến Chung ma ma không thể trả lời.

Hai chủ tớ nhất thời đều không nói chuyện, người người đều có tâm tư.

Lại nói Phùng Mạnh An ở Ninh huyện, đang ở trong điền trang lượn quanh thì thấy Kim Thượng Văn đến đây. Kim Thượng Văn này là bạn tốt cùng trường của hắn, năm đó cùng nhau đậu cử nhân, hiện ở Ninh huyện làm Huyện lệnh, Phùng Mạnh An thấy hắn cười đến rạng rỡ liền hỏi: "Có chuyện gì tốt à?"

"Đối với ta là chuyện không được tốt lắm, nhưng đối ngươi mà nói, chính là chuyện vô cùng tốt."

Phùng Mạnh An nhíu mày: "Nói thử xem, nếu là thật, ta mời ngươi đi uống rượu!"

Kim Thượng Văn cười nói: "Ngươi thật đúng là tâm đại, Hà đại nhân kia mọi chuyện chống đối ngươi, ngươi còn có tâm tư nữa?"

"Tại sao không có tâm tư, ta cũng không sợ hắn, lại nói, nếu là tin tức tốt, uống rượu có tính gì." Hắn vung tay lên, "Mau nói đi."

Kim Thượng Văn nói: "Hoàng hậu bị phế, muội muội ngươi không phải Quý phi nương nương sao, cái này có được tính là chuyện vô cùng tốt không?"

Phùng Mạnh An há hốc miệng: "Còn có việc này?"

https://thuviensach.vn

Muội muội kia của hắn là cái tính tính gì, hắn lại không rõ sao, đừng nói tranh cái gì, người khác không hại nàng bỏ mệnh, trong nhà đã phải thắp nhanh thơm cầu nguyện, nhưng hiện nay Hoàng hậu nương nương cao cao tại thượng tại sao lại ngã? Nghe nói trong cung cũng không có chủ nhân nào khác được sủng mà!

Vị Hoàng hậu kia rốt cục là có bao nhiêu ngu xuẩn, chẳng lẽ tự hại chính mình?

Dù sao, muội muội kia của hắn khẳng định là không thể nào đánh ngã Hoàng hậu.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Phùng Mạnh An truy hỏi, "Vậy Phương gia không dâng tấu chương à?"

"Phương gia không dâng, nhưng nhà ngoại của Hoàng hậu nương nương từng dâng tấu chương, còn nói Quý phi nương nương mê muội Hoàng thượng, hại nước hại dân, ngược lại chọc giận Hoàng thượng, ngày hôm sau liền chiêu cáo thiên hạ phế Hoàng hậu, lý do thì không thấy viết, còn bãi quan ngoại tổ phụ nàng ta. Các tấu chương khác đâng lên, toàn bộ đều xịt, ngay cả rắm cũng đánh không ra, " Kim Thượng Văn cảm thán, "Cũng may Phương đại nhân thức thời, thấy vị nhạc phụ này của mình xuống ngựa liền không dám xuống tay, bảo vệ được mũ cánh chuồn. Theo ta ấy, núi xanh còn đấy không lo không có củi đốt, đến cùng Thái tử vẫn còn là Thái tử mà."

Nói xong câu cuối, Kim Thượng Văn cảm thấy không đúng lắm, Thái tử nhưng là con của Phương Yên, mà Phùng Quý phi cũng có hai đứa con trai, hắn cười xấu hổ.

Phùng Mạnh An nói: "Ngươi nói cũng không sai, người mà, dù sao cũng phải lưu lấy một đường lui."

https://thuviensach.vn

Hắn giả vờ như không nghe được câu kia, nhưng trong lòng cũng cân nhắc một phen.

Tương lai nếu muội muội làm Hoàng hậu, vậy quan hệ giữa Thái tử và hai vị Hoàng tử sẽ khó mà nói, đúng như Kim Thượng Văn nói, Thái tử là củi lửa của Phương gia, nhưng củi lửa này có thể cháy hay không cũng chưa biết chừng.

Phùng Mạnh An cười cười, cùng Kim Thượng Văn đi uống rượu.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Về Hưu

Phương Yên bị phế, chuyển nhà đến phía Tây cung Trường An làm đạo cô, Hoàng thái hậu cùng nàng đến cùng vẫn có chút tình nghĩa bà tức, đến trước mặt Triệu Hữu Đường cầu tình, đồng ý cho mang theo mấy cung nhân theo hầu hạ, trên mặt tiền bạc cũng rộng rãi, cho nên so với các phi tần khác ở đây xem như tốt hơn nhiều.

Nhưng Phương Yên không bỏ xuống được con, Triệu Thừa Dục đối mẫu thân đột nhiên dời xa cũng nhận đến kinh hách, hắn không rõ vì sao trừng phạt lại nặng như vậy.

Mẫu thân cũng không ở tại Khôn Ninh cung.

Lúc nghe giảng bài hắn cũng thất thần, Lý đại nhân tự nhiên hiểu rõ xảy ra chuyện gì, báo cho Triệu Hữu Đường biết.

Đứa nhỏ còn nhỏ đã gặp thay đổi lớn như vậy, khiến người khác nhìn cũng cảm thấy không đành lòng. Phương Yên tuy làm sai rất nhiều, nhưng đối con mình rất tốt, Triệu Hữu Đường liền sai người bồi Triệu Thừa Dục đi xem Phương Yên, có điều khi gặp mặt phải có người khác ở đó.

Hắn là sợ Phương Yên lại nói lung tung cái gì, ảnh hưởng đến Triệu Thừa Dục, hơn nữa cũng ngầm cảnh cáo nàng, nếu dạy hư đứa nhỏ, về sau muốn gặp mặt Triệu Thừa Dục càng là không thể nào.

Phương Yên tình cảnh đã vậy lại nào dám không nghe, thế nên khi gặp Triệu Thừa Dục chỉ dặn dò hắn chăm chỉ đọc sách, chú ý thân thể, nhất thời

https://thuviensach.vn

cũng không có gì.

Lại nói chỗ Phùng Liên Dung, Tôn Tú được hoàng mệnh, ngày hôm sau liền đến Diên Kỳ cung.

“Nghe nói nương nương bận không chịu được, Hoàng thượng săn sóc kêu thiếp thân đến giúp đỡ, có điều thiếp thân cũng chưa từng làm qua mấy chuyện này, không biết có được không nữa.”

Phùng Liên Dung mời nàng ngồi xuống: “Năm mới ngươi chơi cờ lợi hại hơn ta, ta đã biết ngươi nhất định là giỏi giang hơn ta.”

Tôn Tú cười híp mắt nói: “Chơi cờ được coi là gì, chỉ là vui đùa thôi, kém xa quản sự rất nhiều. Theo thiếp thân thấy, quản sự trừ phải biết tính sổ sách, còn phải biết dùng người, lớn đến hàng năm quà tặng cho các ngày lễ, nhỏ đến dùng một cây kim sợi chỉ, bên nào mà không phải phí tâm, cũng khó trách nương nương mệt nhọc.”

Phùng Liên Dung cười nói: “Ngươi xem, ngươi thuận miệng nói liền biết trong lòng rất rõ ràng, mà ta thì sao, đến giờ vẫn chiếu theo Hoàng hậu nương nương mà làm.” Nói đến đây, nàng dừng một chút, không nghĩ tới Hoàng thượng sấm rền gió cuộn, Phương Yên cuối cùng vẫn bị phế, chuyển đến phía Tây.

Đối với kết quả nàng, nàng không thể xưng vui mừng, cũng chưa nói tới bi thương.

Phương Yên người này nói ra cũng không phải đại gian đại ác gì, chỉ là nghĩ sai, nhìn nàng chướng mắt, làm việc mất lý trí.

Chỉ là khiển trách này không khỏi quá nặng, giống như các phi tần bị biếm vào lãnh cung, không được ra khỏi cửa, không dạo được vườn, người nhà cũng không gặp được. Phùng Liên Dung lắc đầu, có thể thấy được nơi

https://thuviensach.vn

này tàn khốc hơn bên ngoài rất nhiều, nếu là người nhà bình thường, một phong hưu thư cũng tốt hơn.

Tôn Tú thấy thế, thân mình hơi nghiêng nói: “Phương tiên cô cũng là tự mình trừng phạt đúng tội, dù cho nương nương có được nhiều sủng ái cũng là Hoàng thượng coi trọng nương nương, người khác hâm mộ không hết chứ nói gì nàng vốn là Hoàng hậu nương nương, lòng dạ càng phải rộng lượng hơn.”

Nàng cũng hâm mộ, nhưng nếu nói đi giành, nàng cũng biết là không dễ dàng, đi nhầm một bước sẽ không có kết quả tốt.

Nói xong nàng liền nói sang chuyện khác, đỡ phải Phùng Liên Dung không tiện tiếp lời: “Nương nương đã nghĩ đến cho thiếp thân làm gì chưa?”

Phùng Liên Dung nói: “Chỗ ngươi luôn quá thái bình, chưa bao giờ xảy ra chuyện gì, có thể thấy được ngươi nhìn người rất chuẩn, về sau cung nhân lục cung liền giao cho ngươi quản, còn có đồ dùng với vật liệu may mặc của mỗi phi tần, cung nhân hoàng môn đều do ngươi quản luôn.”

Tôn Tú cười nói: “Đều nghe nương nương.”

Nàng hiện mỗi ngày cũng rảnh đến nhàm, cho nên nghe nói muốn nàng đến cùng quản sự, nàng cũng không có lòng cự tuyệt, có việc làm lúc nào cũng có ý nghĩa hơn rảnh rỗi nhiều.

Phùng Liên Dung liền kêu Chung ma ma đưa sổ sách tương ứng cho nàng.

Tôn Tú nhận liền đi.

Chung ma ma nhìn bóng lưng nàng nói: “Nhìn qua Tôn tiệp dư rất thích đấy, có điều nương nương cũng phải chú ý, lòng người một khi lớn, không

https://thuviensach.vn

chừng sẽ làm ra cái gì.”

Phùng Liên Dung nhìn bà một cái.

Chung ma ma luôn rất dễ lo lắng, sợ cái này, sợ cái kia, có điều cũng là một lòng vì nàng.

Cho nên mấy năm nay, nàng trôi qua thật nhẹ nhàng.

“Đã biết, ma ma.” Phùng Liên Dung gật gật đầu, cười hỏi: “Ta ngược lại thật ra mãi quên hỏi ma ma, ma ma có bao giờ nghĩ tới vinh lão hồi hương chưa? Lần trước thả cung nhân ra cung, ma ma không đi, thật sự không hối hận?”

Chung ma ma nói: “Có cái gì để hối hận, trở về cũng là ngồi trong sân phơi nắng, hay là ánh mặt trời ở quê nhà tốt hơn ở đây?” Bà cười cười, “Lão nô đã sớm quen sống ở đây, dù là chết ở đây cũng nguyện ý, chưa nói còn có nương nương ở bên cạnh.”

Phùng Liên Dung có chút kinh ngạc, cũng không quá hiểu rõ, nếu nàng là Chung ma ma, hẳn là sẽ trở về.

Có lẽ một người ở trong cung quá lâu, ngược lại sẽ có điều dựa vào?

Nàng cười nói: “Ma ma đã thật sự cam tâm tình nguyện, vậy thì là tốt nhất.”

Cẩm y vệ Triệu Hữu Đường phái đi Ninh huyện hôm qua về bẩm báo, hóa ra Hà Dịch buộc tội Phùng Mạnh An cũng không vì gì khác, Phùng Mạnh An người này khuyết điểm là có, làm việc có chút không tuân theo quy củ, thật ra bản thân Hà Dịch cũng vậy, nhưng vấn đề là, Hà Dịch là thủ trưởng, Phùng Mạnh An không nghe theo lời hắn hắn liền giận. Mặt khác khiến hắn bất mãn chính là, Phùng Mạnh An không nghe hắn, còn thường

https://thuviensach.vn

làm rất tốt, cái này khiến Hà Dịch sượng mặt, cho nên mới muốn đối phó Phùng Mạnh An.

Hạ Bá Ngọc nói: “Thật ra Giang gia điền trang Phùng đại nhân xử lý rất tốt, theo ý Hà đại nhân, không nhất định phải gây chiến.”

Giang gia chính là Thanh Bình Hầu phủ nương gia của Hoàng thái hậu, có câu là nước trong quá thì không có cá, trên đời bao nhiêu quan viên thật sự thanh liêm? Nhưng Hà Dịch người này chính là quá cổ hủ, trong mắt không chứa được hạt cát, Phùng Mạnh An thì không vậy, hắn làm việc tương đối linh hoạt, am hiểu cùng người khơi thông, chỗ nên lui có thể lui, không thể lùi vẫn có thể tuân thủ nguyên tắc.

Triệu Hữu Đường nghe xong, tự nhiên là có khuynh hướng cách làm việc của Phùng Manh An.

Hạ Bá Ngọc lại nói: “Hà đại nhân biết có cẩm y vệ đến thăm dò còn phát cáu kỉnh, nói Hoàng thượng không tín nhiệm hắn, không bằng không làm.”

Triệu Hữu Đường nhíu mày: “Hắn thật nói như vậy?”

Há Bá Ngọc gật đầu: “Vâng.”

Hắn đối Hà Dịch cũng không có hảo cảm, mà Phùng Mạnh An là ca ca của Phùng quý phi, tương lai Phùng quý phi ngồi lên ghế Hoàng hậu, Phùng Mạnh An nhất định thăng chức rất nhanh, hiện thời chỉ là một cái nhấc tay hắn không có lý do gì không làm, cũng là do Hà Dịch người này rất không có nhân tình.

Triệu Hữu Đường nhíu nhíu mày, không có lập tức hạ quyết định.

Dù sao lúc trước là hắn thăng quan cho Hà Dịch, trao gửi chuyện này cho hắn, hắn còn muốn cho Hà Dịch một cơ hội.

https://thuviensach.vn

Chỉ là Hà Dịch lại không tự biết, thêm Phùng Mạnh An vẫn như cũ làm theo ý mình, hắn trong cơn tức giận lại dâng lên một phong tấu chương.

Đây là phong tấu chương cuối cùng hủy tiền đồ của hắn.

Hắn lại lần nữa về làm Tri huyện.

Hắn ở một Hương huyện làm rất tốt, dù sao phía dưới đều là tiểu dân, nhưng ủy thác trọng trách lại không được, có một số người, ý tưởng nhiều, có thể nhìn ra trông rộng, nhưng thực tế, thật sự bảo hắn đi làm, lại chưa chắc có thể.

Triệu Hữu Đường nghĩ nghĩ, bút son vung lên, thăng nhiệm Phùng Mạnh An thành Hộ bộ Tả thị lang, chính quan tam phẩm, từ hắn đến thay thế Hà Dịch.

Phùng Mạnh An đây là thăng liền hai phẩm, chân chính lên thẳng mây xanh.

Phùng Lâm biết, trong lòng ngược lại lo lắng, phế hậu vừa mới qua, con nhà mình liền thăng quan, còn làm quan lớn, không biết người khác sẽ nghĩ thế nào đâu. Phùng Mạnh An lại thích tự cho là thông minh, ông sợ tương lai con mình sẽ gây chuyện.

Đường Dung nói: “Cũng là Mạnh An không chịu thua kém, ở Ninh huyện làm tốt, bằng không Hoàng thượng sao có thể thăng quan? Tướng công cũng là, đừng cái gì đều cảm thấy bởi vì là Dung Dung, hơn nữa, Hoàng hậu bị phế cũng không trách được Dung Dung, con gái chúng ta là người thế nào, chàng không biết sao? Lần trước còn không phải là do những người đó nói bậy, may mắn bị Hoàng thượng trách phạt! Buồn cười!”

Phùng Lâm nghĩ đến chuyện đó cũng tức giận, nói: “Dung Dung đúng là không có gì sai, ta là sợ Mạnh An tiểu tử kia, hắn bỗng chốc làm Thị lang,

https://thuviensach.vn

sợ hắn đắc ý vênh váo.”

“Làm sao có thể, con lớn như vậy đã bảo giờ từng khiến chàng phải quan tâm đâu, chỉ có tướng công không tin hắn.” Đường Dung nói, “Hơn nữa, chàng dù có lo lắng, chỉ dặn dò như thường cũng được, giữa phụ tử có gì mà không thể nói, hiện thời thăng quan bao giờ cũng là chuyện tốt, trong nhà chúng ta còn chưa từng ra quan tâm phẩm đâu, nương ta cũng nên vui đến phát rồ rồi.”

Phùng Lâm sờ sờ râu, có chút hổ thẹn, chức quan của con cao hơn phụ thân: “Xem ra vi phu cũng nên về hưu rồi.”

Đường Dung ngược lại cao hứng: “Vậy là tốt nhất, dù sao nhà chúng ta hiện tại cũng không thiếu cái gì, chàng không có chức vị thì cùng ta đi chung quanh, trong nhà có con dâu chiếu cố, không có gì phải lo lắng, không bằng chúng ta đi Tô Châu một chuyến đi? Giang Nam so với nơi này, nghe nói khác nhiều lắm.”

Phùng Lâm khóe miệng, hắn chỉ thuận miệng nói nương tử liền coi là thật, nhưng nghĩ lại, chính mình cũng là người năm mươi mấy tuổi, còn có thể làm việc được mấy năm nữa đâu? Thê tử cùng hắn ăn không ít khổ, nàng từ trong lòng cũng hi vọng hắn lui xuống.

Ngoài ra Phùng gia hiện nay nước lên thì thuyền lên, phụ tử là quan đồng liêu cũng không phải chuyện gì tốt, hắn càng lúc càng cảm thấy chủ ý này không sai.

Hơn một tháng sau, dâng tấu chương, xin được về hưu dưỡng lão.

Triệu Hữu Đường nhìn đến, giật mình, đi Diên Kỳ cung hỏi Phùng Liên Dung.

“Phụ thân nàng không muốn làm quan, Trẫm còn chưa quyết định, nàng xem...”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung lập tức nói: “Về hưu tốt, phụ thân tuổi không nhỏ, cũng đến lúc nên ở nhà nghỉ ngơi rồi!”

Ý tưởng của nữ nhân đúng là không dùng được, nam nhân làm quan chẳng lẽ chỉ vì đến tuổi liền không được nghỉ ngơi? Triệu Hữu Đường nói: “Tuổi của ông cũng không tính lớn, giống Dương đại nhân làm quan đến hơn 70 mới về hưu kìa, phụ thân nàng so sánh với, xem như còn rất trẻ, hơn nữa Trẫm thấy ông cũng rất có khát vọng.” Hắn ngừng một chút, “Có lẽ là ca ca nàng thăng quan, mang đến cho ông không tiện, ngược lại là Trẫm sơ sót.”

Loại thân phận như Phùng Liên Dung, dù có phong cho Phùng Lâm cái tước vị cũng không là gì, dù sao ông làm quan xử lý mọi việc không tệ, vốn cũng có thanh danh.

Phùng Liên Dung nhíu mày: “Điều này cũng đúng, ai bảo Hoàng thượng cho ca ca làm quan tam phẩm, thật sự quá cao, có điều phụ thân chưa hẳn tất cả đều vì nguyên nhân này, Hoàng thượng cứ chuẩn tấu đi, thiếp thân cũng muốn phụ thân an hưởng tuổi già.”

Bất kể là loại quyết định nào, nếu phụ thân đã chủ động đề xuất, tự nhiên có lý do của mình.

Nàng kiên trì, Triệu Hữu Đường cũng không sao.

Phùng Liên Dung lại hỏi Triệu Hữu Đường: “Phượng nương sắp sinh con, sao Tam điện hạ vẫn chưa trở về?”

Kim thị danh kêu Kim Phượng, Phùng Liê Dung nghe xong Kim thái y bẩm báo, biết được không lâu nữa sẽ sinh, nhưng Triệu Hữu Trinh đến bây giờ vẫn chưa về đến nhà.

Triệu Hữu Đường nói: “Vừa vặn gặp phải hồng thủy, nhất thời không kịp, hắn hiện sợ là cũng nóng vội cực kì.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung vội la lê: “Vậy phải làm sao bây giờ, phụ thân của Phượng nương năm sau mới được điều đi, nương nàng lại qua đời, một mình nàng nhất định sẽ sợ hãi, thêm đó tướng công lại không ở bên cạnh.” Nàng ngừng một chút, “Hay là đón nàng vào trong cung?”

“Có thể bị nguy hiểm không?” Bụng to như vậy, Triệu Hữu Đường cũng sợ gặp chuyện không may, vậy hắn sẽ thật có lỗi với Triệu Hữu Trinh. Hắn nghĩ nghĩ, nghiêng đầu nhìn Phùng Liên Dung một cái, “Bằng không nàng đi Tĩnh vương phủ một chuyến?”

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Tĩnh Vương Phủ

Phùng Liên Dung ngây ngẩn cả người, cho rằng mình nghe nhầm, hỏi lại: “Hoàng thượng vừa mới nói để thiếp thân đi Tĩnh Vương phủ?”

Triệu Hữu Đường ừ một tiếng: “Ừ, nàng đã sinh ba đứa, có kinh nghiệm, thứ hai chính là nàng và Kim thị cũng quen biết.”

“Nhưng, đó là phải xuất cung đấy.” Phùng Liê Dung ở trong cung đã bao nhiêu năm, tổng cộng ra cung mới chỉ hai lần, cũng đều là Triệu Hữu Đường mang đi ra. Nhưng là đi Tĩnh Vương phủ chiếu cố Kim thị, vậy khẳng định liền chỉ có một mình nàng đi.

“Nàng không phải là rất muốn xuất cung sao, Trẫm cho nàng cơ hội không tốt sao?” Triệu Hữu Đường biết mấy ngày nay Phùng Liên Dung áp lực rất lớn, cho nàng đi ra ngoài thuận tiện giải sầu. Ngoài ra hắn cũng thật coi trọng Triệu Hữu Trinh, Kim thị, hắn cũng thật sự không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, “Mang theo bà đỡ, Kim thái y cùng Chung ma ma đi cùng.”

Phùng Liên Dung tin tưởng đây là thật, mặt mày hớn hở: “Vậy ba đứa nhỏ cũng đi à?”

“Bọn họ đi cái gì.” Triệu Hữu Đường không cho, “Nàng đi, đứa nhỏ ở trong cung có thể có chuyện gì.”

Cũng không phải thật sự đi chơi, bên kia Kim thị sinh con, ba đứa nhỏ ở bên cạnh không phải thêm phiền.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung nghĩ thấy cũng phải, cười gật đầu, một bên sai Chung ma ma bắt đầu thu thập.

Triệu Hữu Đường khóe miệng giật giật, thật sự là khẩn cấp, đây không phải là vẫn còn vài ngày sao?

“Đến rồi ở Tĩnh Vương phủ đợi, nàng đừng nghĩ còn được đi ra ngoài chơi.” Hắn biết tiểu tâm tư của Phùng Liên Dung, nàng không có yêu thích gì khác, chỉ thích hướng tới dân gian, mỗi lần đi ra ngoài đều vui vẻ như con nít, hắn sợ một mình nàng đi ra phố, hắn không ở bên cạnh sẽ lo lắng.

Phùng Liên Dung một lời đáp ứng: “Thiếp thân phải đi chiếu cố Phượng nương, nào có ở không.”

Triệu Hữu Đường thế này mới không nói nữa, còn đề ra việc này với Thái hậu.

Hoàng thái hậu cũng không phản đối.

Từ lúc Phương Yên bị phế, bà càng thêm không muốn quản sự.

Qua mấy ngày, Phùng Liên Dung phải đi Tĩnh Vương phủ, lúc gần đi dặn dò ba đứa nhỏ, chủ yếu là hai đứa con trai, Triệu Huy Nghiên vẫn còn chưa biết gì.

Triệu Thừa Diễn cười híp mắt nói: “Chờ Tam tẩu sinh con rồi, mẫu phi phải mang về cho con xem nha.”

Phùng Liên Dung buồn cười: “Em bé sinh ra rồi dù sao cũng phải mấy tháng mới có thể bế ra ngoài, con nhịn thêm chút đi.”

“Dạ.” Triệu Thừa Diễn gật đầu, “Mẫu phi yên tâm, con sẽ trông coi đệ đệ muội muội, còn có nhị đệ.”

https://thuviensach.vn

Do Phương Yên bị phế, Triệu Thừa Dục bị đả kích nặng, gần nhất đều ủ rũ, Triệu Thừa Diễn nhắc qua mấy lần. Phùng Liên Dung bảo hắn làm đại ca tốt, đừng bắt nạt Triệu Thừa Dục, nhiều chơi cùng hắn, trên đời này, đứa nhỏ không có mẫu thân ở bên luôn đáng thương.

Thấy nhi tử hiểu chuyện, Phùng Liên Dung rất vui vẻ, sau đó lại đi Càn Thanh cung.

“Thiếp thân phải đi rồi, Hoàng thượng nhớ phải chú ý thân thể đó, cơm ăn đúng giờ, buổi tối cũng nên ngủ sớm.” Phùng Liên Dung lo lắng nhất ngược lại là Triệu Hữu Đường, hắn mặc dù là một người lớn, có thể chăm sóc tốt bản thân, nhưng trên thực tế, bị sự vụ quấn thân cũng là hắn.

Xưa nay làm minh quân đều phải trả giá rất lớn, cũng không phải nhàn rỗi là có thể thành.

Triệu Hữu Đường cười cười: “Trẫm biết, nàng đi sớm về sớm.”

Năm tháng đã in dấu vết lên mặt hắn, người đã trung niên, ánh mắt hắn càng thêm thâm trầm nội liễm, chỉ là nụ cười đó, phảng phất vẫn là vị Thái tử trước kia, ôn hòa tuấn nhã. Phùng Liên Dung cúi người, vươn tay ôm lấy bả vai hắn, in một nụ hôn lên môi hắn.

Tay hắn lập tức buông bút son xuống, kéo nàng ngồi lên đùi hôn trả.

Hai người quá một lát mới tách ra, Phùng Liên Dung lưu luyến không rời cáo từ.

Nhìn bóng lưng nàng, Triệu Hữu Đường bỗng cảm thấy có chút hối hận.

Kim thị lẻ loi một mình, nàng sẽ phải ở lâu thêm mấy ngày, cộng thêm đi trước mấy ngàu, đó là rất lâu...

Đây là lần đầu tiên, hắn ở trong cung, nàng không ở.

https://thuviensach.vn

Mà lúc này hối hận cũng đã muộn, Phùng Liên Dung đã ngồi xe ngựa đi Tĩnh Vương phủ.

Có điều lần này điệu thấp làm việc, trừ Triệu Hữu Đường cùng Hoàng thái hậu, Diên Kỳ cung, còn có những người đi theo mới biết được.

Tĩnh Vương phủ cũng không xa, lần này là do Hạ Bá Ngọc chính mình hộ tống, hắn cũng phá lệ cẩn thận, xuống xe ngựa đầu tiên là dò xét một phen mới mời Phùng Liên Dung xuống. Vào phủ lại cho hộ vệ dò xét khắp nơi, cần phải bảo toàn an nguy của Phùng Liên Dung.

Kim thị lúc này đang ngồi trong phòng, nghe nói Phùng quý phi đến, lập tức phát hoảng.

Phùng Liên Dung tiến vào cười nói: “Ngươi đừng sợ, là do Hoàng thượng lo lắng nên cho ta đến đây.”

Kim thị cảm kích nói: “Đa tạ Hoàng thượng, Quý phi nương nương.”

Trong khoảng thời gian này nàng qua không tốt lắm, chủ yếu là Triệu Hữu Trinh vẫn không trở về, mà nàng lại là lần đầu tiên sinh con, sợ không thuận lợi, hợp mới mấy ngày gặp ác mộng, lúc này thấy Phùng Liên Dung dẫn theo bà đỡ, thái y đến đây, lòng mới định lại.

Phùng Liên Dung nói: “Tam điện hạ thật ra đã về rồi, chỉ là gặp phải hồng thủy, dù là thuyền lớn cũng không đi được, luẩn quẩn đường xa thế này mới chậm.”

“Thiếp thân cũng biết.” Kim thị rơi nước mắt, “Chỉ là nhịn không được lo lắng, suy nghĩ lung tung.”

Phùng Liên Dung vỗ vỗ tay nàng: “Như vậy đối với con không tốt, ngươi bây giờ chỉ cần nghĩ đến sinh con, chuyện có lớn bằng trời cũng phải

https://thuviensach.vn

hoãn lại sau hãy nói, đợi đến Tam điện hạ trở về, nhìn thấy đứa nhỏ không phải sẽ cao hứng sao? Chỉ là đoàn tụ muộn hơn chút mà thôi."

"Đúng vậy, ngàn vạn lần đừng căng thẳng." Chung ma ma cũng nói, "Đây là tối kỵ, Vương phi ngài thả lỏng chút."

Bà đỡ cũng nói như vậy.

Mọi người đều rất quan tâm nàng.

Kim thị trong lòng ấm áp, gật đầu nói: "Thiếp thân đã biết, sẽ tận lực không nghĩ những chuyện đó."

Phùng Liên Dung cười nói: "Lát nữa ăn cơm trưa ngươi cũng ăn nhiều chút."

Kim thị lại nói được.

Chung ma ma liền đi phân phó.

Phụ nhân có thai nên ăn gì bà rõ ràng nhất.

Kim thị ở đây vẫn luôn là một mình, tuy rằng trong cung thường phái người qua xem nhưng vẫn cô đơn, hôm nay Phùng Liên Dung đến, nói cười với nàng, khắp nơi an bày thỏa đáng, nàng tâm tình cũng khoái trá, bữa cơm này ăn nhiều hơn chút so với ngày thường.

Nha hoàn phục vụ cười nói với Phùng Liên Dung: "Vương phi khó được ăn như vậy."

Phùng Liên Dung nói: "Chờ sau này Tam điện hạ trở lại, đều sẽ như thế."

Kim thị nghe, hai má đỏ lên.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung lại cho nàng uống thêm chút canh: “Canh này là khi ta có thai thường hay uống, hương vị đặc biệt tươi ngon, thời tiết này nấm cũng tốt, mới hái từ dưới chân núi xuống, trong veo như nước, ta cảm thấy ngon hơn mấy trân hào hải vị kia nhiều.”

Nàng mặt mày hớn hở, thanh âm êm dịu, nghe cũng gọi người có cảm giác thèm ăn.

Kim thị uống một ngụm, cũng tán thưởng, liên tục uống hơn nửa bát.

Nàng ngẩng đầu nhìn Phùng Liên Dung, cảm thấy nàng thân thiết, không hề bưng giá, nói chuyện, giống như là bạn tốt khuê phòng, nàng đối Phùng Liên Dung nhiều hơn một phần thích.

May mắn là người như vậy, bằng không qua đây chiếu khán, chỉ sợ nàng càng thêm căng thẳng.

Hai người nói chuyện phiếm một lát, Kim thị mệt nhọc liền đi nghỉ ngơi.

Chung ma ma đã phái người thu thập xong mổ phòng khách.

Tĩnh Vương phủ này rất rộng, trừ chính điện bên ngoài ra, hai bên còn các đại viện, bên trong cùng còn có vườn, lúc này cũng nở đầy hoa, chỉ là khi nào Triệu Hữu Trinh vẫn chưa con cháu đầy một sảnh đường, tất nhiên là có vẻ vắng lạnh chút.

Phùng Liên Dung nhìn xem chung quanh, khi đi đến cửa lớn, Hạ Bá Ngọc cũng không biết từ đâu đi ra, khom người nói: “Hoàng thượng phân phó qua, nương nương không được tự mình xuất môn.”

Phùng Liên Dung nhíu nhíu mày, nàng như có điều suy nghĩ hai mắt nhìn ra bên ngoài, có điều Hạ Bá Ngọc nói như vậy, nàng ngược lại hỏi: “Nếu ta nhất định phải xuất môn thì sao?”

https://thuviensach.vn

Hạ Bá Ngọc cũng không do dự: “Vậy hạ quan chỉ có thể ngăn trở nương nương, mời nương nương hồi cung.”

Thánh chỉ nơi tay, quả nhiên là thiên hạ vô địch, Phùng Liên dung đành phải đi trở về.

Chung ma ma nhìn sắc mặt nàng, an ủi: “Bên ngoài cũng chỉ là đường phố, có gì đẹp đâu mà nhìn, đường phố chỉ dành cho người đi bộ, còn hai bên. Vừa rồi nô tì nhìn, cũng không có sạp gì, nơi này phần nhiều là nhà giàu sang, lúc nào nhiệt nhất cũng chỉ có khách nhân đến thăm nhà nhiều.”

Phùng Liên Dung nói: “Ta cũng không nghĩ ra.”

Chỉ là Triệu Hữu Đường rất đáng ghét, lúc trước dặn dò qua không nói, còn truyền thủ dụ cho Hạ Bá Ngọc, căn bản là không muốn cho nàng xuất môn.

Nàng hừ một tiếng: “Quỷ hẹp hòi.”

Chung ma ma vội nói: “Nương nương.”

Phùng Liên Dung do hiện được sủng ái, có mấy lời cũng chỉ có nàng dám nói.

Phùng Liên Dung bĩu môi: “Không đi thì không đi.”

Dù có ở tại Tĩnh Vương phủ này cũng tốt hơn ở trong cung, nàng tuy rằng thích Triệu Hữu Đường, nhưng do quan hệ với kiếp trước, chỉ riêng không thích hoàng cung kia, nơi đó luôn dễ khiến người đè nén, nào có thoải mái bằng bên ngoài. Chính là, nàng hiện tại có nhiều vướng bận, Triệu Hữu Đường, đứa nhỏ, một mình nàng không cách được.

Ba ngày sau Kim thị liền sinh, bà đỡ, bà vú đều đi vào, Chung ma ma ở phòng kế bên chờ.

https://thuviensach.vn

“Cũng không biết có sao không.” Phùng Liên Dung lúc này cũng rất căng thẳng, tuy rằng nàng đã sinh ba đứa, nhưng là chờ người khác sinh vẫn là lần đầu tiên.

“Chắc là tốt, vừa rồi Vương phi tương đối bình tĩnh, chỉ cần nàng dùng nhiều sức, đừng hốt hoảng là được.”

Phùng Liên Dung gật đầu: “Hi vọng nàng bình an.”

Có điều sinh con cũng không phải trong một thời gian ngắn, lại là thai đầu, hai người chờ thật lâu Kim thị cũng chưa sinh xong, Phùng Liên Dung cũng ngồi không yên, một lát đi đông, một lát đi tây, bất thình lình nàng dừng chân lại hỏi Chung ma ma: “Lúc ta sinh con, Hoàng thượng có phải cũng như vậy không?”

Chung ma ma cười: “Đúng vậy, đứng ngồi không yên, đáng tiếc nương nương không nhìn thấy.

Phùng Liên Dung trong lòng nghĩ thầm, ngọt ngào.

Hoàng cung kia nàng có không thích thế nào, nhưng là vì hắn ở đó, nàng ở thế nào cũng đều cam tâm.

Nàng đi tới đi lui, vừa muốn ngồi xuống thì Hạ Bá Ngọc dẫn Triệu Hữu Ngô đến.

“Tứ điện hạ?” Nàng thật kinh hỉ, “Ngươi tới thật đúng dịp, lát nữa là có thể nhìn thấy điệt nhi nữ rồi.”

Triệu Hữu Ngô cười nói: “Không phải Kim thái y đã nói là chất nữ à?”

“Cũng chưa chắc.” Phùng Liên Dung thán một tiếng, “Đáng tiếc Tam điện hạ vẫn chưa về.”

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Ngô nhìn nàng một cái, thấy nàng chỉ mặc váy áo bình thường, do không ở trong cung, chỉ tùy ý chải đầu, mi mục như họa, ôn nhu có tình, cùng trong kí ức của hắn xem ra cũng không có bao nhiêu thay đổi, hắn cười nói: "Chắc là sắp rồi."

Hai người cùng ngồi xuống.

Phùng Liên Dung cùng hắn cũng rất quen thuộc, hỏi: "Ngươi ở Tông nhân phủ, hàng ngày có bận không? Tiểu Dương và A Lý nói lâu rồi không gặp ngươi."

Triệu Hữu Ngô nói: "Do là mới làm nên có chút bận, dạo này không rảnh, ngày khác sẽ đi xem bọn họ." Hắn nhìn Phùng Liên Dung nói: "Hoàng thượng chuẩn nương nương ở đây mấy ngày?"

"Cái này thì không nói, có điều ta nghĩ dù sao cũng phải ở lại hai ngày, chờ Phượng nương thích ứng mới được."

Triệu Hữu Ngô gật đật đầu: "Ta cũng ở mấy ngày, ít cũng phải đợi ca ca trở lại mới được."

Hai người đang nói, bên ngoài lại có người gõ cửa, lần này Hạ Bá Ngọc không dẫn người vào, mà là bẩm báo trước: "Tứ điện hạ, nương nương, An Khánh Trưởng công chúa đến đây."

An Khánh Trưởng công chúa là tỷ tỷ ruột của Triệu Hữu Ngô, chỉ là người không được Triệu Hữu Đường tín nhiệm, bị cấm chỉ vào trong cung, dù là ngày lễ tết cũng không được đi vào, nhưng giữa bọn họ có liên hệ máu mủ, bất kể như thế nào, nàng cũng là tỷ tỷ của mình.

Triệu Hữu Ngô nhất thời cũng có chút do dự.

Nghe nói Triệu Hữu Trinh chuyển đến Tĩnh Vương phủ ở, An Khánh Trưởng công chúa còn từng gặp hắn mấy lần, Kim thị cũng nhận biết nàng,

https://thuviensach.vn

nàng lần này tới chắc là vì Kim thị muốn sinh, cũng là có ý tốt.

“Mời nàng vào đi.” Triệu Hữu Ngô nghĩ nghĩ, thủy chung vẫn là không ngăn cách phần thân tình này.

Chính là An Khánh Trưởng công chúa vừa vào cửa, không nghĩ tới Phùng Liên Dung thế nhưng cũng ở đây.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Hôn Phối

Nàng ngẩn người, cẩn thận nhìn lại mới phát hiện thật sự là nàng, bước lên phía trước hành lễ.

"Phượng nương cũng là có phúc khí, vậy mà nhọc nương nương đi qua xem." An Khánh cười híp mắt, từ trên xuống dưới đánh giá Phùng Liên Dung, ngạc nhiên nàng cũng chẳng có bao nhiêu biến hóa, thật ra các nàng đã có nhiều năm không gặp, đã có chút xa lạ.

Nhất là Phùng Liên Dung.

Ấn tượng của nàng về An Khánh công chúa vẫn dừng lại ở ngoài điện Phù Ngọc ngày ấy, khi nàng đi tìm mèo, dung mạo nghiên lệ, quý khí bức người; chính là dáng vẻ của kiều kiều công chúa trong cung, mà bây giờ An Khánh lại thay đổi rất nhiều, tuy là màu da vẫn trắng nõn, nhưng thần sắc tiều tụy, sớm đã không còn hăng hái năm đó.

Có lẽ ở Tạ gia sống cũng không được như ý?

Nhưng năm đó Hoàng thái hậu thay nàng chọn Tạ gia Tam công tử, nghe nói cũng ôn nhu thể thiếp, theo thường lệ, cũng nên như Vĩnh Gia công chúa chứ.

Phùng Liên Dung đứng dậy cười cười nói: "Cũng là Hoàng thượng quan tâm, cố ý bảo ta.

https://thuviensach.vn

An Khánh nghe đến tên Triệu Hữu Đường, trong lòng cũng mất hứng, miễn cưỡng cười.

Lúc ấy Triệu Hữu Đường không cho nàng vào cung, đường đường một công chúa lại gặp loại đãi ngộ này, nàng ở Tạ gia đều không ngẩng đầu lên được, sau lưng ai mà không chê cười nàng? Nói là công chúa, nhưng thể diện nên có đều không có. Mấy năm đầu tướng công đối nàng coi như không tệ, nhưng sau này liền dần phai nhạt, trước sau nạp hai phòng tiếp thiếp, nàng nhìn không được nói hai câu, hắn liền nói nàng lòng dạ hẹp hòi, Tạ phu nhân cũng không để ý, chỉ mặc nàng chịu ủy khuất.

An Khánh biết đây đều là do Triệu Hữu Đường ban tặng.

Bằng không nàng ta có quyền lực như Vĩnh Gia, sao lại sống đến nông nỗi này?

Nàng cưỡng chế tức giận, hỏi: “Phượng nương đi vào đã bao lâu? Trước ta còn sợ đến chậm đấy.”

“Sắp được ba canh giờ rồi.” Triệu Hữu Ngô cũng bắt đầu không có kiên nhẫn.

Hắn đứng dưới mái hiên, khoanh tay đi đi lại lại.

An Khánh nhẹ giọng hỏi: “Tứ đệ, ngươi hiện cũng lớn, khi nào thì đến Tạ gia ngồi chút? Ngươi còn chưa gặp qua điệt nhi chất nữ đâu.”

Triệu Hữu Ngô ngẩng đầu nhìn nàng một cái.

Lúc còn tấm bé, hắn cùng An Khánh cảm tình rất tốt, khi đó mẫu phi phụ hoàng sủng ái, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, chỉ có riêng là không có được Thái tử vị. Đáng tiếc năm đó tuổi hắn còn nhỏ, không biết tâm tư của mẫu phi, sau này mẫu phi phụ hoàng trước sau qua đời, trong

https://thuviensach.vn

lòng hắn bi phẫn, nhưng vẫn lờ mờ không hiểu, ca ca cũng không nói rõ với hắn.

Vẫn là mấy năm nay, hắn mới dần hiểu rõ chân tướng.

Nhưng đến cùng đã cách lâu như vậy, ngược lại trở nên giống như là chuyện của người khác.

Hắn thầm than một tiếng.

Mắt thấy tỷ tỷ đã từng tinh thần phấn chấn biến thành phụ nhân hôm nay, hắn gật gật đầu: "Chờ có rảnh ta sẽ đến Tạ gia bái kiến."

Hắn đoán được An Khánh trôi qua không tốt.

Từ lúc mẫu phi qua đời, gia tộc Hồ thị cũng tan thành mây khói, hắn cùng ca ca hàng năm ở trong cung, An Khánh còn có gì có thể dựa vào? Cho nên vừa rồi lúc nàng hỏi, nhưng lại có chút dè dặt cẩn trọng, sợ Triệu Hữu Ngô từ chối.

Nghe được hắn đồng ý, An Khánh vui sướng cười rộ lên, như là gặp được ánh rạng đông.

Tuy rằng nàng chán ghét Triệu Hữu Đường, nhưng hai đệ đệ của nàng lại được Triệu Hữu Đường trọng dụng cùng tín nhiệm, cho dù quyền lực trong tay không lớn, nhưng văn võ bá quan trong triều đều sẽ cho mấy phần mặt mũi, nếu bọn họ đến Tạ gia một chuyến, như vậy bao nhiêu cũng có thể giảm bớt tình cảnh của nàng bây giờ.

Ai kêu thế gian này, con người đều xu lợi như vậy đâu!

Phùng Liên Dung ở một bên nghe, tất nhiên là không ngắt lời.

Lúc này, bỗng nghe thấy tiếng khóc của trẻ sơ sinh, ánh mắt của ba người tất cả đều nhìn vào trong.

https://thuviensach.vn

Chung ma ma cười đi ra, kêu lên: “Là một thiên kim, mẹ con bình an!”

Phùng Liên Dung bước lên dẫn đầu đi vào.

Bà đỡ đã lau sạch cho đứa bé lấy vải bông bọc lại.

Kim thị đầu đầy mồ hôi, như là mới được vớt từ trong nước ra.

“Mau lau cho nàng.” Phùng Liên Dung phân phó, một bên đi qua nói chuyện với Kim thị, “Nếu mệt thì ngủ một lát, lát dậy dùng cơm, có điều tốt nhất vẫn là ăn một ít.”

Kim thị lại nhìn ra ngoài: “Tướng công vẫn chưa về sao?”

Phùng Liên Dung an ủi: “Thấy bảo cũng sắp rồi.”

Kim thị thở dài, nhưng nghĩ tới nữ nhi lại cười rộ lên: “Vừa rồi bà đỡ nói, nữ nhi mập mạp, nặng ba cân đấy.”

“Có thể thấy được là một đứa nhỏ khỏe mạnh.” Phùng Liên Dung cười nói, “Ta sinh ba đứa nhỏ kia cũng không khác con ngươi là mấy, hiện thời bộ dạng đều rất tốt, cho nên ngươi cũng không cần lo lắng.” Lại bảo bà đỡ ôm đứa nhỏ đến, “Con vừa sinh ra, thật sự tất cả đều giống nhau.”

Nàng là sợ Kim thị lần đầu nhìn thấy đứa nhỏ, khó tránh khỏi cảm thấy kỳ quái.

Kim thị nghe xong bình thường trở lại, hóa ra trẻ con mới sinh ra đều là như vậy, không phải con của nàng xấu xí.

Hai người nói chuyện, An Khánh ở bên cạnh nhịn không được hơi nhíu mày.

Nói đến nàng còn gặp qua Kim thị mấy lần đâu, Phùng Liên Dung khẳng định gặp Kim thị không nhiều bằng nàng, nhưng hai người này nói

https://thuviensach.vn

chuyện dáng vẻ thân thiết, ngược lại đặt nàng qua một bên, nàng tiến lên nói: “Phượng nương, ta mang cho ngươi chút sâm núi đến, ngươi đúng là cần bồi bổ thân thể.”

Kim thị vội vàng nói cám ơn, trong lời nói rất khách khí: “Làm phiền tỷ tỷ đi một chuyến, ta lại không thể chiêu đãi cẩn thận.”

“Muốn chiêu đãi cái gì, ngươi nên nằm, mặt sau ở cữ phải cẩn thận.” An Khánh dặn dò, “Cũng không nên đứng dậy, bằng không lưu lại mầm bệnh thì phiền toái.”

Kim thị gật gật đầu.

Phòng bếp bưng cháo thanh đạm đến, Kim thị uống mấy ngụm liền muốn nghỉ ngơi.

Mấy người đều lui ra ngoài.

Triệu Hữu Ngô là nam nhân, vừa rồi cũng không đến gần, chỉ chờ ở cửa, nhìn thấy điệt nữ một mắt, cũng rất là thỏa mãn.

An Khánh theo sau liền cáo từ.

Phùng Liên Dung do Kim thị sinh con, trước đó cũng không ăn nhiều cơm, chỉ lo lắng có thuận lợi hay không, nữ nhân sinh con luôn có nguy hiểm, trước mắt xem như thuận lợi vượt qua, nàng liền cảm thấy đói bụng, cùng Triệu Hữu Ngô hai người ăn một bữa thoải mái.

Triệu Hữu Ngô cười cười: “Nương nương ăn có quen không? So với ngự trù trong cung, đó là kém xa.”

'Trong cung ăn nhiều, về quê ăn cơm cũng sẽ làm người ta giật mình, sao lại cảm thấy kém, vừa vặn thay đổi khẩu vị.” Phùng Liên Dung nói xong ngẩng đầu nhìn Triệu Hữu Ngô một cái, thấy hắn phong thần tuấn

https://thuviensach.vn

lãng, đã là một nam tử phong lưu phóng khoáng, lập tức cười nói, “Tương lai ngươi chuyển tới Trữ vương phủ, ta nhất định sẽ nói với Hoàng thượng một tiếng, đưa ngươi một ngự trù.”

Triệu Hữu Ngô cười ha ha: “Vậy ta cám ơn nương nương trước.”

Hắn ở phương diện ăn uống tinh tế hơn Triệu Hữu Trinh, cũng kén chọn một chút, nhưng chính mình cũng không cảm giác có cái gì, ngược lại sảng khoái thừa nhận.

Phùng Liên Dung ăn xong, người cũng mệt mỏi, quay về phòng khách nghỉ ngơi.

Triệu Hữu Ngô là đệ đệ ruột của Triệu Hữu Trinh, Tĩnh vương phủ này Triệu Hữu Trinh đã sớm chuẩn bị cho hắn một sương phòng chuyên dụng, cho nên không cần thu thập, tự đi nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau Phùng Liên Dung ngủ dậy lại đi nhìn Kim thị, Kim thị tuy lúc sinh con không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng là thai đầu nên vẫn có chút khó khăn, dùng hết tất cả khí lực, người nhìn ra rất không có tinh thần, Kim thái y cũng nói hao tổn nhiều, phải điều dưỡng tốt.

Phùng Liên Dung bảo nàng nghỉ ngơi nhiều, lại đi xem bà vú, bà vú này sớm đã tìm tốt, nhìn cũng không có gì không ổn thỏa, có điều do Triệu Hữu Trinh vẫn chưa trở về nên nàng tính ở lại mấy hôm nữa.

Chuyến này đi quả thật cũng mất một khoảng thời gian.

Nàng không ở Diên Kỳ cung, ngược lại Triệu Hữu Đường ngày ngày đến, hôm đó mang theo Triệu Thừa Dục đến cùng dùng cơm.

Lại nói, Triệu Thừa Dục từ khi sinh ra hình như chưa từng đến Diên Kỳ cung, do Phương Yên dạy, hắn cùng ca ca đệ đệ cũng không thân, cho nên

https://thuviensach.vn

liền không có cơ hội, vẫn là Triệu Hữu Đường giáo dục qua hắn mới cùng hai người kia thân một ít.

Lúc này không khỏi tò mò đánh giá xung quanh cung điện này.

Triệu Thừa Diễn kéo hắn đi xem giàn nho: "Qua một tháng nữa nho sẽ chín, đến lúc đó ngươi qua đây nhá, ta mời ngươi ăn."

Triệu Thừa Dục ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên liền thấy trên dây nho xanh biếc treo nhiều trùm nho nho, nho này màu tím nhạt, hắn mặc dù đã nhìn thấy rất nhiều hoa, nhưng nho là lần đầu tiên nhìn thấy, không khỏi vui vẻ nói: "Được." Lại hỏi, "Ăn có ngon không?"

"Ăn ngon, ngọt, có chút chua, mẫu phi còn lấy nho ủ rượu nữa, đến lúc đó ta cũng mời ngươi uống."

Triệu Thừa Dục ừ một tiếng.

Triệu Thừa Diễn nói: "Nếu ngươi đã đến đây rồi, vậy chúng ta chơi thăng quan đồ đi, bình thường đều chỉ có ta với đệ đệ, quá ít."

Triệu Thừa Dục nhìn qua Triệu Hữu Đường.

Triệu Hữu Đường thấy bọn hắn chung đụng không sai, mỉm cười, vỗ vỗ bả vai hắn nói: "Đi chơi đi, đừng câu nệ, cùng ca ca với đệ đệ mình thì có gì phải khách khí, bình thường con cũng có thể đến tìm bọn họ chơi, lại xem muội muội."

Từ muội muội đối Triệu Thừa Dục càng thêm xa lạ.

Do Triệu Huy Nghiên còn nhỏ, rất ít ra ngoài, hắn bình thường cũng không có cơ hội gặp.

Triệu Thừa Diễn lại kéo hắn đi nhìn Triệu Huy Nghiên.

https://thuviensach.vn

Triệu Huy Nghiên hiện cũng một tuổi rưỡi, một đôi mắt to trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, nhếch miệng cười, có thể khiến lòng người ta mềm nhũn.

Triệu Thừa Dục xem cũng thích, đưa tay sờ sờ bàn tay nhỏ nhắn của Triệu Huy Nghiên, thầm nghĩ, đáng tiếc muội muội là của bọn hắn, mẫu hậu của hắn hiện vẫn ở Trường An cung, phụ hoàng mặc dù nói là trừng phạt, nhưng hắn biết, mẫu hậu đã không thể trở lại.

Thì sao còn có thể sinh một tiểu muội muội.

Hắn tuổi còn nhỏ, trong mắt lộ ra thương cảm.

Mấy đứa nhỏ đi chơi thăng quan đồ, Triệu Hữu Đường đi dạo chung quanh, Diên Kỳ cung này vẫn là Diên Kỳ cung, trừ thiếu Phùng Liên Dung không có bất kỳ thay đổi nào, cũng không biết sao, hắn chính là cảm thấy vắng vẻ. Trước đây mỗi lần đến, tâm tình luôn là thoải mái, hiện tại nàng không ở, mặc cho ai cũng không thể làm hắn cao hứng, cho dù là bọn nhỏ.

Hắn ngồi trong thư phòng của Phùng Liên Dung, cầm giấy tuyên thành nàng dùng luyện chữ lên xem.

Không thể phủ nhận nàng đã tiến bộ rất lớn, đã không kém những học sinh kia, mỗi một nét chữ đều lộ ra nhu tình, như là cảnh xuân tháng ba hiện ở mặt trên, tràn đầy ám áp.

Cũng không biết, nàng lúc này đang làm gì?

Triệu Hữu Đường hôm nay ăn cơm không thấy ngon, tính tính, nàng đều đã đi bảy ngày.

Cũng không biết đường trở về?

Kim Phượng kia không phải đã sinh con rồi sao?

https://thuviensach.vn

Hắn nhai nhai, đột nhiên dừng đũa lại.

Bốn đứa nhỏ giật mình.

“Phụ thân sao vậy ạ?” Triệu Thừa Diễn nháy mắt hỏi, “Có phải là nhớ mẫu phi không ạ?”

Bên cạnh cung nhân phục vụ đều hé miệng cười.

Triệu Hữu Đường xấu hổ, trách mắng: “Ăn không nói ngủ không nói, ăn nhiều cơm vào.”

Triệu Thừa Diễn nhìn ra hắn tức giận, nhanh chóng cúi đầu ăn cơm.

Triệu Thừa Mô tự nhiên cũng không dám nói, chỉ giơ đũa gắp một cái tôm viên cho Triệu Huy Nghiên ăn.

Triệu Thừa Dục cũng cúi đầu không lên tiếng.

Bọn họ trong nội tâm đều sợ hãi Triệu Hữu Đường, mặc dù biết đó là phụ thân mình, nhưng theo tuổi càng tăng, cũng biết phụ thân của bọn hắn không giống người khác, còn có một cái tên gọi Hoàng đế, trong thiên hạ này, nắm trong tay quyền sinh sát, mười phần dễ dàng.

Đương nhiên, hiện giờ cái ý niệm này ở trong đầu bọn họ vẫn còn mơ hồ, đến tương lai mới ngày càng rõ ràng.

Đợi bốn đứa nhỏ ăn xong Triệu Hữu Đường liền ra khỏi Diên Kỳ cung, trên đường phân phó Nghiêm Chính chuẩn bị xe ngựa.

Nghiêm Chính không cần đoán cũng biết hắn là muốn đi đâu.

Phùng Liên Dung lúc này vừa mới rửa mặt xong, cởi áo khoác ngoài, thả tóc, Chung ma ma cũng đã ra ngoài, nàng đang muốn đóng cửa sổ đi ngủ,

https://thuviensach.vn

bất ngờ có một bàn tay thon dài đột nhiên vươn ra, chặn song cửa sổ. Phùng Liên Dung sợ đến mức hoa dung thất sắc, a kêu lên một tiếng.

Kêu xong mới thấy một người đứng bên ngoài cửa sổ, dưới ánh trăng, chỉ thấy hắn tuấn mỹ như ngọc, một đôi con ngươi lưu quang dật thải, cả người tràn đầy quý khí.

“Hoàng thượng?” Phùng Liên Dung kinh ngạc, giật mình nói: “Sao hoàng thượng lại đến đây?”

Bên ngoài Chung ma ma gõ cửa, vội hỏi: “Nương nương, sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

Phùng Liên Dung đang định trả lời thì thấy Triệu Hữu Đường đặt ngón trỏ lên môi lắc lắc đầu.

Nàng chỉ phải sửa lời nói: “Không có gì, là ta nhìn nhầm, tưởng là có chuột, ma ma nghỉ ngơi đi.”

Khóe miệng Triệu Hữu Đường giật giật: Con chuột?

Nếu là thật sự gặp nguy hiểm, nàng đương nhiên sẽ không nói như thế, chứ đừng nói bên ngoài còn nhiều hộ vệ như vậy, Chung ma ma dặn dò mấy câu liền đi.

Phùng Liên Dung nhẹ thở phào một hơi: “Vừa rồi Hoàng thượng làm ta sợ muốn chết, sao lại không từ cửa đi vào chứ?”

Triệu Hữu Đường nghĩ chính là muốn dọa nàng thì sao.

“Bọn họ cũng không biết Trẫm đến.” Hắn vươn tay ra véo lấy má nàng, “Sao nàng còn chưa hồi cung?”

Trong giọng nói không che giấu được chất vấn.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung mặt bị hắn véo đau, trong lòng lại vui vẻ, cười nói: “Hoàng thượng nhớ ta?”

“Ai nhớ nàng!” Triệu Hữu Đường nhíu mày nói: “Nơi này là Tĩnh vương phủ, nàng cũng chỉ là khách nhân, cứ mãi quấy rầy người ta làm gì? Ta thấy nàng có phải là tính vụng trộm chuồn ra ngoài chơi, cho nên mới ở lâu như vậy phải không?”

Phùng Liên Dung không nói gì, thật cho nàng là trẻ con ham chơi à!

“Ta còn không phải là lo lắng Phượng nương, thứ hai là Tam điện hạ còn chưa trở về, có điều hai ngày nữa cũng tính hồi cung.” Nàng chế nhạo nói: “Ai ngờ Hoàng thượng chờ không kịp đến xem thần thiếp trước.”

Nàng hơi ngước đầu, ánh trăng dừng trên mặt nàng, như là một tầng ánh sáng mông muội, khóe miệng hơi vểnh, lộ ra nụ cười còn ngọt hơn trái cây ngày hè, Triệu Hữu Đường kéo mặt nàng lại gần hơn chút, cách cửa sổ hung hăng hôn xuống.

Tư vị đó như là ngày hè nóng bức được ăn dưa hấu mùa đông, cả người thoải mái.

Một hồi lâu sau hắn mới buông nàng ra.

Phùng Liên Dung xoa môi nói: “Hoàng thượng vẫn nên đi đi, lát nữa bị người phát hiện cũng không tốt.

Nơi này chung quanh là hộ vệ, thường đến tuần tra.

Ai biết Triệu Hữu Đường nghiêng mình về phía trước, thế nhưng từ ngoài cửa sổ nhảy vào.

Phùng Liên Dung không tự chủ được lui về phía sau, vẻ mặt kia như là nhìn thấy người xấu xông loạn vào nhà.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường mặt tối sầm: “Nàng sợ cái gì, sợ Trẫm ăn nàng à?”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Phùng Liên Dung nghĩ, đêm khuya hắn còn tiến vào, ý đồ cũng quá rõ ràng.

Triệu Hữu Đường nghĩ nghĩ: “Đúng thật.”

Hắn quay lại, hai tay đóng cửa sổ lại.

Trong phòng lúc này ngọn nến đã sớm tắt, có chút tối, Triệu Hữu Đường tiến lên vài bước, mạnh mẽ ôm lấy Phùng Liên Dung.

Nàng hiện chỉ mặc một áo lót, lớp áo mỏng manh, nhiệt độ cơ thể từ trên tay hắn truyền đến, khiến thân thể nàng cũng ngày càng nóng.

Hắn ôm nàng ngồi lên giường, tay không an phận chạy khắp nơi.

Phùng Liên Dung bị hắn sờ sắc mặt đỏ bừng, hạ giọng nói: “Hoàng thượng thật muốn à... Nhưng đây là đang ở Tĩnh vương phủ đấy, vạn nhất lát nữa Chung ma ma vào đây thì sao? Cho dù không phải, vậy vạn nhất bọn họ nghe được thanh âm thì sao.”

Triệu Hữu Đường cắn lỗ tai nàng nói: “Vậy nàng nhịn một chút, đừng lên tiếng.”

Phùng Liên Dung chỉ cảm thấy mắc cỡ chết đi được: “Hoàng thượng, không bằng sáng mai ta hồi cung.”

“Không cần.” Triệu Hữu Đường rất hưng phấn, ở trong cung hai người bọn họ hoan ái không biết bao nhiêu lần, còn ở nơi khác thì chưa từng có, loại cảm giác này cực kỳ kích thích, hắn mạnh mẽ đè lên người nàng, “Ở đây không tồi, nàng nhớ kỹ, đừng lên tiếng, bằng không không trách được ta.”

https://thuviensach.vn

Vậy chỉ có thể khổ Phùng Liên Dung, làm loại chuyện này, kìm lòng không đậu phải phát ra chút thanh âm, bình thường cũng không sợ người khác nghe, nhưng đây là Tĩnh vương phủ, tự nhiên không được, nàng cũng không muốn bị người khác nghe thấy, đến lúc đó nói ra, gặp người thế nào chứ.

Nhưng cố tình Triệu Hữu Đường chơi ác, một lần lại một lần, Phùng Liên Dung chỉ kém không nhét áo nhỏ vào miệng.

Chỉ nghe đầu giường phát ra tiếng kẽo kẹt, kích thích hai người như đang trong sóng biển dâng trào.

Một hồi lâu sau Triệu Hữu Đường mới dừng lại.

Phùng Liên Dung trên đùi, giữa đùi đều là mồ hôi, phục ở đầu giường nửa sống nửa chết, hóa ra nín không ra tiếng còn mệt hơn tưởng tượng.

Triệu Hữu Đường nằm thẳng xuống, đưa tay kéo nàng vào trong ngực.

Thời tiết này vẫn có chút nóng, trên người hai người cũng không thoải mái, Phùng Liên Dung uốn éo oán giận nói: “Giờ thì tốt rồi, muốn tắm cũng không được.”

Triệu Hữu Đường nói: “Hay là ta tránh một chút, nàng tắm một cái.”

“Thôi.” Dù là không nhìn thấy người, nhưng hương vị tràn ngập trong không khí này cũng không giấu được người khác, Phùng Liên Dung phồng má, hầm hừ chọc chọc hắn, “Nhịn một ngày thôi cũng không được, đây nhưng là nhà người khác đấy.”

Rất không lễ phép.

Triệu Hữu Đường buồn cười: “Thì tính sao, Trẫm muốn ở nhà ai mà không được?”

https://thuviensach.vn

Lời này không sai, thế nhưng ở ngoài sáng thì sao? Phùng Liên Dung liếc hắn một cái.

Triệu Hữu Đường vươn tay véo nàng một cái: “Nàng cũng không biết nhớ Trẫm, nhiều ngày như vậy rồi cũng không biết trở lại? Trẫm đến tìm nàng, nàng còn mất hứng?”

Phùng Liên Dung nghe xong lại có chút muốn cười, nói đi nói lại hắn còn nhớ thương chuyện này đâu, còn nói hắn không nhớ nàng.

Hai người đang nói, bên ngoài Chung ma ma bỗng nhiên gõ cửa, nói khẽ: “Nương nương...”

Thân mình hai người đều cứng đờ.

Triệu Hữu Đường nghĩ, Chung ma ma làm gì vậy, hơn nửa đêm đột nhiên đi qua, nhưng hắn hiện đang không mặc gì, thế nào mới tốt đây? Tuy rằng vừa rồi làm tận hứng, nhưng bị người ta biết, hắn cũng không nguyện ý, lập tức rón rén nhặt quần áo.

Phùng Liên Dung cũng bị kinh động, có điều nghĩ lại, Chung ma ma lớn tuổi, thường xuyên đi tiểu đêm, có lẽ là nghe được bọn họ nói chuyện?

Nàng nắm lấy tay Triệu Hữu Đường, ý bảo hắn đừng nhúc nhích, hai người nín thở ngưng thần, Chung ma ma nghe một lát lại không có thanh âm, chỉ cho là Phùng Liên Dung nói mớ, lập tức lại đi.

Hai người nhẹ nhàng thở ra.

Triệu Hữu Đường tức giận nói: “Chung ma ma đúng là nhiều chuyện, cũng nên cáo lão hồi hương rồi.”

“Bà ấy là quan tâm thiếp thân.” Phùng Liên Dung nói, “Vẫn là Hoàng thượng không tốt, tự dưng biến thành lén lén lút lút.”

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nghiêng đầu, xấu xa cười: “Vừa rồi nàng cũng không phải rất thoải mái sao? Nếu không sáng mai Trẫm lại đến?”

Phùng Liên Dung sợ tới mức vội vàng nói ngày mai hồi cung.

Triệu Hữu Đường ôm thân thể mềm mại của nàng không bỏ được, nhưng ngày mai còn phải lên triều sớm, nói chuyện thêm một lát liền nhảy cửa sổ ra ngoài.

Chuyện này Hạ Bá Ngọc cũng biết, sớm liền thông báo hộ vệ phụ cận, cho nên bọn họ không bị quấy nhiễu, cũng chỉ có Phùng Liên Dung ngốc cho rằng hộ vệ thật sự không biết, thật ra là chỉ gạt người của Tĩnh vương phủ thôi.

Ngày hôm sau Phùng Liên Dung không dám lần nữa ở, từ biệt Kim thị liền vội vàng hồi cung.

May mắn không mấy ngày sau Triệu Hữu Trinh cũng trở lại, thấy thê tử thuận lợi sinh nữ nhi, lòng tràn đầy vui mừng, rất nhanh liền vào cung giáp mặt nói cám ơn với Triệu Hữu Đường.

Thời gian trôi qua cực nhanh, nháy mắt liền đến mùa thu, công bộ thượng thư Hạ đại nhân cầm bức Thọ sơn hoàng lăng đồ cho Triệu Hữu Đường xem.

Xưa nay Hoàng đế đăng cơ mấy năm liền sẽ sớm định ra chuyện hoàng lăng để sau này băng hà không đến mức luống cuống tay chân. Hơn nữa hoàng lăng cũng nhất định phải trải qua hoàng đế tự mình xét duyệt, Triệu Hữu Đường xem mấy ngày, đại khái cũng đồng ý, chỉ sửa đổi một số chỗ.

Hạ đại nhân lấy đến bản vẽ, nhìn đến chỗ đặt quan tài Hoàng hậu bốn phía phải khắc hoa, thầm nghĩ chủ ý này ngược lại mới mẻ, có điều hoa này nhìn lạ mắt, xưa nay chưa từng thấy qua, sau này phác họa ra đến hỏi hoa tượng mới biết hoa này là hoa dại sinh trưởng trên Hồ Mộc Cáp.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên là kỳ quái.

Hạ đại nhân lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng tự nhiên cũng không dám có bất kỳ nghi vấn nào, nhanh chóng sai người đi kiến tạo hoàng lăng.

Hôm đó là nữ nhi Du nhi của Phượng nương tròn một tuổi, Phùng Liên Dung sai người tặng hai bộ quần áo thượng phục cục tỉ mỉ làm, một đôi chuông vàng, một đôi ngọc bội, Triệu Hữu Đường đi qua nàng liền nói với hắn, Triệu Hữu Đường cười nói: "Nàng nghĩ chu đáo, đúng là nên như vậy, chờ nàng lớn hơn chút bảo bọn hắn thường mang vào cung, làm bạn với Huy Nghiên."

Phùng Liên Dung nói: "Được, thiếp thân cũng nghĩ như vậy, còn có một việc nữa, về Hữu Ngô, Hoàng thượng cũng nên tuyển thê cho hắn rồi. Lần trước ở Tĩnh vương phủ, thiếp thân thấy hắn cũng nên thành thân rồi.

Triệu Hữu Ngô năm nay đã hai mươi.

Triệu Hữu Đường a một tiếng: "Trẫm bận chính vụ ngược lại quên mất, chỉ là không biết..." hắn cười rộ lên. "Thôi, cũng giống Hữu Trinh đi, hỏi hắn xem thích người như thế nào, Trẫm cảm thấy biện pháp này ổn thỏa nhất, hiện Hữu Trinh cùng thê tử hắn nhưng là phu thê hòa hợp."

"Đợi đến Tứ điện hạ thành thân, Hoàng thượng còn phải nhớ kỹ cho hắn một ngự trù." Nàng kể lại chuyện hôm đó.

Triệu Hữu Đường cười ha ha: "Đồ tham ăn này."

Quá mấy ngày hắn liền gọi Triệu Hữu Ngô tới: "Vẫn là Dung Dung nghĩ tới, Trẫm cũng cảm thấy ngươi là nên thành thân, không ngại nói với Trẫm ngươi muốn cưới thê tử thế nào chứ. Cô nương nhà vị quan nào, nếu như ngươi có yêu mến, Trẫm cũng có thể thỏa mãn ngươi."

https://thuviensach.vn

Hai người đệ đệ này của hắn làm việc đều rất có chứng mực, cũng có thể đảm đương một mặt, cho nên Triệu Hữu Đường càng ngày càng thích bọn họ, không keo kiệt ban ân này."

Triệu Hữu Ngô cười: "Thần đệ thật giống như cũng không có gì thích."

"A?" Triệu Hữu Đường cười nói, "Có thể thấy được ánh mắt của ngươi rất cao."

Triệu Hữu Ngô nói: "Thật ra cũng không phải, chỉ cần tính tình ôn nhu chút, cười rộ lên ngọt ngào là được, đương nhiên, bộ dáng cũng phải xinh đẹp, nhưng kinh đô nữ tử có một số rất ngạo khí, hoặc là quá mức câu thúc, hoặc giả có tục khí phố phường, trái phải không có gì hợp mắt."

Hắn thân là Trữ vương, thân phận cao quý, diện mạo tuấn mỹ, thật ra đã sớm không có biết bao người muốn đoạt gả nữ nhi cho hắn, tính tình của hắn lại không giản dị giống Triệu Hữu Trinh, cho nên đã gặp không ít nữ nhân.

Triệu Hữu Đường thầm nghĩ, cao thì cũng không cao, không nhắc đến tài hoa, tính tình ôn nhu, xinh đẹp, cười rộ lên ngọt, không ngạo khí... Hắn nghĩ, sắc mặt bỗng trầm xuống, nhịn không được ngẩng đầu lên nhìn Triệu Hữu Ngô một cái.

Tiểu tử này vẫn luôn ở trong cung, thời niên thiếu cũng thường đến Diên Kỳ cung, sẽ không phải là coi trọng Phùng Liên Dung đấy chứ? Bằng không tìm thê còn muốn tìm người tương tự như vậy?

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Mẫu Nghi Thiên Hạ (1)

Triệu Hữu Đường âm mặt, Triệu Hữu Ngô tự nhiên nhìn ra, suy nghĩ một chút nói: “Thật ra Hoàng thượng cũng không cần lo lắng cho thần đệ, nhân duyên không thể cưỡng cầu, thần đệ cũng không gấp gáp thành thân, cũng không phải nữ nhi gia.”

“Ngươi nói cũng đúng, nhưng tuổi này của ngươi ở lại trong cung cũng không thích hợp, Trẫm thấy ngươi lựa ngày rồi dọn ra ngoài đi.” Triệu Hữu Đường tuy rằng hoài nghi nữ tử hắn thích giống Phùng Liên Dung, nhưng lại không tốt trực tiếp nói ra.

Triệu Hữu Ngô ngược lại ngẩn ra.

Do dựa theo tình huống của Triệu Hữu Trinh, hắn cũng phải thành thân xong mới chuyển tới vương phủ, ai nghĩ tới Triệu Hữu Đường lại để hắn ra cung trước.

Triệu Hữu Đường nhìn sắc mặt hắn, thản nhiên nói: “Trên đường Phượng Minh hiện có một đại trạch, liền ban cho ngươi làm Trữ vương phủ.”

Triệu Hữu Ngô quỳ xuống tạ ơn.

Chuyện này không qua bao lâu Trữ vương phủ liền dọn dẹp tu sửa xong, Triệu Hữu Ngô đành phải dọn nhà, hắn cố ý đi lại chào điệt nhi chất nữ, Phùng Liên Dung. Phùng Liên Dung đối chuyện này không hề biết gì, kinh ngạc hỏi: “Ngươi muốn dời đi?”

https://thuviensach.vn

Nàng cúi đầu nhìn hai đứa con trai, bọn họ khẳng định luyến tiếc.

Ở trong cung, trừ Triệu Hữu Đường thì bọn họ cùng Triệu Hữu Ngô chung đụng là tốt nhất. Do tuổi Triệu Hữu Ngô cùng bọn họ kém nhau không phải rất lớn, không chỉ là thúc thúc, cũng là bằng hữu.

Có mấy lời, bọn họ muốn cùng Triệu Hữu Ngô nói riêng đi.

Quả nhiên Triệu Thừa Diễn đã mắt đỏ hồng kéo tay áo Triệu Hữu Ngô: "Tứ thúc không thể không đi à? Ta đi cầu phụ hoàng."

Triệu Hữu Ngô xoa xoa đầu hắn nói: "Ta chính là đi ra ngoài ở mà thôi, ngươi cùng A Lý nhớ ta cũng có thể đến Trữ vương phủ."

Triệu Thừa Diễn trong lòng buồn bã.

Phùng Liên Dung cũng thán một tiếng: "Vốn tưởng rằng phải chờ đến lúc ngươi thành thân mới chuyển ra, Hoàng thượng cũng là, không biết gấp cái gì, có điều..." Nàng ngừng một chút, lại cao hứng trở lại, "Ở bên ngoài cũng là chuyện tốt, ngươi có thể cùng ca ca tẩu tử thân cận hơn, cũng không có nhiều quy củ như trong này, ngươi trôi qua sẽ càng thêm thoải mái hơn chút."

Nàng đối Triệu Hữu Ngô là có chút hiểu biết, so với Triệu Hữu Trinh, hắn làm việc linh hoạt, tính tình cũng có chút không kiềm chế được, trong cung nặng nề không thích hợp hắn. Hắn càng giống một thiếu gia phong lưu tiêu sái, ban ngày phóng ngựa ngắm hoa, ban đêm du thuyền nghe hát, hưởng hết nhân gian phú quý.

"Lát nữa nhớ mang Lưu ngự trù theo, giờ ta đi truyền lời." Nàng còn nhớ rõ việc này.

Triệu Hữu Ngô mỉm cười: "Đa tạ nương nương."

https://thuviensach.vn

Hắn dù có đi rồi, cũng sẽ vẫn nhớ những năm tháng từng ở Diên Kỳ cung, khi đó cha nương qua đời, ca ca lại đi xa tha hương, chỉ có ở chỗ này hắn mới được đến mấy phần ấm áp, cảm giác rời nhà, đây là Phùng Liên Dung, còn có hai đứa cháu mang lại cho hắn.

Hắn cũng từ tận đáy lòng thích Phùng Liên Dung, tuy rằng nàng lớn hơn hắn chín tuổi, nhưng là hắn từ một đứa bé lớn lên thành nam nhi, nàng ngược lại vẫn là Phùng Liên Dung năm đó đào lỗ tai cho hắn, nếu có thể, hắn nhất định cũng phải tìm một nữ tử như nàng.

Nghĩ như vậy, lông mày hắn nhướng lên một cái, đột nhiên bật cười.

Hay là Hoàng thượng đột nhiên bảo hắn dọn ra ngoài là vì chuyện này nhỉ? Hắn bất tri bất giác tiết lộ ý nghĩ của chính mình, làm Triệu Hữu Đường phát hiện.

Thấy hắn bật cười, Triệu Thừa Mô nói: “Tứ thúc, ngươi ở bên ngoài phải chiếu cố bản thân thật tốt, đừng uống rượu nhiều, say mê...”

Hắn chưa nói xong Triệu Hữu Ngô đã bịt chặt miệng hắn lại.

Triệu Thừa Diễn cười hì hì.

Phùng Liên Dung vẻ mặt nghi hoặc.

Triệu Hữu Ngô mặt hơi đỏ lên, thấy Triệu Thừa Mô cầu xin tha thứ mới buông hắn ra.

Triệu Thừa Ngô lại ôm Triệu Huy Nghiên một cái, tiểu cô nương hơn ba tuổi, da thịt như tuyết, đôi mắt như nước, hiển nhiên là một Phùng Liên Dung phiên bản nhỏ, có điều so với mẫu thân nàng, tương lai sẽ xinh đẹp hơn chút.

Triệu Huy Nghiên thanh âm mềm dẻo: “Tứ thúc phải đi à?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, sau này tiểu thỏ qua chơi, Tứ thúc dẫn ngươi ra đường chơi.”

“Được.” Triệu Huy Nghiên vỗ tay, “Nghe mẫu phi nói trên đường có rất nhiều cái chơi, cái gì cũng có bán, nhưng là cần tiền mua, ta không có tiền đâu.” Nàng đối mấy việc này cũng không rõ ràng lắm, nhưng nói được rất nghiêm trang.

Triệu Hữu Ngô nở nụ cười, lấy ra một thỏi vàng nhỏ cho nàng: “Đây là tiền, ngươi giữ chặt, sau này đến Trữ vương phủ Tứ thúc mang ngươi ra ngoài dùng cái này mua đồ.”

Triệu Huy Nghiên liền nói được.

Qua một lát, hắn cùng mọi người cáo từ.

Hai huynh đệ Triệu Thừa Diễn một trái một phải kéo hắn, tiễn thật xa mới quay lại.

Phùng Liên Dung an ủi: “Trữ vương phủ lại không xa, các con muốn gặp hắn, nói với Hoàng thượng một tiếng là được.”

Nhưng hai đứa nhỏ tâm trạng vẫn sa sút.

Triệu Hữu Đường đi qua dùng cơm tối, Phùng Liên Dung nói với hắn: “Vốn không phải nói chờ năm sau hắn thành hôn rồi chuyển ra ngoài à, hiện thê tử chưa có đã cho hắn dọn ra ngoài, hắn một đại nam nhân, không người xử lý nội vụ sao mà được?”

Triệu Hữu Đường nhìn nàng, thấy nàng vẻ mặt tình cảm ân cần, hừ lạnh nói: “Vậy cũng không cần nàng quan tâm, cũng không phải không có nha hoàn bà tử.”

https://thuviensach.vn

“Nha hoàn bà tử sao thay được thê tử chứ, thiếp thân thấy Hoàng thượng vẫn nên sớm chọn cho hắn một cô nương thích hợp đi.” Nói xong nàng lại hiểu kỳ, “Không biết Tứ điện hạ thích dạng gì nhỉ, chứ không phải cũng yêu thích giống Tam điện hạ đấy chứ?”

Vấn đề này, Triệu Hữu Đường không muốn đáp.

Phùng Liên Dung thấy hắn không nói chuyện, vẻ mặt còn rất kỳ quái, kinh ngạc nói: “Hay là còn đặc biệt hơn?”

Đúng là rất đặc biệt, Triệu Hữu Đường gật gật đầu: “Cho nên Trẫm cũng không biết chọn thế nào, để hắn tự nghĩ biện pháp đi.”

Thiên hạ chỉ có một Phùng Liên Dung, hắn nhưng là gan lớn, còn muốn một người tương tự!

Phùng Liên Dung không hỏi thêm, chỉ âm thầm nghĩ, hai huynh đệ này yêu thích một người còn cổ quái hơn một người, thật là nhìn không ra.

Sau khi bắt đầu mùa đông, do hậu vị đã trống không hơn một năm, trong triều đại thần đoán lòng vua, lục tục đã có người dâng tấu chương, đề nghị lập tân hậu, về phần người được chọn, trừ Phùng Liên Dung thì không còn ai khác. Đương nhiên, cũng có người nhìn hậu cung trống không, hi vọng Hoàng đế lại tuyển tú.

Triệu Hữu Đường sớm có ý tưởng, cùng Hoàng thái hậu thương lượng.

Hoàng thái hậu nói: “Liền lập Phùng quý phi đi, ai gia thấy nàng mấy năm nay quản hậu cung cũng không sai lầm, trong cung cao thấp không câu oán hận.”

Lời này là thật lòng, Do Phùng Liên Dung tốt bụng, không thích nhất chính là cung nhân hoàng môn cậy thế bắt nạt, cho nên có oan khuất đều

https://thuviensach.vn

khiếu nại lên, đều có thể có được đối đãi công bằng, dó vậy người ác càng ngày càng ít, trong cung có hòa hợp êm thấm mà xưa kia không có.

Triệu Hữu Đường khá là đắc ý, giống như người được khen là mình vậy.

Tuy rằng Phùng Liên Dung có đôi khi sẽ phạm ngốc, không hạ được quyết tâm, nhưng ưu điểm của nàng cũng không thể xóa bỏ, hắn cười cười nói: “Vậy Trẫm sẽ ra lệnh cho Lễ bộ tạo sách phong Hậu.”

Hoàng thái hậu nói: “Ai gia cuối cùng chỉ mong nàng có thể đối đãi tốt Thừa Dục.”

Đây là bà cuối cùng, cũng là lo lắng duy nhất.

Dù sao Triệu Thừa Dục không phải con ruột của Phùng Liên Dung, lại là Thái tử, quan hệ xấu hổ như vậy, chẳng phải dễ mà xử lý được.

Triệu Hữu Đường cũng biết, nhưng lại không phản bác được.

Tuy rằng hắn biết Phùng Liên Dung nhất định sẽ đối xử tử tế với Triệu Thừa Dục, nhưng quan hệ giữa người với người có đôi khi chẳng phải ngươi hi vọng phát triển tốt hơn liền nhất định có thể phát triển tốt. Cũng như lúc trước hắn và Phương Yên, ai từng nghĩ tới sẽ biến thành kết quả như hôm nay.

Hắn cũng có suy nghĩ như Hoàng thái hậu, nếu không như mong muốn, đến cuối cùng không thể tránh né, hắn vẫn phải làm ra quyết định.

Lúc tin tức được truyền đến Diên Kỳ cung, tất cả mọi người đều vui mừng.

Chỉ riêng Phùng Liên Dung một người lo sợ bất an.

Mấy năm nay nàng quản hậu cung, hậu vị vẫn luôn trống không, Triệu Hữu Đường cũng không tấn phong phi tần nào, cũng không tuyển tú, thời

https://thuviensach.vn

gian lâu dài ai cũng có thể đoán được ý nghĩ của hắn, hắn là muốn lập nàng làm Hoàng hậu, nàng không phải không biết.

Nhưng khi ngày này thật sự đến, nàng vẫn có chút sợ hãi.

Dù sao cũng là Hoàng hậu, là vị trí nàng dù có phóng to gan cũng tuyệt không dám mảy may nghĩ đến.

Nhưng kiếp này, ngược lại giống như đến quá dễ dàng, giống như nằm mơ vậy.

Vốn làm một Quý phi cũng đã vượt qua dự liệu của nàng, Hoàng hậu, thật sự là nghĩ cũng không dám nghĩ, nàng cũng sợ mình làm không tốt.

Nàng vẫn luôn cảm giác mình không có năng lực lớn như vậy.

Chung ma ma nói: “Sợ cái gì chứ, nương nương, thật ra không khác Quý phi là mấy, nương nương cũng chỉ chuyển sang chỗ khác, khác, còn không phải cũng như hiện tại thôi sao? Muốn nói đến tốt hơn, đó là mấy đứa nhỏ đều gọi nương nương là mẫu hậu mẹ ruột, đây không phải là nương nương muốn sao?”

Lúc ấy đứa nhỏ sinh ra đều là kêu nương, chỉ là thân phận nàng ở đó, càng về sau đều phải sửa miệng thành mẫu phi. Chung ma ma sao có thể không biết Phùng Liên Dung đối cái này vẫn có chút để ý, dù sao kia là con ruột của chính mình.

Làm một mẫu thân, ai mà không thích đứa nhỏ kêu nương?

Cho nên Phùng Liên Dung nghe được cái này vẫn là cao hứng, cười nói: “Vậy cũng được.”

Ngày hôm đó Triệu Hữu Đường truyền quan viên Bộ lễ đến phân phó, phong hậu là chuyện lớn, chỉ chuẩn bị thôi ít nhất cũng phải mấy tháng. Do

https://thuviensach.vn

đây là chuyện đã định, đợi đến khi thật sự muốn phong hậu cũng phải chờ đến mùa xuân sang năm.

Đợi chúng quan viên đi hết, Triệu Hữu Đường hỏi Nghiêm Chính: "Ngươi đi khố phòng tìm hết ngọc thạch đến đây."

Nghiêm Chính ngẩn ra, nghe không hiểu: "Hoàng thượng, ngọc thạch gì cơ?"

"Chính là mấy khối lớn còn chưa mài." Hắn suy nghĩ chốc lát, "Thượng phẩm ngọc dương chi, bạch ngọc, hoàng ngọc, đều chuyển đến."

Nghiêm Chính khóe miệng giật giật, vậy phải bao nhiêu chứ, cũng không biết muốn làm gì, hắn vội đi ngay.

Qua một lát, hắn tìm bốn người hoàng môn lục tục mang ngọc thạch lên.

Do thật sự quá nhiều, không thể thả hết ở trên bàn, tất cả đều chất đống dưới mặt đất.

Triệu Hữu Đường đứng lên, đi quanh một vòng, sau đó ngồi xổm xuống, cầm cái này xem, cái kia xem, cuối cùng chọn một khối ngọc đẹp thuần vàng, ngọc này nhìn qua tựa như thịt quả màu vàng, không tầm thường, đây là khối ngọc hoàng điền hiếm thấy.

Chính hắn nhìn thấy rất hài lòng, tán dương: "Cái này làm con dấu không sai."

Nghiêm Chính miệng há hốc.

Ầm ĩ nửa ngày, hóa ra là làm phượng ấn cho Phùng Liên Dung.

Hoàng hậu tương lai này, mặt mũi thật là lớn!

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Mẫu Nghi Thiên Hạ (2)

Vừa vào đông trời đã lạnh đến vô cùng, tuyết rơi trắng xóa, càng thêm lạnh đến cốt tủy, chỉ may trong điện vẫn ấm áp, kể cả là mấy cung điện ở phía tây cũng giống như vậy.

Tri Xuân nhóm than lửa, nhẹ giọng nói chuyện cùng Tri Thu.

Tri Xuân nói: “Lát nữa đừng cùng Tiên cô nói, loại chuyện này, biết rồi chỉ khiến nàng càng thêm khó khăn.”

Từ lúc Phương Yên bị phế, các nàng cũng cùng Phương Yên đi đến Trường An cung, do không phải là phi tần bình thường, Phương Yên đó là ngay cả cửa điện cũng không thể ra, nhưng chỉ giam cấm như vậy, cũng đã đi qua ba năm.

Tri Thu cắn môi một cái: “Phùng quý phi thế nhưng có thể lên làm Hoàng hậu, đáng tiếc nương nương của chúng ta không có lòng dạ ác độc như nàng, bị nàng làm hại rơi xuống hoàn cảnh này.”

Tri Xuân xuyt một tiếng: “Ngươi chớ nói bậy, Quý phi nương nương nếu thật sự độc ác như vậy, vài năm nay đã sớm cắt bớt phân lệ của nơi này, nhưng nàng không làm vậy, than lửa sung túc, thức ăn cũng không kém, hiện nay có thể giữ vững như vậy là được rồi, ngươi đừng hướng Tiên cô lửa cháy đổ thêm dầu.” Nàng ngừng một chút, “Lại như thế nào, chúng ta cũng không trở về được.”

Nàng biết Tri Thu trong lòng không phục.

https://thuviensach.vn

Dù sao các nàng ban đầu đều là người của cung Khôn Ninh, cung nhân hoàng môn khác thế nào đi nữa đều thấp hơn một đầu, mà nay, không bị người khác bắt nạt là tốt rồi.

Còn có những cái khác, tự nhiên là không đầy đủ bằng trước kia.

Tri Thu bĩu môi: “Ta còn cần đổ thêm chắc, Phùng quý phi sắp làm Hoàng hậu, dù là ta không nói, Tiên cô còn không phải sẽ biết, loại chuyện như này sao có thể dấu diếm được...”

Còn chưa nói xong, chợt nghe thanh âm Phương Yên từ phía sau truyền đến: “Phùng Liên Dung sắp làm Hoàng hậu?”

Hai người nhìn lại, Phương Yên chẳng biết từ lúc nào đã thức dậy, nàng mặc một chiếc áo khoác màu nâu, sắc mặt tái nhợt, nhưng ánh mắt lại như một đám lửa.

Tri Thu vội im lặng.

Phương Yên vài bước tiến lên, quát: “Có phải hay không, ngươi nói mau.”

Tri Thu chỉ đành phải nói: “Vâng, nghe nói năm sau mùa xuân sẽ cử hành đại điển phong hậu.”

Phương Yên cười ha ha: “Nàng quả nhiên vẫn được như nguyện!”

Tri Xuân ngầm thở dài.

Phương Yên cười một lát, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy bi thương, nàng đời này thuận buồm xuôi gió, từ Thái tử phi làm đến Hoàng hậu, lại sinh ra con trai trưởng, vốn nên đắc ý vạn phận, ai ngờ một đời phú quý lại bị nàng làm hỏng.

https://thuviensach.vn

Đó là do Phùng Liên Dung thủ đoạn, hay là do chính nàng không biết làm người.

Hơn ba năm này, nàng bị nhốt ở đây, có được nhiều nhất chính là thời gian, từ ban đầu phẫn nộ tuyệt vọng, càng về sau càng bình tĩnh. Nàng ngày nghĩ đêm nghĩ, nghĩ mấy năm nay nàng từng bước đi nhầm thế nào, đi đến hôm nay như thế nào, như thế nào từ Hoàng hậu biến thành Tiên cô.

Nếu có thể lặp lại một lần, nàng nhất định sẽ làm tốt hơn trước kia, chỉ tiếc, trên đời lại không có thuốc hối hận.

Nàng bây giờ hiểu rõ, trên đời này, nàng nên trả giá tâm lực nhất chính là Triệu Hữu Đường, trừ hắn ra, người khác được cho là cái gì? Một câu nói của hắn, liền dễ dàng đánh ngã nàng xuống mặt đất.

Phùng Liên Dung đó là do hắn mới có thể thắng được nàng.

Phương Yên ngồi xuống, hơi hơi lắc đầu, nàng bị những cái nhớ lại này làm lúc nào cũng cảm giác được thống khổ, hiện tại duy nhất có thể khiến nàng có được an ủi đó là Triệu Thừa Dục.

Hắn đã chậm rãi trưởng thành thành một thiếu niên, ngày thường văn nhã tuấn tú, có mấy phần giống Triệu Hữu Đường, cũng có mấy phần giống nàng.

Chỉ cần hắn còn là Thái tử, nàng dù phải cố gặng nhịn mấy năm, mười mấy năm thì có sao chứ?

Phùng Liên Dung, có một ngày, nàng vẫn có thể đối nghịch với nàng.

Phương Yên cầm lấy ấm trà trên bàn rót một chén, uống liền một hơi.

Tri Xuân cùng Tri Thu đứng ở bên cạnh, không dám nói lời nào.

Phương Yên mở miệng nói: “Chỗ ta vẫn còn ít bạc đi.”

https://thuviensach.vn

Giọng nói của nàng so với trước kia khàn hơn nhiều, do khóc quá nhiều, cổ họng cũng có chút bị hỏng, dung nhan nàng cũng nhanh chóng già đi, ngược lại giống một nữ nhân bốn mươi tuổi.

Nhưng tâm tình nàng lại không giống vậy.

Tri Xuân vội hỏi: "Vẫn còn, thật ra cũng không cần dùng tới."

Phương Yên nhìn các nàng: "Bất kể như thế nào, các ngươi đều đã định là phải cùng ta, dù có bất mãn trong lòng cũng chỉ có thể như thế, chúng ta đây là cùng ở trên một chiếc thuyền." Nàng nói với hai người, "Số bạc đó các ngươi cầm đi, ta cái gì đều không cần, chỉ cần cho ta biết tin tức của Thừa Dục là được."

Tri Xuân cùng Tri Thu nhìn nhau một cái.

Hai người cuối cùng vẫn lấy.

Dù sao các nàng không lấy, Phương Yên đã hạ quyết tâm, tất nhiên còn có thể đưa cho người khác, một khi đã như vậy sao mà không cầm.

Phương Yên cười cười, ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Mùa xuân cũng không còn xa.

Đại điển phong hậu định vào mười tám tháng ba, Phùng Liên Dung sáng sớm ngủ dậy đã thấy tất cả mọi người trong điện đều bận rộn, do hôm nay nàng không chỉ được phong hậu, còn muốn chuyển tới Khôn Ninh cung.

Chung ma ma chân không chạm đất, mắt thấy nàng dậy liền quát: "Châu Lan, mau tới chải đầu cho nương nương."

Bảo Lan thì mang quần áo phải mặc khi sắc phong Hoàng hậu đến.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung ngó nhìn, chỉ thấy một chồng thật dày liền cảm thấy nặng nề, lại nhìn mũ phượng, chỉ cảm thấy cổ đau, bên trên có bốn con phượng hoàng rất lớn.

Chung ma ma nói: “Bất kể như thế nào cũng phải chống, đại điển phong hậu này không giống với khi sắc phong Quý phi đâu, thời gian dài lắm đấy, nương nương đừng để mất lễ nghi.”

Bà biết Phùng Liên Dung có đôi khi không quá cao điệu, người lớn như vậy còn giống một tiểu cô nương khiến người lo lắng.

Phùng Liên Dung cười nói: “Cái này thì đương nhiên rồi, chỉ là nhìn cảm thấy mệt mỏi.”

“Dù có mệt mỏi đó cũng là đáng giá, thiên hạ ai mà không hâm mộ nương nương?” Chung ma ma cầm lấy một chiếc áo đơn thuần lụa mỏng màu xanh viền áo thêu ba con chim màu đỏ cho Phùng Liên Dung mặc vào trước, cuối cùng bên ngoài lại khoác lên một chiếc áo màu xanh đậm có thêu mười tầng ngũ sắc.

Châu Lan bên kia chải tóc xong, đeo châu quan lên đỉnh đầu cho nàng, trên có chín long bốn phượng, trong miệng phượng ngậm một viên minh châu to, đỉnh mũ khảm khọc, châu kết rủ xuống, chín long ba phượng còn lại ngậm hạt châu. Chung quanh tất cả bốn mươi đồ trang sức, trâm hoa mười tám, hoa cài mười hai, Phùng Liên Dung chỉ cảm thấy trên đầu đè nặng hai núi vàng.

Một đống đồ như vậy cộng lại, ánh mắt mọi người đều thẳng.

Phùng Liên Dung soi gương, chỉ cảm thấy mình bên trong có chút xa lạ, khó trách đều nói người cần ăn mặc đến phụ trợ, bộ lễ phục Hoàng hậu này thật đúng không giống bình thường, quá đẹp đẽ quý giá, uy áp bốn phía.

Nàng đưa chân ra.

https://thuviensach.vn

Châu Lan ngồi xổm xuống xỏ tất cho nàng, giày dùng thanh khinh chế tạo, đồ trang sức là vân phượng mạ vàng, đầu giày đính ba viên minh châu.

Nàng đứng lên, nhẹ thở ra một hơi.

Ba đứa nhỏ lúc này cũng tới.

Triệu Thừa Diễn nhìn mẫu thân mình, cười nói: “Mẫu phi mặc như vậy thật đúng là không nhận ra, vẫn là bình thường đẹp hơn.”

Phùng Liên Dung sờ sờ đầu hắn: “Đúng vậy, ta cũng cảm thấy vậy.”

Triệu Thừa Diễn lại tránh ra: “Con lớn rồi, mẫu phi không thể sờ đầu hài nhi nữa, còn có, cũng không thể kêu Tiểu Dương, dê kia cả ngày me me me, chỗ nào giống ta chứ.”

Hắn nhưng đường đường là Hoàng tử.

Phùng Liên Dung khẽ cười nói: “Lớn cũng vẫn là Tiểu Dương của ta, Tiểu Dương me me.”

Triệu Thừa Diễn khóe miệng giật giật.

Triệu Thừa Mô nói: “Ca ca, về sau phải gọi mẫu hậu.”

“Đúng vậy, đúng vậy, mẫu hậu.” Triệu Huy Nghiên nhào lên, kéo tay Phùng Liên Dung nói, “Bên ngoài đỗ một chiếc xe rất to, muốn dẫn mẫu hậu ra ngoài, phụ hoàng đang chờ đó.”

Đó là phượng liễn Hoàng hậu chuyên dụng.

Phùng Liên Dung hỏi: “Thái tử đâu?”

Triệu Thừa Diễn lắc đầu, tỏ vẻ không biến.

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Mô thích nhất là quan sát người khác, nói: “Chắc là ở chỗ Hoàng tổ mẫu.”

Phương Yên bị phế, trừ Triệu Hữu Đường, cùng Triệu Thừa Dục thân nhất ngược lại là Hoàng thái hậu. Cùng Triệu Thừa Dục đi đâu, Triệu Thừa Mô biết hắn thủy chung cùng bọn họ có ngăn cách, chẳng sợ một động tác một ánh mắt nhỏ xíu cũng đã tiết lộ ý nghĩ của hắn.

Hắn tiến lên giữ chặt tay Phùng Liên Dung, cười nói: “Mẫu hậu, chúng ta đi đi.”

Phùng Liên Dung nắm tay con trai con gái, ngồi lên phượng liễn.

Nàng trước phải đến chỗ Hoàng thái hậu bái kiến.

Mấy năm nay do biểu hiện của nàng, Hoàng thái hậu đối việc nàng ngồi lên ghế Hoàng hậu cũng không có bất mãn gì, dù sao Phương Yên bị phế đi, việc này không thể vãn hồi, trong cung thế nào cũng phải có một Hoàng hậu mới, mà Phùng Liên Dung gốc tích rõ ràng, bà nhẹ giọng nói với Triệu Thừa Dục: “Mẫu hậu ngươi đến rồi, mau đi nghênh đón đi.”

Triệu Thừa Dục ngẩng đầu lên, thấy Phùng Liên Dung cả người trang phục lộng lẫy.

Hắn chậm rãi bước về phía trước.

Phùng Liên Dung hướng hắn mỉm cười, như hoa đào tháng ba: “Hóa ra ngươi thật ở chỗ này.”

“Vâng.” Triệu Thừa Dục hít vào một hơi nói, “Vâng, mẫu hậu, con chúc mừng mẫu hậu.”

Tiếng mẫu hậu này, hắn gọi có chút khó khăn.

https://thuviensach.vn

Dù sao tiếng xưng hô này là hắn từng kêu Phương Yên, chỉ là thế sự thay đổi, hắn thật không ngờ hôm nay sẽ để Phùng quý phi thành mẫu hậu, đương nhiên, theo tuổi của hắn bây giờ, hắn đã biết là vì sao.

Cho nên mặc dù có chút khó khăn, hắn vẫn thuận lợi kêu lên.

Trong nháy mắt này, Phùng Liên Dung ngầm thở dài.

Nàng làm Hoàng hậu, Triệu Thừa Dục liền coi như là con của nàng, nhưng đối mặt hắn, rất khó nói không có tâm kết, dù sao hắn là con của Phương Yên.

Chỉ là cảm xúc này thủy chung bị giấu đi, người dù sao cũng phải nhìn về phía trước, có lẽ nàng và Triệu Thừa Dục thật có thể chung đụng không tệ đâu.

Nàng tiến lên bái kiến Hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu nói: “Lời thừa ai gia cũng không nói nữa, mấy năm nay ngươi làm rất tốt, về sau hậu cung này liền giao hết cho ngươi, ngươi làm tốt hoàn thành trách nhiệm là được.”

Phùng Liên Dung lên tiếng đồng ý.

Tạm biệt thái hậu, nàng liền đi Càn Thanh cung.

Triệu Hữu Đường sớm đã chờ ở cửa, hắn nhìn nàng từng bước đi đến, lễ phục vừa dày vừa nặng mặc trên người nhưng lại cũng không có vẻ không hợp, nàng thật ra cũng thích hợp mặc như vậy, chỉ là trang phục như vậy che hết trắng trong thuần khiết trên người nàng, như là từ trong đống tuyết nở ra một đóa ra diễm lệ.

Hắn hơi nhếch khóe môi, vươn tay ra.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung đặt tay mình lên tay hắn, nói khẽ: “Hoàng thượng, thiếp thân đều toát mồ hôi rồi, thật sự là quá nặng quá nóng, lát nữa mà có choáng váng Hoàng thượng nhớ nhắc nhở thiếp thân đấy.”

Triệu Hữu Đường phì một tiếng cười lên: Do vẫn là người nọ, mặc cái gì cũng không đổi được.

Hắn nói: “Trẫm bảo bọn hắn rút ngắn thời gian tấu nhạc lại, chắc cũng sẽ không quá lâu.”

Phùng Liên Dung mừng rỡ: “Hoàng thượng thật tốt.” Hận không thể lập tức dán lên, lấy đầu cọ hắn mấy cái, việc như này thế nhưng cũng có thể rút ngắn lại.

Nhìn nàng mặc bộ quần áo này, trên mặt cố tình lại là biểu cảm như con mèo nhỏ đang nịnh nọt, Triệu Hữu Đường khóe miệng giật giật, không đành lòng nhìn thẳng, khụ một tiếng nói: “Đi nhanh đi.”

Hắn dắt tay nàng đi về phía trước.

Nàng bước chậm một nhịp, vẫn là dáng vẻ trước kia.

Triệu Hữu Đường đi một lát, dừng chân, quay đầu lại nói: “Sau này, nàng phải cùng Trẫm đi sánh vai.”

Phùng Liên Dung ngẩng đầu lên, có một chút sững sờ.

Trong mắt hắn có ý cổ vũ: “Qua đây.”

Màu vàng của long bào chói mắt như ánh mặt trời, rơi vào trong mắt nàng.

Ở trong thế giới của nàng, cảm giác về hắn sao không phải là ánh mặt trời của nàng đâu? Mà lúc này, khoảng cách giữa hắn và nàng thế nhưng lại có thể gần như vậy.

https://thuviensach.vn

Trong mắt nàng hào quang rực rỡ, chậm rãi đi qua.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Song Hỷ Lâm Môn

Đại điển, Phùng Liên Dung ngồi xe rồng của Triệu Hữu Đường cùng nhau trở về.

Chung ma ma lập tức tiến lên gỡ mũ quan trên đầu nàng xuống.

Phùng Liên Dung thở ra một hơi: "Thoải mái thật đấy." Lại giang tay ra để Châu Lan cởi huy y xuống, chỉ mặc một chiếc áo đơn thuần trắng nằm nghiêng trên giường la hán, đôi mắt hơi híp, dù là Triệu Hữu Đường ở bên cạnh nàng cũng nhịn không được mệt rã rời.

Triệu Hữu Đường thấy thế liền kêu bọn nhỏ tự đi chơi.

Nàng cảm giác thân mình đột nhiên nhẹ bỗng, nói mê: "Giống như làn điệu vừa rồi vẫn còn bên tai."

Triệu Hữu Đường tầm mắt theo mặt nàng đi xuống, chỉ thấy áo lót nàng hơi nới ra, lộ ra áo yếm màu đỏ, lộ ra bầu ngực căng đầy, hắn hơi chần chờ, đưa tay kéo lại áo cho nàng nói: "Sao lại buồn ngủ thành như vậy, giống như uống say ấy."

Phùng Liên Dung cũng không nghe rõ, chỉ rúc đầu vào trong lòng hắn.

Chỉ chốc lát sau thế nhưng đã ngủ.

Triệu Hữu Đường vừa bực mình vừa buồn cười, thầm nghĩ thân thể nàng càng ngày càng thêm lười biếng, chỉ dậy sớm hơn chút thôi đã mệt mỏi đến như vậy, liền lệnh Bảo Lan lấy một tấm chăn mỏng đến.

https://thuviensach.vn

Bảo Lan liền đi, gặp được Chung ma ma, nói: “Nương nương ngủ rồi, Hoàng thượng vẫn còn ở đây.”

“Cái gì?” Chung ma ma sửng sốt, chuyện vô lễ như vậy Phùng Liên Dung còn chưa từng làm qua, có thể thấy được là quá buồn ngủ, bà nghĩ tới một chuyện, đột nhiên giậm chân một cái, “Ôi, xem ta già rồi hồ đồ, do nương nương muốn phong Hậu, bận trong bận ngoài lại quên.”

Bảo Lan khó hiểu: “Chuyện gì?”

“Ngươi đó, tháng nay nương nương còn chưa tới, có phải là chậm rồi không.”

Bảo Lan nghĩ nghĩ, đúng là vậy, mặt lập tức lộ ra vui mừng: “Vậy nên không phải...”

Chung ma ma nói: “Còn không mau đi mời Kim thái y.”

Hiện nay Chu thái y tuổi tác đã cao, năm trước liền lui, mà Kim thái y được Phùng Liên Dung coi trọng, bản thân y thuật cũng rất cao, địa vị trong thái y viện đó là số một số hai. Thế nhưng năng lực mạnh, trách nhiệm phải gánh cũng càng lớn, Kim thái y quanh năm suốt tháng đều ở trong thái y viện.

Chung ma ma ôm chăn đi qua, thấy Phùng Liên Dung thật sự ngủ, có điều tư thế này cũng là duy nhất trong thiên hạ, lấy đùi Hoàng thượng làm gối đầu.

“Hoàng thượng.” Chung ma ma không đợi kịp bẩm báo tin tức tốt, khẽ nói: “Nương nương có thể là có tin vui, nô tì đã kêu Bảo Lan đi mời thái y.”

Triệu Hữu Đường tự nhiên cao hứng, nhưng lại có chút buồn bực: “Khó trách nàng mệt như vậy, sao ngươi không phát hiện sớm hơn chút?”

https://thuviensach.vn

Đây đúng là Chung ma ma sơ sẩy, bà lập tức quỳ xuống nói: “Xin Hoàng thượng thứ tội”

Mặc dù là bị đại điển phong Hậu ảnh hưởng, nhưng sai lầm vẫn là sai lầm, cho nên bà cũng không cãi lại.

Nếu đổi thành trước kia, Triệu Hữu Đường khẳng định sẽ trừng phạt bà, nhưng bây giờ chỉ khoát tay: “Thôi đứng lên đi, về sau đừng tái phạm.”

Đây là người Phùng Liên Dung xem trọng, nhưng cũng chỉ là chuyện trong mấy ngày, dù có biết sớm hơn, đại điển phong Hậu cũng đã được quyết định, cũng không tiện thay đổi ngày.

Chung ma ma nơm lớp lo sợ đứng lên, lui về phía sau.

Phùng Liên Dung nghe được chút thanh âm, xoay người lại.

Triệu Hữu Đường đưa tay nhẹ chạm vào mặt nàng, khẽ cười, lại nói đúng là nên có một đứa nhỏ. Từ lúc Triệu Huy Nghiên sinh ra cũng đã có năm năm, hắn cho rằng nàng tuổi này đã không tốt để mang thai.

Ai nghĩ tới, vào hôm nay nàng lại cho hắn một kinh hỉ.

Thật sự là song hỷ lâm môn.

Hắn đỡ lấy bả vai nàng, đỡ nàng dậy.

Phùng Liên Dung liền tỉnh, vuốt mắt hỏi: “Giờ gì rồi?”

“Vẫn là buổi sáng.” Triệu Hữu Đường búng lên trán nàng, “Vẫn đang mơ hồ?”

“A!” Phùng Liên Dung kêu lên, “Ta vừa mới ngủ à?”

“Đúng vậy, còn ngủ trên người Trẫm.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung mặt có chút nóng, ngượng ngùng nói: “Vừa mới cảm thấy mệt, bất tri bất giác liền ngủ quên, làm trễ thời gian của Hoàng thượng rồi.”

Triệu Hữu Đường không nói chuyện, kêu Châu Lan lấy cho nàng bộ váy áo.

Phùng Liên Dung vừa mặc vào thì Kim thái y tới.

“Mau mau xem cho nàng.” Triệu Hữu Đường nói.

Kim thái y liền đi lên bắt mạch cho Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung không hiểu ra sao, cũng không biết là chuyện gì, đang tốt đột nhiên mời thái y. Có điều thấy Triệu Hữu Đường cùng Chung ma ma, Bảo Lan Châu Lan đều là dáng vẻ nghiêm túc, chỉ phải im miệng để Kim thái y an tâm tra xét bệnh tình.

Quá một lát, Kim thái y nói: “Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng nương nương, nương nương là có tin vui.”

Phùng Liên Dung lập tức thất thần.4

Triệu Hữu Đường thoải mái cười to: “Tốt, tốt, đây là đứa nhỏ thứ năm của Trẫm đấy.”

Hắn thưởng cho Kim thái y.

Tất cả mọi người trong Diên Kỳ cung vui mừng khôn xiết.

Ba đứa nhỏ nghe nói, cũng đều vây quanh, đều nhất trí yêu cầu Phùng Liên Dung sinh muội muội.

Phùng Liên Dung không nói gì, đây là muốn sinh nữ nhi là có thể sinh sao? Hơn nữa xem ý của Kim thái y vừa rồi, hình như lại là nhi tử.

https://thuviensach.vn

“Nàng dưỡng thai cho tốt, Trẫm thấy Tôn tiệp dư làm cũng không tệ, nàng cứ giáo cho nàng ấy đi, đừng mệt đến.” Triệu Hữu Đường dặn dò, “Nàng năm nay tuổi không còn nhỏ, vừa rồi Kim thái y đều nói cần tĩnh dưỡng nhiều mới có thể thuận lợi.”

Phùng Liên Dung nghe xong ngược lại đau lòng, nắm tay Triệu Hữu Đường nói: “Thiếp thân đã hoa tàn ít bướm rồi à?”

Nữ nhân luôn sợ nghe thấy câu: Ngươi tuổi không còn nhỏ, nàng cũng giống vậy.”

Triệu Hữu Đường nhìn nhìn mặt nàng: “Tạm được, nếp nhăn không nhiều lắm.”

“Đã có nếp nhăn?” Phùng Liên Dung khẩn trương, “Chỗ nào, chỗ nào?”

Nhìn dáng vẻ hốt hoảng của nàng, Triệu Hữu Đường nói: “Sợ cái gì, Trẫm còn có nữa là, ai mà không già đi?”

“Hoàng thượng khác.” Trên đời này, nam nhân cùng nữ nhân cho tới bây giờ đều chỉ nhìn dung mạo của nữ nhân, nam nhân có quyền có thế, thân phận hiển hách, còn nhiều nữ nhân ái mộ chứ đừng nói Triệu Hữu Đường còn là Hoàng thượng, người cao quý nhất trong thiên hạ.

Trong thiên hạ hắn là vương thổ, hắn tự nhiên cái gì cũng không sợ.

Nhưng nàng thì sao?

Mấy năm nay hắn vẫn luôn rất sủng nàng, do nàng vẫn chưa tính là già, hai người cũng có tình cảm ở đây, nhưng là già thêm chút nữa liền không thể nhìn, cho nên chẳng sợ đều là thật, nàng cũng cảm thấy không quá thật, như là cuộc sống như vậy tùy thời đều có thể biến mất. Chẳng sợ hôm nay nàng leo lên vị Hoàng hậu, loại băn khoăn này vẫn luôn luôn có, giấu ở trong đáy lòng nàng.

https://thuviensach.vn

Nhưng đây không phải là sợ, chỉ là ngày đó có đến, nàng sẽ đau lòng, nhưng cũng chỉ có như vậy, làm nữ nhân cua Hoàng đế, đại khái kết quả đều giống nhau.

Nàng vô cùng rõ ràng, nhưng người luôn có lòng tham.

Nàng luôn hi vọng hắn có thể vĩnh viễn đối xử với mình như thế, hi vọng ngày đó vĩnh viễn cũng sẽ không đến.

Châu Lan cầm gương nhỏ cho nàng xem, đúng ánh sáng, nàng mơ hồ nhìn thấy khóe mắt có nếp nhăn nhàn nhạt, con ngươi buồn bã, hận không thể khóc lên.

Triệu Hữu Đường không khỏi cảm thấy nàng chuyện bé xé ra to, nữ nhân ba mươi tuổi mới có nếp nhăn đã được coi là bảo dưỡng rất tốt rồi. Thật ra nàng xem ra vẫn rất trẻ tuổi, nào có già như tuổi thật, hắn đoạt gương đồng ném qua một bên: “Trẫm lại không ghét bỏ nàng, nghĩ linh tinh cái gì.”

“Bây giờ thì không, sau này...”

“Đã nói nàng suy nghĩ linh tinh, chuyện sau này nàng lại biết?” Triệu Hữu Đường kéo nàng dậy, “Sắc trời cũng không còn sớm, nên chuyển vẫn phải chuyển, Trẫm cùng nàng đi Khôn Ninh cung.”

Phùng Liên Dung nhếch miệng, chỉ phải đi theo hắn.

Lòng nam nhân đúng là thô, có đôi khi một chút cũng không biết tâm tư của nàng.

Vừa rồi nếu nói câu sau này cũng không ghét bỏ, nàng sẽ vui vẻ, lại còn không nói, nàng hừ hừ, rất muốn nhéo hắn một cái, nhưng thấy hắn bước chân vội vã, tựa như bề bộn nhiều việc, nghĩ vừa rồi còn để nàng ngủ trên chân hắn, nàng lại cười rộ lên.

https://thuviensach.vn

Hai người tới Khôn Ninh cung, Triệu Hữu Đường dẫn nàng đi quanh một vòng, nói: “Nàng có muốn mua thêm gì thì cứ việc nói, hiện thời nàng là Hoàng hậu, không cần phải giao đãi với bất kỳ người nào.”

Phùng Liên Dung nói: “Không cần đâu, thiếp thân thấy như vậy là tốt rồi.”

“Cái gì mà không cần, nàng cẩn thận suy nghĩ đi, thế nào cũng có cái cần.”

Phùng Liên Dung chỉ phải gật đầu.

Khôn Ninh cung này do Phương Yên đã từng ở, nàng thật ra cũng không thích, nếu có thể nàng tình nguyện ở tại Diên Kỳ cung, nhưng quy củ trong cung là như vậy, nàng cũng không tốt nói, có lẽ thói quen là tốt rồi. Ít nhất đối Triệu Hữu Đường mà nói, dường như không có chỗ nào không đúng/

Nói đi nói lại, nam nhân khác nữ nhân.

Nàng còn đang rối rắm quá khứ, hắn lại đã sớm quên.

Đồ trong Diên Kỳ cung lục tục được dời tới, từ nay về sau, Phùng Liên Dung chính là chủ nhân của Khôn Ninh cung.

Ngày hôm đó, phi tần trong cung đều đến chúc mừng.

Nàng là Hoàng hậu, đó là chuyện đương nhiên, Phùng Liên Dung nghĩ đến khi nàng còn là phi tần, mỗi ngày không thích nhất chính là đi thỉnh an, nhất là mùa đông, bây giờ tự nhiên cũng có thể hiểu rõ đám phi tần nghĩ cái gì, cho nên nàng liền miễn các nàng ngày sau thỉnh an, đổi thành một tháng một lần, như vậy đối ai cũng tốt.

Đợi đến mấy Quý nhân đó đi rồi, Tôn Tú nói: “Nương nương đúng là rộng lượng, có điều đối tốt các nàng như vậy, chỉ sợ các nàng càng thêm

https://thuviensach.vn

lười nhác.”

Phùng Liên Dung thở dài: “Các nàng ấy cũng không dễ dàng, thỉnh an nhiều thêm vài lần ta cũng sẽ không mọc thêm nhiều miếng thịt, thôi đi.”

Tôn Tú cười nói: “Điều này cũng đúng, đúng rồi, còn quên chưa chúc mừng nương nương có tin vui.”

Phùng Liên Dung cười: “Sợ là sau này phải phiền ngươi.”

“Làm sao có thể, dù sao thời gian của ta còn nhiều, dù có không bận cũng không có việc gì khác...” Nàng ngừng một chút, lấy khăn che miệng, cười nói: “Hiện quản chuyện này còn thấy rất thú vị, nương nương xin yên tâm giao cho thiếp thân đi, nhiều nghỉ ngơi.”

Phùng Liên Dung nghe nàng nói như vậy, trong lòng thật ra có chút xấu hổ.

Lúc còn là phi tần, nàng không quản cái gì độc sủng hay không độc sủng, mà giờ làm Hoàng hậu còn độc chiếm Hoàng thượng, chính là khi đối mặt với đám phi tần này, cũng có loại cảm giác kỳ quái không nói được thành lời, đợi đến khi Tôn Tú đi rồi, nàng gọi Chung ma ma tới, hai người đi vào phòng trong.

Chung ma ma thấy nàng mặt ủ mày chau, ân cần đặt câu hỏi.

Phùng Liên Dung nói: “Ta đây là Hoàng hậu, có phải hay không nên khuyên Hoàng thượng...”

“Khuyên Hoàng thượng làm cái gì?”

“Còn không phải là những chuyện kia.” Phùng Liên Dung rũ mắt nói, “Trong cung nhiều phi tần mà.”

https://thuviensach.vn

“À.” Chung ma ma biết, chủ tử nhà mình đây là không thích ứng được biến hóa từ phi tần thành Hoàng hậu, xưa nay chính thế đều chú ý hiền lành rộng lượng. Làm Hoàng hậu, vốn là nên khuyên Hoàng thượng ân huệ cùng hưởng, nhiều khai chi tán diệp, dù sao con cháu nhiều, đó là phúc phận.

Mà lúc này trong cung, trừ Triệu Thừa Dục, còn đâu đều là một Phùng Liên Dung sinh.

Phùng Liên Dung lo sợ không yên nhìn Chung ma ma.

Chung ma ma cười nói: “Nương nương ngốc à, trong cung lại không có quy định Hoàng hậu nên thế nào, cái gì mà khuyên giải với không khuyên giải. Hoàng thượng nếu thật coi trọng vị quý nhân nào, nương nương muốn ngăn đón cũng không được, đúng không? Làm gì còn ngốc muốn đi khuyên Hoàng thượng.”

Phùng Liên Dung gật gật đầu, nàng đương nhiên cũng không muốn khuyên: “Chính là nhìn thấy những phi tần đó, rất là...”

“Vậy thì ít gặp đi, đây cũng là mạng của các nàng, không liên quan đến nương nương.” Chung ma ma khuyên giải Phùng Liên Dung, “Nương nương là cảm thấy làm Hoàng hậu đột nhiên có gánh nặng? Thật ra không phải vẫn giống nhau sao, Hoàng thượng thích nương nương, mặc kệ nương nương là Hoàng hậu hay là Quý phi đều không có gì khác nhau, nương nương bình thường làm như thế nào thì cứ làm như vậy thôi.”

Phùng Liên Dung nghe bà nói xong, cũng từ từ ổn định lại.

Đúng vậy, chỉ là thay đổi xưng hô, nàng vẫn là nàng, cần gì bởi vì làm Hoàng hậu liền thật biến thành dáng vẻ của Hoàng hậu? Lại nói, nàng cũng không am hiểu cái đó.

Nàng nắm tay Chung ma ma: “Cám ơn ma ma.”

https://thuviensach.vn

Chung ma ma cười nhìn nàng.

Dáng vẻ nàng bây giờ, tựa như lúc mới vào cung, khi ấy, bà cũng là mọi thứ đều dạy nàng, chỉ là lúc ấy nàng không phải rất nghe lời, nhưng là tốt số, lọt vào mắt của Hoàng thượng, mấy năm nay một chút cũng không thay đổi, Hoàng thượng cũng thích nàng nhiều năm như thế, tự nhiên muốn vĩnh viễn tiếp tục như thế.

Chung ma ma ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê.

Phùng Liên Dung giải được tâm kết, cũng thấy thoải mái.

Có điều việc Hoàng hậu cần xử lý vẫn rất nhiều, trong cung nội vụ các mục thu mua, tuy rằng rất nhiều đều đã giao cho Tôn Tú, nhưng số lượng khổng lồ cũng phải nàng tự mình thẩm tra, thẩm tra xong còn phải ấn bảo tỉ của Hoàng hậu lên, Triệu Hữu Đường tự mình cầm bảo tỉ đưa nàng.

“Vừa mới làm xong, nhìn xem thích không?”

Phùng Liên Dung vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy con dấu lớn như vậy, trừ ngọc tỉ của Triệu Hữu Đường ra.

Bảo tỉ này có mài vàng nhạt, không đậm như khối của Triệu Hữu Đường, nhưng lại có vẻ nhu hòa, toàn bộ con dấu là hình vuông, bên trên khắc một con thú hung mãnh, giương nanh múa vuốt, Phùng Liên Dung chỉ vào nói: “Đây là con gì vậy?”

“Ly hổ, bảo tỉ của Hoàng hậu cũng phải khắc nó.” Thật ra Triệu Hữu Đường cảm thấy không hợp với Phùng Liên Dung, nhưng Hoàng hậu nên có uy nghiêm của Hoàng hậu, bằng không hắn lệnh cho người khắc con thỏ trắng lên, nghĩ thôi đã muốn cười.

Phùng Liên Dung cầm bảo tỉ lên xem.

https://thuviensach.vn

“Ấn cái thử xem.”

Phùng Liên Dung ấn bảo tỉ lên mực đỏ, sau đó ấn một cái lên giấy tuyên thành.

Chỉ thấy bốn chữ “Hoàng hậu hành tỉ” màu đỏ xuất hiện, chữ đoan chính đại khí, lại mơ hồ lộ ra phong nhã.

“Thật ra đẹp.” Phùng Liên Dung cười.

Triệu Hữu Đường nhìn cũng rất hài lòng.

“Có điều chữ này nhìn có chút quen quen.” Phùng Liên Dung chỉ chỉ dấu phẩy trên chữ 'hành', hơi thẳng, bên dưới lại cong nhẹ, “Còn có cái này, nàng chỉ hướng chữ 'tỉ', “Nét điểm bên trong chữ ngọc, thiếp thân luôn cảm thấy không dễ viết, Hoàng thượng còn từng dạy qua đấy.” Nàng đang nói đột nhiên dừng lại, nhìn về phía Triệu Hữu Đường.

“Sao vậy?” Triệu Hữu Đường sắc mặt hơi có thu liễm, có chút căng thẳng hơn vừa rồi.

“Đây không phải là Hoàng thượng khắc chữ đấy chứ?” Nàng nghi hoặc.

Triệu Hữu Đường nhíu mày nói: “Trẫm có thời gian rỗi đó à? Nàng tưởng Trẫm cả ngày không có việc gì làm chắc?”

Phùng Liên Dung nghĩ nghĩ, cũng đúng.

Nhưng chữ này thật giống quá.

Thật không phải hắn viết?

Triệu Hữu Đường hơi hơi nghiêng đầu, tính chết cũng không thừa nhận.

https://thuviensach.vn

Trời mới biết hắn khắc bốn chữ này mất bao nhiêu công phu, vốn cũng định là không làm, sau lại nhất thời nổi hứng, không chỉ viết, còn tự mình khắc, kết quả không biết chịu bao nhiêu đau khổ, hắn cũng tự ảo não mình làm gì lại muốn nhận lấy việc này.

Hắn làm gì cần đối nàng tốt như vậy chứ!

Cho nên đợi đến khi khắc xong, hắn quyết định chết cũng không nói cho Phùng Liên Dung, đỡ nàng lại đắc chí, cho là mình có bao nhiêu thích nàng.

Chỉ là không nghĩ tới, nàng thế nhưng có thể nhận ra.

Có điều hắn không thừa nhận, Phùng Liên Dung đương nhiên không có biện pháp, âm thầm phỏng đoán một phen, vẫn cảm thấy nhất định là hắn khắc, bằng không cần gì tự mình đưa tới, sớm nên đưa luôn cho nàng vào lúc sắc phong, cho nên, bảo tỉ này với hắn mà nói là không bình thường.

Đã không bình thường, vậy khẳng định là thứ mà hắn hao tốn công phu.

Nàng càng nghĩ càng cao hứng, chính mình cười đến miệng đều sắp rách.

Triệu Hữu Đường ở bên cạnh khóe miệng giật giật, không biết xấu hổ khẳng định vẫn cảm thấy là hắn khắc!

“Trẫm còn có việc, đi đây.” Hắn sợ Phùng Liên Dung lát nữa lại hỏi hắn.

Kết quả Phùng Liên Dung bắt hắn lại nói: “Đợi chút.”

Triệu Hữu Đường đang định đặt câu hỏi, lại thấy nàng cầm bảo tỉ ấn mạnh một cái lên mu bàn tay chính mình.

Miệng hắn bỗng chốc há hốc: “Nàng...”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung lại nhanh chóng ấn một cái khác lên mu bàn tay hắn, sau đó cười khanh khách nói: “Cùng nhau, đây là bảo tỉ của ta, giờ thì không ai nợ ai.”

Hóa ra, nàng là nhớ tới ngày ấy hắn dùng ngọc tỉ ấn lên tay nàng.

Đầu heo này, Triệu Hữu Đường tức giận, ngày đó hắn ấn xuống còn không phải là cho nàng chơi thoải mái, nhìn dáng vẻ ngốc nghếch này của nàng, vẫn là một chút cũng không biết tâm ý hắn. Mấy năm nay, nàng thật sự là ăn tốn cơm trí tuệ không chút phát triển, hắn đoạt lấy bảo tỉ, bắt lấy tay Phùng Liên Dung, ấn mạnh xuống.

Không đã nghiền, lại vén tay áo nàng lên, ấn hai cái lên cánh tay nàng, mắt thấy hắn nhìn chằm chằm mặt mình, Phùng Liên Dung sợ tới mức xoay người bỏ chạy.

Triệu Hữu Đường cùng lúc bắt được nàng, giơ bảo tỉ lên: “còn chơi không? Thật cho rằng Trẫm hết cách với nàng?”

“Không dám.” Phùng Liên dung che mặt, “Đừng ấn mặt, đi rửa đau lắm đấy.”

Đất đỏ chà lại chà mới có thể rửa sạch.

Triệu Hữu Đường cười lạnh: “Vậy nàng còn đóng dấu lên tay ta!”

Phùng Liên Dung ủy khuất: “Đây không phải là chơi sao, ta giúp Hoàng thượng rửa, được chưa?”

Triệu Hữu Đường nghe xong, cuối cùng buông bảo tỉ xuống.

Cung nhân bên cạnh cũng mới từ trạng thái chấn kinh khôi phục lại.

Phùng Liên Dung không dám qua loa, vội gọi bọn hắn đi lấy nước.

https://thuviensach.vn

Bảo Lan Châu Lan bưng nước cùng xà bông đến, Phùng Liên Dung để tay Triệu Hữu Đường vào trong chậu vàng, hiện tại nàng là Hoàng hậu, rửa mặt rửa tay đều là dùng chậu vàng, nàng dùng tay chà xát chà xát cho hắn, lại sợ làm hắn tay, rửa thật lâu mới xong.

Triệu Hữu Đường kém chút ngủ mất.

Lấy lại tỉnh táo nhìn xuống, ừ, hết rồi, hắn lại rửa tay cho Phùng Liên Dung.

Hai người chỉ rửa tay thôi cũng mất nửa ngày.

“Trẫm xem phong vị hầu tước cho cha nàng.” Hắn bỗng nhiên nói chuyện.

Phùng Liên Dung vội nói: “Không cần.”

“Sao lại không cần, nàng đều đã là Hoàng hậu.”

“Dù sao cũng không cần, phụ thân cũng sẽ không thích, chỉ cảm thấy đó là gánh nặng, cuối cùng không có lập được đại công. Còn có, ca ca của thiếp thân đều đã là quan lớn như vậy, cũng bởi vì thiếp thân là Hoàng hậu, nếu Phùng gia còn phong tước, kêu người bên ngoài nghĩ như thế nào. Nhà chúng ta đều không phải là người ham phú quý.” Phùng Liên Dung thành khẩn nói, “Ý tốt của Hoàng thượng thiếp thân xin tâm lĩnh.”

Triệu Hữu Đường chà tay cho nàng, yên lặng nghe, lát sau nói: “Cũng được, dù sao nàng luôn là như vậy, cái này không cần, cái kia không cần, cũng không biết nàng rốt cuộc muốn cái gì.”

Tay Phùng Liên Dung không tự giác căng thẳng, thầm nghĩ, nàng muốn cũng chỉ là hắn thích mà thôi, tốt nhất là vĩnh viễn vĩnh viễn chỉ thích một mình nàng.

https://thuviensach.vn

Nhưng lời này là lời khó nói ra khỏi miệng cỡ nào chứ.

Cũng là điều rất khó thực hiện.

Cho nên đây chẳng qua là nàng si tâm vọng tưởng, trên thực tế, căn bản là không có khả năng.

Dù sao cuộc đời mới qua một nửa.

Triệu Hữu Đường ngẩng đầu nhìn nàng.

Nàng lại đã cúi đầu.

Đập vào mắt là đôi tay thon dài của hắn, đang ôn nhu chà đất đỏ cho nàng.

Ánh mắt nàng nóng lên, trong lồng ngực lại là cảm giác vừa ấm vừa đau.

Phùng Liên Dung lên làm Hoàng hậu, cung nhân hoàn môn bên người ai ai cũng đều được ban thương, trong đó Hoàng Ích Tam, Đại Lý lập tức nhảy lên làm thiếu giám, nhất là Hoàng Ích Tam, làm thiếu giám ti lễ giám, có điều hắn cũng giống Nghiêm Chính, đa số đều là đi theo bên cạnh chủ tử.

Chủ tử của hắn tự nhiên vẫn là Triệu Thừa Diễn.

Trước mắt Thái tử, Hoàng tử tuổi đã dần lớn, tuy rằng còn không có mâu thuẫn gì, nhưng người bên cạnh tâm tư đều hết sức nhiều, chính là trong ngày thường thu liễm, đều không lộ ra chút manh mối.

Do Triệu Hữu Đường đối bọn họ quản thúc rất chặt, ai cũng không dám mạo hiểm.

Ngày hôm đó Hoàng Ích Tam dành ra chút thời gian rảnh chạy tới phía Tây, chỉ thấy từ bên trong có một hoàng môn đi ra, nhẹ giọng cùng hắn nói: “Hoàng công công, rất cả như thường.”

https://thuviensach.vn

Hoàng Ích Tam gật gật đầu, lấy bạc ra cho hắn: “Ngươi phải nhìn cẩn thận vào đấy, đừng để người phát hiện.”

Hoàng môn kia cười nói: “Tự nhiên, nô tài lại không phải người ngu.” Hắn ngừng một chút, “Có điều tiên cô giờ khác với ngày trước, lần trước cũng giao bạc cho hai cung nhân, chỉ bảo các nàng tìm hiểu tin tức của Thái tử điện hạ, hiện đã biết có tân hoàng hậu, cũng không gây chuyện, xem ra là muốn an ổn chịu đựng.”

Hoàng Ích Tam cười cười: “Thông minh hơn chút rồi. Nếu đúng là như vậy, xem ra tiên cô là trở nên thông minh.”

Hoàng môn kia hơi hơi cúi đầu: “Có điều Thái tử điện hạ vẫn sẽ đến.”

“Vẫn có người xem?” Hoàng Ích Tam hỏi.

“Vâng.” Hoàng môn kia trầm ngâm một lát nói: “Xem là xem, nhưng theo nô tì, Thái tử điện hạ là hơi không có kiên nhẫn, dù sao cũng là một chủ tử, ai nguyện ý mỗi lần đều có người bên cạnh giám thị chứ, nói cái gì cũng không tiện nói.”

Hoàng Ích Tam cười rộ lên: “Đây là thói thường của con người.”

“Công công nói cũng đúng.” Hoàng môn hướng hắn chắp tay một cái, lặng lẽ lui đi.

Hoàng Ích Tam nhìn quanh bốn phía, khóe miệng khẽ nhếch, cũng bước đi.

Do hai đứa con trai đều lớn, Triệu Thừa Mô cũng dời ra ngoài, lúc này ở lại Khôn Ninh cung cũng chỉ còn lại mình Triệu Huy Nghiên. Hôm đó Phùng Liên Dung đang xem sổ sách, tiểu cô nương cũng ghé sang đây xem.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung cười nói: “Sao không đi vẽ tranh đi, xem cái này con mắt không đau à?”

“Trong tay Châu Lan là bàn tình ạ?” Triệu Huy Nghiên hỏi.

“Đúng vậy, đó là bàn tình.”

Triệu Huy Nghiên cười nói: “Cứ vẽ tranh ngắm hoa mãi cũng chán, nương, con muốn học cái này.”

Phùng Liên Dung nói: “Như vậy sao được, con nhưng là công chúa, loại việc như tính sổ sách đều có người khác làm, con học cầm kỳ thư họa đều được, chỉ riêng cái này không thể, nếu bị phụ hoàng nhìn thấy thể nào cũng nói con đấy.”

Triệu Huy Nghiên cười hì hì: “Phụ hoàng mới sẽ không nói đâu, phụ hoàng thích con nhất.”

Phùng Liên Dung khóe miệng giật giật: “Ai nói, con làm không đúng, phụ hoàng phải nói con.”

“Chán quá đi, Du nhi cũng không thường vào cung, mẫu hậu, không bằng người mang nữ nhi đi chơi đi?” Triệu Huy Nghiên là một tiểu cô nương cá tính rất hoạt bát.

Phùng Liên Dung nghĩ, nàng cũng muốn vậy, nhưng hoàng cung nào giống gia đình bình thường, bằng không nàng đã sớm đi ra ngoài mấy trăm lần.

Hai người đang nói thì thấy Kim Lan cười híp mắt tiền vào nói: “Nương nương, công chúa, mau đến xem thỏ đi, mới tiến công, lớn lên rất giống mèo, nghe nói kêu là thỏ sư tử.”

Triệu Huy Nghiên vừa nghe, nhấc chân liền chạy đi.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Lòng Nghi Ngờ

Do nàng trước kia còn nhỏ, chỉ vội vàng học nói học đi, nào từng nghĩ qua nuôi cái gì, nhưng lớn rồi liền luôn cảm thấy buồn, lúc này nghe nói có thỏ con, giống nhũ danh của mình tự nhiên là rất vui mừng.

Nàng chạy thẳng ra ngoài, trong sân đặt một cái rương gỗ nhỏ, nàng đi qua thăm dò thì thấy bên trong có hai con thỏ nhỏ đang ngồi song song.

Một con cả người màu đen, một con màu trắng, trên người có một nhúm lông màu đen, lông của tụi nó đặc biệt dài, bóng loáng.

Triệu Huy Nghiên quay đầu hỏi Phùng Liên Dung: “Nương, vật nhỏ này thật là thỏ ạ, nhưng lại không giống như nương nói.”

Phùng Liên Dung nhìn một cái, cũng là kinh ngạc: “Đúng vậy, lông sao lại xù như vậy, khó trách vừa rồi Kim Lan nói giống mèo.” Nàng tuy là cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn xoay người ôm con đen nhánh ra.

Thỏ con rất là dịu ngoan, vẫn không nhúc nhích.

Tiểu hoàng môn đưa thỏ tới nói: “Hồi nương nương, thỏ này là Tổng binh Liêu Đông Ngô đại nhân thượng cống đến, vốn cũng không xuất từ Cảnh quốc, không biết thuộc giống gì, dân bản xứ nói là kêu sư tử thỏ, chỉ mong nương nương và công chúa thích.

“Thì ra là thế, trách không được bộ dáng không giống với thỏ mà chúng ta từng thấy.” Phùng Liên Dung đưa thỏ cho Triệu Huy Nghiên chơi, “Giờ

https://thuviensach.vn

thì con còn cảm thấy buồn chán nữa không.”

Triệu Huy Nghiên đưa tay sờ sờ thỏ con, cảm giác tựa như đang sờ lên tơ lụa, cười nói: “Vâng ạ, có thỏ chơi cùng rồi, con thỏ này xinh đẹp thật đấy, lông thật dài.” Nói rồi nháy mắt một cái, “Nương, lát nữa con ôm đến cho Đại hoàng huynh xem, rồi nói là giống huynh ấy.”

Phùng Liên Dung phì cười: “Đừng đi trêu Đại hoàng huynh con, hắn hiện tại ghét nhất người khác gọi hắn Tiểu Dương.”

Triệu Huy Nghiên cười hắc hắc, chốc lát lại la hét muốn đút thỏ ăn.

Tiểu hoàng môn nói: “Thỏ này chỉ thích ăn cỏ, hiện trời ấm, khắp nơi đều là cỏ tươi thì dễ, chờ trời lạnh liền ăn cỏ khô, mấy việc này cũng không cần nương nương và công chúa lo lắng.

Phùng Liên Dung nói: “Vậy ngươi đi lấy đến đây đi, mấy ngày đưa đến một lần, đỡ phải ngày ngày chạy tới chạy lui.

Tiểu hoàng môn nói vâng xong liền đi lấy, lát sau đã đẩy một cái xe nhỏ đến.

Hai mẹ con ngồi nhìn thỏ ăn cỏ, thấy thú vị.

Tiểu hoàng môn quay đầu liền đi bẩm báo với Triệu Hữu Đường.

Triệu Hữu Đường đại khái cũng tưởng tượng ra được là tình cảnh gì, mỉm cười.

Đợi đến chạng vạng, ba đứa nhỏ từ Xuân Huy các trở về, Đại Lý nói: “Công chúa vừa phái người đến mời Thái tử điện hạ, các Hoàng tử đi, nói là Hoàng thượng tặng hai con thỏ rất ít gặp.”

Triệu Thừa Diễn cảm thấy mình đã là người lớn, nhíu mày nói: “Thỏ là để nữ hài xem, chúng ta có cái gì để xem chứ.”

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Mô cười nói: “Muội muội đã có lời mời, tự nhiên là phải đi một chuyến, bồi mẫu hậu ăn bữa cơm, không phải rất tốt sao?” Lại nghiêng đầu nhìn Triệu Thừa Dục, “Nhị ca có đi cùng không?”

Bọn họ là một nhà đoàn tụ, chính mình đi luôn không hợp đoàn, Triệu Thừa Dục trong lòng không muốn đi, nhưng không thể không đi.

Phụ hoàng thường xuyên kêu huynh đệ bọn họ thân cận, hắn không thể để phụ hoàng cảm thấy hắn không thích huynh đệ, muội muội, thậm chí còn không thích mẫu hậu. Sự thật, hắn quả thật cũng không thích lắm, nhưng nếu nói đến chán ghét thì cũng chưa tới.

Chỉ là không thân nổi.

Bởi vì hắn không giống bọn họ, ở bên cạnh Phùng Liên Dung lớn lên.

Triệu Thừa Dục gật gật đầu: “Đi, tiện gặp mẫu thân.”

Ba người liền đi.

Nhìn thấy các ca ca đến, Triệu Huy Nghiên ôm con thỏ lông đen nhánh ra cho Triệu Thừa Diễn xem: “Đại hoàng huynh, nhìn mây đen này lông dài chưa, đáng yêu đúng không, mau ôm, Tiểu Dương và Tiểu Thỏ vốn giống nhau đấy.”

Triệu Thừa Diễn đen mặt: “Giống chỗ nào?”

“Đều ăn cỏ nha.” Triệu Huy Nghiên nháy mắt, “Tiểu Dương ca ca, huynh cũng thích thỏ đúng không.”

Triệu Thừa Diễn giơ tay véo má nàng: “Sớm nói rồi, không được nhắc đến Tiểu Dương, ta là Đại hoàng huynh của muội, Thỏ hư, xem ra trừng trị muội thế nào.”

Triệu Huy Nghiên nhanh chân chạy trốn.

https://thuviensach.vn

“Muội chớ trốn.” Triệu Thừa Diễn đuổi theo nàng, hai người ở trong phòng đuổi tới đuổi lui, chỉ lát sau hắn liền đuổi theo được muội muội, giơ tay thọt lét nàng.

Triệu Huy Nghiên cười khanh khách, kém chút lăn lộn trên đất, liên tục xin tha thứ.

Phùng Liên Dung thấy nhưng không nói gì, dù sao huynh muội hai người thường đùa giỡn, có điều khó hiểu chính là, Triệu Huy Nghiên luôn ưa tìm Triệu Thừa Diễn, trước nay lại không dám chọc Triệu Thừa Mô.

Một hồi lâu, Triệu Thừa Diễn mới thu tay lại, sửa sang lại quần áo cho Triệu Huy Nghiên, hai người vui vẻ nói chuyện.

Triệu Thừa Mô ôm một con khác chơi: “Thỏ này đúng là lần đầu thấy.”

“Nghe nói là của nước khác, thật xa đưa tới.” Phùng Liên Dung nhìn Triệu Thừa Mô một cái, “Xem con kìa, chỉ thấy cao lên chứ không thấy dài mặt, làm sao vẫn gầy như vậy.”

Triệu Thừa Mô cười nói: “Đúng là chỉ dài cái đầu, mẫu thân, thỏ này từ đâu thượng cống đến vậy?”

“Tổng binh Liêu Đông.” Phùng Liên Dung nghĩ nghĩ, “Hình như vừa rồi nói là Ngô đại nhân?”

Nàng đối những người này không quá nhớ rõ, hôm nay vừa có người nhắc tới, mấy hôm sau nàng đã quên.

Triệu Thừa Mô à một tiếng, người này hình như cữu cữu từng nhắc tới, hiện thời cữu cữu điều nhiệm Lại bộ, Lại bộ là quản quan viên lên chức, quyền cao chức trọng, không biết bao nhiêu người muốn nịnh bộ, cữu cữu thường vào cung cùng cha thương nghị đại sự, gặp bọn họ đều sẽ nói nhiều mấy câu.

https://thuviensach.vn

Mà Ngô đại nhân này trong miệng cữu cữu, lại không phải người có thể đảm nhiệm chức vụ lớn, tay hắn dừng một chút, đưa thỏ cho Triệu Thừa Dục, cười với hắn: “Nhị ca, huynh cũng ôm đi.”

Triệu Thừa Dục vốn không muốn ôm, nhưng đối diện với ánh mắt hắn, chỉ phải nhận, cùng Phùng Liên Dung nói mấy lời tốt lành.

Phùng Liên Dung nói: “Ta thấy ngươi thường mặc ít quần áo, nhớ phải chú ý đừng để bị lạnh.”

Triệu Thừa Dục gật gật đầu.

Buổi tối, mấy đứa nhỏ ở chỗ này ăn bữa cơm, trên đường trở về, Triệu Thừa Dục gặp được một tên tiểu hoàng môn, Tiễn Thân đang xách đèn lồng, trong tay cầm một bao thuốc.

Triệu Thừa Dục nhận biết người này, hắn là Tiễn Thân hầu hạ trong Trường An cung, trong lòng hắn đột nhiên nhảy dựng, dừng bước lại hỏi: “Ngươi thuốc này là gì vậy?”

Tiễn Thân nói: “Phương tiên cô bị bệnh, nô tài vừa đi lấy thuốc trở về.”

Triệu Thừa Dục vội hỏi: “Tiên cô, nàng bệnh có nghiêm trọng không?”

Đáng thương hắn ngay cả mẫu thân cũng không thể gọi.

Tiễn thân nói: “Có chút nặng, mấy ngày rồi vẫn chưa tốt lên.”

Triệu Thừa Dục nghĩ hắn cũng lâu rồi chưa đi gặp Phương Yên, lập tức muốn đi, Hoa Khi thấy thế vội ngăn đón Triệu Thừa Dục: “Điện hạ, hiện trời không còn sớm, không bằng chờ sáng mai lại nói?”

“Hôm nay với sáng mai có gì khác nhau?” Triệu Thừa Dục không nghe, đi theo Tiễn Thân.

https://thuviensach.vn

Phương Yên bệnh ngược lại không giả, đã nằm trên giường mấy ngày, chỉ là nàng ta không nghĩ Triệu Thừa Dục sẽ đến, lập tức liền trừng mắt nhìn Tiễn Thân, Tiễn Thân rụt cổ lại lui về phía sau.

Triệu Thừa Dục nói: “Là ta hỏi hắn, chuyện không liên quan đến hắn.”

Phương Yên thán một tiếng: “Ta bệnh cũng không ngại, ngươi không cần đến xem ta đâu. “Lời tuy nói như vậy, nhưng ánh mắt lại nhìn Triệu Thừa Dục không tha.

Dù sao Triệu Thừa Dục không thể thường đến, một năm có khả năng gặp được mấy lần?

Triệu Thừa Dục nhìn chung quanh một cái, chỉ thấy thanh đăng ảm đạm, khắp Trường An cung đều lộ ra cảm giác suy bại, hắn nghĩ tới Khôn Ninh cung vừa rồi, đó lại là một cảnh tượng khác, hai nơi so sánh với nhau, trong lòng không khỏi chua xót.

Nhớ năm đó, mẫu thân hắn cũng là Hoàng hậu, nhưng hôm nay lại rơi xuống hoàn cảnh này.

Muốn trách ai được đây?

Nghe nói là chính mẫu thân làm sai, nhưng trừng phạt như vậy cũng thật sự quá nặng!

Đang nghĩ, lại nghe phía sau a một tiếng, vốn là Tiễn Thân muốn lấy lòng mấy tiểu hoàng môn bên cạnh Triệu Thừa Dục, rót trà đến, không cẩn thận lại hắn lên một người tên là Vạn Tư Thuận trong đó.

“Nô tài đáng chết, ta dẫn ngài đi lau.” Tiễn Thân vội dẫn Vạn Tư Thuận đi.

Vạn Tư Thuận trong miệng hùng hùng hổ hổ.

https://thuviensach.vn

“Điện hạ, cũng cần phải trở về rồi.” Hoa Khi mày nhíu lại, nhắc nhở Triệu Thừa Dục.

Bất kể như thế nào, vậy cũng là Hoàng hậu bị phế, cho dù là thân sinh mẫu thân, lại cho Triệu Thừa Dục được cái gì? Hoa Khi cảm thấy, Triệu Thừa Dục nên cùng nàng hoàn toàn đoạn tuyệt tình thân mới tốt.

Dù sao tình cảnh đã rất lúng túng.

Triệu Thừa Dục lại vẫy vẫy tay: “Các ngươi đi ra ngoài, để tự ta đợi thêm lát nữa.”

Hoa Khi ngẩn ra.

Triệu Thừa Dục quát lên: “Cút đi!”

Hoa Khi nghiêng đầu nhìn một cái, thấy Triệu Thừa Dục ánh mắt đều có chút hồng, vội vàng liền cùng mọi người lui ra ngoài.

Phương Yên nói: “Thừa Dục...”

“Mẫu thân.” Triệu Thừa Dục nằm xuống bên cạnh nàng, “Con chỉ muốn an tĩnh một chút, mẫu thân trước kia thường nói con là Thái tử, là trong cung này trừ phụ hoàng ra, con là người cao quý nhất, mà bây giờ con chỉ muốn cùng mẫu thân nói mấy câu, bọn họ đều phải nhìn chằm chằm. Con làm cái gì, cũng phải nghĩ trước nghĩ sau, sợ cái này, sợ cái kia, con, chỉ cảm thấy mệt...”

Giọng của hắn càng ngày càng thấp, hắn mới tuổi này, vốn không nên thừa nhận mấy cái này.

Phương Yên tự nhiên đau lòng, ôm lấy bả vai hắn nói: “Thừa Dục, con nhịn thêm chút nữa, con đừng chọc phụ hoàng con tức giận, trước kia là ta liên lụy con, mới làm hại con như thế.”

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Dục khóc lên.

Hai người nói thêm lát nữa, Triệu Thừa Dục mới ra ngoài.

Hoa Khi thở dài, lại nhìn thoáng qua về phía Vạn Tư Thuận.

Vạn Tư Thuận này là hoàng môn Hoàng thượng điều tới, chuyên môn đi theo bên người Triệu Thừa Dục, nói là nô tài, nhưng trên thực tế, là chuyên nhìn chằm chằm Thái tử.

Hoa Khi đi tới gần nói: "Vạn tiểu đệ, tốt xấu gì tiên cô cũng là thân sinh mẫu thân của điện hạ, như vậy cũng là thói thường của con người đúng không? Vạn tiểu đệ ngươi từ trước đến nay thông minh, nhìn ra được, điện hạ là người biết nhớ tình cũ."

Vạn Tư Thuận không nói chuyện.

Có điều trong lòng hắn nghĩ là, Thái tử như thế nào đi nữa cũng không phải Hoàng đế, lại nói, đồ tốt hắn lấy được tuyệt đối không nằm trên người Triệu Thừa Dục.

Cho nên, mấy ngày sau, hắn theo thường lệ đi bẩm báo Triệu Hữu Đường.

Triệu Hữu Đường nghe xong nhíu nhíu mày: "Ngươi nói không nghe thấy mẹ con bọn họ nói chuyện gì?"

"Hồi Hoàng thượng, đúng vậy, vốn nô tài nên ở đó, nhưng bị tạt nước trà, cứng rắn bị kéo đi lau, chờ nô tài trở về, bọn họ cũng nói xong, nghe nói điện hạ còn lệnh tất cả mọi người lui ra."

Triệu Hữu Đường sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Mấy năm nay, hắn sợ Triệu Thừa Dục bị Phương Yên ảnh hưởng, đúng là có quản hơi nghiêm, bây giờ xem ra, Triệu Thừa Dục căn bản không nên

https://thuviensach.vn

đi xem nàng.

Xem ra hắt trà chuyện này lại là chủ ý cùi bắp của nàng, ngược lại không biết nói cái gì với nhi tử!

Chỉ mong Triệu Thừa Dục đừng bị mê muội.

Triệu Hữu Đường cầm lên tấu chương tiếp tục xem, kết quả mới xem một cái, sắc mặt lập tức có biến hóa, kinh đô địa khu thế nhưng xảy ra nạn châu chấu!

Đây đối người nông dân mà nói, đó là sự đả kích mang tính hủy diệt, bởi vì châu chấu rất khó đối phó, chúng ta lúc tới hùng hổ, khi đi nhà nhà ngay cả một lát thóc cũng không thu được.

Đây là một ác mộng.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Khảo Sát

Editor: Linh

Nhưng cố tình dân chúng lại không dám giết châu chấu, do lúc châu chấu tới, dày kín như cát vàng trong đại mạc, nhìn qua thần võ phi phàm, có một số người tôn xưng chúng nó là châu chấu thần, gặp được loại chuyện này, không suy nghĩ phương pháp, ngược lại dẫn đầu thắp hương dập đầu, khẩn cầu ông trời phù hộ.

Trong dân chúng có người ngu muội liền làm theo, người khác mắt thấy không có khả năng chiến thắng, cũng chỉ có thể gửi gắm hi vọng cho ông trời.

Như vậy, tự nhiên càng không diệt được.

Triệu Hữu Đường sáng sớm liền nghe loại lời đồn đãi này, triệu kiến vài vị đại thần, bổ nhiệm quan sứ đi giải quyết nạn châu chấu, nói: "Nếu như có người khấn trời, dạy mãi không sửa, giết không tha." Lập tức cho bọn hắn lãnh binh xuất phát.

Đi bắt châu chấu như này không thua gì một chiến trường, số lượng về người nhất định là không thể thiếu.

Các đại thần còn lại lục tục lui ra, chỉ có Phùng Mạnh An không đi.

Triệu Hữu Đường nói: "Nạn châu chấu nhiều lần phát sinh, cách mấy năm lại có một lần, ngược lại không biết phòng như thế nào."

https://thuviensach.vn

Phùng Mạnh An nói: "Mấy năm nay phụ cận kinh đô nhiều năm khô hạn, có lẽ có liên quan đến nạn châu chấu, năm đó Hoàng Diệu viết thơ bắt châu chấu, có nhắc tới châu chấu thích khô ráo, năm nay tái phát, hắn là như thế."

"Thơ bắt châu chấu?" Triệu Hữu Đường ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn hai cái, "Hậu nhân của Hoàng Diệu hiện đang ở đâu?"

"Cái này thì thần không biết, có điều Hoàng thượng muốn dùng, tất nhiên là không khó." Phùng Mạnh An nói, "Vốn Hoàng gia cũng là người trong sạch, nghe nói bị tịch thu nhà là có ẩn tình."

Triệu Hữu Đường giương mắt nhìn hắn một cái: "Xem ra thơ bắt châu chấu này của ngươi còn có câu dưới, thôi, Trẫm sẽ lệnh Lại bộ tra rõ." Hắn hiểu Phùng Mạnh An, do hắn cũng không phải người bắn tên không đích.

Phùng Mạnh An vuốt cằm: "Hoàng thượng anh minh."

Nhìn hắn đi rồi, Triệu Hữu Đường nâng tay day day mi tâm.

Phùng Mạnh An sau khi ra ngoài cũng không có lập tức ra cửa cung, mà là đi Xuân Huy các xem.

Lúc này bọn nhỏ đang theo Vương đại nhân đọc sách, vốn Chu Ngạn Văn là thư đồng, có điều Chu Ngạn Văn lớn tuổi, Trưởng công chúa Vĩnh gia nhớ thương chung thân đại sự của hắn, dẫn trở về tìm nàng dâu.

Nên bây giờ chỉ có ba huynh đệ Triệu Thừa Diễn.

Phùng Mạnh An đứng xem một lúc, đang muốn đi thì có một bàn tay đáp lên vai hắn, hắn nhìn lại, đúng là Triệu Hữu Đường đến đây liền vội vàng hành lễ.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường khoanh tay cười nói: "Trẫm cũng thích đứng ở chỗ này xem bọn hắn."

Lúc rảnh rỗi, hắn sẽ làm như vậy.

Bởi vì đây không chỉ là con của hắn, cũng là hi vọng tương lai của Cảnh quốc.

Phùng Mạnh An nói: "Điện hạ cùng Đại hoàng tử, Tam hoàng tử đều rất thông minh, đó là phúc phần của Cảnh quốc."

Triệu Hữu Đường gật gật đầu, ba đứa con trai này của hắn thiên phú đúng là rất cao, xem ra theo hắn. Do Phương Yên và Phùng Liên Dung đều không phải người thông minh lắm, cho nên nhắc đến con, hắn là có chút đắc ý.

Hắn gọi một hoàng môn đến, nói mấy câu, hoàng môn kia đi ngay đến cửa.

Vương đại nhân thấy, đi qua, hoàng môn kia thì thầm vài câu liền lại cáo lui.

Vương đại nhân tằng hắng một tiếng, thản nhiên đi trở vào.

Phùng Mạnh An có chút khó hiểu, ngay sau đó chợt nghe Vương đại nhân nói: "Hiện điền trang phụ cận kinh đô đang có nạn châu chấu, nạn châu chấu này hạ quan cũng từng đề cập qua, hiện thời muốn nghe ý kiến của điện hạ và các hoàng tử."

Hóa ra là đang khảo sát ba con trai.

Phùng Mạnh An hé miệng cười.

Triệu Hữu Đường hơi ngẩng đầu, vẻ mặt chuyên chú.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy Triệu Thừa Diễn là người đầu tiên trả lời, nói: "Tự nhiên là muốn bắt."

"Vương đại nhân: "Bắt thế nào?"

"Lấy tay đó!" Triệu Thừa Diễn lớn giọng, "Hoặc là dùng lưới cũng được, như bắt bươm bướm ấy, nếu không thì dùng lửa đốt, nếu không nữa thì, hay là ăn! Không phải nói nạn dân sẽ chịu đói sao, châu chấu chắc hẳn cũng giống con nhộng, không khó ăn."

Vương đại nhân nghe khóe miệng rút gân.

Triệu Thừa Dục cùng Triệu Thừa Mô cũng nhịn không được phụt cười.

Vương đại nhân khoát tay: "Chớ cười, thật ra cũng không tệ, chỉ là... Đại hoàng tử, châu chấu cũng không thể ăn bậy, ăn nhiều sẽ tiêu chảy, đến lúc đó tìm đại phu cũng khó."

Triệu Thừa Diễn gãi gãi đầu, cười hắc hắc.

Triệu Hữu Đường ở bên ngoài cũng sờ sờ cằm, con lớn nhất này của hắn trời sinh tính tùy tiện, hoạt bát hiếu động, có đôi khi nói chuyện cũng đánh thẳng về phía trước như vậy, nhưng biện pháp này không tính là sai, chỉ là phương pháp hơi đơn giản, cũng coi như bình thường.

Vương đại nhân nhìn hai người còn lại.

Triệu Thừa Dục cũng nhìn Triệu Thừa Mô: "Tam đệ có biện pháp nào tốt không?"

Triệu Thừa Mô thầm nghĩ,đây là cho hắn nói trước đâu, nói trước thì nói trước, chỉ sợ nói xong, hắn ở đằng sau càng khó đáp.

Hắn đứng lên cất cao giọng nói: "Trong thơ bắt châu chấu có nhắc tới, châu chấu thích khô ráo, muốn tránh cho nạn châu chấu, trừ phương pháp

https://thuviensach.vn

bắt châu chấu như lời đại ca nói, phòng chống cũng quan trọng như vậy, cho nên nếu gặp được khô hạn, trước cần tìm trứng châu chấu giết hết. Ngoài ra, phương pháp bắt châu chấu, ta cho rằng, trừ lực lượng của dân chúng, binh sĩ, cũng có thể dùng gà vịt đối phó, hai bên là thiên địch, trừ có thể cho gà vịt ăn no, cũng có thể diệt châu chấu, không phải đẹp cả đôi đường?"

Lúc này sắc mặt Triệu Thừa Dục đã rất khó coi.

Thật ra thơ bắt châu chấu hắn cũng xem qua, vốn nghĩ Triệu Thừa Mô tuổi còn nhỏ, hắn sẽ không biết, hắn ở đây cuối cùng có thể phát huy tốt, ai ngờ đều bị Triệu Thừa Mô nói hết, hắn còn có một vài ý tưởng của riêng mình.

Triệu Thừa Dục chỉ đành phải nói: "Tam đệ nói đúng là rất chu toàn, tất cả đều theo lời trong thơ bắt châu chấu, có điều dùng gà vịt, ta cảm thấy không dễ thực hành, dù sao không phải nhà nào cũng nuôi, lấy đâu ra nhiều gà vịt như vậy? Nếu châu chấu chưa diệt được, chẳng phải là lãng phí lương thực."

Triệu Thừa Mô cười cười: "Nhị ca nói đúng."

Hắn cũng không nhắc đến mình rốt cuộc cảm thấy đúng hay sai.

Vương đại nhân lại nói: "Châu chấu từ xưa luôn có, vẫn chưa được tiêu trừ, chỉ cần có phương pháp có thể thực hành được, đều có thể lấy đi thử một lần." Hắn cũng bắt đầu giảng đến những biện pháp bắt châu chấu mà mình biết.

Bên ngoài hai người nghe, Triệu Hữu Đường nói: "Vậy phương pháp dùng gà vịt bắt châu chấu này cũng nằm trong thơ à?"

"Không phải." Phùng Mạnh An nói.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường cười rộ lên: "Vậy thì phải là A Lý nghĩ ra, không nói đến đúng sai, như vậy cũng là khó có được."

Phùng Mạnh An thích nhất là đứa cháu ngoại này, tuy rằng hắn là nhỏ tuổi nhất trong ba người, nhưng lời hắn nói, Triệu Thừa Mô luôn có thể lý giải rất nhanh, ngộ tính bực đó không phải người thường có thể làm được. Hơn nữa trí nhớ cũng cực kỳ tốt, hắn nói, lần tới hỏi, Triệu Thừa Mô luôn nhớ được rõ ràng.

Có điều ở trước mặt Triệu Hữu Đường, hắn cũng không tiện khích lệ, không khỏi có vẻ quá mức bất công, liền không có nhận lời này.

Triệu Hữu Đường liếc hắn một cái, như có đăm chiêu, lát sau hỏi: "Ngươi xem ba đứa con trai này của Trẫm, đứa nào thông minh lanh lợi nhất?"

Phùng Mạnh Anh ngẩn ra.

Hai người mặc dù là quần thần, nhưng Triệu Hữu Đường trừ coi hắn là thần tử, còn có một vài cái khác, Phùng Mạnh An biết, đó là do Phùng Liên Dung là muội muội hắn, cho nên quan hệ giữa Triệu Hữu Đường với hắn vẫn có chút thân.

Nhưng vấn đề này, Triệu Hữu Đường là lần đầu hỏi.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Oanh Bay Cỏ Mọc (1)

Editor: Linh

Đến cùng hắn là lấy thân phận Hoàng đế, hay là lấy thân phận muội phu?

Phải biết rằng, giữa hai người này khác nhau rất lớn.

Phùng Mạnh An lại trấn định tự nhiên như thế nào, lúc này cũng có chút đau đầu, trả lời: "Điện hạ cùng hai vị hoàng tử mỗi người mỗi vẻ, theo thần thấy, đều là đại tài."

Triệu Hữu Đường khẽ liếc hắn, thản nhiên nói: "Vậy theo ánh mắt của cữu cữu là ngươi thấy thế nào?"

"Cái này..." Phùng Mạnh An nghĩ, nếu hắn đã hỏi như vậy, nếu không trả lời cẩn thận thì chính là cố ý giấu giếm, ánh mắt của hắn nhìn vừa phía trong cửa sổ, cười nói: "Thần khá thích Tam hoàng tử."

Đây mới là lời thật lòng đi.

Triệu Hữu Đường cười cười nói: "A Lý đứa nhỏ này đúng là tương đối xuất chúng, có điều nói đến trọng nghĩa, vẫn là Tiểu Dương thiện tâm nhất, về phần Thừa Dục, hắn là có chút trung quy trung củ, nhưng cũng may chịu được khổ cực."

Ở trong ba đứa nhỏ, Triệu Thừa Dục là người khắc khổ nhất, cho dù có về Đông cung hầu như cũng toàn đọc sách đến muộn, Triệu Hữu Đường

https://thuviensach.vn

cũng biết, điểm này, hai đứa nhỏ khác không bằng hắn.

Phùng Mạnh An nói: "Xích có chỗ dài, tấc có chỗ ngắn, đích thực là như thế." Một bên lại âm thầm phỏng đoán, không biết hôm nay Triệu Hữu Đường nói với hắn mấy lời này, hay là có ý đồ khác.

Làm ca ca của Phùng Liên Dung, hắn đối Thái tử Triệu Thừa Dục hiển nhiên là không mấy ủng hộ, chỉ là ở bên ngoài, hắn tuyệt đối sẽ không biểu hiện ra.

Hai người nói thêm một lát, Phùng Mạnh An liền cáo từ.

Nạn châu chấu qua đi, mặc dù bắt được trên vạn gánh châu chấu, nhưng hoa màu vẫn chịu tổn thất trọng đại, Triệu Hữu Đường liền miễn thuế má năm nay, lại lệnh Lại bộ trả lại trong sạch cho Hoàng gia, hắn thăng hậu nhân của Hoàng Diệu làm Bộ hoàng sứ (chuyên xử lý nạn châu chấu), một lòng một dạ nghiên cứu phương pháp trừ bỏ nạn châu chấu.

Lại nói Phùng Liên Dung làm Hoàng hậu, mỗi một ngày lễ, chung quanh đều có thượng cống, tất cả đều là đồ quý hiếm, mắt thấy khố phòng đều sắp không còn chỗ để, nàng thương lượng với Triệu Hữu Đường, có phải sau này nên ngừng rồi không, dù sao hao tài tốn của. Mấy thứ này, nàng cả đời cũng dùng không hết, những quan viên kia tìm đến, tốn công tốn sức, cũng chỉ là vì lấy lòng nàng.

Triệu Hữu Đường cũng đồng ý, tiếp đó liền do nàng hạ chỉ.

Do Tôn Tú trừ quyết nghị trọng đại ra, gánh chịu phần lớn việc vặt, Phùng Liên Dung niệm tình nàng có công, thỉnh cầu Triệu Hữu Đường tấn phong Tôn Tú làm Huệ phi, bản thân nàng an tâm dưỡng thai, ngẫu nhiên cùng Triệu Huy Nghiên chơi với thỏ, thời gian thoáng cái đã qua, tới mùa đông, nàng thuận lợi sinh hạ một bé trai.

Triệu Hữu Đường ban cho tên Triệu Thừa Duệ, nhũ danh Đông Lang.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung liên tục sinh cho hắn bốn đứa nhỏ, lần này lại là nam hài, cho nên Triệu Hữu Đường cũng không lại nghe Phùng Liên Dung, cố ý phong Phùng Lâm làm Trường Hưng hầu, ban thưởng trăm ngàn mẫu ruộng tốt, lập tức Phùng gia quả nhiên là tám ngày phú quý.

Ngày hôm đó người Phùng gia vào cung, Đường Dung cùng Ngô thị mặc gấm hoa rực rỡ, vui sướng, Ngô thị lúc này cũng đã sinh cho Phùng Mạnh An hai đứa nhỏ, có điều tiểu nhi tử còn nhỏ, năm nay mới bốn tuổi.

Đường Dung đầu tiên là nói: "Nhờ phúc nương nương, hiện giờ trong nhà bạc thật sự là mấy đời cũng xài không hết."

Điền trang được ban thưởng đến, bà cùng Phùng Lâm đi xem, nghe nói chỉ một năm hoa màu thu vào đã có trên vạn lượng bạc, khiến bọn họ cả kinh nửa ngày chưa bình tĩnh lại được.

Phùng Lâm khi đó nói: "Số bạc này, chỗ nào cần dùng đến, Hoàng thượng cũng là..."

Ông thật sự không biết nói như thế nào, ông là người dễ lo lắng, sợ Triệu Hữu Đường quá coi trọng Phùng gia, có đôi khi ngược lại sẽ đưa tới họa.

Đường Dung ngược lại không cảm thấy gì, chỉ cảm thấy cuộc sống của mình thay đổi quá nhanh, từ mẫu thân của Quý nhân, bây giờ thành mẫu thân của Hoàng hậu nương nương, lại là Hầu phu nhân, bà cũng mất thật lâu mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Phùng Liên Dung nói: "Cũng là tâm ý của Hoàng thượng, các ngươi nhận đi, hưởng phúc."

Nàng vốn cảm thấy cũng không cần, nhưng Triệu Hữu Đường thế nào cũng muốn ban cho, nàng cũng không có khả năng khóc ngăn cản, dù sao cũng là chuyện vui.

https://thuviensach.vn

"Không phải mới đi Tô Châu sao, lần này đổi thành Kim Lăng là được, nương, ta đây là không thể đi, bằng không đã sớm đi khắp nơi rồi, dù sao trong nhà có tẩu tử rồi, hiện nay hạ nhân cũng nhiều phải không?"

Ngô thị cười nói: "Nhiều, rất nhiều nha hoàn bà tử đâu." Một bên đẩy hai đứa con trai đến thỉnh an.

Phùng Liên Dung nhìn hai đứa cháu trai bộ dáng đều giống Phùng Mạnh An, cười tặng mỗi người một miếng ngọc bội. "Nghe nói Đại Nguyên đều đã thi được tú tài, thật sự là bé ngoan." Nàng thưởng cho Đại Nguyên thêm một bộ văn phòng tứ bảo.

Phùng Mạnh An cười nói: "Hắn tuổi này vậy là đúng, năm đó ta còn thi được sớm hơn hắn một năm kìa."

"Ca ca tính tình thật sự là một chút không đổi." Phùng Liên Dung trêu ghẹo, "Vốn tưởng rằng làm Lễ bộ thị lang ít nhiều cũng lão luyện hơn chút chứ."

Tất cả mọi người cười rộ lên.

"Đây là ở trước mặt nương nương thôi." Ngô thị giơ tay nhẹ vỗ Phùng Mạnh An một cái, "Ở bên ngoài, còn không phải là thường xuyên nghiêm mặt, có đôi khi ta nói, tưởng là người khác thiếu bạc hắn không trả đâu."

Phùng Mạnh An cười ha ha.

Nhìn ra được, hai người tình cảm rất hòa hợp.

Phùng Liên Dung nằm trên giường, cả người ấm áp, cảm thấy cha nương quả nhiên là tốt, sinh được ca ca như vậy, giống cha nương, chỉ chung tình với một người, trong nhà này, tự nhiên liền không có không vui.

https://thuviensach.vn

Ba đứa nhỏ cũng tới giúp vui, ngoại tổ mẫu, ngoại tổ phụ, cữu cữu cữu mẫu kêu, cùng hai bieur ba biểu đệ chơi.

Nàng cười khanh khách nhìn, cảm thấy giờ phút này không cần phải nói gì hơn.

Quá hai ba tháng, nàng ra tháng, đứa nhỏ này, bản thân nàng không cần trông coi nhiều, trừ thêm bà vú mới Liễu thị, Triệu Huy Nghiên đối người đệ đệ này đặc biệt thương yêu, ngay cả thỏ cũng không chơi, cả ngày trong cung, thấy đệ đệ tỉnh liền cùng chơi, cảm thấy thập phần mới mẻ.

Triệu Hữu Đường đến, thấy vậy cũng cười: "Con đứa nhỏ này, chỉ xem đệ đệ thôi."

"Đệ đệ rất thú vị." Triệu Huy Nghiên đi tới, ghé vào đầu gối Triệu Hữu Đường, "Lúc trước chưa mở mắt, sau này biết nhận người rồi, còn nhận ra con, thấy con liền cười, còn có thể phát ra thanh âm kỳ kỳ quái quái, chơi vui hơn thỏ con nhiều!"

Triệu Hữu Đường xoa xoa đầu nàng.

Tiểu cô nương bộ dáng ngày càng đẹp, mắt to sáng ngời, trong suốt hơn cả nước suối trên núi, làn da lại non mềm như chọc một cái có thể rách, miệng nhỏ khi đóng khi mở, nói một câu có thể thở ra hương thơm.

"Chơi vui hơn so với thỏ con, vậy có vui hơn ngựa con không?" Triệu Hữu Đường hỏi.

"Ngựa con?" Triệu Huy Nghiên mắt sáng rực lên, "Là cưỡi ngựa ấy ạ? Ca ca bọn họ thường đi cưỡi ngựa, còn có Tướng quân dạy, con muốn đi, bọn họ không chịu mang!"

Nàng thuận thế liền cáo trạng.

https://thuviensach.vn

"Còn không phải là sợ con té." Phùng Liên Dung lại thay hai đứa con trai nói chuyện.

Triệu Hữu Đường cười nói: "Cuối tháng Trẫm dẫn con đi, vừa vặn nhóm ca ca con cũng học bắn tên, hiện tại bắp thịt đã đủ." Đang nói liền phát hiện một ánh mắt nóng rực dán chặt lên người mình, không cần đoán cũng biết nhất định là Phùng Liên Dung.

Những lúc thế này, nàng liền như con nít chơi xấu.

"Hoàng thượng, ta cũng muốn đi." Quả nhiên, Triệu Huy Nghiên còn ở, nàng đã bắt đầu kéo tay áo hắn làm nũng.

Triệu Huy Nghiên nhìn mẫu thân một cái, hé miệng cười.

Nàng nhân tiểu quỷ đại, lập tức kiếm cớ rời khỏi.

Phùng LiênDung liền càng thêm không dè dặt, cả người dán lên người hắn: "Hiện tại cha và nương cả ngày du sơn ngoạn thủy, không chỉ đi Kim Lăng, hôm qua còn gửi thư nói muốn đi phía Nam, định đi xem hết Ngũ Nhạc kìa."

Ngũ Nhạc: Năm quả núi lớn tiêu biểu ở bốn phương và vùng giữa Trung Quốc: Đông nhạc Thái Sơn, Tây nhạc Hoa Sơn, Nam nhạc Hành Sơn, Bắc nhạc Hằng Sơn và Trunh nhạc Tung Sơn.

Trong giọng nói của nàng không nói ra được hâm mộ.

Triệu Hữu Đường sờ sờ đầu nàng, giọng điệu sủng ái như vừa rồi sủng nữ nhi: "Dù có không mang Huy Nghiên, cũng phải mang theo nàng, nàng còn quấn quít hơn cả nữ nhi nhiều. Có điều Ngũ nhạc, Trẫm không đi được, nhưng là chung quanh Kinh thành này, ngược lại không khó."

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung cười hì hì hôn hắn một cái: "Như vậy đủ rồi, Hoàng thượng, thiếp thân yêu cầu không cao."

"Trẫm yêu cầu cũng không cao." Ánh mắt Triệu Hữu Đường chuyển qua ngực nàng, "Nàng ở cữ thiếu Trẫm, giờ nên hoàn trả rồi."

Phùng Liên Dung mặt đỏ lên, tùy ý hắn ôm đi vào.

Tới cuối tháng, một nhóm người chậm rãi đến bãi săn, lần này không chỉ dẫn theo bốn đứa nhỏ cùng Phùng Liên Dung, do Triệu Hữu Trinh ở kinh thành, hắn gọi luôn hai huynh đệ cùng đi.

Triệu Huy Nghiên cùng đường tỷ Triệu Du ngồi trong xe ngựa, hai tỷ muội ríu rít, Triệu Huy Nghiên nói: "Ta đệ đệ chơi cũng vui lắm, lúc nào ngươi qua chơi."

Triệu Huy Nghiên hắt nàng nước lạnh: "Bây giờ thì ậy thôi, lớn lên không chừng lại giống hỗn thế ma vương. Đệ đệ ta đó, trời sinh thích ném đồ, có lần lấy gương ném lên mặt ta, kém chút hủy dung."

Nàng chỉ cho Triệu Huy Nghiên xem.

Triệu Huy Nghiên ui một tiếng: "Vậy ta phải chú ý mới được." Lại nhìn mặt nàng, "Phấn của ngươi đẹp thế."

Triệu Du buồn cười: "Vốn chính là nương nương thưởng, nhà chúng ta dùng như của ngươi mà." Lại trộm nói với nàng, "Nói cho ngươi biết một chuyện cười, Tứ thúc mấy hôm trước đánh nhau, về nhà bị cha ta mắng một trận."

"Hả?" Triệu Huy Nghiên kinh ngạc, "Tứ thúc thế mà biết đánh nhau, với ai vậy?"

https://thuviensach.vn

"Không biết là ai, chỉ biết giống như là vì một cô nương, nương ta kể, Tứ thúc cuối cùng cũng thông suốt, chỉ là nhà vị cô nương kia cũng không dễ cầu."

"Làm sao có thể?" Triệu Huy Nghiên nói, "Tứ thúc nhưng là Trữ vương, cô nương trong Kinh, coi trọng ai mà không thể lấy?"

Nàng sinh ra chính là công chúa tôn quý, trừ cha nương yêu thương, ca ca cũng che chở, tất nhiên người đầy ngạo khí, Triệu Du nhìn nàng một cái, thầm nghĩ nàng là cao cao tại thượng, nhưng nương nói, vương phủ như bọn họ, lại không thể như thế, phải khiêm tốn làm việc, mới có thể bảo toàn.

Cho nên tuổi của nàng mặc dù nhỏ hơn Triệu Huy Nghiên, lại tính tình nội liễm, nói: "Ta cũng không biết nữa, nương thấy ta còn nhỏ, nào sẽ nói với ta mấy chuyện này."

Triệu Huy Nghiên ngược lại càng thêm tò mò.

Tuy rằng nàng không thân với Triệu Hữu Ngô bằng hai ca ca, nhưng trong trí nhớ vẫn thường thấy hắn tới, liền thật có mấy phần hảo cảo, vậy nên đợi đến khi xe ra đến ngoài thành, nàng vén rèm xe lên hướng Triệu Thừa Diễn vẫy tay.

Triệu Thừa Diễn hiện đã là thiếu niên mười bốn tuổi, do vóc dáng cao, nhìn lại như người mười sáu mười bảy tuổi. Hắn ngay từ đầu liền cưỡi ngựa, mà Triệu Thừa Dục cùng Triệu Thừa Mô thì ngồi xe ngựa.

Hoàng Ích Tam thấy, liền lập tức đi nói cho Triệu Thừa Diễn.

Hắn đánh ngựa đi qua, cúi đầu nhìn muội muội.

Triệu Huy Nghiên thần thần bí bí nói: "Ca ca, Tứ thúc có ý trung nhân rồi đấy."

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Diễn tự nhiên vui mừng: "Vậy Tứ thúc là muốn thành thân à?"

"Ta cũng không rõ lắm." Triệu Huy Nghiên nói, "Huynh với Tứ thúc thân như vậy, sao không đi hỏi xem?"

Triệu Thừa Diễn vừa nghe, ngó lên phía trên xem, chỉ thấy Triệu Hữu Trinh cùng Triệu Hữu Ngô đang cưỡi ngựa đi song song, liền nói: "Đợi lát nữa đến nơi, ta đi hỏi."

Triệu Huy Nghiên liền buông màn xe xuống.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Oanh Bay Cỏ Mọc (2)

Editor: Linh

Triệu Hữu Đường cùng Phùng Liên Dung ngồi trong một chiếc xe ngựa khác.

Hai người chàng chàng thiếp thiếp một lúc lâu sau Triệu Hữu Đường mới buông nàng ra, tuy rằng mỗi lần ngồi xe đều là kết quả này, nhưng hắn chính là khống chế không được, thế nào cũng phải đụng vào mới thỏa mãn.

Cũng không biết là bị làm sao.

Phùng Liên Dung dùng khăn đè môi, thấy không chảy máu, trái tim treo lơ lửng mới buông xuống, nàng chỉ sợ sưng lên làm mấy đứa nhỏ cười, hiện giờ bọn nhỏ đều đã lớn, nào có nhìn không hiểu.

Cũng chỉ có hắn luôn dụ dỗ nàng, không có người nhìn thấy liền chẳng phân biệt được trường hợp, xem ra là thích loại cảm giác kích thích này.

Nàng cầm lấy cái lược ngọc cài trên đỉnh đầu, chải lại hai bên tóc bị rối.

Triệu Hữu Đường cười: “Lần trước bị gió thổi qua giống dã nha đầu, bây giờ biết chỉnh tề.” Một bên lại cầm lấy lược ngọc trong tay nàng, giúp nàng chải ở phía sau, lại lần nữa cài lược lên búi tóc bên phải cho nàng.

Phùng Liên Dung: “Hoàng thượng còn không phải là dã tiểu tử, còn nói thiếp nữa.” Nàng hưng trí bừng bừng, “Lát nữa Hoàng thượng còn cùng thiếp cưỡi ngựa không?”

https://thuviensach.vn

Nàng rất hoài niệm tình cảnh lần đó hắn ngồi phía sau nàng, nàng tùy ý rong ruổi, còn có câu nói kia, đến bay giờ nghĩ lại, trái tim nàng đều sẽ đập nhanh.

Thân thể nàng lại lần nữa trở về trong lòng Triệu Hữu Đường.

Triệu Hữu Đường nâng tay khẽ vuốt bên má nàng: "Nàng muốn như vậy, Trẫm tự nhiên sẽ cùng nàng, có điều Trẫm trước xem tiễn pháp của bọn nhỏ như thế nào đã."

Phùng Liên Dung gật gật đầu, vòng tay ôm lấy eo của hắn: "Lát nữa thiếp thân cũng xem tiễn pháp của Hoàng thượng."

Triệu Hữu Đường nở nụ cười: "Trẫm cũng không sơ sẩy rèn luyện, nàng chờ xem."

Tuy rằng nói như vậy, hắn vẫn theo bản năng dang rộng cách tay lắc hai lần, Phùng Liên Dung mím môi cười, có thể thấy được hắn vẫn có chút căng thẳng.

Dù sao hắn cả ngày bận rộn, dù là có thời gian bắn cung thì cũng không nhiều lắm, rảnh rỗi còn phải đi xem nàng, xem bọn nhỏ. Lại nói, hắn là người cao quý nhất trong thiên hạ, nhưng cũng là người bận rộn nhất trong thiên hạ.

Phùng Liên Dung nghĩ lại thấy đau lòng, tay ôm chặt hơn: "Hoàng thượng vẫn nên nghỉ ngơi nhiều hơn, giao việc cho các đại thần, thật ra lâm triều cũng không cần ngày ngày đi."

Lời này nàng nói không phải lần đầu, Triệu Hữu Đường nói: "Trẫm biết."

Thấy hắn giọng điệu lạnh nhạt nàng liền biết hắn là lại không nghe lọt, Phùng Liên Dung ngầm thở dài, lại cũng không nhiều lời. Nữ nhân nói

https://thuviensach.vn

nhiều sẽ bị nam nhân ái ngại, nàng cũng không muốn trở thành người như thế.

Chỉ có thể trong ngày thường đối hắn tốt hơn nữa, không thiếu cái gì thì cũng cần người chiếu cố, chỉ mong có một ngày hắn có thể ý thức được, thật ra cuộc đời con người rất ngắn, dù là có quyền thế thông thiên, đến cuối cùng còn không phải là quay về với đất?

Phùng Liên Dung chết qua một lần, đối với mấy cái như vật ngoài thân, quyền thế luôn nhìn không nặng.

Nhưng Triệu Hữu Đường hiển nhiên không phải, nhưng ngẫm lại, hắn là người có hùng tâm tráng trí, thật nhìn thấu, chỉ sợ cũng ý chí tiêu ma, sẽ trở nên không giống hắn, ngược lại là một cái kết khó giải.

Phùng Liên Dung một đường suy tư, chợt nghe bên ngoài xa phu ô một tiếng, lập tức xe ngựa liền dừng.

Tất cả mọi người lục tục đi xuống.

Binh sĩ thủ vệ ở bãi săn đi qua bái kiến, Triệu Hữu Đường bảo bọn họ dắt con ngựa thích hợp đến, Triệu Thừa Diễn thấy thế, chậm rãi thong thả đi đến bên cạnh Triệu Hữu Ngô, đột nhiên kêu một tiếng: “Tứ thúc.”

Triệu Hữu Ngô quay đầu cười nói: “Tiểu tử này giỏi, muốn dọa ta ư?”

Triệu Thừa Diễn cười hắc hắc, kéo hắn đi qua một bên hỏi: “Tứ thúc, nghe nói ngươi có ý trung nhân?”

Triệu Hữu Ngô ngẩn ra: “Người nào nói?”

Nhưng lời này vừa mới xuất ra hắn liền đoán được là ai, Triệu Hữu Trinh chắc chắn sẽ không, vậy trừ cháu gái kia của hắn ra thì không còn ai khác, nhất định là nói với Triệu Huy Nghiên.

https://thuviensach.vn

Trẻ con hay tò mò, đây không phải là truyền tới tai Triệu Thừa Diễn rồi sao.

Triệu Hữu Ngô mặt hung dữ nói: “Chớ nói bậy bạ.”

Triệu Thừa Diễn nghiêng đầu cười: “Tứ thúc, ngươi đỏ mặt rồi kìa, sao lại là bậy bạ được.”

Triệu Hữu Ngô khóe miệng giật giật: “Lát nữa ngươi bắn tên lệch, bị Hoàng thượng răn dạy, ta không giúp được ngươi đâu.”

“A, đừng mà.” Triệu Thừa Diễn nóng nảy, “Ta không nói còn không được sao, Tứ thúc, ngươi đừng giận ta, trước dạy ta chút bí quyết đi săn thế nào đi.” Hắn làm việc có chút thô, Triệu Hữu Ngô cũng biết, nhưng hắn lại thích đứa cháu này nhất.

Do ở cùng với hắn đặc biệt thoải mái, đương nhiên, cái này cũng có liên quan đến tuổi của Triệu Thừa Diễn, dù sao hắn là lớn nhất, vậy nên tình cảm với Triệu Hữu Ngô cũng là sâu nhất.

Hai người rất nhanh liền sáp lại với nhau.

Triệu Huy Nghiên nhìn bộ dáng của bọn họ liền biết Triệu Thừa Diễn không hỏi được gì, ca ca này của nàng cho tới bây giờ đều không khôn khéo, có thể nhìn ra nàng không dựa được vào.

Nàng liền đi nới với Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung trong lòng mặc dù cũng tò mò, lại nghiêm mặt nói: “Tiểu cô nương quản mấy chuyện này làm gì, mau đi cưỡi ngựa đi, phụ hoàng con chọn cho con một con ngựa đặc biệt ôn thuận đấy.”

Triệu Huy Nghiên còn là trẻ con, tâm tư cũng chuyển đến trên con ngựa, một đường chạy vội tới chỗ Triệu Hữu Đường.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường tìm cho nàng một con ngựa nhỏ màu đỏ thẫm, mới hơn ba tháng, tiến lên ôm nàng đặt lên lưng ngựa, Triệu Huy Nghiên hưng phấn cười không ngừng: “Bảo nó chạy nhanh chút.”

“Tính tình nôn nóng, nào có mới cưỡi liền chạy nhanh, cẩn thận bị quăng ngã.” Triệu Hữu Đường tự mình dắt ngựa cho nàng.

Triệu Hữu Trinh cũng tìm cho Triệu Du một con ngựa nhỏ màu nâu.

Hai phụ thân mỗi người dắt một con, còng nữ nhi.

Hai nàng cười đến rất vui vẻ.

Triệu Hữu Đường cùng Triệu Hữu Trinh nói chuyện: “Lần trước ngươi tiến cử một người, Trẫm thấy có thể, sáng mai liền thắng hắn làm phụ tá của ngươi, có điều ngươi khó được về nhà một chuyến, vẫn là ở lại thêm mấy ngày đi.”

Triệu Hữu Trinh cười nói: “Đa tạ Hoàng thượng, thần cũng muốn ở lâu một thời gian, có điều hồng thủy không đợi người.”

“Nói như Cảnh quốc chỉ có mình ngươi biết làm vậy.” Triệu Hữu Đường buồn cười, “Trẫm lệnh ngươi ở thêm là ở thêm, chúng ta cũng lâu rồi chưa gặp. Ngoài ra, lần trước ngươi suýt chút thì chết chìm, nào có ai liều mạng như vậy!”

Triệu Hữu Trinh chỉ phải đồng ý.

Hai người nói thêm một lát rồi dắt ngựa trở về.

Triệu Hữu Đường liền mang ba đứa nhỏ đi bắn tên.

Chính hắn làm mẫu trước, tất cả mọi người vây lại.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường kéo thử xung, liếc mắt nhìn lại phía Phùng Liên Dung, nàng đứng trong đám người, mặc một bộ quần áo cưỡi ngựa màu xanh ngọc, vô cùng dễ thấy, màu sắc đó càng tôn lên màu da trắng của nàng, dưới chân đi một đôi giày da hươu, tay cầm roi ngựa, tư thế oai hùng, gọi người không chú ý cũng khó.

Hắn khóe miệng hơi cong, có điều ánh mắt hơi nghiêng một cái liền nhìn thấy Triệu Hữu Ngô chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở bên cạnh nàng.

Hai người tuy kém chín tuổi, nhưng Triệu Hữu Ngô mấy năm nay lịch luyện cũng trở nên thành thục,thân cao thẳng tắp, phong lưu tiêu sái, hôm nay mặc một bộ cưỡi ngựa màu xanh sẫm, đứng cùng Phùng Liên Dung, cũng xem như là quần anh tụ hội.

Không biết Triệu Hữu Ngô cúi đầu nói với nàng gì dó, môi nàng hé mở, khéo cười duyên dáng.

Triệu Hữu Đường cau mày, nghiêng đầu, khi cầm lấy tên hận không thể bắn về phía Triệu Hữu Ngô, cuối cùng bản thân đột nhiên lại bật cười.

Hai người kia lại có cái gì, Triệu Hữu Ngô như thế nào đi nữa cũng không dám động lá gan đó, về phần Phùng Liên Dung, cả trái tim nàng còn không phải ở trên người mình.

Nhưng đến khi bắn tên, hắn cũng nhịn không được căng thẳng, hít sâu một hơi.

Hắn cầm mũi tên đáp lên cung sau đó kéo thẳng, sau khi cực kỳ chăm chú nhắm bắn, nhẹ buông tay, chỉ thấy mũi tên như bay lao về phía trước.

Phùng Liên Dung ánh mắt bỗng trợn to, chăm chú nhìn mũi tên kia, thẳng đến khi nó vững vàng đâm vào hồng tâm nàng mới thở phào nhẹ nhõm, theo đó là vui sướng.

https://thuviensach.vn

Nàng nhìn sang phía hắn, vẻ mặt tươi cười.

Triệu Hữu Đường làm bộ không thấy được, thật ra trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, hắn lại bắn liên tiếp hai mũi tên, toàn bộ đều trúng hồng tâm.

Tất cả mọi người đều hoan hô.

Hắn lúc này mới nhìn về phía nàng, mang theo kiêu ngạo cùng đắc ý từ trên cao nhìn xuống.

Phùng Liên Dung đi qua, tán dương: “Hoàng thượng thật lợi hại!”

Triệu Hữu Đường một bộ đương nhiên.

Phùng Liên Dung nhìn cung: “Lần trước ngược lại không nhìn kỹ, hóa ra cung này to như vậy.”

Triệu Hữu Đường đột nhiên nổi lên ý xấu, đưa cung cho nàng: “Nàng thử chút xem.”

Phùng Liên Dung tự nhiên không chú ý, đưa tay nhận lấy, kết quả cung kia đến trên tay nàng, nàng mới biết được lại nặng như vậy, nàng lập tức liền khom lưng, kêu lên: “Nặng quá đi!”

Triệu Hữu Đường cười ha ha.

“Mẫu hậu, con giúp người cầm.” Triệu Thừa Diễn đi qua, “Mẫu hậu yếu quá đi, cung này mấy bọn con đều cầm được.”

“Đó là bởi vì mấy đứa luyện qua.” Phùng Liên Dung không phục, bĩu môi nói, “Nếu ta luyện từ nhỏ, chắc chắn cũng sẽ không kém mấy đứa, con đắc ý gì chứ.”

Triệu Thừa Diễn thấy nàng bộ dáng này, chỉ đành phải nói: “Đúng vậy, đúng vậy, mẫu hậu luyện khẳng định sẽ lợi hại hơn, bọn con không theo

https://thuviensach.vn

kịp.”

Triệu Hữu Đường không nói gì, hiện nàng đối con cũng có thể làm nũng.

Triệu Huy Nghiên cũng đi qua, bổ nhào vào trong lòng Triệu Hữu Đường: “Phụ hoàng, nữ nhi cũng muốn học cái này.”

Triệu Hữu Đường buồn cười: “Mẫu hậu con đều cầm không được, con có thể cầm được sao?”

“Cái đó sau này nữ nhi học, có được không ạ?” Triệu Huy Nghiên ôm cổ phụ thân, “Nữ nhi học cái này, sau này liền có thể đi theo phụ hoàng đi săn thú, không phải chỉ cưỡi ngựa theo sau, nghe nói Đại cô cũng biết, đó không phải là công chúa cũng có thể học sao?”

“Được, sau này sẽ dạy con.” Đối nữ nhi hắn vẫn luôn là ai đến cũng không từ chối, “Lần tới Trẫm sai người làm cho con một bộ gọn nhẹ, cũng không cần dùng quá nhiều sức.”

Triệu Huy Nghiên liên tục gật đầu: “Phụ hoàng thật tốt.”

Cha và nữ nhi hai người nói được một lát, Triệu Hữu Đường phân phó ba con trai nói: “Mấy đứa qua bắn mũi tên thử xem.”

Triệu Thừa Diễn tính tình nóng nảy, tự nhiên là người thứ nhất, chỉ thấy mũi tên này lực đạo thì mạnh, nhưng độ chính xác hơi kém, cách hồng tâm còn một đoạn, đến phiên Triệu Thừa Dục, bắn chuẩn hơn chút nhưng vẫn không đến hồng tâm.

Cuối cùng là Triệu Thừa Mô, một mũi tên bắn ra, sắp đến bia ngắm lại rơi xuống.

Tất cả mọi người cười rộ lên.

https://thuviensach.vn

Có thể thấy được hắn khí lực nhỏ hơn chút, có điều tuổi hắn vốn cũng nhỏ, bắp thịt không đủ cũng là bình thường.

Triệu Thừa Mô thần sắc tự nhiên.

Triệu Hữu Đường gọi người dời bia ngắm về phía trước một đoạn.

Lần này Triệu Thừa Mô lại bắn, nhưng là một mũi tên trúng hồng tâm.

Triệu Hữu Đường lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, cười nói: "Con khí lực lớn hơn chút nữa là có thể vượt qua Trẫm, bộ cung này đưa con, trở về chăm chỉ luyện."

Đây coi như là thưởng cho.

Triệu Thừa Mô tạ ơn, cười nhận, như có như không nhìn thoáng qua Triệu Thừa Dục.

Triệu Thừa Dục tâm trạng tự nhiên là không tốt.

Dù sao hắn là Thái tử, mà bây giờ Triệu Thừa Mô mọi thứ đều vượt qua hắn, trên mặt hắn không có ánh sáng.

Triệu Thừa Mô thấy thế, hơi bĩu môi một cái, cười cười.

So với đại ca trì độn sáng sủa, hắn hiển nhiên không phải người như vậy, đến tuổi của hắn đã biết đến Thái tử cùng Hoàng tử khác nhau, cái này giống khoảng cách giữa phụ hoàng cùng hai thúc thúc hiện nay.

Tuy rằng hắn còn không thể hoàn toàn nghĩ thông thấu, nhưng Triệu Thừa Dục với hắn mà nói, lại tuyệt đối không phải người thân cận.

Như vậy chuyện tương lai, ai có thể biết đây?

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Cạnh Tranh

Các con bắn tên xong, Triệu Hữu Đường liền mang bọn nhỏ đi săn, Phùng Liên Dung dạy Triệu Huy Nghiên, Triệu Du cưỡi ngựa, Triệu Hữu Nghiên thấy mẫu thân tư thế quen thuộc, thập phần hâm mộ.

Nàng mới đầu cũng không biết Phùng Liên Dung nhưng lại biết cưỡi ngựa.

“Mẫu hậu học khi nào vậy?” Triệu Huy Nghiên hỏi, “Sao không mang nữ nhi nữa.”

“Lúc ấy con còn nhỏ mang sao được, hơn nữa ta cũng đã nhiều năm không tới đây rồi.” Phùng Liên Dung đưa dây cương cho nàng, “Bây giờ con đã lớn, chờ học biết cưỡi ngựa, về sau chúng ta có thể thường đến đây.”

Triệu Huy Nghiên cười nói: “Được, vậy hôm nay con phải biết.” Lại nói với Triệu Du, “Ngươi cũng học, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi chơi.”

Triệu Du nói: “Trong nhà chúng ta cũng có ngựa, chỉ là ta không thích lắm.”

“Ngươi thì chỉ thích cầm kỳ thư họa, làm chút nữ công, học được cái gọi là dáng vẻ của tiểu thư khuê các, tương lai tốt xuất giá đúng không?” Triệu Huy Nghiên trêu ghẹo.

Triệu Du đỏ mặt, nói lại: “Nói bậy.”

https://thuviensach.vn

So với Triệu Du, nữ nhi nhà mình liền có vẻ hơi không kiêng nể gì, Phùng Liên Dung đưa tay vỗ đầu Triệu Huy Nghiên: “Cô nương gia, sao có thể đặt xuất giá trên bờ môi, con đó, phải học Du nhi nhiều hơn chút.”

Triệu Huy Nghiên thật ra cũng không thấy đúng lắm, nàng cảm thấy nữ nhi gia không nhất định chỉ giới hạn trong mấy cái đó, có điều cũng không phản bác, cười hì hì nói: “Không nói thì không nói, chúng ta cưỡi ngựa.” Nàng vừa kéo dây cương, ngựa con cũng chầm chậm bước đi.

Ba người cưỡi một hồi lâu, Triệu Huy Nghiên cùng Triệu Du đều đã có thể tự mình cưỡi ngựa những nam nhân kia mới trở về.

Triệu Thừa Diễn từ thật ra đã hô: “Mẫu hậu, chúng ta đánh được một con báo đấy!” Hắn rất nhanh đã cưỡi đi qua, tung người xuống ngựa, mặt mày hớn hở, 'Là con cùng Nhị đệ cùng nhanh đánh được.”

“Hả?” Phùng Liên Dung ngược lại kinh hãi, “Không bị thương chứ? Báo là ăn thịt người đấy.”

“Không, lại nói, nó nhìn thấy chúng ta chỉ biết trốn.” Triệu Thừa Diễn cười hì hì nói, “Buổi tối có thịt báo ăn, da báo kia nhìn cũng tốt, gọi người lột da làm áo choàng cho mẫu hậu.”

Triệu Thừa Mô cũng cưỡi đi qua: “Trong thực trân lục có nói, thịt báo không thể nói là ngon, còn không ngon bằng thịt gà rừng.”

Triệu Thừa Diễn liếc xéo hắn: “Đệ thì cái gì cũng biết ha, có điều thịt báo này cho dù không thể ăn ta cũng phải ăn, dù sao cũng được cái mới mẻ.”

“Vậy cũng được, xem như đại bổ, vừa vặn bồi bổ cho nhóm ca ca, lần tới bắn tên cũng không cần bắn nhiều hai mũi.”

https://thuviensach.vn

Da báo kia rất dày, bọn họ tuổi còn nhỏ, không thể một mũi tên xuyên thủng, cho nên hai người đuổi theo một hồi lâu mới cùng lúc bắn tên chế phục được nó, Triệu Thừa Diễn buồn cười: “Sao không nói là bồi bổ cho đệ đi, chính mình cưỡi ngựa còn suýt thì ngã, đệ nói xem cái tay gầy chân gầy của đệ không phải càng cần bồi bổ hơn sao?”

Triệu Thừa Mô tằng hắng một cái: “Ta đây là còn chưa tới tuổi của ca ca.”

“Được.” Triệu Thừa Diễn nói: “Đệ là lười không nói, khi ta cùng Nhị đệ luyện tập, đệ ở bên cạnh phơi nắng ngủ.”

Có điều cũng kỳ quái, đệ đệ này của hắn không mấy dụng cung, nhưng mặc kệ là giảng quan hỏi hay phụ thân khảo sát hắn đều sẽ không làm người thất vọng.

Triệu Thừa Dục cuối cùng mới đến, lúc này cũng cảnh xuân xán lạn, dù sao đánh được một con báo, nói đến cùng hắn vẫn là một thiếu niên, dễ dàng thỏa mãn, Triệu Hữu Đường vừa rồi còn khen hắn, tự nhiên là cao hứng.

“Nếu như có thể đánh được một con mãnh hổ thì tốt rồi.” Triệu Thừa Diễn vẫn còn đang tiếc nuối.

“Nghe nói ở đây không còn mãnh hổ.” Triệu Thừa Dục nói, “Vốn có mấy con, đều bị Hoàng gia gia khi ấy đánh chết.”

“Hả?” Triệu Thừa Diễn tò mò, “Hoàng gia gia lợi hại vậy à?”

“Còn có Nhị thúc tổ phụ, ngài đánh giặc bách chiến bách thắng, mấy con mãnh hổ tính là cái gì?” Triệu Thừa Mô nói, “Đáng tiếc chúng ta chưa từng thấy ngài ấy.”

Hắn chỉ là Túc vương.

https://thuviensach.vn

Hai người khác cũng lộ ra vẻ mặt ngưỡng mộ, Túc vương mặc dù là một phiên vương, nhưng bản lĩnh của hắn không kém hơn các danh tướng trong lịch sử chút nào, là một tướng tài không xuất thế.

“Vậy nếu không cầu phụ hoàng mời Túc vương đi một chuyến?” Triệu Thừa Diễn nói, “Cảnh quốc cũng thường đánh giặc, giặc ngoài luôn trừ mãi không xong, chúng ta học chút ít, biết đâu tương lai sẽ có tác dụng.”

Triệu Thừa Dục cùng Triệu Thừa Mô đều nói được.

Ba người liền đi nói với Triệu Hữu Đường.

Triệu Hữu Đường cười nói: “Thúc tổ phụ của mấy đứa là lớn tuổi rồi, bằng không sớm trước kia cũng đã tới Kinh thành, nếu mấy đứa đã muốn cùng người học tập, Trẫm liền xin người đi một chuyến.”

Ba đứa nhỏ đều rất cao hứng.

Triệu Hữu Đường thuận thế cùng bọn họ giảng chút đạo binh pháp.

Phùng Liên Dung thấy mấy cha con vui vẻ hòa thuận liền cũng không đi quấy rầy, tự mình đánh ngựa chạy vài vòng, khó khi được ra ngoài, nàng chơi được rất tận hứng, qua một lát mới dắt ngựa quay lại lều cỏ.

Triệu Hữu Ngô đã ở, đang nhìn ngựa ăn cỏ, Phùng Liên Dung giật mình, nghĩ đến chuyện Triệu Huy Nghiên nói, nhịn không được lòng hiếu kỳ, cười nói: “Tứ đệ dọn ra ngoài cũng mấy năm, Trữ vương phủ không có Vương phi cũng không tốt.”

Triệu Hữu Ngô ngẩng đầu nhìn nàng một cái.

“Nếu là có người hợp ý, ngươi nói với Hoàng thượng một tiếng, tự nhiên sẽ thu xếp cho ngươi.” Phùng Liên Dung cũng không tiện cùng hắn bàn kỹ hơn, dù sao cũng không phải đệ đệ ruột của nàng.

https://thuviensach.vn

Nàng nói đến đây liền muốn đi, Triệu Hữu Ngô ho nhẹ một tiếng gọi lại nàng: “Thật ra...”

Phùng Liên Dung nghiêng đầu, lộ ra vẻ mặt dò hỏi.

“Có là có.” Hắn dùng một chút, mặt có chút đỏ lên, “Chỉ là không nghĩ tới đã đính hôn.”

Phùng Liên Dung lông mày nhíu mại, khó trách Triệu Hữu Nghiên nói cái gì mà không tốt cầu, hóa ra là ý này, vậy nếu đã định cùng nhà người khác, đúng là không thích hợp.

Nói cũng, cũng tổn hại đến thanh danh của cô nương kia.

Phùng Liên Dung an ủi: “Vậy là không có duyên với ngươi, thiên hạ cô nương tốt còn rất nhiều, tương lai ngươi tự nhiên sẽ tìm được một thê tử hợp ý.”

Triệu Hữu Ngô cau này, hắn gần nhất có chút phiền lòng, nhưng cũng không biết nói với ai, hắn nói khẽ: “Nhưng hôn phu tương lai của nàng cũng không phải người tốt.”

Phùng Liên Dung con mắt hơi trợn to: “Sao vậy?”

“Ta cho người hỏi thăm, người này tình tình phong lưu, ở trong nhà có bốn, năm thông phòng... Nếu không phải gia thế tốt đạt được tiện nghi, có lẽ cũng không cưới được nàng, nàng là, đáng tiếc.”

Gia đình giàu có, thật ra nam nhân có thông phòng là chuyện thường, nhưng nghe ý Triệu Hữu Ngô, người nọ khả năng còn không chỉ chừng này, Phùng Liên Dung hỏi: “Cô nương kia rốt cuộc là nhà ai?”

Triệu Hữu Ngô hơi cúi đầu: “Là Tam nữ nhi của Trương đại nhân Tả giám phó Thượng lâm uyển.”

https://thuviensach.vn

Thượng lâm uyển, tên như ý nghĩa, chính là chuyên quản gieo trồng nuôi dưỡng, thật ra bãi săn này cũng được coi là thuộc quản lý của thượng lâm uyển, còn về quyền lợi chân chính thì hoàn toàn không có quan hệ gì với quan viên này.

Trách không được Triệu Hữu Trinh nói vị hôn phu tương lai của cô nương kia gia thế tốt, nói vậy Trương gia cuộc sống không được như ý lắm, nàng hỏi: "Vậy phu gia?"

"Nhị công tử của Hộ bộ thượng thư Hoa đại nhân, nhưng là thứ tử."

So sánh hai cái, đúng là một trời một vực, cho nên dù công tử kia là thứ tử, cô nương kia cũng coi như là gả cao, dù sao đều là xem gia thế.

Phùng Liên Dung nói: "Ngươi chớ xúc động, ta sẽ cùng Hoàng thượng nói chuyện này."

Triệu Hữu Ngô lại lắc đầu: "Không cần, ta chỉ là nương nương hỏi, nói một câu mà thôi."

Phùng Liên Dung cười rộ lên: "Ngươi đã tin ta, có lẽ ta có thể nghĩ ra một biện pháp đẹp cả đôi đường đấy."

"Ta có biện pháp." Triệu Hữu Ngô nói, "Có điều cần chút thời gian thôi." Trên gương mặt trẻ tuổi của hắn tràn đầy tự tin, "Nàng cách xuất giá còn sớm, nương nương không cần vì ta quan tâm chuyện này đâu."

Phùng Liên Dung càng thêm tò mò: "Được, tương lai có kết quả, nhất định phải dẫn đến cho ta xem chút đấy, là cô nương thế nào mà khiến ngươi để ý như vậy."

Triệu Hữu Ngô nhợt nhạt cười, từ chối cho ý kiến.

https://thuviensach.vn

Hai người nói xong đi ra, bên kia Triệu Hữu Đường cũng giảng cho con xong, ba người Triệu Thừa Diên lại đi qua chơi cùng Triệu Huy Nghiên, Triệu Du, Triệu Hữu Đường tìm đến Phùng Liên Dung.

“Không phải là muốn cùng Trẫm cưỡi ngựa à?”

Phùng Liên Dung vốn đã chơi đủ, nhưng nghe hắn nhắc đến, nàng liền lại bảo người dắt ngựa ra.

Triệu Hữu Đường cười ngồi ở phía sau nàng, vòng tay qua ôm lấy eo nàng.

Phùng Liên Dung liền dẫn hắn rong ruổi một lát, cưỡi đến rất xa mới dừng lại, lúc này cũng không cần dây cương, tùy ý con ngựa nhàn tản tiêu sái trên thảm cỏ.

Triệu Hữu Đường cũng không nói chuyện, đặt cằm lên vai nàng, ngửi hương tóc nàng, chỉ cảm thấy thích ý.

Đây là một ngày hiếm có được thả lỏng như thế.

Hắn nhắm ánh mắt lại, buồn ngủ.

Phùng Liên Dung nghĩ đến chuyện của Triệu Hữu Ngô, cười nói: “Tứ đệ gặp chuyện khó, không hắn có thể cưới được cô nương kia không, còn là một người đã đính hôn.”

Triệu Hữu Đường bỗng chốc lên tinh thần, nhíu mày nói: “Còn có chuyện này? Hắn nói với nàng?”

“Đúng vậy, ta nói nghĩ cách cho hắn, hắn cũng không cần, xem giống như đã định liệu trước.”

Triệu Hữu Đường cười lạnh nói: “Tiểu tử này ngược lại tiền đồ, cướp dâu của người khác.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung khẽ cười một tiếng: “Đừng nói khó nghe như vậy, hình như vị hôn phu tương lai của cô nương kia không phải lương nhân, nếu thật như thế, ta cảm thấy cũng rất tốt.”

“Tốt như vậy?” Triệu Hữu Đường nói, “Lệnh của cha mẹ lời của mối mai, lại nói, không chừng bản thân cô nương kia cũng thích thì sao, nếu hắn là ra chuyện bức hôn, xem Trẫm phạt hắn thế nào!”

Hắn thái độ nghiêm túc, lại không phải thật tức giận, Phùng Liên Dung quay đầu hỏi: “Vậy nếu Hoàng thượng coi trọng một người, chỉ là cô nương kia lại đã có người hợp ý, chẳng lẽ không tìm cách cưới?”

Mặt nàng gần trong gang tấc, một đôi mắt như nước mùa xuân chăm chú nhìn hắn.

Triệu Hữu Đường giật mình, đột nhiên cười nói: “Nếu người nọ là nàng, Trẫm thế nào cũng muốn đoạt lại.”

Phùng Liên Dung trái tim đập nhanh, sẵng giọng: “Không đứng đắn, thiếp thân đang hỏi thật đấy.”

“Trẫm cũng trả lời thật mà.” Hắn ghé sát tới, hôn lên môi nàng.

Do Phùng Liên Dung nghiêng đầu, hai người tư thế kỳ quái, hắn dứt khoát ôm lấy nàng, cho nàng ngồi nghiêng trên lưng ngựa, một cánh tay hắn kéo dây cương, mới bắt đầu chăm chú hôn lên.

Cuối cùng, tất nhiên là đổi lại hắn cưỡi ngựa.

Đợi đến về lại trong cung, trời đã tối kịt, cả ngày nay chơi từ sáng sớm đến muộn, tất cả mọi người tận hứng cũng rất mệt nhọc, cho nên dùng cơm tối xong đều đi nghỉ sớm.

https://thuviensach.vn

Tới ngày hôm sau phòng ăn mới bắt đầu xử lý thịt báo, thịt mãnh thú như này không thể so với thịt khác, thịt có chút tanh, cho nên cũng tốn thời gian hơn, thịt báo hầm tới tận khuya mới được.

Các cung đều phái người đến lấy thịt.

Người của Đông cung, Nguyên Hòa điện, Anh Hoa điện đụng cũng một chỗ, mấy hoàng môn này tự nhiên đều biết, Đông cung Tô Hán bưng canh, vốn muốn đi lại nghe được người của phòng ăn đang nói chuyện với hai hoàng môn kia, hắn liền dừng lạ, lui về phía sau, vụng trộm nhìn vào trong lại thấy bọn họ cho hai hoàng môn kia mỗi người một chén canh trừ hỏa.

Bên tai lại nghe bọn hắn nói: “Thịt báo nóng, ăn xong còn phải đi trừ hỏa, thân thể mới khỏe mạnh được.”

Tô Hán phát hỏa, mấy bước đi vào nói: “Sao không cho ta?”

Người của phòng ăn biến sắc, hiển nhiên không nghĩ hắn sẽ nghe được, vội cười nói: “Sao có thể không cho, chính là vốn chuẩn bị mấy chén, sớm liền dọn xong, ai biết bị đồ không có mắt làm đổ, đợi lát nữa nô tài tự nhiên sẽ bổ sung.”

Tô Hán nói: “Bổ cái gì, chén này đưa ta không được sao?”

Hắn chỉ chén của Triệu Thừa Diễn.

Phòng ăn cười cười: “Đây là cho Đại hoàng tử, chén bị đổ là của Điện hạ.”

Tô Hán hận nghiến răng nghiến lợi.

Nếu là bình thường, nào có đạo lý không nịnh bợ Thái tử? Dù là có làm đổ suất của Thái tử thì cũng phải lấy của Đại hoàng tử hoặc Tam hoàng tử đến bổ sung, chớ nói, còn không định làm đổ suất của Thái tử.

https://thuviensach.vn

Hắn cũng không nói nhiều, tức giận phất tay áo bước đi.

Người phòng ăn săn sóc nói: “Còn không đi nấu chén khác, lát nữa đưa đến Đông cung.”

Bọn họ cũng không phải thật dám đắc tội Triệu Thừa Dục, chỉ Triệu Thừa Diễn cùng Triệu Thừa Mô, bọn họ cũng không dám đắc tội.

Tô Hán một đường trở về, càng nghĩ càng căm tức, tuy rằng chủ nhân hắn là Thái tử, nhưng tình cảnh hôm nay thật còn không bằng một vị Hoàng tử, những người đó ở trước mặt người ngoài còn không có gì, nhưng trong lòng một đám chỉ sợ đều có chủ ý khác.

Hắn vừa tới cửa liền cùng Hoa Khi nói chuyện này.

Bên trong Triệu Thừa Dục nghe được một ít, cau mày nói: “Còn không mau bưng vào, ta đói rồi.”

Hoa Khi liền kêu Tô Hán đi, tự mình bưng vào.

Triệu Thừa Dục hỏi hắn: “Cái gì mà canh trừ hỏa, nhưng là phòng ăn thiếu nơi này?”

“Cũng không phải...” Hoa Khi châm chước lời nói, cười cười nói: “Là trước đó bị đổ, hiện còn chưa nấu xong, đoán chừng lập tức bưng tới.”

Triệu Thừa Dục không lên tiếng, thật ra hắn đại khái cũng có thể đoán được một hai.

Do đây không phải lần đầu tiên, người phòng ăn thích nịnh bợ Đại hoàng tử, Tam hoàng tử, chỉ riêng với hắn ngược lại không có gì đặc biệt, nhưng cũng sẽ không to gan đến mức bắt nạt người.

Nhưng loại cảm giác này luôn khiến hắn không quá thoải mái.

https://thuviensach.vn

Chính là, hắn cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Hoa Khi nhìn hắn lặng lẽ ăn cơm, trong lòng cũng lo lắng, nói khẽ: "Điện hạ rảnh rỗi thì nên thường đến chỗ Hoàng thượng, hai cha con cảm tình tốt, quan trọng hơn bất cứ cái gì, những người đó còn không phải đều thấy ở trong mắt."

Trong cung bởi vì sao sẽ coi trọng hai người kia, còn không phải do Hoàng thượng cùng bọn họ tình cảm thâm hậu?

Có điều may mắn đều đã chuyển ra ngoài, thật ra hiện giờ Tam huynh đệ cùng Hoàng thượng chung đụng không có khác nhau lắm, chỉ cần Triệu Thừa Dục có thể được Hoàng thượng thích, vị trí Thái tử này tự nhiên là có thể giữ được.

Triệu Thừa Dục vẫn không nói chuyện.

Có điều, hắn vẫn là chăm đi Càn Thanh cung hơn bình thường, luôn có vấn đề thỉnh giáo Triệu Hữu Đường, như là một đứa nhỏ chăm chỉ hiếu học.

Tới mùa thu, Túc vương vào Kinh một chuyến, Triệu Hữu Đường cẩn thận tiếp đãi.

Hiện Túc vương tuổi cũng không nhỏ, tóc đã hoa râm, chính là tính tình vẫn không thay đổi gì, nhìn thấy Triệu Hữu Đường, không tôn thất kinh sợ như những người khác, ông tùy tiện, cười nói tự nhiên.

Túc vương thân kinh bách chiến, về mặt binh pháp thật có lý giải của riêng mình, thậm chí còn biên soạn một chuyển 'chiến thẻ', lần này tới liền lưu lại cùng bọn họ tham khảo.

Ba huynh đệ Triệu Thừa Diễn được lợi không nhỏ.

Một năm này đi qua rất nhanh.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy Triệu Thừa Dục thường hướng chỗ Triệu Hữu Đường chạy, Hoàng Ích Tam ít nhiều liền có chút nóng nảy, tiếp tục như vậy, chủ tử nhà mình phải làm thế nào mới được?

Theo ý hắn, Triệu Thừa Dục là Phương Yên sinh, nhất định không phải đồ tốt, tương lai một khi leo lên đế vị, chắc chắn sẽ xuống tay với hai huynh đệ Triệu Thừa Diễn.

Nếu không kéo hắn xuống ngựa, hắn không cam lòng.

“Chủ tử cũng nên thường đi gặp Hoàng thượng.” Hoàng Ích Tam nói với Triệu Thừa Diễn, “Thái tử hiện tại rất siêng đi, hôm qua vì cái guồng nước cũng phải chạy đến Càn Thanh cung, chuyện Hộ bộ hắn để ý cái gì?”

Triệu Thừa Diễn khó hiểu: “Hắn đi việc hắn, ta không có việc gì thì đến Càn Thanh cung làm gì, không phải là quấy rầy phụ hoàng sao? Có thời gian đó, còn không bằng đi bồi mẫu hậu.”

Hắn trời sinh không phải người có dã tâm, Hoàng Ích Tam trong lòng không khỏi giận, do Phùng Liên Dung làm Hoàng hậu, hắn là Trưởng tử, làm sao lại không thể làm Thái tử?

Hoàng Ích Tam tính toán đánh thức Triệu Thừa Diễn, hạ giọng nói: “Chủ tử, ngài suy nghĩ cẩn thận, Điện hạ cũng không phải đệ đệ đồng bào của ngài, tương lai nếu là...”

Hắn còn chưa dứt lời chợt nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân, lập tức im miệng, nhìn lại, hóa ra là Triệu Thừa Mô đến đây.

Triệu Thừa Mô hôm nay mặc một bộ cẩm bào màu tím nhạt, mặt như quan ngọc, mấy tháng này hắn lớn rất nhanh, đã chỉ kém Triệu Thừa Diễn nửa cái đầu, một đôi mắt nhìn qua, quang hoa lộng lẫy, lại giống như mang theo một loại áp lực vô hình, khiến Hoàng Ích Tam nhịn không được lui về phía sau một bước.

https://thuviensach.vn

“Nô tài bái kiến Tam hoàng tử.”

Triệu Thừa Mô cũng không để ý hắn, cười nói với Triệu Thừa Diễn: “Đại ca, ta vừa mới được một cây cung tốt, rất phù hợp với Đại ca, chúng ta đi thử chút đi?”

Triệu Thừa Diễn từ lần trước săn thú xong đối bắn tên vô cùng có hứng thú, càng ngày càng thích, nghe được lập tức liền đứng lên đi ra ngoài.

Triệu Thừa Mô đi chậm lại mấy bước, mắt thấy Hoàng Ích Tam ở ngay bên người, hắn thản nhiên nói: “lần tới để ta nghe được ngươi nói với Đại ca mấy lời này, đừng trách ta nói cho phụ hoàng.”

Hoàng Ích Tam sắc mặt lập tức trắng bệch, trên trán tức thì ra mồ hôi lạnh.

“Nô tài, nô tài không dám.”

Triệu Thừa Mô cũng không thèm nhìn hắn một cái, lập tức đi về phía trước.

Những hoàng môn này do liên quan đến lợi ích của mình, có đôi khi liền muốn nắm chủ tử trong tay mình, nói như là muốn tốt cho chủ tử, thế nhưng trên thực tế, còn không phải vì chính bọn họ?

Đại ca hắn loại tính tình này, nếu thật nghe vào lời Hoàng Ích Tam nói đó mới là hỏng việc!

Có điều Hoàng Ích Tam người này vẫn có chút bản sự, chỉ cần hắn không mang hư Triệu Thừa Diễn, cũng không phải không giúp được gì, Triệu Thừa Mô trầm ngâm chốc lát, lại tiếp tục đi về phía trước.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Đại Duyệt Tấu Chương

Dạo gần đây trời dần nóng hơn, Phùng Liên Dung tuy có Tôn Tú chia sẻ đại bộ phận sự vụ, nhưng cũng không phải đặc biệt rảnh rỗi, chỉ là nàng cũng không thích mấy việc này, liền giao cho Bảo Lan Châu Lan để ý.

Hiện thời hai người này cũng là lão cung nhân, nàng rất yên tâm, hôm đó sau khi phân phó phòng bếp vài câu liền về phòng nghỉ tạm.

Do cung Khôn Ninh không ngừng được đưa băng đến nên cũng không nóng bức, ngược lại như mùa xuân, nàng vừa nằm xuống liền ngủ đến chiều, ngáp dài đứng lên, liền nghe được bên ngoài vang lên tiếng đánh bàn tính lạch cạch, còn có thanh âm của Chung ma ma: “Công chúa, mau dừng thôi, lát nữa nương nương nhìn thấy...”

Đang nói thì Phùng Liên Dung đã đi ra, khoác một chiếc áo rộng màu vàng thêu hoa ngọc lan đỏ, tóc cũng không lược, ánh mắt tỉnh táo, miệng nói: “Huy Nghiên, con lại nghịch cái này rồi?”

Triệu Huy Nghiên cười hì hì: “Con tính rõ ràng, giúp mẫu hậu đỡ bận không phải là tốt hơn sao ạ, có có thể tính là nghịch ngợm chứ?”

Nàng hiện ngũ quan đã nảy nở, tập hợp tất cả ưu điểm của phụ mẫu, không chỗ nào không đẹp, hôm nay mặc một bộ áo cánh mỏng màu xanh nhạt, tóc lược hình nụ hoa, xinh đẹp đáng yêu, dù có không nghe lời, Phùng Liên Dung thấy nàng cũng yêu thương vô cùng, dù sao cũng chỉ có mỗi nữ nhi này.

https://thuviensach.vn

Cũng vì như vậy, địa vị của Triệu Huy Nghiên trong cung rất cao, Triệu Hữu Đường cũng dung túng nàng, dù là Trưởng công chúa Vĩnh Gia không thích Phùng Liên Dung, nhưng nàng không có nữ nhi, nhìn thấy Triệu Huy Nghiên cũng sủng nàng, thường xuyên đưa đồ cho tiểu cô nương dùng vào cung.

Hiện thời Triệu Huy Nghiên có cũng chẳng ít hơn Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung đi đến bên cạnh nàng, nghiêm mặt nói: “Ta đã nói rồi, cô nương gia không nên học cái này, dù là sau này con có xuất giá cũng sẽ có người khác làm cho, nào cần dùng tới...”

“Như vậy sao được, biết đâu những người đó có lệ ta, bắt nạt ta xem không hiểu, trộm tiền của ta thì sao?” Triệu Huy Nghiên bắt lấy tay áo nàng lắc lắc, “Để nữ nhi học chút thôi được không, xem nữ nhi thông minh biết bao, vô sự tự thông, Bảo Lan Châu Lan đều nói ta học rất nhanh đấy.”

Phùng Liên Dung chọc trán nàng một cái: “Cầm kỳ thư họa con không thích, chỉ thích mấy cái linh tinh, có điều con muốn cũng được, phụ hoàng con cũng dạy con bắt cung luôn rồi. Nếu ta không cho phép, con lại nói chỉ phụ hoàng con tốt.”

Triệu Huy Nghiên nhanh chóng nói: “Làm sao có thể chứ, mẫu hậu là tốt nhất, con học cái này cũng là vì thấy mẫu hậu mệt nhọc.” Nàng kêu Phùng Liên Dung ngồi xuống, chỉ vào sổ sách nhất nhất nói cho nàng nghe.

Phùng Liên Dung thấy nàng vẻ mặt thành thật, lại rất vui vẻ, tuy rằng nữ nhi của nàng được nhận tất cả sủng ái, tính tình cũng có chút kiêu căng nhưng làm việc có nề nếp, cung nhân bên người cũng dạy được dễ bảo, tuổi còn nhỏ đã biết học quản gia, cũng có ý nghĩ của riêng mình, đó là ít có.

Nàng đưa tay vỗ vỗ tay Triệu Huy Nghiên, cười nói: “Được rồi, ta biết con có khả năng, có điều sổ sách sau này hãy nói, giờ vi nương phải đi Càn Thanh cung đã.”

https://thuviensach.vn

Triệu Huy Nghiên biết nàng là muốn đi xem phụ thân, cũng không quấn quít muốn đi theo, nhu thuận gật đầu.

Phùng Liên Dung để Châu Lan chải đầu, lại sai người đi phòng ăn một chuyến rồi mới đi về phía Càn Thanh cung.

Triệu Hữu Đường nghe nói nàng đến, trên mặt liền lộ ra ý cười, đặt bút nói: “Sao lại đột nhiên đến đây vậy, thời tiết như này nàng không thích nhất là ra cửa mà.”

“Còn không phải nghe nói Hoàng thượng có chút ho khan.” Phùng Liên Dung nhận lấy hộp đựng thức ăn từ trong tay tiểu hoàng môn, từ bên trong lấy ra một chén canh, “Mới kêu phòng bếp làm canh phổi heo hầm tuyết lê Tứ Xuyên, tuy rằng Hoàng thượng uống thuốc, nhưng cái này dù sao cũng uống ngon hơn thuốc, còn có hiệu quả nữa.”

Nàng đặt chén đến trước mặt Triệu Hữu Đường: “Không lạnh cũng không nóng, vừa ăn.”

Triệu Hữu Đường lại không động: “Không thấy Trẫm đang bận à?”

Phùng Liên Dung liếc trắng mắt, rõ ràng vừa rồi đặt bút xuống, giờ lại cầm lên, nàng hé miệng cười, cầm lấy thìa bạc múc một muỗng đưa đến bên miệng hắn, “Hoàng thượng bận rộn như vậy, vẫn là thiếp thân đút là được rồi.”

Triệu Hữu Đường nghiêm túc ăn hết.

Phùng Liên Dung rất nhanh liền đút hết, gọi người bưng đồ xuống, lại đưa khăn cho Triệu Hữu Đường lau miệng: “Ta không quấy rầy Hoàng thượng nữa, hôm nay trời nóng, Hoàng thượng nên nghỉ ngơi nhiều. Những tấu chương này hôm nay xem không hết cũng không sao, còn có ngày mai mà.”

https://thuviensach.vn

Nàng dặn dò mấy câu liền muốn, Triệu Hữu Đường lại kéo nàng lại, cũng không để ý bên cạnh có Hoàng môn hay không, đã ôm nàng đặt ở trên chân mình.

Nàng hôm nay trang điểm thanh nhã, nhìn như cành ngọc lan, không nói chén cah kia, dù chỉ nhìn thấy nàng thôi cũng đã cảm thấy bớt nóng, cho nên nàng nếu đi, hôm nay lại nóng lên, hắn ngược lại không bỏ được.

Phùng Liên Dung mặt đỏ lên, phu thê già, hắn còn luôn như vậy, may mắn hoàng môn cung nhân kia đều thức thời cúi đầu, di chuyển đi xa hơn chút.

Triệu Hữu Đường ngửi thấy mùi trên người nàng, thân mình không tự chủ được có phản ứng, Phùng Liên Dung cảm giác được, càng thấy nóng hơn, dù sao đây là thư phòng Càn Thanh cung, không giống nơi khác.

Triệu Hữu Đường cũng biết, hít sâu mấy hơi, muốn nhịn xuống.

Phùng Liên Dung nói: “Lúc ta đi, Huy Nghiên đang tính sổ sách cho thiếp đấy, có thể thấy được chọn đồ vật đoán tương lai cũng rất chuẩn, nàng lúc ấy không phải cầm bàn tính sao, nếu là nam nhi nhà bình thường, cũng đủ làm tiên sinh phòng thu chi.

Triệu Hữu Đường cười rộ lên: “Nàng là giống Trẫm, cực kì thông minh.”

Phùng Liên Dung bĩu môi: “Sao nói đến thông minh Hoàng thượng đều nói ai cũng giống ngài vậy?”

Nàng không phục.

“Chẳng lẽ lại giống nàng?” Triệu Hữu Đường cúi đầu hôn lên tai trái nàng, bên trên là đôi khuyên tai ngọc trắng như tuyết, hơi có ý lạnh, “Nếu nói đến giống nàng, cũng chỉ có Thừa Diễn.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung ngay lập tức liền nói: “Hắn lại không ngu ngốc!”

Triệu Hữu Đường phì cười.

Phùng Liên Dung nói xong mới biết được mình nói sai rồi, gì mà không ngu ngốc, sao chính mình lại thừa nhận chính mình ngốc chứ?

“Còn nói không ngốc.” Triệu Hữu Đường hơi hơi thở dài, “Đời này của nàng cứ như vậy, nhưng là đừng không thấy thỏa mãn, thiên hạ này người ngốc như nàng, vận mạng tốt như vậy có mấy người?”

Phùng Liên Dung hừ một tiếng, cọ quậy muốn xuống dưới: “Dù sao Thừa Diễn dù có giống ta cũng không ngốc.”

Triệu Hữu Đường giữ lấy eo nàng không cho nàng động: “Thừa Diễn là đứa nhỏ tùy tiện, không có tâm cơ, Trẫm cũng không phải không thích, nàng đột nhiên tức giận cái gì, ngồi yên.”

“Ngồi làm gì?” Phùng Liên Dung nói, “Không phải là Hoàng thượng đang bận sao?”

“Đúng là bận, nàng xem nhiều tấu chương như vậy.”

Trên án thư một chồng thật cao, Phùng Liên Dung đếm đếm ít nhất có hơn một trăm cuốn, nàng lầm bầm nói: “Những đại thần này sao ngày nào cũng có nhiều việc vậy.”

“Nàng xem không phải sẽ biết sao?”

Phùng Liên Dung ngẩn ra: “Thiếp thân xem?”

“Xem hết đi.” Triệu Hữu Đường cầm một cái đưa nàng, “Vừa vặn Trẫm mệt mỏi.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung lại có chút giật mình, dù sao trong cung sớm có quy định hậu cung không được can thiệp triều chính đại sự, dù là Hoàng hậu cho tới bây giờ cũng sẽ không đi xem tấu chương, trừ khi là Hoàng đế tuổi nhỏ, như vậy không thể không nề hà. Có lẽ Hoàng thái hậu là mẫu thân của Hoàng đế có thể xem, nhưng người bên cạnh thì giống như không được.

Đương nhiên, nàng chỉ biết có như vậy.

Nhìn nàng do do dự dự không đưa tay, Triệu Hữu Đường: "Vừa mới nói quan tâm Trẫm, giờ bảo nàng xem nàng lại không chịu, hay là sợ mệt?"

"Làm sao có thể, chính là..."

"Được rồi, bớt nói nhảm đi." Triệu Hữu Đường nhét một quyển tấu chương cho nàng.

Phùng Liên Dung chỉ phải đánh bạo xem, kết quả lại cười hì hì, hình như là nhìn thấy việc gì hay: "Trương đại nhân này sao lại giống nữ nhân vậy, dù Tưởng đại nhân có nạp nhiều mấy phòng tiểu thiếp thì dính dáng gì đến hắn, thế nhưng nói Tưởng đại nhân không thể làm Tri phủ."

Triệu Hữu Đường cũng cười nói: "Đúng vậy, Trẫm cũng cảm thấy bọn họ giống nữ nhân."

Do giữa quan viên không hòa hợp, không có biện pháp khác, chỉ lấy chút chuyện nhỏ thành chuyện lớn làm văn, cũng là chê hắn không đủ bận, mỗi lần nhìn đến mấy cái này, hắn cũng rất bực mình.

"Đổi một quyển khác." Triệu Hữu Đường nói.

Phùng Liên Dung hỏi: "Vậy cái vừa rồi Hoàng thượng tính xử trí như thế nào?"

https://thuviensach.vn

“Tự nhiên là không để ý tới, còn có thể như thế nào, chẳng lẽ Trẫm còn phải không cho Tưởng đại nhân làm thiếp chắc?” Triệu Hữu Đường thầm nghĩ, chuyện này mắc mớ gì tới hắn chứ!

Phùng Liên Dung liền với lấy cái khác, lần này xem xong cũng thở dài: “Lại là thỉnh cầu phát lương thực giúp nạn thiên tai, Hồ Châu bị hạn hán.”

Triệu Hữu Đường liền cầm bút, tay vòng ra từ sau lưng nàng, ở trên phê một hàng chữ, Phùng Liên Dung thấy là ý chấp thuận, lại ẩn ẩn có chút lo âu.

Mấy năm nay không phải mưa thuận gió hòa, không biết quốc khố có đầy không, có điều Phùng Mạnh An quản thu thập thuế, trên đất làm cố gắng hơn, ngăn chặn những vương công quý tộc kia, cô vũ nông dân, cũng phân phát nhiều đồng ruộng cho nông dân, xem ra tiến triển thuận lợi, bằng không Triệu Hữu Đường cũng sẽ không không chút do dự như vậy.

Phùng Liên Dung lại tiếp tục xem tiếp, quyển này lại là khuyên Triệu Hữu Đường mở rộng hậu cung, kéo dài con nối dòng, trái tim nàng nhảy bình bịch, không biết nên nói thế nào, thầm nghĩ, những người này quản thật sự rộng, Hoàng thượng muốn tuyển tú tự nhiên sẽ tuyển, cần bọn họ lắm miệng cái gì.

Trong lòng nàng tất nhiên là không thích.

Triệu Hữu Đường thấy nàng không nói gì liền nhận lấy nhìn lướt qua, khóe miệng hơi nhếch lên: “Lại nói, đúng là rất lâu rồi chưa tuyển tú.”

Phùng Liên Dung rầu rĩ nói: “Hoàng thượng nếu muốn, thiếp thân sẽ thu xếp.”

Triệu Hữu Đường ừ một tiếng: “Vậy nhiều chọn chút mỹ nhân.”

https://thuviensach.vn

Phùng Lên Dung ngực càng thêm buồn bực: “Thiên hạ mỹ nhân nhất định không phải ít, Hoàng thượng nếu muốn, muốn cả trăm cũng dễ dàng.”

Triệu Hữu Đường nghiêng đầu nhìn sắc mặt nàng, càng thêm muốn cười, từ lần chuyện về Tô Cầm, hắn liền biết rõ tâm tư nàng, mặc dù tâm nhãn nhỏ, nhưng hắn lại cũng không thấy phản cảm.

Chỉ những năm này nàng vẫn giống vậy, không có tiến bộ, giấu cũng giấu không được, nhưng muốn nàng nói không chịu nàng lại tuyệt không nói.

Triệu Hữu Đường từ chối cho ý kiến, đặt tấu chương này sang một bên.

Phùng Liên Dung đương nhiên cũng sẽ không chủ động nhắc lại.

Không khí lúc này có chút tế nhị, bên ngoài tiểu hoàng môn bẩm báo nói: “Thái tử điện hạ đến đây.”

Phùng Liên Dung vội vàng nhảy xuống khỏi chân hắn.

Triệu Hữu Đường mày khẽ nhíu một cái.

Hắn thông minh như vậy nào có thể không nhìn ra ý đồ của Triệu Thừa Dục, đứa nhỏ này lớn, nghĩ đến cũng nhiều, liền có chút sốt ruột, một lòng muốn bảo trụ vị trí Thái tử.

Nhưng rõ ràng hai đứa nhỏ khác cũng không biểu hiện ra muốn giành, huống chi hắn đối bọn họ cũng đối xử bình đẳng.

Như vậy, Triệu Thừa Dục làm như vậy lại để làm cái gì?

Triệu Hữu Đường nói: “Gọi hắn tiến vào.”

Khi Triệu Thừa Dục bước vào thư phòng liền nhìn thấy Phùng Liên Dung đã ở, hắn hơi giật mình, mới tiến lên hành lễ nói: “Bái kiến phụ

https://thuviensach.vn

hoàng, mẫu hậu.”

Triệu Hữu Đường hỏi: “Thời tiết nóng như vậy, ngươi không ở trong cung nghỉ hè?”

Triệu Thừa Dục không có lập tức nói.

Hắn gần nhất thường tới nơi này, tự nhiên cũng có mục đích của hắn, là vì lấy lòng Triệu Hữu Đường, cùng hắn bồi dưỡng tình cảm phụ tử, nhưng Phùng Liên Dung ở đây hắn bỗng lại có chút chột dạ, sắc mặt liền không được tự nhiên.

Lại nói vẫn là do hắn còn nhỏ, thế nào cũng không có lão luyện như người lớn.

Hắn đối mặt hai người ca ca đệ đệ là có lòng phòng bị, đối mặt Phùng Liên Dung cũng giống vậy.

Phùng Liên Dung thấy thế liền cười nói: “Ta cũng không quấy rầy hai cha con nói chuyện nữa.” Nàng liền muốn đi.

“Không cần, nàng ngồi đi.” Triệu Hữu Đường hai mắt hơi híp, hắn đã nhìn ra đứa con này đối Phùng Liên Dung vẫn là xa lạ, đến cùng không phải nàng sinh, chẳng sợ qua mấy năm cảm tình vẫn không có bao nhiêu tiến triển.

Bằng không đổi lại Triệu Thừa Diễn, Triệu Thừa Mô, há có thể sẽ như vậy, nói chuyện còn phải tránh Phùng Liên Dung.

Hắn liền không tự chủ được nghĩ đến hắn cùng Hoàng thái hậu.

Thật ra hắn vẫn là Hoàng thái hậu nuôi lớn, như vậy thì như thế nào, hai người mãi mãi cũng sẽ không giống mẫu tử chân chính, hắn đối Hoàng thái hậu cũng chỉ là tẫn hiếu đạo cơ bản.

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu dù có ý kiến gì, thật ra nào có thể làm chủ được?

Triệu Hữu Đường nghĩ, lại cảm thấy có chút bực bội, sắc mặt cũng bắt đầu âm trầm.

Bên cạnh hai người thấy, trong lòng không khỏi khẩn trương.

Đều nói lòng vua khó dò, dù là Phùng Liên Dung ở bên cạnh hắn nhiều năm có khi cũng không biết hắn đang nghĩ cái gì, so với bây giờ, đang tốt đột nhiên liền biến sắc mặt.

Cũng không biết vì sao hắn tức giận.

Triệu Thừa Dục càng không cần phải nói, hắn vốn sợ Triệu Hữu Đường, lúc này sắc mặt cũng có chút trắng.

Triệu Hữu Đường khoát tay: “Tất cả đi xuống đi.”

Hai người liền vội vàng cáo từ rời đi.

Triệu Thừa Dục ra khỏi Càn Thanh cung, đi theo bên cạnh Phùng Line Dung, nói khẽ: “Mẫu hậu, phụ hoàng là sao vậy ạ?”

Phùng Liên Dung thở dài: “Ta cũng không biết, có lẽ là mệt mỏi.” Nàng an ủi Triệu Thừa Dục: “Dù thế nào cũng không liên quan đến con đâu, Hoàng thượng hai ngày nay thân thể cũng không khỏe, còn phải xem tấu chương, tâm tình dễ dàng không tốt, con đừng để trong lòng, có lời gì, chờ vài ngày nữa lại đi nói với Hoàng thượng là được.”

Nàng thần thái ôn hòa, khóe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt, gọi người xem tâm tình cũng dễ dàng an tĩnh lại.

Triệu Thừa Dục gật gật đầu: “Con đã biết.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung cười nói: “Nếu con đã rảnh rỗi, không bằng sáng mai đến Khôn Ninh cung ngồi một lát, Tiểu Dương, A Lý đều muốn đến dùng cơm, sáng mai là tết Đoan ngọ đấy.”

Tết Đoan ngọ là muốn ăn bánh chưng.

Triệu Thừa Dục do dự chốc lát, cuối cùng vẫn là lên tiếng được.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Đoan Ngọ

Tới hôm Đoan ngọ, Xuân Huy các cũng không giảng bài, Triệu Thừa Diễn cùng Triệu Thừa Mô sớm liền đến Khôn Ninh cung, Phùng Liên Dung nhìn thấy hai người bọn họ liền kêu người mang rượu hùng hoàng đến.

Hai huynh đệ tự nhiên biết nàng muốn làm cái gì, Triệu Thừa Diễn liền vội vàng tránh ra, trong miệng kêu lên: “Mẫu hậu, con đều lớn vậy rồi còn bôi cái gì chứ.”

Tết Đoan ngọ, lấy rượu hùng hoàng bôi lên tai mũi có thể tránh trùng độc, cho nên hoàng năm Phùng Liên Dung đều phải bôi một ít lên người bọn họ.

Nhưng Triệu Thừa Diễn năm nay không chịu, cảm giác mình đã lớn vậy rồi còn bội rượu hùng hoàng rất là mất mặt, đó là chuyện con nít mới cần làm.

Hắn chạy đến rất xa.

Triệu Thừa Mô lại không giống hắn, chủ động hơi hơi ngồi xổm xuống, để Phùng Liên Dung bôi lên.

Vóc dáng hắn đã cao hơn Phùng Liên Dung.

Nhìn một khuôn mặt tuấn tú tới gần, Phùng Liên Dung cười híp mắt chấm rượu nhẹ bôi lên lỗ tai chóp mũi hắn: “Vẫn là A Lý ngoan, không giống ca ca con, càng lớn lên càng không nghe lời mẫu thân.”

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Mô cười nói: “Ca ca chỉ là muốn có dáng vẻ người lớn thôi.”

“Vậy con không muốn sao?”

“Con đã là.” Triệu Thừa Mô nháy nháy mắt.

Hắn cùng Triệu Hữu Đường bộ dáng mười phần giống nhau, Phùng Liên Dung nhìn thấy hắn thường cảm giác mình như là nhìn thấy bóng dáng Triệu Hữu Đường khi còn trẻ. Có điều càng thêm anh tuấn hơn, có lẽ là có phụ thân công nhận, mẫu thân yêu thương, so với Triệu Hữu Đường năm đó nhiều hơn chút tự tin, cùng với khí độ khó nhìn thấy trên người thiếu niên.

Nhớ tới Triệu Hữu Đường đánh giá, Triệu Thừa Diễn đối lập với hắn thì có chút kém, hắn mặc dù là Trưởng tử nhưng thế nào cũng không có thông minh trầm ổn như đệ đệ này.

Phùng Liên Dung vươn tay vén tóc đen gần ngọc quan cho hắn, vui mừng nói: “A Lý đã là người lớn, nhưng có đôi lời, nuôi con một trăm tuổi, lo lắng chín mươi chín, con và Tiểu Dương dù có lớn hơn đi chăng nữa, mẫu hậu vẫn sẽ lo lắng cho các con.”

Triệu Thừa Mô cười nói: “Vậy thì lo lắng là được rồi, không lo lắng con còn khó chịu ấy chứ.” Hắn đứng thẳng người, nhìn nhìn đóa thạch lựu cài trên đầu Phùng Liên Dung, từ trong tay áo lấy ra một cây trâm, “Sau này mẫu hậu hãy đeo cái này đi, hoa thật sẽ héo tàn.”

Đây là một cây ngọc trâm dài, cả vật thấu hồng, trên có sáu đóa lựu, tiên diễm mêm mại, gặp trạm trỗ cũng tinh xảo, Phùng Liên Dung vui vẻ nói: “Con mua ở đâu vậy?”

“Con cho tới bây giờ đều chưa từng đưa qua cho mẫu hậu lễ vật quý trọng gì, hai người trước kêu Tứ thúc mua giùm.” Hắn đang nói Triệu Thừa Diễn đã xông tới, kêu lên, “Ta cũng ra tiền.”

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung nhìn thấy hắn liền vươn tay bôi rượu hùng hoàng lên mũi hắn, Triệu Thừa Diễn thình lình bị đánh lén, oa oa nhảy dựng lên.

Triệu Thừa Mô bắt lại cánh tay hắn: “Mẫu hậu, mau tới.”

Phùng Liên Dung lại nhanh chóng bôi chút lên lỗ tai Triệu Thừa Diễn, Triệu Thừa Diễn nóng nảy, cầm lấy rượu hùng hoàng, cũng không dám mạo phạm Phùng Liên Dung, chỉ bôi loạn lên mặt Triệu Thừa Mô.

Hai huynh đệ đùa giỡn một hồi, trên mặt khắp nơi đều có, xong rồi nhìn nhau lại cười ha ha.

“Mẫu hậu, con đeo cho người.” Triệu Thừa Mô lau mặt, cài trâm lên sườn tóc trái cho Phùng Liên Dung, hài lòng cười nói, “Màu này tôn lên mẫu hậu rất đẹp.”

Triệu Thừa Diễn cũng lại gần xem: “Đúng vậy, ta nói lấy loại màu hồng ngọc này mà.”

“Là ta nói muốn hoa thạch lựu.”

Triệu Huy Nghiên lúc này mới ra ngoài, thật xa đã nói: “Nghe nói hai người đưa mẫu hậu trâm cài, của ta đâu?”

Triệu Thừa Diễn nói: “Muội muốn cái gì chứ, muội còn ngại trang sức chưa đủ à?”

“Đáng ghét, chẳng lẽ ca ca không muốn đưa ta?” Triệu Huy Nghiên mặc bộ áo cánh màu đỏ quả hạnh thêu phong lan chim phỉ thúy, trên cổ mang một chuỗi vòng ngọc, lưng đeo châu ngọc kim linh, đi đường chợt vang tiếng đinh đang, cả người như là từ trong tranh đi ra, tuổi còn nhỏ đã có mấy phần khí chất phong hoa tuyệt đại.

https://thuviensach.vn

Dù sao nàng liên tục ở trong cung, không giống Phùng Liên Dung xuất thân tiểu gia bích ngọc, Triệu Huy Nghiên giống như Triệu Hữu Đường, từ nhỏ liền mang theo khí chất tôn quý.

Triệu Thừa Mô cười nói: "Đương nhiên là mua, ở trong tay Đại ca đấy."

Triệu Thừa Diễn vừa nghe liền bỏ chạy, quay đầu lại nói: "Muội đuổi đi, đuổi được liền cho muội."

Hai huynh muội mỗi lần gặp mặt không đánh nháo một phen cũng không được, Triệu Huy Nghiên ở trong sân đuổi theo một hồi lâu, Triệu Thừa Diễn thấy tóc nàng đã loạn, lúc này mới dừng lại, cài một bộ sáu cái hoa vàng lên đầu nàng.

Triệu Huy Nghiên thích hợp mang trang sức châu quang bảo khí, cái này không những không làm nàng nhìn tục khí, ngược lại chói mắt hơn.

Phùng Liên Dung nhìn ba đứa nhỏ, cười nói: "Lát nữa Tam thẩm, biểu muội, đệ muội, Tứ thúc đều sẽ đến, cũng đừng náo loạn nữa, kêu người chê cười, đã lớn vậy rồi."

Ba người cười xưng vâng.

Lát sau Triệu Thừa Dục cùng người Tĩnh vương phủ, Ninh ương phủ gặp gỡ, cùng nhau đi qua, Triệu Huy Nghiên kéo Triệu Du đi ngay vào phòng, Phùng Liên Dung nhàn nhã cùng Kim thị nói chuyện, do Triệu Hữu Trinh không thường ở trong Kinh, Kim thị chính là khách quen trong cung, tẩu tử đệ muội hai người ngày càng thân mật, như là hai tỷ muội.

Triệu Hữu Đường là tới chót nhất, lúc tới chỉ thấy Phùng Liên Dung đang bao bánh chưng, nhất thời ngược lại tò mò, "Sao lại là nàng gói bánh chưng?"

https://thuviensach.vn

“Còn không phải do Huy Nghiên, nói muốn tự mình gói bánh chưng, kết quả phòng ăn đưa lá tới, nàng gói mấy cái lại thấy không thú vị.” Cho nên nàng liền gói.

Có điều nhìn thủ pháp cũng thuần thục, Triệu Hữu Đường cười nói: “Xem ra nàng cũng đã từng làm.”

“Đúng vậy, thiếp thân ở nhà liền đi theo mẫu thân học, vốn cho là đã quên.” Nàng lắc lắc bánh chưng trong tay nói, “Cái này cho Hoàng thượng ăn, bỏ nhiều thịt, thịt hầm lâu rất mềm, chỉ ăn một miếng thôi đã thấy ngon.”

Chỉ là nhiều thịt mà thấy nàng nói giống như là nhiều đồ tốt lắm, Triệu Hữu Đường khóe miệng nhếch lên: “Vậy lát nữa nàng nhận ra kiểu gì?”

“Cái đó hả, thiếp thân cũng nghĩ rồi.” Nàng lấy cỏ mịn cột thành nút, “Xem, cái kết này không giống, có hai tai, cái khác thiếp thân chỉ thắt một cái.”

Nàng rất là đắc ý.

Triệu Hữu Đường buồn cười: “Được, vậy Trẫm sẽ chờ ăn.”

Hắn ngồi bên cạnh xem, thấy Phùng Liên Dung lại gói thêm ài cái, ngược lại ngứa tay, cùng cầm lá dong, học bộ dáng của nàng làm thành một cái túi, bên trong bỏ gạo, kết quả không nghĩ là bỏ quá nhiều, phát hiện không bỏ được nhân ào.

Phùng Liên Dung nói: “Bỏ ít thôi, mới đầu bỏ một muôi gạo, sau đó cho nhân bánh, cuối cùng lại cho gạo...”

“Vốn là phải làm một cái bánh chưng không nhân.” Triệu Hữu Đường đánh gãy lời nàng, “Nàng tưởng Trẫm không biết chắc.”

https://thuviensach.vn

Được rồi, chết vì sĩ diện, Phùng Liên Dung cũng không vạch trần hắn, cười híp mắt nói: “Không nhân cũng rất tốt, chấm thêm đường ăn.”

“Đương nhiên.” Triệu Hữu Đường ra hình ra dáng gói kỹ, lại lấy lá dong, lần này biết cách làm, cho không ít táo đỏ vào.

Phùng Liên Dung nhìn lén thấy thế cười cười, nàng thích ăn táo đỏ, xem ra hắn nhớ được nàng thích cái này.

Triệu Hữu Đường làm tốt một cái, đắc ý kêu bốn đứa nhỏ đến xem: “Thế nào?”

Bốn đứa nhỏ đều nói tốt.

Triệu Hữu Đường nói: “Có điều đây là cho mẫu hậu mấy đứa ăn, Trẫm chỉ gói một cái này.” Hắn lau tay, thản nhiên đứng lên.

Phùng Liên Dung thầm nghĩ, cái bánh chưng không nhân kia không tính à, ngược lại không biết lát nữa rơi vào trong tay ai, có điều hắn không nói ra, nàng tiếp tục không chọc thủng hắn.

Kết quả lúc luộc bánh chưng phòng ăn vỗ mông ngựa, cái bánh Triệu Hữu Đường gói lấy luộc riêng, lúc bưng lên cũng là bưng riêng.

Phùng Liên Dung vừa bực mình vừa buồn cười.

Có điều nàng ăn bánh chưng Hoàng đế tự tay gói, cũng là lộc ăn ít có.

Tới buổi tối, mọi người mới đi Cảnh Nhân ucng, cùng Hoàng thái hậu dùng cơm tối.

Trong bữa tiệc, Hoàng thái hậu hỏi Triệu Hữu Ngô: “Thê tử của ngươi còn chưa cưới được à?”

Vẫn là lúc rảnh rỗi, Triệu Hữu Đường cùng Hoàng thái hậu nói.

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu cũng nói hồ nháo, nhưng cũng không để ý Triệu Hữu Ngô, bà cùng Triệu Hữu Đường cũng không tính là thân chứ đừng nói nhi tử Hồ quý phi sinh, lúc này cũng chỉ là hiếu kỳ hỏi một chút.

Triệu Hữu Ngô lại cười nói: "Đúng lúc muốn bẩm báo với mẫu hậu đây, con đã phái người đi cầu hôn, chỉ còn thiếu chọn ngày tốt."

"Hả?" Thái hậu cười rộ lên, "Vậy cũng là chuyện tốt rồi."

Thật ra Hoàng thất tử tôn thành thân, đa số đều là bên trên hạ chỉ, như hắn quả thật hiếm thấy, Phùng Liên Dung lúc này nhịn không được hỏi Triệu Hữu Đường: "Rốt cuộc là làm thế nào vậy, không phải đều đã đính hôn sao?"

Triệu Hữu Đường tuy rằng kêu Triệu Hữu Ngô tự giải quyết, nhưng trên thực tế vẫn là quan tâm, hắn nhớ tới cẩm y vệ nói, nhíu mày nói: "Tiểu tử này ra ám chiêu, biết Hoa nhị công tử kia thích cưỡi ngựa đấu chó, tìm người cùng hắn chơi, chuốc say, lợi dụng Trương Tam cô nương làm tiền đặt cuộc. Kết quả Hoa Nhị công tử cũng là dạng hồ đồ, nhất thời đáp ứng, đương nhiên, vốn cũng tưởng nói đùa liền thật đánh cuộc, còn thua."

Phùng Liên Dung a một tiếng: "Đúng là một hỗn tiểu tử."

Cũng không biết nàng nói tới ai, Triệu Hữu Đường tiếp tục nói: "Hoa nhị công tử sau khi thanh tỉnh tất nhiên là không thừa nhận, nhưng đánh cuộc lại truyền ra ngoài, Trương gia tức giận tìm tới cửa, Hoa nhị công tử thề thốt phủ nhận, nhưng Hoa đại nhân biết tính nết của hắn, đánh cho một trận, Trương gia theo đó liền từ hôn."

Hắn khoan thai: "Việc này sai ở Hoa gia, có điều Trương Tam cô nương thế nào cũng sẽ chịu chút ảnh hưởng, hiện Tam đệ đi cầu hôn, hắn thân phận như vậy, Trương đại nhân sẽ cự tuyệt sao?"

https://thuviensach.vn

“Vậy Tứ đệ thật sự là được như nguyện.” Phùng Liên Dung cảm khái, “Tứ đệ chuyện này làm không chính, nhưng Hoa nhị công tử cũng xác thực không phải lương nhân, thê tử tương lai sao có thể làm thành tiền đặt cược, dù là say, miệng cũng phải quản chặt.”

Triệu Hữu Đường từ chối cho ý kiến.

Cuộc hôn nhân này bị phá hư, chủ yếu vẫn là khuyết điểm của Hoa nhị công tử bị Triệu Hữu Ngô mò tới, có câu nói là ám tiễn khó phòng, đích thực là như thế.

Đương nhiên, khuyết điểm này của hắn cũng là quá mức.

Hai người lúc nói chuyện này là nằm nói, do là Tết Đoan ngọ, Triệu Hữu Đường uống hơi nhiều, đầu có chút choáng váng, cho nên sớm liền tắm rửa, Phùng Liên Dung cũng vậy.

Triệu Hữu Đường ôm nàng, câu được câu không nhàn thoại, có đôi khi nói không bờ không bến, hai người có thể lôi cả bông vải làm chăn được làm như thế nào ra nói, Phùng Liên Dung nghĩ lại cũng thấy buồn cười.

Đây là lúc trước bọn họ không như vậy, nhưng dần dần, muốn nói cái gì thì nói cái đó.

Đương nhiên, sau khi nói ra thế nào cũng có chút khác, Triệu Hữu Đường vừa muốn xoay người, chợt nghe bên ngoài có thanh âm truyền đến, như là cung nhân hoàng môn thương lượng chuyện gì đó.

Thật sự là mất hứng, hắn cau mày: “Chuyện gì?”

Nghiêm Chính ở bên ngoài nói khẽ vào: “Dạ, cũng không phải chuyện lớn gì, Trường An cung có một hoàng môn bị đánh chết.” Hắn ngừng một chút, “Là Thái tử điện hạ hạ lệnh.”

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Thành Thân

Chân mày Triệu Hữu Đường nhíu chặt hơn, một tết Đoan ngọ vui vẻ, đột nhiên làm ra người chết, vào ai tâm tình cũng sẽ không tốt, nhưng chết một hoàng môn quả thật không phải việc lớn, không có khả năng làm phiền hắn đến xử lý.

Hắn nằm lại, nhất thời cũng không nói chuyện.

Phùng Liên Dung cũng không biết nên nói gì.

Trường An cung chính là nơi ở của Phương Yên, nếu đã là có liên quan đến Triệu Thừa Dục, vậy hắn đêm nay nhất định là đi thăm Phương Yên, nhưng làm sao có thể xảy ra án mạng đây?

Triệu Thừa Dục theo ý nàng, tính tình vẫn đủ tốt, tuy rằng không thân với nàng, nhưng bình thường rất nghe lời, chỉ là nhìn qua có vẻ hơi trầm tĩnh.

Theo lý thuyết hắn sẽ không sai người đánh chết hoàng môn mới phải, chẳng lẽ là xảy ra chuyện lớn gì?

Hai người bên này mỗi người có suy nghĩ riêng.

Bên kia trong cung Trường An, Triệu Thừa Dục sắc mặt trắng bệch hỏi Hoa Khi: “Sao có thể chết, rõ ràng chỉ bảo bọn hắn đánh hai bản.”

Hoa Khi an ủi: “Có lẽ là thân thể quá yếu, có điều bây giờ chết cũng đã chết, dù sao không trách được Điện hạ, cũng chính là bản thân hắn không

https://thuviensach.vn

tốt, làm hại Phương tiên cô uống nhầm thuốc bệnh nặng thêm."

Triệu Thừa Dục cắn môi một cái: "Cũng phải, Tiên cô tình cảnh vốn đã vô cùng..."

Hắn thở dài.

Mấy năm gần đây thân thể Phương Yên giống như vẫn luôn không tốt lắm, mỗi lần hắn đến đều thấy Phương Yên nhìn như gầy hơn, thường miễn cưỡng lên tinh thần nói chuyện với hắn. Bởi vì tết Đoan ngọ, hắn tới xem một chút, ai ngờ lần này đến nàng bệnh dậy không nổi, hỏi mới biết do là có tên hoàng môn đi ngự dược phòng bốc thuốc, quên một vị thuốc mới khiến bệnh này triền miên hồi lâu.

Hắn trong cơn tức giận cho là cung nhân nơi này bắt nạt Phương Yên, muốn giết gà dọa khỉ, sai người đánh tiểu hoàng môn mấy cái, kết quả là đã xảy ra chuyện.

Hoa Khi nói: "Điện hạ mau trở về đi, nơi này nô tài sẽ xử lý."

Triệu Thừa Dục gật gật đầu, cúi thấp đầu đi đến trước giường Phương Yên.

Phương Yên tuy có chút suy yếu, nhưng đầu óc là thanh tỉnh, nàng biết Triệu Thừa Dục vì giúp nàng lập uy, nhưng nàng là một Hoàng hậu bị phế, thế nào cũng không khả năng có uy tín, thật muốn có ngày đó thì nàng cũng sẽ không ở tại chỗ này.

"Thừa Dục, sau này chuyện như vậy con đừng làm nữa, tiểu hoàng môn kia sợ là nhất thời sơ sẩy, nhưng con phạt hắn, hắn cũng không dám có oán, nhưng con là Thái tử, dù có lấy mạng hắn cũng không có gì. Con không nên suy nghĩ nhiều, hơn nữa, con cũng không phải cố ý."

Triệu Thừa Dục nói: "Con biết."

https://thuviensach.vn

Phương Yên vỗ vỗ tay hắn: “Con không rảnh cũng đừng đến đây, có rảnh thì nên đến chỗ Hoàng thượng, ta không sao, dù thế nào đi nữa ta cũng sẽ bồi dưỡng thân thể thật tốt, ta còn muốn xem con nữa mà.”

Xem con nàng đăng cơ ngồi lên ngai vàng Hoàng đế, như vậy tương lai, nàng vẫn là Hoàng thái hậu.

Hiện tình trạng như thế, nàng trừ đợi ra cũng không còn làm gì khác được.

Triệu Thừa Dục ngầm thán một tiếng liền bước đi.

Hắn ngủ giấc này không quá an lành.

Người có đôi khi đối mặt với nguy hiểm luôn sẽ có trực giác, cho nên hắn có tâm tư, mãi đến khuya mới mơ mơ màng màng ngủ, chính là ngày hôm sau lo lắng của hắn liền thành sự thật.

Trong cung dần truyền hắn tâm ngoan thủ lạt, chỉ quên một vị thuốc thôi liền đánh chết người, nói hắn lấy mạng người.

Dù sao đây cũng là sự thật, dù sao người thật là bị đánh chết, cũng đúng là hắn hạ lệnh, đây không phải là lời đồn. Sau khi Triệu Thừa Dục biết, tâm hoảng ý loạn, sợ Triệu Hữu Đường có ấn tượng xấu về hắn, chủ động đi Càn Thanh cung giải thích.

“Con cũng không biết vì sao lại vậy, vốn là phạt nhẹ, ai ngờ đã chết.” Thanh âm hắn hơi run, “Con nếu biết như vậy, sẽ không đánh hắn.”

Triệu Hữu Đường thản nhiên nói: “Hắn đã làm sai, chịu chút trừng phạt cũng là nên bị, con không cần kinh sợ.”

Hắn nhìn lướt Triệu Thừa Dục một cái, hắn thật là bị kinh sợ.

Triệu Hữu Đường day day mi tâm.

https://thuviensach.vn

Hắn từ trước đến nay cũng chán ghét hành vi tồi tệ của nhóm hoàng môn cung nhân đó, nếu hắn là Triệu Thừa Dục, thấy mẫu thân mình vì nguyên nhân đó mà bệnh nặng, chỉ sợ cũng muốn đánh hoàng môn kia.

Triệu Thừa Dục vốn làm rất tốt, nhưng hắn hiện tại vội vã đến biện giải, xem ra là hối hận vì đã làm chuyện này, điều này khiến Triệu Hữu Đường ngược lại không vui.

Nam nhân vốn là nên có trách nhiệm, hắn lại là chủ tử, chân tay co cóng như vậy còn ra thể thống gì.

Triệu Thừa Dục bị hắn nhìn, cả trái tim càng nhảy nhanh hơn.

Triệu Hữu Đường bỗng thở dài.

Nói đi nói lại, đứa con này của hắn là sợ hắn không thích hắn. Hắn cứ để ý thân phận Thái tử này đến vậy à? Nhưng dù có để ý cũng không nên biểu hiện như thế.

Nhớ năm đó hắn đối đế vương vị cũng là lòng mong mỏi, nhưng mà hắn lúc ấy ngay cả Thái tử cũng chưa phải, nhưng ở trước mặt Tiên đế cũng sẽ không thể là dáng vẻ như vậy.

Lo được lo mất, đến cuối cùng luôn dễ dàng mất đi.

Con thứ hai này của hắn ngộ tính vẫn là kém một chút.

Triệu Hữu Đường bảo hắn trở về xem sách, đừng nghĩ chuyện này nữa.

Triệu Thừa Dục nhìn ra phụ thân đạm mạc trong chớp nhoáng, bỗng chốc liền cảm thấy cả trái tim đều rơi xuống đáy cốc, vạn phần hối hận chuyện lúc trước, sớm biết như vậy hắn cần gì phải đánh người chứ.

Hắn rời khỏi Càn Thanh cung.

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Diễn nghe chuyện, nói với Triệu Thừa Mô: “Hóa ra Nhị đệ thật sự đánh chết người à, thật nhìn không ra, vào ta ta cũng không dám, mẫu hậu nhất định sẽ trách cứ ta.”

Phùng Liên Dung vẫn luôn không tán thành về việc này, phạt về phạt, nhưng lấy tính mạng người khác thì vẫn phải cân nhắc.

Triệu Thừa Mô ừ một tiếng: “Hình như là sự thật.”

Hắn có vẻ cũng không quá quan tâm, Triệu Thừa Diễn liền không lại nhắc lại.

Sau khi hắn đi, Triệu Thừa Mô hỏi Đại Lý: “Hoàng Ích Tam gần nhất thật sự đi qua Trường An cung?”

Đại Lý cúi đầu nói: “Vâng.”

Đại Lý và Hoàng Ích Tam trước kia từng hầu hạ chung một Phùng Liên Dung, nhưng từ lúc mỗi người theo một vị Hoàng tử, lập trường của hai người cũng liền khác.

Ở trong lòng Đại Lý, vì Triệu Hữu Mô, hắn tùy thời đều có thể bán đứng Hoàng Ích Tam, dù sao Triệu Hữu Mô mới là chủ tử của hắn. Mà ở trong hai vị Hoàng tử hắn cũng chỉ có thể chọn một, nguyện trung thành một vị trong đó thì phải là Triệu Hữu Mô, hắn chỉ sẽ dốc hết toàn bộ sức lực phụ tá Triệu Thừa Mô đi lên ghế Thái tử.

Bởi vì đó là bổn phận của hắn.

Thấy Triệu Thừa Mô im lặng không nói, Đại Lý nói: “Hoàng Ích Tam còn có chiêu sau, tuy rằng chủ tử đã cảnh cáo hắn, nhưng hắn vẫn chưa chết tâm đâu.”

“Chỉ cần không động vào Đại ca là được, cái khác cứ theo hắn đi.”

https://thuviensach.vn

Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Chẳng sợ cuối cùng bị phụ hoàng phát hiện, đó cũng là Hoàng Ích Tam tự tìm đường chết, dù sao tính tình của Đại ca đặt ở đó, phụ hoàng sẽ không hoài nghi đến trên người hắn.

Triệu Thừa Mô mở sách, cúi đầu đọc.

Quá mấy ngày, Trữ Vương phủ liền cùng Trương gia định xuống, ngay tại tháng hai, do Trương gia Tam cô nương vốn là phải xuất giá, đồ cưới tất nhiên là có, mà Triệu Hữu Ngô thì càng không cần phải nói, Triệu Hữu Đường quan tâm hai người đệ đệ, từ năm muốn hắn cưới thê cũng đã kêu nội cung giám chuẩn bị hết, có sẵn như nhau.

Vậy nên cũng không có gì để lo lắng, tất cả làm từng bước.

Nghe nói Tứ thúc sắp thành thân, Triệu Thừa Diễn cùng Triệu Thừa Mô rất là cao hứng, sớm liền nói với Phùng Liên Dung, ngày đó nhất định phải đi Trữ Vương phủ cùng Triệu Hữu Ngô uống ly rượu, chúc mừng hắn thành thân, Phùng Liên Dung tự nhiên đồng ý, cũng nói với Triệu Hữu Đường.

“Bảo bọn hắn đừng uống đến ngã trái ngã phải, ở Trữ Vương phủ dọa người là được.” Triệu Hữu Đường phân phó.

Phùng Liên Dung buồn cười: “Làm sao có thể chứ, hai con khi nào thì cho Hoàng thượng mất thể diện?”

Triệu Hữu Đường hỏi: “Thừa Dục còn chưa nói có đi hay không à?”

“Sợ là vẫn chưa kịp nói.” Hai đứa con ruột của nàng thường đến, tất nhiên là có chuyện nói không hết.

Triệu Hữu Đường nghĩ Triệu Thừa Dục xem như không thân với hai thúc thúc lắm, đứa nhỏ này nhìn như thế nào cũng gọi người lo lắng, hắn

https://thuviensach.vn

khẽ nhíu mày, một bên hỏi Đông Lang.

Tiểu nhi tử này của hắn mới sáu tháng, là một chủ nhân hoạt bát hiếu động, Phùng Liên Dung cười nói: "Ăn được ngủ được, chỉ là buổi tối thích khóc, làm bá vú mệt, hai người thay phiên dỗ. Đứa nhỏ này cũng không biết giống ai, buổi tối không đáng yêu chút nào."

"Ban ngày ngủ nhiều à?" Triệu Hữu Đường nói, "Nàng ban ngày giữ mí mắt không cho hắn ngủ, buổi tối tự nhiên mệt ngủ."

Phùng Liên Dung phì cười, nói đến nuôi con, Triệu Hữu Đường là không có một chút kinh nghiệm nào, lời như vậy cũng có thể nói ra, bảo nàng thế nào mới tốt đây, hắn cũng phải đứa nhỏ lớn lên mới có thể lo lắng chút.

Đến hai mươi tám tháng bảy, Triệu Hữu Ngô cưới thê, ngày ấy Triệu Thừa Diễn cùng Triệu Thừa Mô sáng sớm đã mặc tươm tất, hai người đứng trước mặt Phùng Liên Dung, Phùng Liên Dung nhìn mặt đầy tươi cười, con mình đúng là tuấn, nhìn mặt mũi này, đầu này, tương lai nhất định là nhân vật phong lưu.

"Phụ hoàng các con nói đừng uống nhiều rượu, đến lúc đó bêu xấu, Hoàng thượng phạt đấy."

Triệu Thừa Diễn cười nói: "Làm sao có thể, rượu lại không phải cái gì ngon, mẫu hậu yên tâm đi, ta sẽ trông đệ đệ."

Triệu Thừa Mô liếc xéo hắn, thầm nghĩ mình trông hắn thì đúng hơn.

Triệu Huy Nghiên nói: "Mẫu hậu, nữ nhi cũng muốn đi!"

"Hoàng thượng không cho con đi, nhiều người nhiều miệng, con một cô nương gia, còn là công chúa làm sao có thể đi, dù là nhà Tứ thúc con cũng không được."

https://thuviensach.vn

Triệu Huy Nghiên tức giận bĩu môi, nàng đã cầu xin rất lâu nhưng phụ mẫu chính là không mở miệng.

Thấy nàng vẻ mặt thất vọng, Triệu Thừa Diễn cười nói: “Mẫu hậu nói đúng, thành thân cũng không phải việc khác, nhiều khách đến, trong viện chen lấn chật ních, muội đi làm gì? Chờ sau này ta lại mang muội đi chơi.”

“Về sau có thể đi không?” Nàng nhìn Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung nói: “Có thể, ta nói với phụ hoàng con cho.”

Đến lúc đó, nàng nhất định sẽ dính tiện nghi, cùng nhau đi chơi.”

Triệu Huy Nghiên có thế mới vui vẻ.

Triệu Thừa Dục đến muộn hơn chút, ba đứa nhỏ chào tạm biệt Phùng Liên Dung, sau lại đi Càn Thanh cung một chuyến, ba người mới ngồi xe ngựa ra khỏi hoàng thành.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Say Rượu

Editor: Linh

Trong phủ Ninh vương giăng đèn kết hoa, tân khách cả sảnh đường, chỉ có Triệu Hữu Ngô lúc này không ở trong phủ, cưỡi ngựa đi đón kiệu hoa, ba người xuống xe liền được người nghênh đến nội đường.

Bọn họ tuy vẫn chỉ là thiếu niên, nhưng vừa đến liền tạo ra náo động lớn, các tân khách ào ào đến bái kiến, lập tức bên tai chỉ nghe thấy lời khen.

Ba người này, một người là Thái tử, hai người khác tuy là Hoàng tử nhưng lại thâm được Hoàng đế yêu thích, chứ đừng nói còn có chút chuyện xấu ở bên trong. Cho nên những người này đều đối xử bình đẳng, không có nặng một ai nhẹ một ai.

Triệu Thừa Diễn là người đầu tiên không nhịn nổi, hỏi Triệu Hữu Trinh: "Tứ thúc khi nào mới về vậy? Đi đã bao lâu rồi?"

Triệu Hữu Trinh cười nói: "Vẫn còn nóng vội như xưa, cưới tân nương tự nhiên là không thể nhanh, còn phải đi vài vòng quanh thành, rải ít tiền mừng, tầm nửa canh giờ nữa."

Triệu Thừa Diễn nhíu nhíu mày: "Thật phiền toái."

"Sao lại phiền toái, sau này ngươi cưới thê cũng vậy thôi." Triệu Hữu Trinh buồn cười, mời bọn họ đi vào ngồi, "Huynh đệ Đại Nguyên đã ở, các ngươi cùng nhau trò chuyện đi."

https://thuviensach.vn

Đại Nguyên này chính là Phùng Đình Nguyên con trai của Phùng Mạnh An, tiểu nhi tử còn nhỏ kêu Phùng Đình Dự, đi theo cha nương cùng đến ăn cưới.

Triệu Thừa Diễn nghe lời, nhấc chân bước đi, từ xa đã kêu: "Biểu đệ, Nhị biểu đệ!"

Phùng Đình Nguyên kéo đệ đệ lên tiếng trả lời.

"Bái kiến Thái tử điện hạ, Đại hoàng tử, Tam hoàng tử." Hắn có tổ phụ là Phùng Lâm, làm người cũng quy củ không kém chút nào.

Triệu Thừa Diễn vỗ bả vai hắn: "Ở đây thì kêu chúng ta biểu ca đi, Thái tử Hoàng tử cái gì, không mệt hả?"

Phùng Đình Nguyên cười hì hì nói: "Cũng được."

"Đáng tiếc ngươi không thể thường xuyên vào trong cung, chúng ta một năm mới gặp mặt mấy lần." Triệu Thừa Diễn từ nhỏ từng thấy hắn, chỉ là số lần ít, thế nhưng thân tình ở đó, giữa hai người không chút nào xa lạ, hắn chớp mắt nói với Triệu Thừa Mô, "Không bằng lần tới chúng ta nói với phụ hoàng, để Đình Nguyên làm bạn cùng học với chúng ta, tuổi cũng xấp xỉ, không giống Ngạn Văn biểu ca, giờ đã cưới thê sinh con."

Triệu Thừa Mô không đáp ngay mà hỏi Triệu Thừa Dục: "Nhị ca cảm thấy thế nào?"

Triệu Thừa Dục thầm nghĩ đương nhiên là không tốt, bọn họ đã là hai huynh đệ, đối một mình hắn, nếu thêm Phùng Đình Nguyên, đó chính là cháu trai Phùng Liên Dung, nhất định sẽ thân cận với hai người kia, lại có quan hệ gì đến hắn?

Nhưng hắn lại không thể nói ra, chỉ nói: "Nhiều người náo nhiệt."

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Diễn khẽ vỗ tay: "Đúng vậy, Xuân Huy các của chúng ta quá lạnh lẽo buồn tẻ, nào có giống mấy thư quán kia, nhiều người. Theo ta ấy, Xuân Huy các của chúng ta cũng nên như thế, như vậy lúc học cũng có thể chỉ giáo lẫn nhau, làm cái gì cũng có ý tứ."

Triệu Thừa Mô nói: "Vậy phải bảo mẫu hậu sinh nhiều thêm mấy đứa."

Xuân Huy các cũng không phảu thư quán bình thường, trừ Thái tử Hoàng tử, bạn cùng học cũng không cho phép nhiều.

Triệu Thừa Diễn khóe miệng giật giật: "Mẫu hậu dù có lại sinh thêm mười bảy mười tám đứa nữa cũng vẫn nhỏ hơn chúng ta nhiều, sao có thể dùng được, đệ chỉ nói bậy."

Triệu Thừa Mô cười ha ha.

Phùng Đình Nguyên cũng cười rộ lên: "Biểu muội với Đông Lang khỏe không? Sao biểu muội không tới?"

"Muội ấy muốn đến chính là phụ hoàng không cho, còn Đông Lang, trắng trắng tròn tròn, không biết có thể ăn được bao nhiêu, chỉ là thích khóc, mẫu hậu có chút đau đầu, có điều lớn hơn tí nữa rồi cũng sẽ tốt thôi." Triệu Thừa Diễn nói, "Ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu vẫn đi dạo chơi chung quanh à?"

"Đúng vậy, lần này muốn đi phủ Gia Định, nói muốn xem núi Nga Mi." Phùng Đình Nguyên cười nói, "Xem ra là trước năm mới mới có thể trở về."

Ba người thân thiện nói chuyện, Phùng Đình Dự còn nhỏ nên chen miệng không lọt, nhưng Triệu Thừa Dục cùng tầm tuổi với bọn họ lại cảm thấy bản thân là người ngoài, chỉ đứng bên cạnh nghe, dù tiếng cười có náo nhiệt thế nào đi nữa, hắn cũng vẫn cảm thấy quạnh quẽ.

https://thuviensach.vn

Phụ hoàng thường nói huynh đệ hữu ái, hai bọn họ là hữu ái, nhưng hắn thì sao?

Hắn cúi thấp đầu, khóe miệng ngẫu nhiên hơi nhếch, phối hợp cười cười.

Triệu Thừa Mô chuyển mắt nhìn hắn một cái lại nghiêng đầu qua.

Qua một hồi, Triệu Hữu Ngô đón tân nương trở về, cửa phủ Trữ vương treo đầy pháo đốt, chỉ nghe tiếng pháo vang rung trời kéo dài không dứt.

Tất cả mọi người đến xem.

Ba huynh đệ cũng rất tò mò, dù sao bọn họ là lần đầu tiên nhìn thấy thành thân, hưng trí bừng bừng, một đường đi theo đến chính đường, xem hai phu thê bái thiên địa xong mới trở lại yến tiệc.

Kim thị nói với Triệu Hữu Trinh: "Lát nữa nhớ kêu Tứ đệ uống ít rượu thôi."

Triệu Hữu Trinh cười nói: "Hắn thông minh như vậy, còn cần ta nhắc nhở à? Ngược lại là nàng phải kêu nữ khách chớ ở lại lâu, nghe nói Trương cô nương kia, à, phải gọi đệ muội, là người dễ xấu, đừng để bị sợ."

Kim thị đáp một tiếng, cười mang Triệu Du đi.

Lát sau Triệu Hữu Ngô đi ra, tất cả mọi người tiến lên cùng hắn uống rượu.

Triệu Thừa Diễn cười nói: "Chúng ta cũng đi."

"Đại ca chớ quên mẫu hậu dặn dò." Triệu Thừa Mô nhắc nhở, dựa vào tửu lượng của Triệu Thừa Diễn, chỉ sợ tùy tiện uống hai chén là có thể bị đánh gục.

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Diễn nói: "Uống một chút đâu có sao, ta tự có chủ trương."

Hắn không để ý Triệu Thừa Mô khuyên, vẫn cứ đi lên góp vui.

Triệu Thừa Dục không đi, cầm lấy ly rượu trước mặt uống một hớp rượu, rượu vào ruột ấm áp dễ chịu, làm người thoải mái bất ngờ, hắn uống liền vài hớp.

Triệu Thừa Mô hỏi: "Rượu này uống ngon vậy à?"

"Cũng không tệ." Triệu Thừa Dục cười cười, "Ngươi thử xem?"

Triệu Thừa Mô liền đặt lên môi nhấp nhẹ, cười nói: "Không phải quá cay, đúng là không tệ."

Triệu Thừa Dục uống hết một chén, lại thêm một chén.

Thấy hắn uống một lúc nhiều như vậy, Triệu Thừa Mô nói: "Tứ thúc cưới thê là việc vui lớn, có thể thấy được Nhị ca cũng rất cao hứng, có điều chớ để say, nhiều nhất uống thêm một chén nữa thôi."

Hắn cầm ly rượu lên, chính mình cũng uống một ngụm: "Năm trước Thúc tổ phụ đến, đó mới là rượu ngon, có hôm phụ hoàng cùng ta, còn có Thúc tổ phụ uống vào không ít."

Triệu Thừa Dục ngẩn ra: "Chuyện khi nào, sao ta không biết?"

"Đại ca cũng không biết." Triệu Thừa Mô cười nói, "Là phụ hoàng gọi ta đi, nói là Thúc tổ phụ muốn kiểm tra binh pháp của ta, kết quả uống rượu vào, tổng cộng uống hết lăm vò, Thúc tổ phụ nói ta giống phụ hoàng, đều là người có thể uống. Thật ra đâu phải vậy, rượu này, ta cũng chỉ có thể uống không quá lăm chén."

Triệu Thừa Dục nghe xong, cơn giận xông thẳng lên, ngay cả Túc vương cũng nói Triệu Thừa Mô giống phụ hoàng!

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, bọn họ ai ai cũng đều nghĩ vậy, Triệu Thừa Mô so với hắn càng thêm giống phụ hoàng, hắn một Thái tử, đến cùng được coi là cái gì? Hắn nắm chặt ly rượu trong tay, một ngụm uống cạn.

Chỉ lăm chén, hắn cũng không phải không uống được, có gì đặc biệt hơn người?

Mắt thấy hắn tức giận, Hoa Khi liền vội vàng khuyên nhủ: "Chủ tử, cũng không nên uống như vậy chứ, lát nữa say thì phải làm sao mới được!"

"Ngươi kệ ta, ta cũng không phải không uống được, chút rượu đó." Triệu Thừa Dục không nghe, một mạch uống lăm chén, cười nói, "Thế nào, không phải là không có chuyện gì sao?" Hắn rất là đắc ý.

Hoa Khi cả đầu đầu mồ hôi.

Triệu Thừa Mô cười nói: "Nhị ca thật đúng là lợi hại, ta mà uống như vậy, sợ là cũng không thể đi nổi."

Nhưng vừa nói xong, đầu Triệu Thừa Dục liền trướng đến phát đau.

Triệu Thừa Mô thấy thế sai người đi tìm Triệu Thừa Diễn về.

Triệu ThừaDiễn cũng uống vào một ít, may là không có say, Triệu Thừa Mô nói: "Chúng ta cũng trở về, bằng không mẫu hậu sẽ lo lắng."

Triệu Thừa Diễn nói được, nghiêng đầu nhìn đến Triệu Thừa Dục, lắp bắp kinh hãi: "Sao mặt Nhị đệ đỏ như vậy, say hay sao? Đi uống rượu với Tứ thúc à?"

"Ta, không có say!" Triệu Thừa Dục kêu.

"Hắn uống lăm chén liền." Triệu Thừa Mô cong môi cười, "tự nhiên sẽ như vậy."

https://thuviensach.vn

"Lăm chén á!" Triệu Thừa Diễn nói, "Thật là lợi hại."

"Lợi hại?" Triệu Thừa Mô nói, "Ta cũng có thể uống, chỉ là không thích uống thôi." Hắn kéo cánh tay Triệu Thừa Diễn đi đến xe ngựa trước.

Ba người về đến trong cung, Phùng Liên Dung nghe nói Triệu Thừa Dục uống say, vội vàng kêu người đưa canh giải rượu qua, lại thấy hai đứa con trai không có gì, không thiếu được trách cứ nói: "Sao không trông coi Thừa Dục? Hai đứa làm ca ca, đệ đệ kiểu gì vậy!"

Triệu Hữu Đường cũng ở, nhíu mày.

Triệu Thừa Diễn vội nói: "Ai biết được, chắc là cao hứng, nhiều người đều uống say."

Phùng Liên Dung nhìn về phía Triệu Thừa Mô.

Triệu Thừa Mô thành thật nói: "Là hài nhi sai, không nên nhắc tới chuyện lần trước cùng Thúc tổ phụ, nói con có thể uống được lăm ly rượu, sau này cản cũng cản không được Nhị ca, nhất định phải uống lăm chén."

Đây không phải là mù quáng thể hiện sao?

Triệu Hữu Đường nhíu mày, Triệu Thừa Mô nói chuyện kia là thật, hắn tự nhiên sẽ không trách Triệu Thừa Mô, chỉ đổ thừa Triệu Thừa Dục không thể uống còn uống nhiều như vậy.

Hắn khoát tay, kêu hai con đi nghỉ ngơi.

Bên kia Triệu Thừa Dục đã say đến không biết trời trăng gì, dọc theo đường đi ói vài lần, nói cũng nói không ít, uống xong canh giải rượu mới thoải mái hơn ít, một giấc ngủ đến buổi trưa hôm sau.

Hắn không nghĩ tới, vận mệnh cuộc đời này của hắn do lần sau rượu này bị hủy mất.

https://thuviensach.vn

Sau khi tỉnh rượu hắn liền thấy gương mặt trắng bệch của Hoa khi, nhìn thấy hắn tỉnh, vẻ mặt cực kì phức tạp, nhưng là có lời gì muốn nói lại không biết nên nói từ đâu.

Triệu Thừa Dục trong lòng lộp bộp mấy tiếng, hắn hiểu Hoa Khi, dáng vẻ này của Hoa Khi nhất định là đã xảy ra chuyện lớn, hắn nuốt xuống một ngụm nước miếng, mới hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Hoa Khi cúi thấp đầu không lên tiếng.

"Nói mau!" Triệu Thừa Dục vỗ mép giường.

Hoa Khi thở dài, hắn chính là không nghĩ tới sẽ có việc như vậy, nhưng chuyện này trách ai được, chỉ trách chủ tử nhà mình không cẩn thận, người nói rượu không phải đồ tốt, tuyệt đối không sai.

"Hôm qua sau khi chủ tử uống say có nói mấy câu..." Hắn là một đêm không ngủ, đó là đến chỗ Vạn Tư Thuận cầu xin cũng không thể được, thậm chí còn có ý niệm giết chết Vạn Tư Thuận, nhưng nếu Vạn Tư Thuận chết, Hoàng thượng càng thêm nghi ngờ.

Nói đến người này cũng là ý chí sắt đá, chủ tử tuổi còn nhỏ, uống say nói linh tinh cũng là thói thường của con người, sao lại cứ phải cho là lời thật lòng chứ!

Triệu Thừa Dục nghe xong tay liền phát run, hắn loáng thoáng nhớ được hình như mình có nói gì đó, tâm trạng hắn vốn cũng không tốt, lại uống say, vốn không nên! Vì sao, vì sao hắn lại phạm phải sai lầm nghiêm trọng như vậy?

Hắn hé môi, một hồi lâu mới lấy dũng khí nói: "Ta, rốt cuộc đã nói gì?"

"Chủ, chủ tử," Hoa Khi lau mồ hôi trên trán, cũng có chút không đành lòng nói, "Chủ tử nói không muốn làm Thái tử, còn nói Hoàng thượng, hình

https://thuviensach.vn

như nói bất công gì đó..."

Thật ra lời nói khi say rượu cũng là suy đoán hàm hồ, nào có thể phân biệt, nhưng cho dù hắn chỉ nói như vậy, bị người có tâm nghe thấy, thêm mắm thêm muối biến thành chuyện không tốt.

Triệu Thừa Dục lập tức xụi lơ trên giường.

... .

- Trong truyện này mình thấy Triệu Thừa Dục là đáng thương nhất, từ khi còn nhỏ đã bị mẹ mình dạy sai, lớn lên chút thì mẹ bị phế, có tiếp xúc với hoàng thái hậu thì hoàng thái hậu cũng chả phải thật sự quan tâm. Nói Triệu Hữu Đường không thiên vị nhưng hầu như toàn là thiên vị ba mẹ con Phùng Liên Dung, huynh đệ thì không thân, mẹ không bên cạnh, bên cạnh chả có ai, có suy nghĩ như hiện nay cũng là chuyện thường tình. Đúng là làm con cái nhà bình thường có khi còn hạnh phúc hơn làm con vua.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Nghe Nói

Hoa Khi thấy sắc mặt hắn bỗng chốc trắng bệch, biết hắn là sợ hãi liền vội an ủi: "Chủ tứ đừng quá lo lắng, thật ra cũng chỉ là lời khi say, dù có bị Hoàng thượng biết, hắn là cũng sẽ không làm sao."

Triệu Thừa Dục lắc đầu.

Lời này của Hoa Khi rất không có sức, có thể thấy được hắn cũng giống mình, thúc thủ vô sách.

Đây mặc dù là lời say, nhưng có câu rượu vào lời ra, thật ra nội tâm của hắn sao không phải là cũng nghĩ như vậy? Hắn vì vị trí Thái tử này, cả ngày ép chính mình nỗ lực khắc khổ, không thể kém hai huynh đệ kia nửa phần, mười phần mệt nhọc, có đôi khi, hắn thật là không muốn làm.

Nhưng, đó cũng chỉ là suy nghĩ thoáng qua.

Hắn là Thái tử, là đế vương tương lai, vị trí này, hắn tuyệt không thể chắp tay nhường cho người khác!

Hắn đột nhiên bật dậy, lệnh cung nhân mặc quần áo cho hắn.

Hoa Khi hỏi: "Chủ tử muốn ăn cái gì?"

"Không ăn."

Triệu Thừa Dục khoát tay, rửa mặt xong liền đi ngay đến cung Cảnh Nhân.

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu cũng vừa mới dậy, nghe nói hắn đến, cười nói: "Ngươi đến sớm vậy, là muốn bồi ai gia dùng cơm à?"

Triệu Thừa Dục gật đầu, cố cười nói: "Đúng, Hoàng tổ mẫu."

Hoàng thái hậu thấy sắc mặt hắn, suy nghĩ một chút liền lệnh chúng cung nhân lui ra.

"Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?" Quan hệ giữa Hoàng thái hậu và Triệu Thừa Dục coi như không tệ, vừa là trước đây Phương Yên bệnh, bà từng giúp chăm sóc một thời gian, hai là sau khi Triệu Thừa Dục lớn lên, thường làm bạn với bà, cho nên so với hai cháu trai khác thì thân hơn chút.

Vậy nên Hoàng thái hậu đối người cháu này quả thật có mấy phần cảm tình.

Triệu Thừa Dục thấp giọng nói: "Hôm qua cháu trai không cẩn thận uống say, nói mấy lời không tốt."

Hoàng thái hậu nghe xong cười nói: "Vậy thì có cái gì, uống say tất nhiên là nói mê sảng." Hơi ngừng một lát, bà biết mục đích tới của Triệu Thừa Dục, xem ra lời này nói không phải lúc, hắn lo lắng như vậy hắn là có liên quan đến Hoàng thượng, chân mày Hoàng thái hậu cau lại.

Triệu Thừa Dục nói: "Nhưng những lời cháu trai nói không phải bổn ý."

Hoàng thái hậu nói: "Nói bậy sao có thể là bổn ý, người nào mà không biết?" Bà cười, trấn an Triệu Thừa Dục, "Ngươi tuổi còn nhỏ, uống rượu mừng tự nhiên là có chút không thích ứng, đừng nghĩ nhiều."

Triệu Thừa Dục thấy Hoàng thái hậu là duy trì mình, tâm tình tốt hơn chút ít, dạ một tiếng, cười nois: ""Hoàng tổ mẫu mau dùng bữa sáng đi ạ, cũng không thể vì cháu trai mà ăn muộn."

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu liền lệnh người bưng đồ ăn sáng tới.

Hoa Khi lúc này đứng ở phía sau Triệu Thừa Dục, thở dài. Trong cung này, chủ tử nhà mình hiện có thể dựa vào cũng chỉ có Hoàng thái hậu, nhưng cũng không biết có dậy nổi tác dụng không nữa.

Dù sao Hoàng thái hậu ngay cả phế hậu cũng không thể ngăn, lại có thể làm gì chứ? Đành thả ngựa chết làm như ngựa sống mà chữa thôi.

Hai chủ tớ đều có chút lo sợ bất an, may mắn mấy ngày trôi qua Triệu Hữu Đường cũng không có bất kỳ phản ứng gì. Hôm đó Hoàng thái hậu thấy Triệu Hữu Đường đến thỉnh an, tránh không khỏi muốn thử một chút.

Có điều vấn đề say rượu hay không say rượu ngược lại không tiện nói, mẫu tử hai người nhàn thoại vài câu, Hoàng thái hậu nói: "Sang năm tuổi của Thừa Diễn cũng nên phong vương rồi đúng không? Năm đó Tĩnh vương, Trữ vương hầu như đều là tầm này, qua hai năm còn phải cưới thế, ai gia xem nhà ai có cô nương thích hợp, trước chừa cho hắn."

Giọng của bà thực nhẹ nhàng, giống như là đang quan tâm cháu trai.

Nhưng Triệu Hữu Đường là ai, hắn lập tức liền nghĩ đến chuyện Triệu Thừa Dục đã tới cung Cảnh Nhân.

Ngày đó mấy lời Triệu Thừa Dục nói khi say hắn đã nghe Vạn Tư Thuận hồi bẩm, lúc đó không cần phải nói, tự nhiên là tức giận, con oán phụ thân bất công, có phụ thân nào sẽ vui vẻ? Còn nói mê sảng cái gì mà không cần làm Thái tử, mặc dù vậy hắn cũng không có gọi Triệu Thừa Dục đến giáo huấn.

Chỉ vì Thái tử thật đúng là không dễ làm, cái thân phận này phải gánh chịu áp lực quá lớn, nhưng Phương Yên lại bị phế, làm con của phế hậu, tư vị càng thêm không bình thường.

https://thuviensach.vn

Hắn có thể lý giải tình cảnh của con thứ hai, nhưng làm cha, làm một đế vương cũng thất vọng về người con này, dù sao Triệu Thừa Dục không chỉ là con hắn, mà còn là một Thái tử, đế vương tương lai.

Hiện giờ Hoàng thái hậu nhắc đến việc phong vương, có thể thấy được là có liên quan.

Bà cũng sợ hắn sẽ phế đi Triệu Thừa Dục, sau đó lập con khác?

Triệu Hữu Đường khẽ mỉm cười nói: "Phong vương tất nhiên là phải phong, nhưng hiện nay cũng không đi đất phong, Trẫm cảm thấy không cần phải gấp, lại đợi thêm hai năm đi."

Hoàng thái hậu trong lòng đang lộp bộp, nhưng là không nói tiếp, mấy năm nay bà đã sớm quen tính tình của Triệu Hữu Đường, một khi hắn nói như thế nào, trên cơ bản là không có cách nào sửa đổi, không cần phải nói đến chuyện lớn cỡ này.

Bà gật đầu nói: "Hoàng thượng nói cũng đúng, như vậy cũng được, dù sao tóm lại đều là ở Kinh thành." Bà rất tự nhiên còn nói đến Triệu Thừa Dục, "Đứa nhỏ này quả nhiên là vất vả, lần trước đến xem ai gia, ai gia thấy hắn gầy đi nhiều. Hoàng thượng đối hắn cũng đừng quá nghiêm khắc, suy cho cùng hắn vẫn còn nhỏ, chưa hiểu chuyện nhiều, từ từ dạy."

Triệu Hữu Đường nghe ra được là bà đag cầu tình cho Triệu Thừa Dục.

Hắn gật đầu: "Trẫm biết, có điều Thừa Diễn Thừa Mô đều học như hắn, không thấy bị sao, đứa nhỏ này gánh nặng quá lớn, tâm tư quá nặng."

Hoàng thái hậu nghe xong lời này, ngược lại không biết nên nói gì.

Do lời này rất đúng trọng tâm, Triệu Thừa Dục quả thật tâm tư nặng, lúc trước cũng là đứa bé đơn thuần, hiện nay càng ngày càng không thích nói chuyện, dù là cùng bà, có khi nhìn qua cũng có chút tối tăm.

https://thuviensach.vn

Hoàng thái hậu thán một tiếng: "Hắn vốn cũng không phải như thế, Hoàng thượng, hắn đến cùng là không có..." Nói đến đây bà im miệng.

Lông mày Triệu Hữu Đường nhíu lại, đây là muốn nói không có nương thân ở bên cạnh?

Nhưng năm đó hắn cũng không có, khi nào thì lo được lo mất như vậy? Đứa con này của hắn, trên người thiếu nghị lực cùng quyết đoán, hơi nhu nhược chút.

Hắn lắc đầu đứng lên, cùng Hoàng thái hậu cáo từ.

Cách mấy ngày, Triệu Hữu Đường triệu kiến vài vị trọng thần, bình thường đây cũng không phải chuyện gì ngạc nhiên, hắn luôn sẽ cùng trọng thần thương nghị đại sự, nhưng Phương Yên chỗ kia nghe nói, lại gấp đến không biết nên làm sao mới tốt.

Về phần vì sao nàng ta lại biết, tự nhiên là phải quy công cho hai cung nhân bên người nàng.

Do khoản tiền kia vẫn rất là nhiều, mà Thái tử, Hoàng tử tuổi càng lúc càng lớn, đấu tranh cũng sẽ ngày càng thêm kịch liệt, cung nhân hoàng môn bên người đều sẽ tự ăn ý gộp thành một đoàn.

Tri Xuân cùng Tri Thu cầm khoản tiền này chu toàn khắp nơi, vẫn sẽ nghe được một ít tin tức.

Lần này, chính là nghe nói Triệu Hữu Đường cùng vài vị đại thần nói về chuyện Thái tử, đương nhiên, nội dung cụ thể của cuộc nói chuyện thì không người nào biết, nhưng mấy chữ đó thôi cũng đủ để gọi người đoán.

Tri Thu thấp giọng nói: "Có lẽ là lần trước Điện hạ say rượu, nói mấy lời không hợp ý..."

https://thuviensach.vn

Tri Xuân vội vàng cắt đứt nàng: "ngươi chớ đoán mò, nếu là thật làm sao có thể để qua nhiều ngày như vậy? Lúc trước đã nên có động tĩnh rồi, hoặc là do chuyện khác. Tiên cô, ngài không nên gấp gáp, dù có nhắc đến Điện hạ, chưa chắc đã là có việc."

Phương Yên lắc đầu, lạnh lùng nói: "Mấy ngày nay ta liên tục làm ác mộng, có thể thấy được là có chuyện không tốt muốn xảy ra!"

Tri Xuân nói: "Mộng sao có thể cho là thật chứ?"

"Sao không thể coi là thật? Có khi quỷ thần cũng mộng, con ta tương lai nhất định là chân long thiên tử, cho nên những thần linh kia mới có thể đến nhắc nhở, ta bảo các ngươi nghe ngóng tin tức còn không phải cũng như thế sao? May là biết sớm..." Phương Yên chống người ngồi dậy, kêu Tri Xuân lấy giấy bút đến.

Tri Xuân liền mang tới, một bên hỏi: "Tiên cô muốn viết gì?"

"Viết thư." Phương Yên nói: "Lát nữa ngươi đưa cho Hoàng thượng."

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Dao Sắc Chặt Đay Rối

Tri Xuân nghe xong liền thấy khó.

Chủ tử nhà mình lúc trước bị Hoàng đế phế bỏ, bây giờ viết thư đưa qua, Hoàng thượng có nguyện ý xem hay không ngược lại khó nói.

"Tiên cô, bằng không ngài chờ thêm chút." Trong lòng nàng âm thầm đau buồn, sợ Phương Yên ý tốt làm chuyện xấu. Phải nói kết quả của Triệu Thừa Dục hôm nay, vốn là có quan hệ to lớn với Phương Yên, vạn nhất viết thư đưa qua, lửa cháy đổ thêm dầu thì biết làm thế nào cho phải?

Nhưng Phương Yên lại không nghe, thản nhiên nói: "Ngươi cứ việc đưa đi là được, ta chỉ là muốn gặp mặt Hoàng thượng một lần thôi."

Mấy năm, một đêm phu thê trăm ngày ân ái, nàng ta dù có đưa ra yêu cầu này cũng không tính là quá đáng mà?

Tri Xuân chỉ phải đồng ý.

Phương Yên nói: "Tiền bạc trên tay ngươi đó cứ việc sử dụng, nếu như không đủ, chỗ ta vẫn còn chút trang sức."

Do năm đó có Hoàng thái hậu, nàng ta tuy rằng bị phế, nhưng đồ vật được mang theo cũng không ít, bình thường cũng chưa từng bị khắt khe, đỉnh đầu không chặt.

Mắt thấy Phương Yên viết xong, nàng cầm thư liền đi.

https://thuviensach.vn

Trong cung Càn Thanh, Đường Quý Lượng nói với Nghiêm Chính: "Có hoàng môn nói Tri Xuân ở bên ngoài ngó dáo dác."

Nghiêm Chính nhíu mày: "Tri Xuân? Đó không phải là cung nhân cung Trường An sao?"

"Đúng thế." Đường Quý Lượng hạ giọng nói: "Không cần phải nói, nhất định là Phương tiên cô phái tới vì chuyện của Thái tử điện hạ."

Hai người đang nói, một tên tiểu hoàng môn tiến vào bẩm báo: "Hai vị công công, đây là thư Phương tiên cô đưa cho Hoàng thượng."

"Thư?" Hai người hai mặt nhìn nhau.

Phương Yên thế nhưng viết thư cho Hoàng thượng?

Đường Quý Lượng cười lạnh nói: "Hoàng thượng định chắc là sẽ không xem, ta thấy không bằng giao trả cho nàng."

Nghiêm Chính lại cầm lấy thư, cau mày nói: "Ngươi đến giờ vẫn còn chưa hiểu tính tình Hoàng thượng à? Thư này có xem hay không không nói, chúng ta không thể lén làm quyết định, đã là có chuyện này, vậy tất nhiên là phải báo cho Hoàng thượng biết."

Đường Quý Lượng nói: "Hoàng thượng đang bận xem tấu chương, nào có thời gian rảnh."

"Vậy thì chờ." Nghiêm Chính nhét thư vào tay áo.

Phương Yên nếu là Hoàng hậu, vậy hẳn là phải đưa vào ngay, nhưng phế hậu thôi, dù sao cũng không quan trọng bằng quốc gia đại sự.

Chờ đợi này ròng rã hơn một canh giờ.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường đặt bút xuống, đang định đi cung Khôn Ninh thì thấy Nghiêm Chính đứng ở cửa, nhìn thấy hắn, khom người đưa tới một phong thư: "Hoàng thượng, đây là thư Phương tiên cô viết cho Hoàng thượng."

Triệu Hữu Đường ngẩn ra.

Quá một lát, hắn vươn tay cầm thư mở ra xem.

Phương Yên xuất từ thế gia nhà giàu, chữ tự nhiên là mang ra được, thật có vài phần công lực, Triệu Hữu Đường chỉ thấy bên trên có ít ỏi mấy hàng, đại ý là xin hắn đi cung Trường An một chuyến, nàng có chuyện muốn nói với hắn, lời nói cực kỳ khẩn thiết, không giống thái độ trước sau như một của nàng.

Triệu Hữu Đường gấp thư lại nhét vào trong tay áo, nói với Nghiêm Chính: "Đi cung Trường An."

Đường Quý Lượng lắp bắp kinh hãi, không nghĩ tới Triệu Hữu Đường không chỉ xem thư, còn muốn đích thân đi xem Phương Yên, quả nhiên tâm tư Hoàng thượng không phải dễ đoán.

Nghiêm Chính nhanh chóng sai cung nhân ở phía sau cùng đi.

Phương Yên chờ mòn chờ mỏi, vốn tưởng rằng Triệu Hữu Đường sẽ không tới, kết quả đang lúc muốn dùng bữa tối thì hắn đến.

Trong cung Trường An tất cả mọi người đều bị kinh động, ào ào quỳ xuống khấu kiến.

Phương Yên kêu Tri Xuân đỡ ở cửa nghênh đón.

Vài năm nay bọn họ luôn chưa từng thấy qua, tính ra hắn là có bảy tám năm rồi. Triệu Thừa Dục đã từ một đứa bé biến thành thiếu niên, ở trong ấn

https://thuviensach.vn

tượng của Triệu Hữu Đường, bộ dáng của Phương Yên đều đã mơ hồ, có điều đến khi hắn nhìn thấy nàng, lại kinh ngạc về thay đổi của nàng.

Mấy năm nay hắn vốn cho rằng chỉ là trong nháy mắt, nhưng với Phương Yên mà nói, chẳng phải như thế.

Nàng già đi, già đến khiến hắn có chút kinh hãi.

Trên đầu nàng đã mọc ra tóc bạc, sắc mặt cũng rất tiều tụy, như là dáng vẻ bệnh nặng mới khỏi, Triệu Hữu Đường nói: "Nàng ngồi xuống đi."

Giọng điệu hắn không quá lạnh lẽo cứng rắn.

Phương Yên nói cảm tạ, ngồi xuống.

Triệu Hữu Đường cũng không ngồi, nhàn nhạt hỏi: "Nàng muốn gặp Trẫm là vì chuyện Thừa Dục?"

Hắn nói thẳng.

Phương Yên trong lòng đag cả kinh, phu thê bọn họ cảm tình mặc dù không tốt, nhưng nàng ta đối phương thức nói chuyện của Triệu Hữu Đường vẫn có chút hiểu biết, hắn trực tiếp như vậy, không một chút hòa dịu, đó không phải là một điềm báo tốt, nàng ta liếc trái phải một cái, ý bảo cung nhân lui ra.

Triệu Hữu Đường thấy thế, cũng gọi người khác lui ra.

Trong phòng cũng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Phương Yên trả lời: "Hồi Hoàng thượng, đích thực là như thế, thiếp thân tuy ở cung Trường An, nhưng giờ khắc nào cũng lo lắng cho Thừa Dục, vì thế, thiếp thân cũng biết tội, nhưng hắn dù sao cũng là con thiếp, bảo thiếp thân không nhớ mong là tuyệt đối không thể." Nàng ta mạnh quỳ xuống, do lực đạo mạnh phát ra tiếng bịch, hai mắt đỏ bừng khẩn cầu, "Là thiếp thân

https://thuviensach.vn

liên lụy Thừa Dục, đặt hắn vào tình cảnh này thiếp thân cũng hối hận, nhưng bất kể như thế nào hắn vẫn là con Hoàng thượng."

Triệu Hữu Đường nói: "Hắn tự nhiên là con Trẫm." Hắn nhướn mày, không quá bình tĩnh hỏi, "Nàng cũng là sợ Trẫm phế đi hắn?"

Hiện thời, nàng ta còn chưa nhắc đến, hắn cũng đã lôi ra!

"Hoàng thượng!" Phương Yên nước mắt xoạch cái chảy ra, "Hoàng thượng cũng không thể phế đi Thừa Dục, hắn rốt cục là đã làm sai chuyện gì? Dù có lỗi, cũng là do người mẫu thân là thiếp thân này!" Nàng ta lúc này cũng là hạ quyết tâm, quỳ gối đi lên phía trước nói: "Thừa Dục không bằng để trên danh nghĩa Hoàng hậu nương nương, vốn cũng nên như thế, tương lai hắn nhất định sẽ phụng dưỡng Hoàng hậu nương nương, thiếp thân..." Nàng ta cắn răng một cái, "Nếu Hoàng thượng lo lắng về thiếp thân, vậy hôm nay thiếp thân có thể tự kết thúc bản thân, chỉ mong Hoàng thượng nể tình cảm xưa kia, còn có Thái hoàng thái hậu, Phương gia năm đó nâng đỡ, đừng phế Thừa Dục."

Triệu Hữu Đường ngược lại không nghĩ tới nàng sẽ nói ra những lời này.

Đáng tiếc.

Nếu khi đó nàng có giác ngộ như vậy, như thế nào sẽ rơi xuống tình cảnh hôm nay?

Hiện tại đã chậm.

Mấy ngày trước hắn đã cùng các vị đại thần nói chuyện Thái tử, không ai phản đối, thực tế, con của phế hậu vốn cũng khó làm Thái tử. Hắn đã cho Triệu Thừa Dục cơ hội, có lẽ yêu cầu cao một chút, nhưng nếu hắn có thể đạt tới, hắn cũng không phải là không muốn tin tưởng đứa con trai này.

https://thuviensach.vn

Chỉ là Triệu Thừa Dục lại không gánh chịu được trọng trách lớn như vậy, về mặt tình cảm, hắn cùng Phùng Liên Dung, đám Hoàng tử Công chúa không thân thiết, về mặt đối nhân xử thế lại không đủ hiểu rõ chứ đừng nói đến cái khác, để hắn làm Hoàng đế rất khó làm người yên tâm.

Triệu Hữu Đường nhìn Phương Yên nói: "Nàng cũng đừng nói cái gì mà kết thúc bản thân, nàng chết, Thừa Dục liền thiếu đi một người quan tâm hắn, hắn không thể chống đỡ thêm, cho nên ngươi nên sống khỏe mạnh. Làm cha nương, bọn nhỏ chưa hắn mọi thứ đều có thể làm nàng vừa lòng, hắn dù là không làm đế vương, trôi qua tiêu dao khoái hoạt cũng chưa chắc là không thể." Hắn ngừng một chút, "A Yên, nàng cũng nên buông xuống, đừng làm hỏng đứa con trai duy nhất!"

Phương Yên nghe xong lời này, cả người chấn động.

"Hoàng thượng!" Nàng ta quát to một tiếng, "Hoàng thượng, ngài không thể đối Thừa Dục vô tình như vậy mà! Hắn sao có thể chịu đựng nổi?"

Triệu Hữu Đường không trả lời.

Hắn đứng dậy đi ra ngoài.

Về chuyện phế Thái tử, hắn không cách nào phủ nhận hắn là vô tình với Triệu Thừa Dục, cũng sẽ không thể phủ nhận.

Hoàng thất có đôi khi chính là tàn khốc như vậy.

Cha và con, huynh cùng đệ, trong nháy mắt trở thành kẻ thù.

Hắn ngẩng đầu lên, khẽ thở dài một cái, nhưng nên làm quyết định vẫn phải làm, nếu nói là sai, vậy thì người phụ thân này là hắn sai rồi, giả sử đã sớm biết kết quả như vậy, ngày đó có lẽ không nên lập Triệu Thừa Dục, hắn ăn hết đau khổ Tiên đế không sớm lập Thái tử, nhưng kết quả là, chính mình cũng sai.

https://thuviensach.vn

Qua mấy ngày, Triệu Hữu Đường liền hạ chỉ phế Triệu Thừa Dục.

Thời gian kéo dài càng lâu, tổn thương đối Triệu Thừa Dục càng lớn, hắn dao sắc chặt đay rối.

Nhưng, hành động này làm tất cả mọi người vạn phần giật mình.

Phùng Liên Dung siết chặt đôi đũa trong tay, không thể tin hỏi Chung ma ma: "Là thật à? Sao trước đây một chút tiếng gió cũng không có?"

Chung ma ma nghĩ, tiếng gió rất lớn, chỉ là ai cũng không nói cho Phùng Liên Dung biết thôi.

Phùng Liên Dung không thấy ngon miệng, thở dài nói: "Thừa Dục sẽ rất đau lòng, hắn... Hắn vẫn rất tốt, sao Hoàng thượng sẽ làm ra quyết định này đây?" Nàng nhớ tới ánh mắt Triệu Thừa Dục, lúc lơ đãng luôn tràn đầy đau buồn làm người ta đau lòng.

Tuy rằng bọn họ không tình là thân cận, nhưng Triệu Thừa Dục đối nàng vẫn là rất lễ phép, cũng là đứa bé đáng yêu.

Nàng thật hoàn toàn không ngờ, Triệu Hữu Đường sẽ đột nhiên phế hắn.

"Ta đi xem hắn một chút." Nàng đứng lên.

Chung ma ma nói: "Đừng đi, nương nương, nghe nói Nhị hoàng tử đang ở cung Cảnh Nhân."

Đã không phải Thái tử, dĩ nhiên chính là Hoàng tử.

Phùng Liên Dung lại thở dài, kêu hai đứa con trai, Triệu Huy Nghiên qua nói với bọn họ: "Thừa Dục gặp đả kích lớn vậy, các con thấy hắn phải an ủi biết không."

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Diễn gật đầu, hỏi: "Nhưng phụ hoàng sao lại phế Nhị đệ chứ? Cũng không thấy Nhị đệ làm chuyện gì xấu mà."

Hắn cùng Phùng Liên Dung là một tính tình, chuyện gì cũng không nghĩ nhiều, từ lúc Triệu Thừa Dục là Thái tử hắn cũng chưa từng nghĩ tới chính mình cũng có cơ hội làm Thái tử, cho nên Triệu Thừa Dục bị phế, hắn chỉ cảm thấy mình đầy nghi hoặc, cũng rất đồng tình.

Phùng Liên Dung nói: "Ta cũng không biết, có điều loại chuyện này cũng không thể đến hỏi Thừa Dục."

Triệu Thừa Diễn cau mày nói: "Làm sao có thể, con nào có ngu như vậy! Ở trước mặt Nhị đệ, chắc chắc sẽ không dẫn ra."

"Con cảm thấy, vẫn dùng thái độ như thường ngày đối Nhị ca là được." Triệu Thừa Mô mở miệng, "Dù là an ủi, xem như cũng không quá tốt, hắn nghe xong sẽ chỉ càng thêm thương tâm."

Phùng Liên Dung nghĩ lại thấy cũng đúng, liền không lại dặn dò.

Triệu Thừa Dục gặp qua Hoàng thái hậu, lại đi cung Trường An khóc với Phương Yên một hồi.

Phương Yên lúc này là thật tuyệt vọng, vốn cho rằng chính mình bị phế, ít nhất còn có con, nhưng ai có thể nghĩ đến, con cũng là vận mệnh giống mình, nàng ta khóc kêu trời kêu đất, liên tục nói con đáng thương, hai người gần như khóc hết nước mắt của cả đời người.

Nhưng luôn có chảy xong thì thôi.

Phương Yên nghĩ đến mấy lời Triệu Hữu Đường nói, đối hắn là hận tới cực điểm, nhưng câu cuối cùng có hắn có lý, ở trên đời này trừ nàng ta, còn ai sẽ thật tình đối tốt với Thừa Dục đây? Ngay cả người phụ thân kia của hắn, cũng tàn nhẫn như vậy!

https://thuviensach.vn

"Còn à, việc đã đến nước này con cũng đừng buồn nữa!" Nàng ta lau mắt nói: "Dù không phải Thái tử thì con cũng vẫn là con của Hoàng thượng, tương lai cũng sẽ có chút hành động."

Triệu Thừa Dục nghẹn ngào nói: "Phụ hoàng, ngài, ngài ấy còn có thể coi con là nhi tử sao?"

"Tự nhiên, phụ hoàng con." Phương Yên cắn răng một cái, "Chẳng qua là cảm thấy con không thích hợp làm Thái tử chứ không có gì khác, hắn vẫn là thích con."

Triệu Thừa Dục im lặng.

Hắn đối lời này nửa tin nửa ngờ.

Tin tưởng, là vì Triệu Hữu Đường mấy năm nay bồi dưỡng hắn, dù sao cũng là bỏ ra tâm huyết, hắn là quan tâm mình, nhưng là vì sao, hắn lại thế nào cũng phải phế mình chứ? Đến cùng là hắn có chỗ nào làm chưa tốt? Là vì Tam đệ thông minh hơn hắn?

Vậy phụ hoàng, là càng thích Tam đệ hơn?

Hắn có chút vấn đề muốn hỏi phụ thân, nhưng là, hắn không dám.

Hắn đã chân chân thực thực nếm được uy nghiêm của Hoàng đế, hắn là Thái tử, đế vương tương lai, nhưng chỉ bằng một câu nói của phụ hoàng liền tan thành mây khói.

Phương Yên nói: "Con bây giờ cũng vẫn là một Hoàng tử, thương tâm hôm nay giấu ở trong bụng, con chính là phải học tập thật giỏi, nghe lời phụ hoàng, cùng Đại ca, Tam đệ ở chung hòa hợp, tương lai cũng sẽ vinh hoa phú quý, ít nhất là giống Tam thúc Tứ thúc con." Nàng ta thậm chí khẽ mỉm cười, con xem phụ hoàng con cả ngày bị vây ở Kinh thành, nhật lý vạn cơ, nào có tiêu dao như Tam thúc, Tứ thúc con, muốn đi đâu thì đi đó."

https://thuviensach.vn

"Không phải là con cũng từng nói muốn đi du lịch khắp nơi sao?"

Triệu Thừa Dục gật đầu: "Điều này cũng đúng."

Hắn đến cùng là còn nhỏ, nghe mẫu thân an ủi, tâm tình cuối cùng thoải mái hơn chút.

Mà Phương Yên thì ngậm bồ hòn làm ngọt, khổ mà không nói được.

Để tay lên ngực tự hỏi, nàng ta đương nhiên hi vọng Triệu Thừa Dục làm Thái tử, làm hoàng đế tương lai, thế nhưng trên thực tế, câu không cần làm hỏng con của Triệu Hữu Đường thật sự rất khiến nàng ta sợ hãi, nàng ta không khỏi nghĩ đến kết cục của Hoài vương.

Nếu Triệu Thừa Dục không cam lòng gây ra chuyện gì, có lẽ kết quả cũng giống vậy.

Nàng ta đã triệt để kiến thức Triệu HữuĐường tàn khốc, dù là con trai ruột của hắn, chỉ sợ hắn cũng xuống tay được.

Cho nên, chính là như vậy, nàng ta rốt cuộc không giúp được Triệu Thừa Dục, nếu hắn có thể sống vui vẻ, cũng chỉ có thể như thế.

Lúc Phương Yên nghĩ vậy, chỉ cảm thấy chuyện cũ trước kia thật sự như một giấc mộng.

Nếu lúc trước nàng ta có thể nhìn ra, thì như thế nào sẽ như vậy?

Nàng ta thở thật dài một hơi.

Có điều con mình bị phế, luôn phải lập một Thái tử, không cần phải nói, tất nhiên là phải tuyển chọn trong ba người kia, ba người kia là huynh đệ đồng bào, lại không biết sẽ có tuồng gì đặc sắc không, chỉ là, cùng nàng, cuối cùng không có liên quan.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Ly Biệt

Triệu Hữu Đường phế Triệu Thừa Dục, tâm trạng tự nhiên cũng không tốt lắm, dù là chỗ Phùng Liê Dung hắn cũng liên tục mấy ngày không đi, thẳng đến hôm Triệu Hữu Ngô mang thê tử vào cung bái kiến Hoàng thái hậu, Phùng Liên Dung mới gặp được hắn, sắc mặt hắn âm trầm, nghe Đường Quý Lượng nói, đã mấy lần phát cáu.

Phùng Liên Dung thầm nghĩ, chính mình muốn phế Triệu Thừa Dục, giờ lại không vui, vào cung làm người hầu thật đáng thương.

Có điều nàng cũng đau lòng hắn.

Dù sao kia là con ruột của hắn, có câu nói là hổ dữ không ăn thịt con, hắn phế Triệu Thừa Dục cũng là có lý do. Chỉ tại Hoàng thất, quan hệ cha con xử lý không tốt liền thành chuyện lớn, hại người hại mình.

Hoàng thái hậu nói với Triệu Hữu Ngô: "Ngươi đã thành gia, Hoàng thượng cũng yên tâm, phải đối tốt với thê tử ngươi đấy."

Bà tuy cười, trên mặt lại có vài phần mệt mỏi.

Triệu Hữu Ngô lên tiếng nói: "Nhi thần sẽ nhớ kỹ lời của mẫu hậu, con không quấy rầy mẫu hậu nghỉ ngơi nữa."

Hoàng thái hậu không giữ lại.

Triệu Thừa Dục bị phế, bà không thể ngăn cản, trong lòng luôn có mấy phần buồn bã, cho nên thật sự không lên nổi bao nhiêu tinh thần, đứng dậy

https://thuviensach.vn

đi vào phòng trong.

Mấy người ra khỏi cung Cảnh Nhân, Phùng Liên Dung cười nhìn Trương thị: "Nếu đã tới, không bằng đến cung Khôn Ninh ngồi một lát?"

Trương thị bộ dáng nhỏ nhắn xinh xắn, chỉ tới bả vai Triệu Hữu Ngô, mặt mày tinh xảo, lúc cười trên má có hai lúm đồng tiền, mười phần tươi ngọt. Phùng Liên Dung thầm nghĩ, khó trách Triệu Hữu Ngô muốn cướp đến, quả nhiên là một tiểu mĩ nhân làm người thương.

Trương thị có chút câu thúc, nhìn Triệu Hữu Ngô.

Triệu Hữu Ngô cười nói: "Nương nương đã mời, nàng liền đi đi."

Trương thị thế này mới gật đầu: "Chỉ sợ quấy rầy nương nương."

Thật là người khôn khéo, Phùng Liên Dung nói: "Ngươi đã gả cho Tứ đệ, chúng ta chính là người một nhà, giống gia đình bình thường thăm người thân vậy, ngươi không cần câu nệ, Tam tẩu ngươi cũng thường đến đây, về sau các ngươi có thể cùng nhau."

Kim thị so với Trương thị, tính tình sang sảng hơn chút, có điều Trương thị vừa xuất giá, có chút thẹn thùng cũng là lẽ thường.

Thật ra các nữ nhân tụ tập, chỉ cần không phải không hợp, rất nhanh là có thể quen thuộc.

Trương thị lại gật đầu.

Triệu Hữu Ngô khích lệ cầm tay nàng.

Triệu Hữu Đường ở bên cạnh xem, trong lòng thầm nghĩ, hắn chọn thê tử quả nhiên có mấy phần giống Phùng Liên Dung, đều là loại hình xinh đẹp chim nhỏ nép vào người, có điều lại như thế nào, vẫn là khác.

https://thuviensach.vn

Hắn sớm nói rồi, Phùng Liên Dung chỉ có một, hắn nhìn Trương thị, luôn cảm thấy có chỗ nào đó còn kém một chút.

Hắn là vóc người thấp hơn chút? Làn da cũng không trắng bằng vậy?

Có điều mắc mớ gì đến hắn, Triệu Hữu Đường lười suy nghĩ, nói với Triệu Hữu Ngô: "Trẫm hôm nay khó được rảnh rỗi, ngươi cùng ta đi đánh vài ván cờ đi."

Triệu Hữu Ngô lĩnh mệnh.

Trương thị thì theo Phùng Liên Dung đi cung Khôn Ninh.

Triệu Huy Nghiên nghe nói nàng đến, bế Đông Lang đi qua gặp.

Nàng tuy rằng tuổi không lớn, nhưng lại rất khỏe mạnh, Đông Lang rất thích người tỷ tỷ này, để nàng bế không hề làm khó.

Trương thị sớm đã nghe nói trong cung có một công chúa, lần đầu tiên nhìn thấy cũng kinh ngạc mỹ mạo của nàng.

Phùng Liên Dung nhàn nhã tán gẫu chuyện nhà, Trương thị dần dần liền không còn cảm thấy căng thẳng, nghĩ Hoàng hậu nương nương quả nhiên giống Triệu Hữu Ngô nói, thân thiết hiền lành, hoàn toàn không có cái giá.

Nàng liền cũng coi nàng như tẩu tử đối đãi, hai người trò chuyện với nhau rất vui.

Tới chiều, phu thê son mới cáo từ trở về.

Triệu Hữu Đường hôm đó mới đến cung Khôn Ninh dùng bữa, có điều nhìn ra được tâm trạng hắn vẫn không phải rất tốt, dù là Triệu Huy Nghiên cũng nhìn ra được, không dám làm nũng với phụ thân như ngày thường, quấn quít nói này nói kia, sớm liền mang đệ đệ tránh đến trắc điện, chứ đừng nói là Phùng Liên Dung.

https://thuviensach.vn

Hai người bên nhau nhiều năm như vậy, nào có thể không biết.

Nhưng Phùng Liên Dung hiện thời dù sao cũng là thê tử của hắn, có nhiều lời vẫn là dám nói.

Thấy Triệu Hữu Đường nằm nghiêng trên giường la hán đọc sách, nàng lệnh tất cả cung nhân lui hết ra, cũng thoát giày trèo lên giường.

Triệu Hữu Đường nhìn nàng một cái, chỉ thấy trên người nàng mặc chiếc áo lót màu xanh thêu hoa thạch lựu hồng nhạt, nổi bật lên da thịt như ngọc, như ánh trăng bên ngoài, có ánh sáng trong suốt.

Hắn ngạc nhiên nói: "Nàng đây là dùng phấn gì vậy?"

"Loại mới, hình như bên trong có chút trân châu." Phùng Liên Dung thấy hắn nhìn mình chằm chằm, không khỏi cười, "Hoàng thượng thích à?"

"Rất đẹp." Hắn duỗi tay sờ mặt nàng, bóng loáng phấn nộn, "Không sai, không nhơm nhớp như mấy cái khác, thích hợp với nàng."

"Vậy bảo bọn họ làm thêm mấy hộp nữa." Nàng nghiêng người qua, rất tự nhiên dựa vào cánh tay hắn, nhìn sách trong tay hắn, cười nói, "Hoàng thượng lại đang xem tiếu lâm kế?"

Trong sách này đều là mấy mẩu truyện ngắn, có cái buồn cười, có cái không buồn cười lắm, nếu đặt vào trước kia, Triệu Hữu Đường nhất định sẽ không xem, nhưng bây giờ hắn xem một hồi, cũng không thấy có dáng vẻ gì là vui vẻ.

Triệu Hữu Đường quăng sách: "Chẳng có gì thú vị."

Xem cái này còn không thú vị bằng ôm nàng, hắn duỗi tay liền ôm nàng qua.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung thấy hắn đây là không có chỗ giải sầu, ôn nhu nói: "Hoàng thượng phế Thái tử cũng không nói cho thiếp thân biết, thậm chí còn không đến cung Khôn Ninh."

Triệu Hữu Đường tay hơi dừng, thản nhiên nói: "Nàng cuối cùng vẫn biết rồi đấy."

"Thiên hạ này có ai mà không biết, chỉ là nếu Hoàng thượng đã hạ quyết định, vì sao lại buồn bực không vui?" Nàng ngẩng đầu nhìn Triệu Hữu Đường.

Triệu Hữu Đường nói: "Trẫm sao lại không vui?"

"Mặt mũi cau thành như vậy còn gọi là vui?" Nàng giơ tay chọc chọ mặt hắn, "Xem, một chút tươi cười cũng không có, hôm nay ngay cả Huy Nghiên cũng bị Hoàng thượng làm sợ tới mức không dám nói lời nào."

Triệu Hữu Đường im lặng.

"Thiếp thân hiểu Thừa Dục, trên mặt hắn tuy rằng không hiện ra, nhưng cũng không phải là tuổi không biết chuyện, sao có thể không khó chịu? Nhưng Hoàng thượng cũng chưa từng đi gặp hắn." Bàn tay nàng đặt lên mu bàn tay TriệuHữu Đường, "Hoàng thượng nếu đã lo cho hắn, cần gì phải miễn cưỡng bản thân, không biểu lộ ra?"

Triệu Hữu Đường bị nàng nói trúng tâm sự, tuy có chút để ý, nhưng lại cảm thấy trong lòng hơi chút thoải mái.

Triệu Thừa Dục là hắn phế, làm cha, sao lại không thấy áy náy? Nhưng hắn cũng không biết nên xử trí như thế nào, cho nên mấy ngày nay, bất kể là bận hay là rảnh rỗi hắn đều cảm thấy không thoải mái.

Phùng Liên Dung thấy hắn không phủ nhận, nói tiếp: "Thừa Dục có rất nhiều đồ yêu thích, không bằng Hoàng thượng thưởng một ít cho hắn?"

https://thuviensach.vn

Vết rách giữa hai người này cứ từ từ gắn lại đi.

Triệu Hữu Đường ừ một tiếng, qua một lát nhìn qua Phùng Liên Dung, vốn định hỏi một câu nhưng cuối cùng vẫn là nuốt trở vào. Sở dĩ hắn không báo cho Phùng Liên Dung biết liền phế Triệu Thừa Dục vẫn là bởi vì theo tính tình của nàng, nàng nhất định sẽ khuyên can.

Việc này đối nàng mà nói, thế nào là đúng, thế nào là sai, nói ra cũng vô cùng mơ hồ.

Hỏi nàng, cũng chỉ bằng thêm phiền não mà thôi.

Chính hắn muốn làm cái gì, tất cả vẫn phải từ chính hắn đến hánh vác.

Nhưng hắn nghe xong lời Phùng Liên Dung nói, ngày hôm sau liền thưởng Triệu Thừa Dục một bộ giấy mực, do hắn thích viết chữ, tính ra đúng sở thích của hắn.

Đây đối Triệu Thừa Dục mà nói, cũng là một chút an ủi.

Quá mấy ngày, Triệu Thừa Dục lại thưởng hắn một con bảo mã, một bộ cung tên.

Trong vòng một tháng, lục tục thưởng nhiều lần.

Triệu Thừa Dục trước đó chưa từng nghĩ gì cũng biết đây là ý phụ hoàng hắn, phụ hoàng hắn đây là đang biểu đạt xin lỗi vì phế đi vị Thái tử của hắn.

Nhưng vô luận như thế nào, hắn dù sao cũng là phụ thân của mình, lại là đương kim thiên tử, muốn trách chỉ có thể trách chính hắn không đủ không chịu thua kém, không làm phụ hoàng hài lòng.

Nhìn đứa con đang đứng bên dưới, sắc mặt Triệu Hữu Đường cũng nhu hòa, khẽ mỉm cười nói: "Lý đại nhân nói ngươi lại nghe giảng, Trẫm thấy

https://thuviensach.vn

ngươi không cần miễn cưỡng, không bằng lại nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa."

Triệu Thừa Dục nói: "Nhi thần nhàn rỗi quá ngược lại không tốt." Hắn hơi ngừng, "Đồ phụ hoàng ban thưởng nhi thần đều rất thích, đa tạ phụ hoàng."

"Thích là được rồi." Triệu Hữu Đường nói: "Thừa Dục, bất kể như thế nào ngươi đều là con Trẫm, nếu có mong muốn gì khác, cứ nói với Trẫm."

Triệu Thừa Dục nghe vậy, do dự nói: "Phụ hoàng, nhi thần có một yêu cầu quá đáng."

"Ngươi nói."

"Nhi thần muốn đi chung quanh một lần, như Tam thúc vậy, xin phụ hoàng chấp thuận."

Triệu Hữu Đường ngẩn ra, chỉ cho là Triệu Thừa Dục muốn rời khỏi nơi thương tâm, càng thêm thấy áy náy, theo đó sắc mặt tối thêm mấy phần. Nhưng hắn đã muốn đi, giải sầu chưa chắc không phải là không tốt.

Triệu Thừa Dục vội nói: "Phụ hoàng, nhi thần không vì gì khác chỉ là muốn mở rộng tầm mắt, tương lai tự nhiên sẽ trở lại."

Con ngươi hắn tràn đầy sáng sủa, không còn tối tăm.

Tuy rằng hắn đã không phải Thái tử, nhưng hắn cũng tháo xuống gánh nặng đó, dựa theo Triệu Hữu Đường biểu hiện, đúng như mẫu thân nói, phụ hoàng vẫn quan tâm hắn, một khi đã như vậy hắn cần gì phải tiếp tục hối hận?

Đi qua dù sao cũng là quá khứ, hắn hắn là nên lần nữa bắt đầu.

https://thuviensach.vn

"Có điều, nhi thần còn có một thỉnh cầu." Triệu Thừa Dục có chút lo sợ bất an nói: "Nếu có thể, hi vọng phụ hoàng có thể đối tiên cô phóng khoáng hơn chút."

Phương Yên đã có giác ngộ, Triệu Hữu Đường nghĩ nghĩ liền đồng ý, hỏi: "Ngươi muốn khi nào khởi hành?"

"Trong hai ngày này."

Triệu Hữu Đường gật đầu: "Ra ngoài phải gia tăng chú ý, tuy rằng Trẫm đồng ý, nhưng hàng năm vẫn phải trở về mấy lần, không thể một lần cũng không trở về."

Triệu Thừa Dục nói được.

Triệu Hữu Đường đề nghị nói: "Không bằng đi Sơn Đông trước, năm đó Trẫm đi Sơn Đông, đối nơi đó ấn tượng không sai, hiện nay Tri phủ Sơn Đông Lục đại nhân làm người chính trực, tâm hệ sân sinh, ngươi tuy là du lịch, cũng có thể học thêm một số thứ."

Triệu Thừa Dục cười nói: "Vậy nhi thần sẽ đi Sơn Đông."

Hai cha con nói chuyện một hồi lâu.

Nghe nói Triệu Thừa Dục muốn đi, hai huynh đệ đều đến xem, Triệu Thừa Diễn hâm mộ nói: "Ta cũng muốn đi, hay là ta đi cầu xin phụ hoàng, chúng ta cùng đi?"

Triệu Thừa Dục nhìn Triệu Thừa Diễn một cái, nói đến Đại ca này của hắn, hắn từ trước tới nay đều chưa từng coi hắn là đối thủ cạnh tranh, nghe xong lời này cũng có chút buồn cười.

"Ngươi dù có đi cầu phụ hoàng, phụ hoàng cũng sẽ không đồng ý."

Triệu Thừa Diễn vò đầu: "Vì sao?"

https://thuviensach.vn

"Không vì sao, ngươi thử xem liền biết."

Triệu Thừa Diễn càng thêm không hiểu, hỏi Triệu Thừa Mô: "Đệ biết không?"

Triệu Thừa Mô nói: "Ta biết, do huynh không thông minh như Nhị ca, cho nên phải ở lại nghe giảng, nghe hết rồi phụ hoàng mới có thể thả huynh đi ra ngoài."

Triệu Thừa Diễn tức giận đến muốn đánh hắn, hắn lắc mình tránh thoát, một bên cười nói: "Nói đùa thôi, chỉ Đại ca huynh là con trưởng, hắn là phải ở lại trong cung."

Ý nghĩa của con trưởng bất kể là ở hoàng thất, vẫn là nhà bình thường đều quan trọng như nhau.

Triệu Thừa Diễn tiếc nuối: "Đáng tiếc, ta ngược lại thật rất muốn đi Tuy Dương, đi xem Tam thúc." Hắn nói rồi con ngươi sáng lên: "Nhị đệ, ngươi cũng có thể đi Tuy Dương, nghe nói phong cảnh nơi đó đẹp lắm, khắp nơi là non xanh nước biếc."

Triệu Thừa Dục gật đầu: "Ta sẽ đi."

Triệu Thừa Mô đưa cho Triệu Thừa Dục một hộp mực Huy Châu.

Mực Huy Châu chính là tinh phẩm hiếm có, vì năm đó được Trình đại sư được xưng là yêu mực chế tạo, mười phần khó tìm, Triệu Thừa Dục kinh ngạc nói: "Ngươi đúng là bỏ được?"

"Ta vẫn còn một hộp, không có gì không bỏ được." Triệu Thừa Mô khẽ mỉm cười nói: "Hi vọng ngươi dùng nghiên mực này viết nhiều thư trở về, đừng làm chúng ta lo lắng."

Ánh mắt hai người chạm vào nhau.

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Dục cầm mực Huy Châu: "Được, ta sẽ thường dùng, ngươi ở trong cung phải chăm chỉ nghe giảng bài, có câu nói là đọc vạn quyển sách không baằng đi vạn dặm đường."

Tương lai, Triệu Thừa Mô kiến thức chưa chắc đã rộng lớn bằng mình, hai người bọn họ, dù lúc này hắn không phải Thái tử, nhưng vẫn còn phân chia cao thấp.

Trong cung này, chỉ có Triệu Thừa Mô mới là đối thủ của hắn.

Triệu Thừa Mô cười nói: "Xin Nhị ca yên tâm, ta tất sẽ không buông lỏng."

Hắn cũng nhìn Triệu Thừa Dục.

Mấy năm nay hắn trưởng thành sớm, tự nhiên sớm đã rõ quan hệ giữa hắn và Triệu Thừa Dục, không phải là không tin Nhị ca này, mà năm đó mẫu thân quỳ gối trước mặt Phương Yên, một màn đó hắn sẽ không bao giờ quên.

Tuy rằng khi đó tuổi nhỏ, nhưng bây giờ hắn đã rõ ràng, hắn cùng Triệu Thừa Dục mãi mãi cũng sẽ không trở thành người nhà thật tình đối đãi, đã không tin, đã hoài nghi, như vậy cũng chỉ có thể tiêu trừ sự hoài nghi này.

Nhưng giờ khắc này, hắn cũng không có bao nhiêu vui mừng, dù sao đó cũng là thiếu niên cùng nhau lớn lên.

Chính là vận mệnh, làm bọn hắn không thể trở thành huynh đệ thân mật.

Triệu Thừa Dục rất nhanh liền rời đi Kinh thành, quay đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy trong lòng lại có chút bàng hoàng.

Rời khỏi, coi như hoàng cung này đã không có liên quan gì tới mình, nhưng là, có lẽ ngày nào trở về, liền lại cùng mình không thoát được liên

https://thuviensach.vn

quan.

Ai biết được, thuận theo tự nhiên đi.

Triệu Thừa Diễn, Triệu Thừa Mô tiễn bước hắn, cùng Triệu Huy Nghiên cùng nhau trở về.

Triệu Huy Nghiên suy cho cùng vẫn là tiểu cô nương, đột nhiên nhíu mày nói: "Nhị ca bị phế, trong cung liền không có Thái tử, ngược lại không biết khi nào phụ hoàng sẽ lại lập thêm một người nữa."

Nàng nhìn Đại ca, lại nhìn Tam ca, nghĩ rằng, sẽ lập người nào đây?

Hai huynh đệ đi song song đều cùng dừng lại bước chân.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Đất Trồng Rau

Thái tử?

Triệu Thừa Diễn nghĩ, Nhị đệ bị phế, đúng là nên lập một Thái tử khác, có điều trước đây cho đến bây giờ hắn chưa từng nghĩ, hắn nghiêng đầu nhìn Triệu Thừa Mô một cái.

"Tam đệ, ghế Thái tử này đệ làm là tốt nhất, tương lai của ta là muốn học Tam thúc Tứ thúc.

Hắn cảm thấy làm phiên vương là tiêu dao nhất, không cần mỗi ngày đều phải ở trong hoàng cung, dù sao hắn ngồi không yên, nếu không phải lá gan không đủ lớn, thật rất muốn trực tiếp cầu phụ hoàng đồng ý cho hắn ra ngoài ở.

Nhưng vậy là hắn có thể thường xuyên chơi đùa với Triệu Hữu Ngô.

Nói đến tính tình này của hắn, thật sự vẫn còn là một đứa trẻ con, Triệu Thừa Mô nói: "Đại ca, sau này những lời như vậy đừng nói thêm nữa!" Chuyện lập Thái tử nào có thể để bọn họ xen vào, Triệu Thừa Diễn còn nói như đùa vậy.

Đây là cái có thể nhường qua nhường lại sao?

Có thể quyết định, chỉ có phụ hoàng bọn họ.

Triệu Thừa Diễn bị hắn làm giật mình, không vui nói: "Chỉ là thuận miệng thôi."

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Mô không nói gì.

Triệu Huy Nghiê cũng không dám nói thêm một câu nào nữa.

Nàng tuy tuổi còn nhỏ, nhưng đã sớm nhìn ra hai vị ca ca này khác nhau, Triệu Thừa Diễn mặc dù là lão đại, nhưng lại có thể tùy ý nói đùa, hắn đều sẽ không so đo, mà Triệu Thừa Mô thoạt nhìn không có tì khí gì, nàng lại không hề có ý muốn trêu chọc hắn.

Do lúc ánh mắt nghiêm túc của hắn nhìn qua, luôn sẽ làm cho người khác không dám phạm sai lầm.

Trên đường, ba người liền không lại nói chuyện.

Trở lại cung Khôn Ninh, Phùng Liên Dung nói: "Thừa Dục đi rồi, nói vậy hai ca ca con cũng buồn bực, về sau Xuân Huy các thiếu một người, càng thêm quạnh quẽ."

Triệu Huy Nghiên gật gật đầu: "Đúng vậy,chỉ còn mắt to trừng mắt nhỏ thôi."

Phùng Liên Dung cười rộ lên, chọc đầu nàng: "Đừng nói ca ca con như vậy."

Triệu Huy Nghiên nghĩ đến chuyện vừa rồi, vẻ mặt lại trở nên thần thần bí bí, kéo Phùng Liên Dung vào phòng trong.

Hai người ngồi xuống, Phùng Liên Dung hỏi nàng muốn nói gì.

"Chính là chuyện Thái tử, ta nói không biết phụ hoàng sẽ lập ai, kết quả Đại ca nói tốt nhất để Tam ca làm, Tam ca liền nổi giận, không cho Đại ca nhắc lại."

Phùng Liên Dung nhíu mày, hạ giọng nói: "Đây là chuyện lớn, sao con cũng nói bừa vậy? Ngược lại Thừa Mô hiểu chuyện, chuyện này vốn không

https://thuviensach.vn

nên dẫn ra, Thái tử cái gì, lập cũng tốt, không lập cũng tốt, sau này con đừng nói gì nữa."

Nàng tuy không mấy trải qua, nhưng lúc trước Triệu Hữu Đường lên làm Thái tử thế nào, nàng là biết đến, lúc này Triệu Thừa Dục lại bị phế, đối Phùng Liên Dung mà nói, chỉ cảm thấy tranh giành ghế Thái tử này quá mức tàn khốc.

Nàng không hề muốn suy nghĩ một chút nào.

Có điều trong cung hiện không có Thái tử, sợ là phải rơi xuống trên đầu ba đứa con của nàng.

Phùng Liên Dung phiền lòng, làm mẫu thân, nàng cũng không hi vọng tương lai các con của nàng sẽ ì vị trí này mà tranh nhau đầu rơi máu chảy, nhưng là, giữa huynh đệ bọn hắn xem như hữu ái, hắn là sẽ không đâu?

Triệu Huy Nghiên thấy nàng nhíu mày, rất là lo lắng, vội nói: "Mẫu hậu, sau này nữ nhi nhất định sẽ không nhắc đến nữa."

"Ngoan, Huy Nghiên, con biết là tốt rồi." Phùng Liên Dung cũng không muốn, "Đây là chuyện của phụ hoàng con, chúng ta mặc kệ, trừ khi bọn họ nháo lên."

Nếu tương lai ba người bọn hắn thật sự tranh chấp, nàng nhất định sẽ dạy dỗ bọn họ thật tốt.

Chung ma ma ở bên ngoài nghe, im lặng thở dài.

Đây quả thật là khó làm.

Xưa nay trong hoàng thất, đây luôn là chuyện lớn hàng đầu.

Triệu Huy Nghiên cười nói: "Mẫu hậu, chúng ta không nói chuyện này nữa, đi ra ngoài hái nho thôi, đều đã chín, năm nay làm tiếp chút rượu nho,

https://thuviensach.vn

đưa Tam thúc Tứ thúc một ít, còn có nhà ngoại."

Phùng Liên Dung vui vẻ: "Được, năm nay kết nhiều hơn mọi năm, ta thấy có thể làm hơn mười hũ đấy."

Hai người dắt tay đi ra ngoài, mấy cung nhân vội cầm kéo, nia tre đi theo phía sau.

Triệu Huy Nghiên vóc người còn ngắn, phải đứng trên ghế nhỏ để cắt, nhưng nàng leo lên leo xuống lại rất khoan khoái, hai nương nhi chỉ chốc lát sau đã cắt được hai nia to.

"Khó trách nông dân được mùa lại vui vẻ như vậy, thật đúng là thú vị." Triệu Huy Nghiên nghiêng đầu nói: "Mẫu hậu, hay là chúng ta trồng thêm mấy cái khác?"

"Được." Phùng Liên Dung cũng hưng trí bừng bừng, "Con nói xem trồng thêm cái gì?"

Nàng thủy chung là nữ tử, con là nam tử, nói chuyện luôn không chung đề tài, không giống nữ nhi như Triệu Huy Nghiên, nàng dần lớn lên, son phấn, trang sức quần áo, loại nào không thể nói.

Các nàng mới là người thân thiết.

Triệu Huy Nghiên bẻ ngón tay đếm: "Nữ nhi thấy, hàng ngày chúng ta hay ăn củ cải trắng, nấm, măng tươi, đậu xanh, rau quyết (dương xỉ), dưa chuột, cà tím... Những cái đó đều có thể trồng nhỉ?"

"Nấm thì không dễ trồng, nó mọc ra từ gỗ mục trên rừng, còn có măng tươi cũng không được, những cái khác ngược lại có thể." Phùng Liên Dung kêu hoàng môn gọi hoa tượng đến, "Mấy cái đó dễ trồng hơn hoa nhiều, chỉ cần bón là được, chỉ là không biết chúng ta biến sân này thành như vậy, phụ hoàng con có không vui không?"

https://thuviensach.vn

Triệu Huy Nghiên cười hì hì nói: "Sao có thể không vui chứ, có thức ăn tươi để ăn mà."

"Chúng ta ngày nào mà không ăn thức ăn tươi chứ?" Phùng Liên Dung buồn cười.

"Cái này..." Triệu Huy Nghiên lông mi khẽ chớp, "Khác nhau chứ, đây là chúng ta tự tay trồng, tự tay hái, phụ hoàng khẳng định thích."

Nàng kéo Phùng Liên Dung, nhìn chung quanh, thương lượng chỗ này trồng gì, chỗ kia trồng gì.

Bên này thảo luận rôm rả, bên kia Triệu Hữu Đường lại đau đầu chuyện lập Thái tử, tuy rằng phế Thái tử không lâu, nhưng những đại thần kia cũng đã đề nghị lập Thừa Diễn làm Thái tử,

Triệu Thừa Diễn là con trưởng, quả thật không thể nghi ngờ, nhưng lần này Triệu Hữu Đường không muốn lập gấp như vậy.

Hắn tạm thời giữ lại những tấu chương đó, đi ra khỏi thư phòng.

Vừa đến cung Khôn Ninh, chỉ thấy hai nương nhi đều ở trong sân, còn có hoa tượng, không biết Phùng Liên Dung phân phó cái gì, hoa tượng liên tục gật đầu.

Triệu Hữu Đường đi qua: "Là muốn trồng hoa gì à?"

Tất cả mọi người tiến lên hành lễ.

Phùng Liên Dung cười nói: "Huy Nghiên nói muốn trồng chút rau dưa, thiếp thân cảm thấy rất tốt, vừa rồi đã nói với hoa tượng, chỉ là không biết nên an bài sân này như thế nào."

Triệu Hữu Đường đối chuyện này cũng không phải rất hứng thú, thản nhiên nói: "Biến một cái sân đang đẹp thành như một cái ruộng."

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng không cho ạ?" Phùng Liên Dung lập tức lộ ra vẻ thất vọng.

Triệu Huy Nghiên cũng gấp, nhìn chằm chằm Triệu Hữu Đường.

Nương nhi hai người này tuy chênh nhau nhiều tuổi, nhưng ánh mắt ngược lại giống nhau như đúc, nhìn rồi liền không đành lòng cự tuyệt, giống như hắn nói một chữ không, các nàng sẽ rất đau lòng vậy.

Triệu Hữu Đường tằng hắng một cái: "Thôi, hai người muốn trồng thì trồng, có điều ban đầu không thể động."

Một mảng hoa Liên Dung kia là của hắn, không thể để chút rau dưa kia phủ lên.

Phùng Liên Dung cười nói: "Đó là đương nhiên, vốn là phải có chút hoa mới đẹp mà, bằng không chỉ một màu xanh thì không có ý tứ, có điều rau trồng được rồi cũng có thể thả hai con thỏ ra chơi."

Triệu Hữu Đường khóe miệng giật giật: "Rau này của nàng rốt cuộc là trồng cho người ăn hay cho thỏ ăn vậy?"

"Đều ăn, thỏ nhỏ ăn được bao nhiêu chứ." Phùng Liên Dung nói: "Hoàng thượng đừng hẹp hòi, còn tranh với thỏ nữa."

Triệu Hữu Đường: Cái này gọi là keo kiệt à?

Triệu Huy Nghiên ở bên cạnh bĩu môi nói: "Những người đó cũng vậy, lúc thượng cống không biết chọn một đôi đực cái, làm đến bây giờ cũng không sinh ra thỏ con."

Khoảng thời gian trước nàng rất lo lắng, thầm nghĩ nuôi lâu như vậy, con thỏ cũng mập rồi mà sao mãi vẫn chưa có thỏ con, kết quả cho người xem, hai con tất cả đều là đực, làm nàng tức chết.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường lại cười rộ lên.

Triệu Huy Nghiên kéo tay áo hắn nói: "Phụ hoàng, người bảo bọn họ lại đưa hai con cái đến, như vậy sẽ có thỏ con, cũng có thể đưa biểu muội hai con. Mỗi lần nàng đến, luôn nhìn chăm chú, còn có không chừng Tứ thẩm cũng sinh con gái, sao đủ đưa."

Triệu Hữu Đường tự nhiên đồng ý.

Hai nương nhi thấy hắn không có không cho, càng thêm hưng phấn, quy hoạch một phen, bên cạnh giàn nho lại làm thêm một cái giàn, trồng ít dưa chuột dây mướp, đều là dây leo, bên cạnh lại làm một mảnh đất trồng chút cải trắng, rau xanh, dưới đất còn có thể trồng đậu tương, đậu xanh.

Thấy các nàng như vậy, Triệu Hữu Đường thầm thở dài, một cung Khôn Ninh đẹp đẽ thành giàn trồng thức ăn, có điều thấy thê tử cao hứng như vậy, hắn lại luyến tiếc nói, chính mình chắp tay sau lưng đi vào.

Trong cung tịch mịch, các nàng không giống hắn có nhiều chuyện cần xử lý, nghĩ đến trồng đồ ăn cũng có thể giết thời gian.

Đợi đến dùng xong bữa tối, Triệu Huy Nghiên đi chơi với Đông Lang, Triệu Hữu Đường cùng Phùng Liên Dung ngồi trong phòng nói chuyện.

Phùng Liên Dung rảnh rỗi không việc làm, lật xem hoa văn, nghĩ rảnh rỗi làm cho Đông Lang mấy bộ áo lót, Triệu Hữu Đường thấy nàng tập trung, nói: "Nàng mỗi ngày trừ những thứ này ra, cũng nên học chút cầm kỳ thư họa."

Chữ của nàng đúng là tiến bộ không ít, còn họa, Triệu Hữu Đường nghĩ đến nàng thích nhất tranh trứng, đầu liền đau, tài nghệ đừng nói một thứ, hắn cảm thấy cũng không tốt mang ra gặp người.

https://thuviensach.vn

Về phần cầm kỳ, cầm thì không thấy nàng học, còn cờ, mãi mãi cũng không thắng được hắn.

Phùng Liên Dung lười biếng nói: "Học làm cái gì chứ, Hoàng thượng bình thường chơi cờ cũng không chơi với thiếp thân."

"Sao lại không dùng, giống bây giờ, nàng là có thể đánh đàn cho Trẫm nghe." Triệu Hữu Đường nằm nghiêng trên giường la hán, nhìn đôi tay của nàng, trước kia ngược lại không thấy gì, bây giờ nhìn, ngược lại lãng phí đôi tay này.

Nếu đặt trên dây đàn nhất định là duyên dáng vô cùng.

Phùng Liên Dung cười nói: "Được, Hoàng thượng nói, thiếp thân rảnh rỗi sẽ học." Nàng nói xong liền buông tập hoa văn xuống, "Nói đến đánh đàn, thật ra mẫu thân thiếp thân cũng tiếc nuối, nói không thể để thiếp thân giống một tiêu thư khuê khác hoàn chỉnh, thật ra khi đó nghèo, nào mời nổi nhạc công về dậy chứ. Nhưng hiện giờ đượcrồi, mẫu thân có thể tròn nguyện vọng, đi Giang Nam chơi."

Triệu Hữu Đường thấy nàng vẻ mặt khát khao: "Nàng ngược lại rất thích ra ngoài."

"Đúng là thích." Phùng Liên Dung nói: "Có lẽ cũng có quan hệ với cuộc sống hồi nhỏ của thiếp thân, thiếp thân cũng không phải cô nương không ra cổng trước không bước cổng sau."

Triệu Hữu Đường vươn tay kéo nàng qua: "Nếu không chúng ta đi Ninh huyện ở hai ngày? Bên kia cũng có núi non ý cảnh như Giang Nam."

Do chuyện của Triệu Thừa Dục, trong lòng hắn vẫn không phải rất nhẹ nhàng, có lẽ nên đi giải sầu, đồng thời cũng thỏa mãn nguyện vọng của vị hoàng hậu này, có thể nói nhất cử lưỡng tiện.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung vui mừng quá đỗi: "Thật ạ? Khi nào thì chúng ta đi?"

"Nhìn nàng này, Trẫm phân phó xong mọi việc rồi đi." Triệu Hữu Đường trầm ngâm một lát, "Dù sao cũng phải đi hai ngày."

"Bọn nhỏ cũng đi à?"

"Bọn họ đi cái gì, chỉ Trẫm và nàng thôi." Hắn ngừng một chút, "Huy Nghiên cũng đi đi, hai con thì ở lại, đỡ phải chơi nhiều tâm dã, cả ngày muốn đi ra ngoài, như nàng." Hắn chỉ chỉ mũi nàng.

Phùng Liên Dung lập tức liền dụi đầu vào trong lòng hắn.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Một Nhà Ba Người

Triệu Hữu Đường đã làm quyết định, ngày thứ hai liền mời Phùng Mạnh An vào cung.

Nói đến đại thần trong triều, hiện tại hắn tín nhiệm nhất chính là Phùng Mạnh An, thứ nhất là bản thân hắn có năng lực, thứ hai, tự nhiên là do quan hệ với Phùng Liên Dung. Có điều tin về tin, từ đầu đến cuối hắn không để Phùng Mạnh An ngồi lên chức thượng thư, hắn làm Lại bộ Tả thị lang đã nhiều năm.

Vì thế, trong lòng Phùng Mạnh An cũng hiểu rõ, Triệu Hữu Đường vẫn đang khảo sát hắn, Thượng thư bộ Lại đứng đầu sáu bộ, được xưng là thiên quan, là quyền cao chức trọng chân chính, cho nên cũng không phải là người bình thường có thể đảm nhiệm.

Nghe nói Triệu Hữu Đường muốn đi Ninh huyện, Phùng Mạnh An vẫn lắp bắp kinh hãi: "Hoàng thượng là muốn tuần tra dân tình?"

Triệu Hữu Đường cười rộ lên: "Trẫm có quan viên như các ngươi, còn cần tự mình thể nghiệm và quan sát dân tình sao? Chỉ là muốn cùng Hoàng hậu đi chơi vui vẻ thôi."

Phùng Mạnh An cũng cười.

Xưa nay Hoàng đế đi tuần, trên danh nghĩa đều là một tá lý do đường hoàng, nhưng trên thực tế, đa số còn không phải là vì chơi đùa? Vả lại còn

https://thuviensach.vn

hao tài tốn của, ven đường quan viên vì lấy lòng Hoàng đế, xung quanh vơ vét thế gian hiếm quý dị bảo, chỉ vì lấy niềm vui của Hoàng đế.

Bây giờ Triệu Hữu Đường nói vậy, cũng là vô cùng thành thực.

Phùng Mạnh An hỏi: "Vậy Đại hoàng tử, Tam hoàng tử, công chúa cũng đi à?"

"Chỉ công chúa đi theo, Trẫm gọi ngươi tới, trừ chính sự hàng ngày thì chính là hai người bọn họ." Triệu Hữu Đường nói, "Trước đây Thừa Diễn từng nhắc tới chuyện thư đồng, Trẫm bận nên quên nói với ngươi, Đại Nguyên nhà ngươi sớm thi được tú tài, tương lai hẳn là lương đống, Trẫm thấy cũng vào Xuân Huy các nghe giảng đi."

Phùng Mạnh An mừng rỡ, hắn là người có dã tâm, hiện Thái tử bị phế, sau này Thái tử hẳn là xuất từ hai người kia, con mình là thư đồng, đừng nói đằng trước còn có giao tình, về sau sớm chiều làm bạn, cảm tình tự nhiên thâm hậu hơn. Hắn cúi đầu nói: "Đại Nguyên có thể làm bạn kèm hai vị Hoàng tử đọc sách, là phúc khí của hắn."

Triệu Hữu Đường lại nói: "Cũng không còn gì khác, Trẫm chính là muốn nói trước với ngươi một tiếng, sáng mai còn phải triệu kiến các đại thần khác. Đúng rồi, trước đây ngươi từng ở lại Ninh huyện hai năm, có khắc sâu ấn tượng với nơi nào không?"

"Hồi Hoàng thượng, nói đến phong cảnh đẹp ở Ninh huyện, trừ hồ Minh thì chính là đình Vân Trung." Hắn cười một cái, "Hồ Minh này đúng là nơi tốt, mùa thu, hoa cúc dại nở rộ, trên hồ còn có vịt hoang, nương nương nhìn thấy nhất định sẽ thích."

Hắn biết yêu thích của Triệu Hữu Đường đối Phùng Liên Dung, bằng không theo tính tình của người trước, dù là muốn giải sầu cũng chưa chắc sẽ ngắm cảnh, sợ chủ yếu vẫn là vì muội muội hắn.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, thế nhân đều biết Hoàng hậu được sủng ái, bằng không mấy năm nay cũng sẽ không thể một lần cũng không tuyển tú.

Triệu Hữu Đường nghe Phùng Mạnh An miêu tả, cũng không khỏi nghĩ đến lần đó hắn vụng trộm dẫn Phùng Liên Dung ra ngoài, hai người đi du thuyền, nàng đúng là sẽ thích, hắn cười nói: "Vậy Trẫm nhất định phải đi."

Đợi đến ngày mai hắn phân phó xong mọi chuyện còn lại cho các đại thần, sẽ chuẩn bị mang Phùng Liên Dung cùng Triệu Huy Nghiên đi Ninh huyện.

Triệu Thừa Diễn lòng tràn đầy không vui.

Không biết vì sao Triệu Hữu Đường không mang theo hắn đi, nhưng hắn cũng không dám chống lại, chỉ là tâm trạng rất không tốt, Phùng LiênDung an ủi: "Con bây giờ còn nhỏ..."

Câu nói vừa xong, Triệu Thừa Diễn liền nói: "Muội muội còn nhỏ hơn mà!"

Triệu Huy Nghiên ở bên cạnh vui sướng khi người gặp họa: "Ai bảo phụ hoàng yêu thích muội chứ, Đại ca vẫn nên ở trong cung chăm chỉ đọc sách đi!" Đây là hâm mộ cũng hâm mộ không được.

Phùng Liên Dung trừng nữ nhi: "Hoàng thượng có kỳ vọng về hai con, không giống Huy Nghiên, nữ nhi, tương lai có thể làm gì, nam nhi thì khác, phải đảm đương trọng trách lớn, sợ hai đứa giờ ham chơi, tương lai không được việc. Chờ hai đứa lớn lên, có thể làm phụ hoàng hài lòng, tự nhiên sẽ đồng ý."

Triệu Thừa Diễn vẫn buồn bực không vui.

Triệu Thừa Mô lại cười nói: "Mẫu hậu, muội muội cứ việc vui chơi thoải mái mấy ngày, ta sẽ chăm sóc tốt Đại ca cùng đệ đệ."

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Diễn cau mày: "Ta còn cần đệ chăm sóc?"

"Đương nhiên, xem Đại ca hận không thể khóc nhè như Đông Lang kìa."

Đông Lang tuy rằng còn nhỏ, hình như cũng cảm giác được mẫu thân muốn đi, đã quấn quýt khóc mấy lần.

Triệu Thừa Diễn bị hắn nói ngược lại có chút xấu hổ, chỉ phải nghiêm mặt nói: "Mẫu hậu yên tâm, con không sao, có điều mẫu hậu, muội muội đều là nữ tử, nếu con đi cùng, trên đường cũng có thêm chiếu ứng."

Nhưng trên đường chẳng những có Triệu Hữu Đường, còn có nhiều hộ vệ khác nữa.

Phùng Liên Dung cũng không vạch trần hắn, cười nói: "Thừa Diễn thật chu đáo, không hổ là làm Đại ca, còn nghĩ đến an nguy của chúng ta. Có điều chúng ta đi ra ngoài mấy ngày, Đại Nguyên sẽ vào cung, hai đứa cũng có thêm bạn."

"Thật ạ?" Triệu Thừa Diễn lại cao hứng.

Tâm tình của hắn toàn bộ đều lộ ra ngoài, không chút giấu giếm được người khác.

Phùng Liên Dung nhìn hắn, lại nhìn Triệu Thừa Mô, cũng không biết hai huynh đệ này sao lại khác nhau vậy chứ, còn một người khác hiện còn nhỏ, cũng không biết là loại tính cách nào.

Tất cả đều chuẩn bị tốt, một nhà ba người cáo biệt Hoàng thái hậu liền xuất phát đi Ninh huyện.

Lần này Triệu Hữu Đường vẫn không gióng trống khua chiêng, tất cả giản lược, theo ý hắn, một khi công khai thân phận hoàng đế hoàng hậu liền

https://thuviensach.vn

không có gì hay, như vậy đi đến đâu, những người đó liền quỳ đến đó, ngược lại ảnh hưởng đến tâm tình.

Triệu Huy Nghiên ngồi trên xe ngựa, một đường líu ríu, thỉnh thoảng vén rèm xe lên nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy nơi nào nhiều người, hận không thể xuống xem ngay.

Phùng Liên Dung nhìn buồn cười, lại cảm thấy nữ nhi đáng thương.

Nhớ nàng hồi nhỏ, không giống nàng bị vây trong cung, ngay cả các tiểu thư khuê các kia tuy rằng không bước cổng trong, nhưng giữa các gia tộc vẫn có đi lại với nhau, không giống Triệu Huy Nghiên, trừ một cô biểu muội thì không còn quen biết cô nương nào khác.

Triệu Hữu Đường thấy ánh mắt này của nàng, không khỏi nhắc nhở: "Nàng cũng đừng quá chiều con, nàng dù sao cũng là công chúa, lần này ra ngoài, cũng là Trẫm hưng trí."

Hắn yêu thương về yêu thương, nhưng yêu thương này chỉ giới hạn trong hoàng cung mặc cho hai nương nhi nàng thỏa sức ép buộc, muốn đi ra ngoài tùy tiện ép buộc thì không thể được.

Phùng Liên Dung đương nhiên biết đạo lý này, bĩu môi nói: "Hoàng thượng, thiếp thân có khi nào không nghe không? Chỉ là Huy Nghiên không còn nhỏ cũng vẫn không có bạn bè gì. Thiếp thân thấy lớn hơn chút nữa thì có thể đến nhà tôn thất ngồi một chút không?"

Đây xem như là thân thích của hoàng đế.

Triệu Hữu Đường nghĩ nghĩ gật đầu: "Vậy cũng được."

Thấy hắn chấp thuận, Phùng Liên Dung âm thầm cao hứng, nữ nhi đi, nàng là mẫu thân, đến lúc đó cùng đi cũng được nhỉ?

https://thuviensach.vn

Khóe miệng nàng liền cong lên.

Triệu Hữu Đường làm bộ không phát hiện, một năm ra ngoài ba bốn lần cũng là ở trong phạm vi cho phép, để nàng ngây ngốc trộm cái vui vẻ được rồi.

Ninh huyện cách Kinh thành có chút xa, trung gian còn cần ở khách sạn một đêm.

Chuyện nghỉ trọ này, Triệu Hữu Đường đi Sơn Đông đã từng thử, nhưng hai người khác hoàn toàn chưa, miễn bàn bao nhiêu hưng phấn, Triệu Hữu Đường nói: "Lát nữa xuống dưới đừng kêu hoàng thượng, phụ hoàng, nhất định sẽ hù ngã chưởng quầy, tiểu nhị."

Phùng Liên Dung có kinh nghiệm, nhanh chóng nói: "Thiếp thân sẽ kêu tướng công, Huy Nghiên, con phải nhớ gọi phụ thân, nương, đừng kêu phụ hoàng, mẫu hậu, như lúc còn nhỏ ấy."

Triệu Huy Nghiên lập tức lên tiếng: "Phụ thân, nương, rất dễ, nữ nhi tuyệt đối sẽ không gọi sai."

Triệu Hữu Đường cười rộ lên: "Nương tử, vậy chúng ta đi xuống đi."

Phùng Liên Dung bước xuống, Triệu Huy Nghiên là người cuối cùng, kêu Triệu Hữu Đường ôm xuống.

Ba người đi vào khách sạn, lúc này đúng giờ cơm tối, đại sảnh ngồi đầy người, Triệu Huy Nghiên nói: "Phụ thân, nữ nhi đói bụng, chúng ta ăn cơm trước được không ạ?"

Tiểu nhị bước ra chào đón, chỉ liếc mắt một cái liền biết ngay ba người này nhất định là kinh đô nhà giàu, không nói quần áo mặc trên người, ngay cả khí độ trên người cũng khác, vội nói: "Mời ba vị khách quan lên nhã gian."

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chính lúc này đã thu xếp xong nghỉ trọ xong, thuận miệng liền gọi món ăn, những món hắn nói ra khiến tiểu nhị nghe được sửng sốt, đó là cái gì vậy, đầu bếp thật làm ra được?

Thấy hắn tròng mắt đều sắp rớt, Phùng Liên Dung nói: "Cho mấy món chuyên môn của các ngươi là được rồi, cũng không cần nhiều, bốn năm món, có rau có thịt."

Tiểu nhị lúc này mới lấy lại tinh thần, nói mấy món, Phùng Liên Dung nghe không sai liền gọi.

Triệu Hữu Đường nhìn Nghiêm Chính: "Ngươi cũng thật hồ đồ, những món ăn đó bọn họ làm ra được sao?"

Đừng nói huyện thành, dù là ở kinh đô cũng có mấy đầu bếp tửu lâu có thể làm ra được?

Nghiêm Chính cúi đầu: "Đại gia nói đúng."

Hắn phân phó những hộ vệ kia đi dùng cơm.

Do giấu giếm thân phận, bọn họ ai ai cũng mặc theo dáng vẻ của tùy tùng, người bình thường đều sẽ không đoán được đến trong cung.

Đồ ăn bưng lên, Triệu Hữu Đường nếm thử: "Cũng xem như không tệ, khó trách mấy nhà phụ cận đều không được đông khách như nhà này, xem ra cũng có đạo lý."

Triệu Huy Nghiên cũng ăn mấy miếng, lại giống như không thích.

Nàng từ nhỏ ở trong cung, nuông chiều từ bé, phương diện này ngược lại có chút giống Triệu Hữu Ngô, yêu cầu cao, Phùng Liên Dung thì khác, chỉ cần cho nàng ra ngoài chơi, nàng không có bất kỳ chê bai gì, cũng chỉ nàng ăn nhiều nhất.

https://thuviensach.vn

Buổi tối, Phùng Liên Dung cùng Triệu Huy Nghiên ngủ, Triệu Hữu Đường ngủ ở cách vách.

Triệu Huy Nghiên cầm chăn lên ngửi: "Aiz, không thơm chút nào hết, nhìn cũng không phải mới."

"Con muốn giống trong cung vậy lần sau đừng ra, không thì đến hoàng gia biệt uyển đi, nhưng như vậy thì có ý nghĩa gì đâu?" Phùng Liên Dung nói: "Lúc nào cũng muốn được cái này được cái kia, đúng không? Chỉ xem con nghĩ thế nào thôi. Đừng nói đi chơi, nói không chừng đi rồi còn bị mệt, nếu không sáng mai con về cung đi."

"Đừng mà, nương." Triệu Huy Nghiên vội nói: "Con chỉ thuận miệng nói thôi, ta ngủ còn không được sao?" Nàng chui vào trong chăn, lông mày vẫn cau.

Phùng Liên Dung cười rộ lên, nằm xuống nói: "Cuộc sống của người bên ngoài khác chúng ta một trời một vực, có đôi khi ngay cả muốn ăn no cũng khó, đương nhiên có một số nơi tốt cũng không được tỉ mỉ."

"Vậy nương còn luôn muốn ra?"

"Con không muốn ra?"

"Nữ nhi là vì chưa từng ra, nhưng không phải trước kia nương lớn lên ở ngoài cung sao?"

"Chính là như vậy mới đặc biệt nhớ muốn, con còn nhỏ biết cái gì? Phú quý khó đi nữa, có đôi khi cũng chưa chắc hơn được tự tại." Phùng Liên Dung nói: "Có điều nữ nhi gia, không giống nam nhi, luôn phải xem trượng phu, cái này lại khác."

Nếu không phải trong cung có Triệu Hữu Đường chỉ thích nàng, nàng sống lại lần này, nghĩ thật tình nguyện chết lại.

https://thuviensach.vn

Triệu Huy Nghiên cười cười: "Nữ nhi tương lai cũng phải gả cho người giống phụ hoàng."

Phùng Liên Dung gãi mũi nàng: "Không xấu hổ, mới bao lớn đã nói chuyện này. Nhưng là Đại ca con, không mấy năm nữa thật đúng là cưới thê, không biết tuyển chọn như thế nào mới tốt." Nói đến đây nàng thật sự khủng hoảng, chưa từng làm qua bà bà đâu.

Triệu Huy Nghiên: "Đại ca thì dễ mà, cưới ai tình tình ôn hòa là được, Đại ca dễ ở chung." Nàng vươn tay ôm lấy Phùng Liên Dung, "Cưới một người chúng ta thích là được rồi, về sau ngày ngày gặp cũng không thể để chúng ta không thoải mái."

Phùng Liên Dung sờ sờ đầu nàng: "Cưới cho con, hay là cưới cho Đại ca con vậy?"

"Đều như nhau."

"Nha đầu hư, để Đại ca con biết, thế nào cũng làm ầm lên mà coi."

Triệu Huy Nghiên cười khanh khách.

Mẫu nữ hai người nói một hồi lâu mới ngủ.

Buổi sáng, Triệu Hữu Đường chờ mòn chờ mỏi hai người mới tha thướt đến muộn, ngồi xe ngựa một lần nữa tiến đến Ninh huyện, lần này ngược lại không bao lâu liền đến."

Triệu Huy Nghiên xuống dưới, chỉ thấy Ninh huyện lớn hơn nhiều so với các nơi đã đi ngang qua, người đi đường cũng không tính là ít, nàng lập tức kéo Phùng Liên Dung chạy xuống đường: "Nương, chúng ta đi chung quanh chút đi." Đối nàng mà nói, ngay cả mấy tiếng rao hàng cũng rất thú vị.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nói: "Vội cái gì, đội mũ này vào!"

Mũ che mặt hắn đã sớm lệnh Nghiêm Chính chuẩn bị, nơi nhiều người phải dùng tới, thê tử, con gái của hắn đều xinh đẹp như hoa, không phải để cho người khác xem, chưa nói mấy tên dê xồm kia, ghê tởm như nhìn thấy ruồi bọ vậy.

Hai người đội lên, ba người thế này mới đi chơi.

Đến trên đường, Triệu Huy Nghiên đã mua mấy thứ, trừ ăn, ngay cả chim chóc được bện từ tre trúc cũng đã mua mười mấy con, người phía sau trên tay xách đầy đồ.

Đến chiều, lại đi hồ Minh.

Lúc này đúng là mùa thu, bên hồ nở đầy hoa cúc dại, màu gì cũng có, còn có lau sậy trắng như tuyết, cỏ ngải màu tím, chúng nó mọc bốn phía xung quanh hồ, hồ Minh tựa như một viên đá quý màu xanh lục được khảm ở trong, Triệu Huy Nghiên nhìn con mắt sáng lên, chạy tới.

Nàng lên tiếng hoan hô, cả kinh chim chóc trên hồ bay hết lên.

"Thật sự là quá đẹp, như tranh vậy." Triệu Huy Nghiên kêu lên, "Nương, mau tới nha."

Phùng Liên Dung cũng nâng váy đi qua.

Hai người đứng ở bờ hồ ló đầu ra nhìn, chỉ vào vịt hoang nói: "Chim gì mà đẹp vậy, là uyên ương ạ? Hình như vậy."

"Đây là sáu con vịt hoang." Triệu Hữu Đường không nói gì, hai đồ ngốc, rõ ràng là nữ tử thân phận quý trọng nhất kinh dô, lúc này lại như nông dân không kiến thức đi vào Kinh thành vậy, cả kinh sợ hãi, may mà không có người ở bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Có điều lại buồn cười, do các nàng thật sự vui vẻ, cho nên cái gì cũng bất chấp, cái gì đều có thể nói.

Hai mẫu nữ đi dọc theo bờ hồ hơn nửa vòng, thật sự mệt mỏi mới ngồi xuống.

Sớm có tùy tùng đặt cái bàn, dù là du khách sáng sớm tới đây du lịch cũng bị đuổi hết ra.

Triệu Hữu Đường ngẩng đầu nhìn trời xanh, lại nhìn hồ nước, nghe hai mẫu nữ ở bên cạnh nói nhảm, tâm tình khó được sáng sủa.

Thật ra làm người bình thường, có lẽ cũng rất tốt.

Nghiêm Chính không biết từ đâu mua được chiếc thuyền, lát sau một nhà ba người đều ngồi lên, Triệu Hữu Đường thấy trong hồ khắp nơi, nhất thời quật khởi, lại sai người làm cần câu, hắn ngồi ở đuôi thuyền câu cá, Phùng Liên Dung ngồi bên cạnh, không rên một tiếng, nhưng là Triệu Huy Nghiên không chịu nổi, luôn muốn nói.

Phùng Liên Dung nói: "Lát nữa cha con câu được cá, đừng trách không cho con ăn."

Triệu Huy Nghiên có thế này mới khép miệng lại.

Thẳng đến khi Triệu Hữu Đường câu được cá nàng mới hoan hỉ nhảy lên, thuyền nhỏ cũng đi theo dập dờn.

Triệu Hữu Đường cũng rất đắc ý, nhìn thấy là con cá trích to mập, lại thả cần câu xuống.

Lần này đến sau giữa trưa mới nghỉ câu, Triệu Hữu Đường tổng cộng câu tám con, lại dạy thê tử nữ nhi câu, vui vẻ hòa thuận.

Câu được rồi, chạng vạng liền ngồi ở bờ hồ châm lửa, nướng cá ăn.

https://thuviensach.vn

Ba người ăn mặt đầy bóng loáng, hài lòng đi về nghỉ.

Liên tục mấy ngày quả thật chơi rất vui vẻ, giống trăm họ đi ra ngoài du lịch, chỉ là cuối cùng vẫn bị người quấy rầy. Thanh Bình hầu Giang Chiêu Thiện là ca ca của Hoàng thái hậu, tin tức luôn linh thông hơn chút, biết được Triệu Hữu Đường ở đây, vội vàng đi qua bái kiến, cũng mời Triệu Hữu Đường qua điền trang ở.

Hắn xem như là cữu cữu của Triệu Hữu Đường, mặc dù không có liên hệ máu mủ, nhưng Triệu Hữu Đường nể mặt Hoàng thái hậu nên không cự tuyệt, do vốn cũng chơi được không sai biệt lắm, hai ngày nữa cũng nên khởi hành hồi cung liền dẫn Phùng Liên Dung cùng Triệu Huy Nghiên đi điền trang của Giang gia.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Song Sinh Nữ

Thanh Bình hầu vốn là phụ thân của Hoàng thái hậu, có điều ông qua đời sớm, hầu tước liền dừng trên người trưởng tử Giang gia. Giang Chiêu Thiện này bình thường cũng không thật sự làm gì, nhận cái việc nhàn, nhưng một năm cũng vào cung một hai lần gặp Hoàng thái hậu, cho nên Phùng Liên Dung cũng biết.

Chỉ là Triệu Huy Nghiên không nhớ rõ lắm.

Phùng Liên Dung nói: "Tính ra là cữu tổ phụ của con, lúc con năm tuổi từng gặp qua một lần, hắn đưa con một đôi thỏ ngọc."

Giang gia tuy rằng không phải nhân vật phong vân gì, nhưng ra một Hoàng thái hậu, mà Thái hoàng thái hậu cũng quen thuộc với thân thích của Giang gia, cho nên mấy năm nay, Giang gia vẫn sừng sững không ngã, trong nhà giàu có không cần phải nói, ra tay đều là đồ quý trọng.

Triệu Huy Nghiên từng nhận được thỏ ngọc, đó là cả một khối ngọc khắc thành, không phải vật phàm.

Nàng nghe, gật gật đầu.

Tới điền trang Giang gia, ba người xuống xe.

Do Giang Chiêu Thiện sớm biết chuyện này nên đã kêu người chuẩn bị tốt nơi ở, phòng hảo hạng nhường hết cho bọn họ ở.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường cũng không từ chối, lòng hắn biết rõ, Giang Chiêu Thiện tìm tới là vì chuyện gì.

Ban đầu nể mặt Hoàng thái hậu, Giang gia thuận buồm xuôi gió, nhưng Hoàng thái hậu rồi cũng sẽ già, Giang gia tương lai phải dựa vào ai đó, tự nhiên là muốn nịnh bợ hắn vị hoàng đế này. Nhưng mà hắn là hoàng đế, ngày thường bị người lấy lòng chính là chuyện cơm bữa, hắn cũng không để ở trong lòng.

Bọn họ lấy lòng về lấy lòng, sau này hắn đối đãi thế nào, đó cũng là việc của hắn.

Làm hoàng đế, há có thể vì chút chuyện này liền thay đổi?

Theo ý hắn, những thần tử đó muốn vinh hoa phú quý vĩnh cữu, đầu tiên đó là thông minh hơn chút, tuy rằng nước trong quá ắt không có cá, nhưng nên thu liễm vẫn phải thu liễm, ở trong phạm vi năng lực, làm tốt việc của mình, thật ra làm tốt hai điểm này cũng chẳng phải việc khó đúng không.

Nhưng vấn đề là, nhiều người chính là không rõ, cho nên năm tới quan viên ngã ngựa không phải là ít,

Không có mũ cánh chuồn trên đầu, lại có thể làm gì chứ?

Triệu Hữu Đường lắc đầu.

Phùng Huyên Nghiên đã mang theo Triệu Huy Nghiên về phòng.

Nàng đời này cũng là lần đầu tiên đi điền trang, mới lạ tất nhiên là mới lại, từ phòng hảo hạng đi ra phía sau, trải qua một cái sân, mở cửa chính là ruộng tốt mênh mông vô bờ, nhiều nông dân đang ở xa xa gặt hái hoa màu, tiếng nói tiếng cười bất chợt truyền đến, có thể nghe ra không khí vui mừng giữa bọn họ.

https://thuviensach.vn

Triệu Huy Nghiên cười nói: "Nương, chúng ta trở về cũng phải trồng rau đấy."

Lần này ra cửa, các nàng vốn muốn trồng rau liền không làm được.

Phùng Liên Dung cười nói được.

Triệu Hữu Đường tiến vào, thay xong áo ngoài mới thấy hai nương nhi quay lại.

Phùng Liên Dung nói: "Vừa rồi ra xem một cái, lại nói, Hoàng thượng cho nhà thiếp thân một mảnh ruộng lớn, thiếp thân cũng chưa được xem qua, không biết năm nay có phải cũng là mùa thu hoạch không."

"Không phải mùa thu hoạch thì sao, dù sao cũng không đến nỗi ngay cả thuế cũng không giao ra được."

Đương nhiên, hành động này là sau khi hắn lên ngôi vài năm mới sửa, kiểm kê đất tốt, quyền quý không được giấu giếm số ruộng đồng tốt chân chính, như vậy quốc khố mới có thể tràn đầy.

Tương lai gặp phải thiên tai cũng có đủ tiền đủ lương thực để giúp nạn thiên tai.

Mấy năm nay, hắn đối những nhà giàu kia là có chút hà khắc, có điều cuối cùng vẫn còn lưu một đường, do bất kỳ sự việc gì trong thiên hạ đều là vật cực tất phản, có đôi khi, dù là hoàng đế nhưng cũng đâu có thể tùy tâm sở dục (muốn gì làm đó)?

Thiếu quy củ, thiếu cân bằng, cái gì cũng làm không được.

Mà Phùng Liên Dung tất nhiên là không rõ những cái này, nàng chỉ biết là Triệu Hữu Đường làm gì cũng đúng, về phần nàng dựa vào cái gì để phán đoán, tự nhiên là thiên hạ thái bình, dân chúng không câu oán than.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Chính ở bên ngoài nói: "Nước ấm đã chuẩn bị xong rồi ạ."

Ở bên ngoài, không thuận tiện nhất chính là tắm rửa, mà điền trang hiển nhiên là chỗ tốt nhất, Phùng Liên Dung và Triệu Huy Nghiên đi qua xem, Triệu Huy Nghiên nói: "Xem ra thùng tắm đều là mới mua, nhìn ánh sáng này là biết chưa dùng qua." Nàng cười, "Có điều cũng nên như vậy, cũng không thể dùng đồ cũ."

Phùng Liên Dung nói: "Mau tắm đi, lát nữa còn phải ăn cơm, nghe nói phòng bếp chuẩn bị nhiều thức ăn."

"Vậy tốt quá." Triệu Huy Nghiên vỗ tay nói, "Mấy ngày ở trong tiệm ăn không được ngon, lần nào cũng không được ăn no!"

"Nha đầu kén cá chọn canh này!" Phùng Liên Dung giận mắng nàng một câu.

Hai người đều tự tắm sạch.

Phùng Liên Dung Trở về mặc chiếc áo ngắn màu hồng hải đường, bên dưới mặc chiếc váy dài vân sa thuần trắng, bên ngoài lại khoác một chiếc áo lụa mỏng màu vàng nhạt. Nàng tuổi này rất ít có ai mặc màu này, nhưng nàng mặc vào không hiện một chút già, ngược lại còn thêm mấy phần kiều diễm.

Nàng tiến vào liền hướng Triệu Hữu Đường dịu dàng mỉm cười.

Triệu Hữu Đường thầm nghĩ, hôm nay ở trên trang, buổi tối không thiếu được muốn Triệu Huy Nghiên ngủ một mình.

Mấy ngày nay do ở khách sạn, Triệu Huy Nghiên nhỏ mới kêu hai nương nhi ngủ chung, lại nói, không công đoạt chỗ của hắn, hôm nay cũng không thể để Triệu Huy Nghiên bá chiếm nương nàng.

https://thuviensach.vn

Ba người nghỉ tạm một lát, sát sau liền đi chính đường, ban đêm như vậy, cũng là do bọn họ đến, khắp trang đèn đuốc sáng trưng, hận không thể giăng đèn kết hoa, như là có đại hỷ sự.

Giang Chiêu Thiện đón bọn họ ngồi xuống, cười nói: "Chỉ là ăn một bữa cơm, sợ Hoàng thượng, nương nương, công chúa không thú vị nên hạ quan đã mời đào kép đến ca múa trợ hứng."

Triệu Hữu Đường thản nhiên nói: "Rất tốt."

Hắn cũng không từ chối, Giang Chiêu Thiện tự nhiên cao hứng, phân phó.

Lúc này trên bàn đã bày đầy mâm trái cây điểm tâm, cao lương mỹ mị, mùi xông vào mũi, đầu dưới trên phải đào kép đàn tỳ bà, trong phòng rất nhanh liền vang lên tiếng đàn sáo.

Lúc này cửa phòng mở rộng, Phùng Liên Dung nhìn lại, chỉ thấy hai nữ tử mặc váy múa tay áo dài màu hồng đào nhanh nhẹn bước đến, bước chân nhẹ nhàng như tuyết, rơi xuống đất không tiếng động, thật sự như bay vào, lại nhìn hai người kia, lớn lên quốc sắc thiên hương, đặc biệt hơn là, thế nhưng giống nhau như đúc.

Triệu Huy Nghiên cũng trợn tròn mắt, thấp giọng nói với Phùng Liên Dung: "Sao lại giống như là một vậy?"

"Đây là song sinh nữ." Phùng Liên Dung giải thích, "Một mẫu thân cùng lúc sinh ra hai nữ nhi."

Triệu Huy Nghiên bừng tỉnh đại ngộ: "Hóa ra là vậy, vậy chẳng phải cực kỳ khó sao?"

"Tự nhiên." Dù sao nàng chưa từng thấy qua song sinh nữ, hôm nay là lần đầu thấy, thật sự là kỳ diệu, có nghe nói có người lớn lên liền không

https://thuviensach.vn

giống, nhưng đô này thật sự là một khuôn đi ra.

Triệu Huy Nghiên cười nói: "Các nàng múa cũng rất đẹp, còn đẹp hơn mấy người trong cung."

Hai người này như có lòng linh tê, mọi cử động hoàn toàn giống nhau, không một chút lệch lạc, dáng người cũng phong lưu, nên gầy thì gầy, nên đầy đặn thì đầy đặn, dù là Phùng Liên Dung ở trong cung cũng chưa từng thấy người như vậy.

Nàng theo động tác của các nàng, nhìn mê mẩn.

Hai người kia nhảy múa, có một người ngược lại đi đến bên cạnh người đánh đàn, người nọ vội nhường chỗ, nàng ngồi xuống đưa tay đánh đàn, so sánh với cầm nghệ của người kia cũng không một chút kém, hai tay lật chuyển vô cùng đẹp mắt, có thể thấy được là thành thạo.

Giống như không phải luyện múa đã lâu, mà là trời sinh đã biết.

Triệu Hữu Đường nhìn về phía Phùng Liên Dung, nàng như là thật thích, thật sâu bị kinh diễm, khóe miệng mang ý cười, hắn lại quay đầu đi.

Ba người bọn họ đều xem rất chuyên chú.

Giang Chiêu Thiện đưa tay lên vuốt râu, xem ra mang hai cô nương này ra quả nhiên không sai, dù là trong cung cũng làm sao có người như vậy? Cầm kỳ thư họa không gì không biết, lại nói, nếu không phải thân phận đê hèn, chính là làm phi tần cũng không phải việc khó.

Nhưng cũng đúng vậy, về sau vào cung, hoàng thượng ưu ái vẫn có thể phong cái phi tần, trước kia lại không phải không có, nữ nhân muốn lấy niềm vui của nam nhân, cho tới bây giờ không phải dựa vào gia thế thân phận, mà là tư sắc tính tình.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung xem một hồi, trong lòng bỗng động, quay đầu nhìn qua phía Triệu Hữu Đường.

Hắn vẫn đang tập trung xem, ánh mắt cũng là thưởng thức, ngón tay còn nhẹ gõ mặt bàn.

Phùng Liên Dung nhất thời không biết là tư vị gì, nàng nhìn Giang Chiêu Thiện, Giang Chiêu Thiện còn đang đắm chìm trong cao hứng.

Hắn đã có nắm chắc, hắn đưa đôi tỷ muội này cho Triệu Hữu Đường, Triệu Hữu Đường hắn là sẽ nhận, nam nhân thôi, ai chẳng giống ai, dù là hoàng đế cũng vậy. Đừng nói hắn chuyên sủng hoàng hậu, nhưng hoàng hậu nào có một ngày không già?

Ai chẳng thích cô nương trẻ tuổi.

Bản thân Giang Chiêu Thiện cũng có rất nhiều tiểu thiếp thông phòng, chẳng sợ tuổi hắn đã hơn sáu mươi.

Có điều hắn ngược lại có chút không bỏ được, hai người này là hắn cực phí tâm tư mới tìm được, ngay từ đầu nào biết Triệu Hữu Đường sẽ đến, cũng là khéo, nhưng đối phương là hoàng thượng, dù có phải cắt miếng thịt hắn cũng phải bỏ được.

Phùng Liên Dung nhíu nhíu mày, nàng không vui cho lắm.

Nữ nhân vào thời điểm nào đó luôn nhạy cảm, chẳng sợ lúc này nàng còn chưa xác định.

Song sinh nữ rốt cục biểu diễn xong, Triệu Hữu Đường thưởng bọn họ, quay đầu thì thấy Phùng Liên Dung đang ăn, hắn hỏi: "Đầu bếp làm thế nào?"

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung nói: "Cũng được, đương nhiên là tốt hơn mấy ngày qua."

Nói như thế nào Giang Chiêu Thiện cũng là Hầu gia, phương diện ăn uống đương nhiên là tinh tế, đừng nói có bọn họ ở đây, đầu bếp tất nhiên là phá lệ dụng tâm.

Giang Chiêu Thiện nhẹ thở ra.

Triệu Hữu Đường cũng ăn, nhưng chẳng biết vì sao, hắn có hơi có cảm giác kỳ quái, nhìn Phùng Liên Dung thì thấy nàng vẫn giống mấy ngày trước đây, tức thời cũng không để trong lòng.

Buổi tối, Triệu Huy Nghiên tự đi ngủ, không quấn quýt Phùng Liên Dung, hắn cùng nàng vẫn hoan ái như thường ngày, một đêm xuân ý nồng đậm.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Một Mình Rời Đi

Editor: Linh

Giang Chiêu Thiện bớt chút thời gian đi biểu đạt ý tứ này với Nghiêm Chính, muốn đưa đôi song sinh nữ này cho Triệu Hữu Đường, ở thời đại người như đồ vật này, đưa một người cũng không cần tự mình nói với Triệu Hữu Đường, xem như là tặng lễ.

Nhưng Nghiêm Chính vẫn phải bẩm báo một tiếng.

Triệu Hữu Đường nghe xong, gật gật đầu: "Vậy mang về đi."

Nghiêm Chính đáp lời liền đi.

Giang Chiêu Thiện mừng khôn tả xiết, đi qua nói với song sinh nữ.

"Về sau các ngươi vào cung, nhưng cũng đừng quên tình nghĩa bản hầu tiến cử." Lời này của hắn ý tứ rất rõ ràng, tương lai được sủng ái, nhớ kỹ hồi báo.

Song sinh nữ một tên Lục Châu, một tên Hồng Giác, biết được tin tức này cũng cao hứng.

Dù sao Giang Chiêu Thiện là một ông già, nơi nào bì được hoàng đế đang tuổi tráng niên, đừng nói hoàng đế còn sinh vô cùng anh tuấn, song sinh lập tức quỳ gối nói sẽ không quên ân tình này.

https://thuviensach.vn

Giang Chiêu Thiện đề điểm hai câu: "Các ngươi mặc dù tuổi trẻ mỹ mạo, nhưng vào cung rồi, đừng đắc ý vênh váo, nhiều lấy lòng Hoàng hậu nương nương cùng công chúa, bản hầu thấy các nàng hẳn cũng yêu thích người tài tình như các ngươi."

Song sinh nữ nhìn nhau một cái, thầm nghĩ, giữa nữ nhân lại thưởng thức nhau thế nào, lúc thật sự liên quan đến cái khác, ví dụ như hoàng thượng sủng ái, như vậy hẳn là cũng chẳng quan tâm đến thưởng thức hay không.

Nhưng các nàng vẫn gật đầu.

Tóm lại cùng ai cũng vậy, phu nhân của Giang Chiêu Thiện nghe nói cũng là một người độc ác, tuy rằng Giang Chiêu Thiện nhiều tiểu thiếp, nhưng thứ tử thứ nữ một người cũng không có, một khi đã như vậy, đến đâu mà không phải giống nhau?

Loại thân phận này như các nàng, luôn giống bùn trên đất.

Giang Chiêu Thiện thấy các nàng thuận theo, lại dặn dò một lát liền cáo từ bước đi.

Chuyện của song sinh nữ giấu giếm không được, đương nhiên cũng không có ai giấu giếm, người trong trang biết, ngầm sẽ nói hai câu, rất nhanh liền bị mấy người cung nhân phát hiện. Châu Lan cũng nghe thấy, nghĩ rằng loại chuyện này thế nào cũng phải báo cho Phùng Liên Dung biết, lập tức liền đi nói với nàng.

Phùng Liên Dung nghe xong, tâm tình liền không tốt.

Châu Lan nói: "Cũng chỉ là một đồ chơi, bất quá là mới mẻ, nương nương biết mà, các nàng vào cung, cũng không tạo nổi sóng gió gì."

Dù sao cũng là người đê tiện, không khác gì ca cơ trong cung.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung không nói chuyện.

Triệu Hữu Đường tiến vào, chỉ thấy nàng ngồi trước cửa sổ không nhúc nhích, cũng không biết là đang nghĩ cái gì.

Hắn tiến lên cười cười nói: "Muốn ra ngoài đi dạo không?"

Phùng Liên Dung nói: "Thiếp thân không đi, Hoàng thượng mang Huy Nghiên đi đi."

Nàng không có bao nhiêu hưng trí.

Nhìn sắc mặt này liền biết là mất hứng, Triệu Hữu Đường nhíu mày nói: "Sao vậy, ai nói gì với nàng à?"

Phùng Liên Dung nghĩ, còn không phải do hắn sao, đang tốt lại mang song sinh nữ về, không biết đang nghĩ cái gì! Mấy năm nay không tuyển tú, chắc là làm khó hắn?

Cũng đúng, nhìn hai cô nương này trẻ tuổi phấn nộn, mọi thứ đều tinh thông, mặc cho ai gặp được đều khó không khỏi lên tâm tư, vậy nên hắn cũng không hỏi mình một câu liền làm chu, chả trách nói hoa tàn ít bướm, tóm lại sẽ có một ngày này.

Nàng được Triệu Hữu Đường cưng chiều mấy năm nay, luôn cảm thấy chưa đủ chân thật, luôn cảm thấy có một ngày nhất định sẽ thay đổi, hôm nay chính là ngày đó.

Nhưng nàng hình như cũng không phải đặc biệt bi thương, chính là ngực trống không, giống như không có gì cả, giờ phút này, nàng cũng không muốn nói chuyện với Triệu Hữu Đường, chỉ muốn yên lặng, chờ cảm xúc này đi qua.

Nhưng mà, Triệu Hữu Đường lại nhìn ra nàng là đang tức giận.

https://thuviensach.vn

Nàng thích nhất là ra ngoài chơi, lúc này, chuyện có thể làm nàng tức giận rất ít, chẳng lẽ là vì cặp song sinh nữ? Cũng chỉ có cái này.

Triệu Hữu Đường buồn cười: "Trẫm muốn dẫn cặp song sinh nữ hồi cung, nàng không vui?"

Hắn chính miệng thừa nhận, trái tim Phùng Liên Dung nảy lên, sao lại quang minh chính đại như vậy! Nàng nhíu mày: "Có gì mà không vừa ý, dù sao vẫn là hoàng thượng thích."

"Nhưng nàng và Triệu Huy Nghiên không phải cũng rất thích sao? Lúc rảnh rỗi nhìn xem không tệ."

Phùng Liên Dung bĩu môi mới nói: "Thiếp thân đúng là thích, có điều cũng không thích như hoàng thượng, còn chưa có ý muốn tìm các nàng, có điều Hoàng thượng coi trọng là được, thiếp thân có gì để nói đâu."

Triệu Hữu Đường cau mày, hắn vốn cũng không nghĩ nhiều, chỉ là một đôi đào kép, thấy có chút ý tứ liền mang về, dù sao thê tử cũng thích, rảnh rỗi xem hai nàng biểu diễn cũng không tệ, thế nhưng từ miệng Phùng Liên Dung nói ra thành cái gì?

Hình như là hắn vì nữ sắc, mang về cung muốn sủng hạnh!

Hắn còn không đến mức như thế!

Hắn làm mặt lạnh: "Nàng thật nghĩ như vậy?"

Phùng Liên Dung nói: "Thiếp thân nghĩ thế nào thì làm được gì, dựa vào hoàng thượng nghĩ thế nào là được." Nàng mặc dù không vui vẻ, nhưng đến cùng cũng không muốn cùng Triệu Hữu Đường có xung đột, cười cười nói: "Hoàng thượng không phải muốn đi ra ngoài dạo chút sao, đừng trì hoãn nữa, chờ trời tối rồi cũng không tốt."

https://thuviensach.vn

Nàng áp chua sót về lại trong lòng.

Mỗi khi gặp được loại chuyện này, nàng luôn không muốn đối mặt, mấy dù là mấy năm nay cũng vẫn giống vậy.

Đừng nói trước kia nàng là quý phi, cho dù bây giờ là hoàng hậu thì như thế nào, hắn muốn làm cái gì, ai cũng không cản được, đừng nói chỉ là nữ nhân.

Xưa nay đế vương ai không phải vậy?

Triệu Hữu Đường nhìn nụ cười còn khó coi hơn khóc của nàng, không khỏi nghiêng đầu đi, hỏi: "Nàng thật không có lời gì khác muốn nói với Trẫm?"

Phùng Liên Dung do dự một chút nói: "Nếu hoàng thượng muốn thiếp thân đi cùng, vậy thiếp thân..."

Naàng vẫn không chịu nói thật.

Nói nàng không muốn hắn mang đôi song sinh nữ trở về.

Nói nàng không thích.

Ở trên chuyện này, nàng luôn kỳ quái như ậy, Triệu Hữu Đường tuy rằng không phải lần thứ nhất thấy nàng như thế, nhưng hôm nay chẳng biết tại sao lại càng ngày càng căm tức, hắn trước sau như một sủng nàng, chưa bao giờ chạm qua người khác, chẳng lẽ nàng không biết tâm tư của hắn?

Nhưng vẫn miên man suy nghĩ, vừa gặp phải nữ nhân khác liền cảm thấy hắn sẽ sủng hạnh người kia.

Cũng không biết nàng là thế nào!

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường đột nhiên cười lạnh: "Không cần nàng cùng, Lục Châu Hồng Giác kia rất tốt, Trẫm đi tìm các nàng cũng Trẫm đi ra ngoài!"

Hắn nói xong xoay người rời đi.

Phùng Liên Dung chỉ cảm thấy chính mình toàn thân cứng đờ, ngay cả một ngón tay cũng không thể cử động, linh hồn cũng như là đã bay đi.

Châu Lan ở bên ngoài nghe được, một bên phân phó Bạch Lan đi ra xem, một bên đến an ủi Phùng Liên Dung: "Nương nương, hoàng thượng chỉ là nói dỗi thôi, nương nương chớ đừng sốt ruột!"

Phùng Liên Dung ngoảnh mặt làm ngơ.

Do Triệu Hữu Đường không biết đã bao lâu chưa từng ở trước mặt nàng phát giận, bây giờ vì cặp song sinh nữ kia, hắn thế nhưng giận thành như vậy, nàng rõ ràng không nói gì, hắn muốn dẫn, nàng liền để hắn mang về cung, chẳng lẽ như vậy cũng không được?

Mũi nàng chua sót vô cùng, đứng lên cắn răng nói: "Không sao, ta có gì mà phải sốt ruột, chúng ta cũng đi ra ngoài chơi."

Châu Lan kinh ngạc nói: "Nương nương muốn đi đâu?"

"Đi Vân Trung đình đi, mấy ngày trước đều đi ra hồ, Mây Vân đình chưa đi lần nào." Phùng Liên Dung kêu Châu Lan lấy quần áo, "Đơn giản chút, còn muốn leo núi."

Châu Lan nói: "Có cần nói cho công chúa một tiếng không ạ?"

Phùng Liên Dung đang suy nghĩ thì Bạch Lan trở về nói: "Hoàng thượng mang công chúa đi ra ngoài."

Phùng Liên Dung nghe xong liền muốn hỏi hắn rốt cục có mang Lục Châu Hồng Giác ra ngoài không, nhưng cuối cùng cũng không hỏi. Hắn

https://thuviensach.vn

mang hay không mang theo thì sao, dù sao cũng mang về cung, xem hôm qua hắn đối đôi song sinh nữ này thưởng thức, tương lai có rất nhiều cơ hội cùng nhau tản bộ.

Nàng dỗi thay đổi quần áo liền đi ra ngoài.

Nhưng lúc này trời lại không tốt lắm, ánh mặt trời vốn rực rỡ bị đám mây che phủ, đã có chút ám.

Châu Lan không dám tự tiện làm chủ, hỏi Phùng Liên Dung: "Nương nương, có muốn chờ Hoàng thượng về không?"

"Chờ cái gì, ta là hoàng hậu, ra ngoài dạo chơi có làm sao? Hoàng thượng không phải cũng đi chơi à?" Phùng Liên Dung tâm tình thật sự rất không tốt, nàng là thật muốn giải sầu, ra ngoài một chuyến, có lẽ nàng sẽ bình tĩnh lại, chờ gặp lại Triệu Hữu Đường, nàng sẽ không sao cả.

Nên tới luôn muốn tới.

Châu Lan chỉ phải kêu phu xe đánh xe đến.

Giang Chiêu Thiện nghe nói Phùng Liên Dung muốn đi ra ngoài, lập tức liền đến, dù sao hắn là chủ nhân nơi này, Phùng Liên Dung từ đây đi ra, vạn nhất ra chuyện gì, cái đầu này của hắn cũng không giữ được, vội vàng ngăn lại nói: "Nương nương, chuyện này phải đợi hoàng thượng đã, nương nương đi như vậy, hoàng thượng hỏi, hạ quan nên trả lời thế nào? Xin nương nương lượng giải, chờ một lát lại đi."

Nhưng Phùng Liên Dung nhìn thấy Giang Chiêu Thiện, tâm tình sẽ chỉ càng thêm không tốt.

Dù sao đôi song sinh nữ là Giang Chiêu Thiện đưa đến, còn trước mặt chính thê như nàng, tính là cái gì?

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung trầm giọng nói: "Ngươi tránh ra! Tin hay không bản cung chém đầu ngươi?"

Giang Chiêu Thiện thấy nàng người ôn hòa như vậy, nghiêm mặt lên cũng có mấy phần uy nghiêm, lập tức phát hoảng, không tự chủ được quỳ xuống.

Phùng Liên Dung ngồi lên xe ngựa, quát: "Đi mau."

Xa phu nào dám không nghe, đương nhiên là đi rồi.

Giang Chiêu Thiện thế này mới lau mồ hôi đứng lên, may mắn vẫn có hộ vệ đi theo, nói vậy hắn sẽ không xảy ra chuyện, hắn âm thầm tự an ủi. Chỉ mong Phùng Liên Dung có thể sớm trở về, như vậy sáng mai bọn họ trở về cung, không còn chuyện gì liên quan đến hắn.

Triệu Hữu Đường lúc này đang cùng Triệu Huy Nghiên ở trên đồng ruộng tản bộ, chính là vẻ mặt hắn luôn bình tĩnh, vừa rồi Triệu Huy Nghiên hỏi hắn vì sao Phùng Liên Dung không đến, hắn nói dối là mệt nhọc, nhưng Triệu Huy Nghiên đã nhìn ra, cha nương nàng sợ là gây gổ.

"Phụ hoàng, hay là chúng ta trở về đi?" Triệu Huy Nghiên nói: "Mẫu hậu hắn là ngủ rồi?"

"Gấp cái gì." Triệu Hữu Đường thần nghĩ, Phùng Liên Dung không chịu tới thì để nàng ở nhà chờ, cho đầu gỗ là nàng hết nghĩ hắn theo hướng xấu, hắn cứng rắn nói: "Đợi đến chạng vạng lại trở về."

Tốt nhất để Phùng Liên Dung gấp đến độ phải đi tìm mới được.

Triệu Huy Nghiên nhìn sắc trời: "Nhưng là trời hình như không tốt, sẽ không mưa đấy chứ?"

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nghe vậy cũng nhìn nhìn, quả nhiên sắc trời càng ngày càng ám, hắn nhớ tới tối qua Giang Chiêu Thiện nói, nơi này thật lâu không có mưa, mặc dù không phải khô hạn nhưng cũng đã có chút lâu, vậy đổ mưa hắn là chuyện tốt.

Nghĩ như vậy, lại có chút không cam lòng, đó không phải là nhất định phải trở về?

Lúc này, có người chạy qua, nhìn thấy Triệu Hữu Đường liền bẩm báo: "Hoàng thượng, nương nương, vừa rồi đi ra ngoài."

"Đi ra ngoài?" Triệu Hữu Đường nhíu mày, "Đi đâu?"

"Nói là đi Vân Trung đình." Người kia cũng là một thống lĩnh hộ vệ.

Triệu Hữu Đường lập tức giận dữ: "Cái gì! Sao ngươi không ngăn nàng lại?"

Thống lĩnh hộ vệ vội quỳ xuống: "Hạ quan không dám."

Ngay cả Hầu gia như Giang Chiêu Thiện cũng không thể ngăn cản, hắn tính cái gì? Đối phương tốt xấu là hoàng hậu, hắn dè dặt cẩn trọng nói: "Có điều hộ vệ cũng đi theo, chắc hẳn nương nương lập tức sẽ trở về."

Triệu Hữu Đường sắc mặt càng thêm âm trầm.

Hóa ra vừa rồi hắn nghĩ nhầm rồi, còn tưởng rằng Phùng Liên Dung mặc dù không cao hứng vẫn sẽ ngoan ngoãn chờ, ai ngờ đến nàng còn phát cáu đi chơi!

Thật sự phục nàng!

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Mưa Gió

Triệu Huy Nghiên nghe được mẫu thân đi Vân Trung đình, nhịn không được oán trách: "Sao mẫu hậu lại không mang ta đi chứ? Phụ hoàng, chúng ta có cần đuổi theo không ạ?"

Nàng nắm chặt ống tay áo Triệu Hữu Đường, ngẩng đầu thì thấy gương mặt tuấn tú lúc này vô cùng dọa người, tức thời vội im miệng.

Triệu Hữu Đường tự nhiên sẽ không đuổi theo, hắn đường đường là hoàng đế, do thê tử ra ngoài liền vội vàng đuổi theo, còn muốn mặt hay không? Chỉ phân phó hộ vệ đi tìm.

Kết quả hộ vệ còn chưa về, mưa to đã rào rào rơi xuống, gió to thổi cửa sổ đập liền hồi, hoa cỏ trong sân có chút bị thổi bật gốc.

Đây là một trận mưa to hiếm thấy.

Triệu Huy Nghiên sắc mặt trắng bệch, khóc nói: "Sao lại mưa to vậy, mẫu hậu sẽ không có chuyện gì chứ?"

Cung nhân an ủi: "Công chúa chớ gấp, nương nương dẫn theo không ít hộ vệ, chỉ là mưa thôi, có thể có chuyện gì chứ, lát nữa là ngừng thôi. Đến lúc đó nương nương tự nhiên sẽ trở về, hay là công chúa dùng cơm trước, để đói bụng cũng không tốt."

Triệu Huy Nghiên lại không chịu ăn.

https://thuviensach.vn

Nàng lo lắng Phùng Liên Dung, chỉ đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trời bên ngoài tối om, mưa kia giống như không phải mưa, mà như là trên trời có con sông không ngừng đổ xuống dưới, chảy thế nào cũng không hết.

Triệu Hữu Đường lúc này cũng thật sự bối rối, hắn ở trong phòng đi tới đi lui, không biết giờ phút này Phùng Liên Dung đang ở đâu.

"Có phải đã đến Vân Trung đình rồi không?" Hắn hỏi Nghiêm Chính.

Vân Trung đình ngược lại không xa, Nghiêm Chính nói: "Nếu trên đường không có trì hoãn, xác nhận là đã đến, chỗ đó có một miếu thờ, cũng có thể tránh một hồi."

Nhưng nếu chưa tới nơi thì sao?

Thời tiết như này, dù là hai quân đang đánh cũng phải dừng lại, Triệu Hữu Đường càng nghĩ càng bực bội, giơ tay đập mạnh cốc trà xuống, quát: "Lại phái người đi tìm đi! Tìm không thấy, đừng trở về gặp Trẫm!"

Nghiêm Chính khóe miệng giật giật, tìm kiểu gì chứ, hộ vệ đi ra ngoài có thể đứng vững đã không tệ, còn tìm, mưa to mờ mịt, phía trước không thấy rõ bất cứ cái gì, làm sao có thể mò được đến Vân Trung đình? Nhưng hắn cũng không dám nói gì, mời thống lĩnh hộ vệ, lại phái hai mươi lăm người đi ra tìm.

Quả nhiên như hắn sở liệu, không nghe được chút tăm hơi, chỉ nghe thấy tiếng gió dữ bên ngoài, không chút ngừng nghỉ.

Trong phòng còn có một con thú bị vậy, đứng ngồi không yên.

Nghiêm Chính nhìn, hận không thể ra mái hiên đứng.

Hắn sợ Triệu Hữu Đường lại đột nhiên phát hỏa với hắn, sợ lửa này cháy quá đượm.

https://thuviensach.vn

Hắn hầu hạ hắn đã bao nhiêu năm, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua bộ dáng này, vốn thiên hạ vạn vật nắm trong tay hắn, có khi dù cóphiền não cũng sẽ không làm người khác cảm giác chân tay vô thố.

Mà lúc này, trừ bỏ chờ đợi, giống như cái gì cũng không thể làm.

Nghiêm Chính lo lắng, chỉ thấy Triệu Hữu Đường đột nhiên đẩy cửa ra, nói: "Lấy ô đến."

"Hoàng thượng, ngài không thể đi ra ngoài đâu!" Nghiêm Chính sợ đến choáng váng, vội vàng quỳ xuống, "Hoàng thượng cũng không thể có bất kỳ sơ xuất gì, hơn nữa, nhiều hộ vệ đi ra ngoài như vậy nhất định sẽ có kết quả, xin hoàng thượng chờ chút nữa."

Triệu Hữu Đường lại không nghe, cứ như vậy đứng ở cửa.

Nghiêm Chính nhìn bóng lưng hắn, trong lòng rét run, hắn đây là muốn cố chấp đến cùng, hắn có khuyên thì cũng có ích lợi gì? Đành phải cầm ô ra.

Chỉ là không nghĩ tới vừa mới ra bước ra sân, ôn kia liền bị gió thổi ngã trái ngã phải, hắn dùng toàn bộ sức mạnh cũng cầm không được, chỉ nghe soạt một tiếng, ô thế nhưng bị thổi gãy thành hai đoạn.

Ô được làm từ gậy trúc này yếu ớt thật như đậu hũ vậy.

Nghiêm Chính chỉ ngây ngốc nhìn, lại một trận gió thổi tới, hắn rốt cuộc chịu không được, thân mình lung lay ngã xuống đất, nước bùn bắn tung tóe lên người Triệu Hữu Đường.

Nghiêm Chính sợ tới mức tê liệt, quỳ rạp trên mặt đất không ngừng dập đầu.

Triệu Hữu Đường thấy thế chỉ phải đành lui về.

https://thuviensach.vn

Khó trách không có một người trở về, căn bản là không thể bước đi, hắn chỉ thấy cả trái tim chìm đến đáy cốc, Phùng Liên Dung hiện đang ở bên ngoài, không biết có bao nhiêu sợ hãi.

Nàng vốn không phải người to gan, thật giận bản thân vì sao lúc trước muốn giận nàng như vậy?

Biết rõ rành rành nàng để ý, lại không chịu giải thích.

Hắn đứng ngồi không yên, nghĩ rồi lại giận Phùng Liên Dung, dù hắn có làm vậy thì nàng cũng nên nhịn một chút, sao tì khí lại xấu đến vậy chứ? Có phải hắn quásủngnàng nên giờ nàng chẳng phân biệt được trường hợp, dù là hoàng hậu, nào có năng lực không nói với hắn một câu đã tự mình ra ngoài?

Xứng đáng!

Lúc này cho nàng chịu chút giáo huấn, nhất định là biết lỗi rồi.

Nghiêm Chính cả người ướt đẫm cũng không dám đi thay, đứng bên cạnh ngầm cầu trời bái phật, sớm để Phùng Liên Dung bình an trở về, như vậy hắn liền sẽ không xui xẻo.

Hắn thật sự không có cách nào tưởng tượng vạn nhất Phùng Liên Dung ra chuyện gì, Triệu Hữu Đường sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.

Lúc này, có cung nhân đến bẩm, nói Triệu Huy Nghiên không chịu ăn cơm, Triệu Hữu Đường nghĩ đến nữ nhi, vội vàng bất chấp mưa gió đi qua, may mắn hai căn sương phòng cách nhau không xa.

Chỉ là lúc hắn đến nơi, quần áo đã ướt đẫm.

"Phụ hoàng." Triệu Huy Nghiên lau nước mắt, "Mẫu hậu vẫn chưa về."

"Trẫm biết, đã phái người đi tìm, con ngoan ngoãn ăn cơm, lát nữa mẫu hậu về thấy con đói bụng nhất định sẽ đau lòng." Triệu Hữu Đường ôn nhu

https://thuviensach.vn

nói.

Triệu Huy Nghiên hỏi: "Vậy phụ hoàng đã ăn chưa ạ?"

Triệu Hữu Đường không nói chuyện.

Hắn đương nhiên cũng không có khẩu vị.

Triệu Huy Nghiên thở dài: "Vậy phụ hoàng ăn chung với nữ nhi đi. Ăn xong lại chờ mẫu hậu, nếu phụ hoàng để đói bụng, mẫu hậu còn không phải cũng đau lòng?"

Lời này Triệu Hữu Đường không tiện phản bác, cha con hai người đi ăn cơm.

Cơm canh đã nguội, nhưng là ngay cả cầm đi hâm lại cũng không được.

Chỉ vì mưa gió quá lớn, dù là bật ô đi ra ngoài, chỉ một lúc thôi là ướt hết người, ô cũng bảo vệ không được, bị gió thổi không thấy tăm hơi, chính là chịu được đến phòng bếp, cầm về cũng là một vấn đề.

Cho nên hai người chỉ có thể chấp nhận, may là thời tiết không quá lạnh.

Triệu Hữu Đường đến rồi liền không lại đi, ở cùng Triệu Huy Nghiên, hai bên còn có thể có chút an ủi.

Cơn mưa lớn này rơi đủ ba bốn canh giờ mới dừng lại.

Vốn nắng hạn lâu ngày gặp mưa to là chuyện tốt, nhưng cơn mưa này quá lớn, ngược lại tốt quá hóa tệ, đối điền trang tạo thành tổn hại rất lớn, cả trang một mảnh bận rộn, mà Giang Chiêu Thiện còn có chuyệnphiền lòng khác, do Phùng Liên Dung còn chưa trở về, hắn sợ sẽ liên lụy đến bản thân.

Dù sao cũng là hắn mời đến làm khách, hiện tại chỉ hối hận lúc trước nổi lên lòng tham, vì lấy lòng Triệu Hữu Đường, giờ thì tốt rồi, sợ là tiền mất

https://thuviensach.vn

tật mang!

Mắt thấy bên ngoài bình tĩnh, hắn cũng vội vã phái thêm nhiều người đi tìm Phùng Liên Dung.

Thời gian trì hoãn thật sự quá dài, Triệu Hữu Đường lúc này đâu nào lại chịu ngồi yên, dặn dò Triệu Huy Nghiên mấy câu liền sải bước ra sân.

Nghiêm Chính dẫn thống lĩnh hộ vệ đi lại.

Thống lĩnh kia sắc mặt thật sự khó coi, nhìn thấy Triệu Hữu Đường liền quỳ xuống.

Vẻ mặt của thống lĩnh hộ vệ không thể lại rõ hơn, tức thời trong lòng lộp bộp một tiếng, có một lát thế nhưng không dám đặt câu hỏi, chỉ đứng vậy, qua một lát mới hỏi: "Nương nương đâu?"

Thống lĩnh dập đầu nói: "Hồi hoàng thượng, hạ quan không tìm được nương nương, núi Tề theo sườn núi sụp xuống chặn đường đi, hộ vệ đi theo nương nương một người cũng chưa về.

"Cái gì, núi Tề lở?" Triệu Hữu Đường ngây ra như phỗng, "Làm sao có thể?"

"Do trận mưa to hôm nay gây ra, núi đá chảy xuống, tính chất cũng không tính nghiêm trọng." Thống lĩnh nói, "Hạ quan đã mệnh bọn họ tiếp tục tìm, hình như nương nương vẫn chưa đến Vân Trung đình, có người thấy nương nương đến lưng chừng núi liền quay lại, sau đó trời mưa..."

Triệu Hữu Đường cắt đứt hắn: "Cái gì mà hình như, rốt cục là lên Vân Trung đình hay chưa?"

Nếu là lên, núi đá chảy xuống, nàng ở Vân Trung đình trên đỉnh núi, đó là chuyện càng thêm nguy hiểm, dù là có hộ vệ cũng sao có thể chống đỡ

https://thuviensach.vn

được thiên tai?

Triệu Hữu Đường cảm thấy trái tim đau thắt, hung bạo hỏi thống lĩnh.

Thống lĩnh ngẩn ra.

Thấy hắn thế nhưng đáp không được, Triệu Hữu Đường đạp một cái qua: "Ngươi điều tra thế nào vậy hả? Có người thấy, rốt cục là tận mắt thấy hay nhìn nhầm rồi? Vân Trung đình mỗi ngày có không ít người, chứ không phải là nhà giàu khác, nhà ai mà không có xe ngựa? Rốt cục có nhìn thấy nàng hay không?"

Thống lĩnh kia bị hắn đá phun ra hai búng máu, cả kinh mất hồn mất vía, vội hỏi: "Bẩm, bẩm hoàng thượng, do trời mưa sợ là cũng nhìn không rõ, hạ quan, hạ quan đi ngay đây."

"Còn không mau cút đi?" Triệu Hữu Đường quát.

Thống lĩnh liền lăn một vòng rời đi.

Triệu Hữu Đường đứng ở trong sân, ngực không ngừng nhấp nhô.

Nghiêm Chính nhỏ giọng nói: "Sợ là nương nương cảm thấy không ổn, hẳn là đang trên đường trở về."

Hắn muốn an ủi Triệu Hữu Đường, nếu không phải ở trên núi thì dễ nói.

Triệu Hữu Đường lại ngoảnh mặt làm ngơ.

Lòng hắn như đay rối, dù sao thời gian qua lâu như vậy, đó là không ở trên núi, vì sao còn chưa trở lại, cũng không phải rất xa.

Hay là lúc nàng trở lại vừa vặn gặp núi đá chảy xuống?

Hay là nàng ở trong mưa lạc đường?

https://thuviensach.vn

Nhưng là nhiều đáp án như vậy, vô luận loại nào, đều không phải điềm tốt.

Do trên thực tế, nàng còn chưa trở về.

Triệu Hữu Đường lập tức đi ra ngoài, Nghiêm Chính đi theo sau, chỉ thấy hắn xoay người lên ngựa, cũng không biết là ngựa của tên hộ vệ nào, vung roi liền đi ra ngoài.

Nghiêm Chính bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, lớn tiếng hô hoán hộ vệ đuổi kịp.

Trong khoảng khắc đó, hắn đã chạy nhanh đến xa xa, trên đất lầy lội, một đường nước bùn tung tóe, biến áo bào hắn bẩn không chịu nổi.

Như tâm tình hắn lúc này.

Lo lắng đã làm hắn không thể chịu đựng được.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Mộng Trong Mộng (1)

Editor: Linh

Dưới chân núi Tề lúc này đã tụ tập không ít người, có hộ vệ hoàng thất, cũng có gia đinh Giang gia, tục ngữ nói nhiều người dễ làm việc, nhưng do núi đá chảy xuống, nhiệm vụ tìm người trở nên khó khăn hơn, chờ Triệu Hữu Đường chạy đến nơi, bọn họ vẫn hoàn toàn chưa làm được.

Triệu Hữu Đường xuống ngựa nhìn đất đá đầy đất, phiền não trong lòng xông tới, dẫm xuống liền đi lên.

Bọn hộ vệ vội vàng ngăn lại.

"Hoàng thượng, vừa rồi còn có không ít tảng đá lăn xuống, Hoàng thượng tuyệt đối không thể mạo hiểm!" Thống lĩnh quỳ xuống khẩn cầu.

Nếu hoàng thượng cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đầu cả nhà bọn họ cũng không đủ bồi thường.

"Đã phái người đi lên xem chưa?" Triệu Hữu Đường thu hồi chân.

Thống lĩnh nói: "Hồi hoàng thượng, hạ quan đã đi ngó qua, bên trên không có tung tích của nương nương, nhưng cũng không biết tình hình cụ thể, cho nên..."

Hắn đang bẩm báo, một tên hộ vệ đi lên nói: "Hoàng thượng, có người từng thấy nương nương!" Mặt hắn lộ vẻ vui mừng, đưa tay đẩy tên hòa thượng bên cạnh về phía trước, "Ngươi mau nói ngọn nguồn đi."

https://thuviensach.vn

Hòa thượng kia đến từ chính miếu thờ gần Vân Trung đình.

Hắn tìm được đường sống trong chỗ chết, mới tỉnh lại, nghe nói có người hỏi Phùng Liên Dung, xung phong nhận việc đi lên bẩm báo.

"Ngươi gặp qua nàng?" Ánh mắt Triệu Hữu Đường rơi xuống trên người hắn.

Hắn mặc dù cả người dính đầy nước bùn, có vẻ hơi chật vật, nhưng con ngươi thoáng đảo qua cũng đủ khiến lòng người kinh sợ, hòa thượng nghe được hai chữ 'nương nương', lại gặp Triệu Hữu Đường, cả người nhịn không được run run, nghĩ hắn sinh thời lại còn có thể nhìn thấy mặt rồng đấy!

Hắn nằm rạp xuống, chỉ nói: "Tiểu nhân vốn là đi xuống núi hóa duyên, trở về vừa vặn gặp được mưa to, tiểu nhân liền nghĩ trốn dưới tàng cây tránh một hồi, kết quả lại gặp được nương nương, lúc ấy tiểu nhân nghĩ lại có..." Hắn không dám lỗ mãng, vốn là muốn khen ngợi mấy câu, cuối cùng chưa nói, tiếp tục nói: "Bây giờ tiểu nhân nghĩ lại, đó là nghe nha hoàn kia hô nương nương, bảo là chạy về điền trang đi, chỉ là lúc đó mưa gió rất lớn, có chút cây cũng đổ, sau đó tiểu nhân không nghe rõ nữa."

Hắn ngừng một chút, giọng đột nhiên trở nên nhẹ: "Hình như là xảy ra chuyện gì, tiểu nhân nghe được mấy tiếng kêu sợ hãi."

Triệu Hữu Đường mới đầu còn nhẹ nhàng thở ra, nếu Phùng Liên Dung đã rời đi trước, vậy tất nhiên là có thể tránh thoát trận tai nạn này, ai nghĩ tới hòa thượng này nói đến phần sau, lại khiến cả trái tim hắn treo lên!

Tiếng kêu sợ hãi đó rốt cuộc là ai vọng lại?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

https://thuviensach.vn

Hắn trở về trạng thái ban đầu, vẫy tay kêu hòa thượng kia thối lui, phân phó vài vị thống lĩnh nói: "Nơi này chỉ chừa mấy người, những người khác chia ra đi tìm bốn phía trong vòng năm dặm."

Trực giác của hắn, Phùng Liên Dung hắn là không ở chỗ này.

Hòa thượng kia nói lúc ấy cây cối trong núi đều đổ, nàng nhất định là bị kinh động, mưa to mờ mịt, có phải là bị lạc đường hay không?

Có phải là những hộ vệ kia bị mất dấu không?

Triệu Hữu Đường xoay người rời khỏi núi Tề.

Nghiêm Chính lúc này mới đuổi tới, mồ hôi hột đầy đầu.

Nhìn thấy Triệu Hữu Đường đi ra, nghĩ nương nương nhất định là không ở núi Tề, vội vàng nghênh đón nói: "Hoàng thượng, ngài vẫn nên ở điền trang chờ đi! Hầu gia sợ không đủ người, đã mời Huyện nha môn phái tất cả nha dịch đi, chắc hắn rất nhanh sẽ có tin tức."

Triệu Hữu Đường cau mày.

Vào thời điểm này bảo hắn chờ, còn không bằng bảo hắn chết đâu!

Hắn một khắc đều ngồi không yên.

Hắn lại xoay mình lên ngựa.

Nghiêm Chính gấp đến độ không biết làm sao mới tốt, thế nhưng khuyên cũng khuyên không được, chỉ phải dắt ngựa đuổi kịp.

Triệu Hữu Đường tự mình đi tìm, tự nhiên cũng là mang theo một đội hộ vệ.

https://thuviensach.vn

Kết quả đi đến nửa đường, chỉ thấy đằng trước có hộ vệ đi lại, chính là không thấy xe ngựa, Triệu Hữu Đường nhìn một cái liền nhận ra, mấy người kia chính là mấy người đi theo Phùng Liên Dung, lòng hắn trầm xuống, hai chân thúc vào bụng ngựa, dây cương kéo đến mức ngựa phát đau, như mũi tên bay ra ngoài, đảo mắt đã tới đối diện.

Hộ vệ thấy là Triệu Hữu Đường, tất cả đều xuống ngựa quỳ gặp.

"Nương nương đâu?" Hắn hét lớn một tiếng.

Hộ vệ không dám trả lời.

Nhưng là Châu Lan ở phía sau khóc nói: "Hoàng thượng..."

Triệu Hữu Đường ngẩng đầu mới phát hiện, mặc dù không có xe ngựa nhưng lại có một chiếc xe bò, hắn đạp mạnh bước qua, chỉ thấy Phùng Liên Dung nằm trên xe bò, nàng vẫn không nhúc nhích, nhìn như là đang ngủ. Bình thường không thấy, lúc này nhìn thấy mới biết hóa ra nàng bé bỏng như vậy, trên chiếc xe lớn này, nhỏ đến như một đóa hoa trong trời đất, bị gió thổi qua, tùy thời đều có thể bay lên trời.

Sắc mặt của nàng cũng giống như vậy, không phải trắng bệch, mà giống một đám mây, nhẹ bỗng.

Nàng nằm ở đó, mặc quần áo vải thô của nông dân, ánh mắt ôn nhu như nước hơi khép hờ, không bao giờ muốn mở ra.

Triệu Hữu Đường thẳng tắp nhìn nàng, động cũng không dám động.

Hắn muốn hỏi chút gì, nhưng là lại không mở miệng được, máu toàn thân hắn đông lại, mỗi một cái hít thở đều cảm thấy đau đớn.

Thấy hắn như vậy Châu Lan vội nói: "Hoàng thượng, nương nương chỉ là hôn mê thôi, con ngựa bị cây nện vào, bị sợ hãi, nương nương ngồi

https://thuviensach.vn

không vững bị ngã ra ngoài, xe ngựa cũng bị hỏng, do mưa to, chúng ta không nhận thấy đường đi, đợi đến khi mưa tạnh mới mượn xe bò nhà nông..."

Triệu Hữu Đường nghe, cúi người, chậm rãi vươn tay khẽ vuốt lên mặt Phùng Liên Dung.

Mặt nàng lạnh như băng, không giống người sống, nhưng lại mềm mại, hơi thở nhẹ nhàng thở ra, như là bỗng chốc liền giải nỗi thống khổ của hắn.

Hắn lại khôi phục sức sống, ôm lấy nàng lên ngựa.

Mặt Nghiêm Chính cuối cùng cũng có màu sắc.

Cám ơn trời đất, nương nương không có xảy ra chuyện!

Hoàng thượng của chúng ta được cứu, tất cả mọi người được cứu!

Hắn ném roi xuống, đi theo Triệu Hữu Đường đi về phía trước.

Bọn họ rất nhanh liền tới điền trang.

Mỗi lần ra ngoài, vì phòng ngựa đột nhiên sinh bệnh, đều là dẫn theo ngự y, lần này cũng vậy, Triệu Hữu Đường ôm Phùng Liên Dung đi sương phòng, Nghiêm Chính nhanh chóng thông tri Kim thái y.

Triệu Huy Nghiên biết đã tìm được Phùng Liên Dung cũng nhanh chóng chạy qua, nhìn thấy mẫu thân bất tỉnh nhân sự liền khóc lên, nắm tay Phùng Liên Dung nói: "Mẫu hậu, ngài thế nào rồi? Mau tỉnh lại đi."

Triệu Hữu Đường khẽ nói: "Đừng ầm ĩ, lát kêu ngự y xem, rồi cũng sẽ tốt thôi."

Hắn lệnh người bưng nước ấm đến, tự tay lau mặt cho Phùng Liên Dung, kỳ vọng ấm áp này có thể gọi nàng tỉnh dậy.

https://thuviensach.vn

Nhưng Kim thái y đến, nàng vẫn không có động tĩnh.

"Thế nào?" Triệu Hữu Đường chờ một hồi Kim thái y mới thu tay lại.

Kim thái y trong lòng vô cùng lo lắng, bệnh của Phùng Liên Dung lần này là hắn gặp được bệnh khó giải quyết nhất, nói là khó giải quyết, hơn phân nửa là phải dựa vào vận khí, nói đơn giản, Phùng Liên Dung chính là đụng vào đầu, bị thương bên trong, có một số người rất nhanh là có thể tốt, có một số người hoặc là quá mấy tháng, còn có một số người nằm mãi rồi chậm rãi chết.

Hoàn toàn không thể báo cho biết Phùng Liên Dung khi nào sẽ tỉnh lại.

Hắn đắn đo ngôn từ nói: "Đây là chấn động đến đầu, gáy nương nương bị sưng, có thể thấy được bị thương không nhẹ, chỉ là không thấy ngoại thương, xem là tốt. Về phần chữa khỏi hắn như thế nào hạ quan cũng không biết, chỉ có thể tạm thời dùng châm cứu thử một lần. Có điều nương nương phúc trạch thâm hậu, hoàng thượng không cần quá mức lo lắng."

Có khi, bệnh này có thể tốt hay không là phải xem mệnh, mà mệnh của Phùng Liên Dung hiển nhiên là rất tốt.

Nhưng Triệu Hữu Đường nghe không hiểu, giận dữ nói: "Ý của ngươi là chưa hắn có thể chữa khỏi? Còn phải thử trước mới được?"

"Hoàng thượng." Kim thái y quỳ xuống, "Đại não con người, phức tạp ngàn vạn, hạ quan y thuật nông cạn, thật không dám nói chắc."

Ở trước mặt hoàng đế, hắn không dám có chút giấu giếm.

Triệu Hữu Đường cơn giận lấp ở ngực, lên không thể, xuống không xong, hắn nhắm chặt mắt, trong lòng cũng biết là nếu có thể cứu Phùng Liên Dung, Kim thái y sao dám không dùng hết toàn lực?

https://thuviensach.vn

Vốn, hắn chính là ngự y Phùng Liên Dung tín nhiệm nhất mà!

Bây giờ hắn nói như vậy, chỉ có thể nói Phùng Liên Dung bị đụng lần này, không thể so sánh với bình thường.

Triệu Hữu Đường chỉ cảm thấy cả người không còn khí lực, hơi hơi vẫy vẫy tay.

Nghiêm Chính liền mời Kim thái y đi chuẩn bị, lát sau châm cứu cho Phùng Liên Dung.

Triệu Huy Nghiên ngồi bên cạnh khẽ nức nở, nàng thật không ngờ hôm nay buổi sáng từ biệt sẽ là loại kết quả này, sớm biết vậy nàng nên cùng mẫu thân, như vậy, cho dù là đi ra ngoài nàng cũng sẽ cùng mẫu thân đi ra ngoài, có lẽ mẫu thân sẽ không ngã ra khỏi xe ngựa.

Nhưng mà, tất cả đều chậm.

Nàng nằm sấp ở đầu giường, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Nhưng muốn nói hối hận, lúc này hối hận nhất chính là Triệu Hữu Đường.

Hắn tìm được Phùng Liên Dung, hắn bình tĩnh, nhưng bình tĩnh này đáng sợ hơn bất cứu lúc nào, lúc này, hắn tình nguyện không tìm được nàng, như vậy, có lẽ lại đi tìm chút nữa là có thể nhìn thấy nàng mặt đầy tươi cười xuất hiện trước mặt hắn.

Mà không phải bộ dáng hiện tại.

Triệu Hữu Đường đi ra ngoài, đợi Kim thái y châm cứu xong hắn mới trở về.

Phùng Liên Dung vẫn không có tỉnh.

https://thuviensach.vn

Hắn ngồi ở đầu giường, chỉ cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm.

"Nghiêm Chính," đột nhiên hắn đứng lên, "Hỏi Kim thái y xem có thể mang nương nương hồi cung không."

Nghiêm Chính liền đi hỏi, lát sau trở về bẩm báo: "Vững vàng chút sẽ không sao/"

Triệu Hữu Đường ngay lập tức tuyên bố hồi cung.

Hắn không muốn đợi ở chỗ này.

Nghe nói bọn họ muốn đi, Giang Chiêu Thiện đi qua đưa tiễn, đôi song sinh nữ cũng theo qua, mỗi người cầm một cái bọc, Nghiêm Chính thấy thế khóe miệng giật giật, nói với Giang Chiêu Thiện: "Ngươi còn muốn đầu không, còn không bảo các nàng cút? Lát nữa để hoàng thượng nhìn thấy, cẩn thận mạng của ngươi!"

Bây giờ còn dám tặng người nữa.

Giang Chiêu Thiện nghe xong, sợ tới mức mặt không còn chút máu, vội vàng kêu hai người kia trốn đi.

Nghiêm Chính cũng lau mồ hôi.

Hiện tại không thể xuất hiện chuyện hoặc người gì kích thích hoàng thượng, hậu quả khó mà lường được.

Đoàn người suốt đêm lên đường, đến chạng vạng ngày hôm sau về đến trong cung.

Hai huynh đệ Triệu Thừa Diễn nghe nói bọn họ trở về, mới đầu thật cao hứng đi qua, ai ngờ lại phát hiện Phùng Liên Dung hôn mê không tỉnh, lập tức cũng nhịn không được khóc lên. Thêm Triệu Huy Nghiên, ba huynh muội khóc thành một đoàn, đều trông nom Phùng Liên Dung không chịu đi.

https://thuviensach.vn

Trong cung một mảnh mây sầu sương thảm.

Triệu Hữu Đường liên tục bảy ngày không vào triều, Phùng Mạnh An chịu đựng đau buồn chấp chính thay, hoặc có tấu chương thì có hai huynh đệ TriệuThừaDiễn xem, thương lượng qua rồi mới trả lời, không thể quyết định thì gác lại.

Mà Phùng Liên Dung đối chuyện này hoàn toàn không biết gì cả, nàng mê mê trầm trầm mở mắt ra liền thấy trong phòng đốt một ngọn đèn chừng hạt đậu, so với đèn đuốc sáng trưng ngày xưa có vẻ đặc biệt mờ tối, Chung ma ma đang hướng về phía ngọn đèn tập trung tinh thần thêu hoa.

"Ma ma?" Nàng khẽ gọi.

Chung ma ma buông khung thêu, cười đi tới nói: "Chủ tử cuối cùng cũng tỉnh, có đói bụng không?"

"Đói ngược lại không đói." Phùng Liên Dung hỏi: "Thừa Diễn Thừa Mô đâu, ta mới trở về, sao bọn họ không đến xem ta?"

Chung ma ma kỳ quái nói: "Chủ tử đang nói ai vậy? Thừa Diễn, Thừa Mô là ai? Chủ tử sẽ không phải là bệnh hồ đồ đấy chứ? Aiz, cũng là nương nương đáng giận, chỉ vì phạt Ninh phi nương nương, kêu chủ tử cùng mắc mưa theo, chủ tử thân mình vốn không được tốt, sao có thể chịu đựng được!"

Nương nương? Ninh phi nương nương?

Phùng Liên Dung mở to hai mắt nhìn, nàng rốt cục đang ở đâu?

Chủ tử...

Chẳng lẽ nàng lại biến trở về Phùng quý nhân?

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Mộng Trong Mộng (2)

Editor: Linh

Chung ma ma thấy nàng ngây ra như phỗng, vội vươn tay đặt lên trán nàng, một mình lẩm bẩm: "Khá tốt, không nóng, chủ tử, hay là đầu vẫn còn choáng váng?"

Phùng Liên Dung gật gật đầu: "Đúng là có chút choáng váng."

Nàng nhìn chung quanh một vòng, phát hiện bài trí trong phòng này không có một chút nào giống trong Khôn Ninh cung, nhìn mấy lần liền phát hiện nơi này vốn là Khuynh Vân các trong Ngưng Hương cung, là nơi ở kiếp trước của nàng, so với Khôn Ninh cung tự nhiên là thập phần mộc mạc, đừng nói kim châu ngọc thụ, dù là đồ hơi quý trọng thôi cũng không có.

Nàng thở dài, hóa ra không phải quý nhân, mà là lương viện.

Có điều đó cũng là phân vị thấp, không kém quý nhân là bao, huống chi, tuyển tú, thêm nhiều phi tần đều có tấn phong.

Ninh phi...

Phùng Liên Dung nghĩ, mặt bỗng chốc cứng lại, đó là Tô Cầm sao?

Vốn là Thiên Kỷ năm thứ hai nàng sinh cho Triệu Hữu Đường một đứa con, đúng là thời điểm Phương Yên hận nàng nhất.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung trong lòng chua xót.

Nhất thời cũng nhận không rõ đây là mộng, còn là hiện thực.

Chung ma ma nói: "Nếu chủ tử vẫn còn không thoải mái, sáng mai đừng đi thỉnh an nữa, nương nương cũng chỉ là giết gà dọa khỉ, nào sẽ thật sự đặt chủ tử vào trong mắt." Bà cười lạnh một tiếng, "Chỉ là đấu không nổi Tô Cầm, lấy người khác trút giận thôi."

Lại nói, vị hoàng hậu này làm thật đúng là có đủ bất lực, từ lúc tuyển tú, nghe nói hoàng thượng liền không đi qua Khôn Ninh cung, không phải ở chỗ Ninh phi nương nương thì cũng là ở chỗ Trần chiêu nghi. Người trước vân đạm phong khinh chẳng thèm ngó tới, người sau là trong bông có kim, không một người là dễ đối phó.

Đáng thương chủ tử nhà mình, cửa thành bị cháy, tai họa lây cả cá.

Lúc này Phùng Liên Dung cũng nghĩ tới, đó là do Tô Cẩm xin đến thỉnh an muộn, Phương Yên trút giận lên đầu nàng, phạt nàng đi ra ngoài dầm mưa, sau đó nàng liền bị bệnh mấy ngày.

Những ngày kia của năm đó, hiện giờ nhớ tới, thật không rõ là loại tư vị gì, một trời một vực.

"Sáng mai ta vẫn đi đi, ma ma nhớ phải đánh thức ta." Hiện tại Phùng Liên Dung thầm nghĩ muốn biết rõ ràng là chuyện gì xảy ra, tự nhiên là phải đi xem một chút.

Chung ma ma thấy nàng nói vậy liền gật đầu: "Đi thì đi, chỉ là đứng xa chút, đừng lại bị đầu óc xấu kia bắt được."

Bà cũng thật sự rất tức giận.

https://thuviensach.vn

Mấy năm nay bà là thấy Phùng Liên Dung sống khổ thế nào, vốn dựa vào tướng mạo này của nàng được sủng hạnh, về sau cũng không phải việc khó gì, đáng giận là luôn có người làm khó dễ, không phải Nguyễn Nhược Lâm thì lại là Phương Yên, chủ tử nhà mình lại không tốt, dần dần hoàng thượng cũng liền quên, mãi cho đến đăng cơ thì lại có người mới vào cung, càng thêm không có hy vọng.

Bi thảm như vậy, Phương Yên lại vẫn bắt nàng làm bè, Chung ma ma cũng có chút miệng không đắn đo.

Phùng Liên Dung nói: "Ma ma đừng lo lắng, ta chỉ đi thỉnh an thôi có thể có chuyện gì chứ. Nếu không đi, thật truy cứu tới cũng không phải chuyện tốt gì."

Chung ma ma nghĩ lại thấy cũng đúng, nhân tiện nói: "Vẫn là ăn chút cơm đi." Một bên bảo Ngân Quế bưng đồ ăn lên.

Bảo Lan tiến lên hầu hạ nàng dùng cơm.

Những nha đầu này đều còn trẻ, bao gồm Chung ma ma cũng là dáng vẻ của mười mấy năm trước, Phùng Liên Dung nhìn thấy rất thân thiết, tươi cười rạng rỡ, chính là cơm với đồ ăn ăn vào trong miệng hương vị thật không tốt, dù sao mấy năm nay nàng đã sớm quen tay nghề của Vương ngự trù, lại thêm có tâm sự liền không có ăn bao nhiêu.

Buổi tối cũng sớm nghỉ ngơi, nàng nằm trên giường, nhìn chằm chằm mành màu xanh nhạt ngẩn người.

Khuynh Vân các đối nàng mà nói thật là lạnh tanh, tuy rằng vốn đã sớm quen, nhưng không có con, không có Triệu Hữu Đường, trong cung này tịch liêu như gì, tới đêm dài, như là không có một bóng người, nàng chậm rãi nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, Chung ma ma gọi nàng dậy.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung vẫn giống như mộng mà không phải mộng, nhìn thấy bộ dáng của Chung ma ma cũng vẫn không nhận rõ đây rốt cuộc là chuyện gì, chỉ giang tay cho Châu Lan mặc quần áo.

Chung ma ma ở bên cạnh xem, đau lòng nói: "Chủ tử thật sự là gầy, vẫn phải ăn nhiều chút, dù là không được sủng ái, người vẫn phải sống có đúng không? Núi xanh còn đó, không lo không củi đốt."

Nếu là cái khác, tất nhiên là phải kiên cường không thôi, nhưng sủng ái, thật sự có liên quan đến núi xanh sao?

Nữ nhân tuổi càng lớn, không phải càng vô vọng à?

Nghĩ đến kiếp trước nàng cũng là nghĩ như vậy, tinh thần ngày càng sa sút, cơm cũng ăn không ngon, ngủ cũng ngủ không ngon, bên tai bất chợt nghe hắn sủng ái người khác thế nào, đó là đau đớn sâu tận tim, hắn cũng cùng nàng từng có da thịt thân thiết, cũng từng triền miên, nhưng hắn tuyệt tình như vậy, sau này không còn thấy nàng.

Phùng Liên Dung nhìn chính mình trong kính, che ngực nơi đang đau đớn.

Đừng nói lúc ấy nàng không được sủng đã khó chịu như vậy, huống chi là từng được sủng qua?

Nàng thật sự muốn đi coi trộm một chút?

Chung ma ma nói: "Nếu chủ tử không đi cũng được."

Chỉ là người có cũng như không trong cung, có đi hay không hoàng hậu căn bản không để ý, nói đến cùng, ai lại sẽ để ý, chỉ có đám nô tì như bà mà thôi.

Phùng Liên Dung lại đứng lên: "Đi thôi."

https://thuviensach.vn

Nàng hơi ngấc đầu, vẻ mặt bình tĩnh.

Ngoài phòng mặt trời vừa lên, ánh sáng dừng trên mặt nàng, chiếu lông mi nàng cũng hơi tỏa sáng.

Chung ma ma liếc nhìn một cái, chợt phát hiện, vẻ mặt như vậy bà hình như chưa từng thấy qua, không giống trước kia, Phùng Liên Dung luôn cúi thấp đầu, không tự tin lạnh nhạt như bây giờ, khí độ cả người cũng khác.

Phùng Liên Dung đi về phía Khôn Ninh cung.

Bây giờ Khôn Ninh cũng vẫn là Phương Yên ở.

Trên đường gặp được Tôn Tú, Tôn Tú cười nói: "Ngươi hết bệnh rồi à? Vốn nghĩ hôm nay ngươi sẽ không đi cơ."

"Tốt hơn rồi, nên thỉnh an vẫn phải thỉnh an mà." Phùng Liên Dung cũng cười cười.

Tôn Tú ánh mắt lóe lên, vẫn cảm thấy Phùng Liên Dung nơi nào không đúng.

À, nàng không gọi nàng là tiệp dư nương nương.

Trong giọng nói của nàng thế nhưng là ngang hàng.

Nhưng Tôn Tú cũng không cho là đúng, chỉ kém một phân vị, dù là mình cao hơn chút thì thế nào, đều là không được sủng ái, muốn nói trong cung chỉ hai người kia là được vào mắt hoàng thượng nhất, chỉ là không biết Trần chiêu nghi sẽ sinh nam hài hay nữ hài, nếu là nam hài, tương lai nhất định sẽ có màn diễn cho xem.

Nàng luôn có thể tự mình tìm vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung xa xa thấy cửa cung, vừa muốn đi vào, ống tay áo lại bị Tôn Tú kéo lại, nói nhỏ: "Nhìn kia, hoàng thượng thế nhưng đến đây."

Xa xa, Triệu Hữu Đường quả thực đến đây, hắn vẫn trẻ tuổi, giống hệt Thái tử năm đó, Phùng Liên Dung hô hấp không khỏi dừng lại.

Tôn Tú nói: "Đừng ngẩn người, mau đi thôi."

Nhưng Phùng Liên Dung chân lại không nhấc lên nổi, chỉ vì nàng không chỉ nhìn thấy Triệu Hữu Đường, còn nhìn thấy Tô Cầm bên cạnh hắn, nàng mặc bộ váy áo màu tím nhạt thêu hoa lan, càng nổi bật thêm khí chất thanh lãnh, như mây trên trời.

Triệu Hữu Đường nghiêng đầu nhìn nàng, khóe miệng mang theo nụ cười lạnh nhạt.

Đó là một loại thưởng thức sâu đậm.

Phía sau hắn còn đi theo Trần chiêu nghi.

Trần chiêu nghi không giống Tô Cầm, bộ dáng dễ thương, cười rộ lên hết sức tươi ngọt, mặt mày cong cong, có điều tuy rằng nàng hiện đang có thai, nhưng về được sủng ái vẫn so ra kém Tô Cầm chút.

Ánh mắt Phùng Liên Dung xẹt qua mặt hai người bọn họ, lại lần nữa trở lại trên người Triệu Hữu Đường.

Một màn này, trước kia nàng sao mà chưa từng thấy qua?

Nhưng khi đó bản thân nghèo túng, nhìn thấy hắn chỉ biết cúi thấp đầu, không dám có một tia mạo phạm, tới sau này thì càng không cần phải nói, nàng biết rõ bản thân sẽ không bao giờ có cơ hội nữ, nàng yêu hắn, nhưng chưa từng đi tranh thủ.

Đúng vậy, một chút cũng chưa từng!

https://thuviensach.vn

Nếu là lúc trước, nàng không phải như vậy, lại sẽ như thế nào nhỉ?

Chẳng sợ hắn chỉ nhìn mình vào thời điểm mình đẹp nhất.

Vì sao nàng không có dũng khí đó?

Nhớ tới tất cả của kiếp trước, gặp lại hắn, Phùng Liên Dung không khỏi ngây ngốc.

Thẳng đến khi Triệu Hữu Đường đứng trước mặt nàng, Tôn Tú gấp đến độ túm chặt lấy tay áo nàng, nàng mới lấy lại tinh thần.

Nàng khẽ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Triệu Hữu Đường.

Nàng cũng còn trẻ tuổi, mặt mày dịu dàng, mặc váy liền áo màu hồng đinh hương, thân mình cao gầy tinh tế, đón gió muốn ngã, lại là một bộ phong lưu hoa tư.

Triệu Hữu Đường nhất thời nhưng lại không nhận ra, lại thấy nàng hai mắt lóng lánh, trong đó tình nghĩa triền miên, xem hai người bọn họ như bạn tốt thiên cổ, nàng đến tìm, trong lòng hắn đột nhiên hơi động, chuyển con ngươi liền nhớ tới hóa ra nàng là Phùng Liên Dung, người quý nhân hết sức nhát gan năm đó.

"Phùng lương viện?" Trong mắt hắn lộ ra vài phần ôn nhu, "Nghe nói nàng bị ốm, đã tốt hơn chưa?"

Lạnh lùng trên mặt hắn tan thành mây khói.

Phùng Liên Dung trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hóa ra hắn vẫn nhớ nàng!

Nước mắt nàng nháy mắt chảy xuống.

https://thuviensach.vn

Nước mắt trong suốt theo hai gò má chảy xuống bên gối, trượt vào trong chăn có thêu hoa mẫu đơn màu đỏ thẫm, Triệu Hữu Đường ngồi trước giường, mặt đầy râu.

Hắn đã trông nom nàng chín ngày, nhưng nàng không có một chút dấu hiệu muốn tỉnh dậy.

Nghiêm Chính nhìn cực kì sốt ruột, Triệu Hữu Đường như vậy đã mấy ngày, ai cũng khuyên không được, hắn quỳ trên mặt đất khẩn cầu: "Hoàng thượng tiếp tục như vậy nữa chỉ sợ không đợi được nương nương, chính ngài đã bị bệnh. Hoàng thượng ngài nghỉ tạm một lát, nhiều ăn chút thức ăn đi! Hoàng thượng như vậy, không biết bao người lo lắng, Hoàng thượng, toàn bộ Cảnh quốc còn cần Hoàng thượng mà, hoàng thượng làm sao có thể bị bệnh?"

Triệu Hữu Đường cười nhạt nói: "Bị bệnh thì tốt rồi, không cần nhìn nàng như vậy."

Nếu có thể, hắn hi vọng bản thân không cần thanh tỉnh như vậy.

Không cần ngày ngày chờ mong nàng có thể tỉnh lại.

Không cần sợ nàng chết, không cần sợ bản thân sẽ không còn gặp lại nàng.

Không sợ tương lai hiu quạnh cả đời.

Hắn chưa từng thấy sợ như vậy.

Từng cái đêm đen đều sẽ làm hắn sợ hãi, rất sợ một ngày qua đi nàng sẽ càng thêm ngủ say, say đến không nghe được hắn gọi nàng, say, ngủ càng thêm thơm ngọt.

Trên mặt nàng cũng không có thống khổ, hết sức bình tĩnh, nàng....

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường lại nhìn nàng, chợt thấy mặt nàng ướt sũng.

"A Dung!" Giọng hắn tránh không được run run, "A Dung, nàng khóc?"

Nghiêm Chính giật mình, chỉ coi là Triệu Hữu Đường gấp đến độ điên rồi, nhưng hắn đứng lên nhìn, hắn lại không nói bậy, Phùng Liên Dung thật là đang khóc.

Nghiêm Chính mừng rỡ như điên: "Hoàng thượng, nương nương được cứu rồi, nô tài đi mời Kim thái y ngay đây!"

Hắn co cẳng chạy.

Triệu Hữu Đường lay lay bả vai Phùng Liên Dung: "A Dung, nàng mau tỉnh lại! Có phải trong mộng ai bắt nạt nàng, nàng nói với ta, Trẫm nhất định sẽ xả giận thay nàng, Dung Dung? Nàng có nghe hay không?"

Nhưng Phùng Liên Dung chỉ khóc, không có phản ứng.

Triệu Hữu Đường lay một hồi, sắc mặt bỗng nhiên dữ tợn, vươn tay bóp chặt cổ nàng nói: "Phùng Liên Dung, nàng lại không tỉnh, về sau cũng không cần tỉnh nữa! Trẫm theo nàng chết coi như xong!"

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Một Đời Một Đôi Mình

Editor: Linh

Giọng nói của hắn giống như sét đánh nổ tung bên tai nàng.

Phùng Liên Dung chỉ cảm thấy chính mình muốn chết, hô hấp không thông, thật giống như có một đôi tay giữ chặt cổ họng nàng, muốn lấy mạng nàng.

"Hoàng, hoàng thượng..."

Nàng dùng hết toàn lực hé môi, phun ra mấy chữ.

Tay Triệu Hữu Đường mạnh dừng lại.

"Dung Dung?" Hắn ôm lấy nàng, giơ tay vỗ vỗ hai má nàng, "Vừa rồi, có phải là nàng nói không?"

Thân thể hắn thật ra cũng đến giới hạn sụp đổ, có đôi khi sẽ xuất hiện ảo giác, cho nên Phùng Liên Dung đột nhiên lên tiếng, hắn tuy là kinh hỉ, lại cũng không quá tin tưởng.

Phùng Liên Dung chậm rãi mở to mắt, nhìn đến là một gương mặt gầy, hốc mắt hãm sâu, sắc mặt xanh trắng, nhưng ngũ quan vẫn tuấn mỹ như cũ, không tìm ra chút khuyết điểm.

Nàng cho rằng đây vẫn là ở trong mộng, thầm nghĩ, sao hắn lại biến thành như vậy? Đây là chuyện của năm nào?

https://thuviensach.vn

Thấy nàng một đôi mắt đẹp nhìn mình chằm chằm, vẻ mặt mờ mịt, Triệu Hữu Đường giận dễ sợ, mắng: "Phùng Liên Dung, nàng ngốc rồi hả? Ngay cả Trẫm cũng không nhận ra? Đáng đời nàng nằm mấy ngày như vậy, cũng dám một mình đi ra ngoài, sao không ngã chết nàng đi!"

Hắn nói ra lời ác độc như thế.

Đó là giận đến mức nào?

Phùng Liên Dung thấy trong mắt hắn tràn đầy lửa giận mới nhớ lại chuyện trước đó, nàng vì chuyện của đôi song sinh nữ mà tức giận, đi Vân Trung đình giải sầu, kết quả gặp được mưa to, con ngựa hoảng sợ, nàng ngã ra khỏi xe ngựa.

Sau này xảy ra chuyện gì nàng không nhớ gì hết.

Chẳng lẽ theo như lời hắn, nàng hôn mê mấy ngày?

"Hoàng thượng." Nàng vội vươn tay ôm lấy hắn, "Thiếp thân làm hoàng thượng lo lắng là thiếp sai, hoàng thượng không thể ngủ ngon, không ăn nhiều cơm..." Nàng nói xong liền khóc, rốt cục hiểu rõ vì sao hắn tiều tụy như vậy.

Nàng thân ở trong mộng không cảm thấy đau khổ, hắn lại sống một ngày bằng một năm, khó trách hắn tức giận như vậy.

Nếu đổi lại là hắn, nàng nhất định cũng sống không nổi.

Nhìn nàng hoa lê đẫm mưa, vùi mặt trong lòng hắn khóc không ngừng, lòng Triệu Hữu Đường lại mềm xuống, chỉ là oán khí tích tụ mấy ngày nay không phát ra được, vẫn hận đến muốn đánh Phùng Liên Dung mấy cái.

Lúc này Nghiêm Chính dẫn Kim thái y đến, đi theo phía sau còn có ba đứa nhỏ.

https://thuviensach.vn

"Nương người cuối cùng cũng tỉnh." Triệu Huy Nghiên dẫn đầu nhào lên, ôm cánh tay Phùng Liên Dung khóc to, "Nữ nhi thấy nương vẫn chưa tỉnh lại, đêm nào cũng gặp ác mộng, nương, người lần này không thể lại hôn mê nữa đâu đấy!"

Ngày xưa không cảm thấy gì, ngày ngày cùng Phùng Liên Dung ở chung một chỗ, có khi còn chê nàng quản quá nhiều, mà lần này mới biết, có một số việc là không có báo trước, nói xảy ra liền xảy ra.

Nàng không biết có bao nhiêu sợ mất đi mẫu thân, phụ thân lại đắm chìm trong đau khổ, nếu không phải còn có các ca ca, thúc thúc thẩm thẩm an ủi, không biết phải vượt qua thế nào.

Phùng Liên Dung cũng khóc, ôm nàng nói: "Là nương không đúng, sau này sẽ không lại như vậy nữa."

Triệu Thừa Diễn cùng Triệu Thừa Mô cũng đỏ tròng mắt, đứng trước giường, ánh mắt nhìn Phùng Liên Dung tràn đầy vui mừng, cùng với nghĩ mà sợ, một kiếp này cuối cùng cũng qua.

Triệu Thừa Diễn nói: "Con và Tam đệ đi miếu cầu thẻ, là thẻ tốt, quả nhiên nương liền tỉnh."

"Đến, đều cho nương ôm cái nào." Phùng Liên Dung vẫy tay.

Ba người như ong vỡ tổ chui vào trong lòng nàng.

Có điều người người đều lớn, vòng ngực của nàng không rộng lớn như vậy, Triệu Thừa Mô dựa vào một cái liền nhường lại, chỉ để một mình Triệu Huy Nghiên dựa vào trong lòng Phùng Liên Dung không đi.

Kim thái y muốn bắt mạch, nàng cũng ngồi yên không động.

https://thuviensach.vn

Chỉ là Phùng Liên Dung tỉnh, tự nhiên liền không lại có việc gì, Kim thái y mở chút thuốc dưỡng thân thể liền cáo từ.

Trong lúc đó Triệu Hữu Đường không hề lên tiếng, mặt âm trầm đứng ở chỗ đó.

Ba đứa nhỏ cũng cảm thấy Phùng Liên Dung không sao, trong lòng biết phụ mẫu nhất định có lời muốn nói, nói với Phùng Liên Dung mấy câu liền khôn khéo rời đi.

Chung ma ma cùng Bảo Lan ở phía xa xem đều tự cụp mắt, không dám tới gần.

Trong phòng liền chỉ còn lại hai người bọn họ.

Phùng Liên Dung ôn nhu nói: "Hoàng thượng có đói bụng không, có muốn ăn chút gì không?"

Triệu Hữu Đường giọng lạnh lùng: "Nên ăn không phải là nàng à?"

"Thiếp thân không vội." Phùng Liên Dung nói: "Thiếp thân nằm không động nên không mệt nhiều, nhưng là hoàng thượng," nàng nhỏm dậy muốn xuống giường, Triệu Hữu Đường đứng có chút xa, nàng không thấy được hắn.

Nhưng đến cùng là mấy ngày liền không động, cả người mềm nhũn, nàng cố hết sức cũng không dậy được, chỉ phải ngẩng đầu tội nghiệp nhìn hắn.

Triệu Hữu Đường phụng phịu đi qua, đẩy nàng: "Lộn xộn cái gì, còn không biết nghỉ ngơi!"

Phùng Liên Dung thở nhẹ một tiếng, mặt lộ vẻ thống khổ.

Triệu Hữu Đường giật mình: "Sao vậy, đầu lại đau à?"

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng đẩy thiếp thân." Nàng khẽ nhíu mày.

"Trẫm..." Hiện tại nội tâm Triệu Hữu Đường vô cùng phức tạp, oán hận nàng vì người không quan trọng mà kém chút mất mạng, lại vui sướng nàng có thể tỉnh lại, cho nên đối Phùng Liên Dung là vừa yêu vừa hận, hận nghiến răng nghiến lợi, lại muốn ôm nàng vào trong ngực yêu thương một phen, lại muốn bắt lấy nàng đánh cho một trận thật đau.

Cho nên hắn phiền lòng nói không ra được lời.

Hai tay Phùng Liên Dung lại vòng lên, thành tâm thành ý nói: "Hoàng thượng, thiếp thân sai rồi, thiếp biết sai rồi, về sau sẽ không làm những việc ngốc đó nữa!"

Triệu Hữu Đường cụp mắt nhìn nàng, nhíu mày nói: "Nàng biết mình sai ở đâu không?"

"Biết." Phùng Liên Dung vươn tay chạm mặt hắn, như mê sảng nói: "Hoàng thượng, thiếp tuy rằng hôn mê bất tỉnh, nhưng thiếp thân mơ thấy hoàng thượng đấy."

"Thấy Trẫm?"

"Đúng vậy, ở trong mộng, có thể nói là mộng, lại như không phải." Phùng Liên Dung nói: "Một giấc mộng rất dài, giống như thiếp thân cả đời đều ở trong đó, chính là cũng không vui vẻ."

"Hửm?" Triệu Hữu Đường nghĩ đến nước mắt nàng, dò hỏi: "Trong mộng Trẫm bắt nạt nàng hay sao?"

"Còn không phải sao!" Nói đến kiếp trước, Phùng Liên Dung đó là một lời khổ, "Hoàng thượng có mấy sủng phi, thiếp thân ở trong cung cũng chỉ là Lương viện thôi, dù đến chết cũng vẫn vậy."

https://thuviensach.vn

"Không có khả năng! Mộng linh tinh gì vậy, sao Trẫm có thể đối đãi nàng như thế? Nàng..." Hắn hơi ngừng, tức giận nói: "Cả ngày trong đầu không biết nghĩ cái gì, chỉ nói chuyện này, nàng vì đôi song sinh nữ mà tức giận, vì sao? Trẫm trong mắt nàng chính là mấy người háo sắc đó à?"

Hắn lập tức hỏi ra.

Nếu là bình thường, nàng sợ là không dám bình luận, nhưng lúc này, nàng cũng không muốn giấu giếm, cũng bởi vì nàng không dám nói, cho nên mới có lần hiểu lầm này.

Phùng Liên Dung nghiêm túc nói: "Thiếp thân đúng là nghĩ như vậy, cho nên mới tức giận, sợ hoàng thượng thích các nàng, mặc dù nói các nàng thân phận đê hèn, nhưng dù sao cũng là nữ tử, đừng nói cái khác, ngay cả thiếp thân là nữ còn bị hấp dẫn, cho nên thiếp thân sợ hãi.

Nàng lần đầu tiên nói lời thật.

Triệu Hữu Đường nhìn chằm chằm nàng một lúc, đột nhiên cười nói: "Thế nào, không giận dỗi nữa à? Tính tình này của nàng, thật cho rằng Trẫm không biết?"

Phùng Liên Dung nói: "Hoàng thượng biết?"

"Sao lại không biết." Chính là vại dấm chua nhỏ, chỉ dám chôn trong lòng đất mà không dám hắt ra.

Khóe miệng Triệu Hữu Đường mang theo ý cười hỏi: "Trừ cái này ra, không còn gì khác?"

Phùng Liên Dung ngẩn ra.

Đương nhiên là có, ở trong mộng, nàng đã biết tâm ý mình, hai đời, không cầu gì khác, chỉ cầu thích của hắn, giống như bây giờ, tâm ý này

https://thuviensach.vn

dường như càng lúc càng lớn, nàng đã không chấp nhận được hắn có nữ nhân khác.

Nếu thật đến ngày đó, nàng không biết mình sẽ đau khổ đến mức nào.

Nhưng là, lời này thật có thể nói sao?

Một đời một kiếp một đôi người, là chuyện mà nàng có thể sở cầu từ hoàng thượng sao?

Lòng nàng càng thêm nặng trĩu, đây là nguyện vọng sâu nhất từ đáy lòng nàng, chưa bao giờ từng cũng không dám nghĩ tới, cho dù là làm hoàng hậu, nàng sợ Triệu Hữu Đường sẽ vì chuyện này mà không vui nàng, sẽ vì chuyện này mà làm hỏng quan hệ giữa hai người bọn họ.

Nàng chỉ có thể lui đầu, không cho mình có hy vọng.

Chính là, cuộc đời còn dài, bọn họ còn có rất nhiều thời gian phải vượt qua, có lẽ có một ngày hắn lại sẽ có thêm rất nhiều phi tần, có lẽ ngày ấy, nàng sớm hoa tàn ít bướm.

Có lẽ...

Có lẽ, nàng đã không quan tâm?

Chính là nghĩ như vậy, nàng cảm thấy mình có thể nhẫn nại, ai nghĩ tới một đôi song sinh nữ đã khiến nàng nhẫn nại không được.

Nàng không biết là sai hay đúng.

Ánh mắt nàng chốc lát đã ươn ướt, hai tay nắm vào nhau, giống như nắm lấy trái tim mình.

Triệu Hữu Đường, thấy nàng thống khổ giãy dụa như vậy, vươn tay vịn lấy đầu nàng ấn vào lòng: "Nói nàng ngốc thì nàng ngốc thật hả, nàng với ta

https://thuviensach.vn

phu thê nhiều năm, có chuyện gì mà không thể nói? Nàng chỉ là muốn Trẫm chỉ thích một mình nàng mà thôi."

Đầu Phùng Liên Dung oành một cái nổ tung, hắn làm sao mà biết rõ như vậy?

Mặt nàng đỏ bừng, nhưng nghe giọng hắn cưng chiều như thế, không giống như là có ý truy cứu, nàng đánh bạo hơi hơi nâng đầu lên hỏi: "Hoàng thượng, không trách thiếp thân hả?"

Trách cái gì, là chuyện đã sớm biết, lại nói nữ nhân nào mà không có chút dấm chua đâu, chính là phải xem nam nhân có nguyện ý hay không thôi.

Triệu Hữu Đường thở dài: "Nhìn nàng chậm hiểu, quả nhiên là khiến người phiền lòng, nàng nói xem, nàng biết cái gì, cầm kỳ thư họa không một cái tinh thông, chỗ nào giống một tiểu thư khuê các? Cũng chỉ có Trẫm chịu được nàng."

Đột nhiên lại ghét bỏ nàng, bọn họ lại không phải ngày đầu quen biết.

Phùng Liên Dung mím môi nói: "Còn nói không trách..."

Hắn nhíu mày.

"Thiếp thân vốn ngốc, hoàng thượng cũng không phải không biết, nói gì mà chịu được." Ánh mắt nàng bỗng mở to, trong mắt đổi thành sáng rọi bức người, ôm lấy cánh tay Triệu Hữu Đường nói: "Hoàng thượng, người đáp ứng thiếp thân hả?"

"Đáp ứng cái gì? Chỉ là chịu được nàng mà thôi."

"Không phải à, không phải vừa mới nói chỉ thích một mình thiếp thân."

"Đó là bản thân nàng hi vọng được không?"

https://thuviensach.vn

"Không phải, rõ ràng hoàng thượng biết ý của thiếp, hoàng thượng nói chịu được." Phùng Liên Dung thấy hắn ôn hòa lại, lập tức liền được một tấc lại muốn tiến thêm một bước.

Thẳng đến khi Chung ma ma bưng cháo thanh đạm đến, vẫn còn thỉnh thoảng hỏi một câu.

Nhưng Triệu Hữu Đường cũng không để ý tới nàng, có tai như điếc.

Hai người ăn chung bữa cơm.

Phùng Liên Dung tuy rằng không được đến đáp án xác định, nhưng trải qua chuyện này, nàng đã hiểu rõ tâm ý của hắn, chỉ hận chính mình ngốc, không tin hắn, mấy năm nay thật sự là uổng phí được sự sủng ái của hắn.

Về sau còn phải sinh thêm cho hắn mấy đứa nhỏ nữa.

Mắt thấy nàng muốn ăn chén cháo thứ hai, Triệu Hữu Đường mạnh đoạt lại, trách cứ: "Nàng điên rồi, mấy ngày không ăn cơm, dạ dày sao chịu được? Sáng mai ăn tiếp."

Kém chút quăng chén.

Tì khí thật càng ngày càng lớn, Phùng Liên Dung nhìn tuấn nhan hắn, thầm nghĩ, hừ, cũng chỉ có nàng mới chịu được hắn thì có, không ai nợ ai.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Kiếp Trước Kiếp Này

Editor: Linh

Có điều, qua mấy ngày, Phùng Liên Dung vui sướng có thể xuống giường, Triệu Hữu Đường lại bệnh.

Cũng không trách bệnh này đột nhiên, hắn chưa bao giờ từng mệt nhọc như vậy, thể xác và tinh thần đều tổn hại, chỉ gắng gượng mà thôi, hiện tại Phùng Liên Dung khỏe lại, hắn cả người buông lỏng tự nhiên liền chịu không nổi, chuyện này khiến Phùng Liên Dung bị dọa không nhẹ, ngày đêm trông coi trước giường.

May mắn Kim thái y nói không nghiêm trọng, không giống Phùng Liên Dung lần đó, Triệu Hữu Đường chỉ cần điều dưỡng mấy ngày là có thể khỏe lại. Lúc này nàng mới yên tâm, nhưng cũng không chịu đi, dứt khoát mang theo Đông Lang chuyển đến Càn Thanh cung ở.

Cung nhân bẩm báo Hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu nghe xong chỉ cười cười, cũng không nhúng tay vào.

Trải qua việc lần trước, bà đã hiểu rõ địa vị của Phùng Liên Dung, đó là bền chắc không thể phá được. Làm nữ nhân, bà thậm chí còn có chút hâm mộ, năm đó bà cũng từng kỳ vọng tiên đế cũng như vậy, cùng bà bạch đầu giai lão, tình vững hơn vàng, nhưng kết quả, đó chỉ là mình bà ảo tưởng.

https://thuviensach.vn

Hiện tại con trai, con dâu có thể có cảm tình như vậy cũng là chuyện may mắn.

Trong nhân thế này, có bao nhiêu người có thể làm được như thế?

Hoặc có lẽ là, lại có bao nhiêu người có thể may mắn như vậy?

Theo bọn họ đi.

Cái gì Càn Thanh cung, KhônNinh cung, cũng chỉ là tên cung điện thôi, cũng giống như danh hiệu Hoàng thái hậu này của bà, nếu như có thể có cơ hội lựa chọn, năm đó bà có chết cũng không muốn vào cung.

Bà phái người đi hỏi thăm bệnh tình.

Lúc này Triệu Hữu Đường đang ngủ, Phùng Liên Dung nhỏ giọng nói: "Vừa mới uống thuốc xong, chắc là phải ngủ tới xế chiều, hôm nay tinh thần đã khá hơn một chút, ngươi nói với mẫu hậu không cần quá lo lắng, bảo trọng thân thể khỏe mạnh."

Cung nhân đi ngay.

Phùng Liên Dung ngồi bên giường đọc sách, Đông Lang hơn một tuổi, đúng là tuổi hiếu động, nàng kêu Bảo Lan dẫn đi chơi, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, hắn bước chân vững chắc, đi rất ổn định.

Phùng Liên Dung khóe miệng vểnh lên, lại nhìn Triệu Hữu Đường.

Hắn vẫn đang ngủ say, chỉ có mí mắt thỉnh thoảng máy hai cái.

Nàng không biết, hắn đã đi vào mộng đẹp.

Đây là một giấc mộng cực chân thực, cho nên hắn ngồi trong thư phòng, nhìn thế nào cũng cảm thấy quỷ dị, không chỉ chính mình trẻ ra, Nghiêm

https://thuviensach.vn

Chính cũng biến thành tiểu tử trắng noãn năm đó, còn có Hoàng Ích Tam thế nhưng cũng ở bên cạnh làm chân chạy vặt.

Nhưng Hoàng Ích Tam người này, hắn không phải đã sớm phái tới Diên Kỳ cung, sau này lại theo chân Triệu Thừa Diễn sao.

"Nghiêm Chính." Triệu Hữu Đường gọi hắn qua, hỏi: "Hiện đang là Thiên Kỷ năm thứ mấy?"

Nghiêm Chính nói: "Hồi Hoàng thượng, là Thiên Kỷ năm thứ hai."

Khóe miệng Triệu Hữu Đường giật giật.

Hắn bỗng vươn tay véo mình một cái.

Nghiêm Chính sợ choáng váng: "Hoàng thượng!"

Hắn không rõ vì sao Triệu Hữu Đường lại đột nhiên làm như vậy.

Triệu Hữu Đường nhếch miệng, cảm giác đau đớn trên cánh tay, thầm nghĩ, đây có phải là mộng không? Nhưng làm sao có thể, rõ ràng hiện nay đã là Thiên Kỷ năm mười sáu, hắn vẫy tay kêu Nghiêm Chính lại gần hơn chút, sau đó cho Nghiêm Chính một quyền.

Nghiêm Chính bị hắn đánh té lăn trên đất, sợ tới mức cả người run run, bò dậy quỳ nói: "Hoàng thượng tha mạng!"

Triệu Hữu Đường lại hỏi hắn: "Đau không? Nói thật."

Nghiêm Chính tự nhiên không dám giấu giếm: "Đau."

Triệu Hữu Đường càng thêm ngạc nhiên, nhíu nhíu mày hỏi: "Nương nương ở đâu?"

https://thuviensach.vn

"Nương nương..." Nghiêm Chính chần chờ nói: "Không biết Hoàng thượng nói là vị nương nương nào?"

Còn có mấy vị?

Triệu Hữu Đường nói: "Đương nhiên là nói Phùng Liên Dung."

Mắt Nghiêm Chính lập tức trợn tròn: "Hoàng thượng, Hoàng thượng là hỏi Phùng lương viện?"

Triệu Hữu Đường nghe xong lời này lập tức liền nghĩ đến giấc mộng Phùng Liên Dung nói, nhất thời liền không sợ hãi, chỉ cảm thấy thú vị, khó trách nói ngày nghĩ gì đêm mơ đó, xem ra do nàng nói chuyện kia, chính mình cũng nằm mơ, hắn cười rộ lên: "Ngươi đón Phùng Liên Dung đến đây."

Nghiêm Chính sửng sốt.

Kết quả Triệu Hữu Đường lại thêm một câu: "Thôi, Trẫm đi xem nàng."

Nghiêm Chính kém chút té xỉu.

Hắn không phải xuất hiện ảo giác đấy chứ?

Phùng lương viện này không biết đã bao lâu không có hầu hạ, sao Hoàng thượng đột nhiên nhớ đến nàng không nói, còn muốn tự mình đi gặp nàng?

Hương ở đâu đốt vậy!

"Nàng hiện đang ở tại..." Triệu Hữu Đường rời khỏi thư phòng mới hỏi.

"Hồi Hoàng thượng, tại Khuynh Vân các."

Chỗ tồi tàn như vậy!

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nhíu nhíu mày.

Hắn rất nhanh liền đến Khuynh Vân các.

Phùng Liên Dung đang nghỉ ngơi, hai ngày nay thân thể từ từ gầy yếu, người cũng không quá thoải mái, nàng vừa muốn nhắm mắt lại thì nghe giọng cực hưng phấn của Chung ma ma truyền đến, giống như nhặt được vàng thỏi vậy: "Chủ tử, chử tử, ngài mau mau dậy đi."

"Sao vậy?" Phùng Liên Dung yếu ớt nói.

Thật ra chính bản thân Chung ma ma cũng không tin, như gặp quỷ nói: "Hoàng thượng, hoàng thượng tới."

"Cái gì?" Phùng Liên Dung bật mạnh ngồi dậy, nhưng nghĩ đến cái gì lại ủ rũ nằm xuống, "ma ma chớ nói nhảm, Hoàng thượng làm sao có thể đến đây chứ, có phải ma ma nhìn nhầm rồi không."

"Nhầm thế nào được, đến rồi này."

Đang nói, chợt nghe bên ngoài một trận hoảng loạn, Phùng Liên Dung nhìn ra phía trước, xa xa một bóng người sải bước to đi đến, chỉ trong nháy mắt đã đến bên mép giường, trái tim nàng kém chút nhảy ra, cúi đầu nhìn màu vàng trước mặt, vội xuống giường bái kiến Triệu Hữu Đường.

"Ngẩng đầu lên." Triệu Hữu Đường nói, hắn cực hiếu kỳ bộ dáng của Phùng Liên Dung trong mộng.

Phùng Liên Dung giọng như muỗi kêu nói: "Thiếp thân, thiếp thân không dám."

Nhỏ nhỏ, mềm mềm, không có ngây thơ như trong ấn tượng.

Triệu Hữu Đường nói: "Vậy là nàng không dám nghe Trẫm?"

https://thuviensach.vn

Thân thể Phùng Liên Dung run lên một cái, vội ngẩng đầu.

Mặt nàng gầy, nổi bật lên một đôi mắt to, khiếp sợ như nai con trong rừng, nhưng chính như vậy đó mới là Phùng Liên Dung, ánh mắt Triệu Hữu Đường lại đi xuống, thấy nàng chỉ mặc áo đơn trắng như tuyết, dáng người tinh tế, như là gió thổi liền bay.

Chân mày hắn nhíu chặt hơn.

Sao trong mộng nàng lại thảm như vậy, rõ ràng hắn nuôi nàng trắng trắng tròn tròn, hiện tại chỗ nên đầy đặn đều rất gầy!

Hắn phân phó chúng cung nhân hoàng môn đi ra ngoài.

Phùng Liên Dung thấy chỉ còn lại hai người bọn họ, nhịn không được lui về phía sau mấy bước, dựa sát vào giường, nàng cúi thấp đầu, một chút thanh âm cũng không dám phát ra.

Triệu Hữu Đường đi về phía trước hai bước, giơ tay ôm nàng vào trong ngực.

Nàng than nhẹ một tiếng, cả người căng thẳng.

Triệu Hữu Đường có thể cảm giác được nàng căng thẳng, ôn nhu hỏi: "Nàng sợ Trẫm?"

Phùng Liên Dung không biết trả lời thế nào, hơi hơi mím môi dưới.

Nàng không dám tùy tiện nói.

Triệu Hữu Đường nhẹ vuốt tóc nàng, chỉ cảm thấy tóc này cũng không mềm nhẵn như ngày thường, có điều mùi hương lại rất quen thuộc, hương hoa kim ngân, khóe miệng hắn nhếch lên, tròng mắt lại nhìn Phùng Liên Dung, nàng hơi có chút cuộn mình.

https://thuviensach.vn

Gương mặt ngày trẻ thanh lệ làm người thương yêu, chính là tư thái này khiến người không quá vui vẻ.

Do hắn là Hoàng đế, muốn nữ nhân gì mà không có, bộ dáng này của nàng chỉ biết giảm hưng trí, nếu hắn không hiểu nàng, nào có thời gian đi dỗ nàng, sợ nàng chấn kinh đây.

Phùng Liên Dung ơi Phùng Liên Dung, khó trách ở trong mộng nàng chỉ là Phùng lương viện.

Thật đúng là một con chuột nhát gan!

Hắn nắm cằm nàng nâng lên: "Về sau nàng không cần sợ Trẫm, muốn nói cái gì thì nói cái đó."

Phùng Liên Dung trợn tròn mắt, đây là ý gì.

"Đến, nàng nói chút về rượu nho nương nàng ủ đi." Triệu Hữu Đường ôm nàng ngồi đến bên giường, cười nói: "Không phải nàng rất muốn gặp cha nương nàng sao? Nàng nói chuyện với Trẫm, không chừng Trẫm cao hứng sẽ để người nhà nàng tiến cung một chuyến."

"Thật ạ?" Ánh mắt Phùng Liên Dung lập tức sáng rọi, ngũ quan nàng lập tức sinh động lên.

Triệu Hữu Đường nói: "Vua không nói đùa."

Phùng Liên Dung nhẹ nói: "Có điều vì sao Hoàng thượng muốn nói chuyện này?"

"À, có hồi Trẫm nghe người khác nói thê tử của Phùng đại nhân biết cất rượu, Trẫm liền có chút tò mò."

Phùng Liên Dung cười rộ lên: "Nương đúng là biết cất rượu, lúc thiếp thân vào cung, rượu nho nương ủ cũng đã rất ngon, màu sắc cũng đẹp,

https://thuviensach.vn

nương thấy mua nho đắt, còn mua đất trồng nho cơ."

Nói đến người nhà của nàng, nàng đâu đâu cũng đều thấy là cảm tình, nhưng trong nụ cười nàng lại mang đau thương, gọi người không đành lòng.

Triệu Hữu Đường cầm tay nàng nói: "Nàng bị bệnh phải không?"

"Không biết nữa." Phùng Liên Dung nói: "Kim đại nhân nói trước uống thử mấy thang thuốc xem thế nào."

Triệu Hữu Đường nói: "Kim đại phu, sao không mời Kim thái y xem?"

Phùng Liên Dung cũng không biết nên trả lời lại thế nào, chỉ nhìn trộm hắn một cái.

Tính ra đã cách một năm hắn một mình ở cùng với nàng khoảng cách gần như vậy, tay hắn còn nắm tay nàng, chỉ khiến nàng cảm thấy như là đang mơ, có lẽ thật là đang mơ, hắn không giống hắn, đối nàng tốt như vậy.

Triệu Hữu Đường nói xong mới phát hiện không đúng, cũng đúng, một Lương viện sao có tư cách mời Chu thái y.

"Lát nữa Trẫm sẽ gọi Chu thái y đến xem." Mặc dù là mộng, hắn cũng không muốn bạc đãi nàng.

Phùng Liên Dung chấn động: "Như vậy không tốt lắm đâu, Hoàng thượng, thiếp thân làm sao có thể để Chu thái y đến xem chứ."

"Sao mà không được, lời của Trẫm, ai dám không nghe?" Hắn cụp mắt nhìn Phùng Liên Dung, nàng hoa dung thất sắc, như là không dám tin được nhận ưu đãi như vậy, tuy rằng đây là mộng, nhưng tình cảm lại chân thật như thế, người cũng chân thật, coi như nàng là một Phùng Liên Dung sống ở thế giới này, làm Lương viện.

Hắn cúi đầu mạnh hôn môi nàng.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung ưm một tiếng liền lập tức vô lực.

Hắn hưởng thụ thơm ngọt của nàng, lại có một loại cảm giác kỳ lạ, hôn một lát, hắn nói: "Tay nàng không đủ dài à, còn không ôm lấy Trẫm?"

Phùng Liên Dung bị hắn lần lượt dọa sợ, lập tức liền đưa tay lên ôm hắn.

Thật lâu sau hắn mới rời khỏi môi nàng, thấp giọng bên tai nàng hỏi: "Thế nào, có thích không?"

Phùng Liên Dung xấu hổ, cả khuôn mặt đỏ bừng.

"Nói."

Nàng không dám không nói, chỉ đành phải nói: "Thích."

Nàng sao có thể không thích chứ, đây là chuyện mà nàng vốn tha thiết mơ ước, chỉ là nàng không dám nghĩ tới, cho dù bây giờ xảy ra nàng cũng vẫn không thể tin được. Cũng được, coi như là một giấc mộng, đã đến tình cảnh này nàng còn sợ gì chứ.

Triệu Hữu Đường chậm rãi áp đảo nàng, hai người triền miên cùng nhau.

Bên ngoài cung nhân hoàng môn người người đều kinh hỉ vạn phần, nhất là Chung ma ma, cao hứng đến nỗi muốn khóc, liên tục bái tạ ông trời.

Một hồi lâu hắn mới dậy, do thấy nàng còn đang bị bệnh, hắn cũng không dám quá mức tận hứng, chỉ nói: "Về sau chớ để câu thúc như vậy."

Phùng Liên Dung đỏ mặt, cắn môi khẽ ừ.

Hắn đứng lên chuẩn bị đi.

https://thuviensach.vn

Hắn đi, có lẽ giấc mộng sẽ lập tức kết thúc, Phùng Liên Dung gấp gáp, nhịn không được đánh bạo giữ chặt tay áo của hắn.

Hắn nhìn nàng, mắt nàng tràn đầy không muốn xa rời.

Lần này, nhưng là có bóng dáng của nàng.

Trẻ con dễ dạy.

Triệu Hữu Đường nói: "Trẫm sẽ còn trở lại."

Phùng Liên Dung liền cao hứng trở lại, chậm rãi buông tay ra, ngoan ngoãn ôm lấy thắt lưng hắn.

Triệu Hữu Đường nói: "Nếu không ta phong nàng làm Quý phi?"

"A?" Phùng Liên Dung bị dọa, liên tục lắc đầu: "Thiếp thân có tài đức gì, hơn nữa, không phải Hoàng thượng muốn phong Ninh phi nương nương là Quý phi à?"

"Ninh phi, ai?" Triệu Hữu Đường nhíu mày, ở trong mộng, hắn thật sự có mấy sủng phi hay sao?

Phùng Liên Dung chần chờ một lát: "Là Tô Cầm nương nương ấy."

Triệu Hữu Đường không nói gì.

Trong mộng này còn có cả Tô Cầm?

"Nàng làm Quý phi cái gì." Triệu Hữu Đường nói, "Đó là nàng, để Trẫm gọi Lễ bộ thượng thư."

Hắn rất nhanh liền đi ra ngoài, một bên sai Nghiêm Chính đi mời Chu thái y đến xem bệnh cho Phùng Liên Dung, kết quả trên đường gặp được

https://thuviensach.vn

hai phi tần, trừ Tô Cầm, người còn lại hắn không nhận ra, Triệu Hữu Đường giơ tay day day mi tâm: "Hai người này..."

Nghiêm Chính hỏi: "Hoàng thượng là nói Ninh phi nương nương cùng Chiêu Nghi nương nương ạ?"

Xem ra là sủng phi của mình, Triệu Hữu Đường ngẩng đầu nhìn lại, Tô Cầm vẫn là bộ dáng như vậy, luận dung mạo, đúng là khá hấp dẫn người, về phần vị Chiêu nghi kia, hắn thế nào cũng nhớ không nổi.

Có thể thấy được chẳng phải người chân thật, ngược lại không biết mấy sủng phi trong miệng Phùng Liên Dung có phải các nàng không?

Hắn cùng nàng có làm chung một giấc mộng không?

Triệu Hữu Đường thật sự có chút hồ đồ.

Chả trách nói mộng Trang Chu vì hồ điệp, hồ điệp không biết Trang Chu, người ở trong mộng, cũng không biết đêm nay là đêm nao, người ở chỗ nào, có thể mặc kệ nó?

Nơi này có Phùng Liên Dung là đủ rồi, rất thú vị.

Triệu Hữu Đường thấy hai người tiến lên thỉnh an, hỏi: "Các ngươi có biết Phùng lương viện bị bệnh không?"

Trần chiêu nghi sửng sốt, trả lời: "Hồi Hoàng thượng, có nghe nói qua, chỉ không biết có nghiêm trọng không."

Đôi mắt Triệu Hữu Đường khẽ híp lại: "Đã biết bị bệnh, vì sao ngươi không mời thái y đi xem? Dù sao cũng đều là phi tần."

Trần chiêu nghi bị nghẹt, có chút không dám tin.

https://thuviensach.vn

Tô Cầm ở bên cạnh cũng rất khó hiểu, Phùng lương viện kia tuy nói là người cũ, nhưng cũng không được sủng ái, hôm nay Hoàng thượng đột nhiên nổi hứng đi Khuynh Vân các, cũng là xuất phát trong dự liệu của nàng ta, nghe nói còn sủng hạnh, càng thêm khiến nàng ta giật mình. Chuyện này Hoàng hậu tự nhiên cao hứng, nhưng Trần chiêu nghi đi qua nói chuyện với nàng ta, hai người dạo vườn.

Vậy nên gặp gỡ Triệu Hữu Đường.

Trên mặt hai người đều có chút kinh ngạc, Triệu Hữu Đường nhìn liền thấy tức giận, thầm nghĩ Phùng Liên Dung nàng ở trong mộng này sao lại khiến người xem thường vậy chứ!

Triệu Hữu Đường nói: "Về sau các ngươi không cần gọi nàng là Phùng lương viện nữa, Trẫm tính phong nàng là Quý phi."

Lời này không khác gì sét đánh giữa trời quang, hai người kia quả thực đều không thể tin vào tai mình, nhất là Tô Cầm, do Triệu Hữu Đường vốn muốn phong nàng là Quý phi, Phùng Liên Dung kia dựa vào cái gì, hàng năm không được sủng ái, cũng không chết.

Sắc mặt nàng ta đã trắng bệch, ban đầu cho rằng Triệu Hữu Đường yêu nàng ta, xem ra cũng không hơn gì cái này.

Quân vương yêu quả nhiên giống như pháo hoa.

Vũ nhục bực này, nàng ta không muốn chịu, Tô Cầm xoay người rời đi.

Trần chiêu nghi phủ bụng mình, cũng cố cười nói: "Phùng lương viên quả nhiên là có phúc."

Trong bụng nàng ta có con của hắn, sau này sẽ không sai.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường liếc nhìn nàng một cái, thầm nghĩ, hai người này một cái tự cho là tài hoa, thanh cao vạn phần, một cái am hiểu diễn trò, tâm kế sâu, cái gì vậy! Lại còn là sủng phi của hắn? Hai người này thế thế nào đều không phải thật tâm thích mình.

Mấy ngày sau Triệu Hữu Đường liền phong Phùng Liên Dung là Quý phi.

Nếu là mộng, không có gì là không thể làm, trong lòng hắn chưa hết giận, chỉ các một ngày liền phế Phương Yên, phong Phùng Liên Dung là Hoàng hậu.

Cả triều ồ lên.

Nhưng Triệu Hữu Đường không quan tâm, Phùng Liên Dung được hắn sủng ái, dần dần liền trở nên đẫy đà, bệnh cũng khá, nàng không hề sợ hãi hắn, dần cùng hắn thân cận, hai người tình cảm càng nồng hậu, nàng thậm chí còn có tin mừng, có điều Triệu Hữu Đường không đợi được nàng sinh đã bị Phùng Liên Dung lay tỉnh.

Hắn mở mắt nhìn, hóa ra đã là ban đêm.

Phùng Liên Dung vội la lên: "Thật sợ Hoàng thượng cũng bất tỉnh như thiếp thân, may mắn." Nàng khom người dìu hắn ngồi dậy, "Nên ăn cơm."

Triệu Hữu Đường nương ánh nến nhìn nàng, đột nhiên cười nói: "Trẫm cũng ở trong mộng nhìn thấy nàng."

Phùng Liên Dung kinh ngạc nói: "Thật á?" Lúc nàng nói "thật á", đôi mắt cùng khóe miệng sẽ hơi cong lên, giống một đứa nhỏ ngạc nhiên, gọi người xem liền thích, Triệu Hữu Đường đưa tay nâng mặt nàng, ấn một nụ hôn lên nói: "Đương nhiên la thật, có điều Trẫm đã phong nàng là Hoàng hậu."

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung lập tức liền kêu hắn nói chuyện trong mộng, nghe xong trong mắt tràn đầy nước mắt, nằm ở trong lòng hắn nói: "Khó trách lúc trước... Là thiếp thân vụng về, không biết Hoàng thượng yêu thích." Nếu như ngay từ đầu nàng đã như vậy, năm đó cũng khổn đến mức bi thảm, không công lỡ mất.

Triệu Hữu Đường cười rộ lên, vỗ vỗ đầu nàng: "Chỉ là mộng thôi, thấy nàng đau lòng thành gì rồi, yên tâm, trong mộng nàng sống rất tốt, người khác cũng gọi nàng là Nhân Thiện nương nương đấy, cả ngày vung tiền ra ngoài cứu khổ cứu nạn.

Phùng Liên Dung phì một tiếng cười lên, qua một lát nàng ngẩng đầu lên nói: "Hoàng thượng, thiếp thân thích chàng."

Triệu Hữu Đường ngẩn ra.

"Rất thích, rất thích, rất thích." Nàng từng chữ từng chữ đều nói vô cùng động tình.

Gò má Triệu Hữu Đường thế nhưng có chút nóng, ôn nhu nói: "Trẫm biết."

Phùng Liên Dung đi tới gần hôn hắn.

Lúc môi nàng gần tới, hắn nói: "Trẫm cũng thích nàng."

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Phu Thê

Editor: Linh

Tết nguyên tiêu năm nay không giống mọi năm, do Triệu Hữu Đường đáp ứng Phùng Liên Dung cho nàng về nhà, đương nhiên vẫn là điệu thấp làm việc, cũng không làm người khác phát hiện.

Phùng Liên Dung cao hứng vô cùng, cả đêm hôm trước đều ngủ không ngon, buổi sáng liền phân phó cung nhân thu thập cái này, thu thập cái kia, đều là nàng muốn mang về đưa cho người nhà. Triệu Huy Nghiên phình má nói: "Phụ hoàng xấu ghê, thế nhưng không cho nữ nhi đi theo."

Chuyện này mấy đứa nhỏ của nàng tự nhiên cũng biết, nhưng thỉnh cầu mãi mà Triệu Hữu Đường chính là không cho.

Cho nên Triệu Huy Nghiên rất tức giận.

Bọn họ đều nói phụ hoàng thích nàng nhất, nhưng chỗ nào so được với mẫu hậu, hiện tại mẫu hậu muốn cái gì là có cái đó, sợ là sao trên bầu trời phụ hoàng cũng phải tìm cách hái xuống cho mẫu hậu.

"Nương đi cầu phụ hoàng đi." Triệu Huy Nghiên đành phải đi tìm Phùng Liên Dung xuống tay, "Mẫu hậu đi nói, phụ hoàng khẳng định sẽ chấp thuận."

Phùng Liên Dung nói: "Ta cũng không phải chưa từng đi cầu, nhưng phụ hoàng con tì khí gì đâu phải con không biết? Ta nói thêm gì đi nữa, không

https://thuviensach.vn

chừng ngay cả ta cũng không cho đi."

Triệu Huy Nghiên cả giận: "Hóa ra mẫu hậu là vì bảo vệ bản thân!"

Phùng Liên Dung cười: "Đương nhiên rồi, vi nương ở trong cung này đã bao nhiêu năm mới có thể về nhà một lần, sao có thể bị một tiểu nha đầu như con làm hỏng chứ? Con ngoan à, chờ lần này ta gặp ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu con, sau này nhất định sẽ giúp con cầu xin, cho con cũng được ra ngoài chơi."

Triệu Huy Nghiên rên một tiếng: "Chán ghét."

Nàng quay người bước đi.

Phùng Liên Dung cũng không để ý nàng, Triệu Hữu Đường nói con trẻ không thể quá nuông chiều, không giống nàng lớn rồi, tính cách đã định hình, người khác thì khác, nghĩ thấy cũng đúng, bọn họ còn nhỏ, một khi được chiều chuộng quen, chỉ sợ không chịu ở trong cung.

Đó không phải là rối loạn quy củ sao?

Triệu Hữu Đường vẫn rất có nguyên tắc.

Lát sau Triệu Thừa Diễn cùng Triệu Thừa Mô cũng tới.

Triệu Thừa Diễn trong tay cầm theo một cái hoa đăng, cười híp mắt nói: "Nương, cái này đưa cho Đình Dự chơi."

Phùng Liên Dung ngó nhìn, cười nói: "Nhị biểu đệ con còn thiếu cái này?

Phùng gia bọn họ bây giờ là tám ngày phú quý, tiền nhiều xài không hết, Đường Dung thường xuyên vì thế phát sầu, hỏi Phùng Liên Dung có muốn lấy một ít hay không, hoặc là bỏ thêm vào quốc khố cũng tốt. Có điều Triệu Hữu Đường nào chịu, lấy lại đồ đã đưa cho nhạc phụ nhạc mẫu, chẳng phải

https://thuviensach.vn

là kêu người trong thiên hạ chê cười, cho nên tiền này vẫn là ngày một nhiều thêm.

Phùng Lâm cùng Đường Dung mỗi lần đi du lịch đều lấy một ít cứu tế người nghèo, coi như là thêm chút công đức.

Triệu Thừa Diễn nghe Phùng Liên Dung nói như vậy, cười hắc hắc nói: "Cái này khác, nương, người xem," hắn vươn tay chạm vào hoa đăng, hoa đăng kia thế nhưng xoay tròn.

Cái này còn không thần kỳ, thần kỳ là, lúc xoay tròn, hoa và chim vẽ bên trên như là sống, khiến Phùng Liên Dung nhìn trợn mắt há hốc mồm.

"Không phải bên ngoài có thể mua được." Triệu Thừa Diễn cười nói: "Đặc biệt kêu thợ trong cung làm, giá trị ngàn vàng."

Triệu Thừa Mô tiếp lời nói: "Còn có ba cái, một cái cho muội muội, một cái cho đệ đệ."

"Vậy còn một cái khác thì sao?" Phùng Liên Dung hỏi.

"Cho nương ạ..." Triệu Thừa Mô từ đằng sau lấy ra một chiếc, chỉ thấy bên trên vẽ một nữ nhân đang chơi diều, hơi ngước đầu, diều kia thật như bay lên trời, nụ cười của mỹ nhân cũng chậm rãi nở rộ.

Phùng Liên Dung mặt mày cong cong: "Thật là đẹp, vậy lát nữa vi nương sẽ mang đi nhà ngoại mấy đứa chơi."

Triệu Thừa Mô đưa cho nàng.

Phùng Liên Dung nhìn hắn, hỏi: "Tranh này chẳng lẽ là Hoàng thượng vẽ?"

Triệu Thừa Mô nháy nháy mắt: "Nương biết là được, đừng nói là con nói, thật ra làm hoa đăng cũng là phụ hoàng phân phó."

https://thuviensach.vn

Triệu Thừa Diễn khóe miệng giật giật: "Phụ hoàng dặn dò, đệ còn nói ra."

Phùng Liên Dung đưa tay sờ mặt Triệu Thừa Mô: "Vẫn là A Lý ngoan nhất, yên tâm, vi nương làm bộ không nghe thấy." Nàng cầm lấy hoa đăng, cẩn thận nhìn mỹ nhân kia, do vẽ có chút nhỏ, cũng không phải rất rõ ràng, nhưng thấy thế nào cũng thấy giống mình.

Cũng đúng, trừ vẽ nàng ra hắn còn có thể vẽ ai.

Ai bảo hắn chỉ thích một mình nàng.

Phùng Liên Dung vừa đắc chí lại kiêu ngạo, loại cảm giác này tựa như nhận được toàn bộ thiên hạ.

Thật ra không đúng vậy sao?

Với nàng mà nói, Triệu Hữu Đường vốn chính là ông trời của nàng.

Phùng Liên Dung cười hì hì xách theo hoa đăng đi vào.

Triệu Huy Nghiên cùng Đông Lang cũng muốn hoa đăng, đã cầm chơi.

Tới sắc trời có chút tối, Phùng Liên Dung thay bộ quần áo bình thường.

Nàng đang thầm suy nghĩ, người nhà nhìn thấy nàng sẽ là loại biểu tình gì, nghĩ lại thở dài, ngôi nhà kia, nàng rời đi mười mấy năm, cảnh còn người mất, tiểu viện đổi thành đại viện, đã không phải nơi mình quen thuộc.

Nhưng là trạch viện rộng như vậy, bọn họ ở nhất định rất thoải mái.

Phùng Liên Dung ngồi trên xe ngựa đi về cửa cung, đang đi trên đường, xe ngựa đột nhiên dừng lại, rèm cửa vừa vén, chỉ thấy Triệu Hữu Đường ngó đầu vào.

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng?" Phùng Liên Dung cười rộ lên, "Hoàng thượng đến tiễn thiếp thân ạ?"

"Ai tiễn nàng?" Triệu Hữu Đường không chỉ ngó đầu vào, cả người cũng tiến vào, ngồi cạnh nàng.

Xe ngựa lại lập tức đi về phía trước.

Phùng Liên Dung nghiêng đầu nhìn hắn, khó hiểu nói: "Hay là Hoàng thượng muốn dẫn thiếp thân đi đâu?"

Nhưng nàng là muốn về nhà mà.

Triệu Hữu Đường nói: "Đi nhà nàng."

"Cái gì!" Phùng Liên Dung mắt trợn tròn, "Hoàng thượng, muốn đi, nhà thiếp thân?"

"Không được à?"

"Không được." Phùng Liên Dung lắc đầu như lắc trống bỏi, "Không được, bọn họ sẽ bị sợ, Hoàng thượng ở đây, bọn họ cũng không dám thoải mái nói chuyện, Hoàng thượng vẫn là chọn chỗ khác chơi đi." Nàng lắc lắc tay áo hắn, "Hoàng thượng."

Nhưng mặc dù nàng nũng nịu, Triệu Hữu Đường cũng không để ý, thản nhiên nói: "Trẫm đi nhà nhạc phụ nhạc mẫu xem thế nào, đừng nói nhiều."

Phùng Liên Dung không dám nói tiếp nữa.

Qua một lát, xe ngựa xuất cung, Phùng Liên Dung nhịn không được hỏi: "Vậy Hoàng thượng sớm đã định cùng đi với thiếp thân đúng không? Sao không nói với thiếp thân một tiếng?"

Triệu Hữu Đường môi giật giật.

https://thuviensach.vn

Thật ra hắn ngay từ đầu không muốn đi, nhưng chẳng biết tại sao vào lúc trước đi Phùng Liên Dung đi, hắn liền bắt đầu đứng ngồi không yên, chốc lại hỏi Nghiêm Chính hôm nay sẽ có mưa không, chốc lại hỏi trên đường có cấm đi lại ban đêm không, lại hỏi phái bao nhiêu hộ vệ.

Nhưng tất cả đáp án đều hài lòng, hắn vẫn ngồi không yên.

Cũng không biết có phải do lần đó nàng gặp chuyện không may, hắn bị bệnh!

Một khi Phùng Liên Dung ra cung, cách xa hắn, hắn liền tâm thần không yên.

Vậy nên mới cùng đi.

Phùng Liên Dung thấy hắn không trả lời, chợt cười nói: "Hoàng thượng muốn đi cũng không sao, lại nói, thiếp thân không biết đã ảo tưởng bao lần, Hoàng thượng có thể cùng thiếp thân về nhà ngoại, như phu thê bình thường, giờ, ngược lại làm tròn nguyện vọng của thiếp thân."

"A?" Triệu Hữu Đường nhíu mày, "Vậy sao nàng không nói sớm?"

Phùng Liên Dung dựa vào trong lòng hắn: "Chỉ là hy vọng xa vời."

Triệu Hữu Đường cười nhạo một tiếng: "Nàng mong mỏi lớn thế nào đều đạt thành, còn để ý cái này?" Hắn duỗi tay cầm lấy vành tai nàng, "Nàng đay là tham niệm! Quả nhiên Trẫm quá dung túng nàng."

"Thiếp thân cũng rất dung túng Hoàng thượng mà." Phùng Liên Dung đếm đầu ngón tay nói: "Ngoáy lỗ tai cho Hoàng thượng, cắt móng tay, rửa chân, tắm rửa, làm sủi cảo, mát xa, chải đầu, à, còn có sinh con."

Triệu Hữu Đường nói: "Sinh con cũng tính à?"

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên!" Phùng Liên Dung nói, "Có điều đây là bụng thiếp thân dung túng ngài."

Triệu Hữu Đường cười ha ha, để tay lên bụng nàng, chế giễu nói: "Bụng á, vậy nàng còn phải dung túng Trẫm thêm mấy lần, lại thêm hai đứa nhỏ đi."

Phùng Liên Dung nói: "Sinh thêm, phải có nữ nhi."

"Nhi tử nữ nhi đều như nhau, dù sao đã có ba nhi tử Trẫm cũng thấy đủ." Triệu Hữu Đường nói xong ngược lại nhớ đến chuyện lập Thái tử, hắn còn chưa làm ra quyết định.

Có điều bình thường đã để hai nhi tử xử lý một số chuyện, có đôi khi cũng sẽ gọi bọn hắn xem tấu chương, đều tự nghĩ câu trả lời. Muốn nói trên mặt khống chế toàn cục, nhất định là Triệu Thừa Mô xuất sắc hơn chút, chỉ là đứa nhỏ này nội liễm thâm sâu, dù là hắn cũng không hẳn đã nhìn ra, mà Triệu Thừa Diễn thì đơn giản hơn nhiều.

Hắn ngả người về phía sau, sắc mặt trầm tĩnh.

Phùng Liên Dung biết hắn lại đang suy nghĩ chuyện gì, liền không quấy rầy hắn nữa.

Xe ngựa rất nhanh thì đến đại viện Phùng gia.

Ngô thị đang phân phó hạ nhân bày đồ ăn, Đường Dung đã sớm không quản chuyện, nàng nghiễm nhiên là Phùng gia chưởng sự phu nhân, nghe được có người đến bẩm nói có khách, lập tức cảm thấy kỳ quái.

Do tết Nguyên tiêu, bình thường cũng không có bàn bè người thân đến thăm, đều là ở nhà đoàn tụ, hiện tại sao lại có khách đến? Nàng đi theo ra, ai biết từ trên xe bước xuống một người, mặc áo gấm màu tím đậm, mặt

https://thuviensach.vn

như quan ngọc, không giận mà uy, Ngô thị chỉ nhìn một cái chân liền mềm nhũn, kém chút quỳ xuống.

Nghiêm Chính bước nhanh đi lên, thì thầm vài câu.

Ngô thị cố gắng đứng thẳng.

Lúc này trên xe lại đi xuống một người, tự nhiên là Phùng Liên Dung.

Ngô thị lần này đã có chuẩn bị tâm lý, Hoàng thượng sẽ không vô duyên vô cớ đến nhà bọn họ, nhất định là có liên quan đến Phùng Liên Dung, nàng đối Phùng Liên Dung lại không có cảm giác sợ hãi, trên mặt đã lộ ra tươi cười.

Nàng thở ra một hơi, tiến lên hai bước tự mình nghênh đón bọn họ đi vào, nhưng cũng không có xưng hô.

Do ý của Triệu Hữu Đường, nàng không dám tiết lộ thân phận của bọn họ, hạ nhân trong phủ tự nhiên là không nhận biết, chỉ cảm thấy hai người này cả người đẹp đẽ quý giá, nhất định là tới từ danh môn thế gia, khó trách phu nhân sẽ cung kính như vậy. Trong lòng lại tò mò hai người này rốt cuộc là ai, dù sao gia tộc bình thường hay lui tới bọn họ là biết đến.

Ngô thị trực tiếp cùng bọn họ đi nhà chính, Phùng Lâm, Đường Dung đang cùng nhi tử, tôn tử nói chuyện thì thấy Ngô thị dẫn hai người tiến vào.

Ngô thị biết bọn họ nhất định cũng rất khiếp sợ, lập tức cho hạ nhân lui hết ra trước.

Cửa vừa đóng, trừ Triệu Hữu Đường cùng Phùng Liên Dung, trong phòng mọi người tất cả đều quỳ xuống.

Phùng Liên Dung thở dài, nhìn Triệu Hữu Đường, nàng nói mà, hắn đi, cả nhà bọn họ đều không được tự nhiên, xem, qua một cái tết Nguyên tiêu

https://thuviensach.vn

còn phải quỳ xuống trước. Đây mặc dù là tâm nguyện của nàng, nhưng do thân phận của Triệu Hữu Đường, luôn sẽ không hợp nhau.

Triệu Hữu Đường tằng hắng một tiếng, nhẹ giọng nói: "Tất cả đứng lên đi, cứ coi Trẫm là người thân."

Phùng Lâm đời này đều chưa từng nghĩ Hoàng đế sẽ đến nhà bọn họ, còn đang lơ mơ, Phùng Mạnh An trước tiến lên, hắn thường gặp Triệu Hữu Đường, hai người xem như gần gũi, cho nên hắn đối quân uy của Triệu Hữu Đường là có sức đề kháng, hắn đỡ Phùng Lâm cùng Đường Dung đứng lên, những người khác cũng lục tục dậy theo.

Phùng Liên Dung cười nói: "Cha, nương, tướng công lát nữa cũng cùng chúng ta ăn cơm, hai người cũng đừng câu thúc."

Tướng công...

Tất cả mọi người lộ ra vẻ kinh dị.

Phùng Liên Dung vẻ mặt tự nhiên, hai người bọn họ đã đi ra ngoài mấy lần, Phùng Liên Dung đã rất quen.

Phùng Lâm thấy thế thầm nghĩ, nữ nhi thật sự là to gan, lại dám gọi Hoàng thượng là tướng công.

Đường Dung lại vôi mừng khôn xiết, nói với Ngô thị: "Vậy mau kêu phòng bếp làm thêm mấy món nữa, có sơn hào hải vị gì kêu bọn họ lôi hết ra, xem..."

"Không cần như thế." Triệu Hữu Đường cắt đứt lời bà, cười một cái nói: "Những món trước đây Dung Dung thích, làm mấy món đi."

Sắc mặt của mấy người trong phòng lại thay đổi.

https://thuviensach.vn

Có điều thay đổi này tự nhiên là cao hứng, có thể thấy được địa vị của Phùng Liên Dung cao bao nhiêu.

Đường Dung nghe nói như thế, tự nhiên là càng thêm thích Triệu Hữu Đường, nếu không phải do hắn là Hoàng đế, hận không thể tiến lên khen hắn là con rể tốt, bà liên tục nói: "Được, được, Nhược Lan, con mau mau đi phân phó."

Ngô thị đi ngay.

Phùng Mạnh An cười nhìn Phùng Liên Dung: "Sao không dẫn theo mấy đứa nhỏ đến?"

"Tướng công không cho, sợ quá chiều tụi nhỏ." Phùng Liên Dung nghĩ, cũng không biết thừa lại mấy đứa nhỏ, tết Nguyên tiêu này tụi nhỏ qua thế nào.

Triệu Hữu Đường nói: "Trẫm đã phái người đi nói với mẫu hậu, mẫu hậu sẽ gọi bọn nhỏ qua."

Phùng Liên Dung nghĩ đến hoa đăng, cười kêu Nghiêm Chính đi lấy vào, hướng Phùng Đình Dự vẫy tay: "Đây là Thừa Diễn, Thừa Mô đưa cho ngươi, bảo ta mang đến hộ."

"Cám ơn nương nương." Phùng Đình Dự cười híp mắt hành lễ, tính hắn cùng Phùng Đình Nguyên như nhau, trầm ổn lễ phép, lại nhìn hoa đăng, trong mắt lóe ra sáng rọi: "Hoa đăng đẹp quá đi!"

"Ta cũng có một." Phùng Liên Dung lắc cái của mình một cái, "Chúng ta mang ra ngoài chơi đi?"

Phùng Đình Dự liên tục gật đầu.

Hai người liền đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Nói là chơi, thật ra Phùng Liên Dung vẫn muốn nhìn xem nhà mẹ đẻ mình hôm nay là bộ dáng gì, Triệu Hữu Đường từ phía sau đi đến, cười nói: "Biết ngay là nàng đi khắp nơi mà, trạch viện này thế nào?"

"To, ghê gớm thật." Phùng Liên Dung nói, "So với nơi ta ở ban đầu lớn hơn mười mấy lần đấy."

"Lớn một chút mới tốt, Phùng gia nàng tương lai con cháu đầy đàn mới không cảm thấy chật chội."

"Vậy cũng được." Phùng Liên Dung cười nói: "Mẫu thân thường hối hận không thể sinh cho cha nhiều thêm mấy nhi tử, nói Phùng gia con nối dòng đơn bạc, may mà tẩu tử sinh hai đứa, hiện tại chỉ mong hai tôn tử tương lai có thể khai chi tán diệp."

Triệu Hữu Đường cười cười: "Chỉ cần một ngày còn Trẫm, Phùng gia vẫn luôn tốt."

Phùng Liên Dung nắm tay hắn đặt lên mặt cọ cọ: "Cám ơn tướng công."

Hai người đi một lát mới xem hết trạch viện, trở về vừa vặn dùng cơm, trên bàn đã đầy cao lương mỹ vị, Phùng Lâm còn đang không tin, nói với Đường Dung: "Thật đúng là chuyện hiếm, Hoàng thượng còn có thể đến nhà thần tử dùng cơm."

Đường Dung nói: "Tướng công chẳng lẽ không nhìn ra, còn không phải là vì Dung Dung nhà chúng ta, nhà thần tử bình thường Hoàng thượng sẽ đi sao? Lát nữa tướng công phải thoái mái chút, coi như Hoàng thượng là con rể của chúng ta thôi, ơ, không đúng, vốn là vậy, ông đừng bày ra cái bộ quân quân thần thần, nên như thế nào thì như thế đó, cứ như tết Nguyên tiêu mọi năm vậy."

Phùng Lâm hiện tại nghe nhất là nương tử, lập tức đồng ý.

https://thuviensach.vn

Bên kia Phùng Mạnh An cũng dặn dò Ngô thị cùng hai nhi tử.

Cho nên hai người ngồi vào bàn, người khác đều tận lực không câu thúc, cười cười nói nói, vui vẻ hòa thuận, trong đó đều là nói chút chuyện thú vị thông thường.

Phùng Liên Dung vốn tưởng lần này sẽ nhịn không được khóc, ai ngờ lần này gặp ở trong nhà lại không có một giọt nước mắt, chỉ có tràn đầy hạnh phúc.

Có lẽ cuộc sống nàng đã được nàng trôi qua ngọt như mật.

Mà người nhà thấy nàng đượcsủngái như thế, lại càng không có lý do để khóc, tất cả đều mặt đầy ý cười.

Triệu Hữu Đường ngồi bên cạnh Phùng Liên Dung, trên mặt cũng mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Bao nhiêu hồi, hắn cũng từng ảo tưởng cùng người thân hòa hợp vui vẻ như vậy, có nương thương hắn, có phụ thân quan tâm, nhưng đời này của hắn đều sẽ không có.

Hắn từng nghĩ, hắn có lẽ chỉ biết đất nước, không có nhà.

Nhưng mà, bây giờ hắn có.

Phùng Mạnh An cười nói: "Dung Dung, trước kia muội thích xem hoa đăng nhất, lát nữa có đi không? Hiện tại Kinh đô hoa đăng đẹp hơn trước kia nhiều."

Phùng Liên Dung liên tục gật đầu.

Sau đó nhớ tới cái gì mới nhìn Triệu Hữu Đường một cá, trong ánh mắt như nước long lanh tràn đầy khẩn cầu.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường tự nhiên không trách nàng, cười nói: "Nàng cũng đã đồng ý, còn muốn ta nói cái gì?"

Phùng Liên Dung cao hứng ở dưới bàn nắm lấy tay hắn: "Tướng công cùng ta đi thôi."

Giọng điệu nũng nịu không che dấu, tê tê dại dại, Triệu Hữu Đường đều thay nàng đỏ mặt, vội ừ một tiếng, sợ hắn không chịu, hai tay nàng đều bò lên, còn ra thể thống gì.

Tất cả mọi người ngầm hiểu, lén cười.

Dùng cơm xong, hai người liền đi ra ngoài, vốn Phùng Mạnh An cũng muốn đi, sau đó nghĩ lại, cần gì đi quấy rầy hai người kia, cũng liền mượn cớ trì hoãn.

Phùng Liên Dung còn giống như trẻ con, trong tay cầm hoa đăng, chỉ là nàng đội mũ che mặt, người khác cũng nhìn không thấy mặt, chính là hoa đăng quá mức tinh xảo, luôn có người nhìn chằm chằm không rời mắt, thậm chí còn gặp được người giàu có tiến lên hỏi giá, bị Triệu Hữu Đường mặt đen dọa về.

"Rêu rao khắp nơi, nói chính là nàng đấy." Triệu Hữu Đường nắm chặt lấy tay Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung cười hì hì: "Hoa đăng đẹp như vậy không lấy ra, đặt ở nhà không phải lãng phí à? Cũng lãng phí tâm huyết của người làm ra chiếc hoa đăng này.

Triệu Hữu Đường hừ lạnh nói: "Đó cũng là làm cho nàng, người khác có thể xem một cái là thiên đại phúc khí!"

Nhìn bộ dáng cao ngạo này, Phùng Liên Dung hé miệng cười nói: "Chờ trở về ta sẽ mang hoa đăng đi cung, nhìn đủ một ăm được không?"

https://thuviensach.vn

Trong mắt nàng lóe ra giảo hoạt.

Triệu Hữu Đường vẻ mặt lạnh nhạt: "Mắc mớ gì đến ta, cũng không phải ta làm."

Phùng Liên Dung phì một tiếng cười lên, ngẩng đầu chỉ vào xa xa nơi cực kì sáng sủa: "Chỗ đó hình như là nhiều hoa đăng nhất, đi, chúng ta mau đi xem đi."

Nàng đi đắng trước, Triệu Hữu Đường bị nàng lôi kéo, bên cạnh người đi đường như mắc cửi, ào ào từ bên mình xẹt qua, bốn phía hoa đăng lộng lẫy, chói mắt động lòng người, nhưng trong nháy mắt này, tất cả như là không tồn tại.

Hắn theo tay nàng, đi trên đường, chỉ mong đi theo nàng là giống như có thể đi đến cực lạc nhân gian.

Phùng Liên Dung ngửa đầu nhìn hoa đăng, cười nói: "Thật đúng là náo nhiệt hơn trước đây, nhìn bên kia đoán đố đèn, nhiều người quá, còn có bán thức ăn."

Nàng hưng trí bừng bừng, không biết có bao nhiêu hưng phấn, kéo Triệu Hữu Đường lại chỗ đoán đố đèn.

Lại không biết biển người mênh mông, trong mắt hắn chỉ có một mình nàng.

Mắt thấy Phùng Liên Dung nhìn chằm chằm một cái hoa đăng, không biết là đáp án gì, hắn nắm tay nàng chặt hơn, gằn từng chữ một: "Nắm tay cả đời."

Phùng Liên Dung con mắt sáng lên, kêu lên: "Bạch đầu giai lão, hóa ra là đáp án này à!"

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nhìn nàng, dở khóc dở cười, nâng mặt nàng lên nói: "Đúng, đáp án của ta chính là cái này, nắm tay cả đời, bạch đầu giai lão."

Phùng Liên Dung hiểu rõ ý hắn, lập tức ngây người.

Kéo nàng lại gần, cách mạng che mặt bao trùm lên môi nàng.

Người xung quanh một trận ồn ào.

Trái tim Phùng Liên Dung đập bình bịch, cả người đều cứng lại, thầm nghĩ, tại sao lại là ở trên đường, bao nhiêu người, thật là mắc cỡ chết đi.

Hắn buông nàng ra, kéo nàng bước đi, khuôn mặt tuấn tú cũng không tránh khỏi ửng đỏ.

Nhất thời động tình, cuối cùng không thể tự kiềm chế, vậy nên vì nữ nhân này, quả nhiên là phạm ngốc.

Lúc này Phùng Liên Dung đi theo phía sau hắn, khẽ nói: "Cái gì bạch đầu giai lão, rõ ràng là tam sinh tam thế, ta đời sau, kiếp sau nữa cũng muốn gả cho chàng."

Triệu Hữu Đường dừng bước lại, qua một lát, nhẹ cười rộ lên: "Là Trẫm nói sai rồi."

Phùng Liên Dung nghĩ, hắn thật ra cũng không biết, nhưng nàng biết vận mạng thần kỳ, cho nên muốn tam sinh tam thế, không, mười đời mười kiếp đều muốn!

Bất kể như thế nào, bọn họ đều phải ở cùng nhau.

HẾT TRỌN BỘ.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Ngoại Truyện (1)

Editor: Linh

Phùng Liên Dung tròn tâm nguyện về nhà ngoại, không qua nửa năm liền lại có thai, Triệu Huy Nghiên cười an ủi nàng: "Mẫu hậu, ngài không cần lo lắng đệ đệ, dưỡng thai cho tốt."

Ý là trọng trách trông em trai liền giao cho nàng.

"Có điều phải sinh muội muội cho con!" Nàng mãnh liệt yêu cầu.

Nàng có ba vị huynh đệ, thật sự là đủ, chỉ muốn thêm một muội muội, hai người có thể nói chút tâm sự nho nhỏ của thiếu nữ.

Phùng Liên Dung cười nói: "Hơn phân nửa là vậy, vi nương cũng muốn nữ nhi mà, làm bạn với con nữa."

Triệu Thừa Diễn trêu ghẹo nói: "Nhiều muội muội là tốt, còn sinh để thâm bạn, con thấy chưa chắc, chờ tiểu muội lớn lên, Huy Nghiên đều đã lập gia đình, đợi không kịp."

Triệu Huy Nghiên mặt đỏ lên, nói lại: "Ai lập gia đình, ta mới không gả đâu, nhưng là huynh muốn cưới thê, mẫu thân còn phải quan tâm."

"Quan tâm cái gì?" Triệu Thừa Diễn không phải người dễ xấu hổ, "Không tệ lắm là được."

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung khóe miệng giật giật: "Chuyện lớn cả đời há có thể qua loa? Cha con nói mấy vị đại nhân kia làm quan là không tệ, nhưng nữ nhi của bọn họ dạng gì, dù sao cũng không biết rõ."

Triệu Thừa Diễn cười cười: "Không phải là sợ mẫu hậu mệt nhọc sao, con thấy Tam thẩm, Tứ thẩm đều là phụ hoàng chỉ, không có gì không tốt. Tam thúc Tứ thúc phu thê ân ái, sở thích hợp nhau kìa."

"Vậy cũng đúng." Phùng Liên Dung gật gật đầu, có điều nhi tử nàng dù sao cũng khác, nàng nhất định phải dùng nhiều chút tâm tư.

Thấy nàng trầm tư, Triệu Thừa Mô nói: "Hôn sự của Đại ca, con thấy mẫu hậu vẫn là chờ sinh xong rồi lại nói, cũng không gấp ngay lúc này." Hắn sợ mẫu thân phân tâm, càng thêm mệt mỏi.

Triệu Thừa Diễn nghe xong cười một tiếng: "Đúng vậy, chờ sau này, lo liệu cho ta và Tam đệ luôn."

"Nói vậy." Phùng Liên Dung trừng mắt: "Con đấy, càng lớn càng không đứng đắn, chuyện như thế có thể làm chung sao? Còn Nhị đệ con nữa, lại nói, hắn nhưng là còn chưa muốn trở về?"

"Năm nay có lẽ phải về." Triệu Thừa Diễn nói: "Hắn là vui đến quên cả trời đất, chờ ta thành thân rồi, dọn ra ngoài, ta cũng phải đi ra ngoài xem một chút."

Phùng Liên Dung liếc nhìn hắn, có chút ai oán.

Triệu Thừa Diễn vội nói: "Tự nhiên sẽ thường trở về."

Mấy người đang nói thì Triệu Hữu Đường tới, ba người kia thức thời, hành lễ xong liền cáo từ, chỉ có Đông Lang còn nhỏ, vươn tay muốn Triệu Hữu Đường ôm.

https://thuviensach.vn

Tính tình của hắn vừa không tùy tiện giống Triệu Thừa Diễn, cũng không trầm ổn nội liễm như Triệu Thừa Mô, lớn hơn chút ngược lại rất dính người, mỗi lần cha nương ôm hắn liền không rời được tay, có đôi khi cũng dựa vào rồi ngủ mất, cho nên ngay từ đầu Phùng Liên Dung mới lo lắng, sợ bản thân không rảnh chiếu cố Đông Lang.

May mắn Triệu Huy Nghiên từ nhỏ đã trông đệ đệ này, Đông Lang vẫn rất là thích nàng.

Triệu Hữu Đường ôm lấy Đông Lang, cười nói: "Đã ăn cơm chưa?"

Đông Lang gật gật đầu, đặt đầu lên vai phụ thân, Triệu Hữu Đường một bàn tay vuốt đầu hắn, vừa nói chuyện với Phùng Liên Dung.

Cũng chỉ là mấy lời ngày xưa đã nói, phải cẩn thận thân thể, thẳng đến ba đứa nhỏ đi rồi hắn mới nhắc đến lập Thái tử.

Do Triệu Thừa Diễn cũng đã lớn, không hai năm phải thành thân, nếu còn không định ra, không thiếu được sẽ ảnh hưởng triều đình, Phùng Liên Dung nói: "Giống như Hoàng thượng nghĩ, lập Thừa Mô đi."

Triệu Hữu Đường khó hiểu: "Trẫm nghĩ như thế nào, nàng biết?"

"Đương nhiên, nếu là muốn lập Thừa Diễn, hắn là Trưởng tử danh chính ngôn thuận, sao cần phải suy nghĩ nhiều." Nàng ít nhiều biết tâm tư của hắn, trên chuyện lập Thái tử, vẫn là từng do dự qua.

Triệu Hữu Đường cười cười, đưa tay sờ đầu nàng: "Hoàng hậu vẫn rất là thông minh đấy, chỉ là...."

Phùng Liên Dung nói: "Thừa Diễn không muốn làm Thái tử đâu, vừa rồi còn ở đây nói chờ thành thânl liền chuyển ra ngoài ở, nghe ra là hắn đã sớm suy nghĩ xong."

https://thuviensach.vn

Nếu không phải sợ Triệu Hữu Đường, nhất định đã sớm đề cập với hắn, chỉ là Triệu Thừa Dục thường nói với hắn, loại chuyện này không phải bọn hắn có thể làm chủ, cho nên cũng chỉ ở trước mặt Phùng Liên Dung lộ ra ý này.

Về phần Triệu Thừa Mô, hắn chưa từng từ chối, có thể thấy được là muốn làm Thái tử, một cái muốn làm, một cái không muốn làm, một cái thích hợp, một cái không thích hợp, như vậy, còn cái gì phải do dự?

Thật ra cho tới bây giờ Phùng Liên Dung cũng không coi đây là chuyện lớn, dù sao đều là con nàng, chỉ cần mấy huynh đệ tình cảm tốt là được.

Triệu Hữu Đường thấy nàng nói được tùy tiện có chút không biết nói gì, thế nhưng nghĩ lại cũng thấy chuyện chính là như vậy, thật ra hắn đã sớm chọn xong, đã Triệu Thừa Diễn không có gì không vui, lập liền lập.

Cách hai ngày hắn liền mời quan viên Bộ lễ, tuyên cáo thiên hạ, lập Triệu Thừa Mô làm Thái tử.

Kết quả trong và ngoài cung gió êm sóng lặng, chuyện gì cũng không có, có thể thấy được những người đó cũng sớm đoán được, không có ai không phục, Triệu Thừa Diễn còn nhẹ nhàng thở ra.

Trong lòng hắn sao không biết tầm quan trọng của Thái tử, nhưng những năm này, hắn đã sớm nhìn ra, Tam đệ thông minh hơn hắn nhiều lắm, tương lai nước Cảnh giao đến trong tay hắn, ai cũng yên tâm.

Như vậy là chuyện tất cả đều vui vẻ.

Tới giữa tháng mười, Phùng Liên Dung sinh hai con, một nam một nữ, làm Triệu Hữu Đường vui mừng hỏng rồi, trong ấn tượng của hắn, bản triều hình như chưa từng có chuyện vui bực này.

https://thuviensach.vn

"Bụng này của nàng càng lúc càng lợi hại, một lần là hai đứa." Triệu Hữu Đường mỗi tay ôm một đứa cho nàng xem, "Giống nhau như đúc, chính là một cái có chút béo, một cái có chút gầy."

Vừa rồi Phùng Liên Dung ở bên trong sinh con, hắn từ lúc bắt đầu đã chờ, sợ xảy ra chuyện gì, nàng bình an hắn mới yên tâm, vội vã tiến vào, ngay cả quần áo trên người hai con đều là hắn tự mình mặc lên.

Phùng Liên Dung vội hỏi: "Đứa nào gầy vậy?"

"Nữ nhi gầy." Triệu Hữu Đường nói, "Nàng đừng lo lắng, Trẫm sẽ sai người nhiều để ý nàng, thấy vẫn rất tốt."

Phùng Liên Dung ló đầu, quả nhiên thấy hai đứa nhỏ đều an ổn liền thầm nhẹ thở ra.

Triệu Hữu Đường vươn tay dùng khăn thấm mồ hôi cho nàng, mắt thấy nàng mệt mỏi, mất không biết bao sức lực, hơi hơi thở dài, nắm lấy tay nàng nói: "Lần này sinh hai đứa Trẫm cũng thấy đủ, sau này nàng đừng sinh nữa."

Phùng Liên Dung nửa khép hai mắt: "Sao vậy, vậy chàng không tìm ta nữa?"

Đến giờ rồi còn ăn dấm chua nữa, Triệu Hữu Đường buồn cười: "Ngủ một lát đi, đợi lát nữa dậy ăn chút gì." Hắn thấy mấy đứa nhỏ muốn vào, khoát tay kêu bọn hắn đi ra ngoài, đỡ lại quấy rầy Phùng Liên Dung.

Phùng Liên Dung cũng thật sự mệt mỏi, nói xong câu kia liền ngủ mất.

Triệu Hữu Đường ôm hai đứa nhỏ ra cho mấy đứa xem, bốn người đều mở to mắt, vạn phần cao hứng, Triệu Huy Nghiên cướp lời nói: "Về sau tiểu muội đều là ta quản, nàng là muội muội ta, thuộc về ta quản."

https://thuviensach.vn

Đông Lang ngẩng đầu nhìn nàng.

"Yên tâm, tỷ tỷ không quên đệ đâu, đệ cũng giúp trông muội muội."

Đông Lang có thế mới vui mừng gật đầu.

Bốn đứa nhỏ vây quanh liền không đi, Triệu Hữu Đường nói: "Đệ đệ muội muội muốn nghỉ ngơi, mấy đứa đều tự đi làm việc đi, muộn chút lại qua."

Hắn gọi hai bà vú đến, mỗi người ôm một đứa.

Phùng Liên Dung ngủ một lát rồi dậy, nhìn qua hai đứa nhỏ xong liền cùng Triệu Hữu Đường ăn cơm, nàng còn nhớ thương chuyện lớn cả đời của Triệu Thừa Diễn.

"Trước đó cũng đã nói, chờ sinh xong sẽ lo chuyện của hắn."

Triệu hữu Đường nói: "Không phải Trẫm đã bảo nàng chọn sao, sao vậy, mấy người đó không ai hợp mắt?"

"Cũng không phải vậy, chỉ là chưa thấy người." Phùng Liên Dung chớp mắt: "Năm sau tết thượng tị*, không phải Hoàng thượng vốn định cùng những đại thần đó đi du xuân sao, thiếp thân thấy không bằng chọn mấy nhà đó đi cùng."

(*) Tết thượng tị: Người Hán thì gọi ngày tết 3 tháng 3 là “Thượng Tỵ tiết” (上巳節， tỵ = chi thứ sáu trong thập nhị địa chi), bắt đầu trở thành lễ hội tắm gội rũ bỏ bệnh tật, tà ác từ thời Hán (có ghi trong Hậu Hán Thư, thiên Lễ Nghi Chí Thượng). Về sau tổ chức thêm các hoạt động đi chơi ngoài đồng (đạp thanh), ăn uống yến tiệc bên bờ sông v.

Triệu Hữu Đường cười ha ha, chế nhạo nói: "Là chính nàng muốn đi ra ngoài đúng không, còn lấy con làm cớ."

https://thuviensach.vn

"Nào có, đi ra ngoài thì đúng là muốn đi." Phùng Liên Dung lắc lắc ống tay áo Triệu Hữu Đường, "Nhưng cũng là đẹp cả đôi đường, con dâu ta, ta phải chọn tốt. Ngoài ra, nếu chính hắn thích ta cũng không ngăn cản."

Nhìn khuôn mặt tròn thêm một vòng thịt của nàng, giống cái bánh bao, Triệu Hữu Đường nói: "Nàng cứ như vậy đi ra ngoài, còn ở cữ mà."

"Sinh nhiều, ở cữ không cần ở lâu." Phùng Liên Dung vội nói, thấy hắn nhìn mặt mình chằm chằm, vội vàng che mặt la lên, "Qua một thời gian nữa sẽ gầy, chàng đừng xem!"

Triệu Hữu Đường nói: "Sau này không sinh nữa, muốn nhìn thấy mặt béo còn không có mà xem đâu, mau bỏ tay ra."

Phùng Liên Dung sống chết không bỏ, nhưng nàng ngồi trên giường ăn, có thể trốn đi đâu, bị Triệu Hữu Đường bắt được, cưỡng chế xem kỹ một hồi.

Phùng Liên Dung nước mắt như mưa.

Sắp đến tết thượng tị, Triệu Hữu Đường cũng vẫn là theo nàng, điểm mấy quan viên cùng với nữ quyến, lúc ấy Phùng Liên Dung đương nhiên đã khôi phục lại, cùng Triệu Huy Nghiên như hai tỷ muội, ríu ra ríu rít, nói đi du xuân mặc cái gì tốt, mang cái gì ăn, hai người thương lượng xong liền phân phó.

Triệu Huy Nghiên nói: "Có mang theo Đông Lang không?"

"Đương nhiên là có, đứa nhỏ đáng thương, tương lai đều phải ở trong cung không được đi ra ngoài, thừa dịp còn nhỏ không hiểu chuyện, dẫn hắn đi xem chút."

Triệu Hữu Đường quản con rất nghiêm, không dễ cho ra cung, Phùng Liên Dung đang đau lòng Đông Lang.

https://thuviensach.vn

Triệu Huy Nghiên liền chọn quần áo cho Đông Lang.

Phùng Liên Dung thấy nàng rất cẩn thận, cười nói: "Tương lai con nhất định là người mẫu thân tốt."

Triệu Huy Nghiên mặt đỏ lên: "Nương nói cái gì vậy, ta mới không gả, bồi nương trong cung cả đời."

"Trong cung có cái gì tốt, bên ngoài chơi mới vui, nếu không phải phụ hoàng con, ta đã nói với con, ta đã sớm chạy ra ngoài." Phùng Liên Dung nói: "Tương lai con gả ra ngoài, nương cũng có thể thường xuyên ra ngoài thăm nom con."

Triệu Huy Nghiên lập tức phì cười.

Nàng cảm thấy mẫu thân ngày càng giống trẻ con, từ lúc Phùng Liên Dung mang thai đều là nàng giúp xử lý sự vụ trong cung, không có gì nàng làm không tốt.

Nàng còn rất lo lắng nàng xuất giá rồi mẫu thân sẽ mệt.

"Nương à, nữ nhi chỉ thích ở trong cung, bên ngoài dù như thế nào cũng luôn cách phụ hoàng mẫu hậu, ca ca đệ đệ." Triệu Huy Nghiêm ôm lấy eo Phùng Liên Dung, mặt dán ở ngực nàng.

Phùng Liên Dung cười cười vuốt đầu nàng.

Nữ nhi tốt như vậy, chọn phò mã như nào mới xứng đây... Phùng Liên Dung thở dài một tiếng.

Đến ngày ấy, tất cả đều chuẩn bị tốt, mọi người chậm rãi đi ra ngoài chơi, lần này không tránh dân chúng, dẫn tới kinh đô ngã tư đường kín hết chỗ, người người tất cả đều đi ra ngoài xem Hoàng đế Hoàng hậu, còn có công chúa hoàng tử.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung nhàn nhã ngồi chung trên long liễn của Triệu Hữu Đường, hơi có chút căng thẳng, từ lúc làm Hoàng hậu, vẫn là lần đầu tiên đối mặt với tình cảnh này.

"Cũng không biết được không." Phùng Liên Dung kêu Triệu Hữu Đường xem, "Có chỗ nào không ổn không?"

Triệu Hữu Đường cười nói: "Xa như vậy, bọn họ nào thấy rõ, nàng ngồi thẳng là được, hơn nữa, đến gần rồi ai mà không quỳ, nàng sợ cái gì? Còn sợ dân chúng cảm thấy nàng không đủ đẹp, không thể làm Hoàng hậu?"

Phùng Liên Dung lén đánh hắn một cái, khẽ nói: "Đáng ghét, làm sao lại không đủ đẹp chứ, phải là rất đẹp."

Thấy nàng nói xong rồi tự cười, khóe miệng vểnh lên, lúm đồng tiền đọng trên mặt, còn mang theo ngây thơ của cô gái nhỏ, Triệu Hữu Đường nói: "Nghiêm túc chút, phải có chút dáng vẻ của mẫu nghi thiên hạ chứ."

Phùng Liên Dung lập tức không dám lại cười.

Một đường tới ngoài cung nàng mới thả lỏng cơ mặt, Triệu Thừa Diễn cùng Triệu Thừa Mô chạy qua, cười nói: "Mẫu hậu, bọn họ đều khen ngài đẹp đấy."

Phùng Liên Dung cười đến vui vẻ.

Thấy vậy huynh đệ hai người cũng cười.

Phùng Liên Dung nói với Triệu Thừa Diễn: "Lát nữa ta gọi mấy cô nương cùng ta đi dạo, con tìm cơ hộ xem một cái, thích thì thích, không thích cũng được."

Triệu Thừa Diễn ngược lại ngạiphiền toái, lập tức đồng ý.

https://thuviensach.vn

Lát sau, phu thê Triệu Hữu Ngô cũng tới, Triệu Hữu Trinh không ở kinh đô, thê tử hắn năm trước mang theo đứa nhỏ đi nhìn hắn, một nhà đoàn tụ, lúc này vẫn chưa quay về.

Phùng Liên Dung bước xuống khỏi long liễn, cùng Triệu Hữu Ngô thê tử Trương thị, còn có Triệu Huy Nghiên ngồi chung một chỗ, Trương thị cũng là vừa sinh đứa nhỏ chưa được bao lâu, Phùng Liên Dung liền cùng nàng nói chuyện con cái.

Một thoáng sau, Triệu Hữu Ngô đã đến gõ cửa xe, hỏi Trương thị có khó chịu không.

Hóa ra Trương thị ngồi xe đôi khi sẽ không thoải mái, hắn sợ nàng lại bị, tùy thân đều mang theo thuốc.

Phùng Liên Dung thầm nghĩ hai người này tình cảm thật sự là tốt, nói: "Sớm biết ngươi bị vậy liền sẽ không gọi ngươi, còn nhọc Tứ đệ lo lắng."

Trương thị hé miệng cười: "Nghe nói là chọn thê cho Thừa Diễn, tướng công cả ngày đều nhắc, nói là nhất định phải chọn một người thích hợp." Triệu Hữu Ngô vẫn luôn thích Triệu Thừa Diễn.

Phùng Liên Dung cười rộ lên, cầm lấy tay nàng: "Được, vậy ngươi cùng ta nhìn xem."

Xe ngựa đi thêm một lát, tới nơi cỏ xanh như đệm, chậm rãi ngừng lại.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Ngoại Truyện (2)

Editor: Linh

Lần này Triệu Hữu Đường dẫn theo không ít quan viên xuất hành, Phùng Mạnh An tự nhiên cũng ở trong đó, có điều cha nương lớn tuổi không đi, những cáo mệnh phu nhân này mắt thấy Hoàng hậu, ào ào tiến lên vấn an.

Phùng Liên Dungtrước kia ở trong cung cũng từng tiếp kiến mệnh phụ, đã thói quen, cười bảo các nàng không cần câu nệ, ánh mắt lại nhìn về phía mấy vị cô nương ở phía sau.

Sinh ra từ nhà quan, đều là có ánh mắt, vốn Hoàng thượng vì hiển lộ rõ thái bình thịnh thế, vui chung với dân, mời quan viên cùng du hành cũng không nhất định phải mời nữ quyến. Có điều Hoàng hậu cùng đi ra cũng là thích hợp, nhưng nữ nhi của mấy quan viên đang độ tuổi đợi gả, cái này không khỏi không tế nhị.

Nhóm mệnh phụ đều tự dẫn nữ nhi đến bái kiến, tâm tư không giống nhau.

Những cô nương đều đang độ tuổi niên hoa (tươi đẹp), Phùng Liên Dung nhìn trong mắt, không khỏi nghĩ đến chính mình năm đó, tâm tình cũng có chút phức tạp. Nhìn thấy phu nhân, cô nương có ánh mắt tránh né nàng đều nhớ kỹ, nghĩ về cung rồi nhất định không thể muốn, miễn cưỡng người khác, không cam nguyện, đối hai bên đều không tốt.

https://thuviensach.vn

Đến cùng không phải ai đều nguyện ý cùng hoàng thất kết thân.

Trừ những người đó ra thì cũng không còn mấy, Trương thị cùng nàng đi ở đằng trước, nhẹ giọng cười nói: "Dáng dấp lớn lên không tệ, ngôn hành cử chỉ cũng hào phóng."

Phùng Liên Dung gật đầu: "Đúng vậy, đều thật tiểu thư khuê các." Nàng hơi dừng, thanh âm thấp hơn: "Nhưng cũng không phải ai đều tốt."

Hóa ra nàng cũng nhìn ra, người luôn có tốt xấu, Trương thị nói: "Dù sao cũng không cần gấp."

"Ngươi cũng để ý hơn chút, lát nữa Thừa Diễn cũng sẽ tới, hắn nếu coi trọng người nào, vẫn phải theo hắn."

Trương thị nghe được câu này ngược lại có chút do dự: "Vậy nếu hắn nhìn trúng Vương cô nương thì sao?"

Vừa rồi Phùng Liên Dung cũng là chỉ cô nương đó, tuy rằng bộ dạng xinh đẹp tuyệt trần, nhưng có chút lỗ mãng, không nói là quá, nhưng cũng không giống như là người an phận."

Nàng dừng chân lại, do vấn đề này khó trả lời.

"Ngươi nói sao?" Nàng hỏi lại.

Trương thị cười rộ lên.

"Nương nương, con ta còn nhỏ, chưa từng nghĩ đến."

Phùng Liên Dung tính tình đặc biệt dảy rộng, cho nên Trương thị cùng nàng quen thuộc, ngay cả đùa cũng dám, vấn đề này lại bị lui trở về.

Phùng Liên Dung thở dài: "Ta vốn cho rằng nuôi bọn họ lớn lên đã là rất khó, không nghĩ tới còn phải bận tâm như vậy, xem ra lệnh của phụ mẫu lời

https://thuviensach.vn

của mai mối cũng không phải không tốt."

Một người làm mẫu thân, luôn sẽ dần phát hiện rất nhiều vấn đề ban đầu chưa từng nghĩ tới.

Ví như Triệu Thừa Diễn, mới đầu nàng cảm thấy nên để hắn tự chọn một người mình thích, đến bây giờ mới phát hiện, nếu thật sự làm như vậy, vạn nhất không như ý của nàng lại có chútphiền phức.

Quả nhiên nói nuôi con một trăm tuổi, ưu sầu dài chín mươi chín.

Lo lắng cái này, lo lắng cái kia.

Trương thị thấy nàng nhíu mày, cười trấn an: "Thừa Diễn thông minh như vậy, nhất định sẽ phân rõ."

Mọi người đang đi về phía trước, nhưng một vị Tề phu nhân lạc tuốt ở phía sau đang thấp giọng răn dạy mấy người nha hoàn: "Ngay cả một người cũng nhìn không xong, các ngươi mau đi tìm."

Nha hoàn vội vã đi tìm.

Lại nói hai huynh đệ Triệu Thừa Diễn lúc này đang rảnh rỗi, Nghiêm Chính liền dẫn đi xem người.

Triệu Thừa Mô vỗ bả vai huynh trưởng: "Ca ca coi chừng, ta không đi."

Triệu Thừa Diễn hận nghiến răng nghiến lợi: "Đệ đây là không đi cùng ta? Vậy đệ định đi đâu? Dù sao rảnh rỗi không có việc làm, đệ cũng đi xem cho ta đi."

"Lại không phải nương tử của ta, ta xem cái gì? Ca ca tự mình dụng tâm chút." Hắn nhấc chân liền chạy.

Triệu Thừa Diễn chỉ phải nhắm mắt lại.

https://thuviensach.vn

Hắn nghĩ, hắn đi chuyến này không phải hắn nhìn các cô nương, mà là một đám mệnh phụ cùng các cô nương nhìn hắn, nghĩ liền cả người khó chịu, liền tình cảnh đó, hắn thật sự có thể phân tâm nhìn khắp nơi sao?

Nhưng Phùng Liên Dung nói như vậy, hắn không tiện từ chối.

Triệu Thừa Mô đi rồi cũng thấy buồn cười, hắn đã có thể tưởng tượng được tình cảnh của Triệu Thừa Diễn.

Vì ngăn chặn mình cũng gặp phải cục diện như vậy, hắn có phải là nên chọn cho mình một người trước không?

Đang nghĩ, hắn liền phát hiện mình đi xa, vừa muốn quay trở lại, Đại Lý ho nhẹ một tiếng, ghé bên tai hắn nói khẽ: "Bên kia đang trốn hai người, Điện hạ xem, có phải nô tài nên xử trí?" Vừa nói vừa đưa tay chỉ chỉ hướng bên cạnh một cây đại thụ che trời.

Triệu Thừa Mô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên cây lộ ra một góc váy màu hồng đinh hương, một đầu khác lại lộ ra một góc màu xanh đậu.

Là hai nữ tử.

Hôm nay phụ hoàng du hành, đó là chuyện lớn, dọc đường đều có hộ vệ, hai người này lén lút là vì sao? Chẳng lẽ là thích khách, nhưng thiên hạ nào có thích khách ngốc như vậy?

Vậy thì chính là nữ quyến được mời?

Triệu Thừa Mô đột nhiên muốn cười, đó là một trong những thê tuyển của Đại ca hắn hay sao?

Hắn khoát tay, quay lại, đứng ở một bên liền bất động.

Phía sau hai người chờ một hồi mới ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Đúng là Tề gia Nhị cô nương Tề Thần cùng nha hoàn Quế Hương.

Quế Hương vẻ mặt đưa đám nói: "Cô nương, nô tì cầu ngài mau trở về đi, lát nữa phu nhân tìm đến, nô tì không phải bị bán sao? Cô nương thương xót nô tì với."

Tề Thần khẽ mắng: "Ngươi chỉ lo cho mình, ta còn là chủ ngươi đấy!"

Quế Hương nghĩ không ra: "Cô nương được tuyển không phải tốt sao, đây chính là Vươngphiđó."

Triệu Thừa Mô được định là Thái tử, Triệu Thừa Diễn khẳng định chẳng mấy chốc sẽ phong vương, chỉ còn chờ thành thân rồi khai phủ.

Tề Thần nói: "Vươngphicũng không tốt, xưa nay nhữngphiên vương đó trừ Vươngphicòn có Trắcphi, không thiếu một ai, cô nương ta nếu thật bị tuyển, về sau nhìn chằm chằm cái này, nhiều mệt?"

"Cô nương chắc chắn là mình được tuyển?"

Tề Thần kiêu ngạo nói: "Nhìn diện mạo của ta như vậy là không khó, không nói quốc sắc thiên hương, cũng không kém bao nhiêu."

Triệu Thừa Mô nghe buồn cười, hơi ló đầu ra nhìn lại, chỉ thấy Tề Thân đứng ở phía xa, thân mình yểu điệu, ngược lại thật đúng là giống đại mỹ nhân. Chính là giọng điệu nói chuyện đặc biệt tùy ý, có chút giống Triệu Thừa Diễn, bộ dáng đối rất nhiều chuyện đều không thèm để ý.

Quế Hương nghe xong cũng muốn cười, nói: "Cô nương có thể lòi mặt xấu ra mà, vẫn tốt hơn là trốn đi."

"Không phải vậy, như vậy hỏng danh tiếng, truyền đi, ta làm sao còn gả cho lương tế?" Tề Thần rung đùi đắc ý, "Bổn cô nương không nói xứng với đại anh hùng, cũng phải xứng với đại trượng phu chứ?"

https://thuviensach.vn

Quế Hương nói: "Đại hoàng tử cũng không kém mà, hơn nữa, nô tì nghe nói, không chừng Thái tử điện hạ cũng ở trong đó, cô nương vẫn là trở về đi, phu nhân nói, cô nương được tuyển, Tề gia cũng có thể thăng chức rất nhanh."

Tề Thần lại hừ lạnh một tiếng: "Vươngphithì cũng thôi, còn làm Thái tửphi, về sau phải làm Hoàng hậu, nhưng xưa nay Hoàng đế nào mà không phải ngựa đực?"

"Ngựa đực?" Quế Hương há hốc mồm: "Đó là cái gì?"

Quế Hương không biết, đầu kia Triệu Thừa Mô lại đen mặt.

Cô nương gia nói chuyện không biết liêm sỉ, ngay cả ngựa đực cũng biết đến, Tề gia dạy con kiểu gì vậy, lá gan còn rất lớn, lại dám nói như thế! Hắn thiếu chút nữa thì hiện thân.

Đại Lý cũng yên lặng chảy mồ hôi.

Tề Thần nói lỡ miệng, bổ cứu: "Đó là ý có nhiềuphitần, ta cũng không cam tâm sống cuộc sống như vậy, cuộc đời này sở cầu, cũng chỉ là một đời một thế một đôi."

Quế Hương nói: "Nhưng đương kim hoàng thượng không phải đối Hoàng hậu rất tốt sao? Hiện giờ một vịphitử cũng không có."

Tề Thần nghĩ nghĩ, gật đầu: "Đó là khó có được, có điều làm vị Hoàng đế tốt cũng nên như vậy, ngươi nghĩ xem, cả ngày sa vào nữ sắc thì có thể làm thành chuyện lớn gì? Một Hoàng đế tốt nên nghĩ nhiều cho dân, nói đến, đương kim Hoàng thượng quả đúng là rất tốt, những lời này nói thì dễ, nhưng ở đời sau cũng không dễ làm."

Quế Hương lại là vẻ mặt mờ mịt, hỏi: "Đời sau, đây là ý gì?"

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, đời sau, ngươi có lẽ không thể nghĩ được xa như vậy, nhưng về sau thế giới của chúng ta nhất định không giống vậy, luôn không ngừng tiến bộ, tương lai chúng ta ra khỏi nhà không cần ngồi xe ngựa, nói không chừng còn có thể bay nữa, nước cũng không cần gánh, trong phòng bếp đặt cái thùng, vặn một cái mở, nước liền rào rào chảy xuống... Cuộc sống sẽ càng ngày càng tốt." Nàng nói xong khát khao này, mang theo sâu đậm mất mác.

Quế Hương nghe được như si như say, tương lai thật sẽ có mổ ngày như vậy?

Triệu Thừa Mô cũng rất là khiếp sợ, cô nương này hóa ra còn là người thích ảo tưởng, chính là những điều nàng nghĩ đến sao lại thần kỳ như vậy, gọi người hướng tới như thế.

Nhưng chờ hắn lấy lại tinh thần, Tề Thần cùng Quế Hương đã đi rồi.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Ngoại Truyện (3)

Editor: Linh

Lại nói Triệu Thừa Diễn đi lộ mặt, quả nhiên như chính hắn đoán, những ánh mắt kia đồng loạt rơi lên người hắn. Đương nhiên, các cô nương dè dặt không dám nhìn thẳng, nhưng nhóm mệnh phụ nhìn một cái là chuyện bình thường.

Phùng Liên Dung gọi hắn đến ngồi cạnh mình, Triệu Thừa Diễn không chịu, lắp bắp nói: "Mẫu hậu, cứ vậy đi, con còn có việc."

Hắn cũng không dám thật sự ngồi cho một đám cô nương nhìn.

Phùng Liên Dung nói với Trương thị: "Không nghĩ tới đứa nhỏ này thẹn thùng như vậy."

Rõ ràng ngày thường tùy tiện, sao đến lúc mấu chốt như này lại đỏ mặt, xem ra quyền lựa chọn vẫn nằm trong tay mẫu thân là nàng.

Trương thị cười nói: "Thừa Diễn đây là tin tưởng nương nương."

Phùng Liên Dung áp lực rất lớn: "Nhưng ta cũng sợ chọn không tốt." Thậm chí còn dặn cả Triệu Huy Nghiên, "Con cũng nhìn kỹ cho Đại ca con đi, chính hắn không tự chọn."

Triệu Huy Nghiên cười híp mắt nói: "Đã sớm nhìn rồi."

https://thuviensach.vn

Nàng là công chúa, không giống Phùng Liên Dung do quan hệ thân phận không tốt quá mức tiếp cận những cô nương kia, Triệu Huy Nghiên lại khác, tuổi tương đương, sớm đã bắt lời với những cô nương kia.

Nàng ghé vào bên tai Phùng Liên Dung nói: "Chu cô nương không sai, tri thức uyên bác, văn tĩnh có lễ, người như Đại ca nên chọn một nương tử có hiểu biết."

Phùng Liên Dung nghĩ thấy cũng đúng, Triệu Thừa Diễn mặc dù là con lớn nhất, nhưng trên thực tế tâm tính hắn vẫn chưa thành thục, thật ra vẫn còn như trẻ con, trách không được không để bụng lắm đến chuyện lớn cả đời, chỉ sợ còn phải qua mấy năm mới có thể tốt hơn.

Nàng lại nói với Trương thị, Trương thị cũng gật đầu.

Phùng Liên Dung liền đặt phần lớn lực chú ý lên người Chu cô nương kia.

Triệu Thừa Mô mãi muộn mới đến, Triệu Huy Nghiên nói: "Tam ca, sao vừa rồi huynh không đi cùng Đại ca, làm hại Đại ca không có người cùng, một mắt cũng không dám nhìn."

Triệu Thừa Diễn bịt miệng nàng lại: "Muội chớ nói linh tinh, cái gì gọi là không dám nhìn, là ta lười xem, dù sao đều là cô nương, có cái gì khác nhau."

Triệu Thừa Mô cười ha ha.

Triệu Huy Nghiên bị hắn bịt miệng, mặt đỏ bừng, đạp một cái lên chân Triệu Thừa Diễn, Triệu Thừa Diễn đau đến nhảy lên, tay đương nhiên là buông ra, Triệu Huy Nghiên không ngừng cười khanh khách.

Triệu Thừa Diễn lại muốn bắt lấy nàng, hai người ngươi đuổi ta chạy ầm ĩ.

https://thuviensach.vn

Có điều Triệu Huy Nghiên mặc váy dù sao cũng không tiện, đang chạy thì vấp ngã, các cung nữ sợ hãi khẽ kêu lên, nhưng cách khá xa cũng không kịp đỡ.

Vào lúc thân thể nàng sắp chạm đất, một bàn tay mạnh bắt được cổ áo nàng, như xách gà con xách nàng lên.

Cả người Triệu Huy Nghiên lắc lư trong không trung một vòng mới bị đặt xuống đất, nàng ngẩng đầu liền nhìn thấy một đôi mắt đen nhánh, như là ngôi sao, sáng kinh người.

Nàng có thể từ trong con ngươi hắn nhìn thấy bóng của mình.

"Ngươi là ai, dám chạm vào ta?" Triệu Huy Nghiên lập tức nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, vươn tay liền tát về phía hắn.

Người nọ ngăn nàng lại, nhíu mày nói: "Hạ quan phụ trách công chúa an toàn, lại không biết làm sai chỗ sai chỗ nào mà phải nhận trừng phạt này?"

Lời này nàng ngược lại không thể phản bác.

Nếu người nọ không kịp thời bắt được nàng, nàng nhất định sẽ ngã xuống đất.

Triệu Huy Nghiên tức đến nghiến răng, đang lúc muốn rút tay về mới phát hiện cổ tay mình đang bị hắn nắm, mặt nàng bỗng chốc đỏ bừng, trách mắng: "Ngươi còn không buông ra?"

Người nọ cũng mới phát hiện, trên khuôn mặt anh tuấn hiện lên màu đỏ, thấp giọng nói: "Đắc tội."

Triệu Huy Nghiên phất ống tay áo một cái đi về phía trước.

Triệu Thừa Diễn thấy nàng vẻ mặt như vậy, lập tức tự nhiên không lộn xộn, hỏi: "Sao sắc mặt lại khó coi vậy?"

https://thuviensach.vn

Triệu Huy Nghiên nói: "Người kia là ai, sao trước giờ ta chưa từng thấy qua?"

Theo hướng ngón tay nàng chỉ, Triệu Thừa Diễn nhìn qua, cười nói: "Đó là Lô Thành con trai Lô tướng quân, mấy ngày trước mới được điều đến làm Thống lĩnh cấm quân, sao vậy, vừa rồi hắn đỡ muội, vẫn không tốt à?"

Màn đó hắn cũng nhìn thấy, nghĩ lại chỉ cảm thấy buồn cười.

Lại nói, Lô Thành khí lực thật không nhỏ, muội muội trong tay hắn như là cái gì vậy, chỉ sợ cũng có thể làm ám tiễn văng ra, khó trách nói hắn dũng mãnhphithường.

Thấy hắn còn cười, Triệu Huy Nghiên cắn môi bước đi.

Tay nàng, trừ người nhà, nô tì hầu hạ ra chưa bao giờ bị người chạm qua, bây giờ êm đẹp bị nam nhân xa lạ cầm, tự nhìn là lòng tràn đầy không thoải mái.

Hôm nay nàng không quá vui vẻ, Phùng Liên Dung hỏi nàng cũng không nói.

Du xuân trở về, Triệu Hữu Đường hỏi Phùng Liên Dung: "Xem đi xem lại, đã chọn được con dâu tốt chưa?"

Phùng Liên Dung còn nói: "Có một Chu cô nương không tệ, có điều vừa ta nghe người ta nói còn có một Tề cô nương, thân thể không khỏe nên chưa đến, thiếp nghĩ, chỉ làm một lần cuối cùng, nếu Tề cô nương kia không tốt, vậy thì chọn Chu cô nương."

Triệu Hữu Đường gật đầu: "Tề Lạc làm người chính trực, nữ nhi hắn cũng không sai, có điều Chu gia cũng rất hợp tâm ý Trẫm, nàng nhìn rồi tự chọn đi."

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung thở dài, tố khổ với Triệu Hữu Đường: "Chỉ chọn một người thì tốt rồi, còn có Thừa Dục, Thừa Mô nữa, về sau còn có Đông Lang."

Nàng ôm lấy cánh tay hắn: "Đau đầu quá, vẫn là Hoàng thượng chọn đi."

Triệu Hữu Đường buồn cười: "À, vậy Chu cô nương, Trẫm sẽ kêu Thừa Diễn cưới nàng."

"Cứ như vậy?" Phùng Liên Dung hỏi.

"Cứ vậy thôi." Triệu Hữu Đường vỗ đầu nàng: "Không phải nàng ngạiphiền toái sao, Trẫm giải quyết cho nàng."

"Nhưng Hoàng thượng cũng quá qua loa đi, Hoàng thượng cũng chưa thấy qua Chu cô nương!"

Triệu Hữu Đường cười ha ha: "Nàng xem đi, Trẫm làm vậy nàng lại lo lắng, nàng chọn của nàng đi, cho dù chọn không tốt Trẫm cũng sẽ không trách nàng, đến lúc đó hưu là được. Sợ cái gì, con Trẫm, muốn nữ nhân nào mà không được?"

Phùng Liên Dung nháy mắt nhìn hắn, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Đây là sự khác biệt giữa cha với nương, nàng sâu sắc cảm nhận được!

Về cung chưa được mấy ngày, Phùng Liên Dung nhàn nhã cùng mấy đứa nhỏ ăn cơm, nói với Triệu Huy Nghiên: "Sáng mai ta sai người đón Tề cô nương vào cung một chuyến, con cùng nàng đi dạo hoa viên, vốn là nói đến chơi với con."

Triệu Huy Nghiên cười nói: "Được."

https://thuviensach.vn

Nàng ngẩng đầu nhìn Triệu Thừa Diễn, vẻ mặt chế nhạo: "Đại ca cũng nhớ phải đến xem đấy."

Triệu Thừa Mô kỳ quái hỏi: "Sao lại chỉ mời một cô nương đến?"

"Hôm tết thượng tị chưa thấy." Phùng Liên Dung trả lời.

Triệu Thừa Mô liền nghĩ đến hai chủ tớ kia, sắc mặt bỗng nhiên có chút cổ quái, Triệu Huy Nghiên hỏi: "Tam ca sao vậy?"

"Không có gì.."Triệu Thừa Mô tất nhiên là không đáp.

Nhưng Triệu Huy Nghiên càng thêm nghi ngờ, đợi ăn cơm xong liền quấn quít lấy hắn hỏi, nếu là việc bình thường nàng sẽ không can thiệp, nhưng liên quan đến chuyện lớn cả đời của hai ca ca, nàng không thể không để bụng.

Triệu Thừa Mô không còn cách nào khác, chỉ phải nói.

Triệu Huy Nghiên cười lạnh nói: "Thật biết điều, Tam ca huynh xem đi, ta nhất định phải thử chân tâm của nàng, không tin nàng thật sự không gả, không chừng lạt mềm buộc chặt đâu, huynh cùng Đại ca là ai, còn không xứng với nàng?"

Triệu Thừa Mô nói: "Muội chớ nhiều chuyện."

"Sẽ không." Triệu Huy Nghiên nháy nháy mắt rồi đi.

Ngày ấy quả nhiên tới đón Tề Thần, Tề Thần nghe thấy tin này, không thua gì sét đánh trời quang, nàng vốn cho rằng tránh được một kiếp, ai nghĩ tới Hoàng hậu nương nương không lọt nàng.

Có điều nàng cũng không sợ, thực đến nước đó, nàng làm gì cũng được, tóm lại là không thể gả vào Hoàng thất.

https://thuviensach.vn

Nàng thu thập một phen rồi tiến cung.

Phùng Liên Dung cùng Triệu Huy Nghiên nhìn thấy nàng, trước mắt đều sáng ngời, thầm nghĩ cô nương này lớn lên thật đẹp, nhưng chỉ là vừa thấy, ngay sau đó Tề Thần liền lộ ra thái độ lỗ mãng, hé miệng liền khen Phùng Liên Dung cùng Triệu Huy Nghiên là đại mỹ nhân, lại nói tổ tiên mình bốc khói xanh phù hộ mới có thể vào cung, gặp quý nhân trong cung.

Phùng Liên Dung tự nhiên là không vui, lập tức tắt ngay tâm tư, chỉ phải lấy cớ, cho Triệu Huy Nghiên dẫn nàng đi hoa viên xem.

Phùng Liên Dung không biết chuyện kia, Triệu Huy Nghiên lại biết, không nghĩ tới Tề Thần quả nhiên không chịu gả cho hai ca ca nàng, cũng lòng sinh buồn bực, thầm nghĩ ca ca nàng đều là nhân trung long phượng, lại bị ghét bỏ, lập tức có ý đùa giỡn Tề Thần.

Tề Thần mắt thấy bản thân thành công, ngược lại cao hứng trở lại, thầm nhẹ nhàng thở ra, kết quả Triệu Huy Nghiên lại đối nàng dị thường tốt, kêu vô cùng thân thiết, khiến trái tim Tề Thần lại treo ngược lên.

Triệu Huy Nghiên cùng nàng dạo hoa viên xong, nói: "Ngươi đẹp như vậy, vốn không nên gả vào nhà bình thường, ta rất thích ngươi, lập tức cầu xin phụ hoàng gả ngươi cho Đại ca, ngươi liền có thể làm Đại tẩu của ta!"

Tề Thần bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, kém chút đứng không vững.

Đây là có chuyện gì?

Triệu Huy Nghiên cũng không tiếp tục nói nữa, còn muốn giữ nàng lại ăn cơm.

Tề Thần cảm thấy hoảng loạn, tìm cớ muốn đi nhà cầu, đi đến đường mòn liền nhịn không được khóc lên.

https://thuviensach.vn

Nàng đời này không hề nghĩ muốn vinh hoa phú quý, mặc dù xuyên đến nơi này, nhất định phải nhập gia tùy tục, nhưng trên đời này cũng không phải không có chính nhân quân tử một lòng một dạ, nàng không cầu gì khác, chỉ cầu tương lai phu thê ân ái, nhưng sao lại không được như ý vậy đây!

Nàng không biết xa xa Triệu Thừa Mô đang nhìn, thấy nàng khóc đến đau lòng, hơi hơi nhăn mày.

Xem ra nàng không phải cái gì lạt mềm buộc chặt, thật sự là không muốn gả vào hoàng thất.

Triệu Thừa Mô tiến lên, thản nhiên nói: "Ngươi đừng buồn, lời của muội muội ta ngươi không cần để trong lòng."

Tề Thần ngẩng đầu, thấy là một thiếu niên thanh phong lãng nguyệt, nhất thời có chút run sợ, thầm nghĩ đến hắn nói muội muội, lập tức liền biết hắn là Hoàng tử, nhanh chóng hành lễ nói: "Thiếp thân thất lễ, gặp qua Điện hạ."

Cũng không bết là Hoàng tử hay là Thái tử, dù sao là Điện hạ.

Vừa nói xong, nàng lại gấp nói: "Vừa rồi Điện hạ nói là thật à?"

"Là thật."

Tề Thần lập tức vui mừng, có thể thấy được vị công chúa kia chọc nàng chơi, nàng vừa khóc liền cười, nước mắt trên mặt chưa khô, lại lộ ra xán lạn.

Triệu Thừa Mô nhìn nàng, trong lòng không tránh khỏi có chút phức tạp.

Có người chết cũng không chịu gả cho ngươi, có lẽ chính là loại tâm tình này, rõ ràng chính mình vẫn là một đối tượng không tồi.

https://thuviensach.vn

Hắn hỏi: "Lần trước ngươi cùng nha hoàn nói việc tương lai, đều là ngươi nghĩ ra được à?"

Tề Thần sửng sốt: "Điện hạ nghe được?"

"Ừ."

Tề Thần cũng có chút sợ, nàng còn nói rất bất kính nữa, thật là ngốc mà, sao lại không nhịn được chứ, nhưng Triệu Thừa Mô không nhắc đến cái đó, nàng cũng coi như chưa nói, chỉ nói: "Vâng, cũng không phải, hắn là xem như mơ thấy, có điều thiếp thân nghĩ, tương lai nhất định sẽ có một ngày như vậy."

Triệu Thừa Mô là người hiếu học, ngày ấy Tề Thần nói đến tương lai làm hắn rất xúc đụng, hắn nhịn không được hỏi: "Ngươi còn mơ thấy cái gì?"

Tề Thần thấy đôi mắt lộ ra ý ham học hỏi của hắn, trong lòng hơi động.

Nếu là người khác nghe được nàng nói như vậy, thế nào cũng sẽ cảm thấy nàng đang nói linh tinh, rất nhiều người căn bản sẽ không có nhẫn nại, nhưng hắn thế nhưng lại có hứng thú như vậy.

Tề Thần không khỏi có chút hưng phấn, xem như gặp được tri âm, nói ra tất cả.

Hai người bất tri bất giác liền vượt qua nửa canh giờ.

Triệu Huy Nghiên nghe người hồi bẩm, khóe miệng giật giật, chẳng lẽ Tam ca coi trọng nàng? Nhưng người ta không muốn gả, làm sao bây giờ!

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH SỦNG PHI

Cửu Lam
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Ngoại Truyện (4)

Editor: Linh

Tề Thần đã bị loại, rõ ràng, cũng chỉ còn lại Chu cô nương.

Phùng Liên Dung lại hỏi qua Triệu Thừa Diễn, hắn cũng không phản đối, lập tức liền cùng Triệu Hữu Đường thương lượng, sau đó liền định hôn.

Tới đầu tháng chín, Triệu Hữu Đường phong Triệu Thừa Diễn làm Tề vương, cũng ban cho Tề vương phủ, mắt thấy Triệu Thừa Diễn sắp cưới thê, Phùng Liên Dung lại không bỏ được.

Đứa nhỏ mình tự tay nuôi lớn, nháy mắt đã sắp thành thân.

Sau này không còn ngày ngày nhìn thấy, sống ở bên ngoài, Phùng Liên Dung buổi tối đều ngủ không ngon.

Triệu Hữu Đường thấy nàng lăn qua lộn lại liền ngồi dậy khoác áo, hỏi: "Có phải Trẫm nên hạ thánh chỉ kêu Chu gia cô nương đừng gả không? Nàng đỡ phải không cách nào ngủ được."

Phùng Liên Dung cười, cũng ngồi dậy, gác đầu lên vai hắn, nói đùa: "Hoàng thượng thật đồng ý?"

"Nàng nguyện ý, Trẫm liền đồng ý." Triệu Hữu Đường vươn tay xẹt qua ngực nàng, chỉ cảm thấy trắng mịn đẫy đà, tay không chịu buông, bên tai nàng nói: "Chuyện Trẫm làm cho nàng còn thiếu à? Bây giờ nàng vì chuyện của con mà đặt Trẫm sang một bên."

https://thuviensach.vn

Mặt Phùng Liên Dung đỏ lên: "Còn không phải là sợ Hoàng thượng mệt mỏi."

Triệu Hữu Đường nói: "Ta không mệt mỏi."

Làm chuyện này há có thể mệt mỏi.

Lúc này thân mình Phùng Liên Dung cũng mềm nhũn, thuận thế liền ngả vào trong lòng hắn, ôm lấy cô hắn, đưa môi mình hai, hai người hơn nửa đêm bắt đầu lăn qua lăn lại.

Chung ma ma lớn tuổi, đã sớm không trực đêm, Bảo Lan ở bên ngoài nghe được vội xỏ giày đi ra ngoài kêu người chuẩn bị nước ấm, chỉ là vô ích, hai người kia triền miên xong liền ôm nhau đi ngủ.

Khi Phùng Liên Dung tỉnh lại chỉ cảm thấy cả người ướt nhẹp khó chịu, lại thấy Triệu Hữu Đường vẫn chưa đi lâm triều, lập tức liền muốn cười.

Còn nói không mệt, hắn hiện tại đã không còn trẻ, ban ngày có nhiều chính sự cần xử lý, còn phải phê tấu chương, buổi tối còn phải cùng nàng, cũng không phải bằng sắt.

Nàng không đánh thức hắn, nhẹ tay nhẹ chân muốn xuống dưới, nhưng Triệu Hữu Đường vẫn là tỉnh, bắt lấy tay nàng kéo lại vào trong ngực: "Đi đâu, không cùng Trẫm ngủ?"

Phùng Liên Dung nói: "Mặt trời đều đã lên cao, Hoàng thượng."

Triệu Hữu Đường mở choàng mắt, quả nhiên xung quanh sáng trưng, lập tức cũng có chút xấu hổ, hôm qua còn khen mình dũng mãnh, kết quả lâm triều cũng chưa.

Hắn tằng hắng một cái: "Ngủ tiếp, vốn cũng không có ý định đi, dù sao có ca ca nàng xem."

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung cũng không vạch trần hắn, tức thời lại nằm xuống.

Triệu Hữu Đường ôm nàng ngủ tiếp.

Giấc ngủ này trực tiếp ngủ đến chiều.

Buổi trưa Triệu Huy Nghiên đến bồi Phùng Liên Dung dùng bữa, ai biết vừa tới cửa liền thấy Bảo Lan canh ở đó, nàng tự nhiên biết chuyện gì, mặt lập tức đỏ lên xoay người đi ra ngoài, trong lòng lại âm thầm cao hứng.

Làm nữ nhi, ai mà không hy vọng cha nương mình ân ái đâu.

Nàng cười đi đến trên đường, kết quả đối diện thấy Lô Thành đi tới, mặt nàng lập tức căng lên, từ lúc nàng bị hắn chạm qua, không biết sao lại vậy, luôn cảm thấy trong lòng không thoải mái, cố tình bản thân ở trong cung còn luôn thấy hắn.

Nhưng là hắn trấn định tự nhiên, nhìn thấy nàng không có gì khác thường, coi như chuyện đó cho đến bây giờ chưa từng xảy ra.

Vậy chẳng phải chỉ có mình nàng đặt ở trong lòng.

Triệu Huy Nghiên giận, giơ tay ra chặn lại nói: "Hôm nay ta muốn thanh lý thư phòng, không đủ người, ngươi cũng tới."

Lô Thành thản nhiên nói: "Việc này không trong phạm vi phụ trách của hạ quan."

Triệu Huy Nghiên nhíu mày: "Sao lại không phải, ta nói phải, là phải!"

Công chúa bắt đầu điêu ngoa, ai cũng không có cách nào.

Lô Thành có chút buồn cười, thật ra Triệu Huy Nghiên bình thường không phải như vậy, tuy có chút kiêu căng, nhưng công việc bình thường trong cung nàng quản rất tốt, cũng không biết sao lại cố tình gây sự.

https://thuviensach.vn

Hắn vuốt cằm nói: "Công chúa đã cố ý yêu cầu, vậy hạ quan sẽ nghe theo." Hắn quay đầu phân phó hộ vệ, các nơi đều nói một lần, cực kì cẩn thận.

Hắn giọng điệu trầm ổn, dáng người như tùng, so với nhóm ca ca của nàng càng lộ vẻ anh khí, nhìn nghiêng càng thêm anh tuấn, ngũ quan như là từ đao khắc ra.

Triệu Huy Nghiên bỗng cảm thấy tim đập nhanh.

Nàng bĩu môi một cái, đi đến thư phòng trước.

Thư phòng này không phải chỗ của Triệu Hữu Đường, mà là sau này sửa lại chuyên cấp cho mấy đứa nhỏ, đương nhiên, hoàng thân quốc thích được phê chuẩn cũng có thể tới đây mượn đọc.

Triệu Huy Nghiên nói: "Ta thấy có chút sách đã xuất hiện mối, các ngươi ôm ra ngoài phơi, còn lại cũng lấy xuống, quét dọn thư các một lần."

Bọn hộ vệ nghe theo.

Lô thành là thống lĩnh, vốn không cần tự mình ra tay.

Nhưng Triệu Huy Nghiên nhìn hắn chỉ biết chỉ huy, trong lòng vô danh lên cơn giận, nói: "Ngươi cũng đi!"

Lô Thành ngẩn ra, ngoái đầu lại nhìn nàng.

Triệu Huy Nghiên bỗng có chút chột dạ, lui về sau một bước, kết quả dưới chân vừa vặn có một đồng sách, mắt cá chân nàng đụng phải, thân thể đảo một cái liền nghiêng về phía bên cạnh.

Lô Thành vội vươn tay ra giữ chặt nàng: "Công chúa xin cẩn thận."

Hắn vẫn rất bình tĩnh, không chút cảm giác bó tay bó chân.

https://thuviensach.vn

Triệu Huy Nghiên không biết sao đột nhiên lại cảm thấy rất ủy khuất, nàng là thiên chi chiêu nữ, đã xinh đẹp lại thông minh, ban đầu ai nhìn thấy nàng mà không thích, nàng ở trước mặt bất cứ ai đều thành thạo. Nhưng người này, êm đẹp lại đỡ nàng, nắm lấy cổ tay nàng, lại thường xuất hiện trước mắt nàng, khiến lòng nàng không yên.

Nàng nghĩ, đôi mắt long lanh như nước liền đầy nước mắt.

Cung nhân phía sau đều sợ ngây người.

Đã bao lâu các nàng chưa từng thấy qua Triệu Huy Nghiên khóc.

Nhưng Triệu Huy Nghiên chỉ thấy Lô Thành, hận nghiến răng nghiến lợi.

Thấy nàng giống một con mèo nhỏ lộ ra móng vuốt sắc nhọn, Lô Thành đột nhiên cười. Lúc hắn cười, rất ôn nhu, không chút lạnh lùng, ai thấy đều sẽ sa vào, không bao giờ muốn ra.

"Thuộc hạ lập tức đi chuyển sách, công chúa chớ khóc." Hắn nói khẽ.

Triệu Huy Nghiên càng tủi thân.

Ai ngờ Lô Thành đột nhiên vươn tay ra, từ trong tay cung nhân lấy khăn đưa đến trước mặt nàng.

Triệu Huy Nghiên ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hắn, giờ phút này trong mắt hắn tràn đầy tình cảm.

Ai nói hắn không thích nàng chứ, chỉ là không nghĩ tới nàng sẽ mong đợi hắn thích nàng.

Lúc chuyện này truyền tới trong tai Phùng Liên Dung, nàng trợn to hai mắt, giật mình nói: "Chuyện này là thật à? Lô Thành kia lớn mật như thế!"

https://thuviensach.vn

Đó là nữ nhi bảo bối của nàng, làm sao có thể để người ta chọc khóc.

Bên này trức giận, bên kia Triệu Hữu Đường càng thêm tức giận, quát: "Người tới, bắt Lô Thành đến đây!"

Kết quả Triệu Huy Nghiên vội vàng đi qua ngăn cản.

Nàng đã biết tâm ý của Lô Thành, sao có thể để cha nương trị tội Lô Thành, nàng thích hắn, nàng muốn gả cho hắn!

Phùng Liên Dung gấp muốn chết: "Huy Nghiên, sao con lại tùy hứng như vậy? Chuyện lớn cả đời của con, dù thế nào cũng phải từ cha nương con tới hỏi chứ, nào có ai như con..."

Vừa định chính là tư định chung thân.

Nhưng Triệu Huy Nghiên cũng không sợ, nói: "Mẫu thân để Đại ca tự mình chọn, vì sao đến lượt nữ nhi lại không được?"

Lời này khiến Phùng Liên Dung lâm vào khó, ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Hữu Đường.

Triệu Hữu Đường vẫn đang tức giận, trách mắng: "Lô Thành là thống lĩnh cấm quân, hắn không biết nặng nhẹ sao? Cho dù là có thích con, cũng nên đến nói với Trẫm, làm sao có thể động tay động chân?"

"Chỉ là đưa khăn cho con, sao lại truyền thành như vậy?" Triệu Huy Nghiên kêu lên, "Hơn nữa phụ hoàng, nào có ai dám đến cùng người cầu hôn công chúa!"

Quả nhiên là nữ nhi hướng ngoại, Triệu Hữu Đường thầm nghĩ, uổng công thương mười mấy năm, một khi thích ai, sớm quên mất phụ thân là hắn.

https://thuviensach.vn

Triệu Huy Nghiên quỳ xuống: "Xem như nữ nhi cầu phụ hoàng cùng mẫu hậu."

Đang nói, bên ngoài Lô Thành cũng tới, nếu đã làm rõ, hắn không thể để Triệu Huy Nghiên một mình đối mặt với vấn đề này.

Hai người cùng nhau quỳ xuống.

Lần này đến lượt Triệu Hữu Đường không ngủ được.

Phùng Liên Dung khoác áo ngồi dậy: "Bây giờ Hoàng thượng đã biết rõ tâm tình của thiếp rồi chứ?"

"Biết rõ cái gì?" Triệu Hữu Đường nói, "Ngày khác đuổi hết bọn chúng đi ra ngoài, cưới thì cưới, gả thì gả, chỉ còn lại hai người chúng ta là tốt nhất."

Vừa nghe liền biết là đang tức giận, rõ ràng là hoàng đế, còn có thể nói ra những lời này, Phùng Liên Dung vừa bực mình vừa buồn cười, gọi người bưng đĩa điểm tâm tới, chính mình ăn, chậm rãi nói: "Ta thấy cứ như nguyện của Huy Nghiên đi, đứa nhỏ ngốc đó ban đầu sống chết nói không thành thân, lúc này nhất định là thật lòng thích Lô Thành kia, ta thấy bộ dạng cũng rất tuấn tú."

Triệu Hữu Đường nói: "Có tuấn tú hơn ta à?"

Phùng Liên Dung bị nghẹn ho khan.

Triệu Hữu Đường vội vỗ lưng cho nàng, lại nhíu mày nói: "Sao, Trẫm hỏi sai rồi?"

Phùng Liên Dung uống hớp nước nói: "Đương nhiên là sai rồi, hoàng thượng tướng mạo bậc đó, thế nhân không có ai hơn, hoàng thượng căn bản không cần hỏi, danh hào đệ nhất mỹ nam không ai có thể cớp được."

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường nhịn không được bật cười, cũng cầm điểm tâm lên ăn.

Quá một lát, hắn nói: "Thực gả Huy Nghiên cho à?"

"Đương nhiên, dù sao là nàng tự tìm, cũng đỡ thiếp phải quan tâm." Phùng Liên Dung đương nhiên nghĩ thông, thậm chí có chút hâm mộ nữ nhi, nàng năm đó không có loại vận khí này, dù là TriệuHữuĐường cũng không trải qua những năm đó, nào giống hai người bọn họ, ngay từ đầu liền thích nhau."

"Lô gia vốn cũng không kém, xem như xứng đôi."

Triệu Hữu Đường trầm ngâm một lát, đột nhiên trách cứ Phùng Liên Dung: "Đều là nàngsủngbọn họ!"

Phùng Liên Dung oan uổng: "Huy Nghiên cũng không phải tasủng."

Triệu Hữu Đường hừ một tiếng, nằm xuống ngủ.

Ngày hôm sau, không có lại muốn trách cứ Lô Thành, Triệu Huy Nghiên mỗi ngày cảnh xuân đầy mặt, giống một cô nương đợi gả.

Đến ngày đã sớm chọn tốt, Triệu Thừa Diễn rốt cục thành thân, lúc này Triệu Thừa Dục cũng quay về, so với trước khi đi thành thục hơn không ít, giữa huynh đệ thoạt nhìn cũng không có khúc mắc."

Chỉ có Phùng Liên Dung ngay từ đầu vẫn rất lo lắng, sợ phu thê son hai người tình cảm không tốt, ai biết, tới tân hôn ngày đầu tiên, nhi tử của nàng như là trong một đêm trưởng thành, cùng Chu thị thân thân mật mật, ngọt ngào vô cùng.

Phùng Liên Dung cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Có thể thấy được Chu thị vẫn phù hợp Triệu Thừa Diễn yêu thích, tính cách hai người một động một tĩnh, quả thật hợp.

https://thuviensach.vn

Con lớn nhất an định rồi, giờ liền đếnphiên Triệu Thừa Dục.

Kết quả đứa nhỏ này càng thêm bớt lo, lúc du lịch ở ngoài đã có ý trung nhân, nghe nói là nữ nhi nhỏ nhất của Đào đại nhân tri phủ Tô Châu.

Triệu Hữu Đường đương nhiên là biết người này, Tô Châu lại là nơi giàu có đông đúc, xưa nay dễ ra tham quan ô lại, nhưng từ khi Đào đại nhân điều nhiệm đến Tô Châu, thanh liêm, đặt quyền lợi chung lên quyền lợi riêng, là một viên quan gương mẫu.

Triệu Hữu Đường lập tức đáp ứng thỉnh cầu của Triệu Thừa Dục.

Hôn sự của ba đứa nhỏ đều đã định, chỉ có Triệu Thừa Mô còn chưa có tin gì, có điều hắn tuổi không lớn, ngược lại không gấp, Triệu Huy Nghiên lén nói với Phùng Liên Dung: "Tam ca cùng Tề cô nương kia rất tốt."

Phùng Liên Dung chấn động: "Tề cô nương đó không phải là nói năng tùy tiện sao?"

"Giả đấy, nàng chỉ là không muốn gả vào hoàng thất." Triệu Huy Nghiên nói, "Cũng không phải người ham phú quý, không biết Tam ca nghĩ như thế nào."

Phùng Liên Dung nhíu mày, Triệu Thừa Mô từ nhỏ đã rất có chủ ý, nhìn vô thanh vô tức, thật ra trong bụng sớm đã định sẵn, nói vậy thê tử tương lai của hắn, sợ là sẽ tự mình chọn.

Theo sự thông tuệ của hắn, nhất định sẽ nhận rõ tốt xấu, Phùng Liên Dung trầm ngâm một lát, khoát tay nói: "Mặc kệ hắn, chờ hắn có quyết định thì sẽ nói với chúng ta."

Hắn là... Đứa làm người không phải bận tâm nhất.

https://thuviensach.vn

Bọn nhỏ một đám cưới thê hoặc gả ra ngoài, trong cung dần dần quạnh quẽ, hiện tại Phùng Liên Dung cảm thấy may mắn vì sinh nhiều thêm mấy đứa, còn có ba bé cùng nàng.

Đông Lang đã có thể nhảy nhảy nhót nhót, hai đứa khác cũng đã biết gọi cha nương, nam hài kêu Thu Sinh, nữ hài kêu Yêu Nhi, nàng là nhỏ nhất cũng có thể là đứa nhỏ cuối cùng.

Từ lúc Triệu Huy Nghiên xuất giá, Yêu Nhi chính là đứa nhỏ được Triệu Hữu Đường thương yêu nhất, được phong làm công chúa Sùng Ngọc, mỗi ngày hắn đến, người đầu tiên muốn ôm là nàng.

Đông Lang lại dính người, cho nên thường là ôm hai đứa, Phùng Liên Dung nhìn liền buồn cười, hỏi: "Dạo này hoàng thượng có nhiều thời gian rảnh hơn, là kêu Thừa Mô cùng xem tấu chương à?"

Mấy đứa nhỏ đều lớn, chỉ còn Triệu Thừa Mô ở trong cung, đương nhiên, hắn vốn chính là Thái tử, dù là thành thân cũng phải ở nơi này.

Triệu Hữu Đường nói: "Kêu hắn học tập thêm chút."

Triệu Thừa Mô chỉ xem, sau đó sẽ nghĩ câu trả lời thuyết phục, cuối cùng vẫn phải là từ Triệu Hữu Đường đến quyết định.

Trên sách sử quan hệ cha con giống bọn họ như vậy không nhiều lắm, Triệu Hữu Đường cũng không phòng bị đứa con này, mà Triệu Thừa Mô cũng luôn giữ khuôn phép, chưa bao giờ lộ ra dã tâm muốn vượt quá chức phận.

Vì vậy, hắn càng trưởng thành, tình cảm hai cha con ngược lại càng tốt.

Phùng Liên Dung cười nói: "Hoàng thượng đúng là biết lười biếng, thiếp thân thấy, không bằng hãy nghỉ ngơi nhiều chút." Nàng chớp mắt, "Hay là

https://thuviensach.vn

chúng ta cũng đi ra ngoài chơi? Cha nương thiếp thân đi chơi rất cao hứng đấy."

Triệu Hữu Đường khóe miệng giật giật.

Mặc kệ nàng mấy tuổi, ý niệm này chưa từng biến mất, hỏi: "Nàng muốn đi đâu?"

"Chỗ nào cũng muốn đi!" Phùng Liên Dung cho rằng hắn chịu, lại gần nói: "Vậy chút sơn sơn thủy thủy đi, thiếp thân đều muốn đi xem, còn có biển, nương ta kể biển rất to, nhìn không thấy bờ, ngày ngày nhìn ngư dân bắt cá cũng rất thú vị."

Triệu Hữu Đường ồ một tiếng: "Vậy nàng cứ nghĩ đi, Trẫm cũng không có nhiều thời gian như vậy."

Phùng Liên Dung tức giận, mừng hụt một hồi, buồn rầu nói: "Vì sao làm hoàng thượng lại mệt vậy chứ, quan viên còn có thể về hưu mà."

Triệu Hữu Đường nở nụ cười: "Thật thật đúng là khờ, hoàng đế có thể so sánh với quan viên bình thường sao? Nếu cho bọn họ làm hoàng đế, nhất định cướp đến vỡ đầu, dù là làm đến chết, ai mà không muốn?"

Đây là hắn thật lòng.

Quyền lợi luôn luôn là thứ mà người ta muốn theo đuổi nhất trên đời này, một khi nắm rồi, có bao nhiêu người có thể buông ra?

Phùng Liên Dung nói: "Vậy tự thiếp thân đi chơi, hoàng thượng ở trong cung bận đi."

Triệu Hữu Đường một tiếng cự tuyệt: "Không cho!"

Hắn ở đâu, nàng phải ở đó.

https://thuviensach.vn

Hôm nay Phùng Liên Dung nghe hắn nói, biết hắn là không muốn đi xa, lập tức cũng thất vọng, hai người chí hướng bất đồng, hóa ra chính là như vậy.

Nàng ở trong cung bồi hắn nhiều năm như vậy, nhưng bảo hắn dành chút thời gian cùng nàng đi chơi cũng khó khăn.

Cũng đúng, hắn dù sao cũng là hoàng đế.

Hắn đối nàng tốt, nàng còn có thể cầu cái gì?

Phùng Liên Dung mở sổ sách ra xem: "Thật ra thiếp thân cũng bận, nào có thời gian rảnh, chẳng qua là thấy thời gian trôi nhanh, sau này muốn ra ngoài chơi, không chừng cũng đi không nổi."

Triệu Hữu Đường nghe được lời này giật mình, nửa ngày mới cúi đầu nhìn hai đứa nhỏ, nói: "Con đều còn nhỏ, nàng đi ra ngoài thế nào, dù là đi ra ngoài cũng phải đợi đến..."

"Hoàng thượng!" Phùng Liên Dung bỗng nhiên nhảy lên, "Hoàng thượng đồng ý?"

Nàng mặt mày hớn hở, giống như được thưởng rất lớn, nếu sau lưng nàng có cái đuôi, nhất định sẽ lắc loạn lên.

Triệu Hữu Đường xoa xoa mi tâm: "Trẫm chỉ cho nàng thời gian một tháng."

"Một tháng!" Phùng Liên Dung trợn to mắt, kêu lên nói: "Đủ đủ, có thể chơi rất nhiều đấy."

"Rất nhiều?" Triệu Hữu Đường nhíu mày nói: "Nàng muốn xem biển, chỉ riêng đi đi về về thôi cũng phải hơn nửa tháng."

Phụ cận Kinh đô cũng không có biển.

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung lại trợn tròn mắt, cúi đầu, xòe tay ra đếm đếm ngày, giống một đứa nhỏ tham ăn, vốn là lòng tràn đầy vui mừng cho rằng được nhiều cái ăn, kết quả mới biết không mấy cái ăn được.

Nhưng là lại không thể so với ăn.

Triệu Hữu Đường thấy nàng ngẹo đầu, bộ dáng nghiêm túc liền muốn cười.

Người sao có thể lâu như vậy vẫn giữ vững nguyên dạng, không một chút thay đổi? Hắn cũng không biết mình thích nàng cái gì, rõ ràng ngốc đòi mạng.

Thế nhưng lúc nhìn thấy nàng, lòng hắn liền tràn đầy ấm áp, chỉ cảm thấy đây chính là thứ trong cuộc sống làm hắn lưu luyến.

Có lẽ, quyền lợi cũng chỉ có thể xếp ở phía sau?

Hắn càng luyến tiếc làm nàng thất vọng, làm nàng không vui, thật ra nàng nói không sai, bọn họ đều không còn trẻ tuổi, hắn mấy ngày trước mới phát hiện trên đầu nhiều hơn một cọng tóc bạc.

Người luôn biết về già sẽ chết, chẳng sợ hắn là hoàng đế.

Vậy thời gian bọn họ ở chung với nhau lại còn thừa lại bao lâu đây? Mặc dù có một ngày sẽ chôn xương chung với nhau, nhưng sống cùng chết luôn khác nhau.

Hắn nghĩ, đột nhiên có chút đau lòng, vì tương lai biệt ly.

Phùng Liên Dung còn đang xoắn xuýt, chợt nghe bên tai Triệu Hữu Đường nói: "Qua hai ngày nữa chúng ta liền đi đi, nàng muốn đi đâu chơi thì chúng ta đi chỗ đó, không chỉ biển, chỗ nào cũng được."

https://thuviensach.vn

Phùng Liên Dung mừng đến mức nói lắp: "Chỗ nào, chỗ nào cũng được? Nhưng, không phải là chỉ đi một tháng sao?"

"Hai tháng đi." Triệu Hữu Đường vươn tay kéo nàng lại, "Hàng năm Trẫm đều rút hai tháng ra cho nàng, được không?"

Phùng Liên Dung choáng váng, giật mình nhìn Triệu Hữu Đường.

Ánh mắt của hắn ôn như như ánh mặt trời, để cho nàng sống ở trong thiên đường của nhân gian.

Phùng Liên Dung nhịn không được khóc lên, vùi đầu vào trong lòng hắn nói: "Thật ra thiếp thân cũng không muốn đi đến như vậy, chỉ là muốn cùng hoàng thượng hai người thôi, bất kể là nơi này, chỉ cần có thời gian, chúng ta từ sáng đến tối đều ở cùng nhau là được."

Khi ánh sáng lướt qua, nàng chỉ muốn nắm lấy mỗi giây mỗi phút ở chung với hắn, hận không thể hắn ngày ngày đều cùng nàng chung một chỗ, không nửa phần ly biệt.

Triệu Hữu Đường nở nụ cười, vươn tay sờ sờ đầu nàng: "À, được, vậy chúng ta vẫn là không đi nữa."

Phùng Liên Dung mạnh ngẩng đầu lên: "Vậy không được, có thể đi chơi tự nhiên tốt hơn."

Trên mặt còn kèm nước mắt nước mũi, giống như con mèo vằn, buồn cười vô cùng.

Triệu Hữu Đường cười lên ha ha.

Phùng Liên Dung biết mình lại bị hắn trêu cợt, cúi đầu lau hết nước mắt nước mũi lên long bào của hắn.

https://thuviensach.vn

Triệu Hữu Đường khóe miệng giật giật: "Nàng có biết long bào đắt thế nào không?"

"Mặc kệ." Phùng Liên Dung tiếp tục lau.

Triệu Hữu Đường liên tục búng mấy cái lên trán nàng.

Hai người một bó tuổi còn ầm ĩ.

Qua nửa năm, đứa nhỏ cũng dễ mang theo, không lại khiến người quan tâm như xưa, hai người liền chuẩn bị xuất phát.

Lữ trình tuyệt vời bắt đầu rồi!

HOÀN.

8h45, Ngày 28/2/2017.

Lời cuối sách: Văn này viết đến đây, xem như hoàn toàn kết thúc. Về Triệu Thừa Mô, tác giả cảm thấy hắn hoàn toàn có thể làm nam chủ của một bộ khác,cũng không muốn cứ vậy quyết định chuyện lớn cả đời của hắn, để cho mọi người một ít không gian tưởng tượng, khà khà.

Dù sao, nhân vậy chính của truyện này thủy chung đều là Triệu Hữu Đường cùng PhùngLiên Dung. Tác giả viết lên chuyện xưa của bọn họ mới thấy thuận tay, trên mặt cũng sẽ không tự giác được có ý cười, quả nhiên tình yêu đối bọn họ là sâu nhất, lúc viết cũng rất vui vẻ, đây là bộ truyện ngọt nhất mà ta viết qua.

Nhưng nhân sinh không có bữa tiệc nào không tàn, chuyện xưa cũng vậy, dù sao cũng sẽ phải kết thúc, tin tưởng không có bút chương của tác giả, bọn họ vẫn sẽ tiếp tục luôn hạnh phúc như vậy.

Cuối cùng cám ơn mọi người đã ủng hộ, gặp lại!

https://thuviensach.vn